Arthur'un Ölümü*

Sir Thomas Malory

Türkçesi: Mina Urgan

*SEL YAYINCILIK

ARTHUR'UN ÖLÜMÜ

Sir Thomas Malory'nin yaşamı üzerine neredeyse hiç bilgi yoktur. Bir söylentiye göre, 1408'e doğru doğmuş, Parlamento üyeliği yapmıştır. Başka bir söylentiye göre de askermiş, ömrünün son yirmi yılını hapiste geçirmiş, ünlü kitabını da orada yazmıştır, Morte d'Arthur basılmadan çok önce, 1471'de hapiste ölmüştür.

* **SEL** YAYINCILIK

* **SEL** YAYINCILIK

Babıali Caddesi, 20/1 Cağaloğlu - İstanbul
Tel./Faks: 0212 511 10 05

Şube: İstiklal Caddesi, Elhamra Pasajı No: 258 / 10-11 Beyoğlu - İstanbul
Tel.: 0212 244 15 06

Şube: Mahmut Esat Bozkurt Caddesi, No: 1 / A Alsancak - İzmir
Tel.: 0232 463 99 68

http://www.selyayincilik.com
E-mail: posta@selyayincilik.com

ISBN 975-570-203-2

SEL YAYINCILIK: 202

ARTHUR'UN ÖLÜMÜ
Sir Thomas Malory

Kitabın özgün adı:
Morte d'Arthur

Kapak:
Bir Ortaçağ el yazmasından detay

Türkçesi:
Mina Urgan

Yayına Hazırlayan:
Ayşe Ece

Düzelti:
Selahattin Özpalabıyıklar

© **SEL** YAYINCILIK 2002

Birinci Baskı: Ocak 2004

Baskı-cilt: Yaylacık Matbaası
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203 Topkapı / İstanbul

Arthur'un Ölümü

Sir Thomas Malory

Türkçesi: Mina Urgan

* **SEL** YAYINCILIK

YAYIN NOTU

XV. yüzyılın kültürel açıdan ve İngiliz edebiyatı açısından en önemli olayı, William Caxton'un 1477'de Londra'da ilk basımevini kurmasıdır. 1422'ye doğru doğup 1491'de ölen Caxton, çok gençken Belçika'nın Bruges kentine gitti, orada yıllarca kaldı. Uzun zaman ticaret işleriyle uğraştıktan sonra,. elli yaşına doğru matbaacılığa merak sardı. Gutenberg 1456'da Avrupa'da ilk kez *Kutsal Kitap*'ın Latince bir çevirisini basmış, sekiz Avrupa ülkesinde basımevleri kurulmuştu. Caxton, İngilizce basılan ilk kitap olan *Recuyell of the Hystoryes of Troy*'u (Troya Öykülerinin Derlemesi) 1474'de Bruges'de bastı. Bu derlemeyi Fransızcadan kendi çevirmişti. Çünkü Caxton basit bir matbaacı değil, yabancı diller bilen; en değerli kitapları seçip onları kendi çeviren; bastığı kitaplara önsözler yazan ve değerlendirme yazıları ekleyen çok aydın bir adamdı. O kadar ki, edebiyat tarihçisi Sampson, bu matbaacıyı XV. yüzyıl İngilteresi'nin en önemli kişisi sayar. Caxton'un Londra'da bir basımevi kurduktan sonra yayınladığı seksene yakın kitap arasında Chaucer'in, Gower'in, Lydgate'in şiirleri; Vergilus'un *Aeneid*'inin İngilizceye bir çevirisi ve Malory'nin *Morte d'Arthur*'u (Arthur'un Ölümü) vardır.

The Canterbury Tales bir yana, Caxton'un bastığı en değerli kitap hiç kuşkusuz Malory'nin *Morte d'Arthur*'udur. Caxton'un kendi dediğine göre, birçok kişi Arthur diye bir adamın hiç yaşamadığını ileri sürdüğü için Caxton ilkin bu kitabı basmaktan çekinmiş, ama ne mutlu bizlere ki, basmaya karar vermiştir sonunda.

Mina Urgan

- I -

İçindekiler

- I -

BİRİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Uther Pendragon, Cornwall Dükü ile karısı Igraine'i nasıl çağırttı ve Dük ile karısı derhal nasıl geri döndüler. 19

II. BÖLÜM
Uther Pendragon, Cornwall Dükü ile nasıl savaştı ve Merlin'in yardımıyla Düşes'le nasıl evlendi. 20

III. BÖLÜM
Kral Arthur'un doğumuna ve yetişmesine, Kral Uther Pendragon'un ölümüne, Arthur'un nasıl Kral seçildiğine, Arthur tarafından bir taştan çıkarılan kılıcın harikalarına ve olağanüstülüklerine dair. 22

IV. BÖLÜM
Kral Arthur, kılıcı birçok defa nasıl çekip çıkardı. 26

V. BÖLÜM
Arthur'un taç giyişi ve etrafındakileri görevlendirişi. 27

VI. BÖLÜM
Kral Arthur'un, Pentecost yortusunda Gal memleketinde verdiği büyük ziyafet ve bu ziyafete gelen Krallar ve lordlar. 28

VII. BÖLÜM
Kral Arthur'un ilk savaşına ve bunu nasıl kazandığına dair. 29

VIII. BÖLÜM
Merlin, Kral Arthur'a, Kral Ban ile Kral Bors'u çağırmasını nasıl tavsiye etti ve savaş konusunda ne gibi bir karar verdiler. 30

IX. BÖLÜM
Kral Arthur, Kral Ban ve Kral Bors tarafından düzenlenen büyük bir mızrak oyununa ve denizi nasıl aştıklarına dair. 33

X. BÖLÜM
On bir Kral, Kral Arthur'a karşı büyük bir orduyu nasıl topladılar. 35

XI. BÖLÜM
Yüz Şövalyeli Kral'ın bir rüyasına dair. 36

XII. BÖLÜM
On bir Kral ve orduları, Arthur'la ve ordusuyla nasıl savaştı. Ve çarpışmada gösterilen büyük kahramanlıklar. 37

XIII. BÖLÜM
Gene aynı muharebeye dair. 38

XIV. BÖLÜM
Gene aynı çarpışmaya dair. 40

XV. BÖLÜM
Gene aynı çarpışmaya, bu çarpışmanın Merlin tarafından nasıl bitirildiğine dair. 43

XVI. BÖLÜM
Kral Arthur, Kral Ban ve Kral Bors'un Kral Leodegrance'in imdadına nasıl yetiştikleri ve başka olaylar. 45

XVII. BÖLÜM
Kral Arthur'un Carlion'a nasıl gittiği, rüyası ve Havlayan Hayvan'ı nasıl gördüğü 47

XVIII. BÖLÜM
Kral Pellinore, Kral Arthur'un atını alıp Havlayan Hayvan'ı nasıl izledi ve Merlin, Arthur ile nasıl karşılaştı? 48

XIX. BÖLÜM
Ulfius'un Arthur'un annesi Kraliçe Igraine'i, ihanet suçuyla nasıl itham ettiğine ve ölen efendisinin intikamının alınmasını isteyen bir şövalyenin nasıl geldiğine dair 50

XX. BÖLÜM
Griflet'in nasıl şövalye olduğu ve başka bir şövalye ile nasıl savaştığı 51

XXI. BÖLÜM
Roma'dan gelen on iki şövalye, Arthur'un ülkesinden nasıl haraç almak istediler ve Arthur bir şövalye ile nasıl savaştı 52

XXII. BÖLÜM
Merlin, Arthur'un hayatını nasıl kurtardı ve Kral Pellinore'u büyüleyerek nasıl uyuttu? 55

XXIII. BÖLÜM
Arthur'un Merlin sayesinde Excalibur isimli kılıcını Göl Perisinden nasıl aldığına dair 55

XXIV. BÖLÜM
Kral Ryons'un on bir kralı yendiğini Kral Arthur nasıl haber aldı ve Kral Ryons elbisesini süslemek için Arthur'un sakalını nasıl istedi? 57

XXV. BÖLÜM
Mayısın birinde doğan bütün çocukların nasıl çağırtıldığı ve Mordred'in nasıl kurtulduğu. 58

Birinci Kitap burada biter ve İkinci Kitap başlar.

İKİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Kuşandığı kılıcı kınından çekebilecek kadar faziletli bir adam aramak için gelen bir genç kıza dair 59

II. BÖLÜM
Fakir bir şövalye kıyafetinde olan Balin'in, daha sonra ölümüne yol açan kılıcı kınından nasıl çektiğine dair 60

III. BÖLÜM
Göl Perisi'nin kılıcı elde eden şövalyenin veya Genç Kız'ın başını nasıl istediği. 62

IV. BÖLÜM
Merlin, bu Genç Kız'ın macerasını nasıl anlattı? 64

V. BÖLÜM
Balin'in İrlandalı şövalye Sir Lanceor tarafından nasıl takip edildiği ve onunla savaşarak Lanceor'u nasıl öldürdüğü. 65

VI. BÖLÜM
Lanceor'un sevgilisi olan bir genç kızın, kendisini aşk yüzünden nasıl öldürdüğü ve Balin'in kardeşi Balan ile nasıl karşılaştığı 66

VII. BÖLÜM
Lanceor'un ölümü yüzünden bir cücenin Balin'i nasıl azarladığı; Cornwall Kralı Mark'ın, Lanceor ile sevgilisini bulup onlara nasıl bir mezar yaptırdığı. 67

VIII. BÖLÜM
Dünyanın en iyi iki şövalyesi olan Sir Launcelot ile Sir Tristram'ın burada savaşacakları hakkında Merlin nasıl kehanette bulundu. 68

IX BÖLÜM
Balin ile kardeşinin, Merlin'in nasihatleri sayesinde Kral Ryons'u esir alıp Kral Arthur'a nasıl götürdükleri. 69

X BÖLÜM
Kral Arthur'un Nero ve Orkney Kralı Lot ile nasıl savaştığı, Kral Lot'un Merlin tarafından nasıl aldatıldığı ve on iki kralın nasıl öldürüldüğü. 70

XI. BÖLÜM
On iki kralın cenaze merasimine ve Balin'in ıstırap yaratacak darbeyi nasıl indireceği hakkında Merlin'in kehanetine dair. 72

XII. BÖLÜM
Kederli bir şövalyenin Kral Arthur'un huzuruna nasıl çıktığı, Balin'in onu nasıl getirdiği ve görülmeyen bir şövalye tarafından kederli şövalyenin nasıl öldürüldüğü. 73

XIII. BÖLÜM
Balin ile genç kızın, aynı tarzda öldürülen bir şövalye ile nasıl karşılaştıkları; ve genç kızın bir şatoya girebilmek için nasıl kanını verdiği. 74

XIV. BÖLÜM
Balin'in, Garlon isimli bu şövalye ile bir ziyafette nasıl karşılaştığı ve kanı ile ev sahibinin oğlunu iyileştirmek için Garlon'u orada nasıl öldürdüğü. 76

XV. BÖLÜM
Balin'in Kral Pellam ile nasıl savaştığı, kılıcının nasıl kırıldığı ve ıstırap yaratan darbeyi vurmak için nasıl bir mızrak elde ettiği. 77

XVI. BÖLÜM
Merlin'in Balin'i nasıl kurtardığı ve Balin'in aşkından kendisini öldürmek üzere olan bir şövalyenin imdadına nasıl yetiştiği. 78

XVII. BÖLÜM
Bu şövalyenin, sevgilisini ve diğer bir şövalyeyi öldürdükten sonra, kendi kılıcıyla kendi canına nasıl kıydığı ve Balin'in hayatını mahvedecek olan şatoya doğru nasıl gittiği. 80

XVIII. BÖLÜM
Balin'in, kardeşi Balan ile nasıl karşılaştığı ve birbirlerini tanımadan ölecek derecede yaralanıncaya kadar nasıl boğuştukları 81

XIX. BÖLÜM
Merlin'in iki kardeşi aynı mezara nasıl gömdüğü ve Balin'in kılıcının ne olduğu. 83

Şimdi Üçüncü Kitap başlar.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

I. BÖLÜM
Kral Arthur'un, Cameliard memleketi Kralı olan Leodegrance'ın kızı Guenever ile nasıl evlendiği ve Kral Leodegrance'ın Yuvarlak Masa'yı nasıl aldığı. 85

II. BÖLÜM
Yuvarlak Masa şövalyelerine mevkilerinin nasıl verildiği ve oturacakları yeri Canterbury Başpiskoposu'nun nasıl takdis ettiği. 86

III. BÖLÜM
Zayıf bir kısrağa binmiş olan fakir bir adamın, oğlunun şövalye yapılmasını Kral Arthur'den nasıl istediği. 87

IV. BÖLÜM
Sir Tor'un, Kral Pellinor'un oğlu olduğu nasıl öğrenildi ve Gawaine nasıl şövalye yapıldı? 89

V. BÖLÜM
Kral Arthur ile Guenever'in düğün ziyafetinde, beyaz bir karaca ile otuz çift köpeğin divanhaneye nasıl geldikleri, bir av köpeğinin karacayı nasıl ısırdığı ve karacanın nasıl götürüldüğü. 90

VI. BÖLÜM
Karacayı geri getirmek için Sir Gawaine'in nasıl yola çıktığı ve karacayı elde etmek istemeleri yüzünden iki kardeşin birbirleriyle nasıl savaştıkları 91

VII. BÖLÜM
Karacanın bir şatoya kadar kovalanarak orada nasıl öldürüldüğü ve Gawaine'in bir Lady'yi nasıl öldürdüğü. 92

VIII. BÖLÜM
Dört şövalyenin, Sir Gawaine ve Gaheris ile savaşıp nasıl mağlup oldukları ve dört Lady'nin ricası üzerine hayatlarını nasıl kurtardıkları. 94

IX. BÖLÜM
Sir Tor'un, av köpekli şövalyenin peşinden nasıl gittiği ve yolda başından geçen macera. 95

X. BÖLÜM
Sir Tor'un av köpeğini bir Lady ile nasıl bulduğu ve bu av köpeği yüzünden bir şövalyenin hücumuna nasıl uğradığı. 96

XI. BÖLÜM
Sir Tor'un şövalyeyi nasıl yendiği ve bir Lady'nin arzusu üzerine onun başını nasıl kestiği. 98

XII. BÖLÜM
Kral Pellinore'un, Lady'nin ve Lady'yi götüren şövalyenin peşinden nasıl gittiği; diğer bir Lady'nin Kral Pellinore'dan nasıl yardım istediği; ve Kral Pellinore'un bu Lady uğruna iki şövalye ile savaşarak bu şövalyelerden birini ilk vuruşta nasıl öldürdüğü. 99

XIII. BÖLÜM
Kral Pellinore'un Lady'yi nasıl elde ettiği ve Kral Arthur'un Camelot'taki sarayına nasıl götürdüğü. 101

XIV. BÖLÜM
Kral Pellinore'un, yolculuğu esnasında geceleyin bir vadide yatarken iki şövalyeyi nasıl dinlediğine ve diğer maceralara dair. 102

XV. BÖLÜM
Kral Pellinore'un, Camelot'a geldiği zaman, macerasını olduğu gibi anlatacağına Mukaddes Kitap üzerine nasıl yemin ettiğine dair. 103

Kral Arthur'un düğünü burada biter, Dördüncü Kitap başlar.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

I. BÖLÜM
Merlin'in aptallaşıp göl perilerinden birine nasıl tutulduğu ve bir kayaya hapsedilip bir taşın altında nasıl öldüğü. 105

II. BÖLÜM
Beş kralın, Kral Arthur ile savaşmak için bu memlekete nasıl geldikleri ve Arthur'un onlara karşı koymak için nasıl tedbir aldığı. 106

III. BÖLÜM
Kral Arthur'un onları nasıl yendiği, beş kralı öldürerek diğerlerini kaçmaya nasıl mecbur ettiği. 107

IV. BÖLÜM
Kral Pellinore gelmeden evvel savaşın nasıl bittiği ve Kral Arthur'un, savaş meydanında bir manastırın temelini nasıl attığı. 109

V. BÖLÜM
Sir Tor'un nasıl Yuvarlak Masa Şövalyesi olduğu ve Bagdemagus'un nasıl kızdığı. 110

VI. BÖLÜM
Kral Arthur, Kral Uriens ve Sir Accolon of Gaul'ün bir karacayı nasıl avladıkları ve başlarından geçen harikulâde maceralar. 111

VII. BÖLÜM
Arthur, kurtulmak ve mahpus yirmi şövalyeyi kurtarmak için savaşmayı nasıl göze aldı 112

VIII. BÖLÜM
Accolon, uyanınca kendisini bir kuyu kenarında nasıl buldu ve Arthur ile savaşmaya nasıl karar verdi. 113

IX. BÖLÜM
Kral Arthur ile Accolon arasındaki savaşa dair. 116

X. BÖLÜM
Kral Arthur'un savaşmak için kullandığı kılıcın nasıl kırıldığı, Accolon'dan kendi kılıcı olan Excalibur'u geri alarak düşmanını nasıl mağlup ettiği. 118

XI. BÖLÜM
Accolon, Kral Arthur'un kız kardeşi Morgan le Fay'in hıyanetini ve Arthur'u öldürmek isteyişini nasıl itiraf etti. 119

XII. BÖLÜM
Kral Arthur'un iki kardeşi nasıl barıştırıp yirmi şövalyeyi kurtardığı ve Sir Accolon'un nasıl öldüğü. 120

XIII. BÖLÜM
Morgan, kocası Sir Uriens'i nasıl öldürmek istedi ve oğlu Sir Uwaine babasını nasıl kurtardı. 122

XIV. BÖLÜM
Kraliçe Morgan le Fay'in, Accolon'un ölümü yüzünden büyük bir ıstıraba nasıl kapıldığı ve Arthur'dan kılıcın kınını nasıl çaldığı. 123

XV. BÖLÜM
Morgan le Fay'in, boğulmaya mahkûm bir şövalyeyi nasıl kurtardığı ve Kral Arthur'un kendi sarayına nasıl döndüğü. 124

XVI. BÖLÜM
Göl Perisi, Kral Arthur'u yakacak olan bir hırkadan nasıl kurtardı. 126

XVII. BÖLÜM
Sir Gawaine ile Sir Uwaine'in on iki güzel genç kız ile nasıl karşılaştıkları ve genç kızların Sir Marhaus'tan nasıl şikâyet ettikleri. 127

XVIII. BÖLÜM
Sir Marhaus'un, Sir Gawaine ve Sir Uwaine ile nasıl savaştığı ve ikisini de nasıl yendiği. 128

XIX. BÖLÜM
Sir Marhaus, Sir Gawaine ve Sir Uwaine'in üç genç kız ile nasıl karşılaştıkları ve her birinin genç kızlardan birini nasıl seçtiği. 131

XX. BÖLÜM
Bir şövalye ile bir cücenin bir Lady için nasıl mücadele ettikleri. 132

XXI. BÖLÜM
Kral Pelleas'ın, Lady'sini görmek için esir düşmeye nasıl katlandığı ve Sir Gawaine'in Pelleas için Ettard'ın aşkını elde edeceğine dair nasıl söz verdiği. 134

XXII. BÖLÜM
Sir Gawaine'in Lady Ettard'ın yanına nasıl gittiği ve Sir Pelleas'ın onları uyurken nasıl yakaladığı. 136

XXIII. BÖLÜM
Sir Pelleas'ın, Göl Perisi sayesinde artık Ettard'ı sevmeyip, hayatının sonuna kadar Göl Perisi'ni nasıl sevdiği. 138

XXIV. BÖLÜM
Sir Marhaus'un genç kız ile nasıl yolculuk ettiği ve Güney Sınırları Dükünün bulunduğu yere nasıl geldiği. 139

XXV. BÖLÜM
Sir Marhaus'un, Dük ve Dük'ün altı oğlu ile nasıl savaştığı ve onları nasıl yendiği. 140

XXVI. BÖLÜM
Sir Uwaine'in, altmış yaşındaki kadın ile nasıl yolculuk ettiğ ve mızrak müsabakasında mükâfatı nasıl kazandığı. 142

XXVII. BÖLÜM
Sir Uwaine, iki şövalye ile savaşıp onları nasıl mağlûp etti? 143

XXVIII. BÖLÜM
O sene sonunda şövalyelerin üçü, yanlarındaki üç kadın ile çeşme başında nasıl buluştular? 144

Dördüncü Kitap burada biter, Beşinci Kitap başlar.

BEŞİNCİ KİTAP

I. BÖLÜMÏ
Roma'dan on iki ihtiyar elçinin, Britanya'dan vergi almak için Kral Arthur'a nasıl geldikleri. 146

II. BÖLÜM
Krallar ve Lordlar, Kral Arthur'a, Romalılarla mücadelesinde, yardım ve yardım edeceklerine nasıl söz verdiler. 147

III. BÖLÜM
Kral Arthur'un York'ta Parlamentoyu nasıl kurduğu ve kendi uzakta iken ülkesinin ne tarzda idare edileceğine dair nasıl emirler verdiği. 150

IV. BÖLÜM
Kral Arthur'un gemide, kamarasında yatarken nasıl harikulâde bir rüya gördüğü ve bu rüyanın izahı. 150

V. BÖLÜM
Bir köylünün, Kral Arthur'a harikulâde bir devden nasıl bahsettiği ve Kral Arthur'un bu devle savaşıp onu nasıl mağlup ettiği. 151

VI. BÖLÜM
Kral Arthur'un, Sir Gawaine ile diğerlerini Lucius'e nasıl gönderdiği, onların taarruza uğrayıp şerefli bir tarzda nasıl kurtuldukları. 154

VII. BÖLÜM
Esir düşen şövalyelerini kurtarmak için Lucius bazı casuslara nasıl pusu kurdurttu ve buna nasıl mâni olundu. 156

VIII. BÖLÜM
Bir senatörün, Romalıların mağlubiyetini Lucius'e nasıl anlattığı ve Arthur ile Lucius arasında cereyan eden büyük savaş 157

IX. BÖLÜM
Arthur'un Romalıları yendikten sonra evvela Almanya'ya ve sonra İtalya'ya nasl girdiği. 160

X. BÖLÜM
Gawaine'in bir kâfirle yaptığı savaşa ve sonradan bu kâfirin teslim olup Hıristiyanlığı kabul edişine dair. 161

XI. BÖLÜM
Hayvanlarını kurtarmak için kâfirlerin bir ormandan nasıl çıktıklarına ve büyük bir savaşa dair. 164

XII. BÖLÜM
Sir Gawaine'in, aldığı esirlerle beraber Kral Arthur'un yanına nasıl geri döndüğü, Kralın bir şehri zaptedip, imparator tacını nasıl giydiği 165

Kral Arthur'un, Roma İmparatoru Lucius'e karşı elde ettiği zafere dair olan Beşinci Kitap burada biter ve Sir Launcelot du Lake'e dair olan Altıncı Kitap başlar.

ALTINCI KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Launcelot ile Sir Lionel'in macera aramak için saraydan nasıl ayrıldıkları; Sir Lionel'in Sir Launcelot'u uyurken nasıl bıraktığı ve nasıl esir düştüğü. . 169

II. BÖLÜM
Sir Ector'un, Sir Launcelot'un peşinden nasıl gittiği ve Sir Turquine tarafında nasıl yakalandığı. 170

III. BÖLÜM
Dört kraliçenin, Sir Launcelot'u uyurken nasıl buldukları ve Sir Launcelot'un büyü ile nasıl yakalanıp bir şatoya götürüldüğü. 172

IV. BÖLÜM
Launcelot'un bir genç kız sayesinde nasıl kurtulduğu. 173

V. BÖLÜM
Bir şövalyenin Sir Launcelot'u kendi yatağında yatarken nasıl bulduğu ve Sir Launcelot'un bu şövalye ile nasıl savaştığı. 175

VI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kral Bagdemagus'un kızı tarafından nasıl karşılandığı ve Kral Bagdemagus'a nasıl dert yandığı 176

VII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un bir mızrak oyununda nasıl hareket ettiği ve Sir Gaheris'i esir alıp götüren Sir Turquine ile nasıl karşılaştığı. 177

VIII. BÖLÜM
Sir Launcelot ile Sir Turquine'in nasıl savaştıkları. 180

IX. BÖLÜM
Sir Turquine'in nasıl öldürüldüğü ve Sir Launcelot'un Sir Gaheris'e esirleri kurtarmasını nasıl söylediği 181

X. BÖLÜM
Sir Launcelot'un genç kızla yolculuğa çıkıp, bütün Lady'lere eziyet eden bir şövalyeyi ve bir köprüde nöbet bekleyen bir köylüyü nasıl öldürdüğü 183

XI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un iki devi öldürerek bir şatoyu nasıl kurtardığı. 185

XII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Sir Kay'in zırhını giyerek, kıyafet değiştirmiş bir halde nasıl yolculuk ettiği ve bir şövalyeyi nasıl yere serdiği. 187

XIII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Yuvarlak Masa'nın dört şövalyesini mızrak oyununda nasıl yendiği. 189

XIV. BÖLÜM
Sir Launcelot'un küçük bir av köpeğinin peşinden bir şatoya giderek orada ölü bir şövalyeyi nasıl bulduğu ve sonra da bir genç kızın Sir Launcelot'tan erkek kardeşini iyileştirmesini nasıl istediği. 190

XV. BÖLÜM
Sir Launcelot'un tehlikeli kiliseye gelip cesetten bezin bir parçasını ve kılıcı nasıl aldığı. 192

XVI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, bir Lady'nin ricası üzerine bir şahini nasıl tuttuğu ve bu Lady tarafından nasıl aldatıldığı. 194

XVII. BÖLÜM
Karısını öldürmek için kovalayan bir şövalyeyi Sir Launcelot'un nasıl yakaladığı ve ona neler söylediği. 195

XVII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kral Arthur'un sarayına nasıl geldiği, asil kahramanlıklarının ve hareketlerinin orada yeniden nasıl anlatıldığı. 197

Sir Launcelot du Lake'in asil hikâyesini anlatan Altıncı Kitap burada biter ve Sir Kay'in Beaumains dediği Sir Gareth of Orkney'in hikâyesini anlatan Yedinci Kitap başlar.

BİRİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Uther Pendragon, Cornwall Dükü ile karısı Igraine'i nasıl çağırttı ve Dük ile karısı derhal nasıl geri döndüler.

Kral Uther Pendragon bütün İngiltere'de hüküm sürdüğü sırada, Cornwall'de, onunla uzun zaman savaşan kudretli bir dük vardı. Bu dükün ismi Tintagil'di. Kral Uther, bu dükü çağırttı, karısını da beraber getirmesini emretti; çünkü Igraine ismindeki bu kadının güzel ve fevkalâde akıllı bir Lady olduğu söyleniyordu; Dük ile karısı Kralın huzuruna girince, Uther, büyük lordların araya girmesiyle ikisiyle de barıştı. Kral, bu Ladyden çok hoşlandı, onu çok sevdi. Onlara olağanüstü ilgi gösterdi ve Igraine'in aşkını kazanmak istedi. Fakat Igraine son derece iyi bir kadındı ve buna razı olmadı, sonra kocasınaa "Zannedersem bizi buraya şerefimi lekelemek için getirdiler" dedi, "onun için buradan derhal ayrılıp, atlarımızı bütün gece sürerek şatomuza dönelim." Öyle yaptılar ve ne Kral, ne de herhangi bir müşaviri, kaçtıklarının farkına varabildiler. Kral Uther, böyle birdenbire gittiklerini duyar duymaz, son derece hiddetlendi. Sonra müşavirlerini topladı ve Dük ile karısının âni olarak gittiklerini bildirdi. Müşavirler, Kraldan, Dük ile karısının büyük bir fermanla geri çağırmasını istediler: Eğer onu çağırdığınız zaman geri dönmezse, elinizden gelen her şeyi yapabilirsiniz; ona karşı müthiş bir savaş açmaya hakkınız olur" dediler. Kararlaştırılan şey yapıldı ve habercilerin aldığı cevap kısaca şu oldu: Dük de, karısı da Kralın yanına dönmeyeceklerdi. O zaman Kral son derece hiddetlendi. Ve Dük'e açıkça haber gönderdi; hazır olmasını, erzakını istif etmesini ve ordusunu silâhlandırmasını istedi; çünkü kırk gün geçmeden, Dük'ü en büyük şatosundan kovacaktı. Dük, bu ihtarı alınca derhal gidip kalelerinden ikisini donattı ve oraya erzak yığdı. Bu kaleler-

den birinin ismi Tintagil, diğerinin ismi Terrabil idi. Karısı dame Igraine'i Tintagil şatosuna götürdü, kendisi de arka kapıları ve çıkmak için birçok yerleri olan Terrabil şatosuna gitti. Uther, büyük bir ordu ile çabucak geldi ve Terrabil şatosunu kuşattı. Orada birçok çadırlar kurdurdu, her iki taraf da birbirleriyle şiddetle çarpıştılar ve birçok insanlar öldürüldü. Sonra sırf hiddeti ve güzel Igraine'e olan büyük aşkı yüzünden Kral Uther hasta düştü. Sir Ulfius isimli asîl bir şövalye, Kral Uther'e geldi ve ona hastalığının sebebini sordu. Kral, "sana söyleyeyim" dedi. "hiddetten ve güzel Igraine'in aşkından o kadar hastayım ki, artık iyileşemem." Sir Ulfius, "öyleyse Lord'um" dedi, "Merlin'i arayacağım; derdinize öyle bir çare bulacak ki, kalbiniz huzurla dolacak." Ulfius yola çıktı ve bir dilenci kıyafetinde olan Merlin'e rasgeldi. Merlin, Ulfius'e kimi aradığını sordu. Ulfius, bunu söylemeye hiç de niyeti olmadığını bildirdi. Merlin, "senin kimi aradığını biliyorum" dedi, "sen Merlin'i arıyorsun; artık aramana gerek yok, çünkü ben Merlin'im; eğer Kral Uther beni mükâfatlandırırsa, arzumu yerine getireceğine yemin ederse, benden fazla o şereflenecek ve faydalanacaktır; çünkü ona her dileğini bahşedeceğim." Ulfius, "Bütün bunları yaparım" dedi; "eğer istediğin akla yakın bir şeyse, arzun yerine getirilecek." Merlin, "Pekâlâ öyleyse Kralın da emelleri ve arzuları yerine getirilecek" dedi; "sen yoluna devam et, ben de çok geçmeden gelirim."

II. BÖLÜM

Uther Pendragon, Cornwall Dükü ile nasıl savaştı ve Merlin'in yardımıyla Düşes'le nasıl evlendi.

Ulfius, o zaman sevindi ve atını dört nala sürerek, Kral Uther Pendragon'a gidip, Merlin'le görüştüğünü söyledi. Kral, "Merlin nerede?" dedi. Ulfius, "yakında gelir efendim" dedi; bunu söylerken Merlin'in çadırın kapısında olduğunun farkına vardı. Merlin, Krala doğru yürüdü. Kral Uther onu görünce, "hoş geldin" dedi. Merlin, "efendim" dedi, "bütün kalbinizi biliyorum, kalbinizdeki her şeyi biliyorum; Tanrı'nın takdis ettiği hakiki bir Kral gibi, istediğimi yapacağınıza yemin ederseniz, arzunuz yerine getirilecek." O zaman Kral, İsa'nın hayatını anlatan dört havari üzerine yemin etti. Merlin, "benim istediğim şey şu,

efendim" dedi: "Igraine'i elde ettikten sonra ondan bir çocuğunuz dünyaya gelecek; çocuk doğduğu zaman bana teslim edilecek ve onu istediğim gibi yetiştireceğim; çünkü bunu yapmam sizin de ve lâyık olduğu kadar çocuğun da işine yarayacak." Kral, "istediğini yapacağım" dedi. Merlin, "Şimdi hazırlanın" dedi; "bu gece Tintagil şatosunda Igraine'i göreceksiniz. Siz, kocası Dük'ün; Ulfius, Dük'ün şövalyelerinden biri olan Sir Brastias'ın, ben de Dük'ün Sir Jordans isimli bir şövalyesinin kalıbına gireceğiz. Fakat sakın ona ve adamlarına fazla soru sormayın; hasta olduğunuzu söyleyerek yatmaya gidin ve ben sabahleyin yanınıza gelmeden yatağınızdan çıkmayın; Tintagil şatosu buradan ancak on mil uzaktadır." Bunlar, kararlaştırdıkları gibi yapıldı. Tintagil Dükü, Kralın, Terrabil kuşatmasından nasıl uzaklaştığını gördü ve o gece Kralın ordusunu hezimete uğratmak için, bir arka kapıdan çıkarak şatodan ayrıldı. Kral daha Tintagil şatosuna varmadan, Dük dışarı çıktığı için öldürüldü. Böylece, Dük'ün ölümünden üç saatten fazla bir zaman sonra, Kral Uther şatoya geldi ve Igraine'i buldu. Daha gün doğmadan, Merlin, Kralın yanına geldi ve ona hazırlanmasını söyledi. Kral da Lady Igraine'i öptü ve acele acele gitti. Fakat Igraine, kocası Dük'e dair haber alınca ve kocasının, herkesin söylediğine göre, Kral Uther'in gelişinden evvel öldüğünü duyunca, kocası şeklinde gelenin kim olduğunu merak etti; gizlice matem tuttu ve hiç kimseye bir şey söylemedi. O zaman bütün baronlar bir olup, Kral ile Lady Igraine'in barışması için yalvardılar; Kral buna razı oldu, çünkü onunla barışmayı çok arzu ediyor ve aralarını bulması için Ulfius'e güveniyordu; nihayet bu konuşmalar sonunda Kral ile Igraine karşılaştılar. Ulfius, "Şimdi iyi bir şey yapabiliriz" dedi; "Kralımız gürbüz bir şövalyedir ve bekârdır; Lady Igraine ise son derece güzeldir; onu Kraliçe yapmak, Kralın hoşuna gidebileceği gibi bizi de çok sevindirir." Bu konuda hepsi anlaşıp Kral ile konuştular. Kral, yiğit ve şövalyeye yakışır tarzda, bunu derhal iyi niyetle kabul etti. Böylece hiç vakit kaybetmeden, bir sabah büyük bir neşe ve sevinç içinde evlendiler. Bu sırada Lothian ve Orkney Kralı Lot, Gawaine'in annesi olan Margawse ile; Garlot memleketinin Kralı Nentres de, Elaine ile evlendi. Bütün bu evlilikler Kral Uther'in arzusu üzerine yapıldı. Kız kardeşlerinin üçüncüsü olan Morgan le Fay, bir manastırda okula gönderildi ve orada o kadar çok şey öğrendi ki büyü sahasında büyük bir âlim oldu ve daha sonra Sir

Ewaine ile Blanchemains'in babası olan Gore memleketinin Kralı Uriens ile evlendi.

III. BÖLÜM

Kral Arthur'un doğumuna ve yetişmesine, Kral Uther Pendragon'un ölümüne, Arthur'un nasıl Kral seçildiğine, Arthur tarafından bir taştan çıkarılan kılıcın harikalarına ve olağanüstülüklerine dair.

Kraliçe Igraine'in hamileliği sona erdi. Altı ay sonra bir gün, Kral Uther, Kraliçesinin yanındayken, verdiği sadakat yeminine dayanarak doğuracağı çocuğun kimden olduğunu söylemesini istedi. Igraine, bu istek karşısında son derece utandı. Kral, "Üzülme" dedi, "Bana gerçeği söyle bütün varlığımla yemin ederim ki, seni bu sayede çok daha fazla seveceğim." Igraine, "Efendim, size gerçeği söyleyeceğim" dedi; "Kocamın öldüğü gece -şövalyelerinin söylediklerine göre, tam öldüğü saatte- konuşması ve şekli kocama benzeyen bir adam, kocamın Brastias ve Jordans isimli şövalyelerinin kılığında olan iki şövalye ile benim Tintagil şatoma geldi; bu adamı, kocamı nasıl karşılamam gerekiyorsa öyle karşıladım ve Tanrı şahidimdir ki, bu çocuk dünyaya böyle getirildi." Kral "Söylediğin doğru" dedi; "çünkü kocanın şeklinde gelen bendim onun için üzülme, çocuğun babası benim." Ve Kral, Igraine'e, Merlin'in sözünü dinleyerek, bütün yaptıklarını anlattı. Kraliçe, çocuğunun babasının kim olduğunu öğrenince pek sevindi. Çok geçmeden, Merlin, Krala geldi ve "Efendim" dedi; "çocuğunuzun yetiştirilmesi için tedbir almalısınız." Kral, "Sen nasıl istersen öyle olsun" dedi. Merlin, "Peki" dedi; "ben bu memlekette sizin lordlarınızdan birini tanıyorum; son derece dürüst ve sadık bir adam; çocuğunuzu o yetiştirecek. İsmi Sir Ector. İngiltere'nin ve Gal ülkesinin birçok yerlerinde güzel topraklara sahip. Bu Sir Ector isimli lord, sizinle konuşmak üzere çağrılsın. Size karşı beslediği sevgi adına, öz çocuğunu sütnineye verecek, karısının, sizin çocuğunuzu emzirmesini ondan isteyiniz. Çocuk doğduğu zaman, vaftiz edilmeden önce, şuradaki arka karpıdan bana teslim edilsin." Her şey Merlin'in kararlaştırdığı gibi yapıldı. Sir Ector geldiği zaman, çocuğun, Kralın arzu ettiği gibi bes-

leneceğine dair söz verdi; Kral, Sir Ector'a büyük ödüller verdi. Kraliçe doğurduktan sonra, Kral, iki şövalyeye ve iki Lady'ye, sırmalı kumaşlara sarılı olan çocuğu alıp şatonun arka kapısında görecekleri fakir adama vermelerini emretti. Çocuk, böylece Merlin'e teslim edildi. Merlin de onu Sir Ector'a götürdü. Bir evliyaya vaftiz ettirdi ve ona Arthur ismini verdi. Sir Ector'un karısı, çocuğu kendi emzirdi.

İki sene geçmişti ki, Kral Uther, büyük bir hastalığa tutularak yatağa düştü. O sırada düşmanları tahtını ele geçirdiler, adamlarıyla büyük bir savaşa giriştiler ve adamlarının birçoğunu öldürdüler. Merlin, "Efendim, böyle yatamazsınız" dedi; "gerekirse, sizi tahtırevanla taşısınlar, fakat savaş meydanına muhakkak gidin; çünkü ancak siz orada bulunursanız düşmanlarınıza üstün geleceksiniz, ancak o zaman zafer sizin olacak." Merlin'in söylediği gibi yapıldı ve Kralı, bir tahtırevana bindirerek büyük bir ordu ile düşmanlarına doğru götürdüler. Kral, St. Albans'da kuzeyden gelen büyük bir ordu ile karşılaştı. O gün Sir Ulfius ile Sir Brastias, büyük kahramanlıklar gösterdiler ve Kral Uther'in adamları kuzeyden gelen orduyu yendi; birçok insan öldürdüler, geri kalanları kaçmaya mecbur ettiler. Bunun üzerine Kral, Londra'ya döndü ve zaferini büyük bir sevinçle kutladı. Sonra son derece hasta düştü; o kadar ki, üç gün üç gece ağzını açamadı; o zaman bütün asılzadeler büyük bir kedere kapıldılar ve Merlin'den akıl danıştılar. Merlin, "Hiçbir çare yok" dedi; "Tanrı'nın istediği olacak. Fakat siz asılzadeler, hepiniz, yarın Kralın huzurunda bulunun; Tanrı ile ben, onu konuşturacağız." Böylece, ertesi gün bütün asılzadelerle Merlin, Kralın huzuruna geldiler: Merlin, yüksek sesle Kral Uther'e "Efendim" dedi; "oğlunuz Arthur, sizden sonra bu ülkenin ve ülkeye bağlı bütün toprakların hükümdarı olsun mu?" O zaman Uther Pendragon döndü ve herkesin duyabileceği bir sesle, "Ona Tanrı'dan iyilikler diler ve kendim de takdis ederim" dedi; "ruhumun selâmeti için dua etmesini istiyorum ve eğer hayır duamdan mahrum olmak istemiyorsa, taht'a dürüst ve şerefli bir şekilde sahip çıksın." Uther bunu söyledikten sonra ruhunu Tanrı'ya teslim etti ve bir Krala lâyık şekilde defnedildi. Kraliçe güzel Igraine ile bütün asılzadeler büyük bir kedere kapıldılar. O zaman memleket uzun süre büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı; çünkü çok adamı olan her lord, kuvvetlenmeye çalıştı ve birçoğu Kral olmayı tasarladı. Bunun üzerine Merlin, Canterbury Başpiskoposuna

gitti ve ona, memleketin bütün lordlarını, eli silâh tutan bütün asılzadeleri çağırmasını tavsiye etti; bunlar, Milât yortusundan evvel Londra'da bulunmadıkları takdirde afaroz edileceklerdi. Bunun nedeni de şu idi: İsa, bütün insanların Kralı olduğu için, dünyaya geldiği gece bir mucize göstermek lûtfunda bulunmuştu; bu ülkenin hakkıyla Kralı olmak isteyen de bir mucize göstermeliydi. Başpiskopos, Merlin'in nasihatini dinleyerek bütün lordlara ve silâh taşıyan asılzadelere Milât yortusundan evvel Londra'ya gelmeleri için haber gönderdi. Bunlardan birçoğu, dualarının Tanrı tarafından daha iyi kabul edilmesi için hayatlarını günahtan temizlediler. Böylece Londra'nın en büyük kilisesine (bu kilisenin Paul'un kilisesi olup olmadığı Fransız kitabında zikredilmiyor.) her sınıftan insanlar, gün doğmadan çok önce dua etmeye geldiler. Sabah ibadetinden ve ilk âyinden sonra, mezarlıkta, büyük mihriba bitişik, mermerden yapılmış gibi dörtköşe büyük bir taş gördüler; bu taşın ortasında, bir ayak yüksekliğinde çelik bir örs gibi bir şey vardı ve oraya güzel yalın bir kılıç saplı idi; kılıcın üstünde altın harflerle şunlar yazılı idi: "Bu kılıcı bu taştan ve örsten çeken insan, bütün İngiltere'nin meşru Kralı olmaya hak kazanacaktır." Hayret eden halk, bunu Başpiskopos'a söyledi. Başpiskopos, "Kilisenizde kalmanızı ve dualarınıza devam etmenizi emrediyorum" dedi; "âyin bitinceye kadar kılıca hiç kimse dokunmasın." Böylece bütün ayinler bitince, lordların hepsi taşa ve kılıca bakmaya gittiler. Yazıyı gördükleri zaman, aralarından Kral olmak isteyenler, kılıcı çekmeyi denediler. Fakat hiçbiri kılıcı kıpırdatamadı. Başpiskopos, "Bu işi başarabilecek insan burada değil" dedi, fakat Tanrı'nın onu meydana çıkaracağından şüphe etmeyin. Benim tavsiyem şudur: şerefli olan on şövalye ve bu kılıcı korusun." Söylediği gibi yapıldı ve her isteyenin, kılıcı çekmeyi deneyebileceği ilân edildi. Asılzadeler, isteyen bütün şövalyelerin iştirak edebilmeleri için, yıl başı günü mızrak ve cirit oyunları düzenlediler; maksatları lordlar ile halkın dağılmaması idi; çünkü başpiskopos, kılıcı kimin elde edeceğini, Allah'ın bildireceğine güveniyordu. Böylece yıl başı günü âyin bittikten sonra, asılzadeler, kimi mızrak oyunu, kimi de cirit oyunu oynamak üzere atlarını meydana sürdüler. Londra civarında büyük toprakları olan Sir Ector da tesadüfen onların arasında idi; yanında oğlu Sir Kay ile oğlunun sütkardeşi genç Arthur vardı; Sir Kay geçen Allhallowmas yortusunda şövalye ol-

muştu. Yolda giderlerken Sir Kay, kılıcını babasının evinde unuttuğunu hatırladı ve genç Arthur'a gidip getirmesini rica etti. Arthur, "Bunu severek yaparım" dedi ve kılıcı getirmek için atını hızla sürdü; eve geldiği vakit kimseyi bulumadı; çünkü ev sahibesi ve herkes oyunları seyretmek için sokağa çıkmışlardı. O zaman Arthur kızdı ve kendi kendine: "Mezarlığa gidip taşa saplı olan kılıcı alacağım" dedi, "çünkü kardeşim Sir Kay'in bugün kılıç sız kalmaması lâzım." Sir Arthur mezarlığa gelince atından indi, hayvanı parmaklığa bağladı; çadıra girince orada hiçbir şövalye ile karşılaşmadı, çünkü hepsi mızrak oyununa gitmişlerdi. Kılıcın sapını yakaladı, hafifçe ve çevik bir hareketle çekip onu taştan çıkardı; atına bindi, kardeşi Sir Kay'i buluncaya kadar yoluna devam edip, kılıcı ona verdi. Sir Kay kılıcı görür görmez, bu kılıcın taşa saplı olan kılıç olduğunu anladı ve babası sir Ector'un yanına giderek, "Efendim" dedi, "işte taştaki kılıç; benim, bu memleketin Kralı olmam lâzım." Sir Ector kılıcı görünce, kiliseye döndü; orada üçü de atlarından inip kiliseye girdiler. Sir Ector, kılıcı nasıl elde ettiğini derhal söylemesi için Sir Kay'e Mukaddes kitap üzerine yemin ettirdi. Sir Kay, "Efendim" dedi, "kardeşim Arthur sayesinde elde ettim; çünkü kılcı bana o getirdi." Sir Ector, Arthur'a "Bu kılıcı nasıl aldınız?" dedi. "Efendim, söyleyeyim size: kardeşimin kılıcını getirmek için eve gittiğim zaman, bana onu verecek hiç kimseyi bulamadım; kardeşim Sir Kay'in kılıçsız kalmaması gerektiğini düşündüm; çabucak buraya geldim ve kılıcı taştan kolayca çekip çıkardım." Sir Ector, "Kılıcın yanında kimse var mıydı?" dedi. Arthur, "Hayır" dedi. Sir Ector, Arthur'a "Bu memleketin Kralı siz olmalısınız, bunu şimdi anlıyorum" dedi. Arthur, "Ben mi, niçin ben olmalıyım?" dedi, "Bunun nedeni ne?" Sir Ector, "Bu, Allah'ın arzusu efendim" dedi, "çünkü bu memleketin Kralı olmaya hakkı olandan başkası, bu kılıcı çekip çıkaramazdı. Şimdi bu kılcı eskisi gibi yerine koyun, bakalım gene çıkarabilecek misiniz?.." Arthur, "Bu bir marifet değil" deyip kılıcı taşa sapladı. Sir Ector, kılcı çekip çıkarmak istedi ama, buna başaramadı.

IV. BÖLÜM

Kral Arthur, kılıcı birçok defa nasıl çekip çıkardı.

Sir Ector, Sir Kay'e "Şimdi dene" dedi. Sir Kay, kılıcı bütün kuvvetiyle çekti, fakat çıkarmayı başaramadı. Sir Ector, Arthur'a, "Şimdi siz deneyin" dedi. Arthur, "Peki" deyip, kılıcı kolayca çıkardı. Bunun üzerine Sir Ector ile Sir Kay diz çöktüler. Arthur, "Ah benim sevgili babacığım ve sevgili kardeşim" dedi, "niçin benim önümde diz çöküyorsunuz?" "Hayır, hayır, lord Arthur, öyle değil: ben sizin babanız değilim, sizin kanınızdan da değilim; pek iyi biliyorum ki, siz zannettiğimden daha asîl bir kandansınız." Bunun üzerine Sir Ector, Arthur'a her şeyi anlattı, onu kimin emri ile yetiştirdiğini ve Arthur'un Merlin tarafından nasıl getirildiğini söyledi. Arthur, Sir Ector'un öz oğlu olmadığını anlayınca büyük bir kedere kapıldı. Sir Ector, Arthur'a "Efendim" dedi, "Kral olduğunuz zaman benim iyi ve lûtufkâr efendim olacak mısınız?" Arthur "Öyle olmazsam çok ayıp ederim" dedi, "çünkü dünyada en çok borçlu olduğum insan sizsiniz; siz ve beni kendi çocuğu gibi emziren ve koruyan iyi eşiniz, annem. Eğer Kral oluşum, söylediğiniz gibi Tanrı'nın emri ise, benden, elimde olan her şeyi isteyebilirsiniz; her arzunuzu yerine getiririm; size hizmette kusur etmekten beni Tanrı korusun." Sir Ector, "Efendim" dedi, "sizden sadece şunu istiyorum: sütkardeşiniz, oğlum Sir Kay'i bütün topraklarınızın kethüdası yapmanızı." Arthur, "İstediğiniz olacak" dedi, "namusum üzerine yemin ederim ki, ben ve o sağ kaldıkça bu vazifeyi ondan başka kimse alamayacaktır." Bunun üzerine Başpiskopos'a gidip kılıcın nasıl ve kimin tarafından elde edildiğini söylediler. On İkinci Gün yortusunda, bütün asilzadeler oraya gelip kılıcı çıkarmayı denediler. Fakat orada, hepsinin önünde, kılıcı Arthur'den başka hiç kimse çıkaramadı. Birçok lordlar hiddetlenerek, asîl kandan gelmeyen bir erkek çocuğuna boyun eğmenin hem kendileri hesabına, hem de memleket hesabına büyük bir ayıp olacağını söylediler. O sırada o kadar kavga ettiler ki, kesin sonuç Candlemas yortusuna bırakıldı ve bu yortuda bütün asılzadelerin aynı yerde toplanmalarına karar verildi. Kılıcın yanı başında gece gündüz nöbet beklemek üzere gene on şövalye görevlendirildi; taşın ve kılıcın üstüne bir çadır kuruldu ve nöbette daima beş şövalye bulun-

duruldu. Candlemas yortusunda kılıcı elde etmek için daha birçok büyük asılzadeler de oraya geldiler, fakat hiçbiri muvaffak olamadı. Arthur, Milât yortusunda yaptığını Candlemas yortusunda da yaptı ve kılıcı kolayca çekip çıkardı. Bunun üzerine asılzadeler son derece üzüldüler ve kararı büyük Paskalya yortusuna bıraktılar. Arthur, aynı şeyi Paskalya yortusunda da tekrarladı: büyük lordlardan bazıları buna rağmen Arthur'un Kral olmasına çok isyan ettiler ve kararı Pentecost yortusuna bıraktılar. O zaman Merlin'in tavsiyesi üzerine Canterbury Başpiskoposu; elde edebilecekleri en değerli şövalyeleri, Kral Uther Pendragon'un sevdiği, devrin en iyi ve en güvenilecek şövalyelerini; meselâ Britanyalı Sir Baudwin'i, Sir Kay'i, Sir Ulfius'u ve Sir Brastias'ı Arthur'un etrafında topladı. Bunlar ve daha birçokları Pentecost yortusuna kadar, gece gündüz daima Arthur'un yanında kaldılar.

V. BÖLÜM

Arthur'un taç giyişi ve etrafındakileri görevlendirişi.

Pentecost yortusunda, kılıcı çekmeyi her isteyen denedi, fakat Arthur'den başka hiç kimse başarılı olamıyordu; Arthur ise orada, bütün asılzadelerin ve halkın önünde kılıcı çekip çıkarıyordu. O zaman bütün halk hep bir ağızdan haykırdılar: "Arthur'u istiyoruz, Arthur Kral olacak: artık bu işi geciktirmeyeceğiz, çünkü onun Kral olması Allah'ın emridir; bunu hepimiz anladık ve karşı geleni öldüreceğiz." Bunu söyledikten sonra, zenginler de, fakirler de hep birden diz çöküp, Kral olmasını bu kadar uzun zaman geciktirdikleri için Arthur'den af dilediler. Arthur onları affetti; kılıcı iki eliyle tutarak Başpiskoposun bulunduğu mihraba uzattı ve böylece şövalye oldu. Arthur, orada bulunan adamların en değerlisiydi. Böylece derhal taç giyme merasimi yapıldı ve Arthur, dürüst bir Kral gibi hayatının sonuna kadar hak taraftarı olacağına asılzadeler önünde ve avam karşısında yemin etti. Aynı sırada taca bağlı olan bütün asılzadeleri çağırdı ve gerektiği gibi vazife almalarını temin etti. Bunun üzerine Kral Arthur, Kral Uther'in ölümünden beri yapılan büyük haksızlıklara, ellerinden toprakları alınan lordlara, şövalyelere, Ladylere ve centilmenlere dair birçok şikâyetler dinledi ve toprakların sahiplerine geri verilmesini emretti. Bu iş

bittikten ve Kral, Londra civarındaki toprakları dağıttıktan sonra, Sir Kay'i, İngiltere'nin kethüdası yaptı; Britanyalı Sir Baudwin büyük kumandan, Sir Ulfius mabeyinci oldu; Sir Brastias, Trent'in ve bütün kuzey bölgesinin muhafazasına memur edildi, çünkü o sıralarda kuzey genelde Krala düşmandı. Fakat Arthur, bütün kuzeyi, İskoçya'yı ve kuzeye tâbi olan diğer toprakları birkaç sene içinde elde etti. Gal memleketinin bir kısmı dahi Arthur'a karşı cephe aldı, fakat Kral, yüksek cesareti ve Yuvarlak Masa şövalyelerinin yiğitliği sayesinde, orada da, başka yerlerde de galip geldi.

VI. BÖLÜM

Kral Arthur'un, Pentecost yortusunda Gal memleketinde verdiği büyük ziyafet ve bu ziyafete gelen Krallar ve lordlar.

Bundan sonra, Kral, Gal memleketine gitti ve Pentecost yortusunda, Carlion şehrinde taç giydikten sonra büyük bir ziyafet vereceğini ilân etti. Bu ziyafete, Lothian ve Arkney Kralı Lot, beş yüz şövalyesiyle geldi. Gore'lu Kral Uriens, bu ziyafete dört yüz şövalyesiyle geldi. Garlothlu Kral Nentres, bu ziyafete yedi yüz şövalyesiyle geldi. Bir delikanlı olan İskoçya Kralı, bu ziyafete altı yüz şövalyesiyle geldi. Bu ziyafete "Yüz Şövalyeli Kral" ismini taşıyan bir Kral da geldi; fakat kendisi de şövalyeleri de her bakımdan gayet iyi donatılmıştı. Carados Kralı da beş yüz şövalye ile geldi. Kral Arthur, gelişlerine memnun oldu; çünkü bütün Kralların ve şövalyelerin, kendisini sevdiklerini ve ziyafete saygı göstermek için geldiklerini zannetti; bunu düşünerek Kral fevkalâde sevindi, Krallara ve şövalyelere büyük hediyeler gönderdi. Fakat Krallar, bu hediyelerin hiçbirini kabul etmediler; asîl bir aileden gelmeyen sakalsız bir çocuğun hediyelerini istemiyoruz; boynu ile omuzları arasına sert kılıçlarımızla kendi hediyelerimizi vermek için geliyoruz. Habercilere, ziyafete bu gaye ile geldiklerini açıkça söylediler; çünkü bu kadar asîl bir ülkenin böyle bir çocuk tarafından idare edilmesi, kendilerini son derece utandırıyordu. Haberciler, geri dönüp Kral Arthur'a bu cevabı verdiler. Kral, bunun üzerine asılzadelerinin tavsiyesi üzerine değerli beş yüz adamla bir kaleye çekildi ve isimlerini evvelce söylediğimiz bütün Krallar kaleyi kuşattılar; fakat Kral

Arthur, kaleye bol erzak yığmıştı. On beş gün geçmeden, Merlin, Carlion şehrine, Kralların yanına geldi. Bütün Krallar, Merlin'in gelişine çok sevindiler ve ona şunu sordular: "Şu Arthur denilen çocuğun, Kralınız olmasının sebebi ne?" Merlin, "Efendiler" dedi, "Size bunun sebebini söyleyeceğim: Arthur, Kral Uther Pendragon'un, Tintagil dükünün karısı Igraine'den doğan meşru çocuğudur. Kral Uther Pendragon, güzel Igraine ile, Dük'ün ölümünden on üç gün sonra evlendi. Kim hayır derse desin, Arthur, Kral olacak ve bütün düşmanlarını yenecek; ölünceye kadar, bütün İngiltere'de uzun müddet hüküm sürecek; Gal memleketi, İrlanda, İskoçya ve şimdi sayamayacağım diğer birçok ülkeler ona tâbi olacak." Krallardan bazıları Merlin'in sözlerine şaştılar ve söylediklerinin doğru olduğuna tamamıyla inandılar. Kral Lot gibi bazıları da Merlin'in sözlerine gülüp onunla alay ettiler; bazıları da Merlin'e büyücü dediler. Fakat daha sonra, Kral Arthur'un kaleden çıkıp Krallarla konuşması için Merlin ile anlaştılar ve emniyet içinde gelip emniyet içinde gideceğine dair teminat verdiler. Böylece Merlin, Kral Arthur'a gitti, yaptıklarını anlattı; korkmadan gelip Krallarla konuşmasını, onlardan çekinmeyerek, hükümdarları ve büyükleri sıfatıyla cevap vermesini söyledi: "Çünkü isteseler de, istemeseler de siz hepsini yeneceksiniz" dedi.

VII. BÖLÜM

Kral Arthur'un ilk savaşına ve bunu nasıl kazandığına dair.

Bunun üzerine Kral Arthur, kalesinden çıktı; elbisesinin altında iki kat bir zırh vardı; Canterbury Başpiskoposu, Britanyalı Sir Baudwin, Sir Kay ve Sir Brastias yanında idi; buyruğundaki en şerefli adamlar bunlardı. Arthur ile diğer Krallar karşılaşınca, her iki taraf da uysallık göstermedi, bilâkis sert sözler sarf etti. Kral Arthur, onlara kesin cevap verdi, eğer yaşarsa, onlara boyun eğdireceğini söyledi. Krallar bunun üzerine oradan hiddetle ayrıldılar. Kral Arthur, onların esenlikte olmalarını diledi, onlar da Krala aynı temennide bulundular. Bunun üzerine Kral gene kaleye döndü ve şövalyeleri ile bareber silâhlandı. Merlin, Krallara: "Ne yapacaksınız?" dedi, "Vazgeçmek sizin için daha hayırlı, çünkü şimdikinden on misli daha çok olsanız bile istediğiniz olma-

yacak." Kral Lot, "Bir rüyalar tâbircisinden korkmamız doğru mu?" dedi. Bunu duyan Merlin, ortadan kaybolup Kral Arthur'un yanına geldi ve ona, Krallara şiddet göstermesini tavsiye etti. O aralık, Kralların maiyetinde bulunan adamların en iyilerinden üç yüz kişi, doğru Kral Arthur'a gidip onunla birleştiler ve bu, Kral Arthur'u çok sevindirdi. Merlin, Arthur'a "Efendim" dedi, "Bir mucize sayesinde elde ettiğiniz kılıcı, ancak en zor duruma düştüğünüzü gördüğünüz zaman kullanın; ancak o zaman o kılıcı çekip elinizden geleni yapın." Kral Arthur bunu duyduktan sonra, düşmanlarının üzerine hücum etti. Sir Baudwin, Sir Kay ve Sir Brastias, sağındakilerini de solundakilerini de öldürmeye başladılar. Ata binmiş olan Kral Arthur, kılıcını sürekli sallıyor ve öyle harikalar yaratıyordu ki, Kralların birçoğu onun yiğitliğini ve kuvvetini seyretmekten zevk duydular. O sırada Kral Lot, Yüz Şövalyeli Kral ve Kral Carados arkadan gelip Arthur'a şiddetle saldırdılar. Bunun üzerine Sir Arthur, şövalyeleriyle geri döndü, öne ve arkaya vurmaya başladı; altındaki atı öldürülünceye kadar savaşın daima en ön safında idi. İşte o anda Kral Lot, Kral Arthur'u yere düşürdü. Dört şövalyesi onu tutup gene ata bindirdiler. Arthur, o zaman Excalibur isimli kılıcını çekti; otuz meşale gibi parlayan kılıç düşmanlarının gözlerini kamaştırdı. Arthur, onları bu kılıçla yere serdi ve birçoklarını öldürdü. Bunun üzerine Carlion şehrindeki halk ayaklanarak, sopalarla ve sırıklarla birçok şövalyeyi öldürdüler. Krallar, sağ kalan şövalyeleriyle birleşerek kaçıp gittiler. Merlin, Arthur'un yanına gelip onları takipten artık vazgeçmesini tavsiye etti.

VIII. BÖLÜM

Merlin, Kral Arthur'a, Kral Ban ile Kral Bors'u çağırmasını nasıl tavsiye etti ve savaş konusunda ne gibi bir karar verdiler.

Ziyafet ve mızrak oyunundan sonra, Kral Arthur, Londra'ya gitti ve Merlin'in nasihati üzerine asılzadelerini bir toplantıya çağırdı. Çünkü Merlin, Krala, onunla savaşan altı Kralın, Arthur'a ve Arthur'un topraklarına hücum ederek derhal intikam alacaklarını söylemişti. Kral bunun için asılzadelerine fikir danıştı. Asılzadeler bir tavsiyede bulunmadılar, fakat yeterince kuvvetli olduklarını söylediler. Arthur, "Güzel

söylüyorsunuz" dedi, "Bana cesaret verdiğiniz için size teşekkür ederem; fakat siz, beni sevenler, Merlin ile konuşun. Bana çok iyilik yaptığını biliyorsunuz; o birçok şeyler biliyor ve karşınıza çıktığı zaman iyi nasihatler almak için ona bütün kalbinizle rica etmenizi isterdim." Bütün asılzadeler bunu yapacaklarını ve ona rica edeceklerini söylediler. Böylece Merlin çağırıldı ve bütün asılzadeler ondan iyi nasihatler almayı arzu ettiler. Merlin, "Şunu söyleyeyim" dedi, "Hepinize haber veriyorum; düşmanlarınız sizden çok daha kuvvetli ve gayet iyi askerler; şimdi, daha dört Kralla kudretli bir dük de onlara katılmış bulunuyor; eğer Kralımız memleketin dışından şövalyeler toplamadan onlarla savaşırsa yenilecek ve öldürülecek." Bütün baronlar, "Böyle bir vaziyette yapabileceğimiz en iyi şey nedir?" dediler. Merlin, "Ben size fikrimi söyleyeyim" dedi: "Denizlerin ötesinde iki kardeş var, ikisi de Kral ve ikisi de çok güçlü insanlar; biri Benwick'in Kralı Ban, diğeri de Gaul'un, yani Fransa'nın Kralı Bors. Kudretli, erkeklerin erkeği Kral Claudas, bunlarla savaşıyor ve bir şatoyu ele geçirmek için çarpışıyorlar; aralarındaki mücadele çok şiddetli; fakat o Claudas çok zengin olduğu için, iyi şövalyeleri yanına çekerek bu iki Kralı genellikle zor duruma düşürüyor. Size nasihatim şu: bizim Kralımız ve mutlak efendimiz, güvendiği iki şövalye ve akıllıca yazılmış mektuplarla Kral Ban'ı ve Kral Bors'u çağırsın; eğer gelip Kral Arthur ile sarayını görerek, savaşlarda Arthur'a yardım ederlerse, Arthur de Kral Claudas'a karşı olan savaşlarında onlara yardım edeceğine dair yemin etsin. Bu fikre siz ne dersiniz?" Kral ile asilzadeler, bu iyi bir fikir" dediler. İki Krala derhal haber götürmek için iki şövalye tâyin edildi. Kral Arthur'un istediği tarzda hoş mektuplar yazıldı. Haberci olan Ulfius ile Brastias o devirde âdet olduğu gibi iyi atlarla ve iyi silahlarla yola çıktılar; denizi geçip Benwick şehrine gittiler. O sırada onları sekiz şövalye gördü ve dar bir geçitte karşılarına çıkıp Ulfius ile Brastias'ı esir almak istediler. Ulfius ile Brastias, Kral Arthur tarafından Kral Ban ile Kral Bors'a haberci olarak gittiklerini söyleyerek yollarına devam edebilmek için geçmelerine izin istediler. Sekiz şövalye, "Öyleyse" dediler, "siz ya öleceksiniz, yahut da esir düşeceksiniz; çünkü biz Kral Claudas'ın şövalyeleriyiz." Bunun üzerine aralarından ikisi, mızraklarını kaldırdı; Ulfius ile Brastias da mızraklarını kaldırdılar ve büyük bir dehşetle birbirlerine hücum ettiler; Claudas'ın şövalyelerinin mızrak-

ları kırıldı; Arthur'un şövalyelerinin mızrakları kırılmadığı için düşmanlarını atlarından toprağa attılar ve onları yerde bırakarak yollarına devam ettiler. Diğer altı şövalye yeniden karşılaşmak için onlardan daha evvel bir geçiti tuttular; Ulfius ile Brastias, iki şövalyeyi daha yere sererek yollarına devam ettiler. Dördüncü geçitte karşılarında iki şövalye kaldı ve ikisini de yere serdiler. Böylece, sekiz şövalyeden fena surette yaralanmayan ve hırpalanmayan bir şövalye bile kalmadı. Benwick'e vardıkları zaman, şans eseri Kral Ban ile Kral Bors'u orada buldular. Krallara, habercilerin geldiği söylenince, onları karşılamak için şerefli iki şövalye gönderildi; bunlardan biri Payarne memleketinin lordu Lionses, diğeri de Sir Phariance isimli şerefli bir şövalye idi. Derhal nereden geldiklerini sordular ve Ulfius ile Brastias, İngiltere Kralı Arthur tarafından gönderildiklerini söylediler: böylece, kucaklaştılar ve tanıştıklarına çok sevindiler. Fakat iki Kral, Arthur'den haberciler geldiğini öğrenir öğrenmez, hiç vakit kaybetmeden şövalyelerle konuştular, onları sevinçle karşıladılar ve onların gelişlerine, dünyanın bütün Krallarının ziyaretinden fazla memnun olduklarını söylediler. Bunun üzerine Ulfius ile Brastias, mektupları öpüp verdiler; Ban ile Bors, mektupları okuyunca bu iki şövalyeye daha fazla iltifat ettiler. Kral Arthur'un arzularını yerine getireceklerini ve aralarında da ne kadar uzun zaman kalırlarsa kalsınlar, Ulfius ile Brastias'ın bu hudutlarda mümkün olduğu kadar en iyi şekilde ağırlanacaklarını söylediler. O zaman Ulfius ile Brastias, Krala, geçitlerde sekiz şövalye ile olan macerayı anlattılar. Kral Ban ile Kral Bors, "Ha ha!" dediler, "onlar bizimle iyi dosttur. Vaziyeti bilseydik böyle kaçamazlardı." Böylece, Ulfius ile Brastias güzelce ağırlandılar, onlara taşıyabilecekleri kadar güzel hediyeler verildi ve bu iki Kralın, Arthur'un yanına ellerinden geldiği kadar çabuk gideceklerine dair sözle ve yazı ile cevap aldılar. İki şövalye yola çıktı, denizi aştılar ve neler yaptıklarını gidip efendilerine anlattılar. Bunu duyan Kral Arthur, tevkalâde sevindi: "Size göre, iki Kral ne zaman burada bulunurlar?" dedi. Ulfius ile Brastias, "Allhallowmas yortusundan evvel efendim" dediler. O zaman Kral, büyük bir ziyafet için hazırlıklar yaptırdı ve büyük mızrak oyunları olacağını ilân ettirdi. Allhallowmas yortusunda iki Kral hem barış, hem de savaş için iyice giyinmiş üç yüz şövalye ile denizleri aşarak geldiler. Kral Arthur, onları Londra'nın on mil uzağından karşıladı ve aklın alabile-

ceği kadar, mümkün olduğu kadar sevinç gösterildi. Allhallowmas yortusundaki büyük ziyafette üç Kral divanhanede oturdular; kethüda olan Sir Kay, dük Corneus'un oğlu olan sofracıbaşı Sir Lucas ve Cardol'un oğlu Sir Griflet onlara divanhanede hizmet ettiler; bu üç şövalye, Krallara hizmet edenleri idare ediyorlardı. Ellerini yıkayıp sofradan kalkar kalkmaz, savaşmak isteyen şövalyeler hazırlandılar. Ata binip hazır oldukları zaman yedi yüz kişiydiler. Arthur, Ban, Bors, Canterbury Başpiskoposu ve Kay'in babası Sir Ector, divanhaneye benzeyen üstü sırma ile örtülü bir yerde idiler; yanlarında Ladyler ve asîl ailelere mensup kadınlar vardı. Oyunlarda en çok kimin muvaffak olduğunu görecekler ve bu konuda hüküm vereceklerdi.

IX. BÖLÜM

Kral Arthur, Kral Ban ve Kral Bors tarafından düzenlenen büyük bir mızrak oyununa ve denizi nasıl aştıklarına dair.

Kral Arthur ile diğer iki Kral, yedi yüz şövalyeyi iki kısma ayırdılar. Bir tarafta da Benwick ve Gaul ülkelerinden üç yüz şövalye vardı. Değerli birçok şövalye, kalkanlarını kaldırdılar ve mızraklarını atlarının hizasına indirdiler. Evvelâ Griflet ve Ladinas isimli bir şövalye karşılaştı ve birbirlerlerine öyle bir heyecanla hücum ettiler ki, buna herkes şaştı; ve öyle bir savaştılar ki, kalkanları paramparça oldu, atları da kendileri de yere yıkıldılar; hem Fransız şövalye, hem de İngiliz şövalye yerde o kadar uzun zaman kaldı ki, herkes onları öldü sandı. Sofra işleriyle meşgul olan Lucas, Griflet'i, böyle yere serilmiş görünce, onu derhal atına bindirdi ve her ikisi de büyük bir maharetle birçok şövalye ile dövüştüler. Sir Kay, pusu kurduğu yerden beş şövalye ile çıktı ve altısı bir olup, diğer altı şövalyeyi yere serdiler. Sir Kay, o gün, o kadar harikulâde bir yiğitlik gösterdi ki, hiç kimse onun seviyesine yükselemedi. Fransız şövalyeleri olan Ladinas ile Grastian da son derece başarılı oldular ve herkes tarafından methedildiler. Değerli bir şövalye olan Sir Placidas, Sir Kay ile karşılaştı, hem Sir Kay'ı hem de atını yere serdi; bunun üzerine Sir Griflet gazaba geldi ve Sir Placidas ile öyle bir çarpıştı ki, atları da, kendileri de yere düştüler. Fakat diğer beş şövalye Sir Kay'in düştüğünü öğrenince hiddetten kendilerini kay-

bettiler ve her biri, bir şövalyeyi yere serdi. Kral Arthur ile diğer iki Kral her iki tarafın da hiddetlenmeye başladığını görünce derhal küçük atların sırtına atlayıp, herkesin kendi oturduğu yere dönmesini ilân ettiler. Şövalyeler evlerine dönüp silâhlarını bıraktılar, sonra akşam duasına ve akşam yemeğine geldiler. Bundan sonra üç Kral bir bahçeye gittiler ve ödülü Sir Kay'e, kilercibaşı Lucas'a ve Sir Griflet'e verdiler. Bu iş bittikten sonra bir toplantı yaptılar; yanlarında Sir Ban ile Sir Bors'un kardeşi, akıllı ve okumuş bir adam olan Gwenbans da vardı; Ulfius, Brastias ve Merlin de bu toplantıya iştirak ettiler. Toplantı bittikten sonra yatmaya gittiler. Sabahleyin kiliseye âyine gittiler, yemek yediler ve gene toplanıp birçok tartışmalar yaparak en iyi hareket tarzını bulmaya çalıştılar. Nihayet şöyle bir sonuca vardılar: Merlin, Kral Ban'dan bir nişane ile (bu nişane de bir yüzüktü) Kral Ban ile Kral Bors'un adamlarını görmeye gidecekti. Gracian ile Placidas geri dönerek Benwick'li Kral Ban ve Gaul'lü Kral Bors'un emrettiği gibi şatolarını ve memleketlerini koruyacaklardı. Böylece onlar denizi aşıp Benwick'e vardılar. Halk, Kral Ban'ın yüzüğünü ve Gracian ve Placidas'ı görünce memnun oldu, Kralların sıhhatini sordu ve onların sıhhatte olduklarına ve anlaştıklarına çok sevindi. Savaşçılar, hükümdarlarının arzularına itaat ederek en kısa zamanda hazırlandılar. Atlı ve piyade olarak on beş bin kişiydiler ve Merlin'in ihtiyatlı oluşu sayesinde yanlarında bol bol erzakları vardı. Kral Claudas'ın korkusundan Gracian ile Placidas orada kalıp, şatoları erzaklarla doldurdular ve donattılar. Merlin denizi aştı, suda ve karada bol bol erzakı vardı. Denize varınca piyadeleri geri gönderdi ve yanına çoğu asker olan sadece on bin atlı aldı. Böylece gemilere bindiler, denizi aşıp İngiltere'ye vardılar ve Dover'de karaya çıktılar. Merlin'in kurnazlığı sayesinde ordu mümkün mertebe en gizli yoldan kuzeye doğru, Bedegraine ormanına götürüldü ve orada bir vâdiye gizlice yerleştirildi.

Merlin, bundan sonra Kral Arthur ile diğer iki Kralın yanına gitti ve onlara, neler yaptığını anlattı. Krallar bir adamın bu süratle gidip gelebilmesine son derece hayret ettiler. Merlin onlara, her bakımdan iyi silâhlanmış on bin kişinin Bedegraine ormanında olduklarını söyledi. Bunun üzerine artık söylenecek söz yoktu: Arthur'un evvelce kararlaştırdığı gibi bütün ordu atlara bindi. Arthur, yirmi bin kişi ile gece gündüz ilerledi. Fakat Merlin, bundan evvel öyle bir emir vermişti

ki, atlı veya yaya olsun, hiçbir asker Kral Athur'ün bir nişanesini taşımadan Trent sularının bu tarafından geçemezdi; Kralın düşmanları gözetlemek için eskisi gibi buralara gelmeye cesaret edemiyorlardı.

X. BÖLÜM

On bir Kral, Kral Arthur'a karşı büyük bir orduyu nasıl topladılar.

İşte böylece az bir zamanda, üç Kral, Bedegraine şatosuna geldiler; orada hoş ahbaplar ve rahat bir yer bulduklarına çok sevindiler; istedikleri yemeklerin hiçbirinden mahrum değildiler.

Kuzey ordusunun toplanmasının sebebi, altı Kralın, Carlion'da gösterdiği küçük görme ve sertliği yok etmekti. Bu altı Kral ile diğer beş Kral da birleşti. Adamlarını topladılar ve ne pahasına olursa olsun, iyi ve kötü şartlar içinde Arthur'u mahvedinceye kadar birbirlerinden ayrılmayacaklarına söz verdiler. Sonra yemin ettiler. İlk yemin eden Duke of Cambenet, beş bin asker getireceğini ve bunların hazır olduklarını, atlarıyla beraber geleceklerini söyledi. Ondan sonra Strangore Kralı Brandegoris, beş bin atlı getireceğine yemin etti. Ondan sonra Northumberland Kralı Clariance, üç bin asker getireceğine yemin etti. Ondan sonra son derece iyi ve genç bir adam olan Yüz Şövalyeli Kral, dört bin atlı getireceğine yemin etti. Bundan sonra, son derece iyi bir şövalye ve Sir Gawaine'in babası olan Kral Lot, beş bin atlı getireceğine yemin etti. Gore memleketinin Kralı ve Sir Uwaine'in babası olan Kral Uriens, altı bin atlı getireceğine yemin etti. Cornwall'ın Kralı Idres, beş bin atlı getireceğine yemin etti. Kral Cradelmas, beş bin atlı getireceğine yemin etti. İrlandad Kralı Agwisance, beş bin atlı getireceğine yemin etti. Kral Nentres, beş bin atlı getireceğine yemin etti. Kral Carados, beş bin atlı getireceğine yemin etti. Böylece bütün ordu, elli bin atlıdan ve sağlam vücutlu on bin piyadeden oluştu. Vakit kaybetmeden hazırlandılar, atlara bindiler ve öncülerini ileri sürdüler. Bu on bir Kral, yollarının üstünde bulunan Bedegraine şatosunu kuşattılar, sonra yollarına devam edip Arthur'a yaklaştılar. Kuşatma için az insan bıraktılar, çünkü Bedegraine şatosu, Kral Arthur'a bağlı idi ve içindekiler Arthur'un adamları idiler.

XI. BÖLÜM

Yüz Şövalyeli Kral'ın bir rüyasına dair.

Merlin'in tavsiyesi üzerine, etrafı gözetlemek için öncüler gönderildi; bunlar, kuzeyin öncüleriyle karşılaşıp onlardan ordunun ne taraftan geldiğini öğrendiler; sonra bunu Arthur'a bildirdiler. Kral Ban ile Kral Bors'un tavsiyesi üzerine, geçecekleri bütün toprakları yaktılar, yıktılar.

Yüz Şövalyeli Kral, çarpışmadan iki gece evvel garip bir rüya gördü; büyük bir rüzgâr esmiş ve bu rüzgâr şatolarını ve şehirlerini yere sermişti, sonra sular gelip bunları götürmüştü. Bu rüyayı duyanların hepsi, bunun, büyük bir çatışmanın işareti olduğunu söylediler. Sonra, Merlin'in tavsiyesi üzerine, on bir Kralın ne tarafa gideceği ve nerede geceleyecekleri öğrenilince, gece yarısı on bir Kral çadırlarındayken, bir baskın yapıldı. Fakat ordunun nöbetçileri, "Lordlar! Silâh başına! İşte düşmanlarınız geliyor" diye bağırdılar.

XII. BÖLÜM

On bir Kral ve orduları, Arthur'la ve ordusuyla nasıl savaştı. Ve çarpışmada gösterilen büyük kahramanlıklar.

Kral Arthur, Kral Ban ve Kral Bors, değerli ve sadık şövalyeleriyle düşman üzerine öyle bir şiddetle hücum ettiler ki, çadırlarını başlarına geçirdiler; fakat on bir Kral, erkekçe bir cesaret göstererek, ezilmediler. Ertesi gün on bin değerli adam öldürüldü. Karşılarında kuvvetle savunulan bir geçit vardı ve elli bin cesur adamdan ibarettiler. Gece bitmek üzereydi. Merlin, üç Krala "Şimdi benim sözümü dinleyeceksiniz" dedi, "Kral Ban ile Kral Bors'un on bin adamıyla burada bir ormanda pusu kurmalarını istiyorum; oraya gizlice ve gün doğmadan gitsinler; siz düşmanlarınızla uzun müddet savaştıktan sonra harekete geçsinler. Gün doğunca ordunuzu düşmanlarınızın ve geçitin önüne doğru sürün; öyle ki, bütün askerlerinizi görebilsinler; çünkü sizin ancak yirmi bin kişi olduğunuzu görünce, çok daha cesur davranacaklar, ordunuzu geçide çekmek isteyecekler." Üç Kral ve bütün asılzadeler

Merlin'in çok güzel konuştuğunu söylediler, Merlin'in tasarladıkları derhal yapıldı. Böylece ordular sabahleyin birbirlerini görünce, kuzey ordusunun içi ferahladı. Sonra Ulfius ve Brastias'a üç bin asker verildi; bunlar geçitte düşmanlarına şiddetle hücum edip, sağa sola fevkalâde bir tarzda kılıç sallayarak birçoklarını öldürdüler. On bir Kral, bu kadar az askerin, böyle bir başarı ile dövüştüklerini görünce utandılar ve üzerlerine şiddetle saldırdılar. Sir Ulfius'un altındaki atı öldürdüler, fakat Sir Ulfius, ayakta da başarılı bir şekilde çarpıştı. Dük Eustace of Cambenet ve Northumberland Kralı Clariance, devamlı Sir Ulfius ile uğraşıyorlardı. Brastias, arkadaşının sıkıştırılmış olduğunu görünce, Dük'e mızrağıyla öyle bir vuruş vurdu ki, Dük de, atı da yere yuvarlandı. Bunu gören Kral Clariance, Brastias'a doğru döndü ve birbirleriyle öyle vuruştular ki, atlarıyla beraber yere yuvarlandılar; böylece sersemlemiş bir vaziyette yerde kaldılar ve atlarının dizkapakları kırıldı. Sonra kethüda Sir Kay, altı arkadaşıyla gelip büyük bir başarı gösterdi. Bundan sonra on bir Kral geldi; Kral Brandegoris, Kral Idres ve Kral Agwisance; Griflet'i ve sofracıbaşı Lucas'ı atlarıyla beraber yere devirdi. O zaman iki taraf da savaşa şiddetle giriştiler. Sir Kay, Griflet'in yaya kaldığını görünce, Kral Nentres'e yaklaştı, onu yere serdi ve Kral Nentres'in atını Sir Griflet'e verdi. Sir Kay, aynı mızrakla Kral Lot'a da vurdu ve canını feci surette acıttı. Bunu gören Yüz Şövalyeli Kral, Sir Kay'in üzerine atılıp onu yere serdi ve atını alıp Kral Lot'a verdi; Kral Lot çok teşekkür etti. Sir Griflet, Sir Kay ile sofracıbaşı Lucas'ı atsız görünce; büyük sağlam ve keskin bir mızrak alıp değerli bir asker olan Pinel'e hücum etti. Pinel'i atıyla bareber yere serdi; sonra atı alıp Sir Kay'e verdi. Kral Lot, Kral Nentres'i atsız görünce Melot de la Roche'a hücum edip, onu atıyla beraber yere serdi ve atı, Kral Nentres'e verdi. Yüz Şövalyeli Kral da, Kral Idres'in atsız olduğunu gördü; Gwimiart de Bloi'ya hücum edip onu atıyla beraber yere serdi ve atı, Kral Idres'e verdi. Kral Lot, Vahşi Ormalı Clariance'ı yere serip atını, dük Eustace'a verdi. Böylece, Krallar gene atlara bindikten sonra, on biri bir araya toplandılar ve o gün gördükleri zararın intikamını alacaklarını söylediler. O sırada Sir Ector, sabırsız bir yüzle geldi ve Ulfius ile Brastias'ı, atsız, ölüm tehlikesine mâruz ve hayvanların nalları altında feci surette hırpalanmış bir halde buldu. Bundan sonra Kral Arthur, kuzey Gal Kralı Cradelment'in üstüne bir aslan gibi

saldırdı ve sol tarafına öyle bir vuruş vurdu ki, Kral da atı da yere serildi. Sonra atı dizginlerinden tutup Ulfius'a götürerek, "Al bu atı, benim eski arkadaşım" dedi, "Çünkü senin böyle bir ata çok ihtiyacın var." Ulfius, "Çok teşekkür ederim" dedi. Bundan sonra Kral Arthur, öyle bir yiğitlik gösterdi ki, herkes hayrette kaldı. Yüz Şövalyeli Kral, Kral Cradelment'i hayvansız görünce, Sir Kay'in babası olan ve güzel bir ata sahip bulunan Sir Ector'a hücum etti ve Sir Ector'u atıyla beraber yere sererek, atı Krala verdi. Kral Arthur, Kralı Sir Ector'un atında görünce gazaba geldi; kılıcıyla Kralın miğferine öyle bir darbe indirdi ki, miğferin ve kalkanın bir parçası koptu, kılıç atın boynuna saplandı ve böylece Kral da, atı da yere serildiler. Bundan sonra Sir Kay, Yüz Şövalyeli Kral'ın kethüdası olan Sir Morganore'a yaklaşıp, atını da, kendisini de yere serdi ve atı babası Sir Ector'a götürdü. Bunun üzerine Sir Ector, Lardans isimli bir şövalyeye hücum etti, atı da, adamı da yere serip, hayvanı, vücudu çürük içinde kalan ve ata çok ihtiyacı olan Sir Brastias'a götürdü. Brastias, sofracıbaşı olan Sir Lucas'ın atların ayakları altında ölü bir adam gibi serili olduğunu, Sir Griflet'in onu kurtarabilmek için harikalar yarattığını ve Sir Lucas'a on dört şövalyenin durmaksızın hücum ettiğini görünce, bu şövalyelerden birinin miğferine öyle bir darbe indirdi ki, kılıç, dişlerine kadar dayandı; bir diğerine yaklaşıp koluna öyle bir vuruş vurdu ki, kopan kol savaş meydanına fırladı. Sonra bir üçüncü adama yaklaştı ve omzuna öyle bir vuruş vurdu ki, adamın omzu da, kolu da savaş meydanına fırladı. Griflet, imdada yetişenleri görünce, bir şövalyenin şakaklarına öyle bir darbe indirdi ki, başı da, miğferi de yere düştü; sonra bu şövalyenin atını alıp Sir Lucas'a götürdü ve ata binip acılarının intikamını almasını söyledi. Bir müddet evvel Brastias da bir şövalyeyi öldürüp Griflet'e at temin etmişti.

XIII. BÖLÜM

Gene aynı muharebeye dair.

Lucas, biraz evvel Moris de la Roche'u öldürmüş olan Kral Agwisance'ı gördü; Lucas, kısa ve sağlam bir mızrak ile Kral'ın üstüne atıldı ve atını yere yuvarladı. Lucas aynı yerde, iki cesur şövalye olan Blo-

ias de la Flandres ile Sir Gwinas'ın atsız olduklarını gördü; hiddetten çıldırmış bir halde, iki şövalye öldürüp atlarını onlara verdi. Bundan sonra çarpışma iki taraf için de son derece çetinleşti, fakat Arthur, şövalyelerine yeniden at temin edilmiş olmasına memnun oldu; öyle bir dövüşüyorlardı ki, cenk gürültüleri ve sesleri, sulara ve ormana yayılıyordu. Kral Ban ile Kral Bors hazırlandılar, kalkanlarını ve zırhlarını düzelttiler ve o derece cesurdular ki, bu cesaretleri karşısında birçok şövalyeler heyecandan sarsıldılar ve titrediler. Bütün bu müddet içinde Lucas, Gwinas, Briant ve Bellias of Flanders, altı Krala karşı kuvvetle savaşıyorlardı; bu altı Kral şunlardı: Kral Lot, Kral Nentres, Kral Brandegoris, Kral Idres, Kral Uriens ve Kral Agwisance. Sir Kay ve Sir Griflet'in yardımıyla bu altı Kralı öyle bir yakaladılar ki, hiçbirinin kendilerini savunmaya âdeta gücü kalmamıştı. Sir Arthur, çatışmanın bir türlü sona ermediğini görünce bir aslan deliliğiyle, atını şuraya buraya, sağa sola sürdü ve ancak yirmi şövalye öldürdükten sonra kendine zor gelebildi. Omzundan ağır surette yaraladığı Kral Lot'u savaş meydanından çekilmeye mecbur etti. Sir Kay ile Sir Griflet orada Kral Arthur ile beraber büyük yiğitlik gösterdiler. Bundan sonra Ulfius, Brastias ve Sir Ector; dük Eustace, Kral Cradelment, Kral Cradelmas, Northumberland Kralı Clariance, Kral Carados ve Yüz Şövalyeli Kral ile karşılaştılar. Bu şövalyeler, bu Krallarla öyle bir çarpıştılar ki, onlara savaş meydanını terk ettirdiler. Bunun üzerine Kral Lot arkadaşlarıyla beraber uğradığı zararlar yüzünden çok ıstırap çekti ve on bir Krala: "Benim düşündüğüm şeyi yapmazsanız, öldürüleceğiz ve mahvolacağız" dedi; "Yüz Şövalyeli Kral, Kral Agwisance, Kral Idres, Cambenet Dükü benimle gelsin; biz beş şövalyeye on beş bin asker verin ve sizden ayrılalım. Siz altı Kral ise, on iki bin şövalye ile savaşa devam edin; sizin düşmanlarınızla uzun süre savaştığınızı gördüğümüz zaman biz de onların üstüne şiddetle hücum ederiz. Bu çareye başvurmazsak onlarla asla başa çıkamayız." Kararlaştırdıklarını yaparak ayrıldılar; altı Kral, Arthur'a kuvvetle karşı koydular ve uzun müddet cesaretle savaştılar. O sırada Kral Ban ile Kral Bors pusudan çıktılar; öncü olan Lionses ile Phariance, Kral Idres ve arkadaşlarıyla karşılaştılar; mızrakları kıran, kılıçları çarpıştıran, insanları ve atları öldüren büyük bir savaş başladı ve Kral Idres yenilmek üzereydi.

Bunu gören Kral Agwisance, Lionses ile Phariance'ı ölüm tehlike-

sine soktu; çünkü Cambenet Dükü büyük bir kalabalıkla yetişmişti; böylece canları tehlikeye giren Lionses ile Phariance, her ne kadar geri dönmek istedilerse, hem kendilerini, hem de arkadaşlarını mucize kabîlinden kurtardılar. Kral Bors, bu iki şövalyenin müşkül vaziyete düştüklerini görünce son derece üzüldü ve kara bir bulut gibi imdatlarına süratle yetişti. Kral Lot, Kral Bors'u görür görmez tanıdı ve: "Bizi ölümden ve feci yaralardan kurtarın!" dedi, "Büyük bir ölüm tehlikesinde olduğumuzu görüyorum; çünkü dünyanın en şerefli adamlarından, en iyi şövalyelerinden olan bir Kral bize doğru geliyor." Yüz Şövalyeli Kral, "Kim?" dedi. Kral Lot, "Gaul Kralı Bors" dedi, biz farkına varmadan bu memlekete acaba nasıl gelmişler?" Şövalye, "Merlin'in nasihati üzerine" dedi. Kral Carados, "Eğer icabettiği zaman imdadıma yetişirseniz, Kral Bors ile çarpışırım" dedi. Hepsi, "Haydi" dediler, "Elimizden geleni yaparız." Bunun üzerine Kral Carados, ordusuyla yavaş yavaş ilerleyip Kral Bors'a bir ok atımı mesafeye kadar sokuldu; o zaman her iki ordu da atlarını en son hızla ileri sürdüler. Kral Bors'un vaftiz oğlu ve son derece değerli bir şövalye olan Bleoberis, Bors'un başlıca sancağını taşıyordu. Kral Bors, "Bu kuzeyli Britanyalıların nasıl savaştıklarını şimdi göreceğiz" dedi. Kral Bors, bir şövalye ile karşılaştı ve mızrağını vücudunun bir ucundan sokup öbür ucundan öyle bir çıkardı ki, düşmanı ölerek yere yığıldı; sonra kılıcını çekip o kadar harikulâde bir yiğitlik gösterdi ki, iki taraf da büyük bir hayranlık hissetti; şövalyeleri de ondan geri kalmayıp kendilerine düşen vazifeyi başardılar, böylece Kral Carados yere serildi. Bunun üzerine Yüz Şövalyeli Kral yetişti ve büyük bir cesaretle Kral Carados'u kurtardı; çünkü Yüz Şövalyeli Kral çok genç olmakla beraber, son derece değerli bir şövalye idi.

XIV. BÖLÜM

Gene aynı çarpışmaya dair.

O sırada Kral Ban, altın işlemeli yeşil kuşağıyla bir aslan kadar vahşi, savaş meydanına geldi. Kral Lot, "Ah! Ah!" dedi, "biz bozguna uğrayacağız, çünkü orada dünyanın en yiğit şövalyesini, en meşhur adamını görüyorum: yeryüzünde Kral Ban ile Kral Bors kadar değerli iki

kardeş olmadığına göre, ya çekilmeliyiz, ya ölmeliyiz; eğer erkekçe ve akıllıca çekilmezsek ölmekten başka çaremiz yok." Kral Ban, savaş meydanına öyle bir şiddetle atıldı ki, darbeler gene ormanda ve suda çınladı. Kral Lot bu kadar çok, bu kadar iyi şövalyenin öldüğünü görerek merhametinden ve ıstırabından ağladı. Fakat Kral Ban'ın büyük kuvveti sayesinde, ayrılmış olan iki kuzey ordusu dehşetli bir korku içinde birbirine hücum etti; üç kral ile şövalyeleri o kadar çok adam öldürüyorlardı ki, kaçan kalabalıkları görmek insana acı veriyordu. Fakat Kral Lot, Yüz Şövalyeli Kral ve Kral Morganore askerlerini şövalyeliğe yakışır bir tarzda bir araya topladılar, büyük bir cesaret gösterdiler ve savaşı aynı şiddetle bütün gün devam ettirdiler. Yüz Şövalyeli Kral, Kral Ban'ın ne kadar adam öldürdüğünü görünce, atını ona doğru sürdü; miğferine indirdiği büyük bir darbe ile onu fena halde sersemletti. O zaman Kral Ban gazaba geldi ve Yüz Şövalyeli Kral'ın üstüne şiddetle atıldı. Yüz Şövalyeli Kral, bunu görerek kalkanını kaldırdı, atını mahmuzladı; fakat Kral Ban'ın vurduğu darbe, kalkanın bir parçasını kopardı ve kılıç, Yüz Şövalyeli Kral'ın sırtındaki zırhın üstünden kayarak, çeliği delip atı ikiye bölüp yere dokundu. O zaman Yüz Şövalyeli Kral, çeviklikle atından atladı ve kılıcıyla Kral Ban'ın atını delik deşik etti. Bunun üzerine Kral Ban, ölü atından çevik bir hareketle atladı ve düşmanının miğferine o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki, Yüz Şövalyeli Kral yere yıkıldı. Aynı hiddetin tesiriyle Kral Morganore'u da yere serdi; değerli şövalyeler ve birçok insanlar öldürüldü. O sırada Kral Arthur, savaşın en çok kızıştığı yere geldi ve Kral Ban'ı ölü insanlar ve ölü atlar arasında, ayakta, vahşi bir aslan gibi dövüşürken gördü; kılıcının eriştiği yere hiç kimse ağır bir darbe yemeden sokulamıyordu; bunu gören Kral Arthur'un içi sızladı. Arthur o kadar kana bulanmıştı ki, kalkanına bakarak onu tanımak imkânsızdı; kılıcı kan ve beyin parçalarıyla örtülüydü. Arthur etrafına bakınca, çok iyi bir atı olan bir şövalye gördü; ona derhal hücum etti ve miğferine öyle bir darbe indirdi ki, kılıç şövalyenin dişlerine kadar dayandı; şövalye ölü olarak yere yığıldı; Arthur, atı dizginlerinden tutup derhal Kral Ban'a götürdü : "Güzel kardeşim," dedi, "bu atı alınız, çünkü ata çok ihtiyacınız var ve bu kadar acı çekmenize son derece üzülüyorum." Kral Ban, "Yakında bunun intikamını alacağım," dedi, "bazıları yaptıklarına çok pişman olacaklar." Arthur, "Bunu çok isterdim," dedi,

"çünkü sizin şimdiki başarılarınızı gördüm; bununla beraber, belki o zaman yanınıza gelemem." Kral Ban, ata bindiği zaman yeniden şiddetli ve çetin bir savaş başladı; çok sayıda insan öldürüldü. Böylece büyük kuvvetleri sayesinde Kral Arthur, Kral Ban ve Kral Bors, şövalyeleri biraz püskürttüler. Fakat on bir kral ile şövalyeleri geri dönmüyorlardı; küçük bir ormana çekilip, küçük bir ırmağı geçtiler ve orada dinlendiler; çünkü savaş meydanında geceleyin dinlenemezlerdi. O zaman on bir kral ile şövalyeleri, korku içinde ve huzursuz insanlar gibi birbirlerine sokuldular. Fakat hem arkalarını, hem de önlerini o kadar kuvvetle savunuyorlardı ki, hiç kimse onlarla başa çıkamıyordu; Kral Arthur, yiğitlerine hayran oldu ve içi gazapla doldu. Kral Ban ile Kral Bors, "Ah, Sir Arthur," dediler, "onları ayıplamayın, çünkü onlar iyi adamların yapacağını yapıyorlar." Kral Ban, "Yemin ederim ki," dedi, "onlar benim gördüğüm veya şöhretini duyduğum en değerli askerler, en cesur şövalyeler; bu on bir kral çok şerefli insanlar ve eğer size bağlı olmasalardı, yeryüzünde hiçbir hükümdarın bu kadar cesur on bir şövalyesi olamazdı." Kral Arthur, "Ben onları sevemem," dedi, "beni mahvetmek istiyorlar." Kral Ban ile Kral Bors, "Bunu biliyoruz," dediler, "onlar, sizin en büyük düşmanlarınızdır; bunu evvelce de ispat ettiler, bugün de kendilerine düşen vazifeyi gördüler; böyle inatçı olmaları çok acı."

Bundan sonra on bir kral bir araya toplandılar, Kral Lot: "Lordlar, şimdiye kadar yaptığınızdan başka bir şey yapmalısınız," dedi, "yoksa büyük yenilgi hemen peşimizdedir: kimleri kaybettiğimizi ve ne kadar değerli adamlar kaybetmek üzere olduğumuzu görüyorsunuz; bunun sebebi daima yaya olanları korumamızdır; bir tek piyade kurtarmak için on atlı kaybediyoruz. Benim fikrim şu: piyadelerimizi uzaklaştıralım; karanlık basmak üzere olduğu için asil Arthur piyadelerle uğraşarak vakit kaybetmeyecek, orman yakın, onlar kendilerini kurtarabilirler. Biz atlılar bir araya toplandığımız zaman, siz krallar, öyle bir emir verin ki, uzaklaşan her adam ölüm cezasına çarpılsın ve kim kaçmak üzere bir adam görürse hiç çekinmeden onu vursun; çünkü bir korkağı öldürmemiz, bir korkak yüzünden hepimizin öldürülmesinden iyidir. Buna ne dersiniz? Siz hepiniz, krallar, bana cevap veriniz." Kral Nentres, "Doğru söyledin," dedi; Yüz Şövalyeli Kral da aynı şeyi söyledi; Kral Carados, Kral Uriens, Kral Idres, Kral Brandegoris, Kral

Cradelmas, Cambenet Dükü, Kral Clariance ve Kral Agwisance da aynı fikirde idiler; hayat pahasına olsun, ölüm pahasına olsun, birbirlerine sadık kalacaklarına yemin ettiler. Kendileri gibi yapmayan, kaçan her insan öldürülecekti. Zırhlarını düzelttiler, kalkanlarını kaldırdılar, yeni mızraklar alıp kalçalarına dayadılar ve bir ağaç kümesi gibi hareketsiz durdular.

XV. BÖLÜM

Gene aynı çarpışmaya, bu çarpışmanın Merlin tarafından nasıl bitirildiğine dair.

Kral Arthur, Kral Ban ve Kral Bors; düşmanlarını ve düşmanlarının bütün şövalyelerini görünce, onları; şövalyeliğe lâyık asil tavırları için, gördükleri veya şöhretlerini duydukları en kuvvetli savaşçılar oldukları için methettiler. Bunun üzerine kırk asil şövalye, üç krala hitap ederek savaşa başlayacaklarını söylediler. Bu şövalyelerin isimleri: Lionses, Phariance, Ulfius, Brastias, Ector, Kay, Sofracıbaşı Lucas, Griflet la Fise de Dieu, Mariet de la Roche, Guynas de Bloy, Briant de la Forest Savage, Bellaus, Genç Kızların Şatosundan Morians, Lady'lerin Şatosundan Flannedrius, Kral Bors'un vaftiz oğlu Annecians, Ladinas de la Rouse, Emerrause, Caulas, şato sahibi Graciens, Bloise de la Case isminde birisi ve Sir Colgrevaunce de Gorre idi. Bütün bu şövalyeler mızraklarını kalçalarına dayayarak önden gittiler ve atlarını şiddetle mahmuzlayarak mümkün olduğu kadar süratle ileri sürdüler. On bir kral ve şövalyelerinin bir kısmı mızraklarıyla ellerinden gelen hızla hücum ettiler ve iki taraf da fevkalâde yiğitlik gösterdi. Arthur, Ban ile Bors, çarpışmanın en kızışan yerine geldiler; sağlarında ve sollarında o kadar çok adam öldürdüler ki, atlarının nalları kana bulandı. Fakat on bir kral ile orduları daima Arthur'un karşısında idiler. Bunu gören Ban ile Bors, ne kadar çok adam öldürüldüğünü düşünerek, hayrete düştüler; fakat düşmanları nihayet küçük bir nehrin arkasına püskürtüldü. Bunun üzerine Merlin, büyük siyah bir atın üstünde gelerek Kral Arthur'a şöyle dedi: "Hâlâ bitiremedin: yaptıkların yeterli değil miydi? Bugün otuz bin kişiden on beş bin kişiyi sağ bıraktın ve 'Artık yeter!' demenin vakti geldi. Çarpışmayı hâlâ bitiremediğin için Allahın

gazabını çektin; sen şu on bir kralı şimdilik yenemeyeceksin ve onlarla daha uzun müddet uğraşmaya vakit harcarsan, talihin dönecek ve onların sayısı artacak. Bunun için oturduğunuz yere çekilin, en kısa zamanda istirahat edin; değerli şövalyelerini altın ve gümüşle mükâfatlandır, çünkü onlar bu mükâfatı tamamıyla hak ettiler; hiçbir servet onları yeterince mükâfatlandıramaz; çünkü senin yanındaki birkaç adamın bugün gösterdiği yiğitliği hiç kimse asla gösterememiştir; bugün dünyanın en iyi askerleriyle boy ölçüştünüz." Kral Ban ile Kral Bors, "Çok doğru," dediler. Merlin, "İstediğiniz yere çekilin," dedi, "çünkü önümüzdeki üç sene içinde size meydan okumayacaklarını iddia edebilirim. Üç sene geçtikten sonra da yeni haberler alacaksın." Bundan sonra Merlin, Arthur'a, "Bu on bir kralın başlarına gelenlerden haberleri yok," dedi; "memleketlerini Araplar istilâ etti; kırk bin kişiden kalabalık bir ordu etrafı yakıp yıkıyor, adamlarını öldürüyor; Wandesborow şatosunu kuşattılar ve büyük tahribat yaptılar; onun için önümüzdeki üç sene zarfında korkmayınız. Bundan başka efendim, bu savaş esnasında elde edilen bütün ganimeti arayınız; hepsi elinize geçtiği zaman, şövalyelerini ödüllendirmeleri için bu ganimeti bu iki krala, Ban ile Bors'a cömertçe veriniz; böylece gerektiği zaman yabancılar size daha büyük bir istekle hizmet edecekler. İstediğiniz zaman kendi şövalyelerinizi de kendi mallarınızla ödüllendirecek vaziyette olun." Kral Arthur, "Doğru söyledin," dedi, "ve dediğin yapılacak." Kral Ban ile Kral Bors, kendilerine cömertçe teslim edilen bu ganimeti şövalyelerine aynı cömertlikle dağıttılar.

Bunun üzerine Merlin, Northumberland'da oturan hocası Bleise'i ziyaret etmek için Arthur'den ve iki kraldan ayrıldı. Hocası, onun gelişine son derece sevindi. Orada, Arthur ile iki kralın büyük çarpışmada neler yaptıklarını, savaşın nasıl bittiğini anlattı ve savaşan her şerefli kralın ve şövalyenin ismini söyledi. Ve işte bu sayede Bleise, çarpışmayı Merlin'in anlattığı gibi kelimesi kelimesine yazdı; çarpışmanın nasıl ve kimin arzusu ile başladığını, nasıl bittiğini ve en çok kimin zarara uğradığını kaydetti. Merlin, Arthur'un saltanat sürdüğü günlerde olan bütün savaşları, hocası Bleise'e yazdırdı. Arthur'un sarayına mensup bütün değerli şövalyelerin savaşlarını da yazdırdı. Bundan sonra Merlin, hocasından ayrılarak, Sherwood ormanındaki kalelerden biri olan Bedegraine şatosunda bulunan Arthur'un yanına gitti.

Merlin kıyafetini öyle bir değiştirmişti ki, Kral Arthur onu tanıyamadı: siyah koyun postlarına sarınmıştı; büyük çizmeleri, yay ve okları vardı; kızıl bir aba giymişti ve ellerinde yaban kazları taşıyordu ve bu, Candlemas yortusunun ertesi sabahı oldu. Fakat Kral Arthur, onu tanıyamadı. Merlin, Krala, "Efendim, bana bir hediye verir misiniz?" dedi. Kral, "Sana ne diye bir hediye verecekmişim, köylü?" dedi. Merlin, "Efendim," dedi, "büyük hazineler kaybetmektense bana henüz elinizde olmayan bir hediyeyi vermeniz daha hayırlı olur; çünkü orada, tam büyük çarpışmanın geçtiği yerde, toprakta büyük bir hazine gömülü." Arthur, "Köylü, sana bunu kim söyledi?" dedi. Merlin, "Bana bunu Merlin söyledi," dedi. O zaman Ulfius ile Brastias, onu tanıdılar ve gülümsediler. Bu iki şövalye, "Efendim, sizinle konuşan Merlin'in ta kendisi," dediler. Bunun üzerine Kral Arthur, son derece utandı ve Merlin'e hayran oldu; Kral Ban ile Kral Bors da Merlin'e hayranlık duydular ve Arthur ile alay ettiler.

O sırada, fevkalâde güzel bir genç kız, Sanam isimli bir asılzadenin kızı olan Lionors, büyük muharebeden sonra krala saygı göstermek için diğer Lordlar gibi Arthur'un sarayına geldi. Kral Arthur, ona âşık oldu. Aynı hisleri paylaşan genç kızın, Arthur'dan bir oğlu oldu; ismi Borre olan bu çocuk, daha sonraları iyi bir şövalye oldu ve Yuvarlak Masa'ya katıldı. Bundan sonra, Kuzey Gal memleketinin Kralı Rience'in, Cameliard Kralı Leodegrance'a karşı şiddetle harp ettiği haberi geldi. Bu haber, Kral Arthur'u gazaba getirdi, çünkü Arthur, Leodgerance'ı çok sever ve daima kendi aleyhine olan Kral Rience'den nefret ederdi. Böylece, üç kralın emri üzerine, Kral Claudas'a karşı memleketlerini savunmaları için bütün isteyenler Benwick'e geri gönderildiler; bunlar, Phariance, Antemes, Gratian, Lionses of Payarne ve kralların memleketlerini koruyanların önderleriydi.

XVI. BÖLÜM

Kral Arthur, Kral Ban ve Kral Bors'un Kral Leodegrance'in imdadına nasıl yetiştikleri ve başka olaylar.

Bundan sonra Kral Arthur, Kral Ban ve Kral Bors, yirmi bin kişilik ordularıyla yola çıktılar ve altı gün içinde Cameliard memleketine gelip

Kral Leodegrance'ı kurtardılar; Kral Rience'in hemen hemen on bin askerini öldürdüler ve kralı kaçmaya mecbur ettiler. O zaman bu üç kral, Kral Leodegrance'dan çok ilgi gördüler; Leodegrance, yaptıkları büyük iyiliği düşünerek ve düşmanlarından intikam aldıkları için onlara çok teşekkür etti. Ve Arthur, Cameliard kralının kızı olan Guenever'i ilk defa orada gördü ve o günden itibaren onu ebediyen sevdi. Kitapta anlatıldığı gibi daha sonra evlendiler.

Sözün kısası, iki kral, toprakları Kral Claudas tarafından mahvedildiği için memleketlerine dönmek istediler. Arthur, "Öyleyse, ben de sizinle geleceğim," dedi. Krallar, "Hayır, şimdi gelemezsiniz," dediler, "çünkü bu topraklarda yapılacak daha birçok işleriniz var. Biz gideceğiz ve bu topraklarda sizin sayenizde elde ettiğimiz büyük zenginliklerle iyi şövalyeler tutacağız ve Tanrı'nın yardımıyla Kral Claudas'ın kötülüğüne karşılık vereceğiz. Gerekirse yardımımıza gelmeniz için size haber göndeririz. Sizin yardıma ihtiyacınız olursa, siz de bizi çağırırsınız ve gelmekte gecikmeyeceğimize imanımız üzerine yemin ederiz." Merlin, "Bu iki kralın savaşta Arthur'un yanına gelmesine gerek olmayacak," dedi; "fakat Kral Arthur'un uzun zaman sizden ayrı kalmayacağını biliyorum; çünkü bir iki sene içinde onun yardımına çok ihtiyacınız olacak ve o zaman düşmanlarından intikam alması için siz ona nasıl yardım ettinizse, düşmanlarınızdan intikam almanız için de o size yardım edecek. İki cesur şövalyenin kudreti ve silah kullanmaktaki mahareti sayesinde (daha sonra anlatılacağı gibi) bu on bir kral bir tek gün içinde ölecekler; son derece değerli olan bu iki şövalyeden birinin ismi vahşi Balin, kardeşi olan diğerinin ismi de Balan."

Şimdi, Kral Uriens'in memleketinde bulunan Sorhaute isimli bir şehre dönen on bir kral ile ilgilenelim. On bir kral, bu şehirde ellerinden geldiği kadar dinlendiler, yaralarını hekimlere baktırdılar ve adamlarının ölümü için büyük bir matem tuttular. O sırada bir haberci geldi ve kanun tanımayan kırk bin Arabın, memleketlerini nasıl istilâ ettiğini, etrafı nasıl yaktıklarını, ellerine geçen her insanı merhametsizce nasıl öldürdüklerini ve Wandesborrow şatosunu nasıl kuşattıklarını anlattı. On bir kral, "Eyvah! İşte dert üstüne gelen dert," dediler; "eğer Arthur ile savaşmasaydık çok geçmeden bizim intikamımızı alırdı. Kral Leodengrance'dan ümit yok, çünkü o, bizden fazla Kral Arthur'u sever; Kral Rience'in ise işi başından aşkın, çünkü Kral Leodengran-

ce ile savaşıyor." Böylece krallar, Cornwall'ın ve Gal'in ve kuzeyin bütün sınırlarını beraber korumaya razı oldular. Evvelâ Kral Idres'i, karada ve suda nöbet beklemesi için dört bin askerle, Britanya'da bulunan Nauntes şehrinde bıraktılar. Karada ve suda nöbet beklemesi için Garlot Kralı Nentres'i dört bin şövalye ile Windesan şehrinde bıraktılar. Cornwall sınırlarındaki bütün kaleleri takviye etmek için sekiz binden fazla askerleri vardı. Gal'in ve İskoçya'nın bütün sınırlarına da, iyi askerlerle birçok şövalyeyi bıraktılar. Böylece üç sene kendilerini korudular ve kuvvetli krallarla, Düklerle ve Lordlarla sürekli olarak ittifaklar yaptılar. Kudretli hükümdalar olan Nero ile Kuzey Gal Kralı Rience; onlarla birleşti ve bütün bu sürede gelecek kısımdaki maceralarda anlatıldığı gibi Bedegraine meydan savaşının intikamını almak için silahlandılar, iyi askerleri, erzak ve savaşta işe yarayacak her türlü elbiseyi topladılar.

XVII. BÖLÜM

Kral Arthur'un Carlion'a nasıl gittiği, rüyası ve Havlayan Hayvan'ı nasıl gördüğü.

Kral Ban ile Kral Bors gittikten sonra, Arthur, Carlion şehrine geldi. Orkney Kralı Lot'un karısı oraya bir tür haberci gibi geldi; halbuki Kral Arthur'un sarayına hafiyelik yapmak için gönderilmişti. Yanında muhteşem elbiseler giymiş, Gawaine, Gaheris, Agravaine ve Gareth isminde dört oğlu, birçok şövalye ve Lady vardı. Fevkalâde güzel bir kadın olduğu için Kral, ondan son derece hoşlandı ve böylece Mordred dünyaya geldi; halbuki bu kadın, Igraine'in kızı ve Arthur'un ana tarafından kız kardeşiydi. Kral Lot'un karısı orada bir ay kaldıktan sonra, nihayet gitti. Bundan sonra Kral, fevkalâde bir rüya gördü ve bu rüyadan müthiş korktu. Fakat bütün bu müddet esnasında Kral Arthur, Kral Lot'un kardeşinin kendi kız kardeşi olduğunu bilmiyordu. Arthur, rüyasında şunları gördü: memleketine kartal başlı ve kanatlı aslan vücutlu hayvanlar ve yılanlar gelmişti; memleketi ateşe veriyorlar, bütün halkı öldürüyorlardı; Kral Arthur onlarla savaşıyordu; bu yaratıklar ona büyük bir fenalık yapıyorlar ve onu ağır surette yaralıyorlardı; fakat en sonunda, Arthur onları öldürüyordu. Kral uyandığı zaman, bu

rüya yüzünden hüzün duydu ve kendini avutmak için birçok şövalyeyle ava çıkmaya hazırlandı. Ormana girer girmez karşısında büyük bir karaca gördü. "Bu karacayı avlayacağım," diyerek atını mahmuzladı ve onu uzun müddet izledi. Güzel kuvveti sayesinde karacayı kaç kere vuracaktı; fakat Kral, karacanın peşinden o kadar uzun zaman koştu ki, atı, nihayet nefesi tükenerek yere yıkılıp öldü. O zaman bir hizmetkârı Krala yeni bir at getirmeye gitti. Kral, karacanın saklandığını ve atının ölü olduğunu gördü; bir çeşmenin yanına oturup derin düşüncelere daldı. Orada otururken, sanki otuz av köpeği hep birden havlıyormuş gibi bir gürültü duydu ve o sırada garip bir hayvanın kendisine doğru ilerlediğini gördü; Arthur, bu kadar garip bir hayvanı ne görmüş, ne de varlığını duymuştu. Hayvan, çeşmeye yaklaşıp su içti; hayvanın karnından altmış tane av köpeği havlıyormuş gibi bir gürültü çıkıyordu; fakat su içtiği sürece hayvanın karnından hiçbir gürültü çıkmadı; hayvan su içtikten sonra büyük bir gürültü ile uzaklaştı ve Kral derin hayrete düştü. Bunu düşünürken uykuya daldı. Yaya giden bir şövalye derhal Kralın yanına geldi ve Krala, "Düşünceye ve uykuya kapılmış şövalye," diye hitap etti, "buradan garip bir hayvanın geçtiğini gördün mü, söyle bana?" Kral Arthur, "Böyle bir şey gördüm," dedi, "şimdi iki mil uzaktadır; bu hayvanı ne yapacaksınız?" "Ben, bu hayvanın uzun müddet peşinden koştum ve onun yüzünden atım öldü, efendim; aramaya devam etmek için başka bir at istiyorum." Tam o sırada birisi Kralın atını getirdi ve şövalye atı görünce, Kraldan, bu atı kendisine vermesini rica etti. "Ben, on iki aydan beri bu işin peşindeyim," dedi, "ya başaracağım ya da vücudumun en asil kanını dökeceğim." O sırada kral olan Pellinore, Havlayan Hayvan'ı izledi ve bu hayvanın peşine Pellinore'un ölümünden sonra Sir Palomides düştü.

XVIII. BÖLÜM

Kral Pellinore, Kral Arthur'un atını alıp Havlayan Hayvan'ı nasıl izledi ve Merlin, Arthur ile nasıl karşılaştı.

Kral, "Şövalye, bu işi bırakın ve bununla benim ilgilenmeme izin verin," dedi, "onun peşinden ben de on iki ay gideyim." Şövalye, Arthur'a "Ah, çılgın!" dedi, "bu işi benden veya benim yakın akrabamdan

başka hiç kimse başaramaz." Bunu söyledikten sonra Kralın atına yaklaştı ve eyere atlayarak, "Çok teşekkür ederim," dedi, "bu at benim atım." Kral, "Peki," dedi, "sen benim atımı zorla alabilirsin; fakat ben de sana at sırtında hangimizin daha değerli olduğunu gösterebilirim." Şövalye, "Öyle olsun, istediğin zaman beni burada ara, beni şu çeşmenin yanında bulabilirsin," dedikten sonra geçip gitti. Bunun üzerine Kral, düşüncelere daldı ve adamlarına, atını mümkün olduğu kadar çabuk getirmelerini emretti. Tam o sırada, Merlin, on dört yaşında bir çocuk şeklinde göründü ve Kralı selamlayarak, niçin bu kadar dalgın olduğunu sordu. Kral, "Dalgın olmakta haklıyım," dedi, "çünkü şimdiye kadar gördüğüm şeylerin en harikulâdesini gördüm." Merlin, "Bunu senin kadar ben de biliyorum; bütün düşüncelerini biliyorum" dedi; "fakat sen bir divaneden başka bir şey değilsin; çünkü bunu düşünmek senin işine yaramayacak. Senin kim olduğunu, babanın kim olduğunu ve annenin kim olduğunu da biliyorum. Baban Kral Uther Pendragon idi ve seni Igraine doğurdu." Kral Arthur, "Doğru değil," dedi, "sen bunu nereden bilebilirsin ki? Sen babamı tanıyacak kadar yaşlı değilsin." Merlin, "Doğru söylüyorsun," dedi, "bunu ben, senden de, dünyadaki herhangi bir adamdan da daha iyi biliyorum." Arthur, "Sana inanamayacağım," dedi ve çocuğa hiddetlendi. Bunun üzerine Merlin gitti ve seksen yaşında ihtiyar bir adam şeklinde geldi. O zaman kral memnun kaldı, çünkü ihtiyar adam çok akıllı görünüyordu.

İhtiyar adam, "Niçin bu kadar mahzunsunuz?" dedi. Arthur, "Birçok şey yüzünden haklı olarak üzülüyorum," dedi, "buraya bir çocuk geldi ve bana, bilmesine imkân olmayan birçok şey söyledi; çünkü o çocuk, babamı bilecek yaşta değildi." İhtiyar adam, "Evet," dedi, "çocuk size hakikati söyledi ve eğer konuşmasına izin verseydiniz size daha birçok şey söyleyecekti. Son zamanlarda siz öyle bir şey yaptınız ki, Tanrı'yı gücendirdiniz ve kız kardeşinizden, hem sizi hem de ülkenizin bütün şövalyelerini mahvedecek olan bir çocuk doğacak." Arthur, "Bana bu haberleri veren siz, kimsiniz?" dedi. "Ben Merlin'im ve çocuk şeklinde gelen de bendim." Kral Arthur, "Ah, siz harikulâde bir adamsınız," dedi, "fakat muharebede öleceğimi söylemene çok hayret ettim." Merlin, "Hayret etmeyin," dedi, "çünkü Tanrı, kötü hareketleriniz yüzünden vücudunuzu cezalandırmak arzusundadır. Fakat asıl ben üzülmeliyim, çünkü toprağa canlı olarak gömülerek, insanı utan-

dıran bir tarzda öleceğim; halbuki siz şerefli bir şekilde öleceksiniz." Bunlardan bahsederlerken birisi Kralın atını getirdi. Kral bir ata, Merlin de diğer bir ata binerek Carlion'a gittiler. Kral derhal Ector ile Ulfius'a dünyaya nasıl geldiğini sordu. Babasının Uther Pendragon, annesinin de Kraliçe Igraine olduğunu söylediler. Arthur, Merlin'e "Annemin çağırılmasını istiyorum," dedi, "onunla konuşacağım ve eğer o da aynı şeyi söylerse, o zaman buna inanacağım." Acele ile çağrılan Kraliçe, fevkalâde güzel bir Lady olan kızı Morgan le Fay ile beraber geldi. Ve Kral, Igraine'i en mükemmel şekilde kabul etti.

XIX. BÖLÜM

Ulfius'un Arthur'un annesi Kraliçe Igraine'i, ihanet suçuyla nasıl itham ettiğine ve ölen efendisinin intikamının alınmasını isteyen bir şövalyenin nasıl geldiğine dair.

Derhal gelen Ulfius, o gün Kral ile ziyafette bulunan bir insanın duyabileceği bir tarzda, açıkça "Siz dünyanın en hain kadınısınız ve Kralın şahsına karşı en büyük hıyaneti yapıyorsunuz," dedi. Arthur, "Söylediklerine dikkat et," dedi, çok ağır konuşuyorsun." Sir Ulfius, "Ne söylediğimin farkındayım," dedi, "ve eğer herhangi bir insan söylediklerimin aksini iddia ediyorsa, bu eldivenimi yüzüne fırlatıp ona meydan okuyarak, şu Kraliçe Igraine'in, büyük zarar görmenizin ve büyük savaşınızın sebebi olduğunu ispat edeceğim. Çünkü Kral Uther Pendragon, sağlığında sizin dünyaya nasıl geldiğinizi söylemiş olsaydı, giriştiğiniz korkunç savaşların yarısını yapmamış olurdunuz; ülkelerinizdeki asilzadelerin çoğu kimin oğlu olduğunuzu, sizi kimin dünyaya getirdiğini bilmiyorlardı. Sizi doğuran, kendi namusunu ve sizin namusunuzu temizlemek için, bunu açıkça ve bütün ülkeye bildirmeliydi. Bu yüzden onun Tanrı'ya karşı, size karşı ve bütün memleketinize karşı hıyanet etmiş olduğunu ispat ediyorum ve bunun aksini iddia edene meydan okuyorum."

O zaman Igraine konuştu ve "Ben bir kadınım ve savaşamam," dedi, "fakat şerefimi kaybedeceğime göre iyi bir adam benim savunmamı üstüne alsın. Kral Uther'in, üç saat evvel ölen kocamın şeklini alarak Tintagil şatosuna nasıl geldiğini Merlin de biliyor, siz de bili-

yorsunuz, Sir Ulfius. Kocam öldükten sonra Kral Uther benimle evlendi; çocuk doğunca onun emri üzerine Merlin'e teslim edildi ve Merlin tarafından yetiştirildi. Böylece çocuğu ondan sonra asla görmedim; hâlâ görmediğim için de ismini dahi bilmiyorum." O zaman Ulfius, Kraliçeye, "Sizden fazla Merlin kabahatli," dedi. Kraliçe, "Kocam Kral Uther'den bir çocuğum olduğunu biliyorum," dedi, "fakat onun ne olduğunu bilmiyorum." O zaman Merlin, Kralı elinden tutarak, "İşte anneniz," dedi. Bunun üzerine Sir Ector, Uther'in emirlerine itaat ederek, Arthur'u büyüttüğünü söyledi. Kral Arthur, annesi Kraliçe Igraine'i kucakladı ve öptü, birbirlerine sarılarak ağladılar. Bundan sonra Kral, sekiz gün devam eden bir ziyafet verdi. Derken, günün birinde saraya bir atlı geldi; önünde, ölüm yarası almış bir şövalyeyi taşıyordu. "Ormanda, bir çeşmenin yanında çadır kurmuş bir şövalye var," dedi, "Miles isimli iyi bir şövalye olan efendimi öldürdü. Size, efendimin gömülmesi ve bir şövalyenin, efendimin intikamını alması için yalvarıyorum." Bu şövalyenin ölümü için sarayda büyük bir gürültü koptu ve herkes fikrini söyledi. O sırada, Kral Arthur'un yaşında, genç ve henüz şövalye olmayan Griflet meydana çıktı ve Krala yapmış olduğu bütün hizmetleri ileri sürerek, kendisine şövalyelik rütbesinin artık verilmesini rica etti.

XX. BÖLÜM

Griflet'in nasıl şövalye olduğu ve başka bir şövalye ile nasıl savaştığı.

Arthur. "Bu kadar yüksek bir rütbeyi elde edebilmek için sen henüz fazla gençsin ve çocuk denecek yaştasın," dedi. Griflet, "Size rica ederim efendim," dedi, "beni şövalye yapın." Merlin, "Griflet'i kaybederseniz çok yazık olur efendim," dedi, "çünkü o büyüdüğü zaman son derece iyi bir adam olacak ve hayatının sonuna kadar sizin yanınızda kalacak. Eğer çeşmedeki şövalye ile boy ölçüşürse büyük bir tehlikeye düşecek, çünkü çeşmedeki o adam, dünyanın en iyi şövalyelerinden, en kuvvetli askerlerinden birisidir." Kral Arthur, "Peki," dedi. Böylece Griflet'in arzusu üzerine Kral Arthur, onu şövalye yaptı, sonra Arthur, Sir Griflet'e, "Madem ki seni şövalye yaptım, bana bir he-

diye vermelisin," dedi. Griflet, "Ne isterseniz, veririm," dedi. "Ayakta olsun, at üstünde olsun, çeşmedeki şövalye ile savaştıktan sonra başka bir kavgaya girişmeden derhal yanıma döneceğine dair bana imanın üzerine söz ver." Griflet, "İstediğiniz şeyi vaat ediyorum," dedi. Griflet, bunun üzerine büyük bir çeviklikle atına bindi, kalkanını kaldırdı, eline bir mızrak aldı ve atını çeşmeye varıncaya kadar dörtnala sürdü. Çeşmenin yanında güzel bir çadır, bir kumaşla örtülü iyi bir eyeri ve dizginleri olan güzel bir at ve bir ağaçta rengârenk bir kalkan ile büyük bir mızrak gördü. Griflet, mızrağının sapıyla kalkana vurdu ve kalkan yere düştü. Bunun üzerine şövalye çadırdan çıkarak, "Güzel şövalye," dedi, "kalkanımı niçin yere attınız?" Griflet, "Sizinle savaşmak istiyorum da onun için," dedi. Şövalye, "Benimle savaşmasanız daha iyi edersiniz," dedi, "çünkü siz gençsiniz, yeni şövalye olmuşsunuz ve sizin kuvvetiniz benim kuvvetimin yanında bir hiç sayılır." Griflet, "Sizinle savaşacağım," dedi. Şövalye, "Bunu istemiyorum ama, madem ki mecburum, hazırlanacağım," dedi, "siz nereden geliyorsunuz?" "Ben, Arthur'un sarayındanım." Bunun üzerine iki şövalye birbirlerine öyle hücum ettiler ki, Griflet'in mızrağı paramparça oldu; şövalye, Griflet'in kalkanına ve sol tarafına vurdu, kırılan mızrağın ucu vücuduna saplandı ve Griflet atıyla beraber yere yuvarlandı.

XXI. BÖLÜM

Roma'dan gelen on iki şövalye, Arthur'un ülkesinden nasıl haraç almak istediler ve Arthur bir şövalye ile nasıl savaştı.

Şövalye, Griflet'i yerde yatarken görünce, atından indi ve onu öldürdüğünü sanarak son derece üzüldü; sonra miğferini çıkardı, nefes aldırdı; onu vücuduna saplanmış olan mızrak parçasıyla birlikte atına yükledi, gene nefes aldırdı ve kudretli bir kalbi olduğunu, eğer yaşarsa fevkalâde iyi bir şövalye olacağını söyleyerek onu Tanrı'ya emanet etti. Sir Griflet, böylece saraya döndü ve herkes onun yasını tuttu; fakat iyi hekimler sayesinde Griflet tedavi edildi ve kurtarıldı.

O sırada saraya on iki şövalye geldi; Roma İmparatoru tarafından gönderilen yaşlı adamlardı ve Arthur'un ülkesinden vergi toplamak istediler: eğer istedikleri olmazsa, İmparator Arthur'u ve Arthur'un

memleketini mahvedeceklerdi. Kral Arthur, "Elçiye zeval olmadığı için istediğinizi söyleyebilirsiniz," dedi, "eğer elçi olmasaydınız sizi öldürürdüm. İşte cevabım: İmparatora vergi borcum yok ve ona hiçbir şey verecek değilim. Fakat güzel bir savaş meydanında, keskin bir mızrak veya keskin bir kılıçla ona vergimi ödeyeceğim ve babam Uther Pendragon'un ruhu üzerine yemin ederim ki, bu işte gecikmeyeceğim." Bunun üzerine haberciler son derece hiddetlenerek geri döndüler; Arthur da gazaba geldi; haberciler aksi bir günde, Kralın, Sir Griflet'in yaralanmasına hiddetlendiği zaman gelmişlerdi. Kral özel hizmetkârlarından birine, en iyi atının, zırhının ve kişisel eşyalarının gün doğmadan evvel şehrin dışında hazır edilmesini emretti. Ertesi gün adamını ve atını hemen buldu; atına bindi, kalkanını kaldırdı, mızrağını aldı ve hizmetkârına, geri dönünceye kadar kendisini orada beklemesini emretti.

Böylece Arthur, atını gün doğuncaya kadar yavaş yavaş sürdü. Gün doğunca üç köylünün Merlin'i kovaladıklarını ve onu öldürmek istediklerini gördü. Kral, atını onlara doğru sürerek, "Kaçınız köylüler!" diye emretti. Köylüler de bir şövalye görünce korkup kaçtılar. Arthur, "Ey Merlin," dedi, "eğer ben olmasaydım, bütün hünerine rağmen burada ölecektin." Merlin, "Hayır," dedi, "öyle olmayacaktı, çünkü kendimi kurtarabilirdim ve kurtaracaktım da; ölüme benden fazla sen yakınsın; sen ölüme doğru gidiyorsun ve Tanrı sana dost değil." Böyle konuşurlarken çeşmeye ve çeşmenin yanındaki güzel çadıra yaklaşmışlardı. O zaman Kral Arthur, orada silahlı bir şövalyenin bir koltuğa oturmuş olduğunu gördü. Arthur ona, "Şövalye," diye hitap etti, "niçin burada duruyorsun? Buradan geçen her şövalyenin seninle savaşması için mi? Sana bu âdetinden vazgeçmeni tavsiye ederim." Şövalye, "Bu benim âdetimdir ve kim itiraz ederse etsin, benim âdetim olarak kalacaktır," dedi, "eğer bunu doğru bulmayan varsa, elinden gelirse değiştirmeye kalksın." Arthur, "Ben değiştireceğim," dedi. Şövalye, "Değiştirmene engel olacağım," dedi. Derhal atına bindi, kalkanını kaldırdı, bir mızrak aldı ve iki şövalye birbirlerinin kalkanına o kadar kuvvetle çarptılar ki, ikisinin de mızrakları paramparça oldu. Bunun üzerine Arthur, derhal kılıcını çekti. Şövalye, "Hayır olmaz," dedi, "keskin mızraklarla birbirimize bir defa daha hücum etmemiz daha doğru olur." Arthur, "Başka mızrağım olsaydı buna razı olur-

dum," dedi. Şövalye, "Bende yeterli sayıda mızrak var," dedi. O sırada şövalyenin adamı iki güzel mızrak getirdi. Birini Arthur, diğerini de şövalye aldı. Böylece atlarını mahmuzladılar ve bütün kuvvetleriyle birbirlerine öyle bir saldırdılar ki, ikisinin de mızrağı sapına kadar kırıldı. O zaman Arthur, kılıcna el attı. Şövalye, "Hayır, daha iyi bir şey yapacaksınız," dedi, "mızrak oyununda sizin kadar mükemmel olan bir insana ilk defa rastlıyorum. Yüksek şövalyelik aşkı için bir defa daha karşılaşalım." Arthur, "Razıyım," dedi. Derhal iki büyük mızrak daha getirildi; şövalyelerin her biri bir tanesini aldı; bunun üzerine birbirlerine öyle bir hücum ettiler ki, Arthur'un mızrağı paramparça oldu. Şövalye, onun kalkanının ortasına öyle bir kuvvetle vurdu ki, Arthur'un atı da kendisi de yere yuvarlandı. Bunun üzerine Arthur, heyecanlanarak kılıcını çekti. "Şövalye, seninle ayakta dövüşeceğim," dedi, "çünkü at üstünde dövüşmek şerefini kaybettim." Şövalye, "Ben at üstünde kalacağım," dedi. O zaman Arthur, gazaba geldi ve kılıcını çekerek kalkanını ona doğru çevirdi. Bunu gören şövalye atından indi; çünkü kendisinin at üstünde, Arthur'un ise ayakta savaşmasının şerefli bir şey olmayacağını düşündü. Atından indi ve kalkanını Arthur'a doğru çevirdi. O zaman büyük darbelerle müthiş bir savaş başladı; kılıçlarını öyle bir savuruyorlardı ki, kalkanlarından kopan parçalar etraflarına uçuyordu; ikisi de o kadar çok kan kaybettiler ki, savaştıkları bütün yer kana bulandı. Böylece uzun müddet savaştıktan sonra dinlendiler ve gene dövüşmeye devam ettiler; iki koç gibi birbirlerine öyle bir saldırışla saldırdılar ki, ikisi de yere yuvarlandılar. Nihayet aynı zamanda birbirlerine vurdukları için kılıçları çarpıştı. Fakat şövalye, Arthur'un kılıcını ikiye bölmüş olduğu için Arthur çok acı duydu. O zaman şövalye, "Artık benim elimdesin," dedi, "istersem sana canını bağışlar, istersem öldürürüm; yenildiğini kabul edip teslim olmazsan, öleceksin," Kral Arthur, ölüm ne zaman gelirse gelsin razıyım," dedi, "yenildiğimi kabul ederek sana teslim olmak mı? Asla! Ölümü bu şerefsizliğe tercih ederim." Kral, bunu söyledikten sonra Pellinore'un üstüne atıldı, onu belinden yakalayarak yere fırlattı ve miğferini başından çekip kopardı. Şövalye, bunu görünce korktu ve son derece iri ve kuvvetli bir adam olduğu için, Arthur'u altına aldı, miğferini başından kopardı ve başını kesmek istedi.

XXII. BÖLÜM

Merlin, Arthur'un hayatını nasıl kurtardı ve Kral Pellinore'u büyüleyerek nasıl uyuttu?

Tam o sırada Merlin geldi ve "Şövalye, dur," dedi, "çünkü bu şövalyeyi öldürürsen bu memlekete dünyanın en büyük zararını yapmış olursun. Bu şövalye, senin zannettiğinden çok daha yüksek bir adam." Şövalye "Kim oluyormuş ki?" dedi. Merlin "Kral Arthur" dedi. O zaman Pellinore, Arthur'un hiddetinden korktuğu için onu öldürmek isteyerek kılıcını kaldırdı. Bunu gören Merlin, şövalyeyi öyle bir büyüledi ki, şövalye derin bir uykuya dalarak yere yığıldı. O zaman Merlin, Kral Arthur'u yerden kaldırdı ve kendisi de şövalyenin atına binerek, uzaklaştı. Arthur "Eyvah, sen ne yaptın Merlin?" dedi, "hilelerinle bu değerli şövalyeyi yoksa öldürdün mü? Onun kadar şerefli bir bir şövalye, henüz dünyaya gelmemiştir. Onu ölü görmektense, memleketimde bir sene kıtlık olsun daha iyi." Merlin "Üzülmeyiniz, çünkü o sizden daha sağlıklı" dedi, "sadece uyuyor ve üç saat içinde uyanacak. Onun nasıl bir şövalye olduğunu size söylemiştim; eğer ben olmasaydım, orada ölecektiniz. Dünyada onun kadar iri bir şövalye yoktur; bundan sonra size çok değerli hizmetlerde bulunacak, ismi Pellinore olan bu şövalyenin dünyaya iki oğlu gelecek ve bunlar son derece iyi iki insan olacaklar; bir tek kişi hariç, yiğitlik ve yüksek ahlak bakımından hiç kimse onların seviyesine yükselemeyecek. Bu iki çocuğun ismi Gallı Percivale ile Gallı Lamerake olacak ve Pellinore size, kız kardeşinizin oğlunun, bütün bu ülkeyi mahvedecek olan yeğeninizin ismini söyleyecek.

XXIII. BÖLÜM

Arthur'un Merlin sayesinde Excalibur isimli kılıcını Göl Perisinden nasıl aldığına dair.

Bundan sonra Kral ile Merlin yola çıktılar, iyi bir adam ve büyük bir hekim olan bir münzevinin yanına gittiler. Bu münzevi Kralın bütün yaralarına baktı ve ona iyi merhemler verdi; Kral, orada üç gün kaldıktan sonra, yaraları, yola çıkmasına engel olmayacak kadar iyileşti. Yolda giderken Arthur "Benim kılıcım yok," dedi. Merlin "Ziyanı yok," dedi, "şuralarda, eğer mümkünse, size verebileceğim bir kılıç var." Bir

göle varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Güzel ve geniş olan bu gölün ortasında Arthur, elinde güzel bir kılıç tutan beyaz ipeğe sarılmış bir kol gördü. Merlin "İşte, bahsettiğim kılıç orada," dedi. O sırada gölün üstünde genç bir kızın peyda olduğunu gördüler. Arthur "Bu genç kız kimdir?" dedi. Merlin, "Bu, Göl Perisi," dedi; "bu gölün içinde bir kaya var; kayanın içinde de muhteşem bir şekilde süslenmiş, dünyanın en güzel yerlerinden biri var. Genç kız şimdi sizin yanınıza gelecek, size kılıcı vermesi için onunla güzel konuşun." O sırada genç kız Arthur'a yaklaştı ve birbirlerini selamladılar. Arthur ona, "Genç kız" diye hitap etti, "orada, suyun üstündeki kolun tuttuğu kılıç nedir? O kılıcın benim olmasını isterdim, çünkü kılıcım yok." Genç kız, "Kral Arthur, o kılıç benimdir," dedi ve eğer sizden istediğim zaman bana bir hediye verirseniz, o kılıç sizin olacak." Arthur, "İmanım hakkı için yemin ederim ki," dedi "size ne isterseniz hediye edeceğim." Genç kız, "Öyleyse şu sandala binin, dedi, "ve kılıca doğru kürek çekin. Kılıcı ve kınını alın; ben de vakti gelince sizden hediyemi isteyeceğim." Böylece Arthur ile Merlin atlarından indiler; her biri atını bir ağaca bağladı; sandala bindiler; elin tuttuğu kılıcın bulunduğu yere vardıkları zaman, Sir Arthur kılıcı sapından tutup aldı, kol ile el suyun içine daldı. Karaya dönüp yollarına devam ettiler. Bundan sonra Sir Arthur, muhteşem bir çadır gördü; "Bu çadır nedir?" dedi. Merlin "Bu, geçenlerde dövüştünüz şövalyenin, Sir Pellinore'un çadırı" dedi, "fakat şimdi o burada değil; ismi Egglame olan şövalyelerinizden biriyle meşgul; savaştılar ve sonunda Egglame kaçtı, çünkü kaçmasaydı ölecekti. Pellinore, onu Carlion'a kadar kovaladı, şimdi onunla yolda karşılaşacağız." Arthur "Çok iyi olur" dedi, "artık kılıcım var; şimdi onunla savaşacağım ve intikamımı alacağım." Merlin "Hayır efendim, öyle yapmayacaksınız," dedi, "çünkü o şövalye dövüşmekten ve kovalamaktan artık yorgun düştü ve onunla uğraşmak sizin için şerefli bir şey olmayacak; zaten yeryüzünde hiçbir şövalye onunla kolay kolay boy ölçüşemez; size tavsiye ediyorum, bırakın yoluna devam etsin; çünkü yakın zamanda size iyi bir hizmette bulunacak ve kendisinden sonra da oğulları aynı şeyi yapacaklar. Pek yakında o günü görüp ona kendi kız kardeşinizi memnuniyetle zevce olarak vereceksiniz." Arthur, "Onu gördüğüm zaman tavsiye ettiğiniz gibi yapacağım." dedi. Bundan sonra Sir Arthur, kılıca baktı ve son derece beğendi. Merlin

"Hangisinden daha çok hoşlandınız," dedi, "kılıçtan mı, kınından mı?" Arthur, "Kılıcı daha çok seviyorum," dedi. Merlin "Çok akılsızsınız," dedi, "çünkü kın, on kılıca bedel; kın üstünüzde oldukça ne kadar ağır yaralanırsanız yaralanın, hiç kan kaybetmeyeceksiniz; onun için kını daima yanınızda bulundurun." Bundan sonra Carlion'a doğru yollandılar ve yolda Sir Pellinore ile karşılaştılar; fakat Merlin, öyle bir büyü yapmıştı ki Pellinore Arthur'u göremedi ve hiçbir şey söylemeden yoluna devam etti. Arthur, "Şövalyenin konuşmamasına hayret ettim," dedi. Merlin "Sizi görmedi efendim," dedi, "çünkü eğer görseydi yolunuza böyle kolay kolay devam edemezdiniz." Böylece Carlion'a vardılar ve Arthur'un şövalyeleri son derece memnun oldular. Kralın maceralarını duydukları zaman, yalnız başına kendisini böyle bir tehlikeye sokmuş olmasına hayret ettiler. Fakat bütün şeref sahibi insanlar, kendisini diğer fakir şövalyeler gibi maceralara atan bir hükümdarın maiyetinde olmayı hoş bulduklarını söylediler.

XXIV. BÖLÜM

Kral Ryons'un on bir kralı yendiğini Kral Arthur nasıl haber aldı ve Kral Ryons elbisesini süslemek için Arthur'un sakalını nasıl istedi?

O sırada, şimdi Gal'in, İrlanda'nın ve birçok adaların kralı olan Ryons'tan bir haberci geldi. Yolladığı haber şu idi: Ryons, Kral Arthur'a selamlarını gönderiyordu, on bir kralı bozguna uğratıp yenmişti ve bu kralların her biri sakallarını kökünden kazıyıp Ryons'a vererek ona karşı saygı göstermişti. Haberci, Kral Arthur'un sakalını da almaya gelmişti; çünkü Kral Ryons, kralların sakallarıyla bir elbisesini süslemişti; elbisenin bir tek yeri boş kalmıştı ve bu yeri doldurmak için Arthur sakalını göndermezse, memleketine girecek, etrafı yakıp yıkacaktı ve hem Arthur'un başını, hem de sakalı elde etmedikçe Kral Arthur'un topraklarından çıkıp gitmeyecekti. Arthur "Sen getirdiğin haberi söyledin," dedi, "bu haber, bir krala götürülen, haberlerin en kötüsü ve en iğrenci: zaten görüyorsun ki, sakalım daha pek yeni olduğu için süs olarak kullanılmaya yaramaz. Sen kralına şunu söyle: Ona ne ben saygı göstermek mecburiyetindeyim, ne de erkânımdan herhangi biri. Fakat çok geçmeden diz üstünde o bana saygı göstermezse, ima-

nım hakkı için başını kestireceğim; çünkü bu derece rezil bir haber gönderildiğini hayatımda hiç duymadım. Anlıyorum ki, senin kralın, şeref sahibi insanlarla henüz hiç karşılaşmamış. Fakat ona söyle, benim önümde eğilip saygı göstermezse başını uçuracağım." Bunun üzerine haberci gitti. Arthur, "Burada Kral Ryons'u tanıyan kimse var mı?" diye sordu. O zaman Sir Naram isimli bir şövalye cevap vererek "Efendim, ben kralı iyi tanıyorum," dedi; vücutça onun kadar kuvvetli pek az insan gördüm; aynı zamanda son derece mağrur; size karşı büyük bir kudretle savaşacağına emin olabilirsiniz." Arthur, "Peki, onun işini pek yakında ele alacağım," dedi.

XXV. BÖLÜM

Mayısın birinde doğan bütün çocukların nasıl çağırtıldığı ve Mordred'in nasıl kurtulduğu.

Bundan sonra Kral Arthur, Lordların ve Ladylerin mayısın birinde doğan bütün çocuklarını kendisine göndermelerini emretti; çünkü Merlin, Arthur'u mahvedecek olan adamın mayısın birinde dünyaya geleceğini söylemişti; ve Arthur, çocukları göndermeyenlerin ölüm cezasına çarptırılacağına söyledi. Böylece birçok Lord oğulları toplanıp krala gönderildi; Kral Lot'un karısının gönderdiği Mordred de bunların arasında idi. Bütün bu çocuklar bir gemiye konuldu; bazıları dört haftalık, bazıları da daha küçüktü. Gemi tesadüfen bir kaleye doğru sürüklenip paramparça oldu. İçindekilerin çoğu malıvoldu. Fakat Mordred'i dalgalar sahile götürmüş ve onu iyi bir adam kurtarmıştı. "Arthur'un Ölümü"nün sonuna doğru anlatacağımız gibi, bu iyi adam, Mordred'i on dört yaşına kadar besledikten sonra saraya getirdi. Bu ülkenin Lordlarından ve asılzadelerinden birçoğu kızdılar, çünkü çocuklarını bu yüzden kaybetmişlerdi; fakat çoğu Arthur'dan fazla Merlin'e kabahat buldu. Bununla beraber hem korkuları, hem de sevgileri onları susturuyordu. Haberci, Kral Ryons'un huzuruna varınca, Kral Ryons hiddetinden çılgına döndü ve büyük bir ordu topladı. Bundan sonra gelen ve vahşi Balin'e dair olan kitapta; hem bunu, hem de Balin'in kılıcı nasıl elde ettiğini anlatacağız.

Birinci Kitap burada biter ve İkinci Kitap başlar.

İKİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Kuşandığı kılıcı kınından çekebilecek kadar faziletli bir adam aramak için gelen bir genç kıza dair.

Uther Pendragon'un ölümünden sonra oğlu Arthur hüküm sürdü ve Arthur, bütün İngiltere'yi elde etmek için büyük savaşlar yaptı. Zira İngiltere ülkesinde, Gal'de, İskoçya'da ve Cornwall'da birçok kral vardı. Günün birinde, Kral Arthur, Londra'da iken, bir şövalye geldi ve Krala, Kuzey Gal'in Kralı Ryons'un büyük bir ordu topladığına, Arthur'un topraklarına girip sadık tebaasını öldürdüğüne ve etrafı yaktığına dair haber getirdi. Arthur, "Eğer bu doğru ise ve eğer ben dehşetle ona karşı koymazsam çok ayıp olur," dedi. Şövalye "Söylediğim doğru" dedi, "çünkü orduyu gözlerimle gördüm." Kral, "Peki," dedi. "bütün Lordların, şövalyelerin ve silah taşıyan centilmenlerin bugünlerde Camelot Şatosu'na gelmesini ilan edin; orada Kral, büyük bir meclis kurarak, büyük mızrak oyunu müsabakaları düzenleyecek."

Böylece Kral, bütün asılzadeleriyle oraya gelip istedikleri gibi yerleştikten sonra Lile of Avelion isimli büyük bir Lady'nin gönderdiği genç bir kız geldi. Kral Arthur'un huzuruna çıkınca, kimin tarafından gönderildiğini ve hangi sebeplerle Krala haber getirdiğini söyledi. Sonra kürkle muhteşem bir tarzda süslenmiş olan kapını omzundan attı; asil bir kılıç kuşanmış olduğunu gören Kral, hayretle "Genç Kız" dedi, "niçin bu kılıcı kuşandınız? Bu, size yaraşmıyor." Genç Kız "Size şimdi söyleyeceğim," dedi. "belime asılı olan bu kılıç, benim için büyük bir dert ve büyük bir yük; beni bundan ancak bir şövalye kurtarabilir; fakat ellerinin de fevkalâde temiz olması; içinde kötülük, ikiyüzlülük ve hiyanet olmaması lazım. Bütün bu faziletlere sahip bir şövalye bulabilirsem, ancak o şövalye bu kılıcı kınından çekip çıkarabi-

lir. Kral Ryons'un sarayına gittim; orada son derece iyi şövalyeler bulunduğunu söylemişlerdi; kralın kendisi de, bütün şövalyeleri de kılıcı çekmeyi denediler, fakat hiçbiri bunu başaraamdı." Kral Arthur, "Hayret" dedi; "söylediğiniz eğer doğru ise kılıcı çekmeyi kendim deneyeceğim; şövalyelerin en iyisi olduğumu iddia ettiğim için değil, sadece bütün diğer asılzadelere örnek olmak için; ta ki benden sonra hepsi teker teker denesinler." Arthur, bunu söyledikten sonra bir eliyle kını ve kızın kuşağını tutarak, öbür eliyle kılıcı şiddetle çekti, fakat kılıç çıkmadı. Genç Kız, "bu kadar kuvvetle çekmenize hiç hacet yok efendim," dedi; "çünkü kılıcı kınından çekecek olan, bunu çaba harcamadan yapabilecek." Arthur, "Söylediğiniz doğru" dedi, "şimdi siz, bütün asılzadelerim, bunu deneyiniz; fakat, zinhar, içinizde kötülük, ikiyüzlülük ve hile bulunmasın!" Genç Kız, "O durumda zaten çekmeleri bir işe yaramaz," dedi; "çünkü bunu başaracak adamın, kötülükten azade, temiz bir şövalye olması; hem ana, hem de baba tarafından asil bir aileden gelmesi şart." O sırada sarayda bulunan ve Yuvarlak Masa'ya mensup bütün şövalyeler, sıra ile bu işi yapmaya kalkıştılar; fakat hiçbiri başaramadı. Bunun üzerine Genç Kız, büyük ve ölçüsüz bir kedere kapılarak, "Eyvah!" dedi, "ben bu sarayda ikiyüzlülüğün ve hiyanetin ne olduğunu bilmeyen en iyi şövalyelerin bulunduğunu zannediyordum." Arthur, "Yemin ederim ki, buradaki şövalyeler bence dünyanın en iyileridir," dedi; "fakat size yardım etmek meziyetini gösteremedikleri için onlardan hiç de memnun değilim."

II. BÖLÜM

Fakir bir şövalye kıyafetinde olan Balin'in, daha sonra ölümüne yol açan kılıcı kınından nasıl çektiğine dair.

O sırada şöyle bir şey oldu: Kralın yeğeni olan bir şövalyeyi öldürdüğü için, altı aydan fazla bir zamandan beri Arthur'un yanında mahpus bulunan fakir bir şövalye vardı. Balin ismindeki bu şövalye, asıldazelerin yardımıyla hapisten kurtarılmıştı; kuvvetli bir vücudu vardı ve Northumberland'da doğmuştu. Balin, gizlice saraya gidip bu maceraya şahit oldu; heyecanlandı, diğer şövalyeler gibi o da talihini denemek istedi; fakat fakir olduğu ve kıyafeti düşkün olduğu için kalabalı-

ğın içinde ilerleyemiyordu; eğer talihi yâr olursa, diğer şövalyeler kadar başaracağına emindi. Genç Kız, Arthur'la ve şövalyelerle vedalaşıp yola çıkacağı sırada, Balin ismindeki bu şövalye onu çağırıp, "Genç Kız, size rica ediyorum," dedi; "bu Lordlar gibi benim de talihimi denememe müsaade etmek lütfunda bulunun; gerçi kılığım kıyafetim düşkündür, fakat diğerlerinin bazılarında olduğu kadar benim de kalbimde tam bir emniyet var ve başaracağımı hissediyorum." Genç Kız, bu fakir şövalyeye baktı ve onun yakışıklı bir adam olduğunu gördü; fakat fakir kılıklı olduğu için kötülükten ve ikiyüzlülükten azade bulunduğuna, şeref sahibi olduğuna ihtimal vermedi. Şövalyeye, "Benim bundan fazla derde ve zahmete girmeme hacet yok, efendim," dedi; "çünkü başkalarının başaramadığı işi sizin başarabileceğinizi pek zannetmiyorum." Balin, "Ah, güzel Genç Kız," dedi; "değer, iyi meziyetler ve iyi hareketler, insanın sadece kıyafetine bağlı değildir; çünkü şeref ve cesaret, insanın içindedir, birçok değerli şövalye halka malûm değildir. İşte bundan dolayı kıymet ve şecaat kıyafette değildir." Genç Kız, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "onun için talihinizi deneyip elinizden geleni yapınız." Balin, bunun üzerine bir eliyle kını ve kuşağı tutarak kılıcı kolayca çekti ve kılıcı görünce çok beğendi. O zaman Kral ile bütün asilzadeler Balin'in bu macerada başarılı oluşuna çok hayret ettiler ve birçok şövalye. Balin'e garez oldu. Genç Kız, "Muhakkak ki," dedi, "bu fevkalâde iyi bir şövalye, şimdiye kadar rastladıklarımın en iyisi, en şereflisi; ihaneti, ikiyüzlülüğü ve kötülüğü bilmiyor ve birçok harikalar yaratacak. Asil ve nazik şövalye, şimdi kılıcı bana veriniz." Balin, "Hayır," dedi; "eğer benden zorla alınmazsa bu kılıcı alıkoyacağım." Genç Kız, "Kılıcı bana vermemekle akılsızlık ediyorsunuz," dedi; "çünkü bu kılıçla en iyi arkadaşınızı, dünyada en çok sevdiğiniz insanı öldüreceksiniz ve bu kılıç sizi mahvedecek." Balin, "Tanrının bana verdiği maceraya boyun eğerim," dedi; "fakat imanım üzerine yemin ederim ki, şimdi kılıcı alamayacaksınız," Genç Kız, "Çok geçmeden pişman olacaksınız" dedi; "çünkü kendimden fazla sizin iyiliğiniz için kılıcı geri almak istiyorum; halinizi düşünerek son derece üzülüyorum; bu kılıcın sizi mahvedeceğine ne yazık ki inanmıyorsunuz." Genç Kız, bunu söyledikten sonra büyük bir kederle çıkıp gitti.

Bundan hemen sonra Balin, atının ve zırhının getirilmesini emret-

ti; saraydan gitmek istediği için Arthur ile vedalaştı. Kral "Hayır," dedi, "böyle, hiç düşünmeden aramızdan gitmeyiniz. Herhalde size karşı fena muamele etmeme kızdınız; hakkınızda yanlış bilgi edinmiş olduğumu düşünerek beni daha az ayıplayın; sizin bu kadar şeref ve cesaret sahibi bir şövalye olduğunuzu bilmiyordum. Eğer bu sarayda, benim arkadaşlarımın arasında kalırsanız, mevkiinizi istediğiniz kadar yükseltirim." Balin, "Sizin bu asil ahlakınızın Allah mükâfatını versin," dedi; "âlicenaplığınızın ve asaletinizin yarısını bile hiç kimse kâfi derecede takdir edemez; fakat hakkımdaki teveccühünüzü rica ile beraber, şu sırada gitmek mecburiyetindeyim." Kral "Gitmenize hakikaten çok esef ediyorum," dedi; "gittiğiniz yerde uzun müddet gecikmemenizi rica ederim, aziz şövalye. Geri geldiğiniz zaman benim kadar asılzadelerim de memnun olacaklar ve size karşı yaptığım bütün kabahatleri tamir edeceğim." Balin, "Allah sizi mükâfatlandırsın, büyük Lordum," diyerek yola çıkmaya hazırlandı. Yuvarlak Masa şövalyelerinin çoğu, Balin'in bu macerada, sadece kudreti sayesinde değil, aynı zamanda sihirbazlığıyla başarılı olduğunu söylediler.

III. BÖLÜM

Göl Perisi'nin kılıcı elde eden şövalyenin veya Genç Kız'ın başını nasıl istediği.

Bu şövalye yola çıkmaya hazırlanırken, ismi Göl Perisi olan bir Lady saraya geldi. Gayet muhteşem bir tarzda giyinmişti, at üstündeydi, Kral Arthur'u selamladı ve kılıcı verdiği zaman, Kraldan kendisine vaat edilen hediyeyi istedi. Arthur, "Bu doğru," dedi, "size bir hediye vaat ettim; fakat bana verdiğiniz kılıcın adını unuttum." Göl Perisi, "İsmi Excalibur'dur," dedi, "bu, çelik kesen demektir." Kral. "İyi söylediniz," dedi; "benden dilediğinizi elimden gelirse vereceğim." Göl Perisi, "Öyleyse, ya kılıcı elde eden şövalyenin yahut da kılıcı getiren Genç Kız'ın başını istiyorum," dedi; "ikisinin başını alsam da olur; çünkü o adam, iyi ve sadık bir şövalye olan kardeşimi öldürdü; o kadın ise babamın ölümüne sebep oldu." Kral Arthur, "Eğer şerefimi muhafaza edeceksem ikisinin de başını hakikaten veremem," dedi; "benden, başka ne isterseniz isteyiniz, arzunuzu yerine getireceğim." Göl

Perisi, "Bundan başka hiçbir şey isteyecek değilim," dedi. Balin yola çıkmak üzere iken annesini öldürmüş olan Göl Perisi'ni gördü; Balin, üç seneden beri onu arıyordu; başını istediğini Kral Arthur'dan öğrenince, doğru ona hemen yürüdü ve "hak ettiğin fenalık kendi başına gelsin," dedi; "benim başımı istediğiniz için kendi başınızı kaybedeceksiniz." Ve orada, Kral Arthur'un önünde kılıcıyla Göl Perisi'nin başını hiç düşünmeden kesti. Arthur "Eyvah, yazıklar olsun," dedi, "bunu niçin yaptınız? Beni de, bütün sarayımı da rezil ettiniz. Ben bu Lady'ye borçlu idim ve buraya benim ricamla gelmişti. Bu suçunuzu asla affetmeyeceğim." Balin, "Sizi hiddetlendirdiğim için çok müteessirim, efendim," dedi; "fakat bu kadın, dünyanın en hain kadınıdır; büyü ve sihirle birçok iyi şövalyenin mahvına sebep olmuştur. Onun yalancılığı ve hainliği yüzünden annem diri diri yakıldı." Arthur, "Ne kadar haklı olursanız olunuz," dedi, "benim önümde ona kıymayacaktınız; emin olunuz ki, yaptığınıza pişman olacaksınız; çünkü sarayımda hiçbir zaman böyle bir suç işlenmemiştir. Onun için sarayımdan hemen gidiniz." Bunun üzerine Balin, kadının başını alıp kendi oturduğu yere götürdü; orada, Balin'in Kralı kızdırmasından müteessir olan hizmetkârıyla karşılaştı ve şehirden beraberce çıktılar. Balin "Artık yolumuz ayrılıyor," dedi; sen bu başı alıp arkadaşlarıma götür, neler yaptığımı anlat; Northumberland'deki arkadaşlarıma en büyük düşmanının öldüğünü söyle. Onlara hapisten nasıl çıktığını ve kılıcı elde ederken başımdan geçenleri de anlat." Şövalye çömezi "Ah!" dedi, "Kral Arthur'u kızdırmakla çok fena bir şey yaptınız." Balin "Kral Ryons'a mümkün olduğu kadar çabuk gideceğim," dedi; "ya onu öldüreceğim, ya kendim mahvolacağım; eğer Kral Ryons'u yenersem, Kral Arthur, benim iyi ve lütufkâr bir efendim olacak." Şövalye çömezi: "Sizinle nerede buluşalım?" diye sordu. Balin, "Kral Arthur'un sarayında." dedi. Hizmetkârı ile Balin böylece ayrıldılar. Kral Arthur ile bütün sarayı Göl Perisi'nin ölümüne büyük matem tuttular ve bu hadiseden çok utandılar. Sonra Kral, onu, muhteşem bir ayinle defnettirdi.

IV. BÖLÜM

Merlin, bu Genç Kız'ın macerasını nasıl anlattı?

O devirde İrlanda Kralı'nın oğlu olan bir şövalye vardı; Lanceor ismindeki bu şövalye çok mağrurdu ve kendisini sarayın en değerli adamlarından biri sayıyordu. Kılıcı elde ettiği için Balin'i çok kıskanıyor ve herhangi bir adamın kendisinden daha kuvvetli ve daha cesur sayılmasına razı olamıyordu; böylece Balin'in peşinden gitmek ve yapılan hakaretin intikamını almak için Kral Arthur'dan izin istedi. Arthur, "Elinizden geleni yapın," dedi; "Balin'e karşı adamakıllı hiddetliyim. Bana ve sarayıma yaptığı hakaretin cezasını çekmesini isterim." Bunun üzerine Lanceor, hazırlanmak için, oturduğu yere gitti. Merlin, o sırada Kral Arthur'un sarayına geldi ve orada kılıç macerasını ve Göl Perisi'nin ölüm haberini duydu. Merlin, "Şimdi size söyleyeyim," dedi; "burada bulunan, kılıcı saraya getiren Genç Kız'ın niçin geldiğini anlatayım; o, dünyanın en hain genç kızıdır." Dinleyenler, "Öyle demeyin," dediler. Merlin "Onun bir kardeşi vardı" dedi; "son derece cesur bir şövalye ve fevkalâde dürüst bir insandı; bu Genç Kız, başka bir şövalyeyi seviyordu ve onun dostu idi. Günün birinde kardeşiyle bu şövalye karşılaştılar ve kardeşi şövalyeyi kendi eliyle öldürdü. Hain Genç Kız, bunu duyunca Lady Lile of Avelion'a gidip, kendi kardeşinden intikam almak için yardım diledi. Böylece Lady Lile of Avelion ona, beraberinde getirdiği bu kılıcı verdi ve ancak ülkenin en iyi şövalyelerinden birinin, kuvvetli cesur bir insanın bu kılıcı kınından çekebileceğini ve kılıçla kendi kardeşini öldüreceğini söyledi. Genç Kız, işte bu yüzden saraya geldi. Bunu sizin kadar ben de biliyorum. Keşke bu saraya ayak basmasaydı. O, şeref sahibi insanların arasına asla iyilik yapmak için değil, daima büyük bir fenalık yapmak için gelir. Kılıcı elde eden şövalye, aynı kılıçla mahvedilecek ve bunun böyle olması çok yazık, çünkü onun kadar cesur bir şövalye dünyada yoktur ve size, aziz Lordum Arthur, büyük bir şeref verecek ve çok iyilik yapacak; ancak kısa bir müddet için yaşaması çok yazık, çünkü kuvvet ve cesaret bakımından onunla boy ölçüşecek birini bilmiyorum.

V. BÖLÜM

Balin'in İrlandalı şövalye Sir Lanceor tarafından nasıl takip edildiği ve onunla savaşarak Lanceor'u nasıl öldürdüğü.

Bundan sonra İrlandalı şövalye tepeden tırnağa kadar silahlandı, kalkanını omzuna attı, atına bindi ve mızrağını eline alarak atını olanca süratiyle ileri sürdü. Çok vakit geçmeden bir dağın üstünde Balin'i gördü; yüksek sesle, "Olduğun yerde dur, şövalye!" diye bağırdı; "çünkü istesen de, istemesen de orada kalacaksın; önündeki kalkan işe yaramayacak." Balin bu gürültüyü duyunca, atını şiddetle geri çevirdi; "Güzel şövalye," dedi, "benden ne istiyorsunuz? Benimle savaşmak mı istiyorsunuz?" İrlandalı şövalye "Evet, onun için peşinizden geliyorum," dedi. Balin, "Belki evinizde kalmanız daha iyi olurdu," dedi; "çünkü birçok insan düşmanlarını cezalandıracaklarını zannederken kendileri mahvoldular, siz hangi saraydan gönderildiniz?" İrlandalı şövalye, "Ben Kral Arthur'un sarayından geliyorum," dedi; "buraya bugün Kral Arthur'a ve sarayına ettiğiniz hakaretin intikamını almak için geldim." Balin, "Görüyorum ki, sizinle savaşınam lazım" dedi; "Kral Arthur'u veya onun sarayından herhangi bir insanı üzmek beni müteessir ediyor. Benimle niçin dövüşmek istediğinizi biliyorum; fakat ölen kadın bana çok büyük fenalık yapmasaydı, dünyanın bütün şövalyeleri gibi ben de bir kadını öldürmekten çekinirdim." Şövalye Lanceor, "Hazırlanın ve bana doğru dönün," dedi; "çünkü birimizden biri savaş meydanında kalacak." Bunun üzerine mızraklarını aldılar ve atlarının bütün hızıyla birbirlerine hücum ettiler. İrlandalı şövalye Balin'in kalkanına öyle bir vuruş vurdu ki, mızrağı paramparça oldu; Balin, Lanceour'un kalkanını delerek vurdu, miğfer parçalandı, mızrak İrlandalı şövalyenin vücudundan geçip atının sağrısına saplandı. Balin, atını şiddetle döndürüp kılıcını çekti; Lanceour'u öldürdüğünü bilmiyordu; fakat Lanceor'un bir ölü gibi yerde yattığını gördü.

VI. BÖLÜM

Lanceor'un sevgilisi olan bir genç kızın, kendisini aşk yüzünden nasıl öldürdüğü ve Balin'in kardeşi Balan ile nasıl karşılaştığı.

Sonra Balin, etrafına bakındı ve güzel bir atı son derece hızla süren bir genç kızın yaklaştığını gördü. Genç kız, Lanceor'un öldürüldüğünü görünce sonsuz bir ıstıraba kapıldı ve "Ah Balin" dedi, "sen bir tek kalbi olan iki vücudu öldürdün; bir tek vücudun içinde bulunan iki kalbi öldürdün; sen iki ruhu mahvettin." Bunu söyledikten sonra, ölen sevgilisinin kılıcını aldı ve baygın bir halde yere yığıldı. Kendisine geldiği zaman ıstırabı ölçüsüzdü; bu ıstırap Balin'i çok üzüyordu; kılıcı elinden almak için genç kıza doğru yürüdü; fakat geç kız kılıcı o kadar sıkı tutuyordu ki, canını acıtmadan kılıcı elinden almak imkânsızdı; sonra genç kız, kılıcın sapını yere dayayarak kılıcı birdenbire kendi vücuduna sapladı. Bunu gören Balin'in kalbini büyük bir hüzün kapladı. Bu kadar güzel bir genç kızın, sevgilisinin ölümü yüzünden kendi kendisini mahvetmesinden utanıyordu. Balin "Ah," dedi; "ben, bu genç kızın aşkını düşündüğüm zaman, şövalyeyi öldürdüğüme son derece pişmanım; çünkü birbirlerine karşı hakiki bir aşkları vardı." Istırabından şövalyeye daha fazla bakmaya tahammül edemeyerek atını başka tarafa çevirip gözlerini büyük bir ormana doğru dikti ve orada kardeşi Balan'ı gördü, onu armasından tanıdı. Karşı karşıya geldikleri zaman miğferlerini çıkardılar, kucaklaştılar, sevinçten ve muhabbetten ağlaştılar. Sonra Balan: "Bu macera esnasında seninle birdenbire karşılaşacağım hiç de aklıma gelmezdi." dedi; "Istırap verici mahpusluğundan kurtuluşuna son derece seviniyorum; senin kurtulduğunu bana bir adam Four Stones Şatosu'nda söyledi; aynı adam, seni Kral Arthur'un sarayında görmüş; seni bulabileceğimi tahmin ederek bu memlekete geldim." Şövalye Balin, kardeşine derhal kılıç macerasını, Göl Perisi'nin ölümünü ve Kral Arthur'un kendisine nasıl kızdığını anlattı: "Şurada ölmüş yatan şövalyeyi bu yüzden benim peşimden gönderdi; bu genç kızın ölümü de benim yüreğimi yaraladı." Balan, "Benim de," dedi; "fakat insan Tanrı'nın yarattığı hadiselere boyun eğmeli." Balin, "Aziz Lordum Arthur bana kızdığı için hakikaten çok dert çekiyorum," dedi, "çünkü o, şimdi dünyada saltanat süren şövalyelerin en şereflisi; ya onun muhabbetini elde edeceğim yahut da hayatımı tehli-

keye sokacağım: şu anda Kral Ryons, Terrabil Şatosu'nun kuşatmasında; biz onunla boy ölçüşerek şerefimizi ve cesaretimizi ispat etmek için oraya mümkün olduğu kadar çabuk gideceğiz." Balan, "Bunu yapmamızı ben de istiyorum," dedi; "ve kardeşlerin birbirlerine yapmaları gereken yardımı biz de birbirimize yapacağız!"

VII. BÖLÜM

Lanceor'un ölümü yüzünden bir cücenin Balin'i nasıl azarladığı; Cornwall Kralı Mark'ın, Lanceor ile sevgilisini bulup onlara nasıl bir mezar yaptırdığı.

Balin, "Artık buradan gidelim," dedi; "karşılaşmamız çok iyi oldu." Konuştukları sırada Camelot şehrinden mümkün olduğu kadar hızla, at üstünde bir cüce geldi. Cesetleri görünce büyük bir ıstıraba kapıldı; derdinden saçını başını yoldu ve "Şövalyeler, bunu hanginiz yaptınız?" dedi. Balan, "Bunu niçin soruyorsunuz?" dedi. Cüce, "Bilmek istiyorum da onun için." dedi. Balin, "Kendimi korumak için bu şövalyeyi ben öldürdüm," dedi; "beni kovalamak için buraya geldi; ya ben onu öldürecektim ya o beni; bu genç kız da şövalyenin aşkından kendisini öldürdü; buna çok pişman oldum ve bu genç kız uğruna bütün kadınlara karşı daha büyük bir sevgi besleyeceğim." Cüce, "Ah," dedi, "sen kendine çok büyük bir fenalık yaptın; çünkü burada ölü yatan şövalye dünyanın en cesur adamlarından biriydi ve emin ol ki, Balin, bu şövalyenin akrabaları seni bulup öldürünceye kadar her yerde kovalayacaklar." Balin "Bundan pek korkmuyorum," dedi; "fakat Lord'um Kral Arthur'u bu şövalyenin ölümü yüzünden gücendirmiş olmam, benim için büyük bir dert." Böyle konuşurlarken, atla Cornwall Kralı Mark geldi. Kral, bu iki ölüyü görüp, nasıl öldüklerini şövalyelerden öğrenince, bu iki sevgili arasındaki hakiki aşkı düşünerek büyük ıstırap duydu ve "Burada bir mezar yapıncaya kadar yoluma devam etmeyeceğim." dedi. Orada çadırlarını kurdu ve bir mezar taşı bulabilmek için bütün memleketi araştırdı. Bir kilisede güzel ve muhşetem bir mezar taşı buldular. O zaman kral ikisini de gömdürdü ve mezar taşının üstüne ikisinin de ismini ve kendi isteği üzerine Balin tarafından öldürülen İrlanda Kralının Oğlu Lanceor'un buraya nasıl gö-

müldüğünü, sevgilisi Colombe'un ıstırap ve derdinden kendisini Lanceor'un kılıcıyla nasıl öldürdüğünü yazdırdı.

VIII. BÖLÜM

Dünyanın en iyi iki şövalyesi olan Sir Launcelot ile Sir Tristram'ın burada savaşacakları hakkında Merlin nasıl kehanette bulundu.

Bütün bunlar olurken Merlin, Kral Mark'ın yanına geldi ve yaptıklarını görünce "burada, bulunduğumuz yerde," dedi, "şimdiye kadar dünyada gördüğümüz ve göreceğimiz en iyi iki şövalye, en sadık iki âşık arasında savaşların en büyüğü olacak; fakat onlar birbirini öldürmeyecek." Ve Merlin, orada savaşacak olan Launcelot du Lake ile Tristram ismini mezarın üstüne altın harflerle yazdı. Kral Mark, Merlin'e "Sen böyle harikalardan bahsettiğin için fevkalâde bir adamsın," dedi, "fakat kaba görünüyorsun ve bu tarz hadiselerden bahsetmek sana hiç de yakışmıyor. İsmin nedir?" Merlin, "Size ismimi şimdi söylemeyeceğim," dedi, "fakat Sir Tristram sevgilisiyle göründüğü zaman benim ismimi duyacak ve öğreneceksiniz ve o zaman hoşunuza gitmeyen haberler alacaksınız." Sonra Merlin, Balin'e dönüp "Sen kendine büyük bir fenalık ettin," dedi, "kurtarabileceğin halde, kendisini öldüren bu Lady'yi kurtarmadın." Balin, "İmanım üzerine yemin ederim ki," dedi, "onu kurtaramazdım, çünkü kendisini birdenbire öldürdü." Merlin, "Çok müteessirim," dedi, "çünkü sen, bu Lady'nin yüzünden, İsa'nın yaraları hariç, dünyanın en ıstırap verici yaralarını açacaksın; şimdi yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en dürüstüne, en şereflisine fenalık yapacaksın; indirdiğin darbe ile üç ülke, on iki sene büyük bir fakirlik, ıstırap ve sefalet içinde kalacak ve bu şövalyenin vücudunda açtığın yara senelerce kapanmayacak." Merlin, bunları söyledikten sonra Balin ile vedalaştı. Balin, "Söylediklerinin doğru olabileceğini düşünseydim," dedi, "seni yalancı çıkarmak için o kadar tehlikeli bir maceraya atılırdım ki, kendimi öldürürdüm." Merlin, bunu duyunca ortadan birdenbire kayboldu. Bundan sonra Balin ile kardeşi, Kral Mark ile vedalaştılar. Kral, "Evvelâ bana isminizi söyleyiniz," dedi. Balan, "Görüyorsunuz ki efendim," dedi, "o iki kılıçla dolaşıyor; ona İki Kılıçlı Şö-

valye, diyebilirsiniz." Bunlar olup bittikten sonra Kral Mark, Camelot'a, Kral Arthur'un yanına, Balin de Kral Ryons'un bulunduğu yere doğru gittiler. Balin ile Balan beraberce yollarına devam ederlerken, kıyafetini değiştirmiş olan Merlin ile karşılaştılar, fakat onu tanıyamadılar. Merlin, "Nereye gidiyorsunuz?" dedi. İki şövalye, "İşimiz gücümüz yok da sana mı söyleyeceğiz," dediler. Balin, "Senin ismin ne?" dedi. Merlin, "Size bunu şimdi söyleyemeyeceğim," dedi. İki şövalye, "Dürüst bir adamın ismini saklaması kötülüğe alâmettir." dediler. Merlin, "İşte bu da benim umurumda değil." dedi, "niçin bu tarafa doğru gittiğinizi size söyleyebilirim: Kral Ryons ile karşılaşmak istiyorsunuz; eğer evvelâ benim nasihatimi dinlemezseniz, onunla karşılaşmanız hiç de işe yaramayacak." Balin, "A, siz Merlin'siniz." dedi; "nasihatlerinizi dinleyip ona göre hareket edeceğiz." Merlin, "Haydi gelin," dedi. "Büyük bir şeref kazanacaksınız; şövalyeliğin kaidelerine riayet edin, çünkü bu kaidelere çok ihtiyacınız olacak." Balin, "Hiç korkmayın," dedi, "elimizden geleni yapacağız."

IX BÖLÜM

Balin ile kardeşinin, Merlin'in nasihatleri sayesinde Kral Ryons'u esir alıp Kral Arthur'a nasıl götürdükleri.

Bundan sonra Merlin, şövalyeleri, bir ormanın yola bitişik ve yapraklarla örtülü bir kısmına yerleştirdi; dizginlerini çıkararak atları otlattı; ve hepsi hemen hemen gece yarısına kadar uzanıp dinlendiler. Sonra Merlin, kalkıp hazırlanmalarını söyledi, çünkü kral onlara yaklaşmıştı. Kral Ryons, en iyi altmış atlı şövalyesi ile ordusundan ayrılmıştı ve bunlardan yirmi tanesi, Lady de Vance'a kralın geldiğini haber vermek için önden gidiyordu. Balin, "Kral hangisi?" dedi. Merlin, "Burada durursanız, onunla karşı karşıya geleceksiniz" dedi. Bunu söyledikten sonra, Balin ile kardeşine kralın nerede olduğunu gösterdi. Bunun üzerine Balin ile kardeşi, kral ile karşılaştılar; onu fena surette yaralayıp yere serdiler; sonra sağa sola kılıç sallamaya başladılar ve kralın kırktan fazla adamını öldürdüler; geri kalanlar ise kaçtılar. Sonra gene Kral Ryons'a yaklaştılar ve eğer kral onların merhametine sığınmasaydı onu da öldüreceklerdi. Kral Ryons, "Cesur şövalyeler, beni öldürmeyi-

niz" dedi; "çünkü yaşarsam bir şeyler elde edebilirsiniz, fakat ölümümle hiçbir şey elde edemeyeceksiniz." O zaman bu iki şövalye, "Söylediğin doğru," dediler ve onu bir tahtırevana bindirdiler. Bundan sonra Merlin kaybolup, onlardan evvel Kral Arthur'un yanına vardı ve Krala en büyük düşmanının nasıl esir düştüğünü ve yenildiğini anlattı. Kral Arthur, "Kimin tarafından?" dedi. Merlin, "Size hoş görünmek isteyen iki şövalye tarafından" dedi; "bu iki şövalyenin kim olduğunu da yarın öğreneceksiniz." Bundan sonra İki Kılıçlı Şövalye ile kardeşi Balan geldiler; beraberlerinde getirdikleri Kuzey Gal Kralı Ryons'u kapıcılara teslim ederek şafak sökerken geri döndüler. Kral Arthur, Kral Ryons'un yanına gidip, "Hoş geldiniz, efendim" dedi; "sizi buralara hangi rüzgâr attı?" Kral Ryons, "Buraya müthiş bir macera ile sürüklendim, efendim" dedi. Kral Arthur, "Sizi kim yendi?" dedi. Kral Ryons, "İki Kılıçlı Şövalye ile kardeşi efendim," dedi; "bunlar harikulâde cesur iki şövalyedir." Arthur, "Onları tanımıyorum," dedi, "fakat onlara karşı çok minnettarım." Merlin, "Ha, ben size kim olduklarını söyleyeyim," dedi; "onlar kılıcı elde eden Balin ile eşsiz bir cesaret ve şeref sahibi olan kardeşi Balan'dır; Balin, uzun müddet yaşayamayacak ve öldüğü zaman, hiçbir şövalye için bu kadar büyük matem tutulmayacak." Kral Arthur, "Eyvah, ne yazık," dedi, "ona karşı çok borçluyum ve iyiliğine karşılık hiçbir şey yapmadım." Merlin, "O, sizin için daha birçok şeyler yapacak," dedi; "bunu pek yakında göreceksiniz." "Fakat, hazır mısınız efendim?" diye devam etti; "çünkü Kral Ryons'un kardeşi Nero, yarın öğleden evvel büyük bir ordu ile size hücum edecek; ben sizden ayrılıyorum, onun için hazırlanın."

X BÖLÜM

Kral Arthur'un Nero ve Orkney Kralı Lot ile nasıl savaştığı, Kral Lot'un Merlin tarafından nasıl aldatıldığı ve on iki kralın nasıl öldürüldüğü.

Bundan sonra Kral Arthur, ordusunu on tabura ayırarak hazırladı, Nero da Terrabil Şatosu'nun önünde büyük bir ordu ile savaşa hazırdı. Ordusu büyüktü ve asker sayısı bakımından Arthur'unkine çok daha üstün olan on taburu vardı. Nero, ordusunun büyük bir çoğunluğu ile

öncü oldu; ve o sırada Merlin, Orkney Adası'nın Kralı Lot'un yanına gitti ve kehanet masallarıyla onu, Nero ile ordusu mahvoluncaya kadar oyaladı. O gün kethüda Sir Kay o kadar fevkalâde işler başardı ki, bu suretle elde ettiği şeref, hayatının sonuna kadar devam etti. Sir Hermis de Revel, Kral Arthur ile harikulâde bir yiğitlik gösterdi. Kral Arthur, o gün yirmi şövalye öldürdü, kırk şövalyeyi de yaraladı. İki Kılıçlı Şövalye ve kardeşi Balan da aynı gün gelip o kadar fevkalâde bir tarzda dövüştüler ki, Kral ile bütün şövalyeleri onlara hayran kaldılar ve onları her gören, bunlar ya gökyüzünden gönderilen melekler, yahut da cehennemden gelen ifritlerdir, dediler. Kral Arthur'un kendisi de Balin ile kardeşinin, şimdiye kadar gördüğü şövalyelerin en iyileri olduğunu söyledi; iki şövalye öyle darbeler indiriyorlardı ki, herkes hayret içinde kalıyordu. Bütün bunlar olup biterken, birisi gelip Kral Lot'a o böyle vakit geçirirken, Nero ile bütün ordusunun mahvedilip öldürüldüğünü söyledi. Kral Lot, "Eyvah, kendimden utanıyorum," dedi, "çünkü benim bu ihmalim yüzünden şerefli birçok insan öldü; eğer Nero'nun yanında olsaydım, dünyanın hiçbir ordusu bizimle başa çıkamazdı. Bu ikiyüzlü adam, kehanetleriyle benimle alay etti." Merlin, eğer Kral Lot, o ilk muharebede bizzat bulunmuş olsaydı Kral Arthur'un öleceğini ve bütün adamlarının mahvolacağını iyice bildiği için bunu yapmıştı. Merlin, bu iki kraldan birinin o gün ölmesi gerektiğini biliyordu; ikisinin de ölümünü hiç istememekle beraber, Kral Lot'un ölmesini, Kral Arthur'un ölmesine tercih ediyordu.

Orkney Kralı Lot, "Acaba şimdi ne yapmalı?" dedi, "ordumuzun büyük bir kısmı öldürüldü ve yok edildi; Kral Arthur ile anlaşmam mı, yoksa savaşmam mı daha iyi olur?" Bir şövalye, "Arthur'a hücum edin, efendim," dedi, "çünkü onlar muharebeden sonra yorgun düştüler, biz ise dipdiriyiz." Kral Lot, "Ben kendi vazifemi yapacağım gibi, her şövalyenin de kendisine düşen vazifeyi yapmasını isterim." dedi. Bundan sonra bayraklarıyla ilerleyip, birbirlerine hücum ettiler; hepsinin mızrakları paramparça oldu. Arthur'un şövalyeleri, İki Kılıçlı Şövalye'nin ve kardeşinin yardımıyla Kral Lot'u ve ordusunu müşkül bir duruma düşürdüler. Fakat Kral Lot, daima ön safta çarpışarak harikulâde bir yiğitlik gösteriyordu; bütün ordunun yükünü omuzuna almıştı ve bütün şövalyelere meydan okuyordu. Fakat artık dayanamayacaktı ve bu kadar değerli bir şövalyenin böylece ezilmesi yürekler acısı bir

şeydi; Lot, son zamana kadar Kral Arthur'un şövalyelerinden biri idi ve Arthur'un kız kardeşiyle evlenmişti; fakat Kral Arthur ona fenalık yaptığı için Lot onun aleyhine dönmüştü. Orada, asıl ismi Pellinore olan fakat Garip Hayvanlı Şövalye namı ile anılan birisi de vardı; çok cesur bir adam olan bu şövalye, bütün düşmanlarıyla savaşan Kral Lot'a büyük bir darbe indirdi; bu darbesi yanlışlıkla atın boynuna i ndi; at, Kral Lot'u da sürükleyerek yere yuvarlandı. Bunun üzerine Sir Pellinore derhal Lot'un başına kılıcıyla vurdu; kılıç miğferi delerek kralın başını kaşlarına kadar yardı. O zaman Kral Lot'un ölümünü gören bütün Orkney ordusu kaçtı ve o gün birçok ana evladının canına kıyıldı. Kral Lot'un ölümünden, Kral Pellinore mesuldü ve böylece Sir Gawaine, şövalye oluşunun onuncu yılında Kral Pellinore'u kendi elleriyle öldürerek babasının intikamını aldı. Aynı muharebede Kral Lot ve Nero taraftarı olan on iki kral öldürülmüştü. Ve hepsi Camelot'taki Saint Stephen Kilisesi'ne gömüldüler; diğer şövalyelerle askerler ise büyük bir kayaya gömüldü.

XI. BÖLÜM

On iki kralın cenaze merasimine ve Balin'in ıstırap yaratacak darbeyi nasıl indireceği hakkında Merlin'in kehanetine dair.

Cenaze merasimine, Kral Lot'un dört oğlu Gawaine, Agravaine, Gaheris ve Gareth ile karısı Morgause geldi. Sir Ewaine'in babası Kral Uriens, kendi karısı ve Kral Arthur'un kız kardeşi Morgan le Fay ile geldi. Bütün bunlar cenaze merasiminde bulundular. Kal Arthur, bu on iki kral arasında Kral Lot'un mezarının ayrıca güzel olmasını istedi ve onun mezarını kendi mezarının yanında yaptırdı. Sonra Kral Arthur, pirinç ve bakırdan on iki heykel yaptırıp, bu heykelleri yaldızlattırdı. Heykellerin her biri on iki kraldan birini temsil ediyor ve ellerinde balmumundan yapılmış gece gündüz yanan birer meşale tutuyorlardı. Kral Arthur, elinde yalın bir kılıçla onların tepesinde duran bir heykel olarak gösteriliyordu; on iki heykelin yüzünde yenilmiş insanların hüznü vardı. Bütün bunları usta büyüleriyle Merlin yaptı ve orada Kral'a, "Ben öldükten sonra bu meşaleler sönecek," dedi; "ondan biraz sonra da Mukaddes Kâse maceralarına atılacaksınız ve Mukaddes

Kâse elde edilecek." Kral'a, şerefli bir şövalye olan Balin'in ıstırap yaratan darbeyi nasıl indirdiğini ve bundan doğacak olan büyük felâketleri de anlattı. Kral Arthur, "Ah, Balin, Balan ve Pellinore neredeler?" dedi. Merlin, "Çok geçmeden Pellinore sizinle karşılaşacak," dedi; "Balin'e gelince, o da sizden uzun müddet ayrı kalmayacak, fakat kardeşi gidecek, onu bir daha göremeyeceksiniz." Arthur "İmanım hakkı için bunlar harikulâde iki şövalye" dedi; "bilhassa Balin'in yiğitliğinin eşi emsali yoktur; ona karşı çok minnettarım, keşke benimle kalsa." Merlin, "Excalibur'un kınını iyi muhafaza edin efendim" dedi; "çünkü ne kadar çok yaranız olursa olsun, bu kın üzerinizde bulunduğu müddetçe hiç kan kaybetmeyeceksiniz." Kral Arthur bunu duyduktan sonra, daha emin bir yerde bulunması için kını kız kardeşi Morgan le Fay'a verdi. Morgan le Fay, diğer bir şövalyeyi kocası Kral Uriens'den ve kardeşi Kral Arthur'dan da fazla sevdiği için, kardeşinin ölümüne razı idi. Böylece büyüleriyle tıpkı Excalibur'un kınına benzeyen diğer bir kın yaptı ve Excalibur'un kınını sevgilisine verdi. İsmi Accolon olan bu şövalye, daha sonra Kral Arthur'u az kalsın öldürecekti. Merlin, Kral Arthur'a, Salisbury civarında büyük bir muharebe olduğuna dair kehanetini ve kız kardeşinin oğlu Mordred'in bu muharebede Arthur'a karşı savaşacağını da söyledi. Aynı zamanda, Basdemegus'un, Arthur'un yeğeni ve Kral Uriens'in akrabası olduğunu da bildirdi.

XII. BÖLÜM

Kederli bir şövalyenin Kral Arthur'un huzuruna nasıl çıktığı, Balin'in onu nasıl getirdiği ve görülmeyen bir şövalye tarafından kederli şövalyenin nasıl öldürüldüğü.

Aradan bir iki gün geçmeden Kral Arthur biraz hastalandı; çimenli bir yere çadırını kurdurarak, uyumak için bir döşeğe uzandı; fakat bir türlü uyuyamıyordu. Tam o sırada büyük bir at gürültüsü duydu ve çadırın kapısından bakınca bir şövalyenin büyük bir ıstırap içinde kendisine doğru geldiğini gördü. Arthur, "Dur, aziz şövalye," dedi, "ve bana niçin bu kadar üzüldüğünü söyle." Şövalye "Siz, benim derdime çare bulamazsınız" diyerek Meliot Şatosu'na doğru yoluna devam etti. Biraz sonra Balin geldi; Kral Arthur'u görünce atından indi ve ayakta du-

ran Krala gidip selam verdi. Arthur, "Başımın üstünde yeriniz var, hoş geldiniz," dedi; "demin buradan çok ıstırap çeken bir şövalye geçti efendim, ıstırabının sebebini bilmiyorum; bu şövalyeyi ya zorla, yahut kendi rızasıyla buraya getirmenizi rica ediyorum." Balin, "Sizin için bundan çok daha büyük şeyler yaparım efendimiz" diyerek atını hızla sürdü ve o şövalyeyi ormanda bir genç kızla beraber buldu. "Şövalye, benimle beraber Kral Arthur'a gelip, ona derdinizin sebebini söylemelisiniz." dedi. Şövalye "Böyle bir şey yapmayacağım," dedi, "çünkü bu beni çok üzecek, sizin de işinize yaramayacak." Balin, "Rica ederim hazırlanın, efendim" dedi; "çünkü benimle gelmelisiniz, eğer gelmezseniz sizinle savaşıp sizi zorla götürmeliyim; halbuki böyle bir şey yapmayı hiç istemiyorum." Şövalye "Eğer benim emniyetimi temin ederseniz sizinle gelirim," dedi. Balin "Peki, eğer bunu yapamazsam, ölürüm," dedi. Şövalye, böylece Balin ile gitmeye hazırlandı ve genç kızı olduğu yerde bıraktı. Daha Arthur'un çadırına varmamışlardı ki, görülmeyen birisi geldi ve Balin'in yanındaki şövalyenin vücuduna bir mızrak sapladı. Şövalye "Ah" dedi, "sizin himayeniz altında iken Garlon isimli bir şövalye tarafından öldürüldüm; onun için sizinkinden daha iyi olan benim atımı alın, genç kıza gidin, benim başlamış olduğum macerayı başarıyla bitirmeniz için o size yol gösterir ve vakti geldiği zaman benim intikamımı almış olursunuz." Balin, "Şövalyeliğimin üzerine yemin ediyorum ki, bunları yapacağım," dedi. Böylece, bu şövalyeden büyük bir keder içinde a yrıldı. Kral Arthur, bu şövalyeyi muhteşem bir tarzda gömdürdü; mezarının üstüne Herlews le Berbeus'ün burada nasıl öldürüldüğünü ve bu haince hareketin Garlon isimli bir şövalye tarafından yapıldığını yazdırdı. Ve o günden itibaren, genç kız, Sir Herlews'ü öldüen mızrağın sapını daima yanında taşıdı.

XIII. BÖLÜM

Balin ile genç kızın, aynı tarzda öldürülen bir şövalye ile nasıl karşılaştıkları; ve genç kızın bir şatoya girebilmek için nasıl kanını verdiği.

Böylece Balin ile genç kız bir ormana girdiler ve orada avlanmaya çıkmış bir şövalye ile karşılaştılar; bu şövalye Balin'e niçin bu kadar dert-

li olduğunu sordu. Balin "Size söylemek istemiyorum," dedi. Şövalye "Ben de sizin gibi silahlı olsaydım, sizinle savaşmak isterdim," dedi. Balin "Buna hacet yok, ben size bunu söylemekten çekinmiyorum," dedi ve kederinin sebebini anlattı. Şövalye "Hepsi bu kadar mı?" dedi; "işte burada imanım üzerine yemin ediyorum ki, hayatımın sonuna kadar sizden ayrılmayacağım." Bunun üzerine şövalyenin oturduğu yere gittiler, şövalye silah kuşandı ve Balin ile beraber yoluna devam etti. Bir mezarlığın yanında bulunan bir münzevinin oturduğu yere vardıkları zaman Garlon göze görünmeyerek geldi ve mızrağını ismi Perin de Mountbeliard olan bu şövalyenin vücuduna sapladı. Şövalye "Eyvah" dedi, "göze görünmeyerek dolaşan bu hain şövalye beni de öldürdü." Balin "Ah, bu, onun bana yaptığı ilk hakaret değil" dedi. Ve orada münzevi ile Balin, şövalyeyi güzel bir taşın altına, muhteşem bir mezara gömdüler. Ertesi sabah mezarın üstünde, Sir Gawaine'in, babası Kral Lot'un ölümünün intikamını Kral Pellinore'dan nasıl alacağına dair altın yazılar gördüler. Bundan sonra Balin ile genç kız bir şatoya varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Orada attan indiler ve şatoya girebileceklerini zannettiler. Fakat Balin şatoya ayak basar basmaz arkasındaki parmaklık kapatıldı; bir sürü adam genç kıza hücum etti ve onu öldürmek istedi. Balin bunu görünce son derece üzüldü, çünkü genç kızın imdadına koşamıyordu. Kuleye çıktı ve duvarların üstünden geçerek, canını acıtmadan şatonun dışındaki hendeğe atladı. Sonra dehal kılıcını çekip genç kızı öldürmek isteyenlerle dövüşmeye hazırlandı. Bu adamların hepsi onunla dövüşmek istemediklerini söylediler, çünkü onlar şatonun âdetine uymaktan başka bir şey yapmamışlardı. Balin'e, hanımlarının hasta olduğunu, senelerden beri yatakta yattığını ve eğer kral kızı olan bir bakirenin gümüş bir kâse dolusu kanını bulmazsa iyileşemeyeceğini anlattılar. Böylece oradan geçen her genç kızın gümüş bir kâseyi kanı ile doldurması bu şatonun âdeti idi. Balin "Genç kız kanından ne kadarını verirse o kadarını alın," dedi, "fakat ben yaşadıkça onun öldürülmesine müsaade etmem." Genç kız, kanının alınmasına müsaade etti, fakat kanı şatonun sahibesini iyileştirmedi. Böylece Balin ile genç kız bütün gece şatoda dinlendiler, orada ağırladılar ve ertesi sabah yollarına devam ettiler. Daha sonra Mukaddes Kâse'ye dair kısımlarda anlatacağımız gibi, Sir Percivale'in kız kardeşi, kanı ile bu Lady'yi iyileştirdi ve bu yüzden öldü.

XIV. BÖLÜM

Balin'in, Garlon isimli bu şövalye ile bir ziyafette nasıl karşılaştığı ve kanı ile ev sahibinin oğlunu iyileştirmek için Garlon'u orada nasıl öldürdüğü.

Bundan sonra üç dört gün hiçbir macera ile karşılaşmadan yollarına devam ettiler. Sonra, zengin ve hali vakti yerinde bir adamın evinde tesadüfen misafir kaldılar. Sofrada otururlarken, Balin, yanında oturan birinin hazin hazin şikâyet ettiğini duydu. Balin "Bu gürültü nedir?" dedi. Ev sahibi "Size söyleyeyim," dedi, "son zamanlarda mızrak oyunu oynarken, Kral Pellam'ın kardeşi olan bir şövalye ile savaştık; onu iki kere yere serdim. Bu şövalye de benim en iyi dostumdan intikam alacağını söyleyerek oğlumu yaraladı; eğer bu şövalyenin kanını elde edemezsem oğlum hiçbir zaman iyileşemeyecek; fakat bu şövalye daima göze görünmeden dolaşır ve onun ismini de bilmiyorum." Balin "A, ben o şövalyeyi biliyorum," dedi "ismi Garlon; aynı tarzda benim iki şövalyemi öldürdü; bana yaptığı bu fenalık yüzünden, bu şövalye ile karşılaşmayı, bu ülkenin bütün altınlarına sahip olmaya tercih ederim." Ev sahibi, "Size söyleyeyim," dedi; "Listeneise'in Kralı Pellam, yirmi gün içinde büyük bir ziyafet vereceğini bütün memlekette ilân ettirdi; ve hiçbir şövalye bu ziyafete karısını veya sevgilisini getirmeden gidemez. Her ikimizin de düşmanı olan şövalyeyi, o gün görebileceksiniz." Balin, "Öyleyse," dedi, "oğlunuzun iyileşmesi için o şövalyenin kanının bir kısmını size vereceğimi vaat ediyorum." Ev sahibi, "Yarın yola çıkacağız," dedi. Böylece ertesi gün üçü de yola çıktılar ve on beş günlük bir yolculuktan sonra Pellam'ın bulunduğu yere vardılar. Büyük ziyafet o gün başlamıştı. Atlarından inip hayvanları ahırlara bıraktılar ve şatoya gittiler; fakat Balin'i misafir edenin sevgilisi olmadığı için o içeri alınmadı. Balin gayet iyi karşılandı, bir odaya götürüldü ve orada zırhını çıkardı; Balin'e istediği elbiseleri getirdiler ve kılıcını yanına almamasını söylediler. Balin, "Hayır, bunu yapamam," dedi, "çünkü bir şövalyenin, silahını daima yanında taşıması benim memleketimin bir âdetidir; ya bu âdete uyarım, yahut da geldiğim gibi geri dönerim." Bunun üzerine kılıcını taşımasına müsaade ettiler. Balin böylece şatoya gitti ve sevgilisiyle şerefli şövalyelerin yanında

yer aldı. Çok geçmeden Balin bir şövalyeye sordu: "Bu sarayda Garlon isminde bir şövalye yok mu?" Şövalye, "İşte orada," dedi; "yüzü siyah olanı; o dünyanın en harikulâde şövalyesidir; göze görünmeden dolaştığı için birçok iyi şövalyeleri mahvetti." Balin, "A, demek o?" dedi. Sonra uzun uzadıya düşündü: "Eğe onu burada öldürürsem kendim kurtulamayacağım; fakat bırakırsam, onunla bu kadar iyi bir vaziyette belki bir daha hiç karşılaşamayacağım; ve o eğer yaşarsa çok fenalık yapacak." O sırada Garlon, Balin'in kendisine baktığını gördü. Gelip elinin tersiyle Balin'in yüzüne vurarak "Şövalye, bana ne diye böyle bakıyorsun?" dedi; "utan da yemeğini ye; buraya ne yapmaya geldinse onu yap." Balin, "Doğru söylüyorsun," dedi; "buraya ne yapmaya geldimse onu yapacağım; çünkü bu senin bana ilk hakaretin değil." Bunun ardından şiddetle ayağa kalkarak, Garlon'un başını omuzlarına kadar yardı. Balin, genç kıza "Şövalyenizi öldürmek için kullandığı mızrak parçasını bana verin" dedi. Mızrak parçasını daima yanında taşıyan genç kız, onu derhal Balin'e uzattı. Balin, bunu Garlon'un vücuduna sapladı ve yüksek sesle "Bu mızrak parçasıyla sen iyi bir şövalyeyi öldürdün ve şimdi aynı mızrak parçası kendi vücuduna saplandı." dedi. Sonra Balin, kendisini misafir etmiş olan adamı çağırarak "Şimdi oğlunuzu iyileştirmek için istediğiniz kadar kan alabilirsiniz." dedi.

XV. BÖLÜM

Balin'in Kral Pellam ile nasıl savaştığı, kılıcının nasıl kırıldığ ve ıstırap yaratan darbeyi vurmak için nasıl bir mızrak elde ettiği.

Bütün şövalyeler derhal Balin'in üstüne hücum etmek için sofradan kalktılar. Kral Pellam da şiddetle ayağa kalkarak "Şövalye, kardeşimi öldürdün mü?" dedi, "bu yüzden buradan sağ çıkamayacaksın." Balin "Öyle ise beni siz öldürün," dedi. Kral Pellam, "Kardeşimin aşkı için, benden başka hiç kimsenin seninle alışverişi olmayacak." dedi. Bunun üzerine Kral Pellam, korkunç bir silah kaptı ve Balin'e şiddetle vurdu; Balin kılıcını, bu darbe ile başı arasına koyduğu için kılıcı parçalandı. Balin, silahsız kalınca, bir silah bulabilmek için odadan odaya koştu; fakat hiçbir şey bulamıyor ve Kral Pellam da peşini bırakmıyordu. Ba-

lin nihayet harikulâde ve muhteşem bir tarzda süslenmiş olan bir odaya daldı; bu odada sırma ile örtülü, aklın alabileceği en muhteşem bir yatak vardı; yatakta birisi yatıyordu; yanı başında, gümüşten dört sütun üzerinde duran saf altından bir masa vardı ve masanın ü stünde garip bir tarzda işlenmiş harikulâde bir mızrak duruyordu. Balin, bu mızrağı görür görmez yakaladı, Kral Pellam'a dönüp bu mızrakla son derece şiddetli bir darbe indirdi; öyle ki, Kral Pellam baygın bir halde yere serildi. O zaman şatonun damı ve duvarları çatlayıp yıkıldı ve Balin, elini ayağını kımıldatamayacak bir halde yere düştü. Böylece Pellam ile Balin, bu ıstırap yaratan darbe ile yıkılan şatonun büyük bir kısmının altında üç gün kaldılar.

XVI. BÖLÜM

Merlin'in Balin'i nasıl kurtardığı ve Balin'in aşkından kendisini öldürmek üzere olan bir şövalyenin imdadına nasıl yetiştiği.

O sırada oraya Merlin geldi, Balin'i ayağa kaldırdı, atı ölmüş olduğu için ona iyi bir at verdi ve memleketten uzaklaşmasını söyledi. Balin "Genç kızı istiyorum," dedi. Kral Pelam, ağır yaralı bir halde senelerce yattı; asil Prens Galahad ,Mukaddes Kâse'yi ararken onu iyileştirmeseydi yaraları hiçbir zaman kapanmayacaktı; çünkü Mukaddes Kâse'de İsa'nın kanının bir kısmı vardı; bu kanı bu toprağa Joseph of Arimathea getirmişti ve o muhteşem yatakta kendisi yatıyordu. Ve o mızrak, İsa'nın kalbine Longius'un sapladığı mızraktı. Kral Pellam, o devrin insanlarının en asili ve Joseph'in yakın akrabası idi; ne yazık ki, yaralanmıştı; çünkü bu yara büyük kederler, felaketler ve ıstıraplar doğurdu.

Balin, "Bu dünyada bir daha karşılaşmayacağız," diyerek Merlin'den ayrıldı. Balin, güzel memleketlerden ve şehirlerden geçti; halkın her tarafta katledilmiş, öldürülmüş olduğunu gördü. Sağ kalanlar hep birden: "Ah Balin," diye bağırdılar. "Sen bu topraklara büyük fenalık ettin; Kral Pellam'a vurduğun, ıstırap yaratan darbe yüzünden üç memleket mahvoldu ve sonunda senden bunun intikamının muhakkak surette alınacağına emin ol." Balin, bu memleketlerden çıkınca çok sevindi. Sekiz gün hiçbir macera ile karşılaşmadan yoluna devam etti.

Nihayet bir vadide bulunan güzel bir ormana geldi; orada bir kule gördü, kulenin yanında bir ağaca bağlanmış güzel bir savaş atı vardı; onun yanında, büyük bir ıstıraba düşmüş güzel bir şövalye yere oturmuştu. Yakışıklı ve biçimli bir adamdı. Balin, "Tanrı sizi korusun, niçin bu kadar üzüntülüsünüz?" dedi; "Bana söyleyin, yapabileceğim bir şey ise çaresine bakarım." Balin gene şövalyeye hitap ederek, "Şövalye, beni çok üzüyorsun," dedi; "ben neşeli şeyler düşünüyordum, beni gene dertlendirdin." Balin, ondan biraz uzaklaşıp atına baktı; ve o zaman şövalyenin şöyle konuştuğunu duydu: "Ah, güzel Lady, bana verdiğin sözü niçin tutmadın? Burada benimle öğleyin buluşacağını vaat etmiştin; bana bu kılıcı verdiğin için lânet ediyorum; çünkü bu kılıçla kendimi öldüreceğim." Bunun üzerine kılıcı çekti, fakat Balin hemen yetişip elini yakaladı. Şövalye, "Elimi bırakmazsan seni öldüreceğim," dedi, Balin, "Böyle bir şey yapmanıza hacet yok," dedi, "çünkü sevgilinizin nerede olduğunu bana söylerseniz, onu bulmanız için size yardım edeceğime söz veriyorum." Şövalye, "Sizin isminiz nedir?" dedi. "Benim ismim Balin de Savage." "Ah, efendim, ben sizi pek iyi tanıyorum; siz İki Kılıçlı Şövalye'siniz, bu dünyada yaşayan insanların en cesurusunuz." Balin, "Sizin isminiz ne?" dedi. "Benim ismim Garnish of the Mount; fakir bir adamın oğluyum, fakat kuvvetim ve cesaretim sayesinde bir dük beni şövalye yaptı, bana topraklar verdi; ismi Duke Hermel; sevdiğim ve beni sevdiğini zannettiğim kız da onun kızı." Balin, "Sevgilinizin bulunduğu yer buradan ne kadar uzak?" dedi. Şövalye "Ancak altı mil," dedi. Bu iki şövalye "Şimdi oraya gidelim" dediler. Böylece, mükemmel duvarları ve hendekleri olan güzel bir şatoya varıncaya kadar atlarını dörtnala sürdüler. Balin, "Ben şatoya girip onun burada olup olmadığına bakacağım," dedi Şatoya girip her odayı birer birer aradı; genç kızın yatağını buldu, fakat genç kız orada yoktu, bunun üzerine Balin, küçük ve güzel bir bahçeye baktı ve orada, bir defne ağacının altında, yeşil ipekten bir yorganın üstüne uzanmış olan genç kızı gördü, yanında bir şövalye vardı, başlarının altında çimen ve otlar bitiyordu. Balin, bu güzel Lady'yi dünyada gördüğü şövalyelerin en iğrenciyle bulunca, gene bütün odalardan geçerek geri döndü ve şövalyeye, sevgilisini ne vaziyette gördüğünü söyledi. Sonra, şövalyeyi, sevgilisinin derin derin uyuduğu yere getirdi.

XVII. BÖLÜM

Bu şövalyenin, sevgilisini ve diğer bir şövalyeyi öldürdükten sonra, kendi kılıcıyla kendi canına nasıl kıydığı ve Balin'in hayatını mahvedecek olan şatoya doğru nasıl gittiği.

Garnish, sevgilisini böyle yatarken görünce, sırf ıstırabından, ağzından ve burnundan kanlar boşandı ve kılıcıyla ikisinin de başını uçurdu; sonra sonsuz bir kederle, "Ah, Balin bana çok büyük fenalık yaptın," dedi; "çünkü bana bu manzarayı göstermeseydin, derdim geçecekti." Balin, "Hakikaten ben bunu bir gaye ile yaptım" dedi; "cesaretinin artması için, onun hainliğini görüp bilmen ve böyle bir Lady'nin aşkından vazgeçmen için yaptım. Yemin ederim ki, ben de senin vaziyetinde olsaydım, bana aynı muamelede bulunmanı isterdim." Garnish, "Ah," dedi, "artık iki misli artan ıstırabıma tahammül edilemez: hayatımda en çok sevdiğim şeyi öldürdüm." Bunu söyledikten sonra birdenbire kılıcını sapına kadar vücuduna sapladı. Balin bunu görünce, onları öldürmekle itham edilmemek için oradan uzaklaştı. Yoluna üç gün devam ettikten sonra bir haç ile karşılaştı; haçın üstünde altın harflerle şöyle yazılı idi: "Tek başına bir şövalye bu şatoya gitmesin," Balin bundan sonra, ihtiyar, beyaz saçlı bir adamın kendisine doğru ilerlediğini gördü. İhtiyar adam, "Balin le Savage" dedi, "bu tarafa gelmekle haddini bilmiyorsun; eğer geri dönersen hakkında daha hayırlı olur." Bunu söyledikten sonra, ihtiyar adam derhal ortadan kayboldu. Balin bundan sonra, sanki avlanılan bir hayvanın ölümünü haber veren bir boru sesi duydu. Balin "Bu boru benim için çalınıyor," dedi, "çünkü avlanılan şey benim; halbuki ben ölmedim." Bunun hemen arkasından yüz Lady ve birçok şövalye gördü; Balin'i sözde çok iyi karşıladılar, görünüşte son derece iltifat ederek onu şatoya götürdüler; şatoda danslar, çalgıcılar ve her türlü eğlence vardı. Bundan sonra, şatonun başta gelen Ladysi, "İki Kılıçlı Şövalye," dedi, "civarda bir adada oturan bir şövalye ile uğraşmalısınız çünkü oradan geçen her adamın, yoluna devam etmesi için onunla savaşması lazım." Balin, "Bir şövalyenin, oradan savaşmadan geçmemesi çok fena bir âdet," dedi. Lady, "Sadece bir tek şövalye ile karşılaşacaksınız" dedi. Balin, "Madem ki oradan geçeceğim, hazırım," dedi, "fakat yolcular gibi yolcuların atla-

rı da yorgun olur; bununla beraber atım yorgun olduğu halde, kalbim yorgun değil, orada ölmeye razıyım." Bir şövalye, Balin'e, "Efendim, sizin kalkanınız iyi değil," dedi, "size ödünç olarak daha büyüğünü vereyim." Balin, "Teşekkür ederim" diyerek kendi kalkanını bıraktı ve hiç bilmediği bu kalkanı aldı. Adaya doğru gidip, atı ile beraber büyük bir sandala bindi; adaya çıktığı zaman bir genç kızla karşılaştı. Genç kız "Ah, şövalye Balin, ne diye kendi kalkanınızı bıraktınız?" dedi, "Ah, kendinizi büyük bir tehlikeye soktunuz; kalkanınız yanınızda olsaydı, sizin kim olduğunuz bilinecekti; hiçbir şövalyeye bu kadar acımadım, size çok yazık olacak; çünkü sizin kadar cesur ve kuvvetli bir kimseye bütün dünyada rastlamadım." Balin, "Ben bu toprağa geldiğime de geleceğime de pişmanım," dedi; "fakat şimdi geri dönersem çok ayıp olur; sonunda ölsem de yaşasam da, karşıma çıkan maceradan kaçmayacağım." Bunu söyledikten sonra Balin zırhına baktı, iyice silahlanmış olduğunu gördü, ıstavroz çıkararak atına bindi.

XVIII. BÖLÜM

Balin'in, kardeşi Balan ile nasıl karşılaştığı ve birbirlerini tanımadan ölecek derecede yaralanıncaya kadar nasıl boğuştukları

Bundan sonra Balin, bir şatodan çıkan bir şövalyenin kendisine doğru geldiğini gördü; atının koşumu kırmızı idi, kendisi de aynı renkte giyinmişti. Bu kızıl şövalye, iki kılıç taşıyan Balin'i görünce onu kardeşi zannetti, fakat kalkanı tanıyamadığı için o olmadığına karar verdi. Böylece mızraklarını kaldırıp fevkalâde bir süratle hücuma geçtiler ve birbirlerinin kalkanlarına çarptılar; fakat mızrakları ve süratleri o kadar büyüktü ki, ikisi de atlarıyla baygın bir halde yere yuvarlandılar. Yol yorgunu olan Balin atı ile düşünce vücudu fena halde hırpalanmıştı. Balan ondan önce ayağa kalktı, kılıcını çekti ve Balin'e doğru yürüdü; Balin de ayağa kalkıp onunla savaştı; fakat ilk önce Balan vurdu; Balin kalkanını kaldırmıştı, fakat Balan'ın kılıcı, kalkanı yarıp kardeşinin miğferini ikiye böldü. Bundan sonra o uğursuz kılıçla Balin bir darbe indirdi ve darbe Balan'ı az kalsın yere serecekti. Böylece nefesleri tükeninceye kadar orada savaştılar. O sırada Balin şatoya baktı ve

kulelerin Ladylerle dolu olduğunu gördü. Savaşlarına devam edip birbirlerini ağır surette yaraladılar; nefes nefese, çarpışmalarına devam ettiler; öyle ki, savaştıkları bütün yerler kızıl kanlara boyandı. O zamana kadar ikisi de yedişer büyük yara almıştı ve bu yaraların en hafifi bile bu dünyanın en güçlü kuvvetli devinin ölümüne sebep olabilirdi. Bundan sonra savaşları o kadar fevkalâde bir şekil aldı ki; bu kadar kan döküldüğünü, miğferlerinin koptuğunu ve çıplak olduklarını gördüler bu savaşın hakikaten cereyan edip etmediği hususunda şüpheye düştüler. Nihayet, kardeşlerin küçüğü olan Balan biraz geriye çekilip yere yattı. O zaman Balin le Savage, "Sen kimsin?" dedi; "çünkü şimdiye kadar benimle başa çıkabilen hiçbir şövalye ile karşılaşmadım." Balan, "Benim ismim Balan," dedi, "değerli şövalye Balin'in kardeşiyim." Balin, "Eyvah, bugünü de görecek miydim?" dedi. Sonra baygın bir halde yere yığıldı. Balin, elleri ve ayakları üzerinde emekleyerek kardeşine kadar sürüklendi; miğferini çıkardı; fakat kardeşinin yüzü o kadar yaralı ve o kadar kanlı idi ki, onu tanıyamadı. Balin, kendisine geldiği zaman "Ah, Balan, kardeşim," dedi, "sen beni öldürdün, ben de seni; bu yüzden bütün dünyada hikâyemiz anlatılacak." Balan, "Ah, bugünü görmez olsaydım," dedi, "uğursuz bir tesadüfle seni tanıyamadım; iki kılıcını görmüştüm, fakat başka bir kalkan taşıdığın için seni başkası zannettim." Balin, "Ah, bütün bunlar şatodaki uğursuz şövalyenin işi," dedi; çünkü kendi kalkanımı bana o bıraktırdı ve bu yüzden ikimiz de mahvolduk. Eğer yaşasaydım kötü âdetleri için o şatoyu yok ederdim." Balan "Çok iyi olurdu," dedi, "çünkü ben onlardan ayrılıp buraya geleli beri her şey kötü gitti; bu adayı muhafaza eden şövalyeyi öldürdüm ve o günden beri buradan gidemiyorum; kardeşim, eğer sen beni öldürdükten sonra hayatta kalsaydın, sen de bir daha buradan gidemeyecektin." Tam o sırada şatonun sahibesi olan Lady, dört şövalye, altı Lady ve altı asker ile yanlarına geldi; birbirleriyle inleye inleye konuştuklarını, "Biz aynı anadan doğduk, aynı çukura gömüleceğiz," dediklerini duydu. Balan, Lady'ye ikisini de savaş yerine gömdürmesini rica etti. Lady, ağlayarak, cenaze merasimlerinin en iyi, en muhteşem şekilde yapılacağını söyledi. "Şimdi bir rahip çağırır mısınız, son defa olarak mukaddes şarabı ve ekmeği tadarak Hazreti İsa'nın takdis edilmiş vücuduyla temas edelim." Lady "İstediğiniz olacak," dedi. Böylece bir rahip çağırttı ve dini ayinler yapıldı. Balin,

"Şimdi, aynı mezara gömüldüğümüz zaman ve iki kardeşin birbirini nasıl öldürdüğü mezar taşımızın üzerine yazıldığı zaman, kabrimizi gören her iyi şövalye ve her iyi insan, ruhumuzun selameti için dua edecek." dedi. Bu sözleri duyan bütün Ladyler ve kadınlar ağladılar. Bundan sonra Balan derhal öldü; fakat Balin ancak ertesi gün gece yarısı öldü. İkisi de gömüldü ve Lady, mezar taşına, Balan'ın kardeşinin eliyle nasıl öldürüldüğünü yazdı; Balin'in ismini ise bilmiyordu.

XIX. BÖLÜM

Merlin'in iki kardeşi aynı mezara nasıl gömdüğü ve Balin'in kılıcının ne olduğu.

Ertesi sabah Merlin geldi ve mezar taşının üstüne Balin'in ismini altın harflerle yazdırdı: "Burada, İki Kılıçlı Şövalye olan ve ıstırap yaratan darbeyi indiren Balin le Savage yatıyor." Merlin, aynı yere bir yatak yaptırdı; bu yatağa uzanan her insan aklını kaybedecekti; Launcelot du Lake yiğitliği sayesinde bu yatağı mahvetti. Balin'in ölümünden hemen sonra, Merlin, Balin'in kılıcının kabzasını çıkardı ve bu kabzanın yerine başka bir kabza taktı. Karşısında duran bir şövalyeye bu kılıcı eline almasını söyledi; şövalye bunu yapmak istedi, fakat muvaffak olamadı. Bunun üzerine Merlin güldü. Şövalye "Ne diye gülüyorsunuz?" dedi. Merlin, "Gülüyorum," dedi, "çünkü bu kılıcı dünyanın en iyi şövalyesinden başka hiç kimse eline alamayacak. Bu da ya Sir Launcelot olacak, yahut da oğlu Sir Galahad. Launcelot bu kılıçla dünyada en çok sevdiği insan olan Sir Gawaine'i öldürecek." Merlin, bütün bunları kılıcın kabzasına yazdırdı. Bundan sonra bu adaya uzanan demirden ve çelikten bir köprü yaptırdı. Bu köprü ancak altı parmak genişliğinde idi; ve ancak fevkalâde iyi bir adam, hainliğin ve kötülüğün ne olduğunu bilmeyen bir şövalye bu köprüden geçebilecek veya böyle bir şeye teşebbüs etmek cesaretini gösterebilecekti. Merlin, Balin'in kılıcının kınını, Galahad'ın bulabilmesi için adanın bu tarafına bıraktı. Gene Merlin, Balin'in kılıcını büyüleriyle bir mermer taşa sapladı; düz duran bu taş bir değirmen taşı kadar büyüktü ve daima suyun üstünde yüzebiliyordu; bu taş böyle senelerce suyun üstünde yüzdükten sonra, nihayet, İngilizcesi Winchester olan Gamelot şehrine sular-

la aktı. Aynı gün asil Prens Galahad, Kral Arthur ile oraya gelmişti; kılıcın kınını yanında taşıyan Galahad, suyun üstünde yüzen mermer taşa saplı kılıcı elde etti. Mukaddes Kâse'ye dair olan kitapta anlatıldığı gibi, kılıcı Whitsunday yortusunda elde etmişti. Bunları yaptıktan sonra, Merlin, Kral Arthur'un yanına gitti ve Balin'in Kral Pellam'a indirdiği ıstırap yaratan darbeyi, Balin ile Balan'ın birbiriyle dünyanın en fevkalâde savaşını yaptıktan sonra aynı mezara nasıl gömüldüklerini anlattı. Kral Arthur, "Dünyada, bu ikisine acıdığım kadar hiç kimseye acımadım," dedi, "çünkü hiçbir zaman onlar kadar değerli iki şövalye görmedim." Northumberland'de doğan ve iki iyi şövalye olan Balin ile Balan'ın hikâyesi işte böyle bitti.

Şimdi Üçüncü Kitap başlar.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

I. BÖLÜM

Kral Arthur'un, Cameliard memleketi Kralı olan Leodegrance'ın kızı Guenever ile nasıl evlendiği ve Kral Leodegrance'ın Yuvarlak Masa'yı nasıl aldığı.

Arthur, kaderinin bir tecellisi olarak ve Tanrı'nın yardımıyla kral seçilmişti; Merlin açıkça ilan edinceye kadar, asılzadelerin çoğu onun Uther Pendragon'un oğlu olduğunu bilmiyorlardı; bu yüzden birçok kral ve Lord, Arthur ile şiddetle savaşmıştı; fakat Arthur hepsini iyice mağlup etmişti. Arthur, hayatının büyük bir kısmını Merlin'in tavsiyelerini dinleyerek idare etmişti. Böylece, günün birinde Kral Arthur, Merlin'e: "Asılzadelerim beni bir türlü rahat bırakmıyorlar, ille evlenmemi istiyorlar; fakat ben sana fikir danışmadan ve bu hususta ne düşündüğünü bilmeden hiç kimse ile evlenmek istemem," dedi. Merlin, "Evlenmeniz iyi olur," dedi; "çünkü sizin kadar cömert ve asil bir adamın bir karısı olması lazım, ayrıca sevdiğiniz birisi var mı?" Kral Arthur "Evet," dedi, "Cameliard memleketinin Kralı Leodegrance'ın kızını, Guenever'i seviyorum; babamdan aldığını söylediğiniz Yuvarlak Masa, bu Leodegrance'ın evinde. Ve bence bu genç kız dünyada gördüğüm veya bulabileceğim kadınların en değerlisi ve en güzeli." Merlin, "Güzelliğine ve cazibesine gelince," dedi, "o dünyada yaşayan kadınların en güzellerinden biri; onu bu kadar çok sevmeseydiniz; sizi sevecek ve hoşunuza gidecek güzel bir genç kız bulabilirdim; fakat kalbiniz, onu, Guenever'i istiyor ve insanın kalbi birisini i stedi mi, ondan kolayca vazgeçemez." Kral Arthur, "Bu doğru," dedi, bununla beraber Merlin, Kralı gizlice ikaz etti; Guenever ile evlenmesinin kendisi için

hayırlı olmayacağını; Guenever'in Launcelot'u, Launcelot'un da Guenever'i seveceğini haber verdi; Mukaddes Kâse sergüzeştinin hikâyesini de anlattı. Bundan sonra Merlin, Guenever'i istemek üzere maiyetine bazı adamlar verilmesini istedi; ve Kral onun bu arzusunu yerine getirdi. Böylece Merlin, Cameliard Kralı Leodegrance'a gitti ve Kral Arthur'un Guenever ile evlenmek istediğini söyledi. Kral Leodegrance, "Bu kadar cesur ve asil bir kralın kızımla evlenmek istemesi, benim şimdiye kadar duyduğum haberlerin en iyisidir," dedi; "eğer Kral Arthur'un hoşuna gideceğini düşünseydim, topraklarımı ona verirdim; fakat memleketinin kâfi derecede büyük olduğunu, başka toprağa ihtiyacı olmadığını biliyorum; ben Krala, çok daha beğeneceği bir hediye vereceğim; Uther Pendragon'dan aldığım Yuvarlak Masa'yı ona göndereceğim; bu masanın tamamen dolması için yüz elli şövalye lazım. Yanımda iyi olan yüz şövalye var; diğer ellisi ise saltanatım esnasında öldürüldü." Bundan sonra Kral Leodegrance, kızı Guenever'i, yüz şövalye ile Yuvarlak Masa'yı Merlin'e teslim etti ve kâh karada, kâh suda büyük bir ihtişamla seyahat ederek nihayet Londra civarına vardılar.

II. BÖLÜM

Yuvarlak Masa şövalyelerine mevkilerinin nasıl verildiği ve oturacakları yeri Canterbury Başpiskoposu'nun nasıl takdis ettiği.

Kral Arthur, Guenever'in ve yüz şövalye ile Yuvarlak Masa'nın geldiğini duyunca, genç kızın gelişine ve bu muhteşem hediyeye son derece sevindi ve herkesin önünde açıkça "Bu güzel Lady'nin gelişine fevkalâde memnunum," dedi; "onu uzun zamandan beri sevdiğim için hiçbir şey beni bu kadar sevindiremezdi. Ve Yuvarlak Masa ile şövalyeler, büyük hazinelerden fazla hoşuma gidiyor." Kral, düğününün mümkün olduğu kadar çabuk ve taç giyme merasiminin de en debdebeli tarzda yapılması için derhal tertibat aldı. Kral Arthur, "Şimdi sen git Merlin," dedi, "bu memleketin en cesur ve şerefli elli şövalyesini bul." Merlin, kısa bir zaman içinde bu istenilen şövalyelerin yirmi sekizini buldu, fakat bundan fazlasını bulamıyordu. Bundan sonra Can-

terbury Başpiskoposu çağırıldı, büyük bir ihtişam ve dindarlıkla oturacakları yerleri takdis ettikten sonra yirmi sekiz şövalye, Yuvarlak Masa'da yer aldılar. Bu olup bittikten sonra Merlin, "Aziz efendiler," dedi, "hepiniz ayağa kalkıp Kral Arthur'a gidin ve ona saygı gösterin; o zaman sizi alıkoymayı daha çok arzu edecek." Böylece şövalyeler, Kral Arthur'a gidip saygı gösterdiler. Onlar gittikten sonra, Merlin, her şövalyenin oturduğu iskemleye altın harflerle isimlerinin yazılmış olduğunu gördü. Fakat iki iskemle boştu. Bu sırada genç Gawaine geldi ve kraldan bir hediye istedi. Kral "Söyleyiniz, size her istediğinizi vereceğim," dedi. "Efendim, güzel Guenever ile evlendiğiniz gün beni şövalye yapmanızı istiyorum." Kral, "Bunu sevinçle yaparım ve size elimden geldiği kadar şeref bağışlayacağım," dedi; "bunu yapmam lazım, çünkü siz benim yeğenim, kız kardeşimin oğlusunuz."

III. BÖLÜM

Zayıf bir kısrağa binmiş olan fakir bir adamın, oğlunun şövalye yapılmasını Kral Arthur'den nasıl istediği.

Bunun üzerine saraya fakir bir adam geldi, yanında sıska bir ata binmiş, on sekiz yaşlarında güzel bir delikanlı vardı. Fakir adam, karşılaştığı her insana "Kral Arthur'u nerede bulabilirim?" diye soruyordu. Bir şövalye, "İşte orada," dedi, "ondan bir şey mi istiyorsun?" Fakir adam, "Evet, buraya bunun için geldim," dedi. Fakir adam, kralın huzuruna çıkar çıkmaz onu selamladı ve "Ey Kral Arthur, bütün şövalyelerin ve kralların çiçeği," dedi, "İsa'nın sizi koruması için dua ediyorum; duydum ki mantıksız bir şey olmaması şartıyla evleneceğiniz şu sıralarda herkese istediği hediyeyi veriyormuşsunuz." Kral "Doğru," dedi, "bunu ilân ettirdim; ve eğer ülkeme veya mülküme zarar getirmeyecek bir şey ise, verdiğim sözü tutacağım." Fakir adam, "Çok güzel bir tarzda ve nezaketle konuşuyorsunuz," dedi; "şurada duran oğlumu şövalye yapınız, başka bir şey istemiyorum, efendim." Kral, fakir adama, "Benden çok büyük bir şey istiyorsun," dedi, "senin ismin ne?" "İsmim Sığırtmaç Aries, efendim." Kral "Bunu isteyen sen misin, yoksa oğlun mu?" dedi. Aries, "Bunu isteyen ben değilim, oğlum, efendim," dedi; "size söyleyeyim efendim, benim on üç tane oğlum var; onlara

verdiğim işi hepsi yapıyorlar ve bu çalışmadan çok memnun oluyorlar; fakat karımla ben ne yaparsak yapalım, bu çocuk bir türlü bizim için çalışmıyor; mütemadiyen ok atmakla vakit geçiriyor; savaşları seyredince ve şövalyeleri görünce seviniyor; ve sabahtan akşama kadar kendisini şövalye yaptırmamı istiyor." Kral, delikanlıya, "Senin ismin ne?" dedi. "Benim ismim Tor, efendim." Kral ona yakından baktı, yüzünün fevkalâde güzel ve yaşına göre çok biçimli olduğunu gördü. Kral Arthur, Sığırtmaç Aries'e "Peki, bütün oğullarını bana getir de göreyim," dedi. Fakir adam, kralın isteğini yaptı ve Arthur, çocukların hepsinin de babalarına çok benzediklerini gördü; fakat Tor, şekliyle ve haliyle onları andırmıyordu; hepsine çok üstündü. Kral Arthur, Sığırtmaç'a, "Onu şövalye yapmak için lazım olan kılıç nerede?" dedi, Tor, "İşte burada," dedi. Kral "Onu kınından çek ve seni şövalye yapmamı dile," dedi. Bunun üzerine Tor, kısrağından indi, kılıcını çekti ve diz çökerek, kraldan, şövalye yapılmasını ve kendisine Yuvarlak Masa'da yer verilmesini diledi. Kral, "Sizi şövalye yapıyorum," diyerek kılıçla Tor'un ensesine dokundu; "Tanrıdan, iyi bir şövalye olmanızı diliyorum; eğer cesur ve şerefli olursanız, Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri olacaksınız." Sonra kral, "Şimdi sen söyle Merlin," dedi, "bu Tor, iyi bir şövalye olacak mı, olmayacak mı?" "Onun iyi bir şövalye olması lazım, efendim, çünkü o, dünyanın en değerli adamlarından birinin oğludur ve damarlarında kral kanı vardır." Kral, "Bu nasıl olur, efendim?" dedi. Merlin, "Size anlatacağım," dedi; "bu fakir adam, Sığırtmaç Aries, onun babası değil; Aries'e hiç benzemiyor, çünkü Tor'un babası Kral Pellinor'dur." Sığırtmaç, "Zannetmem öyle olduğunu," dedi. Merlin, "Karın karşıma çıksın, hayır demeyecek," dedi, Sığırtmaç'ın karısı derhal çağırıldı; güzel bir kadındı ve Merlin'in suallerine tam bir kadın gibi cevap verdi. Kral ile Merlin'e, evlenmeden bir gün evvel inekleri sağmaya gittiğini söyledi: "Sert tavırlı bir şövalye ile karşılaştım; beni hemen hemen zorla yakaladı ve bundan sonra oğlum Tor dünyaya geldi, şövalye o sırada yanımda olan tazımı aldı ve beni hatırlamak için alıkoyacağını söyledi." Sığırtmaç, "Ah, ben bunu bilmiyordum," dedi; "fakat buna pekâlâ inanabilirim; çünkü çocukta benim hususiyetlerimin hiçbiri yok." Tor, Merlin'e, "Annemin şerefini lekelemeyiniz efendim," dedi. Merlin, "Bu sizin için bir zül değil, bir şereftir, efendim," dedi; "babanız iyi bir adam ve kraldır; hem si-

zin, hem annenizin mevkiini, pekâlâ yükseltebilir; çünkü anneniz evlenmeden önce hamile kalmıştı." Sığırtmaç, "Bunun böyle oluşu, benim için daha az üzücü bir şey," dedi.

IV. BÖLÜM

Sir Tor'un, Kral Pellinor'un oğlu olduğu nasıl öğrenildi ve Gawaine nasıl şövalye yapıldı?

Kral Pellinore, ertesi gün Kral Arthur'un sarayına geldi; Arthur, onun gelişine çok sevinerek Tor'un hikâyesini anlattı; bu gencin, Pellinore'un oğlu olduğunu ve Sığırtmaç'ın isteği üzerine şövalye yapıldığını söyledi. Kral Pellinore, Tor'u çok beğendi. Bundan sonra Kral, Gawaine'i şövalye yaptı, fakat ziyafette ilk şövalye olan Tor idi. Kral Arthur "Oturulacak iki yerin boş olmasının sebebi ne?" dedi. Merlin, "Oraya son derece şerefli olanlardan başka hiç kimse oturamayacak, efendim." dedi; "Tehlikeli Koltuğa ise, yalnız biri hariç, hiç kimse oturamaz; başkaları bunu yapmak cüretini gösterirlerse mahvolacaklar; oraya oturanın ise dünyada eşi olmayacak." Merlin bunu söyledikten sonra, Kral Pellinor'u elinden tuttu ve Tehlikeli Koltuğun yanındaki yeri göstererek, herkesin önünde açıkça, "İşte sizin yeriniz," dedi; "burada bulunanlar arasında buraya oturmaya en çok siz lâyıksınız." Bunun üzerine Sir Gawaine büyük bir haset hissetti ve kardeşi Gaheris'e, "Şu şövalyeye bu kadar hürmet edilmesi beni çok üzüyor," dedi; "çünkü o, babamız Lot'u öldürdü; ben de onu bana gönderilen ve son derece sakin olan bir bıçakla öldüreceğim." Gaheris, "Bunu herhalde şimdi yapamazsın," dedi; "çünkü ben henüz sadece bir şövalye adayıyım; şövalye olduğum zaman ondan intikam alacağım. Şimdilik sabretmen, onun saraydan çıkmasını beklemen daha iyi olur, kardeşim; çünkü onu şimdi öldürürsek bu büyüz ziyafeti bozmuş oluruz." Gawaine, "Senin istediğini yapmaya razıyım," dedi.

V. BÖLÜM

Kral Arthur ile Guenever'in düğün ziyafetinde, beyaz bir karaca ile otuz çift köpeğin divanhaneye nasıl geldikleri, bir av köpeğinin karacayı nasıl ısırdığı ve karacanın nasıl götürüldüğü.

Bundan sonra büyük ziyafet hazırlandı ve Kral Camelot'ta, Saint-Stephen'in Kilisesi'nde büyük bir ihtişam içinde Dame Guenever ile evlendi. Herkes kendi mevkiine göre yer almıştı ve Merlin, Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerine yaklaşarak, sessizce oturmalarını hiç kimsenin kımıldamamasını söyledi. "Garip ve harikulâde bir maceraya şahit olacaksınız," dedi. Böylece otururlarken, beyaz bir karaca koşarak divanhaneye girdi, peşinden beyaz bir av köpeği geliyordu, arkalarında da büyük bir gürültü ile havlayan otuz çift siyah köpek vardı. Beyaz karaca, Yuvarlak Masa'nın etrafında koşuyordu. Karaca diğer sofraların etrafında koşarken, beyaz av köpeği onu ısırdı ve kalçasından bir parça kopardı; karaca, havaya fırlayarak sofrada oturan bir şövalyeyi yere itti. Bunun üzerine şövalye ayağa kalktı, av köpeğini alarak divanhaneyi terk etti, atına bindi ve av köpeğiyle yola çıktı. Bundan sonra beyaz bir ata binmiş olan bir Lady geldi ve Kral Arthur'a yüksek sesle, "Bana böyle hareket edilmesine müsaade etmeyiniz, efendim," diye bağırdı; "şövalyenin götürdüğü av köpeği benimdir." Kral, "Bu iş beni alâkadar etmez," dedi. Bunun üzerine, tepeden tırnağa kadar silahlı, büyük bir ata binmiş olan bir şövalye gelip, ağlayan ve büyük bir ıstırap çeken Lady'yi zorla götürdü. Lady o kadar çok gürültü yapıyordu ki, Kral onun gidişine memnun oldu. Merlin "Olmaz; bu maceralardan böyle kolayca sıyrılamazsınız," dedi; "bu maceraları devam ettirmezseniz, sizin için de, ziyafetiniz için de şerefsizlik olacak." Kral, "Her şeyin sizin tavsiyenize uyularak yapılmasını istiyorum," dedi. Merlin "Öyleyse Sir Gawaine'i çağırın," dedi, "çünkü onun beyaz karacayı geri getirmesi lazım. Sir Tor'u da çağırın, efendim; çünkü o, av köpeğiyle giden şövalyeyi ya geri getirmeli, veya öldürmeli. Kral Pellinore'u da çağırın; çünkü o, Lady ile giden şövalyeyi ya geri getirmeli, yahut da öldürmeli. Bu üç şövalye geri dönmeden önce harikulâde maceralar yaşayacaklar." Bundan sonra evvel-

ce söylenildiği gibi şövalyelerin üçü de çağırıldı; her biri emrini aldı ve iyice silahlandı. İlk emir alan Sir Gawaine olduğu için hikâyeye onunla başlayacağız.

VI. BÖLÜM

Karacayı geri getirmek için Sir Gawaine'in nasıl yola çıktığı ve karacayı elde etmek istemeleri yüzünden iki kardeşin birbirleriyle nasıl savaştıkları.

Sir Gawaine hızla ilerledi; kardeşi Gaheris ona hizmet etmek için yanında bulunuyordu. Yolda giderken, iki şövalyenin at üstünde birbiriyle şiddetle savaştıklarını gördüler. Sir Gawaine ile kardeşi aralarına girerek, onlara, böyle niçin savaştıklarını sordular. Şövalyelerden biri cevap verdi: "Basit bir mesele için dövüşüyoruz" dedi, "biz kardeşiz, aynı babadan ve aynı anadan doğduk." Sir Gawaine, "Ah, niçin böyle yapıyorsunuz?" dedi. Kardeşlerin büyüğü "Efendim, bugün buradan beyaz bir karaca geçti," dedi, "onu birçok köpek kovalıyordu ve peşinden daima beyaz bir av köpeği koşuyordu. Bunun, Kral Arthur'un büyük ziyafetini alâkadar eden bir macera olduğunu anladık; ben de şeref kazanmak için onları takip etmek istedim; fakat şu küçük kardeşim benden daha iyi bir şövalye olduğunu söyleyerek karacanın peşinden gitmek istedi. Bu yüzden münakaşaya tutuştuk ve hangimizin daha iyi bir şövalye olduğunun ispat edilmesinin lazım geldiğini düşündük." Sir Gawaine, "Bu basit bir mesele," dedi; "kardeş kardeşiyle değil, yabancı adamlarla münakaşa etmeli. Eğer tavsiyelerimi yapmazsanız sizinle uğraşacağım. Bana teslim olup Kral Arthur'a gideceksiniz ve onun merhametine sığınacaksınız." İki kardeş "Şövalye, biz çok dövüştük," dediler "ve akılsızlığımız yüzünden çok kan kaybettik; bunun için sizinle savaşmayı arzu etmiyoruz." Sir Gawaine, "Öyleyse istediğimi yapınız," dedi. "Arzunuzu yerine getirmeye razıyız; fakat bizi oraya kimin gönderdiğini söyleyelim?" Sir Gawaine, "Sizi beyaz karacanın peşinden giden şövalyenin gönderdiğini söyleyebilirsiniz," dedi; sonra "sizin isminiz ne?" diye sordu. Kardeşlerin büyüğü, "Sorlouse of de Forest," dedi. Küçüğü "benim ismim de Brian of the Forest" dedi. Böylece, kardeşler, Kralın sarayına gittiler ve Sir Gawaine sergü-

zeştine devam etti. Sir Gawaine, köpeklerin havlamasını dinleyerek karacayı takip ederken önüne büyük bir ırmak çıktı. Karaca yüzerek ırmağı geçti. Sir Gawaine, onu takip etmek üzere iken karşı sahilde duran bir şövaye, "Şövalye, eğer benimle dövüşmeye razı değilsen, bu karacanın peşinden buraya gelme," dedi. Sir Gawaine, "Macerama devam etmek için bunu yapmaktan çekinmem," dedi ve atını suda yüzdürerek karşı sahile çıktı. Derhal mızraklarını alıp birbirlerine şiddetle hücum ettiler. Sir Gawaine, şövalyeyi atından düşürdü, sonra atını geri çevirerek şövalyenin teslim olmasını istedi. Şövalye, "Hayır, öyle olmaz," dedi; "beni atla mağlûp ettin; sana rica ediyorum, cesur şövalye, yere in ve kılıçla savaşalım." Sir Gawaine "Sizin isminiz ne?" dedi. Şövalye, "Allardin of the Isles" dedi. Bunun üzerine ikisi de kalkanlarını kaldırarak birbirine vurdular, fakat Sir Gawaine, karşısındakinin başına o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki, kılıç, miğferi delerek beynine saplandı ve şövalye yere düşüp öldü. Gaheris, "Ah, bu darbe, genç bir şövalye için kudretli bir darbe idi," dedi.

VII. BÖLÜM

Karacanın bir şatoya kadar kovalanarak orada nasıl öldürüldüğü ve Gawaine'in bir Lady'yi nasıl öldürdüğü.

Bundan sonra Gawaine ile Gaheris atlarını hızla sürerek, beyaz karacayı takip ettiler; karacanın peşinden üç çift tazı koyverdiler ve köpekler karacayı bu şatoya kadar kovaladıktan sonra onu şatonun en büyük avlusunda öldürdüler. Sir Gawaine ile Gaheris, tazıları takip ediyorlardı. Tam o sırada kılıcını çekmiş olan bir şövalye bir odadan çıktı ve tazıların ikisini Sir Gawaine'in gözü önünde öldürdü, diğerlerini ise kılıcıyla şatodan kovdu. Geri döndüğü zaman, "Ah, benim beyaz karacam," dedi, "senin ölümüne çok müteessirim; seni bana sevgilim vermişti; sana iyi bakamadım, fakat eğer yaşarsam ölümünün intikamını alacağım." Bunu söyledikten sonra derhal odasına gitti, silahlandı ve şiddetle dışarı çıkarak Sir Gawaine ile karşılaştı. Sir Gawaine, "Köpeklerimi niçin öldürdünüz?" dedi; "köpeklerimin böyle yapmaları tabiatlarının icabı; hıncınızı zavallı bir hayvandan alacağınıza benden al-

mayı tercih etmeliydiniz." Şövalye, "Doğru söylüyorsun," dedi; "hıncımı köpeklerinden aldım ve sen gitmeden evvel senden de alacağım." Sir Gawaine, bunun üzerine atından indi; ikisi de kalkanlarını kaldırıp, birbirlerine dehşetle vurdular; kalkanları yarıldı, miğferleri ezildi, zırhları paramparça oldu ve tepeden tırnağa kadar kana bulandılar. Nihayet Sir Gawaine, şövalyeye o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki, şövalye yere serildi. Şövalye o zaman Gawaine'in merhametine sığındı, teslim oldu; bir şövalye ve aynı zamanda bir centilmen olan Gawaine'e hayatını bağışlaması için yalvardı. Sir Gawaine, "Benim köpeklerimin canına kıydığın için öleceksin," dedi. Şövalye, "Bu suçumu tamir için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi. Sir Gawaine ona acımadı ve başını kesmek için miğferini çıkardığı sırada odadan bu şövalyenin sevgilisi çıktı ve şövalyenin üzerine kapandı; Gawaine, kötü bir tesadüf eseri olarak bu Lady'nin başını kesti. Gaheris, "Eyvah, bu kötü ve utanılacak bir hareket" dedi; "bu lekeyi asla silemeyeceksiniz. Üstelik, merhametinize sığınanlara acımanız lazımdı, çünkü merhametsiz bir şövalye, şerefsiz bir şövalyedir." Sir Gawaine, bu güzel Lady'nin ölümüyle o kadar sersemlemişti ki, ne yaptığını bilmiyordu; şövalyeye, "Kalkınız size merhamet edeceğim," dedi. Şövalye, "Hayır, hayır artık merhamet istemiyorum," dedi; "çünkü sen benim sevgilimi, dünyada en çok sevdiğim Lady'mi öldürdün." Sir Gawaine, "Buna çok müteessirim," dedi, "sana vurduğumu zannediyordum. Fakat sen şimdi Kral Arthur'a gidip başından geçenleri anlatacaksın; beyaz karacayı takip eden şövalye tarafından nasıl mağlûp edildiğini söyleyeceksin." Şövalye, "Artık benim için yaşamak da bir, ölmek de," dedi. Bununla beraber ölümden korktuğu için Kral Arthur'a gideceğine dair yemin etti. Ata bindiği zaman Gawaine'in arzusu üzerine, eyerinin önünde ve arkasında birer köpek taşımaya mecbur kaldı. Sir Gawaine, "Ayrılmadan evvel bana isminizi söyleyiniz," dedi. Şövalye, "Benim ismim Ablamor of the Marsh" dedikten sonra Camelot'a doğru yollandı.

VIII. BÖLÜM

Dört şövalyenin, Sir Gawaine ve Gaheris ile savaşıp nasıl mağlup oldukları ve dört Lady'nin ricası üzerine hayatlarını nasıl kurtardıkları.

Sir Gawaine şatoya gitti, bütün geceyi orada geçirmeye niyetlendi ve silahlarını bırakmak istedi. Gaheris, "Ne yapıyorsunuz?" dedi, "bu memlekette iken silahlarınızı bırakmak mı istiyorsunuz? Burada birçok düşmanlarınız olduğunu düşünün." Gaheris bu sözleri henüz söylemişti ki, iyice silahlanmış dört şövalye gelip Gawaine'e dehşetle hücum ettiler. "Henüz yeni şövalye olan sen, şövalyeliğini lekeledin," dediler; "çünkü merhametsiz bir şövalye şerefini kaybeder. Güzel bir Lady'yi öldürdün ve bunun ayıbından kıyamete kadar kurtulamayacaksın, şuna emin olabilirsin ki, buradan gitmeden evvel sen de merhamete çok muhtaç olacaksın." Bunu söyledikten sonra şövalyelerden biri Sir Gawaine'e o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki, Sir Gawaine yere âdeta yığıldı; Gaheris ise şövalyeye vurdu; Sir Gawaine ile Gaheris'i her bir yandan sardılar ve ikisinin de hayatları tehlikeye girdi. Yay taşıyan birisi, bir okçu, son derece acı verecek bir tarzda Sir Gawaine'i kolundan yaraladı. Sir Gawaine ile Gaheris öldürülmek üzere iken, dört Lady gelip şövalyelerin Sir Gawaine'e merhamet etmelerini dilediler. Lady'lerin bu ricası üzerine Sir Gawaine ile Gaheris'e hayatları bağışlandı ve düşmanlarına teslim olmaya mecbur kaldılar. Bundan sonra Gawaine ile Gaheris büyük bir derde düştüler. Sir Gawaine, "Ah, kolum çok ağrıyor, herhalde sakat kalacağım," diyerek acıklı acıklı şikâyet etti. Ertesi sabah erkenden, şikâyetini duymuş olan dört Lady'den biri, "Şövalye nasılsınız?" dedi. Sir Gawaine, "İyi değilim," dedi. Lady, "Kendi kabahatiniz," dedi; o kadını öldürmekle son derece kötü bir şey yaptınız ve bu yüzden başınıza büyük felâket gelecek. Lady, "Fakat Sir Kral Arthur'un akrabasından değil misiniz?" diye devam etti. Sir Gawaine, "Evet, hakikaten öyleyim" dedi. Lady, "İsminiz ne?" dedi, "Yolunuza devam etmeden evvel bunu bana söylemelisiniz." "İsmim Gawaine; Orkney Kralı Lot'un oğluyum ve annem, Kral Arthur'un kız kardeşidir." Lady, "Demek ki Kral Arthur'un yeğenisiniz," dedi, "Kral Arthur'un hatırı için sizin lehinize öyle bir konuşaca-

ğım ki, Kralınıza dönmenize müsaade edecekler." Lady, gidip dört şövalyeye esir aldıkları adamın Kral Arthur'un yeğeni, Orkney Kralı Lot'un oğlu Sir Gawaine olduğunu söyledi. Şövalyeler Gawaine'e karacanın başını verdiler, çünkü karacayı o takip etmişti. Sir Gawaine'den ölü Lady'yi yanında taşıyacağına dair bir vaat aldıktan sonra onları derhal serbest bıraktılar. Sir Gawaine, ölü Lady'yi şöyle taşıyacaktı: Lady'nin başı boynuna asılacaktı, bütün vücudu ise atının boynunda önünde duracaktı. Sir Gawaine, Cemalot'a böyle girdi. O gelir gelmez Merlin, Kral Arthur'a bir ricada bulundu; Sir Gawaine'in bütün maceralarını anlatacağına, Lady'yi nasıl öldürdüğünü ve şövalyeye merhamet etmediği için Lady'ye nasıl kıyıldığını söyleyeceğine dair Krala karşı yemin etmesini istedi. Bunun üzerine Kral ile Kraliçe Lady'yi öldürdüğü için Sir Gawaine'e çok hiddetlendiler. Ve orada Kraliçenin emri üzerine Lady'ler, Sir Gawaine'i muhakeme ettiler ve şu hükmü verdiler; Sir Gawaine hayatının sonuna kadar Lady'lerle kalacak ve onların davaları için savaşacaktı; daima nazik davranacak ve isteyenden merhametini asla esirgemeyecekti. Böylece, Gawaine, ancak kendisi bir Lady'yi müdafaa etmek için ve düşmanı da başka bir Lady'yi müdafaa etmek için savaştığı zaman; bir Lady'ye veya asil bir kadına karşı geleceğine İsa'nın hayatını nakleden dört aziz üzerine yemin etti. Sir Gawaine'in, Kral Arthur'un düğünündeki maceraları işte böyle biter. Amin.

IX. BÖLÜM

Sir Tor'un, av köpekli şövalyenin peşinden nasıl gittiği ve yolda başından geçen macera.

Sir Tor, hazırlandıktan sonra atına bindi ve av köpekli şövalyenin peşinden gitti. Yoluna devam ederken bir cüce ile karşılaştı; bu cüce birdenbire atın başına bir sopa ile öyle bir vurdu ki, at bir mızrak boyu geriledi. Sir Tor, "Niçin böyle yapıyorsun?" dedi. Cüce, "Çadırlardaki şu şövalyelerle savaşmazsan yoluna devam edemezsin de onun için," dedi. Sir Tor, iki çadırı o zaman fark etti; çadırın dışında büyük mızraklar vardı ve çadırın yanındaki ağaçlara iki mızrak asılmıştı. Sir Tor, "Yolda vakit kaybedemem," dedi; "çünkü bu maceranın peşinden koş-

maya mecburum." Cüce, "Geçemezsin!" diyerek borusunu çaldı. Bunun üzerine at üstünde, silahlı bir adam göründü; kalkanını kaldırarak Tor'a doğru şiddetle koştu; Tor da ona döndü; böylece birbirlerine saldırdılar ve Tor, onu atından aşağı attı. Şövalye, derhal Tor'un merhametine sığındı; "Fakat efendim, şuradaki çadırda bir arkadaşım var ve hemen sizinle boy ölçüşmek istiyor" dedi. Sir Tor, "Buyursun," dedi. O zaman diğer şövalyenin hızla geldiğini gördü. Birbirlerine doğru atılışları harikulâde bir şeydi. Şövalye Sir Tor'un kalkanının ortasına öyle bir darbe indirdi ki, kendi mızrağı paramparça oldu. Sir Tor ise şövalyenin kalkanını yararak o kadar aşağıdan vurdu ki, mızrak vücuduna saplandı, fakat şövalyeyi öldürmedi. Bunun üzerine Sir Tor, atından inerek şövalyenin miğferine şiddetle vurdu; o zaman şövalye teslim oldu ve Tor'un merhametine sığındı. Sir Tor, "Buna razıyım," dedi; "fakat arkadaşınla Kral Arthur'a gidip teslim olmalısınız. "Bizi oraya kimin gönderdiğini söyleyelim?" "Av köpeğiyle giden şövalyeyi takip eden şövalye," dersiniz. Sonra Sir Tor, "Peki ama, sizin isimleriniz ne?" diye devam etti. Birisi, "Benim ismim Sir Felot of Langduk" dedi. Diğeri, "Benim ismim de Sir Petipase of Winchelsea" dedi. Sir Tor, "Şimdi yola çıkın," dedi. "ve Tanrı sizlere de, bana da hayırlı yolculuklar versin." O sırada Cüce yaklaştı ve Sir Tor'a "Sizden bir şey istiyorum" dedi. Sir Tor, "Veririm, söyle," dedi. Cüce, "İstediğim şey, sadece size hizmet etmeme müsaadenizdir," dedi; "çünkü ben artık korkak şövalyelere hizmet etmek istemiyorum." Sir Tor, "Bir ata bin ve benimle gel," dedi. Cüce, "Beyaz av köpeğiyle giden şövalyeyi takip ettiğinizi biliyorum," dedi; "sizi onun bulunduğu yere götüreceğim." Böylece bir ormandan geçtiler ve bir manastırın yanına kurulmuş iki çadır gördüler; orada biri beyaza boyanmış, diğeri de kırmızı olan iki kalkan vardı.

X. BÖLÜM

Sir Tor'un av köpeğini bir Lady ile nasıl bulduğu ve bu av köpeği yüzünden bir şövalyenin hücumuna nasıl uğradığı.

Bunun üzerine Sir Tor attan indi, kılıcını Cüce'ye verdi ve beyaz çadıra yaklaşarak, orada aynı minder üstünde uzanmış üç genç kızın uyu-

duklarını gördü. Diğer çadıra gitti, orada da bir Lady uyuyordu. Fakat Lady, beyaz av köpeğinin yanında havlaması üzerine uyanıp çadırdan çıktı, aynı zamanda genç kızlar da dışarıya çıktılar. Sir Tor, beyaz av köpeğini görür görmez, yakalayıp Cüce'ye götürdü. Lady, "Ne yapacaksınız?" dedi, "köpeğimi alacak mısınız?" Sir Tor, "Evet," dedi, "bu av köpeğini Kral Arthur'un sarayından buraya gelinceye kadar aradım." Lady, "Şövalye, onunla uzaklara gidemeden karşınıza çıkacaklar ve pişman olacaksınız," dedi. Sir Tor "Tanrı'nın yardımıyla karşıma çıkanlara göğüs gereceğim" diyerek atına bindi ve Camelot'a doğru yollandı; fakat karanlık basmakta olduğu için fazla ilerleyemedi. Tor, "Burada kalabilecek bir yer biliyor musunuz?" dedi. Cüce, "Öyle bir yer bilmiyorum," dedi, "fakat bir münzevinin buraya yakın olan oturduğu yer var ve orada bulacağınız şeylere razı olmalısınız." Çok geçmeden münzevinin oturduğu yere geldiler ve orada kaldılar; orada atları için ot, yulaf ve ekmek vardı; akşam yemekleri pek kıttı ve çabucak bitti. Bütün gece, sabaha kadar orada istirahat ettiler, sabah duasını dindar insanlar gibi dinlediler, sonra münzevi ile vedalaştılar; Sir Tor, münzevinin kendisi için dua etmesini diledi. Münzevi bunu yapacağını söyleyerek Tor'u Tanrı'ya emanet etti. Sir Tor atına bindi, uzun müddet Camelot'a doğru yolculuk etti. Bir aralık, peşlerinden gelen bir şövalyenin yüksek sesle bağırdığını duydular; "Şövalye, dur, Lady'mden aldığın şu av köpeğini, bana geri ver," diyordu. Sir Tor, geri dönünce bu şövalyenin biçimli, iyi bir ata binmiş ve tepeden tırnağa kadar silahlanmış olduğunu gördü. Sir Tor kalkanını kaldırdı, mızrağını eline aldı; şövalyeye hiddetle hücum edip onu atı ile beraber yere serdi. Büyük bir çeviklikle derhal ayağa kalktılar ve kılıçlarını aslanlar kadar cesaretle çektiler; çarpıştıkları sırada kalkanları yarıldı, ikisinin de kalkanlarından parçalar koptu. Miğferlerini o şekilde yardılar ki, sıcak kanları yere aktı. Zırhlarının kalın örgülerini yırtıp parçaladılar ve sıcak kanları toprağa aktı; her ikisi de birçok yaralar aldılar ve bitkin bir halde yere düştüler. Fakat Sir Tor, öbür şövalyenin baygınlık geçirdiğini görünce, hızla üstüne atıldı ve vuruşlarını iki misli artırarak onu yere serdi. Sonra, Sir Tor, onun teslim olmasını istedi. Abelleus, "Eğer bana av köpeğimi vermezsen," dedi, "ben ölmedikçe, ruhum vücudumda kaldıkça teslim olmam." Sir Tor, "Veremem," dedi, "çünkü av köpeğini, seni veya ikinizi birden geri götürmek işini üstüme aldım."

XI. BÖLÜM

Sir Tor'un şövalyeyi nasıl yendiği ve bir Lady'nin arzusu üzerine onun başını nasıl kestiği.

Bunun üzerine, atını mümkün olduğu kadar hızlı süren bir genç kız geldi ve yüksek sesle Sir Tor'u çağırdı. Sir Tor, "Benden ne istiyorsunuz?" dedi. Genç kız, "Sana yalvarıyorum, Kral Arthur'un aşkı için bana dilediğimi ver," dedi; "eğer bir centilmensen bunu yap aziz şövalye." Sir Tor, "Benden ne istediğinizi söyleyin, size vereceğim," dedi. Genç kız, "Çok teşekkür ederim," dedi; "hain şövalye, Abelleus'ün başını istiyorum; çünkü o, yaşayan şövalyelerin en rezili ve dünyanın en büyük katili." Sir Tor, "Size verdiğim bu sözü tutmak istemiyorum," dedi; "size yaptığı fenalığı tamir etsin. Genç kız, "Bunu tamir edemez," dedi; "çünkü kendisinden daha iyi bir şövalye olan ve merhamet dileyen erkek kardeşimi gözlerimin önünde öldürdü. Ona fenalık yapmamış olan, onunla sadece silahla boy ölçüşen kardeşimin hayatını kurtarmak için önünde yarım saat, çamurda diz çöktüm; bütün yalvarmalarıma rağmen başını uçurdu; eğer dürüst bir şövalye isen, senden istediğimi yapmalısın, eğer yapmazsan seni Kral Arthur'un sarayında utandıracağım; çünkü bu adam, dünyadaki şövalyelerin en haini ve iyi şövalyelerin büyük katili." Abelleus bunu duyunca daha çok korktu, teslim oldu ve merhamet diledi. Sir Tor, "Artık geçti, eğer seni affedersem sözümü tutmamış olurum," dedi; "teslim olmanızı istediğim zaman, teslim olmadınız; almaya geldiğim av köpeğini geri istediniz." Bunun üzerine Abelleus'ün miğferini çıkardı; Abelleus ayağa kalkıp kaçtı, Sir Tor da peşinden koşarak onun başını kesti. Genç kız, "Karanlık basmak üzere, efendim," dedi; "size rica ediyorum, benimle beraber gelin ve evimde kalın; burada, yakın bir yerde." Sir Tor, "Peki," dedi, çünkü Camelot'u terk edeli beri, atıyla beraber birçok zorluklar çekmişlerdi. Böylece genç kız ile gitti ve onunla son derece hoş vakit geçirdi. Genç kızın kocası olan fevkalâde sevimli ihtiyar bir şövalye, Sir Tor'u çok iyi karşıladı ve hem onun, hem de atının rahatını temin etti. Sir Tor sabahleyin dini ayini dinledi, orucunu bozdu ve ismini öğrenmek için rica eden şövalye ve Lady ile vedalaştı. "İsmim Tor," dedi; "yeni şövalye oldum; Abelleus isimli bir şövalyenin Kral

Arthur'un sarayından aldığını geri getirişim, benim ilk silahlı maceramdır." Lady ile kocası, "Ey güzel şövalye," dediler, "eğer buralara, civarımıza gelirseniz, fakirhanemize buyurun; evimiz daima emrinize âmadedir." Bundan sonra Sir Tor yola çıktı ve üçüncü gün öğleüstü Camelot'a vardı. Kral, Kraliçe ve bütün saray halkı gelişine son derece memnun oldular ve geri döndüğü için çok sevindiler; çünkü Tor, saraydan iyice silahlanmadan ve yalnız başına ayrılmıştı; babası Kral Pellinore'un verdiği ihtiyar bir attan ve Kral Arthur'un temin ettiği zırhla kılıçtan başka bir şeyi yoktu. Merlin'in tavsiyesi üzerine Kral ile Kraliçe, bütün maceraları anlatacağına dair ona yemin ettirdiler; Sir Tor, hepsini anlattı ve başından geçen, evvelce söylediğimiz hadiselerin doğruluğunu ispat edince, Kral ile Kraliçe çok sevindiler. Merlin, "Yok, yok; bunlar, daha sonra başaracağı işlerin yanında birer şaka gibi kalacak," dedi; "o, dünyada yaşayan asil şövalyelerin en cesuru olduğunu ispat edecek; tatlı, nazik ve iyi meziyetlerle dolu olacak; verdiği sözleri daima yerine getirecek ve hiç kimseye asla fenalık yapmayacak." Kral Arthur, Merlin'in sözleri sayesinde Tor'a kendi hissesine düşen topraklardan bir kontluk verdi. Kral Pellinore'un oğlu olan Sir Tor'un macerası işte burada biter.

XII. BÖLÜM

Kral Pellinore'un, Lady'nin ve Lady'yi götüren şövalyenin peşinden nasıl gittiği; diğer bir Lady'nin Kral Pellinore'dan nasıl yardım istediği; ve Kral Pellinore'un bu Lady uğruna iki şövalye ile savaşarak bu şövalyelerden birini ilk vuruşta nasıl öldürdüğü.

Bundan sonra Kral Pellinore, silahlandı, atına bindi ve şövalyenin götürdüğü Lady'yi hızla takip etti. Ormandan geçerken bir vadide, çeşme yanında oturan bir genç kız gördü; Pellinore, kolları arasında yaralı bir şövalyeyi tutan genç kızı selamladı. Genç kız onu görünce, yüksek sesle bağırdı: "Bana yardım et, şövalye; İsa hakkı için bana yardım et, Kral Pellinore!" Genç kız, böyle yüzlerce defa yardım diledi, fakat Kral Pellinore, takibi esnasında o kadar heyecanlı idi ki, gecikmek istemiyordu. Genç kız, Kral Pellinore'un yoluna devam ettiğini görünce, günün birinde onun da kendisi kadar yardıma muhtaç olması ve öl-

meden evvel bu ihtiyacı hissetmesi için Tanrıya dua etti. Bundan sonra, kitapta anlatıldığı gibi, yaralı olan şövalye orada öldü ve Lady o kadar ıstırap çekti ki, şövalyenin kılıcıyla kendisini öldürdü. Kral Pellinore o vadide yoluna devam ederken fakir bir adamla, bir rençberle karşılaştı. Pellinore, "Bir Lady'yi götüren, ata binmiş bir şövalye görmedin mi?" dedi. Fakir adam, "Evet, o şövalyeyi ve çok kederli olan Lady'yi gördüm," dedi; "ve şurada aşağılarda, vadide iki çadır göreceksiniz; bu çadırlardaki şövalyelerden biri, Lady'yi götüren şövalyeye meydan okudu, Lady'nin yakın akrabası olduğunu söyleyerek şövalyeden, onu bırakmasını istedi. Bu yüzden savaştılar; biri, onu zorla alıkoyacağını söylüyordu; diğeri ise, Lady'nin akrabası olduğu ve onu ailesine götürmek istediği için Lady'nin kendisine bırakılmasını istiyordu. Onları bu anlaşmazlık yüzünden savaşırlarken bıraktım ve eğer atınızı hızlı sürerseniz hâlâ çarpıştıklarını göreceksiniz. Lady, şövalyelere hizmet eden iki adamla çadırlarda kaldı." Kral Pellinore, "Sana teşekkür ederim," dedi. Sonra atını dörtnala sürerek iki çadırı ve çarpışan iki şövalyeyi gördü. Derhal çadırlara yaklaştı ve aradığı Lady ile karşılaştı. "Güzel Lady," dedi, "benimle beraber Kral Arthur'un sarayına geleceksiniz." Lady'nin yanında bulunan iki şövalye çömezi, "Orada bu Lady için iki şövalye çarpışıyor efendim," dediler; "oraya gidin onları ayırın ve onlarla anlaşın; o zaman Lady'yi almakta serbestsiniz." Kral Pellinore, "Doğru söylüyorsunuz," dedi, derhal iki şövalyenin arasına girdi, onları ayırdı ve niçin savaştıklarını sordu. Adamlardan biri, "Şövalye, size söyleyeyim," dedi: "Bu Lady benim yakın akrabam, halamın kızı; bu şövalye ile zorba bulunduğundan şikâyet ettiğini duyduğum zaman, bu şövalye ile savaştım." İsmi Hontzlake of Wentland olan diğeri "Şövalye, ben bu Lady'yi, bugün Arthur'un sarayında, yiğitliğim sayesinde elde ettim," dedi. Kral Pellinore, "Bu doğru değil," dedi; "çünkü biz büyük ziyafette iken, siz birdenbire geldiniz ve onu hiç kimse savaşa hazırlanamadan götürdünüz; böylece, ya yalnız onu, yahut da ikinizi birden geri getirmek işini ben üstüme aldım; bu, ya böyle olacak veya ikimizden biri savaş meydanında kalacak. Kral Arthur'a söz verdim, ya Lady benimle beraber gelecek, yahut da bu kavgada öleceğim. Artık dövüşmeyiniz, çünkü onu şu sırada ikiniz de alamazsınız. Onu ben koruyacağım, eğer onu elde etmek için dövüşmek istiyorsanız benimle dövüşün." Şövalyeler, "Pe-

ki, hazırlanın, size bütün kuvvetimizle hücum edeceğiz," dediler. Kral Pellinore, atını onlardan uzaklaştırmak isterken, Sir Hontzlake kılıcını ata sapladı ve "Şimdi sen de bizim gibi yaya kaldın." dedi. Kral Pellinore, atının öldürüldüğünü görünce çevik bir hareketle yere atladı, kılıcını çekti, kalkanını kaldırdı ve "Şövalye, başını iyi koru," dedi, "çünkü atımı öldürdüğüm için bir darbe yiyeceksin." Bundan sonra Kral Pellinore, şövalyenin miğferine öyle bir darbe indirdi ki, başı çenesine kadar yarılan şövalye ölü olarak toprağa yığıldı.

XIII. BÖLÜM

Kral Pellinore'un Lady'yi nasıl elde ettiği ve Kral Arthur'un Camelot'taki sarayına nasıl götürdüğü.

Bundan sonra Kral Pellinore, ağır yaralı olan öbür şövalyeye döndü. Fakat bu şövalye, diğerinin yediği darbeyi görünce savaşmak istemedi. Diz çökerek, "Yeğenim Lady'yi beraberinizde istediğiniz gibi götürünüz," dedi; "fakat size rica ediyorum, eğer dürüst bir şövalye iseniz, onun şerefini lekeleyecek bir şey yapmayınız, ona kötülük etmeyiniz." Kral Pellinore, "Ne! Onu elde etmek için savaşmayacak mısın?" dedi. Şövalye, "Hayır, efendim, sizin kadar cesur bir şövalye ile çarpışamayacağım," dedi. Pellinore,"Öyle olsun, doğru söylüyorsunuz," dedi, "size dürüst bir şövalye sıfatıyla söz veriyorum; ona benden fenalık gelmeyecek. Fakat bana bir at lazım ve Hontzlake'nin atını istiyorum." Şövalye, "Buna hacet yok," dedi, "karanlık basmak üzere, eğer bu geceyi benim evimde geçirirseniz, size hoşunuza gidecek bir at vereceğim." Kral Pellinore, "Peki, bütün geceyi sizinle geçiririm," dedi. Şövalyenin evinde büyük bir misafirperverlik gördü; son derece iyi bir şarapla en güzel yemekleri yedi ve gece sevinç içinde dinlendi. Ertesi sabah dini ayini dinledi ve yemek yedi. Sonra güzel doru bir at getirildi ve Kral Pellinore'un eyeri bu atın sırtına konuldu. Şövalye "Maceranız icabı yeğenim emrinize âmade olduğu halde isminizi bilmiyorum." dedi. "Size söyleyeyim efendim; ismim Kral Pellinore of the Isles'dir ve Yuvarlak Masa şövalyesiyim." Şövalye, "Yeğenime bu kadar asil bir adamın hakim olmasına memnunum," dedi. Pellinore "Sizin isminiz ne? Rica ederim bana söyleyiniz," dedi. "Benim

ismim Sir Meliot of Logurs, efendim; yeğenim olan bu Lady'nin ismi de Nimue; diğer çadırdaki şövalye de benim kankardeşimdir; ismi Brian of the Isles olan son derece iyi bir şövalye; fenalık yapmaktan çok sakınır ve eğer ayrıca tahrik edilmezse, şerefini müdafaaya mecbur olmazsa çok çekinir." Pellinore, "Benimle boy ölçüşmeyi istememesi çok şaşılacak bir şey" dedi. "Karşısındaki bunu ayrıca istemezse, o hiç kimse ile boy ölçüşmez efendim." Pellinore, "Onu bugünlerde saraya getirin," dedi. "Beraber geliriz efendim." Kral Pellinore, "Kral Arthur'un sarayında ikramla karşılanacaksınız," dedi; "ve geldiğiniz için çok methedileceksiniz." Pellinore, böylece Lady ile yola çıktı ve onu Camelot'a getirdi. Taşlarla dolu bir vadiden geçerlerken ayağı bir taşa takılan atı, Lady'yi yere attı; bu yüzden Nimue'nin kolu fena surette yaralandı ve kadın, acısından âdeta bayılacak gibi oldu. Nimue, "Ah, efendim, kolum çıktı," dedi, "dinlenmeye mecburum." Kral Pellinore, "İyice dinleneceksiniz." dedi. Gölgesi çimenlik olan güzel bir ağacın altında atından indi; hayvanı orada bırakarak, ağacın altına uzandı ve hava kararıncaya kadar uyudu. Uyandığı zaman yoluna devam etmek istedi. Nimue, "Efendim, hava o kadar karanlık ki," dedi, "ileri gideceğimiz yerde geri gidebiliriz." Böylece kaldılar ve geceyi orada geçirdiler. Sir Pellinore zırhını çıkardı. Gece yarısından biraz önce, bir atın nal seslerini duydular. Kral Pellinore, "Hiç kımıldamayın," dedi, "çünkü bir maceraya şahit olacağız."

XIV. BÖLÜM

Kral Pellinore'un, yolculuğu esnasında geceleyin bir vadide yatarken iki şövalyeyi nasıl dinlediğine ve diğer maceralara dair.

Bunun üzerine Kral Pellinore silahlandı. Biri Camelot'tan, diğeri kuzeyden gelen iki şövalye gözlerinin önünde karşılaştılar ve birbirlerini selamladılar. Biri, "Camelot'ta ne var ne yok?" dedi. Diğeri, "Başım üzerine yemin ederim ki, oraya gittim ve Kral Arthur'un sarayını gördüm," dedi; "orada yaşayanların arasında öyle bir dostluk var ki, asla bozulamaz; ve hemen hemen bütün dünya Arthur'un tarafını tutuyor; çünkü en güzide şövalyeler onunla beraber. İşte bu sebeple kuzeye gidip, Kral Arthur'a beslenen dostluktan reislerimizi haberdar edece-

ğim." Diğer şövalye, "Ben buna bir çare buldum," dedi: "Hayatınızda gördüğünüz zehirlerin en dehşetlisi. Bu zehir ile Camelot'a gideceğim; orada, Kral Arthur'un yakınlarından, Kral Arthur tarafından çok sevilen bir dostumuz var; Kral Arthur'u zehirleyeceğini reislerimize vaat etti ve bu işi yapması için ona büyük hediyeler verildi." Diğer şövalye; "Merlin'den sakınınız," dedi, "çünkü Merlin şeytanın hileleri sayesinde her şeyi biliyor." Şövalye "Buna meydan vermem," dedikten sonra ayrıldılar. Bunun üzerine Pellinore ile Nimue hemen hazırlanıp Camelot'a doğru yol aldılar. Yaralı şövalye ile Lady'nin bulunduğu çeşmeye vardıkları zaman, şövalye ile Lady'nin başlarını gördüler, vücutları aslanlar ve vahşi hayvanlar tarafından yenilmişti. O zaman Kral Pellinore, büyük bir ıstıraba kapılarak, şiddetle ağlamaya başladı. "Ah, ben bu Lady'nin hayatını kurtarabilirdim," dedi; "fakat macerama öyle bir kapılmıştım ki, vakit kaybetmek istemedim." Lady, "Niçin bu derece üzülüyorsunuz?" dedi. Pellinore, "Bilmiyorum ama," dedi, "onun ölümünün tesiriyle kalbim matem içinde; o, son derece güzel ve gençti." Lady, "Benim nasihatlerimi dinleyecek misiniz?" dedi; "bu şövalyeyi alın ve bir münzevinin oturduğu bir yere gömün; sonra Lady'nin başını alın ve Arthur'a götürün." Bunun üzerine Kral Pellinore, şövalyenin cesedini omuzlarına, yüklenip münzevinin bulunduğu yere götürdü; cesedi münzeviye teslim ederek, şövalyenin ruhu için ayinler yapılmasını istedi. Münzeviye, zahmetinin bedeli olarak zırhını verdi. Münzevi, "Bunu yapacağıma Tanrı'nın huzurunda yemin ediyorum," dedi.

XV. BÖLÜM

Kral Pellinore'un, Camelot'a geldiği zaman, macerasını olduğu gibi anlatacağına Mukaddes Kitap üzerine nasıl yemin ettiğine dair.

Bunun üzerine oradan ayrıldılar ve ölen kadının başının bulunduğu yere geldiler; Kral Pellinore, o sarı saçlara baktığı zaman son derece dertlendi; çünkü ölen kadının yüzünü çok sevmişti. Öğle vakti Camelot'a vardılar. Kral ile Kraliçe, Pellinore'un saraya dönüşüne fevkalâde sevindiler. Ve orada ona, macerasını baştan sona kadar olduğu gibi nakledeceğine, İsa'nın hayatını anlatan dört aziz üzerine yemin ettirdiler.

Kraliçe Guevener, "Ah, Sir Pellinore," dedi. "bu Lady'nin hayatını kurtaramadığınız için sizi çok ayıplamak lazım." Pellinore, "Hayatını kurtarmak kendi elinde olduğu halde, bunu yapmayan insanı da çok ayıplamalı, efendim;" dedi; "maalesef ben kendi macerama öyle kapılmıştım ki, vakit kaybetmek istemedim; buna pişmanım ve ömrümün sonuna kadar pişmanlık duyacağım." Merlin, "Buna hakikaten çok pişman olmalısınız," dedi; "çünkü o Lady sizin öz kızınız, ölen şövalye de onun sevgilisiydi; son derece iyi, genç bir şövalye olan o delikanlı, kızınızla evlenecekti; iyi bir adam olduğunu ispat edecekti. İsmi Sir Miles of the Lands olan o genç bu saraya gelirken, arkasından bir şövalye gelip onu bir mızrakla öldürdü. Hain ve alçak olan bu şövalyenin ismi Loraine le Savage'dir. Eleine ismindeki genç kız, duyduğu acının tesiriyle sevgilisinin kılıcıyla kendisini öldürdü. Durmadığınız ve ona yardım etmediğiniz için, hayatınızda görüp göreceğiniz en felaketli anda, en iyi arkadaşınız sizden dostluğunu esirgeyecek. Tanrı, bu hareketinizi böylece cezalandırmış olacak; dünyada en çok güvendiğiniz insan, öldürüldüğünüz sırada sizi terk edecek." Kral Pellinore, "Buna çok müteessirim," dedi, "fakat Tanrı, insanların kaderini değiştirebilir."

Böylece, Sir Gawaine'nin takip ettiği beyaz karacanın, Pellinore'un oğlu Sir Tor'un takip ettiği av köpeğinin ve Kral Pellinore'un takip ettiği şövalye tarafından götürülen Lady'nin maceraları bittikten sonra, Kral, bütün şövalyelerine mevkiler verdi; toprak bakımından zengin olmayanlara arazi hediye etti; onlara hiçbir zaman fenalık yapmamalarını, cinayet işlememelerini ve daima hainlikten çekinmelerini tembih etti. Her ne surette olursa olsun zulümden kaçınmalarını, merhamet isteyenlere acımalarını da söyledi; bunu yapmadıkları takdirde şereflerini ve Kral Arthur'un himayesini ebediyen kaybedeceklerini bildirdi. Lady'lerin, genç kızların ve kadınların imdadına yetişmedikleri takdirde ölümü göze almaları lazımdı. Haksız bir dava uğruna veya maddi menfaatleri için savaşmalarını da yasak etti. Yuvarlak Masa'nın genç, ihtiyar bütün şövalyeleri yemin ettiler. Ve yeminlerini her sene büyük Pentecost ziyafetinde tekrarladılar.

Kral Arthur'un düğünü burada biter,
Dördüncü Kitap başlar.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

I. BÖLÜM

Merlin'in aptallaşıp göl perilerinden birine nasıl tutulduğu ve bir kayaya hapsedilip bir taşın altında nasıl öldüğü.

Sir Gawaine'in, Sir Tor'un ve Kral Pellinore'un maceralarmdan sonra, Merlin, Kral Pellinore'un saraya getirdiği genç kıza ahmakça tutuldu; ismi Nimue olan bu genç kız, gölde oturan kadınlardan biriydi. Merlin, Nimue'yu bir an rahat bırakmıyor, daima onun peşinden gidiyordu. Nimue, Merlin'den öğrenmek istediği şeyleri öğreninceye kadar ona yüz verdi ve Merlin, genç kıza öyle bir tutulmuştu ki, ondan bir türlü ayrılamıyordu. Merlin, günün birinde hayatının uzun müddet devam etmeyeceğini, bütün sihirlerine rağmen toprağa diri diri gömüleceğini kraala bildirdi. Ve ona cereyan edecek olan diğer birçok hadiseden bahsetti; kılıcını ve kılıcın kınını daima iyi muhafaza etmesini tembih etti; Arthur'un dünyada en çok güvendiği kadının kılıçla kını çalacağını haber verdi. Kralın, kendisini çok arayacağını da söyledi: "Tekrar yanınızda olmam için bütün topraklarınızdan vazgeçmeye bile razı olacaksınız," dedi. Kral, "Ah, başınıza gelecek olan felaketi madem ki biliyorsunuz," dedi, "ona göre tedbir alın ve bu felaketin önüne sihirlerinizle geçmeye çalışın." Merlin, "Hayır, bunun önüne geçilemez," dedikten sonra kraldan a yrıldı. Kısa bir zaman sonra Göl Perisi de sarayı terk etti ve Nimue nereye giderse, Merlin de onun peşinden gidiyordu. Merlin, kudretli sihirleri sayesinde Nimue'ya birçok defa gizlice sahip olmak istedi; o zaman Nimue, kendisine sahip olmak için asla büyü yapmayacağına dair Merlin'e yemin ettirdi. Merlin, yemin ettikten sonra ikisi denizi beraberce aşarak, Kral Claudas ile şiddetle savaşan Kral Ban'ın hükümdar olduğu Benwick memleketine vardılar. Merlin, orada güzel ve iyi bir Lady olan Kral Ban'ın karısı Elaine ile

konuştu. Orada genç Launcelot'u da gördü. Kraliçe, Kral Claudas'ın, kocasına ve topraklarına karşı böyle öldürücü bir savaş açmış olmasına çok üzülüyordu. Merlin, "Hiç üzülmeyin," dedi, "çünkü önümüzdeki yirmi sene içinde, şu gördüğünüz çocuk, Kral Claudas'tan intikamınızı öyle bir alacak ki, bütün Hıristiyan memleketlerinde bundan bahsedilecek. Bu çocuk bütün dünyanın en şerefli insanı olacak. Ona ilk verdiğiniz isim Galahad'dır, bunu biliyorum; fakat daha sonra onu Launcelot ismiyle vaftiz ettiriniz." Kraliçe, "Doğru; ilk ismi Galahad'tı," dedi; "ah, Merlin, oğlumun bu kadar şerefli bir adam olduğunu görmeye ömrüm yetecek mi?" "Evet efendim, başımın üstüne yemin ederim ki, göreceksiniz; ve gördükten sonra da birçok kışlar yaşayacaksınız." Bir müddet sonra, Merlin ile Nimue buradan ayrıldılar. Yolda giderken Merlin, Nimue'ya birçok harikalar gösterdi. Nihayet Cornwall'a vardılar. Merlin, Nimue'nun aşkını elde etmek için mütemadiyen bir fırsat kolluyordu; Nimue ise son derece bıkmış ve artık ondan kurtulmayı arzu ediyordu; çünkü bir şeytan oğlu olan Merlin'den korkuyordu ve onu başından defetmek için bir türlü çare bulamıyordu.

Günün birinde Merlin ona, büyü ile meydana gelen ve büyük bir harika olan bir kayayı gösterdi. Bu kaya büyük bir taş ile örtülü idi. Nimue, kayanın içindeki harikaları kendisine söylemesi için, kurnazca hileleriyle Merlin'i taşın altına indirdi ve sonra onu öyle bir büyüledi ki, Merlin bütün sihirbazlığına rağmen oradan bir türlü çıkamadı. Nimue, Merlin'i orada bırakarak yoluna devam etti.

II. BÖLÜM

Beş kralın, Kral Arthur ile savaşmak için bu memlekete nasıl geldikleri ve Arthur'un onlara karşı koymak için nasıl tedbir aldığı.

Kral Arthur, Camelot'a gidip orada neşe ve sevinç içinde büyük bir ziyafet verdikten hemen sonra, Cardoile'a döndü ve orada yeni haberler aldı: beş kral, yani Danimarka Kralı, Danimarka Kralı'nın kardeşi İrlanda Kralı, Vale Kralı, Soleise Kralı ve Longtanes Adası Kralı büyük bir ordu ile Kral Arthur'un topraklarına girmişlerdi; insanın yüreğini sızlatacak bir tarzda, hem şehirleri, hem de şatoları yakıyorlar, önleri-

ne çıkanı öldürüyorlardı. Arthur, "Eyvah!" dedi, "bu memleketin kral tacını giydiğim andan beri bir ay bile dinlenemedim. Bu krallarla muharebe meydanında dürüst bir tarzda karşılaşıncaya kadar asla dinlenemeyeceğime de yemin ediyorum. Sadık halkımı mahvolmaktan kurtarmak için vazifemi yapacağım; isteyen benimle gelir, isteyen kalır." Bundan sonra Kral Pellinore'a bir mektup yazdırdı ve en kısa zamanda toplayacağı askerlerle hemen hazırlanmasını ve derhal gelmesini rica etti. Bütün asilzadeler, Kralın böyle acele dönmek istemesine gizlice hiddetlendiler; fakat Kral kalmaya bir türlü razı olmadı, o sırada sarayda bulunmayanlara, derhal peşinden gelmeleri için de mektup göndertti. Sonra Kraliçe Guenever'in yanına giderek, "Lady hazırlanınız," dedi, "sizden uzun müddet uzak kalmaya razı değilim, onun için benimle geleceksiniz; siz yanımda bulunursanız, başıma ne gelirse gelsin, daha cesur olacağım: Lady'min tehlikede bulunduğunu düşünmek istemiyorum." Guenever, "Emrinize âmadeyim, efendim," dedi; "hazır olduğunuz zaman ben de hazırlanmış olacağım." Böylece ertesi gün; Kral ile Kraliçe yanlarında kalanlarla yola çıktılar ve kuzeyde, Humber'in yanında bulunan bir ormana varıp, oraya yerleştiler. Evvelce bahsettiğimiz beş kral, Kral Arthur'un Humber'in yanında bir ormanda olduğunu duyunca, krallardan birinin kardeşi olan bir şövalye onlara şu tavsiyede bulundu: "Dünyanın en değerli şövalyelerinin Sir Arthur'u tuttuklarını biliyorsunuz; bu, on bir kralla olan büyük savaşı esnasında ispat edildi. Onun yanına bir an evvel varmak için gece gündüz hızla ilerleyelim; çünkü savaş ne kadar geç olursa, Arthur o kadar kuvvetlenecek ve biz de o kadar zayıf düşeceğiz. Arthur öyle mert bir adam ki savaşa pek az kuvvetle geldi; gün doğmadan evvel hücuma geçelim; öyle bir saldıracağız ki, şövalyelerinden hiçbiri canını kurtaramayacak."

III. BÖLÜM

Kral Arthur'un onları nasıl yendiği, beş kralı öldürerek diğerlerini kaçmaya nasıl mecbur ettiği.

Beş kral bu nasihate uyarak, ordularıyla Kuzey Gal memleketinden geçtiler; geceleyin Arthur'un bulunduğu yere vardılar; Kral ile şöval-

yeleri çadırda iken Arthur'un ordusuna baskın yaptılar. Kral Arthur, silahlarını çıkarmış ve Kraliçesi Guevener ile istirahat etmek için uzanmıştı. Sir Kay "Silahsız olmamız doğru değil, efendim," dedi. Kralın yanında küçük bir çadırda yatan Sir Gawaine ile Sir Griflet, "Silahlanmamıza hacet yok," dediler. O sırada büyük bir gürültü koptu ve birçok kimse "Hıyanet, hıyanet!" diye bağırdılar. Kral Arthur, "Eyvah, bizi ele verdiler!" dedi, sonra "Silah başına arkadaşlar" diye haykırdı. Tepeden tırnağa kadar derhal silahlandılar. Derken yaralı bir şövalye, Kralın yanına gelerek "kendinizi ve Kraliçemizi kurtarın," dedi; "çünkü ordumuz mahvoldu ve adamlarımızın büyük bir kısmı öldürüldü. Bunun üzerine, Kral, Kraliçe ve üç şövalye derhal atlarına bindiler ve nehrin karşı kıyısına geçmek için Humber'e doğru gittiler, fakat sular o kadar dalgalı idi ki, karşıya geçmekten korktular. Kral Arthur, "Şimdi ka rar vermemiz lazım" dedi, "Sahilde kalıp başınıza gelenlere katlanmaya razı mısınız? Eğer sizi esir ederlerse öldürürler." Kraliçe, "Düşmanlarınızın eline geçip öldürülmektense, suda boğulmayı tercih ederim" dedi. Böyle durup konuştukları sırada, Sir Kay, beş kralın at üstünde, ellerinde mızraklarıyla ve maiyetsiz kendilerine doğru ilerlediklerini gördü. Sir Kay, "İşte beş kral orada," dedi, "onlara yaklaşıp boy ölçüşelim." Sir Gawaine, "Çılgınlık olur," dedi; "çünkü biz sadece dört kişiyiz, onlar ise beş kişi." Sir Griflet, "Doğru," dedi. Sir Kay, "Ziyanı yok," dedi, "ben ikisiyle başa çıkarım, o zaman üçünüzün karşısında üç kişi kalır." Bunun üzerine Sir Kay, atını mümkün olduğu kadar hızla sürdü ve şövalyelerin birine öyle bir vurdu ki, mızrak düşmanının kalkanını delip vücuduna saplandı ve kral derhal ölerek yere yığıldı. Bunu gören Sir Gawaine, diğer bir kralın üstüne öyle bir şiddetle atıldı ki, vücudunu deldi. Bunun üzerine Kral Arthur, bir diğerine saldırdı ve mızrağını saplayarak adamı öldürdü ve yere serdi. Derken Sir Griflet, dördüncü kralın üstüne atıldı ve onu atından aşağı öyle bir düşürdü ki, adamın boynu kırıldı. O zaman Sir Kay derhal beşinci krala hücum etti ve miğferine o kadar şiddetle vurdu ki, adamın miğferi de, başı da yere yuvarlandı. Kral Arthur, "Güzel vurdun," dedi, "verdiğin vaati şerefle tuttun ve bunun için sana hayatının sonuna kadar saygı göstereceğim." Bundan sonra Kraliçeyi, Humber nehrinde bir sandala bindirdiler; Kraliçe, Sir Kay'ın kahramanlığını mütemadiyen methediyordu; "Eğer sevdiğiniz kadın sizi sevmezse onu çok ayıpla-

mak lazım" diyordu; "sizin asil şöhretinizi kadınlar arasında yayacağım; çünkü büyük bir şey yapacağınızı söylediniz ve bunu şerefle başardınız." Kraliçe bunu söyledikten sonra gitti. Kral ile üç şövalye de ormana gittiler; çünkü kaçanların ne olduklarını, orada öğreneceklerini tahmin ediyorlardı; Kral Arthur, adamlarının çoğunu ormanda buldu ve beş kralın nasıl öldürüldüğünü hepsine anlattı. "Gün doğuncaya kadar burada bekleyelim," dedi; "düşman ordu, krallarının öldürüldüğünü görünce ümitsizliğe kapılacak ve kendisini müdafaa edemeyecek." Gerçekten Kralın söylediği gibi oldu; çünkü düşmanları, beş krallarını ölü bulunca öyle bir mateme kapıldılar ki, atlarından yere yuvarlandılar. O zaman Kral Arthur pek az insanla ilerledi, sağda solda o kadar adam öldürdü ki, hemen hemen hiç kimse canını kurtaramadı; otuz bin kişilik düşman ordusunda herkes öldü. Savaş tamamen bittikten sonra, Kral diz çöktü ve tevazu ile Tanrı'ya şükretti. Sonra Kraliçeyi çağırttı; Kraliçe geldiği zaman savaşın böylece kazanılmış olmasına son derece sevindi.

IV. BÖLÜM

Kral Pellinore gelmeden evvel savaşın nasıl bittiği ve Kral Arthur'un, savaş meydanında bir manastırın temelini nasıl attığı.

O sırada birisi Kral Arthur'a yaklaştı ve Kral Pellinore'un büyük bir ordu ile üç mil uzakta olduğunu haber verdi. Arthur, "Kral Pellinore'a git ve neler yaptığımızı ona anlat," dedi. Kral Pellinore, çok geçmeden büyük ordusuyla geldi. Arthur'u ve adamlarını selamladı. İki taraf da büyük bir sevinç içinde idiler. Bundan sonra Kral Arthur, adamlarından kaç kişinin öldüğünü tespit etmelerini istedi: İki yüzden fazla askerin ve Yuvarlak Masa şövalyelerinden sekiz kişinin çadırlarında öldürüldüğü anlaşıldı. Kral, savaş yerinde güzel bir manastır yapılmasını emretti; bu manastıra büyük bir gelir tahsis etti ve ona La Beale Adventure Manastırı ismini verdi. Düşmanlarından bazıları memleketlerine döndükleri zaman beş kralın nasıl öldürüldüğünü söyleyince, halk büyük bir mateme kapıldı. Bütün düşmanları, mesela Kuzey Gal memleketinin kralı ve diğer bütün krallar bu savaş haberini alınca son de-

rece üzüldüler. Bundan sonra Kral Arthur, acele ile Camelot'a döndü. Camelot'a vardığı zaman Kral Pellinore'u çağırttı: "Yuvarlak Masa'nın en iyi sekiz şövalyesini kaybettiğimizi biliyorsunuz," dedi; "ve sizin tavsiyelerinize uyarak bu sarayda bulunanların en iyilerinden gene sekiz şövalye seçeceğiz." Pellinore, "Benim fikrime göre, size en iyilerini tavsiye edeceğim," dedi, "sarayınızda hem yaşlı, hem de genç birçok asil şövalye var; bence seçeceklerinizin yarısı yaşlı, yarısı genç olmalı." Kral Arthur, "Yaşlıları hangileri?" dedi. Kral Pellinore, "Bana kalırsa bunlar kız kardeşiniz Morgan Le Fay'ın kocası Kral Uriens, Göl Kralı, asil bir şövalye olan Sir Hervise de Revel ve dördüncüsü ise Sir Galahars." Kral Arthur, "Bunu iyi düşündünüz," dedi, "istediğiniz gibi olacak. Dört genç şövalye hangileri?" Pellinore, "Efendim, birincisi yeğeniniz Sir Gawaine," dedi, "şimdi bu topraklarda yaşayan şövalyelerin en iyilerinden biri; ikincisi de iyi bir şövalye olan, savaşmak isteyen ve ömrü yeterse değerini ispat edecek olan Sir Griflet le Fise de Dieu; bana öyle geliyor ki, üçüncü olarak, kethüda Sir Kay, Yuvarlak Masa şövalyeleri arasına girmeye layıktır, çünkü çok defa şerefli bir tarzda hareket etti, son savaşınızda iki şövalyeyi öldürmek işini üstüne alarak büyük bir yiğitlik gösterdi." Kral Arthur, "Başımın üstüne yemin ederim ki," dedi, "isimlerini saydıklarınız arasında Yuvarlak Masa şövalyeliğine en çok layık olan odur; hayatında hiçbir zaman bundan büyük yiğitlik göstermese dahi gene Yuvarlak Masa'ya layıktır."

V. BÖLÜM

Sir Tor'un nasıl Yuvarlak Masa Şövalyesi olduğu ve Bagdemagus'un nasıl kızdığı.

Kral Pellinore, "Şimdi size iki şövalye teklif edeceğim," dedi; "hangisinin daha değerli olduğuna siz karar vereceksiniz; bunlar Sir Bagdemagus ile oğlum Sir Tor'dur. Sir Tor oğlum olduğu için onu övemem fakat oğlum olmasaydı, bu memlekette akranları arasında onun kadar iyi, onun kadar temiz huylu, fenalık yapmaktan bu kadar çekinen, fenalık yapanlara karşı bu kadar isyan eden bir şövalye olmadığını çekinmeden söylerdim." Arthur, "Başım üzerine yemin ederim ki, şimdi

bahsettiğin şövalyelerin en iyilerinden biri o; bunu ispat ettiğini pekâlâ biliyorum; Tor, az konuşur ama çok iş yapar. Bu sarayda, baba tarafından asil olan Tor kadar, anne tarafından asil olanlar da var fakat bunların hiçbiri oğlun kadar mert ve kuvvetli değildir. Onun için şimdilik Tor'u alacağım, Sir Bagdemagus'u da başka bir zamana bırakacağım." Bütün asılzadelerin rızasıyla şövalyeler böylece seçildikleri zaman şimdi zikrettiğimiz her şövalye oturacağı yere kendi isminin yazılmış olduğunu gördü. Herkes yerine oturduğu zaman Sir Bagdemagus, Sir Tor'un kendisinden evvel yükselmesine fevkalâde hiddetlenerek derhal sarayı terk etti. Bir ormanda, kendisine hizmet eden adam ile uzun müddet ilerledikten sonra bir haçın yanına vardılar; orada Sir Bagdemagus atından indi ve derin dini hislerle dualar etti. O sırada şövalyenin çömezi, haçın üstünde Bagdemagus'un, Yuvarlak Masa şövalyelerinden biriyle çarpışıp onu mağlûp etmeden evvel saraya asla dönemeyeceğinin yazılı olduğunu gördü. Adam, "Bakınız efendim," dedi, "burada sizin için böyle yazılı, bu yüzden sizin gene saraya dönmenizi tavsiye ediyorum." Bağdemagus, "İnsanlar benden büyük bir saygı ile bahsedinceye kadar, Yuvarlak Masa şövalyelerinden biri olmaya hak kazanıncaya kadar saraya dönmem," dedi ve yoluna devam etti. Yolun kenarında, Mukaddes Kâse'nin alâmeti olan mukaddes nebattan bir dal buldu; bu nebatı ancak namuslu şövalyeler bulabilirlerdi. Sir Bagdemagus, yoluna devam edip birçok maceralarla karşılaşırken bir tesadüf eseri olarak Göl Perisi'nin Merlin'i hapsettiği kayaya geldi ve Merlin'in orada büyük bir ıstırapla inlediğini duydu. Bunun üzerine Sir Bagdemagus, Merlin'e yardım etmek için büyük taşa yaklaştı; fakat büyük taş o kadar ağırdı ki, yüz kişi kaldıramazdı. Merlin, uğraşmamasını, bu işten vazgeçmesini söyledi; çünkü onu, oraya hapseden kadından başka hiç kimse kurtarmak için bir çare bulamazdı. Sir Bagdemagus böylece oradan ayrıldı, başından birçok maceralar geçti; daha sonraları tamamen iyi bir şövalye olduğunu ispat ederek saraya döndü ve Yuvarlak Masa şövalyelerinden biri oldu. Ertesi gün yeni haberler alındı ve yeni maceralar başladı.

VI. BÖLÜM

Kral Arthur, Kral Uriens ve Sir Accolon of Gaul'ün bir karacayı nasıl avladıkları ve başlarından geçen harikulâde maceralar.

Arthur ile şövalyelerinin birçoğu büyük bir ormanda ava çıktılar; Kral Arthur, Kral Uriens ve Sir Accolon of Gaul, büyük bir karayacı kovalamaya başladılar; üçünün de atı çok iyi olduğu için karacayı o kadar hızlı kovaladılar ki, kısa bir müddet içinde arkadaşlarından on mil uzaklaştılar ve nihayet kovalamaları o kadar şiddetli bir şekil aldı ki, atları çatladı. O zaman üçü de yaya kaldı ve karacanın bitkin bir halde karşılarında pusuya yatmış olduğunu gördüler. Kral Arthur, "Ne yapacağız?" dedi, "müşkül bir vaziyete düştük." Kral Uriens, "Bir av buluncaya kadar yürüyelim," dedi. O sırada gözlerine büyük bir gölün kenarında yatan karaca ilişti, bir av köpeği dişlerini boğazına geçirmişti ve daha birçok av köpekleri de peşinden geliyordu. O zaman Kral Arthur, ölüm borusunu çaldı ve karacayı öldürdü. Sonra etrafına bakındı ve önündeki büyük gölde küçük bir gemi gördü; her bir tarafı ipeklerle süslenmiş olan bu gemi, onlara doğru geldi ve kumlara yanaştı. O zaman Arthur, sahile doğru yürüdü ve geminin içine baktı, fakât orada insana benzeyen bir şey görmedi. Kral, "Efendiler, oradan gelin de bu gemide neler olduğunu görelim," dedi. Böylece üçü de gemiye bindiler ve geminin muhteşem ipeklerle örtülü olduğunu gördüler. O sırada hava tamamen kararmıştı, geminin her bir tarafında yüzlerce meşalenin birdenbire tutuştuğunu ve büyük bir ışık verdiğini gördüler. Bunun üzerine on iki güzel genç kız göründü; diz çöküp Kral Arthur'a selam verdiler; ona ismi ile hitap ederek hoş geldiğini ve kendisini ellerinden geldiği kadar iyi ağırlayacaklarını söylediler. Kral, onlara nezaketle teşekkür etti. Bundan sonra Kral ile iki arkadaşını güzel bir odaya götürdüler. Orada muhteşem, hiçbir eksiği olmayan bir sofra kurulu idi ve onlara akıllarına gelebilecek her türlü şarap ve yemekler ikram edildi. Kral, buna fevkalâde hayran oldu, çünkü hayatında şimdiye kadar hiçbir zaman bu kadar mükemmel bir yemek yememişti. Rahat rahat yemek yedikten sonra Kral Arthur bir odaya götürüldü; hayatında henüz bu kadar muhteşem bir oda görmemişti. Kral Uriens'e de yemek verilmiş ve öyle bir odaya götürülmüştü; Sir Acco-

lon ise gayet muhteşem ve süslü olan üçüncü odaya götürüldü. Böylece rahat rahat yataklarına uzandılar ve derhal uykuya dalıp bütün geceyi fevkalâde derin bir uyku ile geçirdiler. Sabah uyandığı zaman Kral Uriens kendini Camelot'ta, karısı Morgan Le Fay'ın yanında buldu. Oraya gelmiş olmasına pek şaştı, çünkü bir akşam evvel Camelot'tan iki günlük mesafedeydi. Kral Arthur, uyandığı zaman kendisini karanlık bir hapishanede buldu, her bir yanında, dertli şövalyelerin şikâyetlerini duyuyordu.

VII. BÖLÜM

Arthur, kurtulmak ve mahpus yirmi şövalyeyi kurtarmak için savaşmayı nasıl göze aldı.

Kral Arthur, "Siz, şikâyet edenler, kimsiniz?" dedi. "Buraya hapsedilmiş yirmi şövalyeyiz," dediler; "bazımız burada yedi senedir yatıyor, bazımız daha çok, bazımız daha az." Arthur, "Bunun sebebi ne?" dedi. Şövalyeler, "Size söyleyeceğiz," dediler. "Bu şatonun sahibinin ismi Sir Damas'dır; o, yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en hainidir; yeryüzünde onun kadar hain ve onun kadar korkak bir insan bulunamaz. Kendisinden küçük Sir Ontzlake isminde iyi ve cesur bir şövalye olan bir kardeşi var. Bu hain Damas, küçük kardeşini servetinden mahrum ediyor; Ontzlake, servetinin bir kısmını ancak cesareti sayesinde koruyabildi; böylece Sir Ontzlake, güzel ve muhteşem bir malikâneyi muhafaza edebildi, orada şerefli bir tarzda yaşıyor ve herkes tarafından seviliyor. Bizim efendimiz olan bu Sir Damas ise hiç sevilmiyor, çünkü hem merhametsiz, hem de alçak. İki kardeş arasında büyük bir mücadele var; Sir Ontzlake, daima ağabeysine üstün çıkıyor ve servetini elde etmek için daima ikisinin karşı karşıya gelip savaşmalarını teklif ediyor; eğer Damas buna razı değilse, onun namına savaşacak bir şövalye bulmasını istiyor. Sir Damas, buna razı oldu; fakat o kadar sevilmiyor, ondan o derece nefret ediliyor ki, hiçbir şövalye onun için savaşmayı kabul etmiyor. Damas hiçbir şövalyenin kendisi için savaşmadığını görünce, yanında birçok adamıyla her gün etrafı kollamaya ve maceralarını görüp anlamak için bu memleketteki bütün şövalyeleri yakalamaya başladı. Onları zorla tutup hapishanesine getirdi. Böy-

lece biz macera peşinde giderken bizi ayrı ayrı yakaladı; bu hapishanede on sekiz şövalye açlıktan öldü. Burada bulunanlar veya bulunmuş olanlar onun kardeşi Ontzlake ile savaşsaydı, bizi serbest bırakırdı; fakat bu Damas kötü ve hain olduğu için, ölsek dahi onun namına savaşamayız. Açlıktan o kadar eridik ki, âdeta ayakta duracak takatimiz kalmadı." Arthur, "Tanrı merhamet etsin de sizi kurtarsın," dedi. O sırada bir genç kız, Arthur'un yanına gelerek "Ne var ne yok?" diye sordu. Arthur, "Bir şey söyleyemem," dedi. Genç kız, "Eğer benim efendim için savaşırsanız hapisten kurtulursunuz," dedi; "eğer bunu yapmazsanız buradan sağ çıkamazsınız." Arthur, "Bu kolay bir şey değil," dedi, "fakat bir şövalye ile savaşmayı hapiste ölmeye tercih ederim." Benim ve bütün bu mahpusların serbest bırakılması şartıyla savaşmaya razıyım." Genç kız, "Peki", dedi. Arthur, "Bana bir at ve zırh verildiği zaman hazır olacağım." dedi. Genç kız, "Hiçbir eksiğiniz olmayacak," dedi. Arthur, "Genç kız, sizi Arthur'un sarayında görmüştüm galiba," dedi. Genç kız, "Hayır, ben oraya hiç gitmedim," dedi; "Ben, bu şatonun sahibinin kızıyım." Halbuki genç kız yalan söylüyordu; hakikatte Morgan Le Fay'ın perilerinden biriydi. Derhal Sir Damas'ın yanına gidip, Arthur'un onun namına savaşacağını söyledi; Sir Damas da Arthur'u çağırttı. Arthur o kadar kanlı canlı ve o kadar biçimli idi ki, onu gören bütün şövalyeler böyle bir şövalyenin hapiste ölmesinin çok yazık olacağını söylediler. Böylece Sir Damas ile Arthur anlaştılar: Arthur, kendisinin ve diğer bütün şövalyelerin kurtulması şartıyla, Sir Damas namına çarpışacaktı. Sir Damas, şövalyeleri serbest bırakacağına, Arthur ise elinden geldiği kadar şiddetle savaşacağına yemin etti. Bunun üzerine şövalyelerin yirmisi de karanlık hapishaneden divanhaneye getirilip serbest bırakıldılar. Savaşı seyredebilmek için şatoda kaldılar.

VIII. BÖLÜM

Accolon, uyanınca kendisini bir kuyu kenarında nasıl buldu ve Arthur ile savaşmaya nasıl karar verdi.

Şimdi, uyandığı zaman kendini derin bir kuyu kenarında, kuyudan altı parmak ötede ve büyük bir ölüm tehlikesine maruz bulan Accolon of

Gaul'a dönelim. Bu kuyudan gümüş bir boru yükseliyordu ve bu borudan çıkan sular yükseklerde bulunan bir mermer taşa dökülüyordu. Sir Accolon bunu görünce İstavroz çıkardı ve "Hazreti İsa, Lordum Kral Arthur ile Kral Uriens'i korusun!" dedi, "çünkü gemideki genç kızlar bize ihanet ettiler. Onlar kadın değil, zebani idiler; ve eğer bu maceradan sağ salim kurtulursam, büyü yapan bu hain genç kızları nerede görürsem mahvedeceğim."

Tam o sırada, büyük ağızlı, yassı burunlu bir cüce göründü ve Sir Accolon'u selamlayarak Kraliçe Morgan Le Fay tarafından geldiğini söyledi; "Morgan Le Fay size selamlarını gönderiyor ve cesur olmanızı diliyor, çünkü yarın gün doğar doğmaz bir şövalye ile savaşacaksınız; onun için işte size Arthur'un kılıcı Excalibur ile kınını gönderiyor ve eğer onu seviyorsanız onunla hususi olarak konuştuğunuz zaman söz verdiğiniz gibi, elinizden geldiği kadar şiddetle ve kıyasıya çarpışmanızı istiyor, savaştığınız şövalyenin başını getiren genç kızı, Morgan le Fay, Kraliçe yapacak." Accolon, "Şimdi sizi iyice anlıyorum," dedi; "madem ki kılıcı elde ettim, ona vermiş olduğum sözü tutacağım. Kraliçe Morgan le Fay'ı ne zaman gördünüz?" Cüce, "Biraz evvel," dedi. O zaman Accolon, cüceyi kucaklayarak, "Kraliçeme selamlarımı bildir; ölüm pahasına dahi olsa ona vermiş olduğum bütün sözleri tutacağımı söyle. Zannedersem bütün bu sihir ve büyüleri, bu savaşı hazırlamak için yaptı." Cüce, "Tahmininiz doğru," dedi. Tam o sırada bir şövalye ile bir Lady, altı şövalye çömeziyle beraber gelip Sir Accolon'u selamladılar. Şövalye, Sir Accolon'u kendi şatosunda dinlenmeye davet etti. Böylece Accolon zayıf bir ata binerek, şövalye ile beraber, bir manastırın yanında bulunan güzel bir şatoya gitti ve orada çok iyi karşılandı. Bundan sonra Sir Damas, kardeşi Sir Ontzlake'e haber gönderdi. Savaşmaya razı olan değerli bir şövalye bulduğunu ve kardeşinin ertesi sabah gün doğar doğmaz iyi bir şövalye ile savaşmaya hazır olmasını söyledi. Sir Ontzlake bu haberi alınca son derece dertlendi, çünkü bir müddet evvel bacaklarının ikisi de bir mızrak ile yaralanmıştı; eğer yaralı olmasaydı savaşa razı olacaktı. Tam o sırada da Morgan le Fay sayesinde Accolon Sir Ontzlake'ın evinde misafir kalıyordu. Accolon savaş haberini duyunca ve Ontzlake'ın yaralı olduğunu öğrenince, Ontzlake'ın namına savaşacağını söyledi; çünkü ertesi sabah bir şövalye ile savaşması için Morgan le Fay, Accolon'a Excali-

bur'u ve Excalibur'un kınını göndermişti; Sir Accolon'un savaşmaya razı olmasının sebebi bu idi. Sir Ontzlake çok sevindi ve Sir Accolon'un bu kadar fedakârlık yapmasına bütün kalbiyle teşekkür etti. Bunun üzerine Sir Antzlake, kardeşi Sir Damas'a haber gönderdi ve gün doğar doğmaz kendi namına çarpışacak bir şövalyenin savaş meydanında hazır olacağını söyledi. Ertesi sabah Sir Arthur silahlandı, iyi bir ata bindi ve Sir Damas'a, "Savaş meydanına ne zaman gidiyoruz?" diye sordu. Sir Damas, "Sabah duasını dinleyeceksiniz, efendim," dedi. Böylece Sir Arthur sabah duasını dinledi. Dua bittikten sonra, büyük bir ata binmiş bir şövalye çömezi geldi: "Bizim şövalye savaş meydanında hazır bekliyor," diyerek Sir Damas'a şövalyesinin hazır olup olmadığını sordu. O zaman Sir Arthur atına bindi. Memleketin bütün şövalyeleri ve halk oradaydı; herkesin fikri alınarak iki şövalyeye hizmet etmek için memleketin on iki değerli adamı seçildi. Arthur, atına biner binmez, Morgan le Fay tarafından gelen, bir genç kız Sir Arthur'a, Excalibur'a benzeyen bir kılıç ve Excalibur'un kınına benzeyen bir kın getirerek, "Morgan le Fay size büyük bir sevgi beslediği için kılıcınızı gönderiyor," dedi. Arthur, genç kıza teşekkür etti ve kılıcın kendi kılıcı olduğunu zannetti. Fakat genç kız yalan söylemişti; kılıç ile kını kendi kılıcının ve kınının çabucak kırılabilecek bir taklidinden başka bir şey değildi.

IX. BÖLÜM

Kral Arthur ile Accolon arasındaki savaşa dair.

Bundan sonra Kral Arthur ile Accolon, savaş meydanında birbirlerine doğru döndüler ve atlarını öyle bir hızla sürdüler ki, mızrakları kalkanlarının tam ortasına vurdu ve her ikisi de atlarıyla beraber yere yuvarlandılar. Sonra ikisi de ayağa kalkarak kılıçlarını çektiler. Onlar böylece çarpışırlarken, Merlin'i taşın altına hapsetmiş olan Göl Perisi savaş meydanında göründü; oraya, Kral Arthur'a sevgisi olduğu için gelmişti, çünkü Morgan le Fay'in o gün Kral Arthur'un öldürülmesine nasıl karar verdiğini biliyordu. Ve onun hayatını kurtarmak için yetişmişti. Arthur ile Accolon savaşa şiddetle devam ediyorlar ve birbirlerine büyük darbeler indiriyorlardı. Fakat Kral Arthur'un kılıcı Accolon'unki

kadar tesirli değildi; halbuki Accolon'un hemen hemen her indirdiği darbe Arthur'u o kadar ağır surette yaralıyordu ki, Arthur'un hâlâ ayakta durabilmesi bir mucize idi ve durmadan kan kaybediyordu. Arthur, toprağın böyle kana boyandığını görünce evvela çok üzüldü, sonra da işin içinde bir hainlik olduğunu, kılıcının değiştirildiğini anladı. Elindeki kılıç eskisi gibi çeliği kesemiyordu ve Arthur öldürülmek endişesiyle son derece korkuyordu. Accolon'un elindeki kılıcın Excalibur olduğunu anlamaya başlamıştı, çünkü Sir Accolon'un indirdiği her darbe, Arthur'un vücudundan kan akıtıyordu. Accolon, Arthur'a "Şövalye, şimdi kendini iyi koru," dedi. Arthur buna cevap vermeden, Accolon'un miğferinin üstüne öyle bir darbe indirdi ki, Accolon eğildi, âdeta yere yığılacak gibi oldu. O zaman Sir Accolon biraz gerileyip Excalibur'u havaya kaldırarak Arthur'un üstüne saldırdı; Arthur'a öyle bir darbe indirdi ki, kralı âdeta yere serdi. O zaman ikisi de hiddetlendiler ve birbirlerine dehşetli darbeler indirdiler, Sir Arthur o kadar çok kan kaybediyordu ki, ayakta durabilmesi âdeta bir mucize idi; fakat Arthur'un şövalyeliği o kadar kuvvetli idi ki, ıstırabına mertçe tahammül ediyordu. Kan kaybetmemiş olan Sir Accolon gittikçe çevikleşiyor, Sir Arthur ise gittikçe zayıf düşüyor ve hakikaten öleceğini zannediyordu; fakat buna rağmen Arthur savaşa devam edecekmiş gibi bir hal alıyor ve Accolon'u elinden geldiği kadar hırpalıyordu. Fakat Excalibur sayesinde pek cüretkâr olan Accolon, son derece kuvvetlenmeye başlamıştı. Bununla beraber, Arthur'u gören herkes, dünyadaki şövalyelerin hiçbirinin bu kadar kan kaybettikten sonra böyle savaşmadığını söyledi. Böylece, Arthur'a herkes acıyordu. Fakat iki kardeş barışmıyorlardı; Arthur ile Accolon, durmadan şiddetle çarpışıyorardı. O sırada Sir Arthur dinlenmek için biraz geri çekildi; Sir Accolon, "Senin dinlenmene müsaade etmenin zamanı değil" diyerek, Arthur'u savaşa çağırdı. Sonra, Arthur'a şiddetle saldırdı; çok kan kaybettiği için hiddetli olan Sir Arthur, Accolon'un miğferinin üstüne yüksekten gelen o kadar kudretli bir darbe indirdi ki, onu yere serecek gibi oldu; fakat bu darbe ile Arthur'un kılıcı sapından kırılıp kanlı otların üstüne düştü, kılıcın sağlam olan sapı elinde kaldı. Sir Arthur, bunu görünce öleceğini zannetti ve çok korktu, fakat daima kalkanını kaldırıyor, gerilemiyor, cesareti kırılmıyordu.

X. BÖLÜM

Kral Arthur'un savaşmak için kullandığı kılıcın nasıl kırıldığı, Accolon'dan kendi kılıcı olan Excalibur'u geri alarak düşmanını nasıl mağlup ettiği.

O zaman Sir Accolon haince sözlerle konuşmaya başladı: "Şövalye, mağlup oldun," dedi; "artık bana karşı koyamazsın; silahsız kaldın; çok kan kaybettin, seni hiç de öldürmek istemiyorum; onun için bir korkak gibi teslim ol." Arthur, "Olmaz, bunu yapamam," dedi, "hayatım yettikçe, elimden geldiği kadar şiddetle çarpışacağıma imanım üzerine yemin ettim, onun için şerefle ölmeyi, şerefsiz yaşamaya tercih ederim; sana teslim olmaktansa yüzlerce defa ölmeyi tercih ederim. Ben silahtan mahrumum, ama şereften mahrum olmayacağım; ve beni, ben silahsızken öldürmen, senin için şerefsizlik olacak." Accolon, "Şerefsizlikten çekinmem," dedi; "şimdi korun ve kendini ölmüş bil." Bunu söyledikten sonra Accolon öyle bir darbe indirdi ki, Arthur âdeta yere yığıldı ve Accolon onun "merhamet" diye yalvaracağını zannetti. Fakat Sir Arthur, kalkanıyla Accolon'un yanına sokuldu ve elindeki kabza ile ona öyle bir vurdu ki, Accolon üç adım geriledi. Göl Perisi, Arthur'un ne kadar cesaretle dolu olduğunu ve onu öldürmek için hazırlanmış hain suikasti görünce, bu kadar iyi bir şövalyenin, bu kadar iyi bir adamın mahvolmasına içi sızladı. Ve Sir Accolon, bir defa daha Arthur'a vurduğu anda, genç kızın büyüleri sayesinde Excalibur isimli kılıcı elinden yere düşürdü; o zaman Sir Arthur, çevik bir hareketle kılıcın üstüne atıldı ve eline alır almaz, onun kendi kılıcı Excalibur olduğunu anladı; "Lüzumundan fazla benden uzak kaldın ve bana çok zarar verdin," dedi. O sırada Sir Accolon'un beline asılı olan kını gördü ve düşmanının üstüne derhal saldırarak kını koparıp aldı ve elinden geldiği kadar uzağa attı. Arthur, "Ey şövalye, bugün bu kılıçla bana çok fenalık yaptın," dedi, "şimdi, öleceğin an geldi: birbirimizden ayrılmadan önce, sen bu kılıçla beni ne kadar mükâfatlandırdınsa, benim de seni aynı kılıçla, aynı şekilde mükâfatlandıracağıma emin ol; çünkü bana çok acı çektirdiniz ve çok kan kaybettim." Sir Arthur, bunu söyledikten sonra bütün kuvvetiyle Accolon'un üstüne saldırarak onu yere serdi, miğferini başından çekip fırlattı ve onun başına öyle bir

darbe indirdi ki, Accolon'un, kulaklarından, burnundan ve ağzından kan boşandı. Arthur "Şimdi seni öldüreceğim," dedi. Accolon, "Eğer canınız istiyorsa beni pekâlâ öldürebilirsiniz," dedi, "çünkü siz benim gördüğüm şövalyelerin en iyisisiniz ve Tanrı'nın sizinle beraber olduğunu da anlıyorum; fakat ben, savaşa elimden geldiği kadar devam edeceğimi ve yaşadığım müddetçe korkak davranmayacağımı vaat ettim; onun için teslim olduğumu asla itiraf edemem; Tanrı, vücudumu ne yaparsa yapsın." O zaman Sir Arthur, Accolon'un yüzünü hatırladı ve bu şövalyeyi vaktiyle gördüğünü zannetti. Arthur, "Bana hangi memleketten ve hangi saraydan geldiğini söyle, yoksa seni öldürürüm," dedi. Sir Accolon, "Şövalye, ben Kral Arthur'un sarayındanım ve ismim Accolon of Gaul," dedi. O zaman Arthur'un üzüntüsü bir misli arttı; çünkü kız kardeşi Morgan le Fay'ı ve sihirli gemiyi hatırladı. "Şövalye, rica ederim, size bu kılıcı kimin verdiğini ve bunun kimden alındığını bana söyleyiniz," dedi.

XI. BÖLÜM

Accolon, Kral Arthur'un kız kardeşi Morgan le Fay'in hıyanetini ve Arthur'u öldürmek isteyişini nasıl itiraf etti.

O zaman Sir Accolon, düşüncelere daldı ve "Bu kılıca lanet olsun, benim ölümüme sebep oldu," dedi. Kral, "Doğru olabilir," dedi. Sir Accolon, "Size anlatayım, efendim," dedi: "Bu son sene zarfında kılıç benim muhafazamdaydı; Kral Uriens'in karısı Morgan le Fay, erkek kardeşi Kral Arthur'u öldürmem için bunu dün bir cüce ile bana gönderdi. Kral Arthur, Morgan le Fay'ın dünyada en çok nefret ettiği insandır, çünkü Arthur, ailesinin en cesur ve en şerefli adamıdır. Bundan başka ben Morgan le Fay'in aşığıyım ve hudutsuz bir aşk ile sevişiyoruz. Eğer büyüleri sayesinde Arthur'u öldürebilirse, o zaman kocası Kral Uriens'i de çekinmeden öldürebilir. Benim bu memlekette kral olmamı ve onunla evlenerek hüküm sürmemi düşünüyordu. Fakat artık iş işten geçti ve öleceğime eminim." Kral Arthur, "Bu memlekette kral olmak istediğinizi hissediyorum," dedi; "kendi hükümdarınızı mahvetseydiniz yazık olurdu." Sir Accolon, "Doğru," dedi, "fakat madem ki size hakikati itiraf ettim, nereden ve hangi saraydan geldiğini-

zi, rica ederim bana söyleyiniz." Kral Arthur, "Ey Accolon," dedi, "şimdi sana çok fenalık yaptığın insanın Kral Arthur olduğunu bildiriyorum." Accolon bunu duyunca, "Güzel, tatlı Lord'um," diye bağırdı, "bana merhamet edin, sizi tanıyamamıştım." Kral Arthur, "Ey, Sir Accolon," dedi, "sana merhamet edeceğim, çünkü beni tanımadığını şimdi söylediğin sözlerden anlıyorum. Fakat sözlerinden şunu da anlıyorum; beni öldürmeye razı olduğun için bir hainsin. Gerçi, seni ayıplamıyorum, çünkü kız kardeşim Morgan le Fay, hainee büyüleriyle seni baştan çıkardı ve sana kötü şehvetini kabul ettirdi; fakat eğer yaşarsam, ondan o kadar acı bir intikam alacağım ki, bu intikamdan bütün Hıristiyan âlemi bahsedecek. Tanrı bilir ki, onu diğer bütün akrabalarından fazla saydım ve sevdim; kendi karımdan ve ailemin bütün üyelerinden fazla ona itimat gösterdim." Kral Arthur, bunu söyledikten sonra, savaş meydanında nöbet bekleyenleri çağırarak, "Efendiler, buraya gelin," dedi; "biz iki şövalye birbirimizi fena halde hırpalayıncaya kadar savaştık, belki de birbirimizi öldürecektik; halbuki birbirimizi tanımış olsaydık burada ne bir savaş olur, ne de bir darbe indirilirdi." O sırada Sir Accolon orada toplanmış olan bütün şövalyelere ve adamlara yüksek sesle, "Ey Lordlar," diye bağırdı, "bu asil şövalye ile savaştığıma son derece pişmanım, çünkü o, dünyanın en cesur, en erkek, en şerefli insanı; o, bizim hepimizin hükümdarı Kral Arthur'un ta kendisi; kötü bir talih ve tesadüf eseri olarak sadakat yemini ettiğim kralım ve efendimle böyle savaştım."

XII. BÖLÜM

Kral Arthur'un iki kardeşi nasıl barıştırıp yirmi şövalyeyi kurtardığı ve Sir Accolon'un nasıl öldüğü.

O zaman orada bulunan bütün halk diz çöküp Kral Arthur'dan merhamet diledi. Arthur, "Size karşı merhametli davranacağım," dedi; "seyyar şövalyelerin başından ne gibi maceralar geçtiğini burada gördünüz; ikimizin de son derece hırpalanmasına sebep olan bu savaşta kendi şövalyelerimden biriyle nasıl çarpıştığımı gördünüz. Fakat efendiler, ikimiz de fena surette yaralandığımız ve benim de dinlenmeye çok ihtiyacım olduğu için, siz iki kardeş anlaşmaya çalışacaksınız: Sizin

namınıza savaştım Sir Damas ve bu şövalyeyi yendim; bununla beraber hakkınızda gene hüküm vereceğim: sizin kibirli ve kötülükle dolu bir şövalye olduğunuzu söylüyorlar. Sir Damas; hareketlerinizin yiğitlikten mahrum olduğunu söylüyorlar; onun için bütün şatoyu etrafındaki binaları ile ve toprakları ile kardeşinize vermenizi istiyorum; Sir Ontzlake buna karşılık, size her sene kadınlara mahsus bir binek atı verecek; çünkü size bir harp atından fazla bu yakışır. Bundan başka Sir Damas, macera peşinden giden seyyar şövalyeleri rahatsız edersen, sana öleceğini bildiriyorum. Uzun müddet hapsettiğin şu yirmi şövalyeyi serbest bırakmanı ve onlara istedikleri bütün silahlarını da iade etmeni istiyorum; eğer bu şövalyelerden herhangi biri sarayıma gelip senden şikâyet ederse, başımın üzerine yemin ederim ki, öldürüleceksin. Size gelince Sir Ontzlake, iyi ve cesur bir şövalye olduğunuz, bütün hareketlerinizde dürüst ve müşfik davrandığınız söylendiği için sizden şunu istiyorum; benim yanıma, sarayıma, mümkün olduğu kadar çabuk geleceksiniz. Ve şövalyem olacaksınız; eğer bundan sonra da iyi hareket ederseniz, Tanrı'nın yardımıyla size o kadar yardım edeceğim ki, kısa bir zaman içinde kardeşiniz Sir Damas kadar müreffeh bir hayat süreceksiniz." Sir Ontzlake, "İyiliğinizin ve cömertliğinizin büyüklüğü için Tanrı'ya şükrediyorum," dedi, "eğer kısa bir müddet evvel maceraperest bir şövalye tarafından iki bacağım da ağır surette yaralanmamış olsaydı, sizinle ben savaşacaktım." Arthur, "Keşke öyle olsaydı," dedi, "çünkü o zaman bu kadar yaralanmayacaktım. Size bunun sebebini söyleyeyim; eğer karşıma benden haince çalınan kendi kılıcım çıkmasaydı, bu kadar a ğır yaralanmayacaktım; bu savaş beni öldürmek için evvelinden tertip edildi; haince bir suikast ve haince büyülerle hazırlandı." Sir Ontzlake, "Ah, sizin kadar asil ve cesur bir insana herhangi bir erkeğin veya herhangi bir kadının hainlik etmesi çok yazık," dedi. Arthur, "Tanrı'nın yardımıyla yakında onları mükâfatlandıracağım," dedi; "söyleyin bana," diye devam etti, "Camelot'tan ne kadar uzaktayım." "Oradan iki günlük mesafedesiniz, efendim." Sir Arthur, "Dinlenebilmek için rahat bir yerde olmayı arzu ederdim," dedi. Sir Ontzlake, "Civarda, buradan sadece üç mil uzakta, ihtiyarlarınızın tesis ettiği rahibelerinizin zengin bir manastırı var, efendim," dedi. Böylece Kral, orada bulunan bütün halk ile vedalaştı ve Sir Accolon ile atlarına bindiler. Manastıra vardıkları zaman Arthur, hekimler ça-

ğırttı ve hem kendi yaralarını, hem de Accolon'un yaralarını tedavi ettirdi; Kral Arthur tamamıyla iyileşti, fakat Sir Accolon o kadar kan kaybetmişti ki, yaşayamadı ve dört gün içinde öldü. Kral Arthur, Accolon'un cesedini altı şövalye ile Camelot'a gönderdi: "Onu kız kardeşim Morgan le Fay'e götürün," dedi, "ona bu cesedi hediye olarak gönderdiğimi ve kılıcım Excalibur ile kınını elde ettiğimi söyleyin." Şövalyeler, Accolon'un cesediyle yola çıktılar.

XIII. BÖLÜM

Morgan, kocası Sir Uriens'i nasıl öldürmek istedi ve oğlu Sir Uwaine babasını nasıl kurtardı.

Bütün bunlar olup biterken Morgan le Fay, Kral Arthur'un öldüğünü zannediyordu. Böylece bir gün Kral Uriens'in yatağında uyuduğunu görünce, yanına sırlarını bilen bir genç kızı çağırıp, "Git bana kocamın kılıcını getir," dedi, "çünkü onu öldürmek için şimdiye kadar böyle iyi bir fırsat bulamadım." Genç kız, "Ah efendim, eğer kocanızı öldürürseniz, kendiniz de kurtulamazsınız," dedi. Morgan le Fay, "Sen aldırma," dedi, "bunu yapmak için, işte, en müsait zaman; onun için git ve bana kılıcı getir." Bunun üzerine genç kız gitti ve Sir Uwaine'i başka bir odaya, bir yatağa uzanmış, uyurken gördü. Sir Uwaine'e yaklaşarak onu uyandırdı, "Kalkınız ve annenizin yanına gidiniz," dedi; "yatağında uyuyan babanızı öldürmek istiyor, beni de kılıcını almaya gönderdi." Sir Uwaine, "Sen işine bak," dedi, "bu meselenin hallini bana bırak." Genç kız, titreyen ellerle derhal kılıcı Morgan'a götürdü; Morgan, kılıcı çevik bir hareketle yakaladı, kınından çekti, yatağın baş tarafına doğru cüretle yürüdü ve Kral Uriens'i en emin şekilde öldürmek için nasıl ve nereye vuracağını düşündü. Vurmak için kılıcını tam kaldırmıştı ki, Sir Uwaine annesinin üstüne atıldı ve elini yakaladı: "Ah, ifrit, ne yapmak istiyorsun?" dedi. "Eğer annem olmasaydın, bu kılıçla senin başını kesmem icap ederdi. Merlin'in bir şeytandan doğduğunu söylüyorlar; fakat beni yeryüzünde yaşayan bir ifrit doğurdu." "Ah, benim güzel oğlum Uwaine, bana merhamet et; bunu bir şeytanın tahrikiyle yaptım, onun için senin affını diliyorum; bundan sonra asla böyle bir şey yapmam; benim şerefimi kurtar, beni ele verme." Sir

Uwaine, "Bir daha bu tarzda hareketler yapmazsan seni affedeceğim," dedi. Morgan "Yapmam oğlum, seni temin ediyorum," dedi.

XIV. BÖLÜM

Kraliçe Morgan le Fay'in, Accolon'un ölümü yüzünden büyük bir ıstıraba nasıl kapıldığı ve Arthur'dan kılıcın kınını nasıl çaldığı.

Morgan le Fay, bunun üzerine, Accolon'un ölüm haberini aldı; cesedi kiliseye getirildi ve Morgan, Kral Arthur'un, kılıcını yeniden nasıl elde ettiğini öğrendi. Kraliçe Morgan, Accolon'un öldüğünü duyunca o kadar ıstırap çekti ki, kalbi adeta parçalandı. Fakat derdinin herkes tarafından bilinmemesini istediği için, bir şey belli etmedi ve ıstırabını açığa vurmadı. Fakat kardeşi Arthur gelinceye kadar orada kalırsa hayatının altın pahasına bile kurtarılamayacağını biliyordu.

Morgan, Kraliçe Guenever'in yanına giderek, memlekette gezinmek için müsaade istedi. Kraliçe Guenever, "Kardeşiniz Kral Arthur geri dönünceye kadar burada kalabilirsiniz," dedi. Morgan le Fay "Kalamam," dedi, "o kadar acele işlerim var ki, vakit kaybedemem." Guenever, "Peki, istediğiniz zaman gidebilirsiniz," dedi. Morgan böylece, ertesi gün şafak sökmeden atına binip bütün günü ve gecenin bir kısmını yolculukla geçirdikten sonra, ertesi gün öğle üzeri rahibelerin manastırına vardı; Kral Arthur orada bulunuyordu ve Morgan bunu bildiği halde kardeşinin nerede olduğunu sordu. Rahibeler, Arthur'un son üç gece zarfında pek rahat edemediği için uyumak üzere yatağına uzandığını söylediler. Morgan, "Onu, benden başka hiç kimsenin uyandırmamasını emrediyoum." dedi. Bundan sonra atından indi ve kardeşinin kılıcı Excalibur'u çalmayı düşündüğü için, doğru Arthur'un odasına gitti; hiç kimse onun emirlerine itiraz etmek cüretini gösteremediği için, Arthur'u yatağında uyurken buldu; Excalibur'u yalın olarak sağ elinde tutuyordu. Morgan bunu görünce son derece üzüldü; çünkü kardeşini uyandırmadan kılıcı elde edemeyeceğini, uyandırdığı takdirde ise öleceğini biliyordu. Kılıcın sadece kınını aldı ve atına binip uzaklaştı. Kral, uyanıp kını bulamayınca hiddetlendi ve odasına kimin girdiğini sordu; rahibeler kız kardeşi Kraliçe Morgan'ın odaya

girdiğini, kını cüppesinin altına koyup gittiğini söylediler. Arthur, "Eyvah, beni doğru dürüst koruyamadınız," dedi. Hepsi birden "Kız kardeşinizin emirlerine karşı gelmeye cüret edemedik efendim," dediler. Kral, "Ah, bulabileceğiniz en iyi atı getirin," dedi, "Sir Ontzlake'e de söyleyin, en kısa zamanda silahlansın, o da iyi bir ata binip benimle beraber gelsin." Böylece, Kral ile Sir Ontzlake derhay iyice silahlanıp Morgan'ın peşinden gittiler. Bir haçın yanında bulunan bir sığırtmaca şu sırada oradan bir Lady'nin geçip geçmediğini sordular. Bu fakir adam, "Efendim, demin buradan kırk atlı bir Lady geçti ve şu ormana gitti." dedi. Bunun üzerine Kral ile Sir Ontzlake, atlarını mahmuzlayıp hızla ilerlediler. Çok geçmeden, Arthur, Morgan le Fay'i gördü ve onu mümkün olduğu kadar süratle kovaladı. Morgan, kardeşi tarafından takip edildiğini görünce, ormanda daha hızla ilerleyerek bir ovaya vardı. Arthur'un elinden kurtulamayacağını görünce, atını orada bulunan bir göle sürdü. "Ben ne olursam olayım, kardeşim bu kına sahip olamayacak," diyerek, kını suyun en derin yerine fırlattı; altını ve mücevherleri ağır olan kın, sulara gömüldü. Bundan sonra Morgan, birçok büyük taşların bulunduğu bir vadiye gitti ve yakalanacağını anladığı zaman, sihir yaparak kendisini, adamlarını ve atlarını büyük mermer taşları şekline soktu. Bu sırada Sir Arthur ile Sir Ontzlake oraya vardılar; fakat kral, taşlardan hangisinin kız kardeşi, hangisinin adamları olduğunu anlayamadı, şövalyeleri birbirinden ayırt edemedi. Kral, "Ah, işte bakınız, Tanrı intikamını alıyor," dedi; "bu felakete şimdi müteessir oldum." Bundan sonra Kral, kını aradı, fakat bulamadı, geldiği manastıra döndü. Arthur gittikten sonra Morgan, kendisini de diğerlerini de eski haline soktu ve "Efendiler, artık istediğimiz yere gidebiliriz," dedi.

XV. BÖLÜM

Morgan le Fay'in, boğulmaya mahkûm bir şövalyeyi nasıl kurtardığı ve Kral Arthur'un kendi sarayına nasıl döndüğü.

O zaman Morgan, "Kardeşim Arthur'u gördünüz mü?" dedi. Şövalyeleri, "Evet, gördük" dediler; "yerimizde kımıldasaydık onu siz de görecektiniz, çünkü onun cengâver hali bizi kaçırtacaktı." Morgan, "Size

inanıyorum," dedi. Bundan biraz sonra yoluna devam ederken, bir şövalye ile karşılaştı; bu şövalyenin önünde başka bir atın üzerinde, eli ayağı, gözleri bağlı ve bir kuyuda boğulmaya götürülen diğer bir şövalye ilerliyordu. Morgan, bu şövalyenin böyle bağlı olduğunu görünce, "Bu şövalyeyi ne yapacaksınız?" diye sordu. Şövalye, "Lady, onu boğacağım?" dedi. Morgan, "Niçin?" diye sordu. "Niçin mi? Onu karımla yakaladığım için; biraz sonra karım da aynı şekilde ölecek." Morgan le Fay, "Yazık olur," dedi; sonra boğulmaya götürülen şövalyeye, "Siz ne dersiniz, şövalye?" diye sordu; "Söylediği doğru mu?", "Hayır efendim, doğru değil." Morgan le Fay, "Siz nerelisiniz, hangi memlekettensiniz?" dedi. "Kral Arthur'un sarayındanım, ismim Manassen ve Accolon of Gaul'ün yeğeniyim." Morgan "Bunu iyi ki söylediniz," dedi, "Accolon'un hatırı için kurtulacaksınız ve düşmanınız sizin şimdiki vaziyetinizde olacak." Böylece, Manassen'in bağları çözüldü ve diğer şövalye bağlandı. Manassen derhal onun silahlarını aldı, zırhını kendi sırtına geçirdi, ata bindi ve önünde yürüyen düşmanı kuyuya atıp boğdu. Sonra gene Morgan'ın yanına giderek Kral Arthur'a söyleyecek bir şeyi olup olmadığını sordu. "Kral Arthur'a seni, onun hatırı için değil, Accolon'un hatırı için kurtardığını söyle; kendimi ve yanımdakileri taş haline sokabileceğim müddetçe ondan korkmayacağımı da ilave et. Fırsat bulursam çok daha büyük şeyler yapabileceğimi de bilsin." Morgan, bunları söyledikten sonra, Gore memleketine gitti; orada ihtişamla karşılandı. Şatolarını ve kasabalarını adamakıllı sağlamlaştırdı, çünkü Kral Arthur'dan daima çok korkuyordu. Kral, manastırda iyice dinlendikten sonra, Camelot'a gitti; Kraliçe de, asılzadeler de, onun geri dönüşüne çok sevindiler. Arthur'un evvelce anlattığımız garip maceralarını duydukları zaman, Morgan le Fay'in hainliğine hepsi şaştılar; şövalyelerin birçoğu onun yakılmasını istedi. Bundan başka, Manassen, saraya gelip macerasını Krala anlattı. Kral, "O pek müşfik bir kız kardeşiniş," dedi; "eğer yaşarsam ondan öyle bir intikam alacağım ki, bütün Hıristiyan âlemi bundan bahsedecek." Ertesi gün, Morgan tarafından gönderilen bir genç kız, kralın huzuruna çıktı; o sarayda şimdiye kadar görülmüş hırkaların en muhteşemini beraberinde getirmişti; bu hırkanın her yeri mücevherlerle örtülü idi ve Kral, bu kadar kıymetli taşları hayatında görmemişti. Genç kız, "Size bu hırkayı kız kardeşiniz gönderiyor," dedi, "bu hedi-

yesini kabul etmenizi arzu ediyor; ve sizi incittiği her hususta, istediğiniz gibi cezalandırılmaya razı." Kral bu hırkayı görünce çok beğendi, fakat pek bir şey söylemedi.

XVI. BÖLÜM

Göl Perisi, Kral Arthur'u yakacak olan bir hırkadan nasıl kurtardı.

Bu sırada Göl Perisi, Kralın yanına gitti ve "Efendim, sizinle hususi olarak konuşmalıyım," dedi. Kral, "İstediğinizi söyleyiniz," dedi. Genç kız, "Efendim, neyin nesi olduğunu bilmeden bu hırkayı giymeyiniz," dedi; "hırkayı getirene, bunu evvela kendisinin giymesini emretmeden önce, bu ne sizin, ne de şövalyelerinizden birinin sırtına değsin." Kral, "Peki, nasihatlerinize uyarak hareket edeceğim," dedi. Sonra, kız kardeşinin gönderdiği genç kıza, "Bana getirdiğiniz bu hırkayı sizin üstünüzde görmek istiyorum," dedi. Genç kız, "Efendim, bir kralın elbisesini giymek bana yaraşmaz." dedi. Kral, "Başımın üzerine yemin ederim ki, bu hırka benim veya burada bulunan herhangi bir insanın sırtına değmeden evvel onu siz giyeceksiniz," dedi. Böylece Kral, hırkayı genç kıza giydirdi; genç kız derhal ölerek yere düştü; hiçbir söz söylemeden yanıp kömür oldu. O zaman Kral, eskisinden daha fazla hiddetlendi, son derece gazaba geldi ve Kral Uriens'e, "Benim kız kardeşim olan kadın, sizin karınız, bana bir kötülük yapmak için daima fırsat kolluyor," dedi; "pekâlâ biliyorum ki, beni mahvetmek için onunla ya siz anlaştınız, yahut da yeğenim olan oğlunuz anlaştı. Bununla beraber onunla anlaştığınızı pek zannetmiyorum, çünkü Accolon, Morgan'ın sizi de, beni de mahvetmek istediğini bana kendi ağzıyla itiraf etti; onun için sizi affediyorum; fakat oğlunuz Sir Uwaine'den şüpheleniyorum ve onu benim sarayımdan kovmanızı emrediyorum." Böylece, Sir Uwaine kovuldu. Sir Gawaine bunu öğrenince onunla beraber gitmeye hazırlandı: "Benim yeğenimi kovan, beni de kovmuş sayılır" dedi. Bundan sonra ikisi de yola çıktılar ve büyük bir ormanda ilerlediler. Keşişlerin oturduğu bir manastıra vardılar ve orada çok iyi karşılandılar. Fakat, Sir Gawaine'in gittiği, Krala haber verildiği zaman her sınıf halk çok üzüldü. Gawaine'in kardeşi Gaheris,

"Bir şövalyenin hatırı için şimdi iki şövalye kaybettik." dedi. Ertesi gün Uwaine ile Gawaine manastırda sabah dualarını dinledikten sonra yola çıktılar ve büyük bir ormana varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Sir Gawaine, bir vadide bulunan küçük bir kulenin yanında on iki güzel genç kız ve büyük atlara binmiş silahlı iki şövalye gördü. Genç kızlar bir ağacın yanında, bir aşağı bir yukarı geziniyorlardı. Sir Gawaine, o ağaca beyaz bir kalkanın asılı olduğunu fark etti; genç kızlar kalkanın hizasına her gelişlerinde, kalkana tükürüyorlardı; bazıları ise üstüne çamur atıyorlardı.

XVII. BÖLÜM

Sir Gawaine ile Sir Uwaine'in on iki güzel genç kız ile nasıl karşılaştıkları ve genç kızların Sir Marhaus'tan nasıl şikâyet ettikleri.

Bunun üzerine Sir Gawaine ile Sir Uwaine gidip genç kızları selamladılar ve kalkana niçin böyle hakaret ettiklerini sordular. Genç kızlar, "Efendiler, size anlatalım," dediler: "bu memlekette şu beyaz kalkanın sahibi olan bir şövalye var; çok cesur bir insan, fakat bütün kadınlardan nefret ettiği için bütün bu hakaretleri kalkanına ediyoruz." Sir Gawaine, "Şunu söyleyeyim ki, bütün kadınları hakir görmek iyi bir şövalyeye hiç de yaraşmaz" dedi; "belki sizlerden nefret edişinin bir sebebi var; eğer sizin söylediğiniz kadar şerefli bir adamsa belki başka bir yerdeki kadınları seviyor ve onlar tarafından da seviliyor. O şövalyenin ismi ne?" Genç kızlar, "Onun ismi Marhaus, efendim," dediler. "İrlanda Kralının oğlu." Sir Uwaine, "Ben onu iyi tanırım," dedi, "dünyanın en iyi şövalyelerinden biridir; onu, birçok şövalyelerin iştirak ettiği bir mızrak oyununda bunu ispat ederken görmüştüm; o gün hiç kimse onunla boy ölçüşemedi." Sir Gawaine, "Ah, genç kızlar, galiba kabahat sizde," diye devam etti; "eğer şu kalkanı oraya astıysa, kendisinin de uzakta olmadığını tahmin edebiliriz; o zaman bu şövalyeler at üstünde onunla boy ölçüşebilirler ve böyle olması sizin için daha şerefli olur; bir şövalyenin kalkanının tahkir edilmesine artık tahammül edemem." Bunu söyledikten sonra Sir Uwaine ile Sir Gawaine oradan biraz uzaklaştılar ve Sir Marhaus'ı büyük bir atın sırtında,

doğru oraya giderken gördüler. On iki genç kız Sir Marhaus'u gördükleri zaman çıldırmış gibi küçük kuleye kaçtılar, hatta bazıları koşarken yolda düştü. O sırada kulenin şövalyelerinden biri kalkanını kaldırdı ve yüksek sesle, "Sir Marhaus, kendini müdafaa et," dedi. Bundan sonra iki şövalye birbirlerinin üstüne öyle bir hızla atıldılar ki, diğer şövalyenin mızrağı Sir Marhaus'a çarparak kırıldı; Sir Marhaus da ona öyle bir kuvvetle vurdu ki, bu darbe düşmanın boynunu ve atının sırtını kopardı. Kulenin diğer şövalyesi bunu görerek, Marhaus'a doğru koştu ve öyle bir çarpıştılar ki, Sir Marhaus çok geçmeden diğer şövalye ile atını da öldürerek yere serdi.

XVIII. BÖLÜM

Sir Marhaus'un, Sir Gawaine ve Sir Uwaine ile nasıl savaştığı ve ikisini de nasıl yendiği.

Bundan sonra Sir Marhaus, kalkanına yaklaştı ve kalkanının nasıl lekelenmiş olduğunu görerek, "Bu hakaretin kısmen intikamını aldım," dedi; "fakat bu beyaz kalkanı bana veren sevgilimin hatırı için taşıyacağım, kendi kalkanımı ise buraya asacağım." Böylece kalkanı boynuna astı. Sonra, atını doğru Sir Gawaine ile Sir Uwaine'in yanına sürerek, onlara, burada ne aradıklarını sordu. Sir Gawaine ile Sir Uwaine, maceralarla karşılaşmak için Kral Arthur'un sarayından geldiklerini söylediler. Marhaus, "İşte karşınızda maceraperest bir şövalye var; arzu ettiğiniz her maceraya atılmaya hazırım." dedikten sonra karşılarına geçip savaşmak için vaziyet aldı. Sir Uwaine, Sir Gawaine'e "Bırakınız, gitsin," dedi; "o, dünyanın en iyi şövalyelerinden biridir; ikimizden birinin onunla boy ölçüşmesini arzu etmem." Sir Gawaine, "Hayır, olmaz," dedi, "o ne kadar iyi bir şövalye olursa olsun, onunla boy ölçüşmemek ayıp olur." Sir Uwaine, "Peki, öyle ise onunla sizden evvel ben karşılaşacağım," dedi; "çünkü ben sizden daha zayıfım ve eğer beni yere sererse intikamımı alabilirsiniz." Böylece bu iki şövalye büyük bir şiddetle birbirlerinin üzerine atıldılar ve Sir Uwaine, Sir Marhaus'a öyle bir kuvvetle vurdu ki, mızrağı kalkana çarparak paramparça oldu; Sir Marhaus ise Sir Uwaine'e o kadar dehşetli bir darbe indirdi ki, şövalyeyi de, atını da yere attı ve Sir Uwaine'in sol tarafını ya-

raladı. Bundan sonra Sir Marhaus, mızrağı elinde, atını Gawaine'e doğru sürdü. Sir Gawaine bunu görünce kalkanını kaldırdı; ikisi de ellerinde mızrakları, atlarının bütün hızıyla birbirlerinin üstüne atıldılar; iki şövalye de birbirlerinin kalkanları ortasına şiddetle çarptılar; Sir Gawaine'in mızrağı kırıldığı halde Sir Marhaus'un mızrağı kırılmadığı için Sir Gawaine ile atı yere yuvarlandılar. Sir Gawaine çevik bir hareketle ayağa kalktı, kılıcını çekti ve yaya olarak Sir Marhaus'a doğru döndü. Bunu gören Sir Marhaus da kılıcını çekti ve at üstünde Sir Gawaine'e yaklaşmaya başladı. Sir Gawaine, "Şövalye, yere inmezsen, atını öldüreceğim," dedi. Sir Marhaus, "Size çok teşekkür ederim, bana bir nezaket dersi verdiniz," dedi, "şövalyenin biri ayakta iken, diğeri at üstünde olamaz." Bunu söyledikten sonra Sir Marhaus mızrağını bir ağaca dayadı, atından inip hayvanı bir ağaca bağladı ve kalkanını kaldırdı. Heyecanla birbirlerinin üstüne atıldılar ve kılıçlarını öyle bir savurdular ki, kalkanlarından parçalar koptu, miğferleri ve zırhları zedelendi, birbirlerini yaraladılar. Fakat saat dokuzdan beri Sir Gawaine'nin kuvveti gittikçe artmaktaydı ve kuvveti öğle vakti üç misli büyüdü. Bunu gören Sir Marhaus, Gawaine'nin gittikçe kuvvetlenmesine çok hayret etti. İki şövalye birbirlerini ağır surette yaraladılar. Fakat öğleden sonra ve akşam olmaya başlayınca Sir Gawaine'nin kuvveti azaldı ve son derece eksildi; öyle ki, gittikçe daha kudretli olan Sir Marhaus'a âdeta karşı gelemiyordu. Sir Marhaus, "Sizin son derece iyi bir şövalye ve harikulâde kuvvetli bir adam olduğunuzu savaş devam ettiği müddetçe, adamakıllı anladım." dedi; "bizim aramızda büyük bir kavga mevzusu yok; çok zayıf düştüğünüzü hissettiğim için, canınızı yakarsam yazık olur." Sir Gawaine, "Ah, aziz şövalye, benim söylememem gereken şeyi siz söylüyorsunuz," dedi. Bunun üzerine miğferlerini çıkardılar, kucaklaştılar ve birbirlerini kardeş gibi seveceklerine yemin ettiler. Sir Marhaus, Sir Gawaine'i o gece misafir edebilmek için ricada bulundu. Böylece atlarına binip Sir Marhaus'un evine doğru gittiler. Yolda Sir Gawaine, "Şövalye, sizin kadar değerli bir insanın kadınlardan ve genç kızlardan hoşlanmamasına çok hayret ediyorum," dedi. Sir Marhaus, "Benim ismimi böyle çıkaranların kuledeki genç kızlarla onlara benzeyenler olduğunu biliyorum. Onlardan niçin nefret ettiğimi size şimdi söyleyeceğim. Onların birçoğu cadı ve büyücüdür; bir şövalye vücut bakımından ne kadar biçimli, ne kadar cesur olursa

olsun, bu cadılar onu alt etmek için tam bir korkak haline sokuyorlar; onlardan nefret etmemin başlıca sebebi bu. Bütün iyi Ladylere ve asil kadınlara ise, bir şövalye gibi hizmet etmeyi borç bilirim." Fransızca kitapta söylenildiği gibi, kuvvetinin üç misli artışına rağmen birçok şövalye Sir Gawaine ile başa çıkabilmiştir. Bu altı şövalye: Sir Launcelot de Lake, Sir Tristram, Sir Bors de Ganis, Sir Percivale, Sir Pelleas ve Sir Marhaus, Sir Gawaine'i mağlup etmişlerdir. Çok geçmeden Sir Marhaus'un, oturduğu yere küçük bir manastıra, geldiler; orada atlarından indiler; kadınlar ve genç kızlar silahlarını aldılar ve derhal yaralarını muayene ettiler; çünkü üçü de yaralanmıştı. Sir Marhaus'un evinde üçü de rahat ettiler ve iyi ağırlandılar; zira Sir Marhaus, onların Kral Arthur'un kız kardeşinin oğulları olduğunu öğrenince, elinden geldiği kadar misafirperverlik gösterdi. Böylece yedi gece geçirdiler, yaraları iyice iyileşti ve nihayet oradan ayrıldılar. Sir Marhaus, "Şimdi bu kadar çabuk ayrılmayacağız," dedi; "size ormanda yol göstereceğim." Yedi gün hiçbir macera ile karşılaşmadan yollarına devam ettiler. Nihayet Arroy ormanı ismini taşıyan ve garip maceralar memleketi olan büyük bir ormana vardılar. Sir Marhaus, "Bu memleket, bu ismi taşıdığı günden beri buraya gelen her şövalye garip maceralarla karşılaştı," dedi. Yollarına devam edip taşla dolu derin bir vadiye vardılar. Ve orada güzel bir dere gördüler; biraz yukarıda, pınar başında güzel bir çeşme vardı. Çeşmenin yanında üç genç kadın oturuyordu. Şövalyeler, atlarını oraya sürüp kadınlarla selamlaştılar. En büyüğünün başında altından bir çelenk vardı; ya altmış yaşında veya daha yaşlı idi ve çelenk ile örtülen saçları beyazdı. Başında altın bir halka taşıyan ikincisi otuz yaşındaydı. Sadece on beş yaşında olan üçüncüsünün başında çiçekten yapılmış bir çelenk vardı. Onları böyle gören şövalyeler, çeşmenin yanında oturmalarının sebebini sordular. Kadınlar, "Burada bulunmamızın sebebi, seyyar şövalyeleri garip sergüzeştlere sürüklemek," dediler; "sizler macera peşinde koşan üç şövalyesiniz, bizler de üç genç kızız, onun için her biriniz aramızdan birini seçmelisiniz. Bu olup bittikten sonra sizleri üç yol ağzına götüreceğiz; orada her biriniz yanınızdaki kadın ile beraber yollardan birini seçeceksiniz. Bugünden tam on iki ay sonra gene burada buluşmalıyız; başınız üzerine yemin etmelisiniz." Sir Marhaus, "Güzel söylediniz," dedi.

XIX. BÖLÜM

Sir Marhaus, Sir Gawaine ve Sir Uwaine'in üç genç kız ile nasıl karşılaştıkları ve her birinin genç kızlardan birini nasıl seçtiği.

"Şimdi her birimiz bir genç kız seçeceğiz," dediler. Sir Uwaine, "Ben ikinizden de daha genç ve daha zayıfım," dedi; "onun için en ihtiyarını seçiyorum, çünkü o görmüş geçirmiş bir kadın; yardımına ikinizden de daha çok ihtiyacım var; yardıma muhtaç olduğum zaman o bana en iyi şekilde yardım edebilir." Sir Marhaus, "Ben otuz yaşındakini istiyorum," dedi, "çünkü bana en uygun olanı o." Sir Gawaine, "Teşekkür ederim," dedi, "çünkü en gencini, en güzelini ve benim için en hoş olanını bana bıraktınız." Bundan sonra kadınların her biri kendi şövalyesinin atını dizginlerinden tutarak üç yolun ağzına götürdü. O günden tam on iki ay sonra çeşmenin yanında buluşacaklarına orada yemin ettiler; sonra kucaklaşıp ayrıldılar; şövalyelerden her biri Ladysini kendi atının arkasına aldı. Sir Uwaine batıya doğru giden yolda, Sir Marhaus güneye doğru giden yolda ve Sir Gawaine kuzeye doğru giden yolda ilerlediler.

Şimdi, Sir Gawaine'in başından geçenleri anlatmaya başlayalım. Sir Gawaine, iyi bir ev sahibi olan ihtiyar bir şövalyenin oturduğu güzel bir şatoya varıncaya kadar seçtiği yolda ilerledi; şatoya geldiği zaman şövalyeye bu memlekette maceralarla karşılaşıp karşılaşmayacağını sordu. İhtiyar şövalye, "Yarın sizi bazı maceralarla yüzyüze getireceğim; üstelik harikulâde maceralar," dedi. Böylece ertesi gün bir çimenliğe varıncaya kadar maceralar ormanında ilerlediler. Çimenlikte bir haç gördüler ve orada mıhlanıp kaldılar. O sırada, dünyada gördükleri şövalyelerin en güzeli, erkeklerin en yakışıklısı, bulundukları yere geldi; bu şövalyenin çektiği ıstırabın bir eşini şimdiye kadar hiç kimse görmemişti. Bu şövalye, Sir Gawaine'i görünce selam verdi. Tanrı'nın Sir Gawaine'e çok şeref bağışlamasını diledi. Sir Gawaine, "Çok teşekkür ederim," dedi, "size de şan ve şeref bağışlaması için Tanrı'ya dua ediyorum." Şövalye, "Ah, şerefe ehemmiyet vermem," dedi, "çünkü şereften sonra ben kedere ve şerefsizliğe kurban giderim."

XX. BÖLÜM

Bir şövalye ile bir cücenin bir Lady için nasıl mücadele ettikleri.

Şövalye bunu söyledikten sonra, çimenliğin bir ucuna gitti; Sir Gawaine çimenliğin diğer ucunda, tek başına olan bu şövalyeye karşı kalkanları ve mızraklarıyla hazırlanıp duran on şövalye gördü. Yalnız olan bu şövalye, eline büyük bir mızrak aldı ve on şövalyenin biriyle karşılaştı; fakat dertli şövalye bu düşmanına o kadar kuvvetle vurmuştu ki, karşısındaki, atının kuyruğu üzerinden kayarak aşağı yuvarlandı. Bu kederli şövalye, hepsine aynı şeyi yaptı; adamlarla beraber atlarını da kolayca yere serdi ve bütün bunları bir tek mızrakla yaptı. Şövalyelerin onu birden yaya kalınca, tek başına olan bu şövalyeye hücum ettiler; o, taş gibi hareketsiz kaldı; düşmanlarının onu atından aşağı çekmelerine, elini ayağını bağlamalarına müsaade etti. Bundan sonra düşmanları, şövalyeyi, atının karnının altına bağlayıp götürdüler. Sir Gawaine, "Ah, şu şövalyeye böyle muamele ettiklerini görmek ne hazin manzara," dedi; "o da düşmanlarına karşı gelmedi, bağlanmasına müsaade etti." Ev sahibi "Evet, doğru," dedi; "eğer kendisini korumak isteseydi, düşmanları onunla başa çıkamazlardı." Genç kız, Gawaine'e, "Efendim, bu dertli şövalyeye yardım etmek, bence, sizin şerefli vazifenizdi," dedi; "o, benim gördüğüm şövalyelerin en iyilerinden biridir." Sir Gawaine, "Ben onun imdadına koşardım ama," dedi, "yardım istemediğini zannettim." Genç kız, "Bana da öyle geliyor ki," dedi, "siz o şövalyeye yardım etmek arzusunu kuvvetle duymadınız." Böylece konuşurlarken çimenliğin öbür ucunda başı açık, fakat vücudu zırhlı ve silahlı bir şövalye gördüler. Karşı taraftan da başı açık, fakat vücudu zırhlı ve silahlı bir cüce göründü; cücenin büyük bir ağzı ve kısa bir burnu vardı. Cüce yaklaşınca, "Bizimle burada buluşacak olan Lady nerede?" dedi. Bunun üzerine, Lady ormandan çıkıp geldi. O zaman Lady için mücadele etmeye başladılar; çünkü şövalye de, cüce de "O benim olacak," diyorlardı. Cüce "İyi bir şey yapmak istiyorsak," dedi, "şu haçın yanında duran şövalyeye gidip ikimiz de vaziyeti anlatalım ve onun doğru bulduğu şeyi yapalım." Şövalye, "Buna razıyım," dedi. Böylece üçü de Sir Gawaine'e gittiler ve niçin mücadele ettiklerini söylediler. Sir Gawaine, "Peki, efendiler, bu işi bana bırakıyor mu-

sunuz?" dedi. İkisi de, "Evet" cevabını verdiler. Sir Gawaine, "Şimdi, genç kız, siz, ikisinin ortasında duracaksınız," dedi; "ve hangisini tercih ederseniz onun olacaksınız." Genç kız ikisinin ortasında durduktan sonra şövalyeyi bırakıp cüceye gitti. Cüce, onu alıp şarkı söyleye söyleye yoluna devam etti; şövalye ise büyük bir keder içinde uzaklaştı. Bunun üzerine tepeden tırnağa kadar silahlı iki şövalye gelip yüksek sesle bağırdılar: "Sir Gawaine, Kral Arthur'un şövalyesi, en kısa zamanda hazırlan ve benimle savaş." Böylece birbirlerine öyle bir kuvvetle hücum ettiler ki, ikisi de yere yuvarlandı. Sonra yaya olarak, kılıçlarını çektiler ve şiddetle çarpıştılar.

O sırada diğer şövalye genç kızın yanına sokulup niçin o şövalyenin yanında kaldığını sordu; "Eğer benimle gelirseniz, sizin sadık şövalyeniz olurum," dedi. Genç kız, "Ben sizinle geleceğim" dedi, "Sir Gawaine ile kalmaya gönlüm razı değil; çünkü demin burada bir tek şövalye on şövalye tarafından yenildikten sonra alçakça yakalanıp götürüldü. Onlar mücadele ederken biz ikimiz buradan gidelim." Sir Gawaine, o şövalye ile uzun müddet savaştı, fakat nihayet barıştılar. Şövalye Sir Gawaine'i o gece misafir etmek istedi. Sir Gawaine, bu şövalye ile giderken ona "Bu memlekette on şövalyeyi yere seren o şövalye kimdir?" diye sordu; "bu işi erkekçe başardıktan sonra, elini ayağını bağlamalarına ve onu götürmelerine müsaade etti." Şövalye, 'Ah, o şövalye bence dünyanın en iyi şövalyesi, erkeklerin en mertidir," dedi; "aynı şey onun başına on defadan fazla geldi; ismi Sir Pelleas'tır ve bu memleketin büyük Ladylerinden biri olan Ettard'ı sever. Pelleas, Ettard'a âşık olduğu sıralarda, bu memlekette üç gün sürecek bir mızrak oyunu ilân edildi; memleketin bütün şövalyeleri ve asil kadınları oradaydı; en iyi şövalye olduğunu ispat edene son derece güzel bir kılıç ve altın bir baş çelengi verilecekti; bu şövalye ise bu çelengi orada bulunan en güzel Lady'ye hediye edecekti. Orada beş yüz şövalye vardı, fakat aralarında en iyi şövalye Sir Pelleas idi; karşılaştığı her şövalyeyi yere serer, yahut da atından aşağı atardı. Bu üç gün içinde her gün yirmi şövalyeyi yere serdiği için mükâfatı ona verdiler. Pelleas, derhal Lady Ettard'ın yanına gitti ve çelengi ona vererek dünyanın en güzel kadınının Lady Ettard olduğunu ve bunu inkâr eden her şövalye ile karşılaşmakta tereddüt bile etmeyeceğini açıkça söyledi."

XXI. BÖLÜM

Kral Pelleas'ın, Lady'sini görmek için esir düşmeye nasıl katlandığı ve Sir Gawaine'in Pelleas için Ettard'ın aşkını elde edeceğine dair nasıl söz verdiği.

"Pelleas, böylece, Ettard'ı kendisine mutlak surette hakim olan Lady seçti ve ondan başka birini asla sevmeyeceğini söyledi. Fakat Ettard o kadar kendini beğenmişti ki, Pelleas'ı hakir gördü ve kendi uğruna ölse dahi, Pelleas'ı hiçbir zaman sevmeyeceğini söyledi. O zaman bütün Ladyler ve asil kadınlar Ettard'ın bu kibriyle alay ettiler; çünkü Ettard'dan daha güzelleri vardı ve eğer Sir Pelleas sevgisini onlara vermiş olsaydı, oradaki kadınların ayrı ayrı hepsi asil yiğitliği için Sir Pelleas'ı seveceklerdi. Sir Pelleas, Lady Ettard'ın peşinden bu memlekete geleceğini ve kendisini sevinceye kadar Lady Ettard'ın peşini bırakmayacağını vaat etmişti. Onun için Pelleas çoğu zaman burada, Ettard'ın yakınında; bir manastırın civarında oturuyor ve Ettard, onunla savaşmaları için her hafta şövalyeler gönderiyordu. Pelleas, şövalyeleri mağlup ettikten sonra, Ladysini görebilmek için esir düşmeye isteye isteye katlanıyor, Ettard ise Pelleas'ı daima küçük düşürüyor; şövalyelerine, onu, bazen atının kuyruğuna, bazen de, atının karnının altına bağlattırıyor. Böylece Sir Pelleas'ı, Ettard'ın tahayyül edebileceği en şerefsiz şekilde götürüyorlar. Ettard, bütün bunları, Pelleas'ın memleketi terk etmesi ve aşkından vazgeçmesi için yapıyor. Fakat bütün bunlar onu gitmeye sevk edemez ve eğer yaya iken savaşmaya razı olsaydı, on şövalyeyi at sırtında mağlup ettiği gibi yerde de yenerdi." Sir Gawaine, "Ah, bu şövalyeye ne yazık," dedi "onu yarın ormanda arayacağım ve ona elimden geldiği kadar yardım edeceğim." Sir Gawaine, ertesi gün kendisini misafir etmiş olan Sir Carados ile vedalaştı ve ormanda ilerledi. Nihayet, ölçüsüz bir derde kapılmış olan Pelleas ile karşılaştı. Selamlaştıktan sonra Sir Pelleas'a niçin böyle dertli olduğunu sordu. Sir Pelleas, Sir Gawaine'e evvelce anlattıklarımızı söyledi: "Şövalyelerinin bana karşı dün gördüğünüz gibi muamele etmelerine daima müsaade ediyorum," dedi: "nihayet onun aşkını böylece elde edeceğime güveniyorum, çünkü eğer bütün gücümle savaşmak istersem şövalyelerinin beni kolay kolay esir alamayacaklarını pekâlâ bili-

yor. Onu bu kadar şiddetle sevmeseydim, bu hakarete maruz kalmaktansa yüz kere ölmeyi tercih eder ve yüz kere ölebilirdim; fakat eninde sonunda bana acıyacağından eminim. Birçok, iyi şövalyeler, istediklerini elde etmek için dert çekmişlerdir ama, ben bedbahtım." Bunun üzerine Sir Pelleas, o kadar büyük bir kedere ve ıstıraba kapıldı ki, âdeta atının sırtından düşecek gibi oldu. Sir Gawaine, "Artık matem tutmayınız," dedi; "size imanım üzerine söz veriyorum ki, Lady'nin sizi sevmesi için elimden geleni yapacağım; bunun için size yemin ediyorum." Sir Pelleas, "Ah, siz hangi saraydansınız? Rica ederim, bana söyleyin sevgili dostum," dedi. Sir Gawaine, "Kral Arthur'un sarayındanım," dedi, "Kralın kız kardeşinin oğluyum; Orkney Kralı Lot, babamdır. İsmim de Sir Gawaine." O zaman diğer şövalye, "Benim ismim de Sir Pelleas," dedi, "adalarda dünyaya geldim ve birçok adaların hükümdarıyım. Ve bu uğursuz güne kadar bir kadını ve bir genç kızı asla sevmedim. Şövalye, madem ki siz Kral Arthur'un bu kadar yakın akrabası ve bir kralın oğlusunuz, bana ihanet etmeyin, yardım edin; çünkü onu ancak iyi bir şövalye vasıtasıyla elde edebilirim; o, şuracıklarda, dört mil uzakta bulunan bir kalede ve bütün bu memleketin hükümdarıdır. Ancak şövalyelerine teslim olmaya katlandığım zaman onun yanına gidebiliyorum. Eğer ona sadece şöyle bir bakabilmek için bunu yapmasaydım çok ölürdüm; halbuki şimdiye kadar ağzından bir tek tatlı söz çıkmadı; huzuruna götürüldüğüm zaman beni en kötü şekilde azarlıyor. Ondan sonra atımı ve zırhımı elimden alıp beni kapı dışarı ediyorlar; Ettard benim yiyip içmeme müsaade etmiyor; onun esiri kalmayı daima teklif ediyorum, fakat buna razı olmuyor; ne kadar dert çekersem çekeyim onu her gün şöyle bir görmekten başka bir şey arzu etmiyorum." Sir Gawaine, "Ben bütün bu işleri düzelteceğim," dedi, "siz de benim sözümü dinlemelisiniz. Atınızı ve zırhınızı bana veriniz; onun şatosuna gideceğim ve ona sizi öldürdüğümü söyleyeceğim; benden çok hoşlanacak ve o zaman vazifemi öyle bir dürüstlükle yapacağım ki, Ettard'ın aşkını muhakkak elde edeceksiniz."

XXII. BÖLÜM

Sir Gawaine'in Lady Ettard'ın yanına nasıl gittiği ve Sir Pelleas'ın onları uyurken nasıl yakaladığı.

Bunun üzerine Sir Gawaine, Sir Pelleas'a karşı dürüst ve sadık olacağına yemin etti. Birbirlerine yemin ettikten sonra atlarını ve zırhlarını değiştirdiler, Sir Gawaine yola çıktı ve önünde bu Lady'nin çadırları bulunan şatoya geldi. Ettard, Sir Gawaine'i görür görmez şatoya doğru kaçtı. Sir Gawaine yüksek sesle konuşarak, durmasını, Sir Pelleas olmadığını söyledi: "Ben Sir Pelleas'ı öldüren başka bir şövalyeyim," dedi. Lady Ettard, "Miğferinizi kaldırın da yüzünüzü görebileyim," dedi. Bu şövalyenin Sir Pelleas olmadığını görünce attan inmesine müsaade etti, onu şatosuna götürdü ve Sir Pelleas'ı öldürüp öldürmediğini samimiyetle sordu. Sir Gawaine, "Evet," diye cevap vererek, Kral Arthur'un sarayından, Kralın kız kardeşinin oğlu Sir Gawaine olduğunu söyledi. Lady Ettard, "Hakikaten çok yazık," dedi, "çünkü o, son derece biçimli bir şövalye idi, fakat dünyada en çok nefret ettiğim erkekti ve ondan bir türlü kurtulamıyordum. Onu öldürdüğünüz için sizin Ladyniz olurum ve her istediğinizi yaparım." Böylece Sir Gawaine'i hoş karşıladı. O zaman Sir Gawaine, bir Lady'yi sevdiğini ve o Lady'ye kendisini sevdirmek için bir çare bulamadığını söyledi. Ettard, "Eğer sizi sevmiyorsa onu ayıplamak lazım," dedi; "çünkü bu kadar asil bir aileden gelen sizin gibi cesur bir erkeği hiçbir Lady hakir görmemeli." Sir Gawaine, "Sevgilimi bana âşık etmek için elinizden geleni yapacağınıza imanınız üzerine yemin eder misiniz?" dedi. Ettard, "Evet efendim, bunu yapmaya imanım üzerine yemin ederim," dedi. Sir Gawaine "Bu kadar çok sevdiğim sizsiniz," dedi; "onun için rica ederim verdiğiniz sözü tutunuz." Lady Ettard, "Yeminimi bozmamak için bunu yapmaktan başka çare yok," dedi. Ve böylece Sir Gawaine'in bütün arzularını yerine getirmeyi vaat etti.

Böylece o sırada, Mayıs ayında, Lady Ettard ile Sir Gawaine, şatodan çıkıp akşam yemeğini bir çadırda yediler. Lady Ettard, maiyetindeki genç kızları diğer bir çadırda, artık Sir Pelleas'tan korkmadığı için de şövalyelerinin bir kısmını üçüncü bir çadırda bıraktı. Ve orada, o çadırda, Sir Gawaine onunla iki gün iki gece geçirdi. Üçüncü gün sa-

bahçe erkenden Sir Pelleas silahlandı; Sir Gawaine'den ayrıldığından beri gözünü yummamıştı; çünkü Sir Gawaine bir gün bir gece sonra manastırın yanındaki çadırına döneceğini imanı üzerine vaat etmişti. Sir Pelleas, atına bindi ve şatonun dışında bulunan çadırlara geldi. Birinci çadırda, üç yatakta uyuyan üç şövalye, ayaklarının dibinde de üç şövalye çömezi gördü. Sonra ikinci çadıra girdi ve dört yatakta uyuyan dört kadın buldu. Sonra üçüncü çadıra gitti ve Sir Gawaine'i sevgilisi Ettard ile buldu. Bunu görünce kalbi ıstırabından âdeta çatladı. "Ah, bir şövalye nasıl bu kadar hain olur!" dedi. Sonra kederinden orada kalmaya tahammül edemeyeceğini anladığı için atına bindi ve uzaklaştı. Yarım mil gittikten sonra geri döndü ve ikisini de öldürmeyi düşündü. Onları derin derin uyurken görünce sırf ıstırabından atından âdeta düşecek gibi oldu, fakat kendi kendine, "Bu şövalye ne kadar hain olursa olsun, onu uyurken asla öldüremem," dedi; "şövalyeliğin yüksek nizamını asla bozamam." Bunu söyledikten sonra gene uzaklaştı. Fakat yarım mil gitmeden tekrar geri döndü ve ikisini de öldürmeyi tekrar düşündü; dünyada hiç kimsenin çekmediği derdi çekiyordu. Çadırlara gelince atını bir ağaca bağladı, kılıcını kınından çekip eline aldı ve onların yattığı yere gitti; fakat her şeye rağmen onları uyurken öldürmenin ayıp olacağını düşündü ve yalın kılıcı gırtlaklarının üstüne bıraktıktan sonra atına binip uzaklaştı. Sir Pelleas, çadırlarına gelince yaptıklarını şövalyelerine ve şövalye çömezlerine anlattı; onlara "Bana dürüst ve iyi bir tarzda hizmet ettiğiniz için bütün malımı mülkümü size vereceğim," dedi; "çünkü artık yatağıma yatıyorum ve yataktan asla sağ çıkmayacağım. Size emrediyorum, ben öldüğüm zaman kalbimi vücudumdan çıkarıp iki gümüş tabak arasına koyun ve ona götürün; onu hain şövalye Sir Gawaine ile nasıl gördüğümü söyleyin." Sir Pelleas, bunu söyler söylemez zırhını çıkardı ve yatağına çok büyük bir keder ve ıstırap içinde uzandı.

Sir Gawaine ile Ettard uyandıkları zaman, yalın kılıcı gırtlaklarının üstünde buldular. Ettard, bunun Sir Pelleas'ın kılıcı olduğunu anladı. Sir Gawaine'e, "Eyvah, siz bana da Sir Pelleas'a da ihanet ettiniz." dedi; "bana onu öldürdüğünüzü söylediniz, halbuki sözlerinizin yalan olduğunu, onun yaşadığını biliyorum. Eğer o da size karşı, sizin ona karşı yaptığınız kötülüğü yapsaydı, çoktan ölmüştünüz. Siz bana öyle bir yalan söylediniz, beni hainçe öyle bir aldattınız ki, ikimizin

hali bütün kadınlara ve bütün genç kızlara bir ders olacak." Bunun üzerine Sir Gawaine hazırlandı, ormana girdi. O sırada, bir tesadüf eseri olarak, Göl Perisi Nimue, Sir Pelleas'ın bir şövalyesiyle karşılaştı. Bu şövalye, kederinden inleye inleye ormanda dolaşıyordu, Nimue derdinin sebebini sorunca, hazin şövalye, bir şövalye ile bir Lady'nin, hükümdarını nasıl aldattıklarını ve efendisinin ölünceye kadar yatağında yatacağını söyledi. Nimue, derhal, "Beni yanına götürün," dedi; "onun hayatını sağlayacağım; aşktan ölmeyecek ve onu kendisine bu derece âşık eden kadın, çok geçmeden Pelleas'ınki kadar müşkül bir vaziyete düşecek; çünkü bu kadar cesur bir şövalyeye acımayacak derecede kibirli bir kadın için saadet yoktur." Bu şövalye, Nimue'yu derhal Pelleas'ın yanına götürdü. Nimue, Pelleas'ı yatağında yatarken görünce onun, gördüğü şövalyelerin en yakışıklısı olduğunu düşündüğü için Pelleas'ı büyüleyerek uyuttu. Geri dönünceye kadar Pelleas'ı hiç kimsenin uyandırmamasını emrettikten sonra Lady Ettard'ın bulunduğu yere gitti. İki saat içinde Lady Ettard'ı Pelleas'ın yanına getirdi ve Lady'lerin ikisi de onu uyurken buldular. Göl Perisi, "Bakın, böyle bir şövalyenin katili olduğunuz için utanmalısınız," dedi. Bunun üzerine Ettard'ı öyle bir büyüledi ki, Ettard, Pelleas'ı şiddetle, âdeta çıldırırcasına sevdi. Lady Ettard, "Eyvah, bana ne oldu ki, dünyada en çok nefret ettiğim erkeği şimdi seviyorum," dedi. Nimue, "Tanrı sizi haklı olarak cezalandırıyor," dedi. Tam bu sırada Sir Pelleas uyandı ve Ettard'a baktı. Onu görünce tanıdı ve Ettard'tan dünyada hiçbir kadından nefret etmediği kadar iğrenerek, "Defol, hain, gözüme görünme," dedi. Ettard, Pelleas'ın ne dediğini duyunca ağladı ve sonsuz bir kedere kapıldı.

XXIII. BÖLÜM

Sir Pelleas'ın, Göl Perisi sayesinde artık Ettard'ı sevmeyip, hayatının sonuna kadar Göl Perisi'ni nasıl sevdiği.

Göl Perisi, "Şövalye Pelleas, atınıza binip benimle beraber bu memleketi terk ederseniz, sizi seven bir Lady'ye âşık olacaksınız," dedi. Sir Pelleas, "Peki," dedi; "çünkü Lady Ettard beni çok küçük düşürdü ve bana çok hakaret etti." O zaman olup bitenleri başından sonuna kadar

anlattı ve ölünceye kadar nasıl yatağında yatmaya niyetlendiğini söyledi: "Eskiden onu ne kadar çok seviyorsam, şimdi de ondan o kadar çok nefret ediyorum," dedi. Göl Perisi, "Bana teşekkür ediniz," dedi. Sir Pelleas derhal silahlandı, atına bindi ve şövalyelerine çadırlarını ve eşyalarını Göl Perisi'nin tespit ettiği yere getirmelerini emretti. Böylece Lady Ettard, kederden öldü; Göl Perisi ise, Sir Pelleas'a saadet verdi ve hayatlarının sonuna kadar birbirlerini sevdiler.

XXIV. BÖLÜM

Sir Marhaus'un genç kız ile nasıl yolculuk ettiği ve Güney Sınırları Dükünün bulunduğu yere nasıl geldiği.

Şimdi, otuz yaşındaki kız ile güneye doğru giden Sir Marhaus'tan bahsedelim. Sir Marhaus ile yanındaki, bol ağaçlı bir ormana vardılar, hava kararmıştı; gölgeli bir yolda uzun müddet ilerledikten sonra nihayet bir avluya vardılar ve oraya sığınmak istediler; fakat avludaki adam, onları hiçbir şey pahasına misafir etmedi. Adamcağız sadece, "Eğer oradaki maceraya razı iseniz, sizi geceyi geçirebileceğiniz bir yere götürürüm," dedi. Sir Marhaus "Geceyi geçireceğim yerde ne gibi bir macera ile karşılaşacağım?" dedi. Adamcağız. "Bunu oraya gittiğiniz zaman öğreneceksiniz." dedi. Sir Marhaus, "Nasıl bir macera olursa olsun, beni oraya götürünüz efendim," dedi; "çünkü ben de, yanımdaki genç kız da, atım da yorgunuz." Böylece, adamcağız gidip kapıları açtı, bir saat geçmeden Sir Marhaus'u güzel bir şatoya götürdü. Fakir adam, kapıcıyı çağırdı ve derhal, içeriye girmesine mü saade edildi; şatonun sahibine, geceyi orada geçirmek isteyen seyyar bir şövalye ile bir genç kız getirdiğini söyledi. Şatonun sahibi, "Bırakınız gelsin," dedi, "belki bu şövalye geceyi burada geçirdiklerine pişman olacaktır." Böylece Sir Marhaus meşalelerle aydınlanan şatoya alındı. Güzel, yaışıklı birçok delikanlı ona hoş geldin dedi. Bundan sonra atı ahıra götürüldü; kendisi genç kız ile beraber divanhaneye alındı. Orada etrafında birçok biçimli adam bulunan kudretli bir Dük vardı. Bu Lord, Sir Marhaus'a ismini, nereden geldiğini ve kiminle olduğunu sordu. Sir Marhaus, "Ben Kral Arthur'un ve Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biriyim, efendim," dedi; "ismim Sir Mathaus'tur, İrlanda'da dünyaya

geldim." O zaman Dük, Marhaus'a: "Buna çok müteessirim," dedi, "müteessir olmamın sebebi de şu: ben ne senin kralından ne de Yuvarlak Masa şövalyelerinden hoşlanırım; onun için bu gece mümkün olduğu kadar dinlen, çünkü yarın ben ve altı oğlum seninle boy ölçüşeceğiz." Sir Marhaus, "Benim, sizinle ve altı oğlunuzla aynı zamanda boy ölçüşmemem için bir çare yok mu?" dedi. Dük, "Hayır," dedi, "bunu yapmaya yemin ettim ve bunun bir sebebi var: Sir Gawaine, bir çarpışma esnasında yedi oğlumu öldürdü. Ben de, Kral Arthur'un sarayına mensup bir şövalye, geceyi şatomda geçirirse veya buraya gelirse, oğullarımın öcünü almak için onunla boy ölçüşeceğime yemin ettim." Sir Marhaus, "Sizin isminiz ne?" dedi, "eğer razı iseniz rica ederim bana isminizi söyleyin." "Benim Güney Sınırları Dükü olduğumu öğrenin." Sir Marhaus, "Ha, Lord'un Arthur'un ve şövalyelerinin uzun zamandan beri büyük bir düşmanı olduğunuzu duymuştum," dedi. Dük "Bunu yarın öğreneceksiniz," dedi. Sir Marhaus, "Sizinle karşılaşacak mıyım?" dedi. Dük, "Evet, bu hususta karar vermek senin elinde değil," dedi; "onun için odanıza gidiniz; size lazım olan her şey temin edilecek." Böylece Sir Marhaus bir odaya, yanındaki genç kız da başka bir odaya götürüldü. Ertesi gün Dük, Sir Marhaus'u çağırttı ve hazırlanmasını söyledi. Sir Marhaus, yataktan kalkıp silah kuşandı; dini bir ayin dinleyip orucunu bozduktan sonra şatonun avlusunda, savaşın yapılacağı yerde atına bindi. Dük, iyice silahlanmış bir halde atına binmiş bulunuyordu; her biri, elinde birer mızrak tutan altı oğlu yanında duruyordu; karşılaştıkları zaman Dük ile oğlu Sir Marhaus'a çarparak mızraklarını kırdılar, fakat Sir Marhaus, mızrağını havaya kaldırdı ve onlardan hiçbirine dokunmadı.

XXV. BÖLÜM

Sir Marhaus'un, Dük ve Dük'ün altı oğlu ile nasıl savaştığı ve onları nasıl yendiği.

Bundan sonra Dük'ün diğer dört oğlu ikişer ikişer hücuma geçtiler; dördü de mızraklarını kırdılar. Bütün bunlar olup biterken Sir Marhaus, onlara hiç dokunmuyordu. Fakat bundan sonra Sir Marhaus, Dük'ün üstüne atılarak ona mızrağı ile öyle bir vurdu ki, Dük de, atı

da yere yuvarlandı. Dük'ün oğullarına da aynı şeyi yaptıktan sonra Sir Marhaus, atından indi ve Dük'e, teslim olmadığı takdirde öldürüleceğini bildirdi. O sırada Dük'ün oğullarından birkaçı kendilerini topladılar ve Sir Marhaus'un üstüne atılmaya kalkıştılar. O zaman Sir Marhaus, Dük'e, "Oğullarını durdurmazsan hepinize karşı amansız davranırım," dedi. Dük, ölümden kurtulamayacağını görünce, oğullarına bağırdı, Sir Marhaus'a teslim olmalarını söyledi. Bunun üzerine hepsi diz çöktüler ve kılıçlarının kabzalarını şövalyeye doğru uzattılar; o da bu kılıçları aldı. Bundan sonra oğullar, babalarını ayağa kaldırdılar ve hep bir ağızdan, Kral Arthur'a artık düşman olmayacaklarını vaat ettiler; Dük, Whitsuntide yortusunda oğullarıyla beraber Arthur'un sarayına geleceklerine ve Krala teslim olacaklarına dair söz verdi. Bundan sonra Sir Marhaus onlardan ayrıldı ve iki gün sonra, yanındaki genç kız onu Lady de Vawse'un ilan ettiği büyük bir mızrak oyununun cereyan ettiği yere götürdü. Bu mızrak oyununda kendisini en çok gösterene, bin altın değerinde güzel bir baş çelengi verilecekti. Sir Marhaus orada o kadar asil bir tarzda hareket etti ki, ün kazandı ve bazen kırk şövalyeyi yere serdi; böylece altın çelenk mükâfat olarak Sir Marhaus'a verildi. Bundan sonra Sir Marhaus, oradan şan ve şeref içinde ayrıldı. Yedi gece sonra genç kız onu bir kontun oturduğu yere götürdü; Fergus isimli bu kont, sonraları Sir Tristram'n şövalyesi olacaktı. O sırada bu kont, topraklarını henüz elde etmiş genç bir adamdı. Şatosunun civarında, Taulurd isimli bir dev vardı. Bu devin, Cornwall'da oturan ve Sir Tristram'ın deli iken öldürdüğü Taulas isminde bir kardeşi vardı. Fergus, Sir Marhaus'a şikâyet etti; civarda bütün topraklarını mahveden bir dev bulunduğunu bu dev yüzünden hiçbir yere gitmeye cesaret edemediğini söyledi. Şövalye, "Bu dev umumiyetle at sırtında mı savaşır, yoksa yaya mı?" dedi. Kont, "Hiçbir at onun yükünü çekemez," dedi. Sir Mathaus, "Peki, öyleyse onunla yaya savaşırım," dedi. Sir Marhaus, böylece, ertesi gün konttan, adamlarından birinin kendisini devin bulunduğu yere götürmesini rica etti. Oraya gittiği zaman, devin, bir meşe ağacının altında oturduğunu gördü; yanında sopa şeklinde birçok demir ve iki yüzü keskin savaş baltaları vardı. Şövalye, kalkanını önüne alarak deve doğru döndü; dev ise eline bir demir sopa aldı ve ilk vuruşta Sir Marhaus'un kalkanını ikiye böldü. O zaman Sir Marhaus'un vaziyeti çok tehlikeli oldu, çünkü dev kurnazca sava-

şıyordu; fakat nihayet Sir Marhaus, onun sağ kolunu dirseğinden kesti. O zaman dev kaçtı, şövalye de peşinden koşup onu bir göle sürdü; fakat dev o kadar uzun boylu idi ki, Sir Marhaus onun peşinden göle giremedi. O zaman Kont Fergus'un adamına taş getirtti ve bu taşlarla devin vücudunda birçok ağır yaralar açarak nihayet onu suyun içine düşürüp orada ölmesine sebip oldu. Bundan sonra Sir Marhaus, devin şatosuna gitti ve orada yirmi dört Lady ile on iki şövalyeyi hapisten kurtardı; orada sayısız hazineler elde ederek hayatının sonuna kadar fakirliğin ne demek olduğunu bilmedi. Sonra Kont Fergus'ün yanına döndü; Kont Fergus, Sir Marhaus'a çok teşekkür etti ve ona topraklarının yarısını hediye etmek istedi fakat Sir Marhaus buna razı olmadı. Sir Marhaus, dev tarafından ağır surette yaralandığından, bir senenin hemen hemen yarısını Kont Fergus'ün yanında geçirdikten sonra ondan ayrıldı. Yolda giderken Sir Gawaine ile Sir Uwaine'e rastladı; Kral Arthur'un sarayından dört şövalye ile de karşılaştı; bunlar, Sir Sagramore le Desirous; Sir Osanna, Sir Dodinas le Savage ve Sir Felot of Listinoise idiler. Sir Marhaus, bir tek mızrakla bu dört şövalyeyi yere serdi ve onları ağır surette yaraladı. Bundan sonra evvelce kararlaştırılan buluşma yerine gitti.

XXVI. BÖLÜM

Sir Uwaine'in, altmış yaşındaki kadın ile nasıl yolculuk ettiğ ve mızrak müsabakasında mükâfatı nasıl kazandığı.

Şimdi altmış yaşındaki kadınla batıya doğru yolculuk eden Sir Uwaine'den bahsedelim. İhtiyar kadın, Sir Uwaine'i, Gal memleketi sınırının civarında mızrak oyunları müsabakasının yapıldığı bir yere götürdü. Sir Uwaine, bu müsabakada otuz şövalyeyi yere serdiği için mükâfat ona verildi; bu mükâfat güzel bir şahin ile koşumu beyaz sırmadan yapılmış beyaz bir attı. Sir Uwaine, ihtiyar kadının yardımıyla daha birçok garip maceralara sürüklendi. İhtiyar kadın, Sir Uwaine'i ismi Lady of the Rock olan çok nazik birisine götürdü. Bu memlekette kardeş olan ve çok tehlikeli sayılan iki şövalye vardı; birisinin ismi Sir Edward of the Red Castle, ikincisinin ismi de Sir Hue of the Red Castle idi. Bu iki kardeş, Lady of the Rock'u bir kısım topraklarından zor-

la mahrum etmişlerdi. Böylece Sir Uwaine, bu Lady'nin evinde misafirken, Lady, bu iki şövalyeden şikâyet etti. Sir Uwaine, "Onları ayıplamak gerek efendim," dedi, "çünkü onlar, şövalyeliğin yüksek nizamını ve verdiklerini yemini bozuyorlar, eğer isterseniz ben onlarla konuşurum; ben Kral Arthur'un şövalyelerinden biriyim ve bu hususta onlara dürüst bir tarzda müracaat ederim. Eğer yola gelmezlerse, hakkınızı korumak için onlarla savaşırım." Lady, "Çok teşekkür ederim," dedi, "sizi mükafatlandırmak elimden gelmediği için sizi Tanrı mükâfatlandıracak." Ertesi gün, gelip Lady of the Rock ile konuşmaları için iki şövalye çağırıldı. Gelmemek şöyle dursun, üstelik yüz şövalye ile geldiler. Lady, onların bu kadar kalabalık olduklarını görünce, teminatlar verildiği ve tatlı sözler söylendiği halde, Sir Uwaine'in onların yanına gitmesine müsaade etmedi; bir kuleye çıkarıp, Sir Uwaine'i onlarla oradan konuşturdu. Fakat bu iki şövalye yola gelmediler, ellerinde tuttuklarını alıkoyacaklarını söylediler. Sir Ewaine, "Peki öyleyse ikinizden biriyle savaşacağım ve bu Lady'ye karşı haksız davrandığınızı ispat edeceğim," dedi. Şövalyeler, "Buna razı değiliz," dediler, "eğer biz savaşırsak aynı şövalye ile ikimiz birden savaşırız; bizimle boy ölçüşmek istiyorsanız istediğiniz saatte hazır olunuz. Bizi yendiğiniz takdirde, Lady'ye toprakları iade edilecek." Sir Uwaine, "İyi söylediniz," dedi, "Lady'nin hakkını korumam için hazırlanın ve yarın sabah burada bulunun."

XXVII. BÖLÜM

Sir Uwaine, iki şövalye ile savaşıp onları nasıl mağlûp etti?

Böylece, birbirlerine karşı haince hareket etmeyeceklerine dair iki taraf da bir anlaşmaya vardılar. Bundan sonra şövalyeler gelip hazırlandılar. Sir Uwaine ise o gece çok iyi karşılandı. Ertesi sabah erkenden uyandı, dini ayini dinledi ve orucunu bozduktan sonra şatonun dışında olan vadiye gitti. İki kardeş onu orada bekliyorlardı. Birbirlerine öyle bir şiddetle hücum ettiler ki, Sir Edward ile Sir Hue, Sir Uwaine'e çarparak mızraklarını kırdılar. Sir Uwaine ise, Sir Edward'a öyle bir vuruş vurdu ki, Sir Edward atından düştüğü halde, Sir Uwaine'in, mızrağı kırılmadı. Bundan sonra Sir Uwaine, atını mahmuzlayarak Sir

Hue'nun üstüne atıldı ve onu yere serdi. Fakat iki kardeş çok geçmeden kendilerini topladılar, kalkanlarını kaldırıp, kılıçlarını çektiler ve Sir Uwaine'e atından inip bütün gücü ile savaşmasını söylediler. O zaman Sir Uwaine derhal atını bıraktı, kalkanını kaldırdı ve kılıcını çekti. Böylece karşılaştılar ve çarpıştılar. Bu iki kardeş, Sir Uwaine'i, o kadar ağır surette yaraladılar ki, Lady of the Rock onun öleceğini sandı. Böylece aklını kaybetmiş ve kudurmuş insanlar gibi tam beş saat savaştılar. Nihayet Sir Uwaine, Sir Edward'ın miğferinin üstüne öyle bir darbe indirdi ki, kılıcı düşmanın başını köprücük kemiğine kadar yardı; bunu gören Sir Hue'nun da cesareti kırıldı. Sir Uwaine, onu öldürmek için hızla atılıyordu. O zaman Sir Hue, diz çöküp Sir Uwaine'e teslim oldu. Sir Uwaine, onun kılıcını nezaketle kabul etti, sonra düşmanını elinden tuttu ve beraberce şatoya gittiler. Lady of the Rock son derece sevindi, Sir Hue ise kardeşinin ölümü yüzünden büyük bir kedere kapıldı. Bundan sonra, Lady'ye bütün toprakları geri verildi; Sir Hue'ya ise, gelecek Pentecost ziyafetinde Kral Arthur'un sarayında bulunması emredildi. Sir Uwaine bu Lady'nin yanında hemen hemen altı ay kaldı. Çünkü büyük yaralarının geçmesi için epey zaman lazımdı. Sir Gawaine, Sir Marhaus ve Sir Uwaine'in üç yol ağzında buluşacakları gün yaklaşınca, şövalyelerin her biri sözünü tutmak için, oraya doğru yollandı. Sir Marhaus ile Sir Uwaine yanlarındaki kadınlarla geldiler fakat Sir Gawaine, evvelce anlattığımız tarzda yanındaki genç kızı kaybetmişti.

XXVIII. BÖLÜM

O sene sonunda şövalyelerin üçü, yanlarındaki üç kadın ile çeşme başında nasıl buluştular?

Tam on iki ay geçtikten sonra, şövalyelerin üçü de, yanlarındaki üç kadınla beraber çeşme başında buluştular. Fakat Sir Gawaine ile gitmiş olan genç kız, bu şövalye hakkında çok şeref verici şeyler söyleyemedi. Bundan sonra üç şövalye kadınlardan ayrılarak büyük bir ormandan geçtiler. Orada Kral Arthur tarafından gönderilen bir haberci ile karşılaştılar. Bu haberci, hemen hemen onları bütün İngiltere'de, Gal'de ve İskoçya'da on iki aydan beri aramış durmuştu. Haberciye

Sir Gawaine ile Sir Uwaine'i bulduğu takdirde, onları saraya getirmesi emredilmişti. Bunun üzerine şövalyeler sevindiler ve Sir Marhaus'a, kendileriyle beraber Kralın sarayına gelmesini rica ettiler. Böylece on iki gün içinde Camelot'a vardılar, Kral ve bütün saray halkı onların gelişine son derece memnun oldular. Bundan sonra Kral, bu on iki ay zarfında başlarına gelen bütün maceraları kendisine anlatacaklarına dair onlara Mukaddes Kitap üzerine yemin ettirdi, şövalyeler de yemin ettiler. Sir Marhaus sarayda iyi tanınıyordu, çünkü orada evvelce boy ölçüştüğü şövalyeler vardı ve Sir Marhaus'un dünyanın en iyi şövalyelerinden biri olduğu söyleniyordu. Pentacost ziyafetine, Sir Pelleas ile beraber Göl Perisi de geldi. Bu büyük ziyafette şövalyeler birçok mızrak oyunlarına iştirak ettiler. Bu mızrak oyunlarında bulunan tüm şövalyeler arasında Sir Pelleas, mükâfatı kazandı; ikinci gelen de Sir Marhus idi. Sir Pelleas o kadar kuvvetli idi ki, ona pek az şövalye mızrağıyla vurabiliyordu. Bundan sonraki ziyafette Sir Pelleas ile Sir Marhaus, Yuvarlak Masa şövalyelerinden oldular; çünkü on iki ay zarfında iki şövalye öldürülmüş olduğu için Yuvarlak Masa'da iki yer boşalmıştı. Kral Arthur, Sir Pelleas ile Sir Marhaus'tan son derece memnundu. Pelleas, Sir Gawaine'i artık hiç sevmiyordu fakat Kral Arthur'un hatırı için ona bir şey yapmıyordu. Bununla beraber Fransızca kitapta anlatıldığı gibi mızrak oyunlarında ve müsabakalarında Sir Pelleas, birçok defa Sir Gawaine'den hıncını aldı. Bundan çok sonra, Sir Tristram, Sir Marhaus ile bir adada çarpıştı; orada büyük bir savaştan sonra Sir Tristram, Sir Marhaus'u öldürdü. Sir Tristram'ın yaraları ise o kadar ağırdı ki, âdeta iyileşemeyeceği zannedildi ve altı ayı bir manastırda yatarak geçirdi. Sir Pelleas çok şerefli bir şövalye olarak yaşadı. Ve Mukaddes Kâse'yi elde eden dört şövalyeden biri oldu. Göl Perisi, Sir Pelleas'ın Sir Launcelot du Lake ile asla çarpışmaması için tedbir aldı. Sir Launcelot'un bulunduğu bir mızrak oyununda veya bir müsabakada Sir Pelleas'ı ya hiç bulundurmuyor, yahut da Sir Launcelot'un taraftarı olarak savaştırıyordu.

Dördüncü Kitap burada biter,
Beşinci Kitap başlar.

BEŞİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Roma'dan on iki ihtiyar elçinin, Britanya'dan vergi almak için Kral Arthur'a nasıl geldikleri.

Kral Arthur uzun bir harbi takiben dinlendikten, müttefikleri krallara, prenslere ve Yuvarlak Masa'nın bütün asil şövalyelerine muhteşem bir ziyafet verdikten sonra, şahane tahtına otururken divanhanesine on iki ihtiyar adam geldi. O sırada Roma Devleti'nin diktatörü veya Procuror'u ismini taşıyan İmparator Lucius'ün elçileri ve habercileri olduklarını göstermek için her biri ellerinde bir zeytin dalı taşıyordu. Bu elçiler, saraya geldikten ve Arthur'un huzuruna çıktıktan sonra, onu eğilerek selamladılar ve şunları söylediler: "Yüksek ve kudretli İmparator Lucius, Britanya Kralı'na selamlarını gönderiyor. Onu efendin olarak kabul etmeni ve bu ülkenin İmparatorluğuna borçlu olduğu vergiyi göndermeni emrediyor. Senin baban ve ataların kayıtlardan da anlaşıldığı gibi evvelce bu vergiyi ödüyorlardı. Sen ise asi davranarak ve imparatorun hükümdarlağını kabul etmeyerek, Roma'nın ilk imparatoru ve bu ülkenin fatihi asil ve değerli Julius Cesar'ın yaptığı kanun ve hükümlere karşı geldin, vergiyi ödemedin. Eğer imparatorun arzusuna ve emrine boyun eğmezsen, ülkelerine ve topraklarına karşı şiddetle hücum edeceğini ve seni de, tebaanı da muhakkak cezalandıracağını iyi bil. Bu cezalandırılmanız, büyük kâinata hakim olan asil imparatorluktan vergi esirgeyen her kral ve her prens için ebedi bir misal olacaktır." Elçiler haberlerini bildirdikten sonra, Kral onlara çekilmelerini emretti; müşavirleriyle görüşeceğini ve onlara bir cevap vereceğini söyledi. Genç şövalyelerin bazısı, elçilerin getirdiği bu haberi duyunca, kralın huzurunda böyle konuşmalarına müsaade etmenin orada bulunan bütün şövalyelere bir hakaret olduğunu söyleyerek, onların üstüne atılıp öldürmek istediler. Kral derhal, elçilere hakaret eden veya fenalık ya-

panın ölümle cezalandırılacağını bildirdi ve bir şövalyeye onları odalarına götürmesini emretti. Lazım olan her şeyin onlara büyük bir misafirperverlikle temin edilmesini, en nefis yemeklerin onlardan esirgenmemesini tembih etti. "Romalılar büyük asılzadedirler," dedi, "getirdikleri haber, ne benim, ne de sarayımın hoşuna gitti; bununla beraber şerefimi unutmamalıyım." Kral, bunları söyledikten sonra bütün asılzadelerini ve Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerini bu hususta görüşmek için çağırdı ve düşündüklerini söylemelerini istedi. İlk olarak Sir Cador of Cornwall konuştu: "Bu haber benim çok hoşuma gitti," dedi, "çünkü kaç gündür dinlendi, işsiz güçsüz dolaştık. Şimdi Romalılarla şiddetle savaşacağımızı ümit ediyorum. Ve bu harbin bizim için şerefli olacağından hiç şüphem yok." Arthur, "Bu meselenin senin çok hoşuna gittiğine inanıyorum," dedi, "gerçi bu istekler cevaplandırılamaz, Roma'nın isteği beni çok üzüyor. Ben hakikaten Roma'ya asla vergi vermeyeceğim, onun için rica ederim bana nasihat edin. Benim bildiğime göre, Britanya kralı olan Belinus ve Brenius'ten başka Kraliçe Helene'in oğlu Constantine bir müddet imparatorluğa sahip oldu. Bu, Roma'ya vergi borçlu olmadığımızın, atalarımız sayesinde imparatorluğa hak iddia etmekte hakkımız olduğunun açık bir ispatıdır."

II. BÖLÜM

Krallar ve Lordlar, Kral Arthur'a, Romalılarla mücadelesinde, yardım ve yardım edeceklerine nasıl söz verdiler.

Bundan sonra İskoçya Kralı Anguish cevap verdi: "Efendim, diğer bütün krallara üstün olmak sizin hakkınızdır," dedi; "çünkü şövalyelik ve âlicenaplık hususunda bütün Hıristiyan ülkelerinde bir eşiniz veya bir benzeriniz yok. Size, Romalılara asla boyun eğmemenizi tavsiye ederim: Onlar burada hüküm sürerken ihtiyarlarımızı üzdüler ve bu memleketi haraca kestiler. Onlardan bunun öcünü alacağıma şimdi yemin ediyorum. Sizin tarafınızı kuvvetlendirmek için yirmi bin iyi asker temin edeceğim; bu askerlerin masrafını kendim ödeyeceğim. Ben de, bu ordu da, istediğiniz zaman emrinize âmade olacağız." Küçük Britanyanın kralı, otuz bin asker ile aynı şey yapacağını söyledi. Bunun üzerine Kral Arthur, ikisine de teşekkür etti. Orada bulunanların her biri savaşmaya ve Krala ellerinden geldiği kadar yardım etmeye razı ol-

dular: Batı Gal'in Lordu, otuz bin adam göndereceğini vaat etti; Sir Uwaine, oğlu Sir Ider ve yeğenleri otuz bin kişi getireceklerini vaat ettiler. Bundan sonra Sir Launcelot ve diğerlerinin hepsi büyük kalabalıklar getireceklerine dair söz verdiler. Kral Arthur, onların cesaretlerini ve iyi niyetlerini anlayınca, onlara bütün kalbiyle teşekkür etti, sonra da cevap vermek için elçileri çağırttı. Bütün Lordlarının ve şövalyelerinin önünde onlara şöyle dedi: "Roma Devletinin Procuror'u efendinize dönüp şunu söylemenizi istiyorum: onun talep ve emirlerine hiçbir kıymet vermiyorum. Ne ona, ne de Hıristiyan ve putperest yeryüzünün herhangi bir prensine vergi, haraç borcum yok. Bundan başka vaktiyle bu memleketin kralları olan atalarım sayesinde imparatorluk üzerinde hak iddia ediyorum. Efendine, düşündüğümü ve ordumla Roma'ya gelmeye karar verdiğimi söyle; Tanrı'nın yardımıyla, kuvvet kudretle gelip imparatorluğu elde edeceğim, asileri ezeceğim. Onun için efendine ve bütün Roma'dakilere bana tabi olmalarını ve beni imparator ve vali olarak kabul etmelerini emrediyorum; buna razı olmadıkları takdirde cezasını çekeceklerdir." Bundan sonra Kral, hazinedarına, elçilere büyük ve kıymetli hediyeler vermesini, masraflarını ödemesini emretti. Elçileri memleketin dışına götürmek vazifesini de Sir Cador'a verdi. Böylece elçiler vedalaşıp yola çıktılar. Sandwich'te gemilere bindiler; Felemenk'ten, Almanya'dan geçtiler, dağları aştıktan ve bütün İtalya'dan geçtikten sonra Lucius'un bulunduğu yere vardılar. İmparatorun önünde saygı ile eğildikten sonra ona, evvelce duyduğunuz cevabı bildirdiler. İmparator Lucius, elçilerin getirdikleri haberi iyice anlayınca hiddetinden çıldıracak gibi oldu ve "Arthur'un, emirlerime itaat edeceğini, kendisine veya diğer herhangi bir krala düşen vazifeyi yaparak, size vergiyi kendi eliyle vereceğini sanmıştım," dedi. Senatörlerinden biri, "Ah efendim, bu boş laflardan vazgeçin," dedi; "benimle arkadaşlarımın, onun yüzünü görmekten çok çekindiğimizi size söylemiştik. Korkarım ki, kendi kuyunuzu kendiniz kazdınız, çünkü Arthur'un niyeti bu imparatorluğa hakim olmak; buraya geldiği takdirde bunu yapacağından pek şüphe edilemez; zira o sizin bildiğiniz adamlardan değildir ve sarayında dünyanın en asil insanları var. Onun asil yaşayış tarzıyla diğer bütün kralların ve prenslerin yaşayış tarzı mukayese edilemez. Yılbaşı günü onu bütün şaşaası ile gördük ve şimdiye kadar böyle bir ihtişama hiçbir zaman şahit olmamış-

tık. Sofrasında dokuz kral, prenslerden, Lordlardan, şövalyelerden müteşekkil dünyada bulabileceğiniz en asil bir kalabalık vardı. Her şövalye değerini ispat etmiş ve bir lord gibi Yuvarlak Masa'da oturuyordu. Arthur, şahsen dünyada yaşayan erkeklerin en erkeğidir ve bütün dünyayı fethedebilmesi muhtemeldir. Çünkü onun yiğitliği karşısında dünya pek küçük bir şeydir. Onun için sınırlarınızı ve dağlardaki geçitlerinizi iyi korumanızı tavsiye ediyorum; zira Arthur'dan muhakkak ki, korkmak lazım." Lucius, "Paskalyadan evvel dağları aşarak Fransa'ya geçeceğimi zannediyorum," dedi; "orada Cenevizlerle ve Toskanya ile Lombardia'nın diğer kudretli askerleriyle birleşerek, Arthur'u topraklarından mahrum edeceğim. Roma İmparatorluğuna tabi veya bizimle müttefik olanların hepsini bana yardım etmeleri için çağırtacağım." Lucius bunu söyledikten sonra, ihtiyar ve akıllı şövalyeleri aşağıda isimlerini sıraladığımız memleketlere gönderdi: Ambage ve Arrage'a, İskenderiye'ye, Inde'ye, Fırat Nehri'nin Asya'ya aktığı yerde bulunan Hermonie'ye, Afrika'ya, Avrupa'ya, Ertaine ve Elamie'ye; Arabistan, Avrupa'ya, Ertaine ve Elamie'ye; Arabistan, Mısır ve Şam'; Damiete ve Cayer'e, Capadoce'e, Tarce'e, Türkiye'ye, Pounce'a, Pampoile'a, Suriye'ye ve Galacie'ye. Bütün bu memleketler ve bunlardan başka Yunanistan, Kıbrıs, Makedonya, Calabre, Katalonya, Portekiz gibi diğerleri ve binlerce İspanyollar Roma'ya tabi idiler. Böylece bütün bu krallar, dükler ve amiraller Roma civarında toplandılar; orada on altı kral bir arada idi ve büyük bir kalabalık vardı. İmparator, onların geldiğini anlayınca, Romalıları ve ta Felemenk'e kadar bütün halkı hazır etti. Yanında, ifritlerden dünyaya gelen elli tane dev de vardı. Onlara, İmparator'un şahsını korumak ve Kral Arthur'un ordusunun ön saflarını yarmak emri verilmişti.

Böylece İmparator, Roma'dan ayrıldı ve Kral Arthur'un fethettiği toprakları mahvetmek için dağları aşıp Cologne'a vardı. Orada kuşatma altına aldığı bir kaleyi çok geçmeden elde etti. Bu şatoyu iki yüz tane kâfirle kuvvetlendirdi. Bundan sonra Arthur'un, Kral Claudas'tan elde ettiği birçok güzel memleketi mahvetti. Böylece Lucius, safları altmış millik bir sahaya yayılan bütün ordusuna kendisiyle Burgonya'da birleşmelerini emretti; niyeti Küçük Britanya ülkesini mahvetmekti.

III. BÖLÜM

Kral Arthur'un York'ta Parlamentoyu nasıl kurduğu ve kendi uzakta iken ülkesinin ne tarzda idare edileceğine dair nasıl emirler verdiği.

Şimdi İmpaator Lucius'u bırakıp, Kral Arthur'dan bahsedelim. Kral Arthur, bütün maiyetindekilere, York'ta parlamento kurmak için Hilary gününden sekiz gün sonra hazır olmalarını emretti. Bu parlamento, memleketin bütün bahriyesini toplayıp, on beş gün içinde Sandwich'te hazır olmaya karara verdi. Kral Arthur, o parlamentoda, kendisinin hakkı olan imparatorluğu nasıl fethedeceğini ordusuna anlattı. Ülkesine iki kişiyi vali tayin etti; bunlardan biri, daima en iyi nasihatleri veren Britanyalı bir Bawdwin; diğeri de Arthur'un ölümünden sonra kral olan, Cornwall'li Sir Cador'un oğlu Constantine idi. Bütün Lordlarının huzurunda, ülkesinin idaresini ve Kraliçesi Guenever'i onlara emanet etti. Bunun üzerine Sir Launcelot hiddetlendi, çünkü Güzel Isoud'un hatırı için Sir Tristram'ı Kral Mark'ın yanında bırakmıştı. Kraliçe Guenever, kocası ile şövalyeleri gittiği için büyük bir ıstıraba kapıldı ve bayıldığı zaman yanındaki Ladyler onu odasına götürdüler. Böylece Kral, Kraliçesini ve ülkesini Sir Bawdwin ile Constandine'in idaresine bırakarak büyük ordusuyla yola çıktı. Atına bindiği sırada yüksek sesle, "Ben bu seferde ölürsem, en yakın akrabam olan Sir Constantine'in, benim varisim ve bu ülkenin taçlı kralı olmasını istiyorum," dedi ve yoluna devam etti. Sandwich'te bütün ordusu, birçok gemiler, kalyonlar, sandallar ve savaş gemileriyle denize açıldı.

IV. BÖLÜM

Kral Arthur'un gemide, kamarasında yatarken nasıl harikulâde bir rüya gördüğü ve bu rüyanın izahı.

Kral, gemideki kamarasında yatarken uykuya daldı ve harikulâde bir rüya gördü; batıdan uçarak gelen, başı mavi mineli, omuzları altın gibi parlayan, karnı harikulâde renkte bir zırhı andıran, kuyruğu parça parça, ayakları ince samurdan ve pençeleri dövülmüş altından, kor-

kunç bir ejderha, uyruklarından birçok kişiyi boğuyordu. Ejderhanın ağzından, sanki bütün toprak ve sular tutuşmuş gibi, iğrenç bir alev yükseliyordu. Bundan sonra doğudan, kara bir buluta bürünmüş korkunç bir yabandomuzu geldi. Ayakları birer kütük kadar iriydi, vahşi ve kaba bir hali vardı; insanoğlunun gördüğü hayvanların en kötüsü idi; o kadar iğrenç bir tarzda kükrüyordu ki, duyanlar hayret ediyorlardı. Bundan sonra korkunç ejderha ilerledi ve rüzgârda bir şahin gibi uçarak yabandomuzuna müthiş darbeler indirmeye başladı; yabandomuzu ise ona, dışarı fırlayan iğrenç dişleriyle vuruyordu, öyle ki ejderhanın göğsü kan içinde kaldı ve sıcak kanı bütün denizi kızıla boyadı. Bunun üzerine ejderha yükseklere uçtu; sonra büyük bir gürültü ile aşağı inerek, yabandomuzunun başından kuyruğuna kadar altı parmak uzunluğundaki sırtına öyle vuruş vurdu ki, hayvanın etiyle kemikleri de tuz buz olarak denize savruldu. O sırada Kral uykusundan uyandı ve bu rüya onu dertlendirdi. Derhal akıllı bir filozofu çağırtarak, ona rüyasını tabir etmesini emretti. Filozof: "Efendim, rüyanda gördüğüm ejderha, şimdi gemide bulunan seni, kendi şahsını temsil ediyor," dedi; "ejderhanın kanatlarının rengi, senin fethettiğin ülkeler, parça parça olan kuyruğu ise Yuvarlak Masa'nın asil şövalyelerini temsil ediyor. Bulutlardan gelen ve ejderha tarafından öldürülen yabandomuzu ise, halka eziyet eden bir zorbanın timsalidir; belki de sen bir dev ile savaşacaksın. Bu, o kadar korkunç ve iğrenç bir mahluk ki, bir eşini bütün hayatında görmemişsindir. Buna rağmen, bu korkunç rüya yüzünden hiç endişelenme; bir fatih gibi ilerle." Bundan biraz sonra kara göründü. Kral ile ordusu Felemenk'te Barflete'ye yanaşıncaya kadar gemileriyle yollarına devam ettiler. Kral evvelce bu hususta emir alan büyük Lordlarından birçoğunun orada hazır olduklarını gördü.

V. BÖLÜM

Bir köylünün, Kral Arthur'a harikulâde bir devden nasıl bahsettiği ve Kral Arthur'un bu devle savaşıp onu nasıl mağlup ettiği.

Bundan sonra Kral Arthur'un yanına köyden bir adam geldi ve Brötanya civarında Constantine memleketinde çok zorba bir mahluk bulun-

duğunu söyledi. Bu mahluk, memleketin birçok adamlarını öldürmüş, katletmiş ve yemişti. Yedi seneden beri o memleketin avamının çocuklarıyla beslendiği için çocukların hepsi öldürülmüş ve mahvolmuştu. Şimdi, son zamanlarda, maiyetiyle yolculuk eden Brötanya Düşesini yakalayıp oturduğu dağa götürmüştü ve onu hayatının sonuna kadar orada alıkoymak istiyordu. Birçok kimse, beş yüz kişiden fazla insan düşesin peşinden gitmiş fakat hiçbiri onu kurtaramamıştı. Köylü, "Düşesi acı acı bağırırken ve ağlarken bırakmışlar," dedi, "o dev, Düşesi herhalde öldürmüştür. Düşes, zannettiğimize göre senin çok yakın akraban olan yeğenin Sir Howell'in karısıydı. Sen dürüst bir kral olduğun için bu Lady'ye acı, asil bir fatih olduğun için de hepimizin intikamını al." Kral Arthur, "Ah, bu çok büyük bir kötülük," dedi; "bu Lady'yi kurtarmak için oraya devden biraz evvel varmayı elimdeki ülkenin en iyisine tercih ederdim. Beni bu devin bulunduğu yere götürebilir misin?" Adamcağız, "Evet efendim," dedi; "onu şurada iki ateşin yandığı yerde bulacaksın; üstelik orada bütün Fransa'nın hazinelerinden daha zengin hazineler de bulacaksın." Kral, bu hazin vakayı dinledikten sonra çadırına döndü.

Bundan sonra Sir Kay ile Sir Bediver'i çağırıp onlara, atı ile beraber kendi atlarını ve zırhlarını hazırlamalarını gizlice emretti; çünkü akşam duasından sonra sadece ikisiyle beraber Saint Michael Dağı'na, haçın olduğu yere gidecekti. Bundan sonra Arthur, hazırlandı, tepeden tırnağa kadar silahlandı, atına bindi ve kalkanını eline aldı. Böylece oradan uzaklaşarak, atlarını mümkün olduğu kadar hızla sürdüler ve dağın eteğine vardılar. Orada atlarından indiler; Kral, Sir Kay ile Sir Bedivere'e orada kalmalarını emretti, çünkü dağa tek başına çıkacaktı. Arthur, yanan büyük bir ateşin yanına varıncaya kadar yokuş yukarı yürüdü. Ateş başında, yeni kazılmış bir mezarın yanına oturmuş, ıstıraptan çırpınan ve inleyen dertli bir dul kadın gördü. Kral Arthur, onu selamladı ve niçin bu kadar dertli olduğunu sordu. Dul kadın: "Şövalye yavaş konuş, çünkü orada bir ifrit var," diye cevap verdi, "eğer konuştuğunu duyar da buraya gelirse seni mahveder. Sen bedbahtın birisin galiba, bu dağda ne işin var? Eğer, senin gibi elli kişi olsa bile, bu ifrite gene karşı gelemezdiniz. Burada ölü bir düşes yatıyor. Brötanya dükü Sir Howell'in karısı olan bu düşes dünyanın en güzel kadını idi. İfrit onu öldürdü." Kral, "Ben uyruğu konusunda bu zorba ile bir an-

laşmaya varmak için, asil fatih Kral Arthur tarafından gönderiliyorum," dedi. Dul kadın, "Anlaşmadan bahsetmek ayıp," dedi; "o, ne krala, ne de herhangi birine ehemmiyet verir. Fakat ona Arthur'un karısı Dame Guenever'i götürmüş olsaydın fevkalâde sevinirdi; Fransa'nın yarısını hediye etsen dahi onu bu kadar memnun edemezdin. Dikkat et, onun yanına fazla sokulma; zira o, on beş kralı yenerek, kendisine, kıymetli mücevherlerle dolu, kralların sakallarıyla işlenmiş bir elbise yaptı. Krallar, geçen Milat yortusunda, milletlerini kurtarmak ve bu ifrite hoş görünmek için ona sakallarını göndermişlerdi. Eğer onunla illâ konuşmak istiyorsan, yemek vaktinde, en büyük ateşin yanında konuş." Arthur, "İnsanda korku uyandıran bütün sözlerinize rağmen, getirdiğim haberi ona bildireceğim," dedikten sonra tepenin sırtında ilerledi ve bu mahluku yemek yerken gördü. Dev, bir insan bacağını dişliyor ve geniş vücudunu ateşin yanında ısıtıyordu. Yanında üç güzel genç kız vardı. Bunlar küçük kuşlara benzeyen on ikişer tane yeni doğmuş küçük çocuğa geçirilmiş üç şişi ateşin üstünde çeviriyorlardı. Kral Arthur, bu acıklı manzarayı görünce, küçük çocuklara karşı o kadar büyük bir merhamet duydu ki, içi kan ağladı ve Dev'e şöyle haykırdı: "Bütün dünyayı yaratan senin hayatını kısaltsın, seni şerefsiz bir ölüme mahkûm etsin, ruhuna da şeytan sahip olsun... Bu küçük masum çocukları niçin öldürdün? Gözü doymak bilmeyen mahluk, kalk ve karşıma çık; çünkü seni kendi elimle öldüreceğim." O zaman, gözü doymayan mahluk derhal ayağa kalktı, eline kocaman bir sopa aldı ve Krala öyle bir vurdu ki, Kralın tacı yere yuvarlandı, Kral ise öyle bir karşılık verdi ki, Dev'in karnı yarıldı ve bağırsakları yerlere sarktı. O zaman Dev, sopasını bir yana attı ve Kralı yakalayarak öyle bir sıktı ki, Kralın kaburga kemikleri ezildi. Bunun üzerine üç genç kız diz çöküp, Arthur'a yardım etmesi ve kuvvet vermesi için İsa'ya yalvardılar, Arthur öyle yuvarlanıyor ve kıvrılıyordu ki, kâh altta kalıyor, kâh üste çıkıyordu. Böylece yuvarlanarak ve yerlerde sürüklenerek dağın eteğine kadar yuvarlanıp deniz kenarına geldiler; bu esnada Arthur, Dev'e, hançeriyle durmadan vuruyordu. Bir tesadüf eseri olarak Arthur'un atını iki şövalyenin muhafaza ettikleri yere varmışlardı. Sir Kay ile Sir Bedivere, Dev'in, Kralı sıkı sıkı tuttuğunu görünce, gelip onu kurtardılar. Bunun üzerine Kral, Sir Kay'e, Dev'in başını kesip bir mızrağın başına saplayarak Sir Howell'e götürmesini em-

retti. "Ona düşmanının öldürüldüğünü söyleyin," dedi; "sonra da, bütün halkın göreblmesi için bu başı surlara bağlayın. İkiniz de dağın tepesine çıkıp kalkanımı; kılıcımı ve demirden yapılmış sopayı getirin. Hazineyi de alın, çünkü orada paha biçilmez kıymetli şeyler bulacaksınız. Bana gelince, Dev'in elbisesiyle sopası benim olsun, başka bir şey istemem. Arabe dağında mağlup ettiğim dev hariç, bu, şimdiye kadar gördüğüm devlerin en dehşetlisiydi; hattâ öbüründen de daha büyük ve dehşetliydi." Bundan sonra şövalyeler sopa ile elbiseyi getirdiler; hazinenin bir kısmını da kendileri alarak ordunun bulunduğu yere döndüler. Bu haber bütün memlekete derhal yayıldığı için halk gelip Krala teşekkür etti. Kral, "Tanrı'ya şükredin, hazineyi de aranızda paylaşın," dedi. Bundan sonra Kral Arthur, yeğeni Howell'e, o dağda Saint Michael için bir kilise yaptırılmasını emretti. Ertesi gün Kral, büyük ordusuyla yola çıkıp Şampanya'da bir vadiye geldi ve orada çadırlarını kurdular. Kral, yemek yemek için sofraya oturduğu zaman iki haberci geldi. Bunlardan biri Fransa Mareşali idi. Krala, İmparatorun Fransa'ya girdiğini, memleketin büyük bir kısmını mahvettiğini ve şimdi Burgonya'da bulunduğunu söylediler. İmparator, halkı mahvetmiş ve dehşetli bir tarzda öldürmüş, şehirleri ve kasabaları yakmıştı. Kral Arthur'a "Eğer sen derhal imdatlarına yetişmezsen onlar, canlarını da, mallarını da teslim etmek mecburiyetinde kalacaklar," dediler.

VI. BÖLÜM

Kral Arthur'un, Sir Gawaine ile diğerlerini Lucius'e nasıl gönderdiği, onların taarruza uğrayıp şerefli bir tarzda nasıl kurtuldukları.

Bunun üzerine Kral, Sir Gawaine'i, Sir Bors'u, Sir Lionel'i ve Sir Bedivere'i çağırdı ve onlara doğru Sir Lucius'e gitmelerini emretti. "Ona toprağımdan derhal çekilmesini söyleyin," dedi; "Eğer çekilmeyecekse, zavallı halkı ezmekten vazgeçip savaşa hazırlansın." O zaman bu asil şövalyeler derhal atlarına binip yola çıktılar. Yeşil Orman'a vardıkları zaman, bir nehrin yanındaki bir çayıra kurulmuş, rengârenk ipekten yapılmış çadırlar gördüler. Üstünde bir kartal arması bulunan imparatorun çadırı, diğer çadırların tam ortasında idi. Bizim şövalye-

ler bu çadıra doğru gittiler; haberin Sir Gawaine ile Sir Bors tarafından verilmesini kararlaştırdılar. Sir Lionel ile Sir Bedivere de pusu kurup sakiandılar. Bundan sonra Sir Gawaine ile Sir Bors getirdikleri haberi bildirdiler; Arthur'un namına, Sir Lucius'e bu topraktan çekilmesini, yahut savaşa derhal hazırlanmasını söylediler. Lucius, "Efendinize dönünüz; ona söyleyin, kendisini de, bütün topraklarını da elde edeceğim," diye cevap verdi. O zaman Sir Gawaine hiddetlendi ve "Seninle savaşmayı bütün Fransa'ya tercih ederim," dedi. Sir Bors "Ben de seninle savaşmayı bütün Brötanya'ya veya bütün Burgonya'ya tercih ederim," dedi. Bunun üzerine, imparatorun yakın akrabası olan Sir Gainus isminde bir şövalye, "Bakın şu Britanyalılar ne kadar mağrur ve kibirli," dedi, "sanki bütün dünyayı ellerinde tutuyorlarmış gibi konuşuyorlar." O zaman Sir Gawaine, bu sözlere müthiş kızdı ve kılıcını çekerek şövalyenin başını uçurdu. Bundan sonra Britanyalılar atlarını geri çevirdiler, sulardan ve ormanlardan geçerek Sir Lionel ile Sir Bedivere'in pusu kurdukları yere geldiler. Romalılar, at sırtında ve yaya, ağaçsız bir ovadan geçip bir ormana girerek onları yakından takip ediyorlardı. Bir aralık Sir Bors, atını geri çevirdi ve bir şövalyenin hızla yaklaştığını gördü; mızrağını bu şövalyenin vücuduna öyle bir sapladı ki, şövalye yere düşüp öldü. Bundan sonra Pavie'nin en kuvvetli adamlarından olan Caliburn ilerledi ve Arthur'un şövalyelerinden birçoğunu yere serdi. Sir Bors, bu kadar fenalık yaptığını görünce ona doğru döndü ve göğsüne öyle bir vurdu ki, Caliburn ölüp yere yuvarlandı. Bundan sonra Sir Feldenak, Gainus'u öldürdüğü için, Sir Gawaine'den öç almak istedi; fakat Sir Gawaine bunun farkına vararak, kılıcını Feldenak'ın başına öyle bir indirişle indirdi ki, kılıç Feldenak'ın göğsüne kadar dayandı. Bundan sonra Sir Gawaine, pusu kurmuş olan arkadaşlarının yanına döndü. Bir çarpışma oldu; pusudakiler Romalıların üstüne atılarak, onları öldürüp yere serdiler; geri dönüp onları kaçmaya mecbur ettiler ve bu asil şövalyeler Romalıları çadırlarına kadar kovaladılar. Bundan sonra Romalılar tekrar adam topladılar, piyadeler getirdiler ve yeni bir muharebe başladı. Düşmanları o kadar kalabalıktı ki, Sir Bors ile Sir Berel esir düştü ler. Sir Gawaine bunu görünce, yanına iyi bir şövalye olan Sir Idrus'u aldı ve onları kurtarıncaya kadar Kral Arthur'un yüzüne bakamayacağını söyledi. Sir Gawaine, Galatine adlı güzel kılıcını çekerek, bu iki şövalyeyi götürenlerin

peşine düştü. Sir Bors'u götürene vurarak, bu şövalyeyi kurtardı ve arkadaşlarına teslim etti. Sir Idrus de Sir Berel'i aynı tarzda kurtardı. Bundan sonra savaş o kadar büyüdü ki, bizim şövalyelerimiz adamakıllı tehlikeye düştüler. O zaman Sir Gawaine, Kral Arthur'dan imdat istedi: "Acele etsin, çünkü fena yaraladım; esirlerimizden alacağımız fidyenin de hesabı yok," dedi. Haberci gidip bunu Krala söyledi. Kral, derhal ordusunu topladı fakat daha yola çıkmamıştı ki, esirler getirildi. Sir Gawaine ile arkadaşları savaşı kazanmış, Romalıları kaçmaya mecbur etmişti. Britanyalılar geri döndüğü zaman, cesur şövalyelerden hiçbirinin ölmediği, sadece Sir Gawaine'in ağır surette yaralı olduğu görüldü. Kral, Sir Gawaine'in yaralarına baktırdı ve onu teselli etti. Britanyalılar ile Romalıların ilk savaşları işte böyle başladı. Romalılar on bin kişiden fazla zaiyat verdi ve Kral Arthur'un ordusu o geceyi büyük bir neşe ve sevinç içinde geçirdi. Kral, ertesi gün bütün esirleri; Sir Launcelot'un, Sir Cador'un ve diğer birçok şövalyelerin muhafazası altında Paris'e gönderdi.

VII. BÖLÜM

Esir düşen şövalyelerini kurtarmak için Lucius bazı casuslara nasıl pusu kurdurttu ve buna nasıl mâni olundu.

Şimdi, bu esirlerin Paris'e gönderileceğini öğrenen Roma İmparatorundan bahsedelim. Roma İmparatoru bunu öğrenir öğrenmez, esir düşen şövalyelerini ve Lordlarını kurtarmak için, altmış bin askerine, bazı şövalyelerine ve prenslerine bir pusu kurmalarını emretti. Böylece ertesi sabah, esirleri götüren bütün askerlerin reisi olan Sir Launcelot ile Sir Cador, bir ormandan geçerken; ormanda yollarını kesebilecek insanlar bulunup bulunmadığını anlamaları için Sir Launcelot oraya bazı gözcüler gönderdi. Bu şövalyeler ormana girer girmez büyük bir pusu kurulduğunu gördüler; geri dönüp, Sir Launcelot'a, altmış bin Romalının ormanda beklemekte olduğunu haber verdiler. O zaman Sir Launcelot, emrinde bulunan şövalyeleri ve on bin askeri sıralayıp düşmanlarıyla karşılaştı. Onlarla erkekçe çarpışarak, birçoğunu paramparça ederek öldürdü; Romalılar ve kâfirler ordusunda bulunan birçok şövalyelerin ve kumandanların canına kıydı. Lyly Kralı ile, Alakuke, He-

rawd ve Heringdale ismindeki üç büyük Lord orada öldürüldü. Sir Launcelot o kadar asil bir tarzda savaştı ki, onun indirdiği darbeye hiç kimse dayanamıyordu; ayak bastığı her yerde cesaretini ve kuvvetini ispat ediyordu; sağında ve solunda bulunan herkesi öldürüp yere seriyordu. Koyunlar, kurtlardan ve aslandan nasıl kaçarlarsa, Romalılarla kâfirler de Sir Launcelot'tan öyle kaçıyorlardı; Sir Launcelot sağ kalanların hepsini kaçmaya mecbur etti. O kadar uzun zaman savaştılar ki, Kral Arthur bu çarpışma haberini aldı ve derhal hazırlanarak savaş meydanına geldi, şövalyelerinin nasıl galip geldiklerini gördü. Hepsini teker teker kucaklayarak, "Kazandığınız şöhrete ve şerefe layıksınız," dedi; "benden başka herhangi bir kralın, hiçbir zaman bu kadar asil şövalyeleri olmamıştır." Sir Cador, "Efendim, hepimiz birbirimize karşı mert davrandık," dedi, "fakat Sir Launcelot'un cesareti ve erkekliği, hiçbirimizin anlatamayacağı bir harikadır; onun akrabaları da bugün birçok asil hareketlerde bulundular." Sir Cador, hangi şövalyelerin öldürüldüğünü de söyledi. Bunlar Sir Berel ve iyi iki şövalye olan Sir Moris ile Sir Maurel'di. O zaman Kral ağladı ve gözlerini bir mendille silerek, "Cesaretiniz sizi az kalsın mahvedecekti," dedi; "geri dönmüş olsaydınız, şerefinizi kaybetmezdiniz; çünkü şövalyelerin, üstün kuvvetlerle karşılaşınca geri çekilmemeleri çılgınlıktır." Sir Launcelot ile diğer şövalye, "Hayır, zira şerefini bir kere kaybeden, onu bir daha elde edemez," dediler.

VIII. BÖLÜM

Bir senatörün, Romalıların mağlubiyetini Lucius'e nasıl anlattığı ve Arthur ile Lucius arasında cereyan eden büyük savaş.

Şimdi, muharebeyi kazanan ve esirlerini Paris'e getiren Kral Arthur ile asil şövalyelerini bırakıp, savaştan kaçarak İmparator Lucius'e gelen ve şunları söyleyen bir senatörden bahsedelim: "İmparator, sana kaçmanı tavsiye ediyorum. Burada ne arıyorsun? Bu sınırlar içinde, son derece ağır mağlubiyetlerden başka bir şey elde edemeyeceksin. Bugün savaş meydanında Arthur'un herhangi bir şövalyesi, bizimkilerin yüz tanesine bedeldi." Lucius, "Yazıklar olsun sana!" dedi; "Bir kor-

kak gibi konuşuyorsun ve sözlerin beni bugünkü bütün kayıplarımdan fazla üzüyor." Bundan sonra, Lucius, Sir Leomie isimli bir kralı büyük bir ordu ile yola çıkardı; bu krala süratle ilerlemesini, kendisinin de onu derhal takip edeceğini söyledi. Bunu gizlice öğrenen Kral Arthur, adamlarını Sessoyne'e gönderdi, kasabaları ve şatoları Romalılardan aldı. Bundan sonra Kral, Sir Cador'a, Yuvarlak Masa'nın bazı şövalyeleriyle geride kalmasını emretti, "Sir Launcelot, Sir Bors, Sir Kay, Sir Marrok ve Sir Marhaus da benimle kalacak," dedi. Kral Arthur, böylece, düşmanlarının kaçmaması için ordusunu muhtelif yerlere dağıttı. İmparator, Sessoyne vadisine gelince, Kral Arthur'un ordularının bulunduğu ve bayrağının dalgalandığı yeri gördü. Düşmanları etrafını öyle bir sarmıştı ki, kaçabilmesi imkânsız olduğu için ya savaşması, yahut da teslim olması gerekiyordu. İmparator, Romalılara açıkça: "Efendiler, size, bugün savaşmanızı ve bir erkeğe yakışır şekilde hareket etmenizi tavsiye ediyorum," dedi; "Roma'nın bütün dünyaya ve kâinata nasıl hakim olduğunu hatırlayınız; Roma, dünyanın efendisi ve başıdır, bunu unutmayınız; şu Britanyalıların bugün bize karşı gelmelerine meydan vermeyiniz." Bunun üzerine Lucius, orduyu savaşa çağıran borazanlara "Çal!" emri verdi. Ve bu büyük cengâver seda ile bütün toprak titredi ve sarsıldı. Bundan sonra ordular birbirlerine yaklaştılar; her bir yandan ilerlediler ve bağırıştılar; iki taraf da büyük darbeler indirdi; birçok insan yere serildi, yaralandı ve öldürüldü. O gün büyük bir cesaret, yiğitlik ve kahramanlık gösterildi. Her adamın asil hareketlerini anlatmak, çok uzun sürer; bunların her biri için bütün bir kitap yazmak gerekir. Kral Arthur, şövalyelerine iyi hareket etmelerini söyleyerek atını savaş yerine sürdü ve bir erkeğin gösterebileceği en büyük asaleti gösterdi; kılıcı Excalibur'u çekti ve daima Romalıların en kalabalık olduğu, kendi adamlarının en çok ezildiği yere giderek kılıç salladı ve askerlerini kurtardı. Galapas isimli, son derece iri ve koskoca boylu bir devi öldürdü; bacaklarının ikisini de dizinden keserek onun boyunu kısalttı: "Sen bu boya indikten sonra, seninle daha kolay uğraşılır" diyerek devin başını uçurdu. Bu savaşta, Sir Gawaine asil bir tarzda çarpıştı ve üç kumandanı öldürdü. Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri de aynı tarzda savaştılar. Böylece Kral Arthur ile İmparator Lucius arasındaki muharebe uzun zaman devam etti. Lucius'un tarafında savaşan birçok kâfirler öldürüldü. Muharebe şiddetli idi ve üs-

tünlüğü kâh bir taraf, kâh öbür taraf elde ediyordu. Nihayet Kral Arthur, İmparator Lucius'un savaştığı ve cesareti sayesinde harikalar yarattığı yeri gördü. Atını derhal ona doğru sürdü ve şiddetle çarpışmaya başladılar. Lucius, Arthur'un, yüzüne vurdu ve orada büyük bir yara açtı; Kral Arthur yaralandığını hissedince Excalibur ile Lucius'e derhal bir darbe indirdi; öyle ki, kılıç, İmparatorun başını ta tepesinden yararak göğsüne kadar gömüldü. O zaman İmparator yere yığılıp öldü ve hayatı oracıkta tükeniverdi. İmparatorun öldürüldüğü duyulunca, bütün Romalılar, ordularıyla derhal kaçmaya başladılar; Kral Arthur ise onları bütün şövalyeleriyle kovaladı ve ellerine geçenlerin hepsi öldürüldü. Kral Arthur galibiyeti ve zaferi böylece elde etti. Lucius taraftarlarının yüz bininden fazlası öldürüldü. Kral Arthur, savaştan sonra ölenleri araştırdı; maiyetinden ölenlerin her birini, kendi mevki ve asalet derecesine uygun tarzda gömdürdü. Yaraları olanları hekimlere tedavi ettirdi ve onlar yeniden iyileşinceye kadar hiçbir merhemin ve hiçbir ilacın esirgenmemesini emretti.

Kral bundan sonra, derhal İmparator Lucius'un cesedinin bulunduğu yere gitti. İmparatorun yanında Suriye Sultanını, asil iki hükümdar olan Mısır Kralını ve Habeşistan Kralını, muhtelif memleketlerden gelen on yedi kralı, Romalı altmış senatörü ölü buldu. Asil Kral Arthur, bütün bu adamları güzel kokulu maddelerle mumyalattıktan sonra vücutlarının etrafına balmumuna batırılmış güzel ipekleri altmış kere sardırdı ve sıcakta kalıp bozulmamaları için bu cesetleri kurşun tabutlara koydurdu. Hangi memleketten geldiklerinin anlaşılması için, her tabutun üstüne, ölenin kalkanıyla armalarını ve bayrağını bıraktı. Bundan sonra Kral Arthur ölmemiş olan üç senatör buldu ve onlara "Hayatınızı kurtarmak için bu ölüleri alıp Büyük Roma'ya götürmenizi istiyorum," dedi; "benim tarafımdan onları Başhakime takdim ediniz, mektuplarımı gösteriniz ve çok geçmeden bizzat Roma'da olacağımı söyleyiniz. Zannedersem Romalılar benden vergi istemek hususunda artık dikkatli davranacaklar. Roma'ya vardığınız zaman, Başhakime, bütün meclise ve senatoya, benden istedikleri vergi yerine bu cesetleri gönderdiğimi söylemenizi emrediyorum. Eğer bu kadarla yetinmeyeceklerse, geldiğim zaman onlara bir miktar ceset daha veririm; çünkü Roma'ya bundan başka hiçbir vergi borcum yok ve başka hiçbir vergi de verecek değilim. Bence Britanya, İrlanda ve bütün Güney

ve Kuzey Almanya için bu kadarı kâfidir. Eğer canlarını kurtarmak istiyorlarsa benden ve topraklarımdan vergi veya haraç istememelerini emrettiğimi de söyleyin."

Evvelce bahsettiğimiz üç senatör, bu emri aldıktan sonra cesetlerle beraber yola çıktılar. Lucius'un cenazesi, armalarıyla örtülü bir arabaya tek başına konulmuştu; arkadaki iki tekerlekli arabalara kralların cenazeleri ikişer ikişer yerleştirilmişti; bunların arkasından da senatörlerin cenazeleri geliyordu. Üç senatör böylece Roma'ya gittiler, getirdikleri haberi, Başhakimle Senatoya söylediler; Fransa'da cereyan eden savaşı, nasıl mağlup olduklarını, sayısız adam kaybettiklerini anlattılar. Romalılara, bundan sonra o asil fatih Arthur ile asla harp etmemelerini tavsiye ettiler: "Asil kralları ve Yuvarlak Masa'nın büyük bir kalabalık teşkil eden şövalyelerini gördükten sonra, dünyanın hiçbir hükümdarıyla mukayese edilemeyecek olan Arthur'un kudretinden ve yiğitliğinden çekinmeli," dediler.

IX. BÖLÜM

Arthur'un Romalıları yendikten sonra evvela Almanya'ya ve sonra İtalya'ya nasl girdiği.

Şimdi Kral Arthur ile asil şövalyelerinden bahsedelim. Arthur, Romalılara karşı büyük savaşta galip geldikten sonra, Loraine'e, Brabant'a, ve Felemenk'e girdi. Sonra Almanya'nın dağlık kısmına geldi, dağları aşarak Lombardiya'ya, oradan da Toskanya'ya geçti. Toskanya'da bir türlü teslim olmayan ve itaat etmeyen bir şehir vardı. Kral Arthur, bu şehri uzun müddet kuşattı ve şehre birçok defa hücuma geçti. Şehrin içindekiler kendilerini cesaretle müdafaa ediyorlardı. Derken, günün birinde Kral, Sir Florence isminde bir şövalyeyi çağırdı, ona kâfi miktarda yemekleri olmadığını söyledi: "Civardaki büyük ormanlarda ve ağaçlık arazide düşmanlarımın bir çoğunun davarı var. Senin hazırlanıp oralardan erzak toplamanı istiyorum. Yanına yeğenim Sir Gawaine'i, Sir Wisshard'ı, Sir Clegis'i, Sir Cleremond'u ve diğer bazı kimseleri de al ve orada elde edebileceğiniz bütün hayvanları buraya getirin." Bu şövalyeler derhal hazırlanıp ormanlardan, tepelerden, ağaçlık arazilerden geçtiler ve nihayet güzel çiçekler ve çimenlerle dolu hoş

bir çayıra vardılar. Ve o geceyi orada dinlemekle geçirdiler. Ertesi sabah gün doğarken Sir Gawaine atına bindi ve maceralar aramak için usulca arkadaşlarından uzaklaştı. Çok geçmeden, silahlı bir adamın bir ormanın yanından atını rahat rahat sürdüğünü gördü; kalkanı omuzlarına bağlı idi, kuvvetli bir savaş atına binmişti ve yanında büyük bir mızrak taşıyan bir erkek çocuktan başka hiç kimse yoktu. Şövalyenin kalkanında, siyah yakut üzerine altından yapılmış, başı bir kuşu, bedeni bir aslanı andıran üç ejderha resmi vardı. Kalkanın üst kısmı gümüş rengindeydi. Sir Gawaine, bu süslü şövalyeyi görünce mızrağını kadırdı ve atını derhal ona doğru sürerek nereden geldiğini sordu. Şövalye, Toskanya'dan geldiğini söyledi; ve Sir Gawaine'e, "Mağrur şövalye, niçin bu kadar cüretle konuşuyorsun?" diye sordu; "burada sana kurban edilecek kimse yok. Ne iddia edersen et, seni esir edeceğim." O zaman Gawaine, "Sen pek övünüyorsun ve pek mağrur sözler söylüyorsun," dedi, "bütün bu böbürlenmelerine rağmen sana hazırlanmanı ve başına daha büyük bir felaket gelmeden önce silahlanmanı tavsiye ediyorum."

X. BÖLÜM

Gawaine'in bir kâfirle yaptığı savaşa ve sonradan bu kâfirin teslim olup Hıristiyanlığı kabul edişine dair.

Bunun üzerine mızraklarını alıp bütün kuvvetleriyle birbirlerinin üzerine saldırdılar. Kalkanlarına öyle bir vurdular ki, her ikisinin de mızrakları omuzlarına kadar dayandı. O zaman derhal kılıçlarını çektiler ve o kadar dehşetli darbeler indirdiler ki, miğferlerinden kıvılcımlar saçıldı. Derken, Sir Gawaine, müşkül vaziyete düştü ve güzel kılıcı Galatine ile, düşmanının kalkanını, kalın demirden yapılmış zırhını yardı; kalkanın üstündeki kıymetli taşları kırıp paramparça etti ve vücudunda o kadar büyük bir yara açtı ki, insan bu yara yerinden şövalyenin karaciğerini de, akciğerini de görebilirdi. O zaman bu şövalye inledi ve Sir Gawaine'e doğru dönerek arkadan indirdiği bir darbe ile düşmanının vücudunda büyük bir yara açtı; bir damarı kesilmiş olduğu için Sir Gawaine çok acı duydu ve çok kan kaybetti. O zaman bu şövalye, Sir Gawaine'e, "Yaranı sar, kanını dindir," dei; "atını ve gü-

zel silahlarını kana boyadın; mamafih Britanya'nın bütün berberleri kanını durduramaz; zira bu kılıç ile yaralanan her insan durmadan kan kaybeder." O zaman Gawaine, "Bu beni hiç de üzmüyor" diye cevap verdi; "söylediğin bu büyük sözler beni ne korkutacak, ne de cesaretimi kıracak; fakat biz ayrılmadan evvel çok acı ve ıstırap çekeceksin. Bununla beraber, kanımı kimin durdurabileceğini derhal söyle." Şövalye, "Eğer istersem, sana bunu söyleyebilirim," dedi, "ve eğer vaftiz edilmem ve Tanrı'ya inanmam için imdadıma gelir ve bana yardım edersen sana bunu söyleyeceğim; erkeklik şerefin için senden bana yardım etmeni istiyorum; bunu yapman ruhunun selameti namına çok hayırlı bir iş olacak." Gawaine, "Bütün arzularını yerine getireceğime Tanrı huzurunda yemin ediyorum" dedi, "fakat evvela bana burada tek başına ne aradığını, hangi memleketten geldiğini ve hangi hükümdara bağlı olduğunu söyle." Şövalye, "Efendim, benim ismim Priamus," dedi; "babam büyük bir prenstir; Romalılara isyan etti ve Romalıların birçok topraklarına saldırdı. Babam, İskender ailesindendir ve doğrudan doğruya Hector'un torunudur. Duke Joshua ile Maccabaeus de bizim sülalemizdendirler. Ben İskenderiye'nin, Afrika'nın ve Dış Adalar'ın hükümdarlığına hak iddia edebileceğim halde, senin inandığın Tanrı'ya inanmak istiyorum. Bu zahmete katlandığın için sana birçok hazineler vereceğim. İçin için o kadar mağrur ve kibirli idim ki, yeryüzünde hiçbir kimseyi kendimle bir göremezdim ve bir benzerim olabileceğini düşünemezdim. Bu harbe on yedi şövalye ile beraber gönderildim ve beni şimdi bütün gücümle savaştıran seninle karşılaştım; onun için şövalye, rica ederim bana kim olduğunu söyle." Gawaine, "Ben şövalye değilim" dedi; "senelerce asil Kral Arthur'un elbiseleriyle meşgul oldum, zırhına ve diğer elbiselerine baktım, elbiselerinin kordonlarını bağladım. Geçen Milat yortusunda Kral, bana ağa unvanını verdi; bana bir at, zırh ve yüz lira hediye etti. Ve eğer kaderim bana dost olursa iyice yükselebileceğimden ve efendim tarafından destekleneceğimden şüphe etmiyorum." Priamus, "A! Eğer onun uşakları bu kadar zeki ve atılgansa, kim bilir şövalyeleri ne kadar fevkalâde ve mükemmeldir," dedi; "fakat ister uşak, ister şövalye ol, gökyüzündeki Tanrı aşkı için bana ismini söyle." Sir Gawaine, "Tanrı üzerine yemin ederim ki, sana şimdi hakikati söyleyeceğim," dedi; "ismim Sir Gawaine, beni Kral Arthur'un sarayında ve odasında tanırlar; Yuvar-

lak Masa'nın şövalyelerinden biriyim. Kral kendi eliyle bana Dük unvanını verdi. Kaderin bağışladığı bu lutfu benden esirgeme; bana kuvvetimi veren, Tanrı'nın iyiliğidir." Priamus, "Bana bütün eyaleti ve muhteşem Paris'i verseydin bu kadar memnun olamazdım," dedi. "Bir uşak tarafından bu kadar methedilmektense, yahut bir uşak veya bir ağa tarafından yenilmektense, beni yabani atların parçalamasını tercih ederim. Fakat şövalye, şimdi sana haber vereyim ki, bu civarda bütün ordusuyla ve Dolphine'in en asil adamları, Lombardiya Lordları, Godard Kalesi'nin askerleri, güney topraklarının kâfirleriyle bir Loraine Dükü bulunuyor; yanında altmış bin iyi asker var. Eğer buradan derhal uzaklaşmazsak ikimizin de başı belaya girecek; o kadar ağır surette yaralanacağız ki, belki iyileşmemize imkân kalmayacak. Fakat dikkat edin de bana hizmet eden erkek çocuk borusunu çalmasın, çünkü eğer çalarsa, maiyetimdeki yüz iyi şövalye hızla buraya gelirler ve şayet ellerine esir düşersen, onların elinden ne altın, ne de gümüş pahasına kurtulabilirsin." Bundan sonra Sir Gawaine kurtulmak için bir dere aştı; şövalye de peşinden geliyordu. Bütün geceyi geçirdikleri çayırdaki arkadaşlarıyla karşılaşıncaya kadar yollarına devam ettiler. Sir Wisshard, Sir Gawaine'i görür görmez ve onun yaralı olduğunu anlar anlamaz, acı acı ağlayarak Sir Gawaine'e doğru koştu ve kimin tarafından yaralandığını sordu. Gawaine, bu adamla nasıl savaştıklarını, birbirlerini nasıl yaraladıklarını ve bu şövalyede ikisini de iyileştirecek merhemler bulunduğunu anlattı. "Fakat size başka haberler de verebilirim; yakında birçok düşmanlarla karşılaşacağız," dedi. Bundan sonra Sir Priamus ile Sir Gawaine atlarından indiler, çayırda otlamaları için atlarını serbest bıraktılar; zırhlarını çıkardıkları zaman yaralarından yeniden kanlar aktı. Priamus genç uşağından, cennette akan dört ırmağın suyu ile dolu küçük bir şişe aldı; ikisinin de yaralarına bir merhem sürdükten sonra, yaralarını bu su ile yıkadı ve bir saat geçmeden ikisi de tamamen iyileştiler. Bundan sonra bir borazan sesi hepsini toplanmaya çağırdı ve Priamus, bu toplantıda, hangi Lordların ve hangi şövalyelerin kendisini kurtarmaya yemin ettiklerini anlattı; binlerce kişinin taarruzuna uğrayacaklarının muhakkak olduğunu söyledi ve buradan çekilip gitmelerini tavsiye etti. Bunun üzerine Sir Gawaine, hiçbir darbe indirmeden kaçmalarının çok ayıp bir şey olacağını söyledi; "Size, silaha sarılmamızı ve bu imansızlarla çarpışmaya hazırlanmamızı tav-

siye ediyorum," dedi; "Tanrı'nın yardımı ile onları yenip güzel bir zafer kazanacağız. Sir Florence, burasını asil bir şövalyeye yaraşır tarzda korumak için bu çayırda kalacak ve şuradaki arkadaşlarımızı yalnız bırakıp terk etmeyeceğiz." Priamus, "Artık susun," dedi: "şu ormanlarda birçok tehlikeli şövalyelerle karşılaşacağınızdan, üstünüze vahşi hayvanların saldıracağından haberiniz olsun. Onların sayısız askerleri var, siz ise yedi yüz kişiden fazla değilsiniz ve böyle bir kalabalıkla savaşmak için yedi yüz kişi çok az." Sir Gawaine, "Buna rağmen onlarla karşılaşacağız ve ne yapacaklarını göreceğiz," dedi; "üstün çıkan, zaferi elde edecek."

XI. BÖLÜM

Hayvanlarını kurtarmak için kâfirlerin bir ormandan nasıl çıktıklarına ve büyük bir savaşa dair.

Bundan sonra Sir Florence, Sir Floridas'ı yüz şövalye ile yanına çağırdı ve davar sürüsünü ileriye doğru sürdü. O zaman yedi yüz asker onun peşine takıldı ve güzel bir ata binmiş İspanyalı Sir Ferant, ormanlardan fırlayarak Sir Florence'ın bulunduğu yere geldi ve ona niçin kaçtığını sordu. Bunun üzerine Sir Florence mızrağını eline aldı ve Sir Ferant'ın üzerine hücum ederek alnına vurdu ve onu boynunu kırarak öldürdü. O zaman diğerleri heyecanlandılar ve Sir Ferant'ın intikamını almak için çarpışmaya hazırlandılar. Büyük bir savaş oldu, birçok insan ölüp yere serildi. Sir Florence, yüz şövalyesiyle bulundukları yeri daima koruyor ve erkekçe çarpışıyordu. İyi bir şövalye olan Priamus bu büyük savaşı görünce Sir Gawaine'in yanına gitti ve düşman tarafından fena surette hırpalanan arkadaşlarının imdadına koşmasını istedi. Sir Gawaine, "Üzülmeyiniz efendim," dedi, "onlar şereflerini kaybetmeyecekler; eğer üstün kuvvetlerle çarpıştıklarını görmezsem, atımı hiçbir zaman onlara doğru çevirecek değilim, şimdilik düşmanlarıyla başa çıkacak kadar kuvvetleri var." Tam o sırada Sir Gawaine, Sir Ethelwold isminde bir Kontun ve Duke of Dutchmen'in, yanlarında binlerce askerle ve Priamus'un şövalyeleriyle, bir ormandan fırlayıp savaşa atıldıklarını gördü. O zaman Sir Gawaine, şövalyelerini teselli etti, ümitsizliğe düşmemelerini söyledi: "Hepsi bizim elimize düşe-

cek," dedi. Bunun üzerine atlarını dörtnala sürerek düşmanlarıyla karşılaştılar. Her iki taraftan da birçok insanlar öldürüldü ve yere serildi. Yuvarlak Masa'nın şövalyeleri, düşmanın arasına sokuldular ve kendilerine karşı gelen herkesi yere serdiler; öyle ki, düşmanları geri çekilmeye ve kaçmaya mecbur oldu. Sir Gawaine, "Hakikaten, bu vaziyet kalbimi neşelendirdi," dedi; "çünkü aralarından yirmi bin kişi eksildi." O sırada Jubance isimli bir dev savaşa atıldı; şövalyelerimizin birçoğunu müşkül vaziyete düşürdü ve birçoğunu öldürdü; ölenlerin arasında Galli bir şövalye olan Sir Gherard da vardı. O zaman bizim şövalyelerimiz cesaretlerini topladılar ve birçok kâfiri öldürdüler. Sir Priamus, elinde bayrağı, savaşa atılıp Yuvarlak Masa'nın şövalyeleri ile birlikte hareket etti; o kadar erkekçe savaştı ki, düşmanlarından birçoğu öldü. O savaş esnasında Sir Priamus, Moises memleketinin Markisini öldürdü. Sir Gawaine ile arkadaşları, düşmana karşı öyle bir savaştılar ki, savaşı kazandılar. Fakat bu savaşta, Sir Gawaine'in vasilik ettiği Sir Chestelaine isminde bir çocuk öldürüldüğü için çok matem tutuldu ve çok geçmeden bu çocuğun intikamı alındı. Böylece savaş sona erdi; birçok Lombardiya Lordları ve kâfirler muharebe meydanında ölü kaldı.

Bundan sonra Sir Florence ile Sir Gawaine, adamlarını emin bir yere yerleştirdiler; yanlarına mühim miktarda davar, altın, gümüş, büyük hazineler ve zenginlikler alarak, kuşatmaya hâlâ devam eden Kral Arthur'un yanına döndüler. Kralın huzuruna çıktıkları zaman, aldıkları esirleri takdim ettiler, maceralarını ve düşmanı nasıl yendiklerini anlattılar.

XII. BÖLÜM

Sir Gawaine'in, aldığı esirlerle beraber Kral Arthur'un yanına nasıl geri döndüğü, Kralın bir şehri zaptedip, imparator tacını nasıl giydiği.

Asil Kral Arthur, "Artık Tanrı'ya şükredelim," dedi; "fakat tek başına duran şu adam da kim? Bir esire benzemiyor." Sir Gawaine, "Efendim, bu adam iyi bir askerdir," dedi; "benimle boy ölçüştü; lâkin bir Hıristiyan olabilmek için Tanrı'ya ve bana teslim oldu; eğer o olma-

saydı biz asla geri dönmeyecektik; sizden onun vaftiz edilmesini rica ediyorum; çünkü dünyada onun kadar asil bir adamın, cesur bir şövalyenin bir eşi daha yoktur." Bunun üzerine Kral, bu şövalyeyi derhal vaftiz ettirdi, ona Priamus ismini verdi; onu Dük ve Yuvarlak Masa'nın şövalyesi yaptı. Bundan sonra kral, derhal şehre karşı hücuma geçme işaretini verdi; askerlerin fazla zahmet çekmeden şehre girebilmeleri için merdivenler dikildi, duvarlar yıkıldı, hendekler doldurulduğu. O zaman bir Düşes, yanında Kontes Clarisin ve birçok Lady ile ve genç kızlarla göründü. Düşes, Kral Arthur'un önünde diz çökerek Kralın, Tanrı aşkı için şehri kabul etmesini, şehri zorla zaptetmemesini diledi; çünkü Arthur şehri zorla zaptettiği takdirde suçsuz olan birçok insan ölecekti. Bunu duyan kral, mütevazı ve asil bir tavırla mığferinin yüzlüğünü indirdi ve "Efendim, uyruklarımın hiçbiri size, maiyetinizdeki genç kızlara yahut da sizinle ilişiği olan herhangi bir kimseye fenalık yapmayacak," dedi; "fakat Dükün verdiğim karara boyun eğmesi gerekiyor." Kral, bunu söyledikten sonra, hücumdan vazgeçilmesi için emir verdi; Dük'ün en büyük oğlu derhal şehrin anahtarlarını getirdi, diz çökerek onları Krala teslim etti ve Arthur'dan merhamet diledi. Kral, Lordların rızasıyla şehri zapetti. Dük'ü alıp hayatının sonuna kadar mahpus kalması için Dover'e gönderdi; Düşes'e ve çocuklarına geçinebilmeleri için maaşlar bağladı. Bundan sonra kendi memleketine hareket eden bir hükümdar sıfatıyla, bu toprakları idare edecek lordlar tayin etti, kanunlar koydu. Bunun üzerine Roma'ya doğru yola çıktı. Kralın, beş yüz askerle önce gönderdiği Sir Floris ile Sir Floridas, Urbine şehrine varıp kendilerine en uygun görünen tarzda bir pusu kurdular ve atlarını şehrin kapılarına sürdüler. Şehirden dehal çıkan birçok insanlar, bu öncülerle çarpıştılar. O zaman pusuda olanlar ileriye doğru atılıp köprüyü aştılar, şehri zaptettiler ve surlara Kralın bayrağını diktiler. Bir tepeye varan Kral, şehri ve surlarında kendi bayrağını görünce şehrin zaptedildiğini anladı. Kendi emrinde olan adamlardan hiçbirinin Lady'lere, kadınlara ve genç kızlara karşı fena hareket etmemesi için derhal emir gönderdi. Şehre girdiği zaman şatoya gitti, dertli olanları teselli etti ve kendi memleketinden olan bir şövalyeyi oranın kumandanlığına tayin etti. Milano'dakiler bu şehrin düştüğünü duydukları zaman, Kral Arthur'a büyük miktarda para gönderdiler ve efendileri olan Arthur'un kendilerine acıması için yalvar-

dılar. Arthur'un daima uyruğu olacaklarını, Pleasance ve Pavia toprakları için, Petersaint için ve Tremble limanı için ona hürmet ve sadakat göstereceklerini ve hayatının sonuna kadar ona her sene bir milyon altın vereceklerini vaat ettiler. Bundan sonra Kral Arthur, Toskanya'ya gidip şehirleri, şatoları zapetti ve yoluna çıkıp da kendisine boyun eğmeyenlerin hepsini mahvetti. Sonra Spolute ve Viterbe'ye gitti ve oradan bağlar arasında olan Vicecount vadisine geçti. Bu vadiden, kendisini efendi olarak kabul edip etmediklerini anlamak için senatörlere haber gönderdi. Fakat çok geçmeden, hayatta kalan bütün senatörler ve o devirlerde Roma'da oturan en asil kardinaller bir cumartesi günü Kral Arthur'un yanına gelip savaştan vazgeçmesi için yalvardılar. Bol miktarda hazineler teklif ettiler ve altı hafta vali kalmasını rica ettiler. Bu altı hafta içinde bütün Romalıları bir araya toplayacaklar ve Arthur'u bu kadar yüksek bir mevkiye yaraşan tarzda merasimle imparator yapacaklardı. Kral, "Bu söylediklerinize razıyım," dedi, "Milat yortusunda Roma'da taç giyeceğim ve canımın istediği şövalyelerle Yuvarlak Masa'mı kuracağım. Senatörler bundan sonra, Arthur'un taç giyme tören için hazırlıklar yaptılar. Masalda anlatıldığı gibi kararlaştırılan günde Arthur, Roma'ya girdi ve mümkün olduğu kadar büyük bir ihtişam içinde, Papa'nın kendi elinden imparator tacını giydi. Orada bir müddet kalıp Roma'dan Fransa'ya kadar olan bütün topraklarını tanzim etti. Hizmetkârlarına ve şövalyelerine topraklar ve ülkeler dağıttı. Herkese hak ettiğini verdiği için hiç kimse, ne zenginler, ne de fakirler şikâyet etti. Sir Priamus'a, Loraine Dükalığını verdi. Sir Priamus, Krala teşekkür etti ve ona hayatının sonuna kadar hizmet edeceğini söyledi. Kral, bundan sonra birçoklarına Dük ve Kont unvanları verdi ve herkesi zengin yaptı. Bütün bunlar olup bittikten sonra kalan bütün şövalyeleri, Lordları ve yüksek mevki sahipleri Arthur'un huzurunda toplandılar ve "Tanrıya şükür, harbiniz bitti ve fethiniz tamamlandı," dediler; "öyle ki, her ne kadar büyük ve kudretli olursa olsun, size karşı savaşacak hiç kimse göremiyoruz. Onun için memleketinize dönmenizi, bizim de uzun zamandan beri ayrı kaldığımız evlerimize ve karılarımıza dönüp dinlenmemize müsaade etmenizi diliyoruz; zira seferimiz şan ve şerefle sona erdi." Kral, "Doğru söylüyorsunuz," dedi, "çünkü Tanrı'ya meydan okumak akıl eseri değildir. Onun için hazırlanın ve İngiltere'ye dönelim." O zaman zırhlar

ve eşyalar toplandı ve büyük bir göç başladı. Buna müsaade ettikten sonra Kral, geri döndü ve yolda parasını ödemeden yiyecek veya herhangi bir şeyi çalan veya alan her insanın ölüm cezasına çarptırılmasını emretti. Böylece, denizi aşarak Sandwich'te karaya çıktı. Karısı Guenever onu karşılamak için oraya gelmişti. Her şehir ve kasabada, avam onu ihtişamla karşıladı ve memlekete dönüşünde ona hoş geldin demek için büyük hediyeler takdim edildi.

Kral Arthur'un, Roma İmparatoru Lucius'e
karşı elde ettiği zafere dair olan
Beşinci Kitap burada biter ve
Sir Launcelot du Lake'e dair
olan Altıncı Kitap başlar.

ALTINCI KİTAP

I. BÖLÜM

Sir Launcelot ile Sir Lionel'in macera aramak için saraydan nasıl ayrıldıkları; Sir Lionel'in Sir Launcelot'u uyurken nasıl bıraktığı ve nasıl esir düştüğü.

Kral Arthur'un Roma'dan İngiltere'ye dönüşünden hemen sonra Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri Kralın etrafında toplandılar ve birçok mızrak oyunları ve müsabakalar yaptılar. Aralarında sadece şövalye oldukları halde, cesaret ve şeref bakımından o kadar ilerlemişleri vardı ki, yiğitlikleri ve asil hareketleriyle bütün arkadaşlarını geçiyorlar ve değerlerini tekrar tekrar ispat ediyorlardı. Bilhassa Sir Launcelot du Lake, cesaretini en çok ispat edenlerdendi; zira o, –sonu ister hayat, ister ölüm olsun– bütün müsabakalarda, mızrak oyunlarında ve askeri gösterilerde hainlik veya büyü bulunmazsa asla mağlup olmuyordu. Sir Launcelot, böylece şan ve şeref bakımından o kadar fevkalâde surette ilerledi ki, Kral Arthur Roma'dan döndükten sonra Fransız kitabında ilk zikredilen şövalye o oldu. Bundan dolayı Kraliçe Guenever, diğer bütün şövalyelerden fazla Sir Launcelot'u beğenirdi; Sir Launcelot'un ise, hayatının sonuna kadar bütün Lady'lerden ve genç kızlardan fazla Kraliçe Guenever'i sevdiği muhakkaktı. Sir Launcelot, Kraliçe Guenever uğruna birçok kahramanlıklar yaptı ve asil şövalyeliği sayesinde Kraliçeyi ateşten kurtardı. Sir Launcelot, eğlence ve oyun ile uzun zaman dinlendikten sonra, garip maceralara kapılarak cesaretini ispat etmeyi düşündü. Yeğeni Sir Lionel'e hazırlanmasını söyledi, "Zira biz ikimiz macera arayacağız," dedi. Böylece tepeden tırnağa kadar silahlı olarak atlarına bindiler, atlarını derin bir ormana, oradan da geniş bir ovaya sürdüler. Öğleye doğru hava sıcaktı ve Launcelot büyük bir uyuma arzusu hissetti. O sırada Sir Lionel, bir çitin

yanında bulunan büyük bir elma ağacı gördü. "Kardeşim, şurada güzel bir gölgelik var," dedi, "kendimiz de dinleniriz, atlarımız da." Sir Launcelot "İyi söylüyorsun, aziz kardeşim," dedi; "yedi seneden beri canım bu kadar uyumak istememişti." Böylece atlarından indiler, hayvanları ayrı iki ağaca bağladılar. Sir Launcelot, elma ağacının altına uzandı ve miğferini başının altına koydu. Sir Launcelot, son derece derin bir uykuya daldığı zaman Sir Lionel uyuyamamıştı. O sırada, atlarını mümkün olduğu kadar hızla sürerek kaçan üç şövalye göründü. Bu üç şövalyeyi kovaayan sadece bir tek şövalye vardı. Sir Lionel ona bakınca, bütün ömründe ne o kadar iri, ne o kadar mükemmel hareket eden, ne de tepeden tırnağa kadar o kadar iyi donanmış bir adam görmediğini düşündü. Bu kuvvetli şövalye kısa bir zamanda üç şövalyeden birini yakaladı ve onu serin toprağa öyle bir fırlattı ki, adam hareketsiz kaldı. Bundan sonra atını ikinci şövalyeye doğru sürdü ve ona öyle bir vurdu ki, adam atıyla beraber yere yuvarlandı. Sonra, doğru üçüncü şövalyeye gitti ve ona atının arka tarafından mızrağıyla vurdu. Derken, atından indi, hayvanın dizginini çekti ve kendi atlarının dizginleriyle şövalyelerin üçünü de sıkı sıkı bağladı. Sir Lionel bunu yaptığını görünce ona hücum etmeyi düşündü; hazırlandı, sessizce ve gizlice atına bindi; Sir Launcelot'u uyandırmak istiyordu. Atına bindikten sonra bu kuvvetli şövalyeyi yakaladı ve geri dönmesini söyledi, fakat şövalye Sir Lionel'e o kadar şiddetle vurdu ki, Sir Lionel'i atı ile beraber yere yuvarladı. Sonra atından inerek, onu sıkı sıkı bağladı ve kendi atına yükledi. Dördüne de aynı şeyi yaptıktan sonra onlarla beraber şatosuna doğru yollandı. Oraya varınca şövalyelerin zırhlarını çıkarttı ve onları çırçıplak soyarak dikenli değneklerle dövdükten sonra, büyük ıstıraplar içinde olan diğer birçok şövalyenin bulunduğu derin bir zindana kapattı.

II. BÖLÜM

Sir Ector'un, Sir Launcelot'un peşinden nasıl gittiği ve Sir Turquine tarafında nasıl yakalandığı.

Sir Ector de Maris, Sir Launcelot'un macera aramak için saraydan çıkıp gittiğini anlayınca kendi kendisine kızdı ve Sir Launcelot'u bul-

mak için hazırlandı. Büyük bir ormanda uzun müddet yolculuk ettikten sonra, ormancıya benzeyen bir adamla karşılaştı. Sir Ector, "Aziz dostum, bu memlekette kolayca bulabileceğim bir macera var mı?" dedi. Ormancı, "Ben, bu memleketi iyi bilirim, efendim," dedi; "civarda, buradan bir mil uzaklaşmadan, etrafı iyice kazılmış hendekle sarılı olan bir kale vardır; bu kalenin sol kolunda atları sulamak için ırmağın güzel ve sığ bir yeri bulunur, bu suyun kenarında güzel bir ağaç yükselir ve bu ağaçta birçok değerli şövalyenin vaktiyle kullanmış oldukları çeşit çeşit güzel kalkanlar asılı durur. Ağacın kovuğunda da bakırdan ve pirinçten yapılmış bir tas asılıdır. Eğer bu tasa mızrağınızın ucu ile üç kere vurup da çok geçmeden birçok yeni haberler almazsanız, senelerden beri bu ormandan geçen bütün şövalyelerin en bahtlısı sizsiniz demektir." Sir Ector, "Çok teşekkür ederim," dedikten sonra yoluna devam etti; ağaca vardığı zaman birçok güzel kalkan gördü. Kendi kardeşi Sir Lionel'in ve Yuvarlak Masa arkadaşları olan tanıdığı muhtelif şövalyelerin kalkanları da ağaçta idi. Bu manzara Sir Ector'un kalbine acı verdi ve kardeşinin intikamını almaya söz verdi. Sir Ector, tasa çılgın gibi derhal vurdu, sonra da ırmağın sığ yerinde atını suladı. O sırada, arkasından bir şövalye geldi ve Sir Ector'a sudan çıkıp çarpışmak için hazırlanmasını söyledi. Sir Ector derhal döndü, mızrağını dikti ve şövalyeye o kadar şiddetli vurdu ki, atı olduğu yerde iki kere döndü. Kuvvetli şövalye, "Aferin, bana bir şövalye gibi vurdun" diyerek atını Sir Ector'un üzerine sürdü, onu sağ kolunun altından yakaladı, eyerinden koparıp aldı, divanhanesine götürdü ve yere fırlattı. İsmi Sir Turquine olan bu şövalye, Sir Ector'a "Sen bugün bana on iki seneden beri karşılaştığım bütün şövalyelerden fazla karşı geldiğin için, hayatının sonuna kadar esirim olacağına yemin edersen, hayatını bağışlayacağım," dedi, Sir Ector, "Hayır, sana bunu asla vaat edemem," dedi, "kendi aleyhime hiçbir şey yapacak değilim." Sir Turquine, "Buna çok müteessirim," dedi. Sonra Sir Ector'a zırhını çıkarttırdı, onu çırçıplak soyup dikenli değneklerle döverek derin bir zindana kapattı. Sir Ector, orada arkadaşlarının birçoğunu gördü. Fakat Sir Lionel'i de görünce büyük bir acı duydu. Sir Ector, "Ah, kardeşim, kardeşim Sir Launcelot nerede?" dedi. "Sevgili kardeşim, onu bıraktığım zaman bir elma ağacının altında uyuyordu. Onun ne olduğunu size söyleyemem." Bütün şövalyeler, "Ah, Sir Launcelot imdadımıza

yetişmezse asla kurtulamayacağız," dediler; "çünkü artık efendimiz olan Turquine ile boy ölçüşebilecek hiçbir şövalye tanımıyoruz."

III. BÖLÜM

Dört kraliçenin, Sir Launcelot'u uyurken nasıl buldukları ve Sir Launcelot'un büyü ile nasıl yakalanıp bir şatoya götürüldüğü.

Şimdi, mahpus olan bu şövalyeleri bırakalım ve elma ağacının altında uzanmış uyuyan Sir Launcelot'tan bahsedelim. Öğleye doğru Sir Launcelot'un yanına, büyük bir ihtişam içinde dört kraliçe geldi; güneşin sıcaklığı onları rahatsız etmesin diye dört bir taraflarında atlı dört şövalye vardı ve şövalyeler kraliçeleri güneşten korumak için dört mızrağa bağlı yeşil ipekten bir kumaşı kraliçelerin başları üzerinde tutuyorlardı. Kraliçeler dört beyaz katıra binmişlerdi.

Böylece yollarına devam ederlerken, büyük bir atın yanlarında acı acı kişnediğini duydular ve tepeden tırnağa kadar silahlı bir şövalyenin bir elma ağacının altında uyuduğunu gördüler. Kraliçeler bu şövalyenin yüzüne bakar bakmaz onun Sir Launcelot olduğunu anladılar. O zaman bu şövalye için kavga etmeye başladılar. Kraliçelerin her biri onu âşık olarak almak istediğini söyledi. Kral Arthur'un kız kardeşi olan Morgan le Fay, "Kavga etmeyeceğiz," dedi; "onu büyüleyeceğim ve altı saat uyanamayacak; sonra onu şatoma götüreceğim; katî suretle benim elime düşünce büyüyü çözeceğim ve o zaman sevgili olarak aramızdan istediğini seçsin." Sir Launcelot'a büyü yapıldıktan sonra onu kalkanının üstüne yatırdılar ve atlı iki şövalye onu böylece Chariot Şatosu'na taşıyıp soğuk bir odaya yatırdılar. Geceleyin güzel bir genç kız, Sir Launcelot'a akşam yemeğini götürdü. Artık büyü çözülmüş olduğu için, genç kız odaya girince Sir Launcelot'u selamladı ve, "Ne var, ne yok?" diye sordu. Sir Launcelot, "Bir şey söyleyemem ki, güzel genç kız," dedi; "zira bu şatoya nasıl geldiğimi bilemiyorum; büyü ile olsa gerek." Genç kız, "Keyfinize bakınız, efendim," dedi; "eğer siz söylenildiği kadar mükemmel bir şövalye iseniz, yarın sabah erkenden gelip size daha fazla şeyler söyleyeceğim." Sir Launcelot, "Çok teşekkür ederim, güzel genç kız," dedi, "bana karşı iyi niyet bes-

lemenizi rica ediyorum." Bundan sonra genç kız gitti. Sir Launcelot ise, hiç kimse tarafından teselli edilmeden bütün gece orada yattı.

Ertesi sabah erkenden, bu dört kraliçe, gayet güzel giyinmiş bir halde görünüp, Sir Launcelot'u selamladılar. Sir Launcelot da onları selamladı. Dört kraliçe, "Şövalye, bizim esirimiz olduğunu anlaman lazım," dediler; "senin Kral Ban'ın oğlu Sir Launcelot du Lake olduğunu da çok iyi biliyoruz. Senin değerini, dünyanın en asil şövalyesi olduğunu hakikaten takdir ediyoruz. Senin aşkını bir tek kadından –Kraliçe Guenever'den– başka hiç kimsenin elde edemeyeceğini de pekâlâ biliyoruz; fakat artık onu ebediyen kaybedeceksin, onun için şimdi senin yapacağın şey, dördümüzden birini seçmektir. Ben Gore memleketinin Kraliçesi Morgan le Fay'im. İşte, Northgalis Kraliçesi, Eastland Kraliçesi ve Dış Adalar Kraliçesi. Şimdi sevgilin olarak birimizden birini seç; çünkü ya bunu yaparsın, yahut da bu zindanda ölürsün." Sir Launcelot, "Ya ölmeye, yahut da sizlerden birini seçmeye mecbur oluşum çok hazin bir şey" dedi; "mamafih, sizlerden birini istemeye istemeye sevgili olarak almaktansa; bu zindanda şerefimle ölmeyi tercih ederim. İşte size bu cevabı veriyorum, hain büyücüler olduğunuz için hiçbirinizi istemiyorum. Benim Lady'im Dame Guenever'e gelince, eskisi gibi hür olsaydım, onun, kocasına karşı dünyanın en sadık kadını olduğunu size ve sizin adamlarınıza ispat ederdim." Kraliçeler, "Peki, bizi ret mi ediyorsunuz?" dediler. Sir Launcelot, "Evet, hayatım üzerine yemin ederim ki, sizi istemiyorum," dedi. Bunun üzerine kraliçeler, son derece dertli olan Sir Launcelot'u orada tek başına bırakarak çekilip gittiler.

IV. BÖLÜM

Launcelot'un bir genç kız sayesinde nasıl kurtulduğu.

Öğleye doğru, genç kız elinde yemekle geldi ve Sir Launcelot'a "Ne var, ne yok?" diye sordu. Sir Launcelot, "Doğrusu güzel genç kız, hayatımda hiçbir zaman bu kadar fena olmadım." dedi. Genç kız, "Buna çok müteessirim, efendim," dedi, "fakat eğer benim sözümü dinlerseniz, bu müşkül vaziyetten kurtulmanız için size yardım edeceğim ve eğer bana bir söz verirseniz hiçbir şerefsizliğe ve kötülüğe maruz kal-

mayacaksınız." "Güzel genç kız, size istediğinizi vaat ederim, bu büyücü kraliçelerden son derece korkuyorum, çünkü onlar değerli birçok şövalyeleri mahvettiler." Genç kız, "Söylediklerinizi doğru efendim," dedi; "sizin şöhretinizi ve asaletinizi duydukları için sevginizi elde etmek istiyorlar; şövalyelerin çiçeği Sir Launcelot du Lake olduğunuzu söylüyorlar efendim ve onları reddettiğiniz için size karşı son derece hiddetlendiler. Önümüzdeki salı günü babam i le Northgalis kralı arasında bir mızrak oyunu yapılacak. (Geçen salı günü Kral Arthur'un sarayından gelen üç şövalye yüzünden babam yenilmişti.) Önümüzdeki salı günü orada bulunup babama yardım edeceğinize söz verirseniz sizi yarın sabah erkenden kurtaracağım." Sir Launcelot, "Güzel genç kız, bana babanızın ismini söyleyiniz, o zaman ben de size cevap veririm," dedi. Genç kız, "Şövalye, babam geçen müsabakada fena suretle hırpalanan Kral Bagdemagus," dedi. Sir Launcelot, "Babanızın asil bir kral ve değerli bir şövalye olduğunu biliyorum," dedi, "ve o gün babanıza ve size hizmet etmek için hazır olacağıma, hayatım üzerine yemin ederim." Genç kız, "Çok teşekkür ederim," dedi; "yarın sabah tam vaktinde hazır olun, sizi ben kurtaracağım; size zırhınızı, atınızı, kalkanınızı ve mızrağınızı getireceğim. Bu civarda, on millik bir mesafede beyaz rahiplerin oturdukları bir manastır var. Beni orada beklemenizi rica ederim; babamı oraya, yanınıza getireceğim." Sir Launcelot, "Bütün bunları dürüst bir şövalye gibi yapacağıma yemin ederim," dedikten sonra genç kız gitti. Ertesi sabah erkenden geri döndü ve Sir Launcelot'u hazır buldu. Genç kız, Sir Launcelot'u on iki kilitten kurtarıp ona zırhını getirdi. Sir Launcelot, iyice silahlandıktan sonra kız onu atının bulunduğu yere götürdü. Şövalye atını çabuk eyerledi, eline büyük bir mızrak aldı ve: "Güzel genç kız, Tanrı'nın yardımıyla sizden yardımımı esirgemeyeceğim," diyerek atına bindi. Sir Launcelot, büyük bir ormanda bütün gün ilerledi; bir türlü bir yol bulamıyordu. Nihayet hava karardı ve o sırada Sir Launcelot bir vadide kırmızı ipekten yapılmış bir çadır gördü. "İmanım üzerine yemin ederim ki, bütün geceyi bu çadırda geçireceğim," dedi. Böylece orada atından indi, hayvanı çadıra bağladı ve zırhını çıkardı, çadırın içinde bulduğu bir yatağa uzanarak derin bir uykuya daldı.

V. BÖLÜM

Bir şövalyenin Sir Launcelot'u kendi yatağında yatarken nasıl bulduğu ve Sir Launcelot'un bu şövalye ile nasıl savaştığı.

Bir saat geçmeden çadırın sahibi olan şövalye geldi ve Sir Launcelot'un yanına uzandı. Sir Launcelot, yanında başka birisinin bulunduğunu hissedince yataktan çevik bir hareketle fırladı, diğer şövalye de onun peşinden koştu ve ikisi de kılıçlarını ellerine aldılar. Çadırın sahibi çadırdan dışarı çıktı, Sir Launcelot da onu takip etti ve orada, küçük bir hendeğin yanında bu şövalyeyi âdeta ölümüne yol açacak kadar ağır surette yaraladı. O zaman bu şövalye, Sir Launcelot'a teslim oldu ve Sir Launcelot, yatağa gelişinin sebebini söylerse ona merhamet edeceğini bildirdi. Şövalye, "Efendim, o çadır benim çadırım," dedi, "bu gece orada uyuyacaktım, halbuki bu yara şimdi beni herhalde öldürecek." Sir Launcelot, "Yaralanmış olmanıza çok üzülüyorum," dedi, "fakat bana haince bir hareket yapılmasından korkuyordum, çünkü bir müddet evvel beni aldattılar. Çadırınıza gelip dinlenin; kanınızı durdurabileceğimi zannediyorum." Böylece her ikisi de çadıra döndüler ve Sir Launcelot, şövalyenin yarasından akan kanı dindirdi.

Bunun üzerine, bu şövalyenin, son derece güzel bir Lady olan sevgilisi geldi. Efendisi Belleus'un ağır yaralı olduğunu görünce Sir Launcelot'a hiddetlendi ve sınırsız bir kedere kapıldı. Belleus, "Sus benim Lady'im, sus sevgilim; bu adam iyi ve maceraperest bir şövalyedir," dedi ve Lady'ye niçin yaralandığını anlattı: "ona teslim olduğum zaman, bana iyilik etti ve kan kaybetmeme engel oldu." Lady, "Efendim, kim olduğunuzu ve bana isminizi söylemenizi istiyorum," dedi. Sir Launcelot, "Güzel Lady, benim ismim Sir Launcelot du Lake," dedi. Lady, "Bunu konuşma tarzınızdan anlamıştım," dedi, "zira sizi bundan evvel çok defa gördüm ve sizi zannettiğinizden iyi tanıyorum. Fakat, şimdi bana ve Lordum Belleus'e yaptığınız fenalıkları tamir için, Kral Arthur'un sarayına geldiği zaman Belleus'ün Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri olmasını temin edeceğinize dair lütfen söz verin; çünkü Belleus son derece iyi bir askerdir ve Dış Adalardaki birçok memleketlerin kudretli bir hükümdarıdır." Sir Launcelot, "Güzel Lady, önümüzdeki büyük ziyafette Belleus saraya gelsin," dedi; "siz

de onunla beraber gelin; elimden geleni yapacağım. Siz de cesaretinizi ispat edin ki, arzunuz yerine gelsin." Onlar böylece konuşurlarken gece sona erdi ve güneş doğdu. Bunun üzerine Sir Lancelot silahlandı, atına bindi. Belleus ile Lady'si ona manastırın yolunu gösterdiler ve Sir Launcelot oraya iki saatte vardı.

VI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kral Bagdemagus'un kızı tarafından nasıl karşılandığı ve Kral Bagdemagus'a nasıl dert yandığı.

Sir Launcelot, manastırın avlusuna girer girmez, Kral Bagdemagus'un kızı kaldırımlarda büyük bir atın nal seslerini duydu. Yatağından kalkıp pencereye gitti ve Sir Launcelot'u gördü. Atını alıp bir ahıra götürmeleri için adamlarına derhal emir verdi. Sir Launcelot güzel bir odaya götürüldü ve zırhı çıkarıldı. Kral Bagdemagus'un kızı uzun bir elbise gönderdi ve derhal onun yanına gitti. Launcelot'a fevkalâde iyi davrandı. Dünyada en büyük memnuniyetle karşılayacağı şövalyenin Sir Launcelot olduğunu söyledi. Sonra, o manastırdan on iki mil uzakta olan babası Bagdemagus'u derhal çağırttı. Kral Bagdemagus akşam üzeri birçok şövalyesiyle geldi. Kral atından iner inmez, derhal Sir Launcelot'un odasına gitti. Kızını da orada buldu. Kral ile Sir Launcelot kucaklaştılar ve görüştüklerine çok memnun oldular. Sir Launcelot, krala derhal şikâyete başladı; nasıl hıyanete uğradığını, kardeşi Sir Lionel'in nasıl meçhul bir yere gidip kaybolduğunu, kralın kızı tarafından hapisten nasıl kurtarıldığını anlattı: "Bunun için hayatımın sonuna kadar ona ve akrabalarına yardım edeceğim," dedi. Kral, "Öyleyse önümüzdeki salı günü bana yardım edeceğinize kesinlikle güvenebilirim," dedi. Sir Launcelot, "Evet, efendim size kesinlikle yardım edeceğim," dedi; "zira bunu kızınıza vaat ettim. Fakat, efendim, söyleyin bana, Lord'um Arthur'un hangi şövalyeleri Northgalis Kralı'nın tarafını tutuyorlar?" Kral, bu şövalyelerin Sir Mador de la Porte, Sir Mordred ve Sir Gahalatine olduklarını söyledi. "Benim şövalyelerimi mahvettiler," dedi, "zira bu üçüne karşı ne benim, ne de şövalyelerimin gücü yetiyordu." Sir Launcelot, "Efendim, müsabakanın bu manastırdan üç mil uzakta olduğunu duydum," dedi; "bana güvendiğiniz üç şöval-

yenizi gönderiniz; bu şövalyelerin her üçünün ve benim, tamamen boyasız bembeyaz kalkanları olmalı. Biz dördümüz küçük bir ormandan çıkıp savaşanların arasına gireceğiz. Düşmanlarımızın önüne çıkıp onları mümkün olduğu kadar hırpalayacağız. Böylece benim kim olduğum da anlaşılmayacak." Böylece Sir Launcelot ile yanındakiler o pazar gecesi dinlendiler. Kral gidip, Sir Launcelot'a dört beyaz kalkanla üç şövalye gönderdi.

Salı günü, Sir Launcelot ile bu şövalyeler, müsabakanın yapılacağı yerin yanında, küçük, bol yapraklı bir koruya sığındılar. Lordların ve Lady'lerin müsabakayı seyrederek mükâfatı verebilmeleri için küçük pencereli kuleler kurulmuştu. Northgalis Kralı yüz altmış askerle savaş meydanına geldi. Arthur'un üç şövalyesi ayrı bir yerde duruyorlardı. Derken, seksen asker ile Kral Bagdemagus, savaş meydanına geldi. Bundan sonra mızraklarını diktiler ve büyük bir hızla çarpıştılar. İlk karşılaşmada Kral Bagdemagus'un taraftarlarından on iki şövalye, Northgalis Kralı taraftarlarından da altı şövalye öldürüldü ve Kral Bagdemagus taraftarları bir hayli geri çekilmeye mecbur oldular.

VII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un bir mızrak oyununda nasıl hareket ettiği ve Sir Gaheris'i esir alıp götüren Sir Turquine ile nasıl karşılaştığı.

O sırada Sir Launcelot du Lake göründü ve elinde mızrağıyla savaşın en çok kızıştığı yere daldı. Orada bir tek mızrakla beş şövalyeyi yere serdi ve bu beş şövalyeden dördünün belkemiğini kırdı. Bu kalabalığın arasında Northgalis Kralını yere serdi ve bu düşüş sırasında kralın bacağı kırıldı. Arthur'un üç şövalyesi Sir Launcelot'un bütün bu yaptıklarını gördüler. Sir Mador de la Porte, "Şuradaki misafir pek becerikli," dedi; "ona şöyle bir hücum edelim." Bunun üzerine çarpıştılar ve Sir Launcelot, Sir Mador'un atı ile beraber kendisini de yere öyle bir fırlattı ki, düşmanının omzu mafsalından çıktı. Sir Mador fena surette düştüğü için Sir Mordred, "Şimdi savaşmak sırası bende," dedi. Sir Launcelot, Mordred'i gördü, eline büyük bir mızrak alarak onunla karşılaştı; Sir Mordred'in mızrağı Sir Launcelot'a çarparak kırıldı; Sir Launcelot ona öyle bir darbe indirdi ki, eyerinin ön kısmı koptu, Sir

Mordred atının kuyruğunun üstünden yere uçtu ve miğferi yere on iki parmak derinliğinde saplandı; Mordred'in âdeta boynu koptuğu için uzun müddet baygın kaldı. Derken, eline bir mızrak alan Sir Gahalantine ile Sir Launcelot, bütün kuvvetleriyle birbirlerinin üstüne atıldılar; öyle ki, ikisinin de mızrakları paramparça olup ellerinde sadece sapları kaldı; o zaman kılıçlarıyla çarpıştılar ve birbirlerine şiddetli darbeler indirdiler. Ölçüsüz bir hiddete kapılan Sir Launcelot, Sir Gahalantine'in miğferinin üstüne öyle bir vurdu ki, düşmanın burnundan, kulaklarından ve ağzından kan boşandı ve başı öne doğru düştü. O sırada Sir Gahalantine'in atı koşmaya başladı ve Sir Gahalantine de yere yuvarlandı.

Bundan sonra Sir Launcelot eline büyük bir mızrak aldı ve bu büyük mızrağı hiç kırmadan on altı şövalyeyi yere serdi; bazen şövalyeleri atlarıyla beraber yere atıyor, bazen de sadece şövalyeleri deviriyor, atlarına bir şey yapmıyordu. O gün Sir Launcelot'un kesin darbesini yiyen her insan silahlarını terk etmeye mecbur oldu. Bundan sonra Sir Launcelot gene büyük bir mızrak aldı ve on iki şövalyeyi yere serdi ve bu on iki şövalyenin çoğu ondan sonra asla iyileşemediler. O zaman Northgalis Kralı'nın şövalyeleri mızrak oyunundan vazgeçtiler ve mükâfat Kral Bagdemagus'a verildi. Böylece her iki taraf da kendi yerlerine döndüler. Sir Launcelot, Kral Bagdemagus ile beraber onun şatosuna gitti; Launcelot'a, kral da kralın kızı da büyük bir misafirperverlik gösterdiler ve ona güzel hediyeler verdiler. Ertesi sabah Sir Launcelot onlarla vedalaştı, krala, kendisi uyurken kaybolan kardeşi Sir Lionel'i arayacağını söyledi. Böylece atına bindi ve şatodakilerin hepsini Tanrı'ya emanet etti. Kralın kızına, "Eğer herhangi bir gün benim yardımıma ihtiyacınız olursa, lütfen bana bildirin," dedi; "dürüst bir şövalye olarak yemin ederim ki, yardımımı sizden esirgemeyeceğim."

Böylece Sir Launcelot yola çıktı ve bir tesadüf eseri olarak, uyurken yakalandığı ormana geldi. Bir yolun ortasında beyaz bir ata binmiş genç bir kızla karşılaşıp selamlaştılar. Sir Launcelot, "Güzel genç kız, bana bu memlekette maceralar olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" dedi. Genç kız, "Şövalye, eğer o maceralarla karşılaşmak cesaretini gösterebiliyorsan, bu civarda maceralar var," dedi. Sir Launcelot, "Bu maceralarla karşılaşmaktan ne diye çekinecekmişim?" dedi; "Ben buraya macera aramak için geldim." "Genç kız, "Sen değerli bir

şövalyeye benziyorsun," dedi; "eğer iyi bir şövalye ile karşılaşmaya cüret ediyorsan, seni, şimdiye kadar gördüğün şövalyelerin en mükemmeli ve en değerlisinin bulunduğu yere götüreyim, fakat bana ismini ve kim olduğunu söylemelisin." "Genç kız, sana ismimi söylemekten çekinmiyorum. İsmim Sir Launcelot du Lake," "Sen iyi bir şövalyeye benziyorsun; bu civarda sana uygun olan maceralar var; çünkü burada Sir Turquine isminde bir şövalye yaşıyor ve onu, senin dışında, benim tanıdığım şövalyelerin hiçbiri yenemez. Bildiğime göre Sir Turquine'in zindanında kendi eliyle yendiği, Kral Arthur'un sarayına mensup altmış dört şövalye mahpus. Fakat bu işi bitirdikten sonra, benimle beraber gelip, bana ve diğer genç kızlara her gün eziyet eden hain bir şövalyeye karşı bizi dürüst bir şövalye sıfatıyla koruyacağınızı vaat edin." "Eğer beni bu şövalyenin bulunduğu yere götürürseniz bütün isteklerinizi ve arzularınızı yerine getireceğim." "Haydi, gelin aziz şövalye." Böylece genç kız, Sir Launcelot'u tasın ağaca asılı bulunduğu, suyun sığ olduğu yere götürdü. Sir Launcelot atını suladıktan sonra, mızrağının sapı ile tasa o kadar kuvvetle vurmaya başladı ki, nihayet tasın dibi delindi; fakat vurmaya uzun müddet devam ettiği halde hiç kimse görünmedi. Bundan sonra Sir Launcelot şatonun surları boyunca hemen hemen yarım saat dolaştı. Derken, önünde iri bir at süren iri bir şövalye gördü. Bu atın sırtına zırhlı bir şövalye bağlanmıştı. Onlar yaklaştıkça Sir Launcelot bu bağlı şövalyeyi tanır gibi oluyordu; nihayet bu bağlı adamın, Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri ve Sir Gawaine'in kardeşi Sir Gaheris olduğunu anladı. Sir Launcelot, "Güzel genç kız, benim arkadaşım ve Sir Gawaine'in kardeşi olan bir şövalyenin, sıkı sıkı bağlı bir vaziyette karşıdan geldiğini görüyorum," dedi; "size, savaş başlar başlamaz Tanrı'nın yardımıyla bu şövalyeyi kurtaracağımı vaat ediyorum ve eğer bu şövalyenin efendisi eyerine daha sıkı oturmazsa, aldığı bütün esirleri tehlikeden kurtaracağım. Benim kardeşlerimden ikisini de hapsettiğine eminim." Sir Launcelot ile Sir Turquine birbirlerini görür görmez mızraklarını sıkı sıkı kavradılar. Sir Launcelot, "Aziz şövalye," dedi, "şu yaralı şövalyeyi attan indir, bırak bir müddet dinlensin, o sırada biz de boy ölçüşelim. Yuvarlak Masa'nın şövalyelerine çok hakaret ettiğini ve onları çok kötü durumlara düşürdüğünü ve hâlâ da düşürmekte olduğunu bana bildirdikleri için sana şimdi kendini korumanı söylüyorum." Turquine, "Eğer Yu-

varlak Masa'nın şövalyelerinden isen, sana da bütün arkadaşlarına da meydan okuyorum," dedi. Sir Launcelot, "Artık fazla iddialı konuşmaya başladın," dedi.

VIII. BÖLÜM

Sir Launcelot ile Sir Turquine'in nasıl savaştıkları.

Bunun üzerine, Sir Launcelot ile Sir Turquine mızraklarını kaldırdılar ve atlarını mümkün olduğu kadar hızla sürerek karşılaştılar. Birbirinin kalkanının ortasına öyle bir vurdular ki, her iki atın da sırtı kırıldı ve şövalyelerin ikisi de sersemledi. Atlarından güç inebildiler ve hemen kalkanlarını kaldırdılar, kılıçlarını çekip birbirinin üstüne hızla atıldılar. İkisi de o kadar kuvvetle vuruyorlardı ki, onları bu darbelerden ne kalkanları, ne de zırhları koruyabiliyordu. Böylece çok geçmeden ikisi de ağır yaralar aldılar. Ve çok kan kaybettiler. İki saat veya iki saatten fazla, bu şekilde çarpışmaya devam ettiler. Vücutlarında çıplak bir yer bulabildikleri zaman eğiliyorlar ve birbirlerine vuruyorlardı. Nihayet ikisinin de nefesi tükendi, kılıçlarına dayanıp durdular. Sir Turquine, "Artık biraz dur ve soracağım şeye cevap ver," dedi. "Haydi söyle." O zaman Sir Turquine, "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en kuvvetli ve nefesi en az tükenen adamsın," dedi; "diğer bütün şövalyelerden fazla nefret ettiğim bir şövalyeye benziyorsun, eğer sen o şövalye değilsen seninle hiç düşünmeden barışırım ve hatırın için aldığım altmış dört esiri serbest bırakırım. Bana ismini söyle. Seninle arkadaş olacağız ve dostluğumu hayatının sonuna kadar senden esirgemeyeceğim." Sir Launcelot, "Güzel söyledin," dedi, "fakat madem ki senin dostun olacağım, bütün şövalyelerden fazla nefret ettiğin şövalyenin kim olduğunu söyle." Sir Turquine, "Onun ismi Sir Launcelot du Lake," dedi, "dünyanın en iyi şövalyelerinden biri olan kardeşim Carados'u ıstırap veren kulede öldürdü; böylece onu diğer bütün şövalyelerden ayırıyorum. Onunla bir karşılaşırsam yemin ederim ki, ya ben onu öldüreceğim, ya o beni öldürecek. Sir Launcelot yüzünden, değerli yüz şövalyeyi öldürdüm; diğer yüz şövalyeyi de o kadar fena suretle sakatladım ki, artık iyileşmeleri imkânsızdır. Şövalyelerin birçoğu da hapiste öldü, fakat daha altmış dört esirim var; eğer bana ismini

söylersen ve eğer ismin Sir Launcelot değilse bunların hepsi kurtulacak."

Sir Launcelot, "Şimdi iyice anlıyorum ki," dedi, "eğer belli bir adamsam rahat edeceğim, fakat o adam değil de başka bir adamsam, birimizden birimiz ölünceye kadar savaşacağız. Şövalye, madem ki bunu öğrenmek istedin, sana Benwick Kralı Ban'ın oğlu ve Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden Launcelot du Lake olduğumu söyleyeyim. Şimdi, sana meydan okuyorum, kendini göster." Turquine, "Ah, Launcelot şimdiye kadar hiçbir şövalye ile karşılaşmama bu kadar sevinmedim," dedi; "birimizden birimiz ölünceye kadar ayrılmayacağız." Bunun üzerine vahşi iki boğa gibi birbirlerinin üstüne atıldılar; kalkanlarını ve kılıçlarını öyle bir sallıyor ve savuruyorlardı ki, zaman zaman ikisi de yüzükoyun yere kapaklanıyorlardı. Böylece hiç dinlenmeden iki saatten fazla çarpıştılar; Sir Turquine, Sir Launcelot'u o kadar çok yaraladı ki, savaştıkları yer baştan başa kana boyandı.

IX. BÖLÜM

Sir Turquine'in nasıl öldürüldüğü ve Sir Launcelot'un Sir Gaheris'e esirleri kurtarmasını nasıl söylediği.

Nihayet Sir Turquine kuvvetini kaybetmeye başladı, biraz geriledi ve bitkin olduğu için kalkanını yüksekte tutamadı. Bunu fark eden Sir Launcelot, onun üstüne atılıp miğferinin alt kısmını yakaladı ve Turquine'i dizinin üstüne çekti, miğferini kesip boynunu ikiye yardı. Sir Launcelot bunu yaptıktan sonra genç kızın yanına gitti ve "Genç kız, seninle beraber istediğin yere gitmeye hazırım, fakat atım yok," dedi. Genç kız, "Güzel efendim," dedi, "bütün esirleri serbest bırakmasını emrederek bu yaralı şövalyeyi şatoya gönderiniz, siz de onun atını alınız." Bunun üzerine Sir Launcelot, Gaheris'in yanına gitti ve atını ödünç olarak vermesi için ricada bulundu. Sir Gaheris, "Hayır aziz Lordum," dedi; "atımın tamamen sizin emrinize âmade olmasını istiyorum; siz beni de, atımı da kurtardınız; bugün dünyanın en iyi şövalyesi olduğunuzu söylüyorum; çünkü bugün gözümün önünde, hayatımda gördüğüm en kuvvetli adamı, en iyi şövalyeyi öldürdünüz. Rica ederim efendim, bana isminizi söyleyiniz." "Benim ismim Sir Launce-

lot du Lake, efendim. Kral Arthur'un hatırı için ve bilhassa sevgili kardeşiniz Lordum Sir Gawaine'in hatırı için nasıl olsa size yardım etmem lazımdı. Şu şatoya girdiğiniz zaman orada Yuvarlak Masa şövalyelerinden birçok kimseler bulacağınıza eminim; çünkü şurada, ağaçtaki kalkanlarından birçoğunu tanıdım. Orada Sir Kay'in, Sir Brandel'in, Sir Marhaus'un, Sir Galind'in, Sir Brian Listonose'un, Sir Aliduke'un kalkanları ve tanımadığım daha birçok kalkanlar var. İki kardeşimin, Sir Ector de Maris ile Sir Lionel'in kalkanları da orada. Rica ederim onların hepsine benim selamlarımı götürün; söyleyin, şatoda, ne bulurlarsa hepsini alsınlar; kardeşlerim muhakkak saraya gitsinler ve ben dönünceye kadar beni orada beklesinler. Pentecost yortusunda geri dönmek niyetindeyim. Şimdi sözümü tutmak için bu genç kızla beraber yola çıkmalıyım." Sir Launcelot, böylece Sir Gaheris'ten ayrıldı. Sir Gaheris şatoya gitti ve orada birçok anahtarları olan bir kapıcı buldu. Sir Gaheris, kapıcıyı derhal yere serip elinden anahtarları aldı; çabucak zindanın kapılarını açıp bütün mahpusları dışarı çıkardı; herkes birbirinin bağlarını çözdü. Mahpuslar, Sir Galeris'i görünce onu yaralı zannettiler ve ona teşekkür ettiler. Gaheris, "Öyle değil," dedi, "Sir Turquine'i mert bir tarzda kendi elleriyle öldüren Sir Launcelot'dur. Bunu kendi gözlerimle gördüm, hepinize selam söyledi. Saraya mümkün olduğu kadar çabuk dönmenizi rica ediyor. Sir Lionel ile Ector de Maris'in de kendisini sarayda beklemelerini istiyor." Sir Launcelot'un kardeşleri, "İşte bunu yapacak değiliz," dediler, "eğer hayatta kalırsak onu bulacağız," Sir Kay, "Ben de öyle," dedi; "dürüst bir şövalye olarak yemin ederim ki, onu saraya gitmeden önce bulacağım." Bundan sonra bütün şövalyeler zırhların bulunduğu evi arayıp silahlandılar. Her şövalye kendi atını ve şahsına ait eşyaları buldu. Bütün bunlar olurken, bir ormancı yağlı geyik etiyle yüklü dört atla çıkageldi. Sir Kay derhal, "İşte bizim için bir öğünlük iyi bir et," dedi; "ne zamandan beri doğru dürüst bir yemek yemedik." Bunun üzerine geyik eti kızartıldı, fırına konuldu ve salçası yapıldı. Bazıları yemeği yedikten sonra bütün geceyi orada geçirdiler; fakat Sir Lionel, Ector de Maris ve Sir Kay, onu bulabilmek niyetiyle Sir Launcelot'un peşinden gittiler.

X. BÖLÜM

Sir Launcelot'un genç kızla yolculuğa çıkıp, bütün Lady'lere eziyet eden bir şövalyeyi ve bir köprüde nöbet bekleyen bir köylüyü nasıl öldürdüğü.

Şimdi, güzel bir yolda o genç kız ile ilerleyen Sir Launcelot'tan bahsedelim. Genç kız, "Efendim, şu yolda, bü tün Lady'lere ve asil kadınlara eziyet eden bir şövalye var," dedi; "yaptığı kötülüklerin en hafifi, kadınların eşyalarını çalmak ve onlara hakaret etmek." Sir Launcelot, "Ne? O adam hem hırsız, hem şövalye, hem de ırz düşmanı mı?" dedi. "Şövalyelik nizamını lekeliyor ve verdiği yemini bozuyor. Böyle bir adamın yaşaması ne yazık! Güzel genç kız, siz önden gidiniz, ben de gizleneyim. Eğer sizi rahatsız eder veya size fenalık yaparsa ben imdadınıza yetişir ve ona bir şövalye gibi hareket etmesini öğretirim." Genç kız, bunun üzerine atını rahvan yürüyüşle sürmeye başladı. Çok geçmeden ata binmiş olan bu şövalye, yanındaki genç uşağıyla beraber, ormandan çıktı ve genç kızı atından indirdiği zaman genç kız bağırdı. Bunun üzerine Sir Launcelot, bütün hızıyla bu şövalyenin üzerine atıldı. "Ey, hain şövalye, şövalyeliğe ihanet eden şövalye" dedi; "Lady'lere ve asil kadınlara eziyet etmeyi sana kim öğretti?" Şövalye, Sir Launcelot tarafından azarlandığını görünce hiç cevap vermeden kılıcını çekti ve Sir Launcelot'un üstüne atıldı. Sir Launcelot ise, mızrağını bir kenara fırlatıp kılıcını çekti ve bu şövalyenin miğferinin üstüne öyle bir vurdu ki, şövalyenin başı boğazına kadar ikiye bölündü. "İşte uzun zamandan beri hak ettiğin şey," dedi. Genç kız, "Doğru söylediniz," dedi, "zira şövalyeleri mahvetmek için Turquine'in fırsat kolladığı gibi, bu adam da Lady'leri, genç kızları ve asil kadınları mahvetmek için fırsat beklerdi. Bu şövalyenin ismi Peris de Forest Savage idi." Sir Launcelot, "Şimdi söyleyin genç kız; benden, başka bir şey istiyor musunuz?" dedi. Genç kız, "Hayır efendim, şimdilik bir şey istemiyorum," dedi, "fakat nerede yolculuk ederseniz, nereye giderseniz her şeye kadir olan İsa sizi korusun, zira siz şimdi dünyada yaşayan şövalyelerin en nezaketlisi, Lady'lere ve asil kadınlara karşı en müşfik davrananısınız. Bununla beraber şövalye, bence bir eksik tarafınız var: bu da bekâr bir şövalye olduğunuz halde hiçbir genç kızı veya bir

Lady'yi sevmemeniz. Bu ana kadar mevkii ne olursa olsun, herhangi bir kadını sevdiğinizi söylediklerini hiç duymadım ve bunun böyle olması çok yazık. Mamafih Kraliçe Guenever'e âşık olduğunuza dair bir rivayet var; kraliçenin, kendisinden başka hiç kimseyi sevmemeniz için, hiçbir genç kızın veya Lady'nin sizin aşkınızdan zevk almaması için büyüler yaptığı söyleniyor. Bu yüzden memleketimizin yüksek ve aşağı mevkilerindeki birçok kadınlar dert içinde." Sir Launcelot, "Güzel genç kız, herkesin istediğini söylemesine mani olamam," dedi; "fakat evlenmeyi düşünmüyorum, çünkü evlenirsem karımın yatağında kalıp, silahtan, mızrak oyunlarından, savaşlardan ve maceralardan vazgeçmeliyim. Nikahsız olarak dost edinmeyi reddetmemin başlıca sebebi de, Tanrı'dan korkmamdır. Zira aşk bahsinde hain veya hafif olan şövalyeler savaşta ne mesut, ne de talihlidirler; ya kendilerinden değersiz bir şövalye tarafından yenilirler, yahut da kötü bir tesadüf eseriyle ve melun oldukları için kendilerinden üstün olan insanları öldürürler. Bu tarzda işler yapan insanların kendileri de bedbahttır, etrafındakiler de." Sir Launcelot bunları söyledikten sonra yola çıktı.

Derin bir ormanda iki günden fazla ilerledi ve gecelerini geçirdiği yerler pek rahat değildi. Üçüncü gün uzun bir köprüden geçerken, son derece sakil ve kaba bir köylü, birdenbire Sir Launcelot'un üstüne atıldı ve atının burnuna öyle bir vurdu ki, hayvan gerilemek zorunda kaldı; köylü, Sir Launcelot'a niçin kendisinden izin almadan bu köprüden geçtiğini sordu. Sir Launcelot, "Buradan ne diye geçmeyecekmişim?" dedi; "Geçecek başka yol yok ki!" Köylü, "Bunu yapmaya hakkın yok," diyerek demir kaplı bir sopa ile şövalyenin üstüne saldırdı. O zaman Sir Launcelot, kılıcını çekerek sopanın kendisine değmesine mani oldu ve köylünün başını göğsüne kadar yardı. Köprünün öbür ucunda güzel bir köy vardı, oradaki erkekler ve kadınlar Sir Launcelot'a, "Şimdiye kadar kendine bu derece zararı dokunacak bir hareket yapmamışsındır, şatomuzun başkapıcısını öldürdün," diye haykırdılar. Sir Launcelot, onların bu sözlerini umursamayarak doğru şatoya gitti; oraya varınca atından indi; hayvanı duvarda bulunan bir halkaya bağladı. Orada gördüğü güzel, yeşil bir sahaya gitti; çünkü bu sahanın savaşa müsait bir yer olduğunu düşündü. Etrafına bakındı ve kapılarda, pencerelerde, "Güzel şövalye, sen bir bedbahtsın," diyen birçok insanlar gördü.

XI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un iki devi öldürerek bir şatoyu nasıl kurtardığı.

Tam o sırada, başları açık, vücutları iyice silahlı ellerinde korkunç birer sopa bulunan iki iri dev göründü. Sir Launcelot, kendisini kalkanıyla koruyarak devlerden birinin darbesine mani oldu ve kılıcıyla bu devin başını yardı. Devin arkadaşı bunu görünce, o dehşetli darbelerin korkusundan çıldırmış bir halde kaçmaya başladı. Sir Launcelot, onu son hızıyla kovaladı ve omuzuna vurarak devin vücudunu yarı beline kadar ikiye böldü. Sir Launcelot bundan sonra divanhaneye girdi. Orada altmış kadar Lady ve genç kızla karşılaştı; bu kadınların hepsi Sir Launcelot'un önünde diz çökerek, kurtuldukları için Tanrıya ve Sir Launcelot'a şükrettiler. "Efendim, çoğumuz burada yedi seneden beri onların esiriydik." dediler; "Ekmeğimizi kazanabilmek için her türlü ipek işledik; halbuki hepimiz doğuştan asil ailelerdeniz. Ne uğurlu bir anda dünyaya gelmişsin! Henüz hiçbir şövalye senin yaptığın bu şerefli hareketi yapmamıştır; buna hepimiz şahidiz. Bizi hapisten kurtaranın kim olduğunu arkadaşlarımıza söyleyebilmemiz için, isminizi bağışlamanızı rica ediyoruz." Sir Launcelot, "Güzel genç kızlar, benim ismim Sir Launcelot du Lake," dedi. Kadınlar, "Ah, efendim, sizin Sir Launcelot du Lake olduğunuz muhakkak," dediler; "zira sizden başka hiçbir şövalye bu iki devi ezemezdi; birçok iyi şövalyeler bunu yapmaya kalkıştılar ve burada canlarını verdiler; sizi kaç defa özlemiştik ve bu iki dev sizden başka hiç kimseden korkmuyorlardı." Sir Launcelot, "Şimdi sizi kimin kurtardığını ve nasıl kurtardığını arkadaşlarınıza söyleyebilirsiniz," dedi; "arkadaşlarınıza benim tarafımdan selam da söyleyin. Günün birinde oturduğunuz memleketlerin sınırlarını aşarsam beni iyi karşılarsınız. Bu şatodaki bütün hazineleri, çektiğiniz derde karşılık sizlere veriyorum. Bu şato ise sahibi Lordun malı, onu kendisine vermek isterdim." Lady'ler, "Güzel efendim, burası Tintagil Şatosu'dur." dediler; "Güzel Igraine ile evli olan bir Dük vaktiyle bu şatoya sahipti; daha sonraları Güzel Igraine, Uther Pendragon ile evlendi ve Arthur'u dünyaya getirdi." Sir Launcelot, "Bu şatonun kimin malı olduğunu anladım," dedikten sonra Lady'leri Tanrı'ya emanet edip yola çıktı. Atına bindi ve gecelerini geçirebilmek için rahat bir yer bu-

lamadan, birçok garip ve vahşi memleketlerden, ırmaklardan, vadilerden geçti. Nihayet bir gece, tesadüfen güzel bir avluya vardı. Orada bulduğu ihtiyar bir kadın, Sir Launcelot'u iyi niyetle karşıladı, şövalyeye de, atına da iyi baktı. Ev sahibi, yatmak zamanı gelince, Sir Launcelot'u büyük bir kapının üstünde bulunan güzel bir tavan arasına götürdü. Sir Launcelot orada silahlarını bıraktı, zırhını çıkardı, yatağa yattı ve derhal uyudu. Biraz sonra bir atlı gelip telaşla kapıya vurdu. Bu gürültüyü duyan Sir Launcelot yataktan kalkıp pencereden dışarı bakınca, mehtapta, yalnız başına olan bu adamı üç şövalyenin kovaladığını gördü. Üçü birden bu adama karşı kılıç çekmişlerdi; bu adam ise şövalyeliğe layık bir mertlikle onlara karşı göğüs germiş, kendisini müdafaa ediyordu. Sir Launcelot, "Tek başına olan şu şövalyeye yardım edeceğim," dedi; "çünkü üç şövalyenin bir şövalyeye yüklendiğini seyretmek benim için ayıp bir şey. Eğer o ölürse, ben de onunla beraber ölürüm." Sir Launcelot bunu söyledikten sonra, zırhını giydi ve bir çarşafa tutunarak dört şövalyenin bulunduğu yere indi. Yüksek sesle, "Siz, şövalyeler, bu şövalye ile savaşmaktan vazgeçin de biraz bana dönün," dedi. Bunun üzerine şövalyelerin üçü de Sir Kay'i bırakıp Sir Launcelot'un üstüne atıldılar ve büyük bir çarpışma başladı. Attan inen şövalyelerin üçü de Sir Launcelot'a dehşetli darbeler indiriyorlar, ona her taraftan hücum ediyorlardı. Bu sırada Sir Kay, Sir Launcelot'a yardım etmek istedi. Sir Launcelot, "Hayır, efendim, sizin yardımınızı istemiyorum," dedi; "eğer sizi kurtarmamı istiyorsanız, beni onlarla başbaşa bırakın." Sir Kay, Sir Launcelot'un isteğini yaptı ve savaşa karışmadı. Sir Launcelot altı darbe ile şövalyeyi derhal yere serdi.

O zaman, adamların üçü de, "Şövalye, size teslim oluyoruz ve sizin kudretinizle hiç kimsenin boy ölçüşemeyeceğini kabul ediyoruz," diye bağırdılar. Sir Launcelot, "Bana teslim olmanıza razı değilim," dedi, "ya Kethüda Sir Kay'e teslim olursunuz yahut da sizi öldürürüm." Adamlar, "Güzel şövalye, bunu yapmak hiç de hoşumuza gitmiyor," dediler; "çünkü Sir Kay'i buraya kadar kovaladık ve eğer siz olmasaydınız onu yenecektik. Onun için Sir Kay'e teslim olmakta mana yok." Sir Launcelot, "İyi düşünün," dedi, "ölmek ve yaşamak sizin elinizde; eğer teslim olacaksanız, Sir Kay'e teslim olmanız lazım." O zaman bu üç şövalye, "Güzel şövalye, hayatımızı kurtarmak için senin emirlerini yerine getiriyoruz," dediler. Sir Launcelot, "Öyleyse önü-

müzdeki Withsunday yortusunda Kral Arthur'un sarayına gidip orada Kraliçe Guenever'e teslim olursunuz. Üçümüz de Kraliçenin merhametine sığınıp, onun esiri olmak üzere sizi Sir Kay'in gönderdiğini söylersiniz," dedi. Şövalyeler, "Efendim, eğer ömrümüz yeterse bunu yapacağımıza imanımız üzerine yemin ediyoruz," diyerek üçü de kılıçları üzerine yemin ettiler. Bunun üzerine Sir Launcelot gitmelerine izin verdi. Bütün bunlar olup bittikten sonra Sir Launcelot kılıcının kabzasıyla kapıya vurdu ve ev sahibi gelip Sir Launcelot ile Sir Kay'i içeri aldı. Ev sahibi, "Sizi yatağınızda zannediyordum, efendim," dedi. Sir Launcelot, "Yatağımdayım ama," dedi, "eski bir arkadaşıma yardım etmek için kalkıp pencereden aşağıya atladım." Işığa yaklaştıkları zaman Sir Kay, Sir Launcelot'u tanıdı; diz çökerek, kendisini iki defa ölümden kurtarmak iyiliğini gösteren Sir Launcelot'a teşekkür etti. Sir Launcelot, "Bir şey değil, efendim," dedi, "ben sadece vazifemi yaptım; burada uzanıp dinleneceksiniz." Sir Kay zırhını çıkardıktan sonra yemek istedi ve kendisine getirilen yemeği iştah ile yedi. Yemeği yedikten sonra yatmaya gittiler ve aynı yatakta uyudular. Ertesi sabah Sir Launcelot erkenden kalktı fakat Sir Kay'i uyandırmadı. Sir Kay'in zırhını ve kalkanını alıp silahlandıktan sonra ahıra gidip atına bindi; ev sahibi ile vedalaştı ve yola çıktı. Biraz sonra uyanan Sir Kay, Sir Launcelot'u yanında bulamadı; Sir Launcelot'un atını ve zırhını aldığının farkına vardı: "Launcelot'un, Kral Arthur'un sarayından birçok kimselerin başını derde sokacağına yemin edebilirim," dedi; "çünkü, ben zannederek aldanan şövalyeler ona karşı cüretkâr davranacaklar. Ben ise Launcelot'un zırhı ve kalkanı sayesinde emniyet içinde yolculuk edeceğim." Bunun hemen arkasından, Sir Kay, ev sahibine teşekkür ederek yola çıktı.

XII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Sir Kay'in zırhını giyerek, kıyafet değiştirmiş bir halde nasıl yolculuk ettiği ve bir şövalyeyi nasıl yere serdiği.

Şimdi, uzun müddet bir ormanda yolculuk eden ve nihayet güzel ırmaklar ve çayırlarla dolu bir ovaya varan Sir Launcelot'tan bahsedelim. Bu ovada ilerlerken Sir Launcelot'un önüne, üstünde, rengârenk

ipeklerden yapılmış üç çadır bulunan uzun bir köprü çıktı. İpek çadırların dışında, kırık mızrak parçalarına asılı üç beyaz kalkan vardı, yanlarına da büyük uzun mızraklar dikilmişti. Üç çadırın kapısında üç genç şövalye çömezi duruyordu. Sir Launcelot, bir tek kelime söylemeden onların yanından geçti. Sir Launcelot geçtikten sonra, üç şövalye, bu adamın mağrur Sir Kay olduğunu söylediler; "Hiçbir şövalyeyi kendisi kadar değerli saymaz, halbuki bunun aksi sık sık ispat edilmiştir," dediler. İsmi Sir Gaunter olan şövalyelerden biri, "İmanım hakkı için, bütün kibrine rağmen onun peşinden gideceğim ve ona hücum edeceğim," dedi; "siz de yaptıklarımı seyredin." Böylece, Sir Gaunter ismindeki bu şövalye silahlandı, kalkanını omzuna astı, büyük bir ata bindi ve mızrağını eline alarak Sir Launcelot'un peşinden dörtnala gitti. Ona yaklaştığı zaman, "Ey mağrur şövalye, Sir Kay, dur," diye bağırdı; "bundan böyle buradan geçemeyeceksin." Böylece Sir Launcelot geri döndü ve ikisi de mızraklarını kaldırarak bütün kudretleriyle birbirlerinin üstüne atıldılar; Sir Gaunter'in mızrağı kırıldı ve Sir Launcelot onu da atını da yere attı. Sir Gaunter yere düşünce, kardeşleri birbirlerine, "Bu şövalye Sir Kay değil, Sir Kay'den daha iri," dediler. Sir Gilmere, "Başım üzerine bahse girerim ki, bu şövalye Sir Kay'i öldürüp onun atını aldı," dedi. Kardeşlerin üçüncüsü olan Sir Raynold, "Söylediğin doğru da olsa, yanlış da olsa; işin sonunda ölüm dahi olsa, şimdi atlarımıza binip kardeşimiz Sir Gaunter'in imdadına koşalım," dedi, "bu şövalye ile başa çıkabilmek zor bir iş; çünkü şekline baktığım zaman onu kâh Sir Launcelot, kâh Sir Tristram, kâh iyi şövalye Sir Pelleas sanıyorum." Bunu söyledikten sonra derhal atlarına binip Sir Launcelot'a yetiştiler. Sir Gilmere mızrağını kaldırarak Sir Launcelot'un üstüne atıldı; Sir Launcelot ise onu yere öyle bir fırlattı ki, Sir Gilmere baygın bir halde kaldı. Sir Raynold, "Şövalye, sen kuvvetli bir adamsın," dedi, "galiba kardeşlerimin ikisini de öldürdün; bu yüzden sana karşı içimde çok kin var. Eğer seninle savaşmazsam şerefim lekelenir; kardeşlerimin yaptığı şeyi ben de yapmalıyım; onun için şövalye, kendini koru." Böylece ikisi de bütün kudretleriyle birbirinin üstüne atıldılar ve mızraklarını paramparça ettiler. Bundan sonra kılıçlarını çekip heyecanla vuruştular. Tam o sırada Sir Gaunter ayağa kalkıp kardeşi Sir Gilmere'in yanına gitti ve ona kalkmasını söyledi. "Şurada o iyi şövalye ile fevkalâde bir tarzda boy ölçüşen kardeşimiz Sir

Raynold'un imdadına yetişelim," dedi. Bunun üzerine hemen atlarına bindiler ve Sir Launcelot'un üstüne hücum ettiler. Sir Launcelot onların geldiğini görünce, Sir Raynold'a o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki, Sir Raynold atından düştü. O zaman Sir Launcelot diğer iki kardeşe vurdu, iki darbe ile ikisini de yere serdi. Derken Sir Raynold, başı kanlar içinde ayağa kalkıp, doğru Sir Launcelot'un üstüne yürüdü. Sir Launcelot, "Artık bırak," dedi; "Sir Raynold, sen şövalye olduğun zaman uzaklarda değildim; iyi bir şövalye olduğunu da biliyorum ve seni öldürmek niyetinde de değilim." Sir Raynold, "İyiliğinize çok teşekkür ederim," dedi; "isminizi öğrenmek şartıyla benim ve kardeşlerimin size teslim olmaktan çekinmeyeceğimizi söyleyebilirim; sizin Sir Kay olmadığınızı pekâlâ biliyoruz." Sir Launcelot, "Bunun hiç ehemmiyeti yok, çünkü siz Dame Guenever'e teslim olacaksınız," dedi; "Withsunday yortusunda Kral Arthur'un sarayında bulunmalısınız ve sizi Sir Kay'in gönderdiğini söyleyerek teslim olmalısınız." Kardeşler, bunu yapacaklarına yemin ettikten sonra Sir Launcelot, yoluna devam etti ve üç kardeş birbirlerine ellerinden geldiği kadar yardım ettiler.

XIII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Yuvarlak Masa'nın dört şövalyesini mızrak oyununda nasıl yendiği.

Sir Launcelot derin bir ormanda ilerlerken bir vadinin yanında, bir meşe ağacının altında duran Arthur'un sarayından dört şövalye gördü. Bunlar Sagramoure le Desirous, Sir Ector de Maris, Sir Gawaine ve Sir Uwaine idiler. Bu şövalyeler, Sir Launcelot'u görür görmez onun arınasına bakıp Sir Kay olduğunu sandılar. Sir Sagramore, "İmanım üzerine yemin ederim ki, şimdi Sir Kay ile boy ölçüşeceğim," diyerek mızrağını eline aldı ve Sir Launcelot'a doğru ilerledi. Bunun farkına varan Sir Launcelot, Sir Sagramore'i tanıdı ve mızrağını kaldırarak bu şövalyeye o kadar şiddetle vurdu ki, adamın atı da, kendisi de yere yuvarlandı. Sir Ector, "Bakın arkadaşlarım," dedi, "şu vuruşunu gördünüz mü? Sir Kay, asla bu şövalye kadar kuvvetli olamaz. Şimdi ona ne yapacağımı göreceksiniz." Sir Ector mızrağını eline aldı ve atını Sir

Launcelot'a doğru dörtnala sürdü. Sir Launcelot'un mızrağı, Sir Ector'un kalkanına öyle bir çarptı ki, bu şövalye de, atı da yere yuvarlandığı halde Sir Launcelot'un mızrağı kırılmadı. Sir Uwaine, "İmanım üzerine yemin ederim ki, kuvvetli bir şövalye bu," dedi; "Sir Kay'i öldürdüğüne eminim. Onun büyük kuvvetiyle boy ölçüşmenin güç bir şey olacağını anlıyorum." Bunu söyledikten sonra Sir Uwaine mızrağını eline aldı ve Sir Launcelot'a doğru ilerledi. Onu tanıyan Sir Launcelot onunla ovada karşılaştı ve Sir Uwaine'e öyle bir darbe indirdi ki, bu şövalye sersemledi ve uzun müddet nerede olduğunu bilemedi. Sir Gawaine, "Bu şövalye ile karşılaşmam gerektiğini artık iyice anlıyorum," diyerek kalkanını kaldırdı, eline iyi bir mızrak aldı. Sir Launcelot onu da tanıdı. Bunun üzerine iki şövalye, atlarını bütün kudretleriyle birbirlerine doğru koşturdular ve birbirlerinin kalkanlarının ortasına vurdular. Sir Gawaine'in mızrağı kırıldı ve Sir Launcelot onun üstüne öyle bir şiddetle atıldı ki, Sir Gawaine'in atı yere yuvarlandı. Sir Gawaine, atının altından güçlükle kurtulurken, Sir Launcelot onun yanından geçti ve gülümseyerek, "Tanrı bu mızrağı yapana saadet versin," dedi, "zira bu kadar iyisini asla elime almamıştım." Bundan sonra dört şövalye birleşip birbirlerini teselli ettiler. Sir Gawaine, "Bir mızrak ile dördümüzün de yere serilmesine ne dersiniz?" dedi. Diğer şövalyeler, "Onu şeytana emanet ediyoruz, çünkü o çok kuvvetli bir adam," dediler. Sir Gawanie, "Onun kuvvetli olduğunu söylemekte haklısınız," dedi; "zira onun Sir Launcelot olduğuna başım üzerine yemin ederim; ata binişinden tanıdım. Bırakın yoluna devam etsin, saraya döndüğümüz zaman anlarız." Şövalyeler bunu söyledikten sonra atlarını güç bela bulabildiler.

XIV. BÖLÜM

Sir Launcelot'un küçük bir av köpeğinin peşinden bir şatoya giderek orada ölü bir şövalyeyi nasıl bulduğu ve sonra da bir genç kızın Sir Launcelot'tan erkek kardeşini iyileştirmesini nasıl istediği.

Şimdi bu dört şövalyeyi orada bırakıp derin bir ormanda uzun müddet ilerledikten sonra, siyah bir av köpeği gören Sir Launcelot'tan bahse-

delim. Siyah av köpeği sanki yaralı bir geyiğin izindeymiş gibi aranıyordu. Sir Launcelot, köpeğin peşinden gitti ve yerde büyük kan izleri görerek bu izleri takip etti. Av köpeği daima arkasına bakarak büyük bir bataklıktan geçti; Sir Launcelot ise onun peşini hiç bırakmıyordu. Derken Sir Launcelot büyük ve eski bir şato gördü; av köpeği köprüden geçerek oraya koştu. Sir Launcelot da, sağlam olmayan bu eski köprüden geçti. Büyük bir divanhanenin ortasına varınca orada ölü bir şövalyenin upuzun yattığını gördü. Av köpeği, yakışıklı bir adam olan ölü şövalyenin yaralarını yalıyordu. Bunun üzerine ağlayan ve ıstıraptan çırpınan bir Lady göründü ve "Ey şövalye, sen bana fazla dert çektirdin," dedi. Sir Launcelot, "Niçin böyle söylüyorsun?" dedi; "ben bu şövalyeye hiçbir fenalık yapmadım ki, kan izlerini takip ederek şu av köpeği beni buraya kadar getirdi. Güzel Lady, bana kızmayınız; zira sizin kaderiniz beni de son derece üzüyor." Lady, "Kocamı sizin öldürmediğinize gerçekten inanmıyorum, efendim," dedi; "çünkü bunu yapan adam ağır surette yaralı ve bana kalırsa asla iyileşmeyecek." Sir Launcelot, "Kocanızın ismi ne idi?" diye sordu. Lady, "İsmi Sir Gilbert idi efendim," dedi; "dünyanın en iyi şövalyelerinden biriydi; onu öldürenin ismini bilmiyorum." Sir Launcelot, "Tanrı'nın size daha iyi günler göstermesini dilerim," dedikten sonra yoluna devam etti. Yeniden ormana geldiği zaman orada, kendisini iyi tanıyan bir genç kızla karşılaştı. Genç kız yüksek sesle, "Sizinle karşılaştığıma çok sevindim, Lordum," dedi; "şövalyeliğinizin şerefi için ağır yaralı olan ve durmadan kan kaybeden erkek kardeşime yardım etmenizi istiyorum. Kardeşim bugün Sir Gilbert ile karşılaştı ve onu dürüst bir tarzda savaşarak öldürdü. Bu çarpışma esnasında kardeşim ağır surette yaralandı. Civarımızdaki bir şatoda oturan büyücü bir Lady var; bugün bu Lady bana, tehlikeli kiliseye gitmeye razı olacak bir şövalye bulamazsam kardeşimin yaralarının asla kapanmayacağını söyledi. Oraya giden şövalye bu kilisede bir kılıçla vurulan şövalyenin yaralarına sarılmış kanlı bir bez bulacakmış. Kardeşimin yaraları, o kılıçla ve o bezle tedavi edildiği takdirde iyileşecekmiş." Sir Launcelot, "Fevkalâde bir şey," dedi; "fakat söyleyin bana, kardeşinizin ismi nedir?" Genç kız, "Kardeşimin ismi Meliot de Logres, efendim," dedi. Sir Launcelot, "Buna çok müteessirim," dedi; "çünkü o, Yuvarlak Masa'daki arkadaşlarımdan biridir ve ona yardım edebilmek için elimden geleni ya-

parım." Genç kız, "Öyleyse efendim, bu yolu takip ederseniz, tehlikeli kiliseye varırsınız," dedi; "Tanrı sizi geri gönderinceye kadar burada bekleyeceğim. Eğer bu işi siz yapamazsanız, yeryüzünde bu macerayı başarabilecek sizden başka bir şövalye bilmiyorum."

XV. BÖLÜM

Sir Launcelot'un tehlikeli kiliseye gelip cesetten bezin bir parçasını ve kılıcı nasıl aldığı.

Sir Launcelot derhal yola çıktı, tehlikeli kiliseye varınca, atından indi ve hayvanı küçük bir kapıya bağladı, avluya girer girmez kilisenin önünde altüst edilmiş güzel ve muhteşem birçok kalkan gördü. Sir Launcelot , bu kalkanlardan çoğunun evvelce şövalyeler tarafından kullanıldığını görmüştü. Bunun üzerine yanında otuz şövalye belirdi; bunlar şimdiye kadar gördüğü uzun boylu adamlardan bir arşın daha boylu idiler ve hepsi Sir Launcelot'a dişlerini gıcırdatarak gösteriyorlardı. Sir Launcelot bu hallerini görünce son derece korkarak kendisini kalkanıyla korudu ve kılıcını eline alarak çarpışmaya hazırlandı. Şövalyelerin hepsi siyah zırhlar giymişlerdi; kalkanları ve yalın kılıçlarıyla hazır duruyorlardı. Sir Launcelot aralarından geçmek istediği zaman, dört bir tarafa dağılarak ona yol verdiler. Bunun üzerine Sir Launcelot cesaretini topladı ve kiliseye girdi. Orada sönük bir lambanın parıltısından başka hiçbir ışık yoktu. Sir Launcelot, ipek bir kumaş ile örtülmüş bir ceset seçebildi. Eğilerek bu kumaştan bir parça kestiği zaman ayağının altındaki toprağın biraz sarsıldığını zannetti ve korkuya düştü. Bundan sonra, ölü şövalyenin yanında duran güzel bir kılıç gördü. Bu kılıcı eline alıp kiliseden dışarı acele çıktı. Kilise avlusunun ortasına gelir gelmez, şövalyelerin hepsi birden insanda dehşet uyandıran bir sesle ona hitap ettiler: "Şövalye, Sir Launcelot, eğer bu kılıcı bırakmazsan öleceksin." Sir Launcelot, "İster öleyim, ister yaşayayım, hiçbir büyük söz bu kılıcı benim elimden alamaz; onu elde etmek istiyorsanız benimle savaşın," dedi. Sir Launcelot, bunu söyledikten sonra şövalyelerin arasından geçip gitti. Kilise avlusunun dışında karşısına çıkan güzel bir genç kız, "Sir Launcelot, bu kılıcı bırakmazsan öleceksin," dedi. Sir Launcelot, "Ne kadar yalvarırsan yalvar, bu kılıcı bı-

rakmam," dedi. Genç kız, "Eğer bu kılıcı bıraksaydın Kraliçe Guenever'i bir daha hiç göremeyecektin," dedi. Sir Launcelot, "Öyleyse bu kılıcı bıraksaydım aptallık etmiş olurdum," dedi. Genç kız, "Güzel şövalye, yalvarırım, beni bir defacık olsun öp," dedi. Sir Launcelot, "Olmaz, Tanrı buna müsaade etmez" dedi. Genç kız, "Eğer beni öpseydin, hayatın sona erecekti," dedi, "ama ne yazık, artık bütün emeklerim boşa gitti. Ben bu kiliseyi senin ve Sir Gawaine'in hatırı için yaptırmıştım. Bir aralık Sir Gawaine elime düşmüştü; o sıralarda, bu kilisede ölü yatan şövalye ile, Sir Gilbert ile savaşmış ve Sir Gilbert'in sol elini kesmişti. Sir Launcelot, sana artık bunu anlatabilirim: seni yedi seneden beri seviyorum ama, Kraliçe Guenever'den başka hiçbir kadın sevgini elde edemiyor. Fakat canlı vücuduna sahip olmak zevkini tadamayınca, hayatta yegâne ümidim, ölü vücuduna sahip olmaktı. O zaman vücudunu mumyalayıp muhafaza edecektim; vücudun hayatının sonuna kadar benim olacaktı, ve Kraliçe Guenever'e rağmen seni her gün öpecektim." Sir Launcelot, "İyi söyledin, senin bu müthiş büyülerinden beni Tanrı korusun," diyerek atına bindi ve uzaklaştı. Kitapta da anlatıldığı gibi Sir Launcelot gittikten sonra bu kadın öyle bir derde düştü ki, iki hafta içinde ölüverdi. İsmi büyücü Hellawes idi ve Nigramous Şatosu'na sahipti. Sir Launcelot bundan sonra, Sir Meliot'un kız kardeşi olan o genç kız ile buluştu. Genç kız, Sir Launcelot'u görünce ellerini çırparak sevincinden ağladı. Beraberce, Sir Meliot'un yattığı civardaki şatoya gittiler. Sir Launcelot, onu görür görmez tanıdı; fakat Sir Meliot, kan kaybede kaybede toprak gibi solmuştu. Sir Meliot, Sir Launcelot'u görünce diz çöktü, "Ah Tanrım, Sir Launcelot, imdadıma yetiş!" diye haykırdı. Sir Launcelot derhal ona doğru koştu, Sir Gilbert'in kılıcını yaralarına sürdükten sonra, Sir Gilbert'in üzerinden aldığı kanlı kumaşın bir parçasıyla bu yaraları sildi ve Sir Meliot derhal iyileşti, eskisinden daha sıhhatli oldu. Bunun üzerine hepsi son derece sevindiler ve Sir Launcelot'a ellerinden geldiği kadar büyük bir misafirperverlik gösterdiler. Sir Launcelot ertesi sabah onlarla vedalaştı; Sir Meliot'a efendisi Arthur'un sarayına derhal gelmesini söyledi; "Pentecost yortusu yaklaşıyor ve eğer Tanrı müsaade ederse beni orada bulacaksınız," dedi. Bundan sonra birbirlerinden ayrıldılar.

XVI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, bir Lady'nin ricası üzerine bir şahini nasıl tuttuğu ve bu Lady tarafından nasıl aldatıldığı.

Sir Launcelot, birçok garip memleketlerden, bataklıklardan ve vadilerden geçtikten sonra nihayet tesadüfen güzel bir şatoya vardı. Şatodan uzaklaşırken iki çan sesi duyar gibi oldu. O sırada bir şahinin, başının üstünden uçarak yüksek bir karaağaca konduğunu gördü. Şahinin ayaklarına uzun ipler bağlanmıştı. Şahin karaağaca konmak için uçtuğu zaman, ipler bir dala takıldı ve uçmak isteyen şahinin ayaklarına sıkı sıkı dolandı. Sir Launcelot bunu gördü ve güzel şahine acıdı. O sırada şatodan bir Lady çıkıp Sir Launcelot'a yüksek sesle bağırdı: "Ey, Launcelot, Launcelot," dedi, "sen şövalyelerin çiçeğisin, şahinimi kurtar, onu bana geri ver; çünkü şahinim kaybolursa, kocam beni mahveder. Şahine ben bakıyorum, elimden kaçıverdi ve eğer kocam bunu öğrenirse derhal hiddete kapılıp beni öldürebilir." Sir Launcelot, "Kocanızın ismi ne?" dedi. Lady, "Efendim, ismi Phelot," dedi; "Northgalis Kralının şövalyelerinden biri." "Peki güzel Lady, madem ki ismimi biliyorsunuz ve madem ki şövalyeliğim namına size hizmet etmemi istiyorsunuz, şahininizi tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bununla beraber ben iyi tırmanmasını bilmem, aksi gibi ağaç da yüksek ve tutunacak dalları da pek az." Bunu söyledikten sonra Sir Launcelot atından indi, hayvanını o karaağaca bağladı ve zırhını çıkarması için Lady'ye rica etti. Zırhından sonra gömleğine ve donuna kadar bütün elbiseleini çıkardı; kuvveti ve kudreti sayesinde şahinin bulunduğu yere tırmandı; ipleri çürük, büyük bir dala bağladı ve şahini dal ile beraber aşağıya attı. Lady'nin şahini eline almasıyla, kocası Sir Phelot'un silahlanmış bir halde, elinde yalın kılıcıyla korulardan çıkması bir oldu. Ve, "Ey şövalye Launcelot, işte seni şimdi istediğim gibi yakaladım," diyerek, Sir Launcelot'u öldürmek için ağacın dibinde bekledi. Sir Launcelot, "Ah Lady, beni niçin aldattınız?" dedi. Sir Phelot, "O, benim emirlerimi yerine getirmekten başka bir şey yapmadı," dedi; "onun için artık çare yok, öleceğin saat geldi." Sir Launcelot, "Senin gibi silahlı bir şövalyenin çıplak bir adamı öldürmesi bir şerefsizliktir," dedi. Sir Phelot, "Sana merhamet edecek değilim," dedi, "eğer

elinden gelirse kendini kurtarmak için bir çare bul." Sir Launcelot, "Senin için hakikaten bir şerefsizlik," dedi; "fakat madem ki başka hiçbir şeye razı olmuyorsun, zırhını al, kılıcını da bir dalın üstüne as ki, uzanıp elime geçirebileyim; sonra, eğer mümkünse beni öldürmek için elinden geleni yap." Sir Phelot, "Olmaz, olmaz, seni zannettiğinden daha iyi tanırım," dedi, "eğer buna mani olmak elimdeyse silahsız kalacaksın." Sir Launcelot, "Ah, bir şövalyenin silahsız ölmesi ne acı!" dedi. Bunun üzerine Sir Launcelot aşağılara ve tepeye baktı, başının üstünde bir dal, büyük ve yapraksız bir dal görerek onu dibinden kopardı; sonra daha aşağıya indi ve atının nerede durduğunu gördü: Birdenbire şövalyenin uzağına, atının öbür tarafına atladı. Bunun üzerine Sir Phelot, Sir Launcelot'u öldürmek maksadıyla kılıcını ona doğru şiddetle salladı; fakat Sir Launcelot, elindeki sopa ile kendini kılıçtan korudu ve bu sopa ile Sir Phelot'un kafasına öyle bir vurdu ki, şövalye baygın bir halde yere yığıldı. O zaman Sir Launcelot, elinden kılıcını aldı ve Sir Phelot'un başını kesti. Lady, "Ah, kocamı niçin öldürdün?" diye haykırdı. Sir Launcelot, "Bu benim suçum değil," dedi, "beni yalanla, hainlikle öldürecektiniz; şimdi siz ikiniz de bunun cezasını çekiyorsunuz." Bunun üzerine Lady, sanki ölmek üzere imiş gibi bayıldı. Sir Launcelot, zırhını aldı ve çabucak giyindi; zira şövalyenin şatosu o kadar yakındı ki, başka bir hücuma uğramaktan korkuyordu. Böylece, bu maceradan sağ salim kurtulabildiği için Tanrı'ya şükrederek atına binip bir an evvel yola çıktı.

XVII. BÖLÜM

Karısını öldürmek için kovalayan bir şövalyeyi Sir Launcelot'un nasıl yakaladığı ve ona neler söylediği.

Sir Launcelot, böylece, bataklıklardan ve ıssız birçok yollardan geçti. Bir vadide ilerlerken elinde yalın bir kılıç ile bir Lady'yi öldürmek için kovalayan bir şövalye gördü. Bu şövalye Lady'yi tam öldüreceği sırada, kadın Sir Launcelot'a seslendi ve ondan imdat istedi. Sir Launcelot, şövalyenin bu kötü hareketini görünce, atını ikisinin arasına sürerek, "Ayıp, şövalye kendinden utan," dedi; "bu Lady'yi niçin öldürmek istiyorsun?" "Hem kendini, hem de bütün şövalyeleri lekeliyor-

sun." Şövalye, "Ne hakla karımla benim arama giriyorsun?" dedi; "Senin itirazına rağmen onu öldüreceğim." Sir Launcelot, "Bunu yapamayacaksınız," dedi; "ikimizin savaşması daha iyi olur." Şövalye "Sir Launcelot, sen kendine düşen vazifeyi yapmıyorsun," dedi; "zira bu Lady beni aldattı." Lady, "Yalan söylüyor," dedi, "hakikaten bana iftira ediyor. Yeğenimi sevdiğim, ona karşı muhabbet hissettiğim için ikimizi de kıskanıyor; halbuki hiçbir suç işlemediğimize Tanrının huzurunda yemin edebilirim. Sizin, dünyanın en şerefli şövalyesi olduğunuzu söylüyorlar, efendim. Hakiki şövalyelik namına beni koruyun ve kurtarın; çünkü o merhametsizdir ve ne derseniz deyin, beni öldürecek." Launcelot, "Hiç korkmayın, sizi öldürmek elinde değil," dedi. Şövalye, "Efendim, gözünüzün önünde istediğimi yaparım," dedi. Böylece yola çıktılar; şövayenin bir tarafında Sir Launcelot, bir tarafında da Lady ilerliyordu. Bir müddet sonra şövalye, Sir Launcelot'un başını çevirip arkasına bakmasını istedi; "Efendim, peşimizden atlı askerler geliyor," dedi. İşin içinde hainlik olduğunu bilmeyen Sir Launcelot arkasına baktı. O sırada Lady ile yan yana bulunan şövalye, Sir Launcelot'un arkaya bakmasını fırsat bilerek karısının başını uçurdu. Sir Launcelot, onun yaptığı bu işi görünce, "Hain, benim şerefimi ebediyen lekeledin!" diye haykırarak atından atladı ve şövalyeyi öldürmek için kılıcını çekti. Bunun üzerine şövalye yüzükoyun yere atılarak Sir Launcelot'un bacaklarına sarıldı ve merhamet diledi. Sir Launcelot, "Utan, şerefsiz şövalye," dedi; "sana merhamet edecek değilim, onun için ayağa kalk ve benimle dövüş." Şövalye, "Hayır, bana merhamet etmezseniz asla kalkmayacağım," dedi. Launcelot, "Şimdi sana iyi bir şey teklif edeceğim," dedi; "zırhımı çıkaracağım, kılıcımı elime alacağım ve sırtımda görmeğimden başka bir şey kalmayacak, eğer beni öldürürsen kurtulacaksın." Pedivere, "Hayır efendim, bunu katiyen yapmam," dedi. Sir Launcelot, "Öyle ise bu Lady'nin vücudunu ve başını al," dedi; "ve şimdi onu daima sırtında taşıyacağına ve Kraliçe Guenever'in bulunduğu yere varıncaya kadar hiç dinlenmeyeceğine dair bana yemin et." Şövalye, "Bunu yapacağıma imanım üzerine yemin ederim efendim," dedi. Launcelot, "Şimdi bana isminizi söyleyiniz," dedi. "Benim ismim Pedivere, efendim." Launcelot, "Uğursuz bir anda dünyaya gelmişsin," dedi. Pedivere bundan sonra, ölen Lady'nin başı ve cesediyle yola çıktı ve Winchester'de Kraliçe ile Kral Arthur'u bu-

larak onlara bütün hakikati anlattı. Kraliçe, "Şövalye, bu korkunç ve şerefsiz bir hareket," dedi; "aynı zamanda Sir Launcelot'a da büyük bir hakaret. Bununla beraber birçok memleketlerde onun ne kadar şerefli bir insan olduğunu bilmezler. Sizden, cezanızı çekmeniz için şunu yapmanızı istiyorum: bu cesedi en kısa zamanda atınızın sırtında, Roma'daki Papaya götüreceksiniz; kötü hareketlerinizin affedilmesi için ne yapmanız gerektiğini o tayin edecek. Orada bir gece bile dinlenmeyeceksiniz. Eğer uyumak için yatağınıza uzanırsanız, ceset de sizin yanınızda yatacak." Pedivere, bunları yapacağına yemin ettikten sonra yola çıktı ve Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Roma'ya vardığı zaman, Papa onu gene Kraliçe Guenever'in yanına, geri gönderdi. Pedivere'in karısı, Papa'nın emri üzerine Roma'da gömüldü. Bundan sonra Sir Pedivere'de büyük bir iyilik başladı; Sir Pedivere bir din adamı ve bir münzevi oldu.

XVII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kral Arthur'un sarayına nasıl geldiği, asil kahramanlıklarının ve hareketlerinin orada yeniden nasıl anlatıldığı.

Şimdi, Pentecost yortusundan iki gün evvel memleketine dönen Sir Launcelot du Lake'ten bahsedelim. Kral ve bütün saray halkı onun gelişine son derece sevindiler. Sir Gawaine, Sir Uwaine, Sir Sagramour ve Sir Ector de Maris; Sir Launcelot'un Kay'in zırhını giymiş olduğunu görünce, hepsini bir tek mızrakla yere serenin o olduğunu anladılar. O zaman aralarında gülümsediler ve güldüler. Sir Turquine'in hapsettiği şövalyelerin hepsi memleketlerine dönüyorlardı; hepsi de Sir Launcelot'a hürmet ediyorlar, ona tapınıyorlardı. Sir Gaheris, onların söylediği sözleri duyunca, "Bütün savaşı başından sonuna kadar gördüm," dedi ve olup bitenleri Sir Launcelot hariç olmak üzere, şimdiye kadar Sir Turquine'den daha kuvvetli bir şövalye görmediğini Kral Arthur'a anlattı; birçok şövalyenin, hemen hemen altmış kişinin bu hususta şahadet edebileceğini söyledi. Bundan sonra Sir Kay, Krala, tam öldürülmek üzere iken Sir Launcelot tarafından nasıl kurtarıldığını ve onun şövalyeleri teslim olmaya nasıl mecbur ettiğini anlattı. Şö-

valyelerin üçü de orada idiler ve bu sözleri onayladılar. Sir Kay, "Yemin ederim ki," dedi, "Sir Launcelot, benim zırhımı alıp kendi zırhını da bana verdiği için yoluma rahat rahat devam ettim, hiç kimse benimle savaşmaya kalkışmadı." Tam bu sırada Sir Launcelot ile uzun köprüde savaşan üç şövalye gelip Sir Kay'e teslim oldular. Sir Kay, onların teslim olmalarını reddederek kendisiyle asla savaşmadıklarını söyledi. "Fakat içiniz rahat etsin," dedi; "sizi yenen Sir Launcelot işte şurada." Şövalyeler bunu öğrenince memnun oldular. Bundan sonra Sir Meliot de Logres geldi ve Kral Arthur'a, Sir Launcelot sayesinde ölümden nasıl kurtulduğunu anlattı. Sir Launcelot'un bütün kahramanlıkları; dört büyücü kraliçe tarafından nasıl hapsedildiği ve Kral Bagdemagus'un kızı tarafından nasıl kurtarıldığı bildirildi. Sir Launcelot'un, iki kralın yanında, yani Northgalis kralı ile Kral Bagdemagus'un yanında yaptığı büyük kahramanlıklar da tekrarlandı. Bu mızrak oyununda bulunan Sir Gahalantine, Sir Mador de la Porte ve Sir Mordred, hakikati olduğu gibi anlattılar. O sırada, Sir Belleus'u çadırda yaraladığı zaman Sir Launcelot'u tanıyan Lady geldi ve orada Sir Launcelot'un arzusu üzerine, Sir Belleus, Yuvarlak Masa şövalyesi yapıldı. Sir Launcelot böylece, asilzadeler ve halk tarafından, o devirde bütün dünyanın en meşhur, en saygıdeğer şövalyesi olarak kabul edildi.

Sir Launcelot du Lake'in asil hikâyesini anlatan
Altıncı Kitap burada biter ve Sir Kay'in
Beaumains dediği Sir Gareth of Orkney'in
hikâyesini anlatan Yedinci Kitap başlar.

- II -

İçindekiler

- II -

YEDİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Beaumains'in Kral Arthur'un sarayına nasıl geldiği ve Kral Arthur'dan üç ricada nasıl bulunduğu..... 211

II. BÖLÜM
Beaumains ile alay ettiği için Sir Launcelot ile Sir Gawaine'in Sir Kay'e nasıl hiddetlendiklerine ve bir Lady'yi korumak için savaşacak bir şövalye arayan bir genç kıza dair..... 213

III. BÖLÜM
Beaumains'in savaşmayı nasıl arzu ettiği, bu müsaadenin ona nasıl verildiği ve Sir Launcelot'un şövalyesi olmayı nasıl istediği..... 215

IV. BÖLÜM
Beaumains'in nasıl yola çıktığı, Sir Kay'den nasıl bir mızrakla bir kalkan aldığı ve Sir Launcelot ile nasıl mızrak oyunu yapıp savaştığı..... 215

V. BÖLÜM
Beaumains'in, Sir Launcelot'a, ismini nasıl söylediği, Sir Launcelot tarafından şövalye yapıldıktan sonra Genç Kız'a nasıl yetiştiği..... 217

VI. BÖLÜM
Sir Beaumains'in nasıl savaştığı ve bir geçit yerinde iki şövalyeyi nasıl öldürdüğü..... 219

VII. BÖLÜM
Sir Beaumains'in, kara ovaların şövalyesiyle nasıl karşılaştığı, bu şövalye düşüp ölünceye kadar onunla nasıl savaştığı..... 220

VIII. BÖLÜM
Öldürülen şövalyenin kardeşinin Beaumains ile nasıl karşılaştığı ve teslim oluncaya kadar Beaumains ile nasıl savaştığı..... 222

IX. BÖLÜM
Genç kızın, Sir Beaumains'i daima nasıl azarladığı ve ona mutfak oğlanı diyerek sofrasında oturmasına nasıl müsaade etmediği..... 224

X. BÖLÜM
Kızıl Şövalye ismini taşıyan üçüncü kardeşin, mızrak oyununda Beaumains ile nasıl karşılaşıp çarpıştığı ve Beaumains'in onu nasıl yendiği..... 225

XI. BÖLÜM
Genç kızın, Sir Beaumains'e nasıl hakaretlerde bulunduğu ve Sir Beaumains'in buna sabırla nasıl tahammül ettiği..... 227

XII. BÖLÜM
Sir Beaumains'in, Sir Persant of Inde ile nasıl savaştığı ve onu teslim olmaya nasıl mecbur ettiği. 229

XIII. BÖLÜM
Sir Persant ile Beaumains arasında geçen tatlı konuşmaya ve Beaumains'in Sir Persant'a isminin Sir Gareth olduğunu söylediğine dair 230

XIV. BÖLÜM
Sarayı kuşatılan Lady'yi korumak için kız kardeşinin bir şövalye getirdiğine ve Lady'nin bu şövalyenin hangi savaşlarda galip geldiğine dair nasıl haber aldığı. 232

XV. BÖLÜM
Genç kız ile Beaumains'in kuşatma yerine gelerek bir çınar ağacının altında nasıl durdukları; Beaumains orada boru çaldıktan sonra Kızıl Ovalar Şövalyesi'nin savaşmak için nasıl geldiği 234

XVI. BÖLÜM
İki şövalyenin nasıl karşılaştıkları, söyledikleri sözler ve savaşa nasıl başladıkları 235

XVII. BÖLÜM
Uzun bir çarpışmadan sonra Beaumains'in Şövalye'yi nasıl yenip öldürmek istediği ve Lady'lerin arzusu üzerine hayatını bağışlayarak, onu Lady'ye teslim olmaya nasıl mecbur ettiği 237

XVIII. BÖLÜM
Şövalyenin nasıl teslim olduğu, Sir Launcelot'tan merhamet dilemesi için Beaumains'in onu Kral Arthur'un sarayına nasıl gönderdiği 239

XIX. BÖLÜM
Beaumains'in, Lady'nin yanına gittiği zaman şatonun kapılarını nasıl kapalı bulduğuna ve Lady'nin ona söylediği sözlere dair. 240

XX. BÖLÜM
Sir Beaumains'in, cücesini kurtarmak için Sir Gringamore'un peşinden nasıl gitti ve onun bulunduğu şatoya nasıl vardığı. 242

XXI. BÖLÜM
Beaumains ismi verilen Sir Gareth'in, Lady'sinin huzuruna nasıl çıktığına, nasıl tanıştıklarına ve aşklarına dair. 244

XXII. BÖLÜM
Gece gelen silahlı bir şövalyenin Sir Gareth ile nasıl savaştığı; bacağından fena surette yaralanan Sir Gareth'in, bu şövalyenin başını nasıl kestiği 245

XXIII. BÖLÜM
Bahsi geçen şövalyenin ertesi gece nasıl geldiği ve başının yeniden nasıl kesildiği, Sir Gareth'in Pentecost yortusunda yendiği bütün şövalyelerin Kral Arthur'a gidip nasıl teslim oldukları 247

XXIV. BÖLÜM
Kral Arthur'un onları nasıl affettiği ve onlara Sir Gareth'in nerede olduğunu nasıl sorduğu 249

XXV. BÖLÜM
Bu Pentecost ziyafetine Orkney Kraliçesi'nin nasıl geldiği, Sir Gawaine ile kardeşinin onun hayır duasını nasıl istedikleri 250

XXVI. BÖLÜM
Kral Arthur'un, Lady Liones'i nasıl çağırttığı; Lady Liones'in, birçok şövalyeyi şatosuna çeken bir mızrak oyunu müsabakasını nasıl ilan ettiği 251

XXVII. BÖLÜM
Kral Arthur'un şövalyeleriyle beraber mızrak oyunu müsabakasına nasıl gittiği; Lady tarafından şerefli bir tarzda nasıl kabul edildiği ve şövalyelerin nasıl karşılaştıkları 254

XXVIII. BÖLÜM
Şövalyelerin savaşta nasıl hareket ettikleri. 256

XXIX. BÖLÜM
Gene aynı mızrak oyunu müsabakasına dair. 258

XXX. BÖLÜM
Sir Gareth'in çığırtkanlar tarafından nasıl görüldüğü ve savaş meydanından nasıl kaçtığı 259

XXXI. BÖLÜM
Sir Gareth'in bir şatoya varıp, orada nasıl iyi karşılandığı; savaş sonunda bir şövalyeyi nasıl öldürdüğü 260

XXXII. BÖLÜM
Şatosunda otuz Lady'yi hapsetmiş olan bir şövalye ile Sir Gareth'in nasıl savaştığı ve onu nasıl öldürdüğü. 262

XXXIII. BÖLÜM
Sir Gawaine ile Sir Gareth'in nasıl savaştıkları ve Linet sayesinde birbirlerini nasıl tanıdıkları. 264

XXXIV. BÖLÜM
Sir Gareth, Dame Liones ile seviştiklerini Kral Arthur'a nasıl itiraf etti ve düğünleri nasıl kararlaştırıldı 266

XXXV. BÖLÜM
Düğün ziyafetinin büyük ihtişamına, o sırada kimlerin hangi mevkilere tayin edildiklerine ve ziyafet esnasında yapılan mızrak oyunlarına dair. 267

Tehlikeli Şato'nun sahibesi Dame Liones ile evlenen Sir Gareth of Orkney'in hikâyesi böylece biter. Sir Gareth'in kardeşi Gaheris, Dame Liones'in Savage ismini taşıyan kız kardeşi Dame Linet ile evlendi. Sir Agravaine, güzel bir Lady olan Dame Laurel ile evlendi ve Kral Arthur, hayatlarının sonuna kadar ihtişam içinde yaşamaları için onlara geniş topraklar ve büyük servetler verdi.

Burada, Sir Tristram de Liones'den, babasının ve annesinin kim olduklarından, onun dünyaya nasıl geldiğinden, nasıl büyütüldüğünden ve nasıl şövalye yapıldığından bahseden Sekizinci Kitap başlar.

Bu, Sir Tristram de Liones'e dair kitapların Birincisidir.

SEKİZİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Tristram de Liones'in dünyaya nasıl geldiği; o doğduğu zaman ölen annesinin, ona, Tristram ismini nasıl verdiği 270

II. BÖLÜM
Sir Tristram'ın üvey anasının, Sir Tristram'ı zehirlemek için nasıl zehir bulduğu 271

III. BÖLÜM
Sir Tristram, Fransa'ya gönderilerek Gouvernail isminde bir adam tarafından nasıl terbiye edildi; harp çalmasını, şahin uçurmasını ve avcılığı nasıl öğrendi 273

IV. BÖLÜM
Sir Marhaus'un, Cornwall'dan vergi almak için İrlanda'dan nasıl geldiği; vergi verilmediği takdirde savaşacağını nasıl bildirdiği. 274

V. BÖLÜM
Tristram'ın Cornwall vergisi için savaşmaya nasıl karar verdiği ve nasıl şövalye olduğu 275

VI. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Sir Marhaus ile savaşmak üzere adaya nasıl vardığı. 277

VII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Sir Marhaus ile çarpışarak savaştan nasıl galip çıktığı ve Sir Marhaus'un, gemisine nasıl kaçtığı 278

VIII. BÖLÜM
Sir Marhaus İrlanda'ya vardıktan sonra, Tristram'ın açtığı yaranın tesiriyle nasıl öldü; Tristram nasıl yaralandı. 280

IX. BÖLÜM
Yarasının iyileşmesi için Sir Tristram'ın Güzel Isoud'a nasıl teslim edildiği. 281

X. BÖLÜM
Sir Tristram'ın İrlanda'da yapılan bir müsabakada mükâfatı nasıl kazandığı ve Palamides'i bir sene müddetle zırh taşımamaya nasıl mecbur ettiği 283

XI. BÖLÜM
Sir Tristram'ın kılıcını gören, Kraliçe'nin, kardeşi Sir Marhaus'u bu şövalyenin öldürdüğünü nasıl anladığı; Sir Tristram'ın hayatının nasıl tehlikeye girdiği 285

XII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Cornwall'a gitmek üzere Kral ile Güzel Isoud'tan nasıl ayrıldığı ve İrlanda'dan nasıl çıktığı. 286

XIII. BÖLÜM
Bir şövalyenin karısını elde etmek için Sir Tristram ile Kral Mark'ın birbirlerini nasıl yaraladıkları 288

XIV. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Lady'ye nasıl gittiği ve Lady'nin kocasının Sir Tristram ile . nasıl savaştığı. 289

XV. BÖLÜM
Sir Bleoberis, Kral Mark'ın sarayının en güzel Lady'sini seçip onu nasıl götürdü ve Sir Bleoberis ile nasıl savaşıldı. 290

XVI. BÖLÜM
Sir Tristram, Yuvarlak Masa'ya mensup iki şövalye ile nasıl savaştı 292

XVII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın bir Lady uğruna Sir Bleoberis ile nasıl savaştığı; Lady'nin bu şövalyelerden birini seçmek hususunda nasıl serbest bırakıldığı. 293

XVIII. BÖLÜM
Lady, Sir Tristram'ı bırakarak, nasıl Sir Bleoberis ile kaldı ve kocasına gitmeyi nasıl arzu etti 295

XIX. BÖLÜM
Kral Mark'ın, Güzel Isoud'u getirmesi için Sir Tristram'ı İrlanda'ya nasıl gönderdiği ve Sir Tristram'ın bir tesadüf eseri ile İngiltere'ye nasıl geldiği .. 296

XX. BÖLÜM
İrlanda Kralı Anguish, hıyanet suçuyla itham edilerek Kral Arthur'un sarayına nasıl çağırıldı. 297

XXI. BÖLÜM
Sir Tristram bir çocuğu, bir şövalyenin elinden nasıl kurtardı; Gouvernail ona Kral Anguish'in ne vaziyette olduğunu nasıl anlattı. 298

XXII. BÖLÜM
Sir Tristram, Sir Anguish'in yerine savaşarak düşmanını nasıl yendi; düşmanı teslim olmayı nasıl reddetti. 300

XXIII. BÖLÜM
Sir Blamor, Tristram tarafından öldürülmeyi nasıl diledi; Sir Tristram onun hayatını nasıl bağışladı ve ne gibi bir karara vardılar. 301

XXIV. BÖLÜM
Sir Tristram, Güzel Isoud'u Kral Mark için nasıl istedi; Sir Tristram ile Isoud aşk iksirini nasıl içtiler. 303

XXV. BÖLÜM
Sir Tristram ile Isoud nasıl hapsedildiler; Sir Tristram, Isoud'un güzelliği uğruna nasıl savaştı ve diğer bir Lady'nin başını nasıl kesti. 304

XXVI. BÖLÜM
Sir Tristram, Sir Breunor ile nasıl savaştı ve nihayet düşmanının başını nasıl kesti. 306

XXVII. BÖLÜM
Sir Galahad, Sir Tristram ile nasıl savaştı; Sir Tristram teslim olarak Launcelot ile dostluk edeceğine nasıl söz verdi. 307

XXVIII. BÖLÜM
Sir Launcelot, Sir Gawaine'i kaçıran Sir Carados ile nasıl karşılaştı; Sir Gawaine nasıl kurtarıldı. ... 309

XXIX. BÖLÜM
Kral Mark'ın Güzel Isoud ile düğününe, Güzel Isoud'un hizmetçisi Bragwaine'e ve Palamides'e dair. ... 310

XXX. BÖLÜM
Palamides, Kraliçe Isoud'u nasıl istedi; Lambegus, Kraliçeyi kurtarmak için onu nasıl takip etti; Isoud nasıl kaçtı. ... 311

XXXI. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Palamides'in peşinden nasıl gittiği; onu bularak nasıl savaştığı; savaşın Isoud sayesinde nasıl bittiği. ... 313

XXXII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Kraliçe Isoud'u nasıl geri getirdiğine ve Kral Mark ile Sir Tristram arasında geçen kavgaya dair. ... 315

XXXIII. BÖLÜM
Sir Lamorak'ın otuz şövalye ile yaptığı mızrak oyunu; Kral Mark'ın arzusu üzerine Sir Tristram'ın, Sir Lamorak'ın atını yere serişi. ... 316

XXXIV. BÖLÜM
Sir Lamorak, Sir Tristram'a kötülük olsun diye boynuzdan yapılmış bir kadehi Kral Mark'a nasıl gönderdi ve Sir Tristram, küçük bir kiliseye nasıl götürüldü. ... 318

XXXV. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, adamları tarafından nasıl yardım gördüğü, Kraliçe güzel Isoud'un vebalılar hastanesine konulması ve Tristram'ın nasıl yaralandığı. ... 320

XXXVI. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Brötanya Kralı Howell'e harpte nasıl hizmet ettiği ve düşmanını savaş meydanında nasıl öldürdüğü. ... 323

XXXVII. BÖLÜM
Sir Tristram'a, Kral Arthur'un sarayında ayıplandığını Sir Suppinabiles'in nasıl söylediğine ve Sir Lamorak'a dair. ... 323

XXXVIII. BÖLÜM
Sir Tristram ile karısının Gal memleketine nasıl geldikleri ve Sir Tristram'ın orada Sir Lamorak ile nasıl karşılaştığı. ... 324

XXXIX. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Sir Nabon le Noir ile savaşarak onu nasıl yendiği ve Sir Lamorak'ı, nasıl adanın hükümdarı yaptığı ... 326

XL. BÖLÜM
Sir Lamorak'ın Sir Tristram'dan nasıl ayrıldığı, evvela Sir Frol ve sonra da Sir Launcelot ile nasıl karşılaştığı. ... 328

XLI. BÖLÜM
Sir Lamorak'ın, Sir Frol'u nasıl ölürdüğü ve Sir Frol'un kardeşi Sir Bellianca ile nezaket kaidelerine uygun bir şekilde nasıl savaştığı 330

Şimdi Sir Lamorak ile Sir Tristram'ı bırakıyoruz ve burada Biçimsiz Hırka'nın hikâyesi başlıyor.

DOKUZUNCU KİTAP

I. BÖLÜM
Bir delikanlının Kral Arthur'un sarayına nasıl geldiği ve Sir Kay'in alay olsun diye, ona Biçimsiz Hırka ismini nasıl verdiği. 333

II. BÖLÜM
Bir genç kızın saraya gelip, şövalyelerden birinden nasıl yardım istediği ve Biçimsiz Hırka'nın bu macerayı nasıl üstüne aldığı. 334

III. BÖLÜM
Biçimsiz Hırka'nın, Kralın soytarısı Sir Dagonet'i nasıl yendiği ve genç kız tarafından nasıl azarlandığı. 336

IV. BÖLÜM
Biçimsiz Hırka'nın yüz şövalyeye karşı nasıl savaştığı ve bir Lady'nin yardımı sayesinde nasıl kurtulduğu. 337

V. BÖLÜM
Biçimsiz Hırka'nın hikâyesini Sir Launcelot'un saraya gelerek nasıl duyduğu, onun nasıl peşinden gittiği ve Biçimsiz Hırka'nın nasıl esir düştüğü. 339

VI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un evvela altı şövalye ile sonra da Sir Brian ile nasıl savaştığı ve mahpusları nasıl kurtardığı. 341

VII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Maledisant isimli genç kızla nasıl karşılaştığı ve ona Bienpensant ismini nasıl verdiği 342

VIII. BÖLÜM
Biçimsiz Hırka'nın nasıl esir düştüğü, esir düştükten sonra Sir Launcelot tarafından nasıl kurtarıldığı ve Sir Launcelot'un, dört kardeşi nasıl yendiği. 344

IX. BÖLÜM
Sir Launcelot, Biçimsiz Hırka'yı Pendragon Şatosu'nun nasıl sahibi yaptı ve bundan sonra Biçimsiz Hırka'nın nasıl Yuvarlak Masa şövalyesi olduğu 346

X . BÖLÜM
Güzel Isoud'un hizmetçisi Bragwaine vasıtasıyla Sir Tristram'a nasıl mektup gönderdiğine ve Sir Tristram'ın muhtelif maceralarına dair. 347

XI. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Sir Lamorak de Galis ile nasıl karşılaştığı, nasıl savaştıkları ve bir daha asla savaşmamak hususunda nasıl anlaştıkları. 348

XII. BÖLÜM
Sir Palamides'in Havlayan Hayvan'ı nasıl takip ettiği ve Sir Tristram ile Sir Lamorak'ı bir tek mızrakla nasıl yere serdiği. 349

XIII. BÖLÜM
Sir Lamorak'ın, Sir Meliagaunce ile nasıl karşılaştığı ve Kraliçe Guenever'in güzelliği uğruna nasıl savaştıkları. 351

XIV. BÖLÜM
Sir Meliagaunce'un, Sir Lamorak ile niçin savaştıklarını nasıl anlattığı ve Sir Lamorak'ın Kral Arthur ile nasıl savaştığı 352

XV. BÖLÜM
Sir Kay'in Sir Tristram ile nasıl karşılaştığı, Cornwall'lu şövalyeler hakkında söylenen kötü sözler ve şövalyelerin nasıl savaştıkları 353

XVI. BÖLÜM
Kral Arthur'un Tehlikeli Orman'a nasıl girdiği ve onun hayatını Sir Tristram'ın nasıl kurtardığı. 355

XVII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Güzel Isoud'un yanına nasıl gittiğine, Sir Kehydius'un Güzel Isoud'u nasıl sevmeye başladığına ve Tristram'ın bulduğu bir mektuba dair 356

XVIII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Tintagil'den nasıl ayrıldığı, ne kadar dert çektiği ve uzun zaman bir ormanda kalarak nihayet aklını nasıl kaybettiği. 358

XIX. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Dagonet'i bir derede nasıl ıslattığı; Sir Tristram'ı bulması için bir genç kızı Palamides'in nasıl gönderdiği ve Palamides ile Kral Mark'ın nasıl karşılaştıkları. 360

XX. BÖLÜM
Sir Tristram'ın öldüğüne dair nasıl bir rivayet çıktığı ve Güzel Isoud'un kendi canına nasıl kıymak istediği. 362

XXI. BÖLÜM
Kral Mark'ın, Sir Tristram'ı çıplak bir halde bularak onu nasıl Tintagil'e gönderdiği ve orada bir köpeğin Sir Tristram'ı nasıl tanıdığı 363

XXII. BÖLÜM
Kral Mark'ın müşavirlerinin tavsiyesi üzerine Sir Tristram'ı on sene müddetle Cornwall'dan nasıl sürdüğü. 365

XXIII. BÖLÜM
Bir genç kızın, otuz şövalye ile uğraşan Sir Launcelot'a yardım etmek için nasıl imdat istediği ve Sir Tristram'ın onlarla nasıl savaştığı 366

XXIV. BÖLÜM
Sir Tristram ile Sir Dinadan'ın geceyi geçirecekleri yerde iki şövalye ile savaşmaya nasıl mecbur oldukları 368

XXV. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Sir Kay ve Sir Sagramor le Desirous ile nasıl savaştığı ve Sir Gawaine'in, Sir Tristram'ın Morgan le Fay'in yanına gitmesine nasıl engel olduğu..... 370

XXVI. BÖLÜM
Sir Tristram ile Sir Gawaine'in, otuz şövalye ile savaşmak üzere nasıl ilerledikleri ve otuz şövalyenin onlarla karşılaşmaktan nasıl çekindikleri..... 372

XXVII. BÖLÜM
Dame Bragwaine'in bir çeşme yanında uyuyan Tristram'ı nasıl bulduğu ve Güzel Isoud'dan gelen mektupları ona nasıl teslim ettiği..... 373

XXVIII. BÖLÜM
Sir Palamides'in Sir Tristram'ı nasıl yere düşürdüğü ve Launcelot'un iki şövalyeyi nasıl yendiği..... 375

XXIX. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Sir Palamides ile çarpışarak onu nasıl yere serdiği ve on iki şövalyenin hücumuna nasıl uğradığı..... 377

XXX. BÖLÜM
Müsabakanın ilk günü Sir Tristram'ın nasıl hareket ettiği ve mükâfatı nasıl kazandığı..... 378

XXXI. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Sir Palamides'i o tarafta gördüğü için Kral Arthur'un tarafına karşı nasıl cephe aldığı..... 379

XXXII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Palamides'i bir çeşme başında nasıl bulduğu ve onu oturduğu yere nasıl götürdüğü..... 381

XXXIII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Sir Palamides'i nasıl yere serdiğ, Kral Arthur ile nasıl çarpıştığı ve diğer kahramanlıklar..... 384

XXXIV. BÖLÜM
Sir Launcelot'un Sir Tristram'ı nasıl yaraladığı ve bundan sonra Sir Tristram'ın Palamides'i yere nasıl serdiği..... 385

XXXV. BÖLÜM
Üçüncü günün mükâfatının Sir Launcelot'a nasıl verildiği ve Sir Launcelot'un bu mükâfatı Sir Tristram'a nasıl verdiği..... 387

XXXVI. BÖLÜM
Sir Palamides'in, Sir Tristram'ın bulunduğu şatoya nasıl vardığı ve Sir Launcelot ile diğer on şövalyenin, Sir Tristram'ı nasıl aradıkları..... 389

XXXVI. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Sir Palamides'in ve Sir Dinadan'ın hapse nasıl atıldıkları..... 391

XXXVIII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın büyük şöhretinin Kral Mark'ı nasıl üzdüğü, Kral Arthur'un bazı şövalyelerinin Cornwall şövalyeleriyle nasıl savaştıkları. 393

XXXIX. BÖLÜM
Kral Mark'ın hıyaneti, Sir Gaheris'in onu ve yeğeni Andred'i de yere nasıl serdiği. 395

XL. BÖLÜM
Sir Tristram, Sir Palamides ve Sir Dinadan'ın, uzun zaman hapiste kaldıktan sonra nasıl kurtuldukları. 397

XLI. BÖLÜM
Sir Dinadan'ın bir Lady'yi Sir Breuse Sans Pitié'nin elinden nasıl kurtardığı ve Morgan le Fay'in Sir Tristram'a nasıl bir kalkan verdiği. 399

XLII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın kalkanı nasıl aldığı ve Morgan le Fay'in dostunu nasıl öldürdüğü. 401

XLIII. BÖLÜM
Morgan le Fay'in, dostunu nasıl gömdüğü ve Sir Tristram'ın, Sir Launcelot ile akrabalarını nasıl methettiği. 402

XLIV. BÖLÜM
Sir Tristram'ın bir mızrak oyunu müsabakasında Morgan le Fay'in verdiği kalkanı nasıl taşıdığı. 403

Sir Tristram de Lionesse dair Birinci Kitap olan bu hikâye burada biter, Sir Tristram'ın İkinci Kitabı başlar.

Burada Sir Tristram'ın İkinci Kitabı başlar. Kalkanının niçin yapıldığını söylemek istemeyen Sir Tristram'ın Kral Arthur'u ve Sir Uwaine'i nasıl yere serdiği anlatılır. Fakat hakikatte Sir Tristram, kalkanın niçin yapıldığını bilmediği için bu hususta bir şey söylemiyordu.

YEDİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Beaumains'in Kral Arthur'un sarayına nasıl geldiği ve Kral Arthur'dan üç ricada nasıl bulunduğu.

Kral Arthur, Yuvarlak Masasını tam olarak topladığı devirlerde, büyük Pentecost yortusunun Kink-Kenadon şehrinde ve şatosunda kutlanmasını emretti. Bu şato Gal memleketinin sınırlarına yakın olan kumlu sahralarda bulunuyordu. Kralın bir âdeti vardı: senenin diğer yortularından ayrı olarak, Pentecost yortusu esnasında, cereyan edecek büyük bir harikanın haberini almadan yahut bu harikayı kendi gözleriyle görmeden yemek yemezdi. Bu âdeti yüzünden bütün yortulardan fazla o yortu esnasında birçok garip macerayla karşılaşırdı. Böylece, Pentecost günü öğleden biraz evvel Sir Gawaine pencereden bakarken, üç atlı ile yaya gelen bir cücenin yaklaştıklarını gördü. Adamların üçü de attan indiler ve hayvanları cüceye bıraktılar. Bu adamlardan biri diğerlerinden on sekiz parmak daha boylu idi. Bunun üzerine Sir Gawaine, Kral'ın yanına gitti ve "Efendim, sofraya oturunuz, zira garip maceralar başlamak üzere," dedi. Arthur, diğer birçok krallar sofraya oturdu. Esir düşenler ve savaşta ölenler dışında, Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri orada idiler. Bu büyük ziyafette yüz elli kişi olması gerekiyordu; çünkü Yuvarlak Masa tamamen o zaman doluyordu. Herkes yerine oturur oturmaz divanhaneye güzel ve muhteşem bir tarzda giyinmiş iki adam girdi; orada bulunanların şimdiye kadar gördükleri delikanlıların en yakışıklısı ve en güzeli, bu iki adamın omuzlarına tutunuyordu. Delikanlı, iri, uzun boylu ve geniş omuzlu idi; yüzü güzeldi ve şimdiye kadar hiç kimse onun kadar biçimli ve büyük elli bir insan görmemişti; fakat delikanlının, sadece yanındakilerin omuzlarına dayanarak yürüyebiliyormuş ve ayakta durabiliyormuş gibi bir hali var-

dı. Arthur, delikanlıyı görür görmez herkes sustu ve ona yer verildi. Yanındakiler hiçbir şey söylemeden delikanlıyı divanhanenin üstü örtülü yüksek yerine götürdüler. O zaman çok genç olan bu delikanlı geriledi ve kolayca doğruldu: "Kral Arthur, sizi, bütün güzel arkadaşlarınızı ve bilhassa Yuvarlak Masa'nın şövalyelerini Tanrı korusun," dedi, "size ricada bulunmak ve sizden üç hediye istemek için geldim. İstediklerim mantığın ölçüsünü aşan şeyler değil; şerefiniz ve namusunuzla, büyük bir eziyete katlanmadan ve zarara girmeden arzularımı yerine getirebilirsiniz. İlk dileğimi şimdi söyleyeceğim; diğer ikisini ise, bugünden tam on iki ay sonra büyük ziyafetiniz için nerede toplanırsanız orada isteyeceğim." Arthur, "Söyleyin, arzunuz yerine getirilecek," dedi. "Efendim, şimdi isteyeceğim şey bu on iki ay zarfında bana yeter derecede yiyecek ve içecek vermenizdir. Diğer iki dileğimi on iki ay sonra söylerim." Arthur, "Benim güzel oğlum, size daha iyi bir şey istemenizi tavsiye ederim," dedi; "zira bu isteğiniz çok basit; kalbim senin şerefli bir aileden geldiğine emin ve eğer büyük kahramanlıklar yapmazsan senin hakkında çok yanılmış olurum." Delikanlı, "Orasını bilmem efendim, sizden istediğimi istedim," dedi. Kral, "Peki, kâfi miktarda yiyecek ve içeceğiniz olacak," dedi; "bunu hiç kimseden, dostumdan da, düşmanımdan da esirgemedim. Fakat ismin nedir? Bunu bilmek istiyorum." Delikanlı, "Söyleyemem," dedi. Kral, "Kendi ismini bilmemen çok garip," dedi, "sen, benim şimdiye kadar gördüğüm delikanlıların en yakışıklısısın." Bunun üzerine Kral, genci kethüda Sir Kay'e götürdü; ona, en iyi cinsten her türlü yiyecek ve içecek vermesini ve bir Lord oğluna yapıldığı gibi onun her istediğini temin etmesini emretti. Sir Kay, "Delikanlı için bu kadar masrafa girmeye hacet yok," dedi; "çünkü aşağı bir aileden geldiğine ve asla adam olmayacağına eminim. Eğer bir asilzade olsaydı sizden at ve zırh isterdi. Halbuki şimdiki isteği tam kendisine uygun. Madem ki ismi yok, ben ona Beaumains ismini, yani Güzel-El ismini veriyorum. Onu mutfağa götüreceğim, orada Tanrı'nın günü, yağlı çorbalar içecek; öyle ki on iki ay sonra bir domuz kadar şişman olacak." İki adam bundan sonra, delikanlıyı, onu hakir gören ve onunla alay eden Sir Kay'e bırakarak gittiler.

II. BÖLÜM

Beaumains ile alay ettiği için Sir Launcelot ile Sir Gawaine'in Sir Kay'e nasıl hiddetlendiklerine ve bir Lady'yi korumak için savaşacak bir şövalye arayan bir genç kıza dair.

Bunu gören Sir Gawaine hiddetlendi ve Sir Launcelot da ayrıca kızarak, Sir Kay'in bu alaylarından vazgeçmesini istedi: "Başımın üstüne yemin ederim ki, bu delikanlı, çok şerefli bir insan olduğunu ispat edecek," dedi. Sir Kay, "Bırak canım, öyle olması için hiçbir sebep yok," dedi; "nasıl biri olduğu dilediği şeyden belli." Sir Launcelot, "Dikkat ediniz," dedi; "Sir Dinadan'ın kardeşi Brewnor'a, o iyi şövalyeye de bir isim takmış, ona La Cote Male Taile demiştiniz; halbuki daha sonraları bu yüzden hiddetlendiniz." Sir Kay, "Bu bir şey ispat etmez," dedi; "Sir Brewnor, daima şeref peşinde koşuyordu; bu ise ekmek, içecek ve çorba peşinden koşuyor. Eğer bir manastırda büyütülmediyse ölmeye razıyım, bu manastırın nerede olduğunu bilmiyorum ama, herhalde orada yiyecek ve içecek kıtlığı vardı ve delikanlı geçinebilmek için buraya geldi." Bundan sonra Sir Kay delikanlıya bir yer bulmasını ve oturup yemesini söyledi. Beaumanis, böylece divanhanenin kapısına giderek genç erkek çocukların arasına oturdu ve yemeğini hazin hazin yedi. Sir Launcelot, Beaumains'e, yemekten sonra odasına gelmesini söyledi; orada istediği kadar yiyecek ve içecek bulacaktı. Sir Gawaine de aynı şeyi söyledi. Fakat Beaumains, hepsini reddetti. Ne söylenirse söylensin, Sir Kay'in emirlerini yerine getirecekti. Sir Gawaine'in, Beaumains'e yatacak yer, yiyecek ve içecek teklif etmesinin bir sebebi vardı; bu teklif Sir Gawaine'in kanından gelen bir şeydi; Beaumains, onun çok yakın bir akrabasıydı ve Gawaine bunu bilmiyordu. Fakat Sir Launcelot'un teklifi büyük iyiliğinden ve nezaketinden geliyordu. Beaumains, mutfağa yerleştirildi ve her gece mutfak oğlanlarının yattıkları yerde yattı. O, on iki ay zarfında bütün bunlara katlandı, hiçbir büyük adama ve hiçbir çocuğa karşı tatsız bir harekette bulunmadı; daima mütevazi ve kendi halindeydi. İmkân bulduğu zaman şövalyelerin mızrak oyunlarını seyretmeye daima geldi. Sir Launcelot ile Sir Gawaine ona, elbise ve cep harçlığı olarak daima altın ve-

rirlerdi. Herkesin marifetlerini göstermesi için yapılan oyunlara giderdi ve ciriti veya ağır taşları hiç kimse onun kadar uzaklara atamazdı. O zaman Sir Kay, "Benim mutfak oğlanı hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi. Whitsuntide yortusuna kadar günler böylece geçti. Kral, bu yortuyu Carlion'da her sene olduğu gibi aklın alabileceği en şahane tarzda kutladı.

Fakat, Whitsuntide günü, Kral bir macera olmadan önce sofraya oturmak istemiyordu. O sırada bir şövalye çömezi Kral'ın yanına gelerek, "Efendim, sofraya oturabilirsiniz," dedi; "işte garip maceralara dair haber getiren bir genç kız geliyor." Kral, memnun olarak sofrada yer aldı. Tam o sırada divanhaneye bir genç kız girdi, Kralı selamlayarak ondan yardım istedi. Kral, "Kimin için yardım istiyorsun?" dedi; "bu macera nedir?" Genç kız, "Efendim, benim büyük şeref ve şöhret sahibi bir hanımım var," dedi; "bu Lady'nin şatosunu bir zalim kuşattı; öyle ki, hanımım şatosundan dışarıya çıkamıyor. Dünyanın en asil şövalyelerinin burada bulunduğunu işittiğim için sizden yardım istemeye geldim." Hanımınızın ismi ne? Nerede oturur? Şatosunu kuşatan kim?" İsmi ne?" Genç kız, "Kral hazretleri, hanımımın ismini şimdilik söyleyemem," dedi; "fakat şunu biliniz ki, o şerefiyle meşhurdur ve büyük toprakları olan bir Lady'dir. Onun topraklarını mahveden ve şatosunu kuşatan zalimin ismi ise Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi'dir." Kral, "Ben onu tanımıyorum," dedi. Sir Gawaine, "Ben onu iyi tanırım efendim," dedi; "dünyanın en tehlikeli şövalyelerinden biridir. Yedi erkek kadar kuvvetli olduğunu söylerler. Bir gün onun elinden canımı zor kurtardım." Kral, "Güzel genç kız," dedi, "burada sizin hanımınızı kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yapacak şövalyeler var; fakat hanımınızın ismini ve nerede oturduğunu söylemediğiniz için buradaki şövalyelerimden hiçbirinin sizinle gitmesine razı olamayacağım." Genç kız, "Öyleyse bir şeyler daha söylemem gerekiyor," dedi.

III. BÖLÜM

Beaumains'in savaşmayı nasıl arzu ettiği, bu müsaadenin ona nasıl verildiği ve Sir Launcelot'un şövalyesi olmayı nasıl istediği.

Tam bu sırada, genç kız henüz orada iken, Beaumains, Kralın huzuruna çıkarak, "Kral hazretleri, Tanrı sizi korusun," dedi; "bu on iki ay mutfağınızda kaldım ve istediğim gibi beslendim; şimdi diğer iki dileğimi söyleyeceğim." Kral, "Her ne istersen vermeyi göze alıyorum," dedi. "Efendim, dilediğim iki şey şu: evvela şu genç kızın bahsettiği maceranın bana verilmesini istiyorum, çünkü o macera benimdir." Kral, "Senin bu macera ile meşgul olmana izin veriyorum," dedi. "Öyleyse efendim, dilediğim ikinci şey de Sir Launcelot'a beni şövalye yapmasını söylemeniz; çünkü ondan başka hiç kimsenin beni şövalye yapmasını istemem. Rica ederim, ben gittikten sonra peşimden gelsin ve beni istediğim zaman şövalye yapsın." Kral, "Bütün istediklerin olacak," dedi. Genç kız, "Ne ayıp şey!" dedi; "Mutfak uşağınızdan başka bana verecek insan bulamadınız mı?" Bunun üzerine hiddetlendi ve atına binerek uzaklaştı.

O sırada birisi Beaumains'in yanına gelerek atı ile zırhının hazır olduğunu söyledi; cüce, delikanlıya lazım olan eşyaların en muhteşemini getirmişti. Bütün saray halkı, bu eşyaların nereden çıktığına çok hayret etti. Beaumains silahlandıktan sonra, dünyada pek az insanın onun kadar yakışıklı olduğu görüldü. Beaumains derhal divanhaneye gelerek, Kral Arthur, Sir Gawaine ve Sir Launcelot ile vedalaştı; Sir Launcelot'a derhal peşinden gelmesini rica etti. Bundan sonra yola çıkarak genç kızı takip etti.

IV. BÖLÜM

Beaumains'in nasıl yola çıktığı, Sir Kay'den nasıl bir mızrakla bir kalkan aldığı ve Sir Launcelot ile nasıl mızrak oyunu yapıp savaştığı.

Beaumains'in, sırmalı bir kumaşla süslü güzel bir ata nasıl bindiğini görmek için birçokları onun peşinden gittiler ve delikanlının kalkansız

ve mızraksız olduğunu gördüler. Sir Kay, divanhanede, herkesin huzurunda, "Şu mutfak oğlanımı takip edip, beni kendisinden üstün sayıp saymayacağını öğreneceğim," dedi. Sir Launcelot ile Sir Gawaine, "Şimdilik gitme," dediler. Fakat Sir Kay hazırlandı, atına bindi ve mızrağını alarak Beaumains'in peşinden gitti. Beaumains tam genç kıza yetişmişken, Sir Kay yanlarına yaklaştı ve "Beaumains, beni tanımadınız mı, efendim?" dedi. O zaman Beaumains atını geri çevirdi ve bu adamın, evvelce anlattığımız gibi kendisine bin türlü hakaret eden Sir Kay olduğunu gördü. "Evet, sizi sarayın nezaketsiz şövalyelerinden biri olarak tanıyorum, onun için benden sakının," dedi. Bunun üzerine Sir Kay, mızrağını kaldırdı ve doğru Beaumains'in üstüne atıldı; Beaumains ise elinde kılıç, aynı hızla Sir Kay'e doğru koştu ve kendini mızrağın darbesinden bu kılıçla korudu; sonra bir hücum ile kılıcını Sir Kay'e öyle bir sapladı ki, Sir Kay ölü gibi yere yuvarlandı. Beaumains atından indi, Sir Kay'in kalkanıyla mızrağını aldıktan sonra, gene atına bindi ve yoluna devam etti. Sir Launcelot da, genç kız da bütün bunları gördüler. Beaumains, cücesine; Sir Kay'in atına binmesini söyledi; cüce de efendisinin isteğini yerine getirdi. O sırada Sir Launcelot da yanlarına yaklaşmıştı. Beaumains, Sir Launcelot'a mızrak oyunları yapmaları teklifinde bulundu. Hazırlandılar ve birbirlerinin üstüne öyle bir şiddetle atıldılar ki, ikisi de yere yuvarlanıp fena halde zedelendiler. Sir Launcelot ayağa kalktı ve atının altından kurtulabilmesi için Beaumains'e yardım etti. Delikanlı, kalkanını atarak Sir Launcelot ile ayakta savaşmayı teklif etti. Böylece yabandomuzları gibi birbirlerinin üstüne atıldılar; bir saat müddetle çarpıştılar, eğilip kalktılar, kılıç salladılar. Sir Launcelot, Beaumains'in kudretini öyle hissediyordu ki, onun bu kadar kuvvetli olmasından hayret duyuyordu; zira Beaumains bir şövalyeden fazla bir dev gibi savaşıyordu. Ve savaşması uzun müddet sürdüğü gibi, karşısındaki için de son derece tehlikeli oluyordu. Sir Launcelot onunla o kadar uzun müddet uğraştı ki, nihayet güç duruma düşmekten korkarak, "Beaumains, bu kadar şiddetle savaşına," dedi; "aramızda büyük bir anlaşmazlık olmadığı için bu savaştan vazgeçebiliriz." Beaumains, "Hakikaten doğru," dedi; "bununla beraber sizin kudretinizi hissetmek benim için güzel bir şey ama henüz bütün kudretimle çarpışmadım Lord'um."

V. BÖLÜM

Beaumains'in, Sir Launcelot'a, ismini nasıl söylediği, Sir Launcelot tarafından şövalye yapıldıktan sonra Genç Kız'a nasıl yetiştiği.

Sir Launcelot, "Yenilmemek için elimden geleni yaptığıma imanım üzerine yemin ederim," dedi; "onun için dünyanın hiçbir şövalyesinden çekinmeyiniz." Beaumains, "Tecrübe sahibi bir şövalyeye karşı herhangi bir anda kendimi müdafaa edebileceğimi ümit ediyor musunuz?" dedi. Launcelot, "Evet, bugün yaptıklarınızı yaparsanız muvaffak olacağınıza emin olunuz," dedi. Beaumains, "Öyle ise rica ederim beni şövalye yapın," dedi. Launcelot, "Ama bana isminizi, babanızın ve ananızın kim olduklarını söylemelisiniz," dedi. Beaumains, "Eğer beni ele vermezseniz, size istediğinizi bildireceğim, efendim," dedi. Sir Launcelot, "Herkesçe bilininceye kadar sırrınızı saklayacağıma imanım üzerine yemin ederim," dedi. Beaumains, "Benim ismim Gareth'tir efendim," dedi; "Sir Gawaine'in ana baba bir, öz kardeşiyim." Launcelot, "Ah, efendim beni çok sevindirdiniz," dedi; "sizin muhakkak büyük bir aileden geldiğinizi ve sarayda yemek içmek için kalmadığınızı daima düşünüyordum." Bundan sonra Sir Launcelot, Gareth'i şövalye yaptı ve nihayet Gareth, Sir Launcelot'ton, gitmesi için kendisine izin vermesini rica etti. Böylece, Sir Launcelot, Gareth'ten ayrıldı ve Sir Kay'in bulunduğu yere gitti. Sir Kay'i, kalkanının üstüne yatırarak evine göndertti. Sir Kay ölümden güç bela kurtulabildi; onunla herkes ve bilhassa Sir Gawaine ile Sir Launcelot alay ediyordu. Herhangi bir delikanlıya hakaret etmenin doğru olmadığını söylüyorlardı, çünkü Sir Kay, bu delikanlının nasıl bir ailesi olduğunu ve hangi sebepten dolayı saraya geldiğini hiç bilmiyordu. Şimdi Sir Kay'i bırakalım ve Beaumains'den bahsedelim. Beaumains, genç kıza yetiştikten sonra, genç kız derhal, "Burada senin ne işin var?" dedi; "sen leş gibi mutfak kokuyorsun, elbiselerin Kral Arthur'un sarayında üzerine yapışan yağ ve mum yağlarıyla kirlenmiş. Şu şövalyeyi öldürdüğün için seni kabul edeceğimi mi zannediyorsun? Bundan ümidini kes. Çünkü, sen onu kötü bir tarzda ve alçakça öldürdün. Pis mutfak oğlanı, geri dön! Ben seni iyi tanıyorum, Sir Kay sana Beaumains ismini verdi.

Sen beceriksiz bir heriften, şişleri çeviren, kepçeleri yıkayan bir oğlandan başka nesin ki?" Beaumains, "Genç kız, bana ne söylerseniz söyleyiniz, sizden ayrılmayacağım," dedi; "maceranızla meşgul olacağını Kral Arthur'a vaat ettim ve bu işi ya muvaffakiyetle başaracağım veya bu yüzden öleceğim." "Utan, mutfak oğlanı, sen mi benim maceramı muvaffakiyetle başaracaksın? Şimdi senin karşına öyle bir insan çıkacak ki, onun yüzüne şöyle bir tek defa bile bakmamak için, yediğin bütün çorbaları feda etmeye razı olurdun." Beaumains, "Onunla boy ölçüşeceğim," dedi. Böylece bir ormanda ilerlerlerken, son hızıyla kaçan bir adam göründü. Beaumains, "Nereye böyle?" dedi. Adam, "Aman efendim, imdadıma yetişin," dedi; "şurada bir vadide altı haydut var; efendimi alıp bağladılar, onu öldüreceklerinden korkuyorum." Sir Beaumains, "Beni oraya götür," dedi. Böylece bağlı şövalyenin bulunduğu yere kadar beraber gittiler. Sir Beaumains haydutlara yaklaştı; evvela birincisini, sonra ikincisini ve üçüncüsünü darbeleriyle öldürünce hırsızların diğer üçü kaçtılar. Sir Beaumains, peşlerine düşüp onları yakaladı. Bu üç haydut ona şiddetle saldırdılar fakat Sir Beaumains eninde sonunda hepsini öldürerek geri döndü ve şövalyenin bağlarını çözdü. Bu şövalye, Sir Beaumains'e teşekkür etti ve civarda olan şatosuna gelmesi için ricada bulundu; şatoya vardıkları zaman Sir Beaumains'in iyiliklerini şerefli bir tarzda mükâfatlandıracaktı. Sir Beaumains, "Mükâfat istemem, efendim," dedi; "bugün asil Sir Launcelot tarafından şövalye yapıldığım için, Tanrı'nın bana verdiği mükâfattan başka bir şey istemiyorum. Zaten bu genç kızı takip etmem gerekiyor." Sir Beaumains genç kıza yaklaştığı zaman, genç kız ona, uzaklaşmasını söyledi: "Tepeden tırnağa kadar mutfak kokuyorsun," dedi; "senden hoşlandığımı mı zannediyorsun? Bütün bu yaptıkların tesadüften başka bir şey değil. Ama sen öyle bir manzara ile karşılaşacaksın ki, kaçacaksın, hem de hızla." Haydutlardan kurtarılan şövalye genç kıza yaklaştı ve o gece şatosunda kalmasını rica etti. Karanlık basmak üzere olduğu için genç kız bu şövalye ile şatoya gitti ve orada çok iyi karşılandılar. Bu şövalye, akşam yemeğinde genç kızı Sir Beaumains'in karşısına oturttu. Genç kız, "Şövalye, ayıp!,ayıp!" dedi; "Bu mutfak oğlanını benim karşıma oturtmakla nezaketsizlik ediyorsunuz. Ona asil aileden gelen bir genç kızın karşısına oturmaktan fazla, bir domuzu şişe geçirmek yaraşır." Bunu duyan şövalye, genç kızın sözlerinden

utandı ve Sir Beaumains'i alıp ayrı bir masaya oturttu; kendisi de Sir Beaumains'in karşısında yer aldı. Böylece bütün gece hoş vakit geçirdiler ve güzel güzel dinlendiler.

VI. BÖLÜM

Sir Beaumains'in nasıl savaştığı ve bir geçit yerinde iki şövalyeyi nasıl öldürdüğü.

Ertesi gün genç kızla Sir Beaumains, şövalyeye teşekkür edip onunla vedalaştılar ve büyük bir ormana varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Orada büyük bir nehir gördüler ve bu mehrin bir kıyısından öbür kıyısına geçebilmek için sadece bir tek yer vardı. Bu geçit yerinin ucunda iki şövalye hazır duruyorlardı. Genç kız, "Ne dersin?" dedi; "Bu şövalyelerle boy ölçüşecek misin, yoksa gene kaçacak mısın?" Sir Beaumains, "Hayır, onlardan başka daha altı kişi olsa bile kaçmayacağım," diyerek suya atıldı. Suyun içinde ikisi de birbirlerine vurup mızraklarını kırdılar ve ellerinde sadece sapları kaldı. Bundan sonra kılıçlarını çektiler ve şiddetle çarpışmaya başladılar. Nihayet Sir Beaumains, düşmanının miğferine öyle bir darbe indirdi ki, sersemleyen şövalye suyun dibini boyladı ve orada boğulup kaldı. Bundan sonra Sir Beaumains atını mahmuzlayarak sahile çıktı. Orada ikinci şövalye, Sir Beaumains'in üstüne saldırarak mızrağını kırdı; o zaman kılıçlarını çektiler ve uzun müddet savaştılar. Nihayet Sir Beaumains, düşmanının miğferini ve başını omuzlarına kadar yardı. Bundan sonra genç kıza yaklaştı ve yoluna devam etmesini söyledi. Genç kız, "Ah, ne yazık ki, talih, bir mutfak oğlanına bu kadar mert iki şövalyeyi öldürmek fırsatını verdi!" dedi; "Herhalde çok yiğitçe hareket ettiğini zannediyorsun; halbuki öyle değil; şövalyelerin birincisi, atının ayağı takılınca suya düştü ve boğuldu; bu asla senin kuvvet ve kudretinden olmadı. İkinci şövalyeye ise kötü bir tarzda arkadan saldırdın ve onu kalleşçe öldürdün." Beaumains, "Genç kız, istediğinizi söylemekte serbestsiniz," dedi; "ben kiminle karşılaşırsam karşılaşayım, Tanrı'nın yardımıyla ona ağzının payını vereceğime eminim; onun için söylediklerinize aldırmam; mühim olan, hanımınızı kurtarmamdır." "Ayıp, ayıp, pis mutfak oğlanı! Öyle şövalyelerle karşılaşacaksın ki, bu övünmen-

den vazgeçeceksin." "Güzel genç kız, benimle iyi konuşsanız derdim kalmaz. Bu şövaleyeler kim olursa olsun, aldırmam; onlardan korkmam da..." Genç kız, "Bunu senin iyiliğin için söylüyorum," dedi; "şerefini lekelemeden şimdi geri dönebilirsin. Eğer peşimden gelirsen öleceğin muhakkak; çünkü görüyorum ki, bütün yaptıkların cesaretinin değil, kötü bir tesadüfün eseri." "Peki, genç kız, ne derseniz deyiniz, nereye giderseniz gidiniz, peşinizden geleceğim." Böylece akşam duasına kadar Sir Beaumains, genç kızla yolculuk etti ve genç kız durup dinlenmeden onu azarladı. Nihayet kara bir ovaya vardılar; bu kara ovada kara bir çalı vardı ve bu kara çalının bir tarafına kara bir bayrak, diğer tarafına da kara bir kalkan asılmıştı. Bunun hemen yanında da büyük ve uzun kara bir mızrak, ipekle örtülü büyük bir kara at ve kara bir taş vardı.

VII. BÖLÜM

Sir Beaumains'in, kara ovaların şövalyesiyle nasıl karşılaştığı, bu şövalye düşüp ölünceye kadar onunla nasıl savaştığı.

Orada, baştan aşağı kara zırh giymiş bir şövalye oturuyordu ve bu şövalyenin ismi Kara Ova Şövalyesi idi. Genç kız bu şövalyeyi görünce, Beaumains'e vadiden kaçmasını söyledi; çünkü şövalyenin atı henüz eyerlenmemişti. Beaumains, "Çok teşekkür ederim, benim daima bir korkak gibi hareket etmemi istiyorsunuz," dedi. O sırada Kara Şövalye, yaklaşan genç kızla konuştu; "Genç kız, davanız uğruna çarpışmak üzere Kral Arthur'un bu şövalyesini mi getirdiniz?" dedi. Genç kız, "Hayır ,güzel şövalye," dedi; "bu, merhameten Kral Arthur'un mutfağında beslenen bir mutfak oğlanından başka bir şey değil." Şövalye, "Ne diye bu kıyafette geliyor?" dedi; "Yanınızda bulunması çok ayıp!" Genç kız, "Efendim, ondan kurtulamıyorum ki!" dedi, "İstemediğim halde benimle beraber geliyor. Keşke onu uzaklaştırsanız, yahut da öldürmeye çalışsanız; çünkü o uğursuz herifin biridir ve bugün de birçok fena şeyler yaptı. Kötü bir tesadüf eseri nehrin geçit yerindeki iki şövalyeyi öldürdüğünü gördüm. Bundan evvel de birçok fevkalâde şeyler yaptı fakat daima kötü bir tesadüf eseriyle." Şövalye, "Şeref sahibi herhangi bir insanın bu adamla uğraşmasına hayret ediyorum," dedi.

Genç kız, "Onu tanımıyorlar ki!" dedi; "benimle yolculuk ettiği için şerefli bir aileden geldiğini zannediyorlar." Kara Şövalye, "Olabilir," dedi; "fakat nasıl oluyor da asil bir aileden gelmiyor; çok yakışıklı ve herhalde çok da kuvvetli. Sizin için ancak şunu yapabilirim: onu atından indireceğim, atını ve zırhını bana bırakacak. Ona bundan fazla bir şey yapmam ayıp olur." Sir Beaumains, bu sözleri duyunca, "Şövalye, benim atımdan ve zırhımdan kendi malın gibi bahsediyorsun," dedi; "bunların parasını sen vermedin, bunu bilmeni istiyorum. İster beğen, ister beğenme, her şeye rağmen bu ovadan geçeceğim. Eğer bunları kendi ellerinle kazanmazsan, benden ne at, ne de zırh alabilirsin. Onun için ne yapabileceğini göster." Kara Şövalye, "Demek böyle söylüyorsun ha!" dedi, "Lady'ni bana teslim et; çünkü bir mutfak oğlanına böyle bir Lady ile yolculuk etmek yakışmaz." Beaumains, "Yalan söylüyorsun," dedi, "ben anadan doğma asilim; senin ceddinden daha asil bir aileden geliyorum ve bunu sana ispat edeceğim." Bunun üzerine iki şövalye büyük bir hiddetle atlarını uzaklaştırdılar, sonra gök gürültüsü gibi gürleyerek birbirlerine hücum ettiler. Kara Şövalye'nin mızrağı kırıldı ve Beaumains, mızrağını onun vücudunun iki tarafına sapladı. O sırada Beaumains'in mızrağı da kırıldı ve bir parçası Kara Şövalye'nin vücudunda kaldı. Buna rağmen Kara Şövalye kılıcını çekti; büyük bir kudretle şiddetli birçok darbe indirerek Beaumains'i fena surette yaraladı. Fakat nihayet Kara Şövalye, bir buçuk saat içinde, baygın bir halde atından düştü ve oracıkta öldü. Beaumains, onun atının ve silahlarının o kadar güzel olduğunu görünce, kendi atından indi, Kara Şövalye'nin zırhını giydi, atını aldı ve genç kızın peşinden gitti. Genç kız, Sir Beaumains'in yaklaştığını görünce, "Defol, mutfak oğlanı," dedi; "rüzgârda durma, zira pis elbiselerinin kokusu beni rahatsız ediyor. Ah, ne yazık ki, senin gibi bir herif, kötü bir tesadüf eseriyle bu kadar iyi bir şövalyeyi öldürdü! Bütün bunlar senin uğursuzluğundan. Fakat bu civarda öyle bir insan var ki, sana ağzının payını verecek; onun için sana kaçmanı tavsiye ediyorum." Beaumains, "Belki dövülürüm, belki öldürülürüm," dedi, "fakat güzel genç kız, haberiniz olsun, ne derseniz deyiniz, kaçmayacağım, sizden ayrılmayacağım. Beni öldüreceklerini veya döveceklerini daima söylüyorsunuz fakat nasıl oluyor bilmem, ben daima kurtuluyorum, onlar ise yere seriliyorlar. Onun için beni bütün gün böyle azarlamayıp susmanız sizin için

daha hayırlı olurdu; çünkü bu yolculuk sona erinceye kadar geri dönmeyeceğim; belki de öldürüleceğim, yahut adamakıllı dövüleceğim. Yolunuza devam ediniz, çünkü ne olursa olsun peşinizi bırakmayacağım."

VIII. BÖLÜM

Öldürülen şövalyenin kardeşinin Beaumains ile nasıl karşılaştığı ve teslim oluncaya kadar Beaumains ile nasıl savaştığı.

Böylece, yollarına beraber devam ederlerken, baştan aşağıya yeşiller giyinmiş, bir şövalye göründü; atı da zırhı da yeşildi. Genç kıza yaklaştığı zaman, "Yanınızdaki, sizinle gelen şövalye, kardeşim Kara Şövalye mi?" dedi, genç kız, "Hayır, hayır," dedi; "bu uğursuz mutfak oğlanı kötü bir tesadüf eseriyle kardeşinizi öldürdü." Yeşil Şövalye, "Ah, onun kadar asil bir şövalyenin böyle feci bir şekilde, böyle bir adam tarafından öldürülmesi ne acı!" dedi; "Ah, hain, kardeşimin canına kıydığın için öleceksin. O, fevkalâde asil bir şövalye idi ve ismi Percard'dı." Beaumains, "Sana meydan okuyorum," dedi, "onu şövalyeliğe uygun bir tarzda öldürdüğümü, canına şerefsiz bir tarzda kıymadığımı öğren." Bunun üzerine Yeşil Şövalye, atını yeşil bir boruya doğru sürdü. Bu boru ile öldürücü üç nota çalar çalmaz, iki genç kız onu süratle silahlandırdılar. Bundan sonra şövalye büyük bir ata bindi, eline yeşil bir kalkanla yeşil bir mızrak aldı. Bütün kudretleriyle birbirlerinin üstüne atıldılar ve mızraklarını saplarına kadar kırdılar. Sonra kılıçlarını çektiler ve birçok ağır darbe indirerek birbirlerini fena surette yaraladılar. Nihayet, Beaumains'in atı, Yeşil Şövalye'nin atına öyle bir çarptı ki, Yeşil Şövalye yere yuvarlandı. O zaman Yeşil Şövalye, atının altından hızla kurtuldu ve Beaumains'e doğru döndü. Bunu gören Beaumains, atından indi ve iki kudretli savaşçı gibi uzun müddet birbirlerine saldırdılar. İkisi de fena surette kan kaybettiler. Bunun üzerine genç kız yaklaşarak, "Lord'um Yeşil Şövalye," dedi; "mutfak oğlanı ile bu kadar uzun zamandan beri savaşmaktan utanmıyor musunuz? Ah, ayıp sizi şövalye yapmaları! Böyle bir oğlanın böyle bir şövalye ile boy ölçüşmesini görek, yosunun buğdayın boyunu geçmesini görmek gibi bir şey." Bu sözleri duyan Yeşil Şövalye, utandı ve kudretli bir darbe

ile Beaumains'in kalkanını yardı. Beaumains kalkanının yarıldığını görünce, bu darbeden ve genç kızın sözlerinden biraz utanç duydu ve Yeşil Şövalyenin miğferinin üstüne öyle bir darbe indirdi ki, düşmanı diz üstü çöktü. O zaman Beaumains, ani bir hareketle onu yere atıp sürükledi. O zaman Yeşil Şövalye merhamet diledi, Beaumains'e teslim olmak, öldürülmemek için yalvardı. Beaumains, "Nafile," dedi; "eğer benimle gelen bu genç kız hayatını bağışlamam için bana rica etmezse, öleceksin. "Ve Beaumains, Yeşil Şövalye'yi öldürecekmiş gibi davranarak miğferini çözdü. "Yazıklar olsun sana, hain mutfak oğlanı. Ona hayatını bağışlaman için sana katiyen yalvaracak değilim; çünkü bana bu derece hükmetmene asla razı olamam." Beaumains, "Öyleyse, bu şövalye ölecek," dedi. Genç kız, "Kötü herif, onu öldürmeye cüret edemezsin," dedi. Yeşil Şövalye, "Ah, öldürülmeme mâni olun," dedi; "bir tek güzel söz, beni kurtarabilir. Güzel şövalye, canıma kıyma; kardeşimi öldürmeni affederim, hayatımın sonuna kadar senin adamın olurum; bana bağlı olan otuz şövalye, sana ebediyen hizmet eder." Genç kız, "Böyle kötü bir herifin adamı mı olacaksın, otuz şövalye buna mı hizmet edecek?" dedi. Beaumains, "Şövalye, eğer yanındaki genç kız, hayatını kurtarmam için bir söz söylemezse, bütün bu söylediklerin hiçbir işe yaramaz," dedi. Yeşil Şövalye'yi öldürecekmiş gibi bir hareket yaptı. Genç kız, "Bırak, kötü herif, onu öldürme!" dedi; "Eğer onu öldürürsen pişman olacaksın." Beaumains "Genç kız, sizin emirlerinizi yerine getirmek, benim için bir zevktir," dedi; "Bu şövalye sizin emriniz üzerine ya kurtulacak, ya ölecek." Beaumains bundan sonra, "Yeşil silahlı şövalye," dedi; "bu genç kızın ricası üzerine seni serbest bırakıyorum; çünkü onu kızdırmak istemiyorum. Onun bütün emirlerini yerine getireceğim." Bunun üzerine Yeşil Şövalye diz çöktü ve kılıcıyla Beaumains'i selamladı. O zaman genç kız, "Yeşil Şövalye, sizin başınıza gelenlere, kardeşiniz Kara Şövalye'nin ölümüne müteessirim," dedi; "çünkü sizin yardımınıza çok muhtacım; bu ormandan geçmekten son derece korkuyorum." Yeşil Şövalye, "Yok, korkmayın, çünkü bu geceyi benim evimde geçireceksiniz ve yarın ormandan geçmenize yardım edeceğim," dedi. Böylece atlarına bindiler ve Yeşil Şövalye'nin çok yakında olan şatosuna gittiler.

IX. BÖLÜM

Genç kızın, Sir Beaumains'i daima nasıl azarladığı ve ona mutfak oğlanı diyerek sofrasında oturmasına nasıl müsaade etmediği.

Genç kız, daima Sir Beaumains'i azarlıyor ve sofrasında oturmasına müsaade etmiyordu; fakat Yeşil Şövalye, Sir Beaumains'i alıp yan masalardan birine oturttu. Yeşil Şövalye, genç kıza, "Bu asil şövalyeyi böyle terslemenize hayret ediyorum," dedi; "çünkü şunu biliniz ki, genç kız, o fevkalâde asil bir insan; onunla boy ölçüşebilecek bir şövalye tanımıyorum. Onu azarlamakla çok fena bir şey yapıyorsunuz; çünkü o, size çok büyük hizmetlerde bulunacak. Asil bir kandan ve Kral ailesinden geldiği eninde sonunda ispat edilecek." Genç kız, "Ayıp, ayıp!" dedi; "Onun hakkında bu kadar şerefli şeyler söylemeniz ayıp!" Yeşil Şövalye, "Doğrusunu isterseniz, onun hakkında şerefsiz bir şey söylemiş olsaydım, asıl o zaman ayıp etmiş olurdum," dedi; "çünkü o, benden iyi bir şövalye olduğunu ispat etti. Hayatımda, bugüne kadar birçok şövalye ile karşılaştım, fakat onunla boy ölçüşecek tek bir şövalye göremedim." O gece yatmaya gittikleri zaman ev sahibi otuz şövalyeye bütün gece, Beaumains'in yanında nöbet beklemelerini ve onu her türlü kötülükten korumalarını gizlice emretti. Ertesi sabah hepsi kalktılar, dualarını dinlediler, oruçlarını bozdular, sonra atlarına binip yola çıktılar. Yeşil Şövalye, onları ormandan çıkardıktan sonra, "Lordum Beaumains, ben ve bu otuz şövalye daima emrinize âmadeyiz," dedi; "erken veya geç, bizi her nereden çağırırsanız çağırın, geleceğiz." Beaumains "Güzel söylüyorsunuz ama," dedi, "sizi çağırdığım zaman bütün şövalyelerinizle Kral Arthur'a teslim olmalısınız." Yeşil Şövalye, "Eğer bunu emrederseniz, istediğiniz zaman emirlerinize itaat ederiz," dedi. Genç kız, "Utan! Utan!" dedi; "İyi şövalyelerin, bir mutfak oğlanına itaat etmeleri ne kadar acı!" Bundan sonra Yeşil Şövalye ile genç kız yolarına devam ettiler. Genç kız, Beaumains'e, "Mutfak oğlanı, ne diye benim peşimden geliyorsun?" dedi; "Kalkanını ve mızrağını atıp buradan kaç; sana iş işten geçmeden bunu yapmanı tavsiye ediyorum. Eğer kaçmazsan pek yakında 'Eyvah,' diyeceksin. Zira Wade, Launcelot, Tristram veya iyi şövalye Sir

Lamorake kadar yiğit olsan da, tehlikeli geçit denen bir geçitten geçemeyeceksin." Beaumains, "Hayır genç kız, korkanlar kaçsın," dedi; "madem ki bu kadar zamandan beri sizinle yolculuk ettim, şimdi geri dönmem ayıp olur." Genç kız, "İsteseniz de, istemeseniz de yakında geri döneceksiniz," dedi.

X. BÖLÜM

Kızıl Şövalye ismini taşıyan üçüncü kardeşin, mızrak oyununda Beaumains ile nasıl karşılaşıp çarpıştığı ve Beaumains'in onu nasıl yendiği.

Çok geçmeden, surları mazgallı, çift hendekli, kar gibi beyaz bir kule gördüler. Kulenin kapısının üstünde muhtelif renkte elli tane kalkan asılıydı. Ve bu kulenin altında güzel bir çayır vardı. Orada, oturulacak yerleri ve çadırları görmek için birçok şövalye ve şövalye çömezi bulunuyordu; çünkü ertesi gün bu çayırda büyük bir mızrak oyunu yapılacaktı. Şatosunda oturan kulenin sahibi; bir pencereden bakarak, bir genç kız, bir cüce ve tepeden tırnağa kadar silahlı bir şövalye gördü. Lord, "Bu şövalye ile mızrak oyunu yapacağıma yemin ederim, çünkü onun seyyar bir şövalye olduğu besbelli;" diyerek derhal silahlandı ve atına bindi. Elindeki kalkanı ve mızrağı, atı ve zırhı, bütün eşyaları, kırmızı renkteydi. Bu şövalye, Sir Beaumains'e yaklaşınca, onu kendi kardeşi Kara Şövalye zannederek yüksek sesle, "Kardeşim, bu sınırlarda senin işin ne?" diye seslendi. Genç kız, "Hayır, hayır kardeşiniz değil," dedi; "bu, sadaka kabilinden Kral Arthur'un sarayında büyütülen bir mutfak oğlanından başka bir şey değildir." Kızıl Şövalye, "Buna rağmen, onunla, o buradan gitmeden önce konuşacağım," dedi. Genç kız, "Ah, bu herif senin kardeşini öldürdü," dedi; "Sir Kay ona Beaumains ismini vermişti; bu at ile bu zırh, kardeşin Kara Şövalye'nin eşyaları. Diğer kardeşin Yeşil Şövalye'yi yendiğini kendi gözlerimle gördüm. Şimdi ondan intikamını al; çünkü ben bu adamdan bir türlü kurtulamıyorum."

Bunun üzerine, iki şövalye ayrıldılar, sonra bütün kudretleriyle birbirinin üstüne hücum ettiler; ikisinin de atları yere yuvarlandı, hayvanlarının altından kurtularak kalkanlarını önlerine koydular ve kılıç-

larını çekip birbirlerinin her yerine ağır darbeler indirdiler; eğilip kalktılar, kılıç salladılar ve iki saat hiç durmadan iki yabandomuzu gibi çarpıştılar. Derken genç kız, yüksek sesle Kızıl Şövalye'ye haykırdı, "Ah sen, ey asil şövalye, ne kadar şerefli olduğunu düşün; bu mutfak uşağının sana bu kadar uzun müddet karşı koymasına asla müsaade etme." Bunun üzerine Kızıl Şövalye hiddetlendi, darbelerini iki misli arttırarak Beaumains'i o kadar ağır yaraladı ki, kanları toprağa aktı ve bu şiddetli mücadeleyi seyredenler hayrette kaldılar. Fakat Sir Beaumains, Kızıl Şövalye'yi nihayet yere serdi ve onu tam öldüreceği zaman şövalye merhamet diledi, "Asil şövalye, eğer beni öldürmezsen, emrimde olan elli şövalye ile beraber sana teslim olacağım," dedi; "bana yaptığın hakareti ve kardeşim Kara Şövalye'yi öldürmeni de affedeceğim." Sir Beaumains, "Yanımdaki genç kız, eğer hayatını bağışlamam için bana ricada bulunmazsa, söylediğin bütün bu sözler hiçbir işe yaramaz," diyerek Kızıl Şövalye'nin başını kesecekmiş gibi yaptı. "Bırak, Beaumains denilen adam, onu öldürme; çünkü o, asil bir şövalyedir ve senin hayatına kastetmediği için ona canını bağışlayabilirsin." O zaman Beaumains, şövalyeye ayağa kalkmasını söyledi; "Hayatını kurtardığı için önce bu genç kıza teşekkür et," dedi. Kızıl Şövalye, bunun üzerine Beaumains'den şatosunu görmesini ve geceyi orada geçirmesini rica etti. Buna genç kız da razı oldu ve orada hoş vakit geçirdiler. Fakat genç kız, Beaumains'e daima kötü sözler söylüyordu; Kızıl Şövalye, buna hayret etti ve misafirinin bir şerefsizliğe veya bir kötülüğe kurban gitmemesi için altmış şövalyeye bütün gece nöbet bekletti. Ertesi gün sabah dualarını dinlediler ve yemeklerini yediler. Kızıl Şövalye, yanındaki altmış şövalye ile Beaumains'in yanına gelerek, ona daima saygı duyacağını ve itaat edeceğini, kendisinin de şövalyeleriyle beraber hizmette kusur etmeyeceğini söyledi. Beaumains, "Teşekkür ederim," dedi, "fakat ben sizden, arzuladığım zaman, Lord'um Kral Arthur'a gidip, şövalyeliğini yapmak üzere teslim olmanızı istiyorum." Kızıl Şövalye, "Ben ve arkadaşlarım emrinize âmadeyiz efendim," dedi. Böylece, Sir Beaumains ile genç kız yola çıktılar. Genç kız durup dinlenmeden onu en kötü tarzda azarlıyordu.

XI. BÖLÜM

Genç kızın, Sir Beaumains'e nasıl hakaretlerde bulunduğu ve Sir Beaumains'in buna sabırla nasıl tahammül ettiği.

Beaumains, "Genç kız, beni böyle terslemekle nezaketsizlik ediyorsunuz," dedi; "size iyi hizmet ettiğimi zannediyorum; karşılaştığımız şövalyelere yenileceğimi söyleyerek, beni durmadan tehdit ediyordunuz; halbuki bütün bu iddialarınıza rağmen toza ve çamura ben serilmedim, onlar serildi. Bu sebepten dolayı, size rica ediyorum, artık bana hakaret etmeyiniz. Eğer benim dövüldüğümü veya bir alçak gibi teslim olduğumuzu görürseniz o zaman beni yanınızdan, yüzümün karasıyla kovabilirsiniz. Fakat her şeyden evvel şunu biliniz ki, sizden ayrılmayacağım, çünkü böyle şeref kazandığım sırada sizden ayrılırsam bir aptaldan daha fena hareket etmiş olurum." Genç kız, "Öyle olsun," dedi, "pek yakında sana ağzının payını verecek bir şövalye ile karşılaşacaksın; çünkü o, Kral Arthur'dan sonra dünyanın en kahraman insanıdır." Beaumains, "Memnun olurum," dedi; "o ne kadar büyük bir kahraman olursa, onunla uğraşmak da benim için o nispette büyük bir kahramanlık olur." O sırada büyük ve muhteşem bir şehrin önüne geldiklerini gördüler. Şehirle aralarındaki bir buçuk millik sahada otları yeni biçilmiş bir çayır vardı ve orada göze güzel görünen birçok çadır kurulu idi. Genç kız, "Bakın," dedi, "orada şu şehre sahip olan bir Lord var. Hava güzel olduğu zaman bu çadırda kalıp mızrak oyunları yapmak âdetidir. Yanında daima beş yüz şövalye ve silahlı asılzadeler bulundurur. Orada asılzadelerin icat edeceği her türlü oyunlar oynanır." Beaumains, "Bu mükemmel Lord'u görmeyi çok isterdim," dedi. Genç kız, "Onu kâfi derecede göreceksin," dedi. Genç kız, atını sürerek, Lord'un bulunduğu çadırı gördü. "İşte bak, baştan aşağı lacivert renkte olan şu çadırı görüyor musun?" dedi; "bu çadırın etrafında her şey; kadınlar, erkekler, atların koşumları, kalkanlar ve mızraklar laciverde bürünmüştür. Şimdiye kadar gördüğüm şövalyelerin en asili olan bu Lord'un ismi de Sir Persant of Inde'dir." Beaumains, "Olabilir," dedi, "fakat ne kadar cesur bir şövalye olursa olsun, onu kendi kalkanının altında görünceye kadar bu çayırda kalacağım." Genç kız, "Ah, aptal," dedi, "vaktinde kaçsan çok daha iyi edersin." Beaumains,

"Niçin kaçayım," dedi, "eğer o, sizin söylediğiniz tarzda bir şövalye ise, benim üstüme bütün adamlarıyla veya beş yüz şövalyesiyle saldırmaz. Eğer bana birer birer hücum ederlerse, canım oldukça onlarla savaşmaktan çekinmem." Genç kız, "Ayıp, böyle pis bir herifin bu kadar böbürlenmesi ne ayıp şey!" dedi. Beaumains, "Genç kız, bana böyle hakaret ettiğiniz için sizi ayıplamak lazım," dedi; "çünkü bu hakaretlere maruz kalmaktansa, beş defa savaşmayı tercih ederim. O şövalye karşıma çıksın, elinden geleni yapsın." Genç kız, "Efendim, senin kim olduğunu ve hangi aileden geldiğini merak ediyorum," dedi; "cesaretle konuştuğunu ve cesaretle hareket ettiğini gördüm. Sana rica ediyorum, eğer mümkünse kendini kurtar; zira atınla beraber sen de çok zahmet çektin. Kuşatılan yerden uzun müddet ayrı kalmamız beni korkutuyor. Oraya varmamız için artık sadece yedi millik bir mesafe kaldı. Burası hariç, bütün tehlikeli yerlerden geçebildik. Burada başınıza fena bir şey gelebileceğini düşündükçe son derece korkuyorum. Bu kuvvetli şövalye tarafından hırpalanmamanız ve yaralanmamanız için buradan gitmenizi istiyorum. Fakat size şunu da bildireyim ki, bir Sir Persant of Inde, benim Lady'mi kuşatan şövalyenin yanında kudret ve kuvvet bakımından bir hiçtir." Sir Beaumains, "Ne olursa olsun," dedi; "madem ki bu şövalyeye bu kadar yaklaştım, ondan ayrılmadan evvel kuvvetini deneyeceğim, eğer şimdi uzaklaşırsam, şerefsizlik etmiş olurum. Genç kız, hiç endişe etmeyin; Tanrı'nın yardımıyla bu şövalye ile öyle bir başa çıkacağım ki, öğleden iki saat sonra onu serbest bırakacağım; böylece kuşatma yerine gündüz varmış olacağız." Genç kız, "Ah Allahım! Sizin kim olduğunuzu çok merak ediyorum. Sizin asil bir kandan gelmemiş olmanız imkânsız; zira şimdiye kadar hiçbir kadın, hiçbir şövalyeye, benim size ettiğim kötü ve alçakça muameleyi yapmamıştır; halbuki siz, daima nezaketle tahammül ettiniz ve bunu ancak bir asılzade yapabilir."

Beaumains, "Genç kız, bir genç kıza karşı sabırlı davranmayan bir şövalye pek büyük işler yapamaz," dedi; "bana bütün söylediklerinize hiç dikkat etmiyordum. Siz söyledikçe ben hiddetleniyordum ve hıncımı savaştığım insanlardan alıyordum. Böylece söylediğiniz bütün kötü şeyler, bana savaşta hamle yaptırdı ve beni, hakikatte nasıl bir insan olduğumu göstermeye ve ispat etmeye sevketti. Ben tesadüfen Kral Arthur'un mutfağında yemek yedim, fakat başka yerlerde de istediğim

kadar yemek yiyebilirdim. Bütün bunları, arkadaşlarıma ne olduğumu ispat etmek ve onları denemek için yaptım. Günün birinde bu anlaşılacak. Güzel genç kız, ister asil, ister fakir bir aileden doğmuş olayım, size bir asilzade gibi hizmet ettiğimi bilmenizi istiyorum ve sizden ayrılmadan önce, herhalde size daha büyük hizmetlerde de bulunacağım." Genç kız, "Ah, güzel Beaumains," dedi, "senin aleyhine söylediğim kötü sözleri ve sana karşı yaptığım fena hareketleri affet." Beaumains, "Sizi bütün kalbimle affediyorum," dedi; "çünkü siz, yapmanız gereken şeyi yaptınız ve bütün kötü sözleriniz benim hoşuma gitti. Genç kız madem ki şimdi benimle böyle tatlı tatlı konuşuyorsunuz, size kalbimin büyük bir sevinç içinde olduğunu söyleyebilirim. Şimdi bana öyle geliyor ki, dünyada başa çıkamayacağım tek bir şövalye yoktur."

XII. BÖLÜM

Sir Beaumains'in, Sir Persant of Inde ile nasıl savaştığı ve onu teslim olmaya nasıl mecbur ettiği.

Sir Persant of Inde, Beaumains ile genç kızın, çayırda bulunduklarını gördü ve bir şövalye gibi hareket ederek, Beaumains'in savaşmak için mi, yoksa dostluk için mi geldiğini öğrenmek maksadıyla bir adam gönderdi. Beaumains, "Bu Lord'a benim için ikisinin de bir olduğunu söyleyiniz; o ne istiyorsa onu yaparız," dedi. Haberci, Sir Persant'a döndü ve bu haberi bildirdi. Sir Persant, "Öyleyse onunla sonuna kadar çarpışacağım," diyerek hazırlandı ve Beaumains'e karşı hücuma geçti. Bunu gören Beaumains de hazırlandı ve böylece atlarını doludizgin sürerek karşılaştılar; ikisinin de mızrakları üçer parçaya bölündü. Atları öyle bir şiddetle çarpışmıştı ki, hayvanların ikisi de yere yuvarlanıp ölmüştü. Beaumains ile Sir Persant, derhal atlarının altından kurtularak, kalkanlarını kaldırdılar, kılıçlarını çektiler ve birbirlerine o kadar şiddetle vurdular, öyle bir çarpışmayla çarpıştılar ki, zaman zaman yerde yuvarlanmaya mecbur kaldılar. Böylece iki saatten fazla savaştılar; kalkanları ve zırhları paramparça oldu ve vücutlarının birçok yerlerinden yaralandılar. Nihayet Sir Beaumains, Sir Persant'ın vücuduna kılıcını geçirdi; Sir Persant ara sıra geri çekiliyor fakat savaşı, şö-

valyeliğe uygun bir tarzda uzun müddet devam ettiriyordu. Nihayet Beaumains, istemeye istemeye Sir Persant'ın başının üstüne öyle bir darbe indirdi ki, Sir Persant yere yuvarlandı; o zaman Beaumains onun üstüne atıldı ve onu öldürmek için miğferini çözdü. Bunun üzerine Sir Persant teslim oldu ve Beaumains'den merhamet diledi. O sırada yaklaşan genç kız, Sir Persant'ın canını bağışlaması için Beaumains'e ricada bulundu. Beaumains, "Memnuniyetle," dedi, "zira bu asil şövalyenin ölmesi yazık olurdu." Persant, "Size teşekkür ederim aziz şövalye, aziz genç kız," dedi; "kardeşim Kara Şövalye'yi kara çalılıkta sizin öldürdüğünüzü artık iyice anladım. O, son derece asil bir şövalye idi ve ismi Sir Percard idi. Sir Pertelope ismindeki kardeşim Yeşil Şövalye'yi de sizin yendiğinize eminim. Üçüncü kardeşim Sir Perimones'i, yani Kızıl Şövalye'yi de siz yendiniz. Madem ki hepimizi yendiniz, sizin hoşunuza gitmek için şunu yapacağım: ben, yüz şövalyemle birlikte size saygı ve sadakat göstereceğim; daima emrinize âmade olacağız, emrettiğiniz yere gideceğiz." Bunun üzerine Sir Persant'ın çadırına gidip şarap içtiler, baharatlar yediler. Sonra Sir Persant, Beaumains'in akşam yemeğine kadar uzanıp dinlenmesini istedi. Akşam yemeğinden sonra gene istirahate çekildi ve sabaha kadar uyudu.

XIII. BÖLÜM

Sir Persant ile Beaumains arasında geçen tatlı konuşmaya ve Beaumains'in Sir Persant'a isminin Sir Gareth olduğunu söylediğine dair.

Ertesi sabah genç kızla Sir Beaumains, sabah dualarını dinlediler, oruçlarını bozdular ve şatonun sahibiyle vedalaştılar. Persant, "Güzel genç kız, bu şövalyeyi nereye götürüyorsunuz?" dedi. Genç kız, "Efendim, bu şövalye, Tehlikeli Şato'ya, kız kardeşimin kuşatıldığı yere gidiyor," dedi. Persant, "Demek, Kızıl Ova'nın Şövalyesi'nden bahsediyorsunuz," dedi; "bence bu adam, bugün yeryüzünde savaşan şövalyelerin en tehlikelisidir; merhamet nedir bilmez ve rivayete göre yedi erkek kadar kuvvetlidir." Beaumains'e dönerek, "Sizi bu şövalyeden Tanrı korusun," dedi; "o Lady'ye çok fenalık ediyor; böyle yapması çok yazık, çünkü o Lady, dünyanın en güzel kadınlarından biri-

dir ve zannedersem yanınızdaki genç kız da onun kız kardeşidir. Sizin isminiz Linet değil mi?" Genç kız, "Evet efendim," dedi, "kız kardeşimin ismi de Dame Liones'dir." Sir Persant, "Şimdi size olup bitenleri anlatayım," dedi: "Kızıl Ova'nın bu kızıl şövalyesi kuşatmaya uzun zamandan beri, hemen hemen iki senedir devam ediyor. Eğer istemiş olsaydı, Lady'yi ele geçirmek fırsatını bulabilirdi. Fakat kuşatmayı uzatmaktaki gayesi şu: Sir Launcelot du Lake'nin, Sir Tristram'ın, Sir Lamorak de Galis'in yahut da Sir Gawaine'in, kendisiyle çarpışmasını istiyor." Linet "Lordum Sir Persant of Inde, o Kızıl Şövalye ile savaşmadan evvel, bu centilmeni şövalye yapmanızı istiyorum," dedi. Sir Persant, "Eğer benim kadar basit bir adamın aracılığıyla şövalye olmaya razı ise, istediğinizi büyük bir sevinçle yaparım," dedi. Beaumains, "İyiliğinize teşekkür ederim efendim," dedi; "fakat ben bu hususta talihliyim, çünkü beni asil Sir Launcelot şövalye yaptı." Persant, "Ah! Sizi şövalye yapması için, bundan daha meşhur bir insan bulamazdınız," dedi. "Sir Launcelot'un, bütün şövalyelerin en yükseği olduğunu söyleyebilirsiniz. Şövalyeliği, üç kişinin, Launcelot du Lake'in, Sir Tristram de Liones'in ve Sir Lamorak de Galis'in kati surette aralarında paylaştığını bütün dünya bilir. Zamanımızın en büyük şöhretleri bunlardır. Kâfir Sir Palamides ve kardeşi Safere, Sir Bleoberis ve kardeşi Sir Blamore de Ganis, Sir Bors de Ganis, Sir Ector de Maris ve Sir Percivale de Galis gibi daha birçok asil şövalye var fakat evvelce isimlerini söylediğimiz üç kişiden üstün olan hiç kimse mevcut değildir. Tanrı yardımcınız olsun, eğer Kızıl Şövalye ile başa çıkarsanız, size bu şövalyelerin dördüncüsü diyecekler." Beaumains, "Efendim, şövalyeliğim sayesinde iyi şöhret sahibi olmayı çok isterdim," dedi; "iyi bir aileden geldiğimi bilmenizi istiyorum. Babamın asil bir adam olduğunu söyleyebilirim ve eğer siz ve bu genç kız sırrımı gizlerseniz, sizlere hangi aileden olduğumu söyleyeceğim." İkisi de "Aksini emretmediğiniz takdirde sırrınızı hiç kimseye söylemeyeceğimize Tanrıya olan imanımız üzerine yemin ederiz," dediler. O zaman Beaumains, "Hakikatte benim ismim Gareth of Orkney'dir," dedi; "Babam Kral Lot idi ve ismi Morgwause olan annem Kral Arthur'un kız kardeşidir. Kardeşlerim Sir Gawaine, Sir Agravaine ve Sir Gaheris'in en küçüğü benim. Fakat benim kim olduğumu ne Kral Arthur biliyor, ne de Sir Gawaine."

XIV. BÖLÜM

Sarayı kuşatılan Lady'yi korumak için kız kardeşinin bir şövalye getirdiğine ve Lady'nin bu şövalyenin hangi savaşlarda galip geldiğine dair nasıl haber aldığı.

Kitapta, sarayı kuşatılan Lady'nin, kız kardeşinin geleceğini cüce vasıtasıyla haber aldığı söylenir. Lady, kız kardeşinin yanında bir şövalye olduğunu ve bu şövalyenin bütün tehlikeli yerlerden nasıl geçtiğini de öğrenerek "Bu nasıl bir adam?" dedi. Cüce, "O, hakikaten asil bir şövalyedir, efendim," dedi; "henüz çok genç olduğu halde, onun kadar biçimli bir adam görmemişsinizdir." Lady, "Kimdir? Hangi aileden? Onu kim şövalye yapmış?" dedi. Cüce, "Efendim, o Orkney Kralının oğludur," dedi, "fakat ismini şimdilik size söylemeyeceğim. Onu şövalye yapan Sir Launcelot'tur. Şövalyeliği Sir Launcelot'tan başkasının vermesine razı olmadı. Sir Kay de ona Beaumains ismini takmıştı." Lady "Persant'ın kardeşlerinin elinden nasıl kurtuldu?" dedi. Cüce, "Asil bir şövalye gibi efendim," dedi: "evvela bir nehrin geçit yerinde iki kardeşi öldürdü." Lady, "Ah! Onlar cesur şövalyelerdi, fakat aynı zamanda katil idiler," dedi; "birinin ismi Gherard le Breusse, diğerinin ismi de Arnold le Breusse idi." "Ondan sonra efendim, Kara Şövalye ile karşılaşıp onu dürüst bir savaşta öldürdü; Kara Şövalye'nin atını ve zırhını alarak Yeşil Şövalye ile karşılaştı; onu da dürüst bir savaşta yendi. Aynı şeyi Kızıl Şövalye ile Lacivert Şövalye'ye de yaptı." Lady, "Bundan sonra da, dünyanın en asil şövalyelerinden biri olan Sir Persant of Inde'yi yendi," dedi. Cüce, "Bu kardeşlerin dördünü de yendi; Kara Şövalyeyi ise öldürdü," dedi; "bundan evvel de daha birçok şeyler yaptı: Sir Kay'i yenerek, adeta ölü bir halde yerde bıraktı. Sir Launcelot ile de arasında büyük bir savaş cereyan etti; bu savaşta ikisi de yenişemeden ayrıldılar; o sırada Sir Launcelot onu şövalye yaptı." Lady, "Cüce, bu haberlere sevindim," dedi; "şu civarda benim küçük bir manastırım var; oraya şarapla dolu ikişer galonluk iki gümüş testi, iki büyük ekmek, fırında pişirilmiş yağlı geyik eti ve lezzetli kuşlar götürün. İşte sana ayrıca güzel ve kıymetli altın bir bardak veriyorum. Bütün bunları benim küçük manastırıma götür ve oradaki münzeviye teslim et. Sonra kız kardeşime git ve onu benim tarafımdan

muhabbetle selamla. O değerli şövalyeye de selamlarımı söyle; yemesi, içmise ve kuvvetlenmesi için rica et; ona, dostluk ve nezaket göstermediğim halde bana karşı bu kadar nezaket ve iyilik göstermek zahmetine katlandığı için müteşekkir olduğumu söyle. Neşeli ve cesur olmasını dile; çünkü gayet asil bir şövalye ile karşılaşacaktır. Mamafih bu şövalye ne cömert, ne nazik, ne de iyi kalplidir; insan katletmekten başka hiçbir şeye alâka duymaz. Zaten onu methedemediğimin ve sevemediğimin sebebi de bu." Bundan sonra Cüce yola çıktı ve Sir Persant'a giderek orada Linet'i ve Beaumains'i buldu. Onlara evvelce duyduğumuz şeylerin hepsini anlattı. Bunun üzerine Linet ve Beaumains, Sir Persant ile vedalaştılar; fakat Sir Persant ağır ağır ilerleyen bir ata bindi ve onlara kılavuzluk ettikten sonra, onları Tanrı'ya emanet etti. Yolcular bir müddet sonra o küçük manastıra geldiler; oraya gönderilen şarabı içtiler, fırında pişmiş geyik etini ve av kuşlarını yediler.

Linet ile Beaumains iyice yemek yedikten sonra, Cüce, bardağıyla şatoya döndü. O sırada Kızıl Ovalar'ın Kızıl Şövalye'si, Cüce ile karşılaşarak ona nereden geldiğini sordu. Cüce, "Efendim, bu şatonun sahibesi olan Lady'nin kız kardeşinin yanında idim," dedi, "hanımım, Kral Arthur'un sarayına gidip oradan bir şövalye getirdi." Kızıl Şövalye, "Bence boşuna zahmet etmiş," dedi; "Sir Launcelot'u, Sir Tristram'ı, Sir Lamorak'ı veya Sir Gawaine'i bile getirmiş olsa, kendimi gene hepsinden üstün sayarım." Cüce, "Olabilir fakat bu şövalye, bütün tehlikeli yerlerden geçti," dedi; "Kara Şövalye'den başka iki kişiyi de öldürdü; Yeşil Şövalye'yi, Kızıl Şövalye'yi ve Lacivert Şövalye'yi yendi." Kızıl Şövalye, "Öyleyse o, evvelce ismini söylediğim dört kişiden biridir," dedi. Cüce, "Onlardan hiçbiri değil, ama bir kralın oğlu," dedi. Kızıl Ova'nın Kızıl Şövalyesi, "Onun ismi nedir?" dedi. Cüce, "Size bunu söylemeyeceğim," dedi; "fakat Sir Kay, onu aşağıladı ve ona Beaumains adını taktı." Şövalye, "Kim olursa olsun, aldırmam," dedi; "nasıl olsa pek yakında ondan kurtulacağım. Ve eğer günün birinde onunla boy ölçüşürsem, birçokları gibi o da rezil bir tarzda ölecek." Cüce, "Yazık olurdu," dedi; "asil şövalyelere karşı bu kadar şerefsiz bir tarzda savaşmanıza da hayret ediyorum."

XV. BÖLÜM

Genç kız ile Beaumains'in kuşatma yerine gelerek bir çınar ağacının altında nasıl durdukları; Beaumains orada boru çaldıktan sonra Kızıl Ovalar Şövalyesi'nin savaşmak için nasıl geldiği.

Şimdi, şövalye ile Cüce'yi bırakarak, bütün geceyi küçük manastırda geçiren Beaumains'den bahsedelim. Sabahleyin, Beaumains ile Linet sabah duasını dinlediler, oruçlarını bozdular ve sonra atlarıyla güzel bir ormanda yollarına devam ettiler. Nihayet bir ovaya vardılar. Bu ovada birçok çadır ve güzel bir şato vardı. Her yer dumanla ve büyük bir gürültü ile dolu idi. Kuşatma yerine vardıkları zaman, Sir Beaumains yoluna devam ederken büyük ağaçlara boyunlarından asılmış güzel silahlı birçok şövalye gördü. Kalkanları ile kılıçları boyunlarına takılmıştı ve hepsinin ayaklarında yaldızlı mahmuzlar vardı. Fevkalâde muhteşem silahlarıyla birlikte, böyle şerefsiz bir tarzda asılmış olan şövalyelerin sayısı hemen hemen kırka yakındı. Bunu gören Sir Beaumains'in yüzü allak bullak oldu; "Bu ne demek?" dedi. Genç kız, "Güzel efendim, bu manzaraya rağmen neşenizi kaybetmeyin," dedi; "eğer cesaretinizi toplamazsanız mahvolursunuz. Bütün bu şövalyeler, kız kardeşim Dame Liones'i kurtarmak için, buraya, bu kuşatma yerine geldiler. Kızıl Ova'nın Kızıl Şövalyesi, onları yendikten sonra merhamet ve acı duymadan böyle şerefsiz bir tarzda öldürdü. Bu şövalyelerden daha iyi hareket etmezseniz, size de aynı şeyi yapacak." Sir Beaumains, "Bu kadar kötü bir ölümden ve şerefsizlikten beni İsa korusun!" dedi; "Böyle bir muameleye uğramaktansa, dürüst bir savaşta erkekçe ölmeyi tercih ederim." Genç kız, "Savaşta ölmeniz sizin için daha hayırlı olur," dedi; "çünkü emin olunuz ki, onda nezaket namına hiçbir şey yok. Onu yegâne alâkadar eden şey, öldürmek, şerefsiz bir tarzda insan katletmektir. Bunun böyle olması çok yazık, çünkü o şövalye son derece değerlidir; çok yakışıklı fevkalâde cesur ve asil bir şövalyedir ve büyük topraklarla malikânelere sahiptir." Beaumains, "İyi bir şövalye olabilir ama, şerefsiz usuller kullanıyor," dedi; "bu kadar uzun zaman sağ kalabilmesi, Lord'um Arthur'un asil şövalyelerinden birinin olsun onunla başa çıkmaması hayret edilecek bir şey." Bundan sonra Linet ile

Beaumains, atlarını hendeklere doğru sürdüler; bu hendeklerin çift olduğunu ve tamamen savaşa uygun surlarla çevrildiğini gördüler. Surların yanında birçok büyük Lordvardı; yüksek bir müzik sesi duyuluyordu; dalgalar, surların dışına çarpıyordu ve üstünde birçok gemi yüzen denizden gemicilerin gürültüleri ve "Hey, yallah" sesleri geliyordu. Civarda bir çınar ağacı vardı ve bu çınar ağacında fildişinden yapılmış ve şimdiye kadar gördükleri boruların en büyüğü olan bir boru asılıydı. Bu boruyu oraya Kızıl Ova'nın Şövalyesi koymuştu. Seyyar şövalyeler bu boruyu çaldıkları zaman hazırlanacak ve onlarla savaşmak için gelecekti. Linet, "Aman efendim, rica ederim, bu boruyu öğleden evvel çalmayın," dedi; "çünkü şimdi sabahtır ve söylediklerine göre, bu şövalyenin kuvveti sabahları o kadar artıyormuş ki, nihayet yedi erkek kadar kuvvetli oluyormuş." Beaumains, "Ayıp, güzel genç kız, bana artık böyle şeyler söylemeyiniz," dedi; "çünkü o isterse dünyanın en değerli şövalyesi olan, en kuvvetli bulunduğu anda ondan korkacak değilim. Ya şerefimle galip geleceğim, yahut da bu savaş meydanında şövalyeliğe uygun bir tarzda öleceğim." Beaumains, bunu söyledikten sonra atını mahmuzlayarak doğru çınar ağacına gitti ve boruyu öyle bir şiddetle çaldı ki, bütün kuşatma yerini ve şatoyu çınlattı. Şövalyeler çadırlarından dışarı fırladılar ve şatonun içinde olanlar surlardan ve pencerelerden baktılar. Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi acele acele silahlandı; iki şövalye topuklaına mahmuzlarını taktı. Her şeyi; zırhı, mızrağı ve kalkanı, kan gibi kırmızı idi. Miğferini başına bir kont bağladıktan sonra ona kızıl bir mızrak ile bir savaş atı getirdiler. Kızıl Şövalye, şatoda ve kuşatma yerinde bulunan her insanın savaşı görebilmesi için, şatonun altındaki küçük bir vadiye doğru gitti.

XVI. BÖLÜM

İki şövalyenin nasıl karşılaştıkları, söyledikleri sözler ve savaşa nasıl başladıkları.

Linet, Sir Beaumains'e, "Efendim, neşeli ve güleryüzlü görünmeye çalışın," dedi; "çünkü sizin en müthiş düşmanınız işte şurada; oradaki pencerede de kız kardeşim Dame Liones var." Beaumains, "Nerede?" dedi. Genç kız, "Şurada" diyerek parmağıyla işaret etti. Beaumains,

"Evet, uzaktan o bana şimdiye kadar gördüğüm Lady'lerin en güzeli olarak görünüyor," dedi; "artık savaşmak için hakikaten bundan daha iyi bir sebep bulamam; kız kardeşiniz benim Lady'm olacak ve ben onun için savaşacağım." Beaumains, memnun bir yüzle durmadan pencereye bakıyordu. Dame Liones ise ellerini kaldırarak, yerlere kadar eğilip onu selamladı. O sırada Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi, Sir Beaumains'i çağırdı: "Oraya bakmaktan vazgeçerek gözlerinizi bana çevirmenizi tavsiye ederim, şövalye!" dedi; "haberin olsun ki, o benim Lady'mdir ve onun hatırı için şiddetli birçok savaşlar yaptım." Beaumains, "O savaşları bence boşuna yapmışsın," dedi; "çünkü o, senin gibileri sevmez ve seni sevmeyeni sevmek büyük bir çılgınlıktır. Eğer benim gelişime memnun olmadığını anlasaydım, onun uğruna savaşıp savaşmayacağını düşünürdüm. Fakat bu şatonun kuşatılmasından anlıyorum ki, senin dostluğunu kabul etmeyecek. Sen, Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi, şunu iyi bil ki, onu seviyorum ve onu ya kurtaracağım, ya öleceğim." Kızıl Şövalye, "Demek öyle," dedi; "şu ağaçlara asılı olan şövalyeleri görerek benden çekinmen lazım." Beaumains, "Ayıp," dedi; "bu kadar kötü şeyler söylemekten ve bu kadar kötü şeyler yapmaktan utanmalısın. Kendini de, şövalyeliği de lekeliyorsun. Senin bu kötü âdetlerini bilen herhangi bir Lady'nin seni sevemeyeceğine emin olabilirsin. Şimdi de bu asılmış şövalyelerin karşısında korkacağımı zannediyorsun. Hayır, hiç de öyle değil; insanı utandıran bu manzara, sana karşı daha büyük kuvvet ve cesaret duymama sebep oluyor. Eğer sen kaideleri kabul eden bir şövalye olsaydın, senin karşında bu kadar kuvvetli ve cesur olmazdım." Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi, "Hazırlan ve artık benimle konuşma," dedi. O zaman, Sir Beaumains, genç kıza uzaklaşmasını söyledi; mızraklarını kaldırdılar ve bütün güçleriyle birbirlerine hücum ederek, birbirlerinin kalkanlarının ortasına öyle bir vuruşla vurdular ki, zırhlarının göğüs kısımlarıyla atlarının koşumları parçalandı ve ikisi de ellerinde dizginler olduğu halde yere yuvarlandılar ve sersemlemiş bir vaziyette uzun müddet böylece yerde kaldılar. Şatodakilerin ve kuşatma yerinde bulunanların hepsi, boyunlarının kırıldığını zannetti. Birçok yabancı, "Bu meçhul şövalye, kuvvetli bir adam ve asil bir mızrak oyuncusudur," dediler; "zira şimdiye kadar Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi'yle boy ölçüşebilen hiçbir şövalye görmemiştik." Şatonun içindekiler de, dışındakiler de böyle söylediler.

Bundan sonra her iki şövalye de çevik bir hareketle atlarının altından kurtuldular, kalkanlarını kaldırarak, kılıçlarını çektiler ve vahşi iki aslan gibi birbirinin üstüne atıldılar. Birbirlerinin miğferlerinin üstüne öyle darbeler indirdiler ki, ikisi de sendeleyerek iki adım gerilemeye mecbur oldular; sonra kendilerini yeniden toplayarak, darbeleriyle zırhlarının ve kalkanlarının büyük büyük parçalarını koparıp savaş meydanına saçtılar.

XVII. BÖLÜM

Uzun bir çarpışmadan sonra Beaumains'in Şövalye'yi nasıl yenip öldürmek istediği ve Lady'lerin arzusu üzerine hayatını bağışlayarak, onu Lady'ye teslim olmaya nasıl mecbur ettiği.

Öğle vakti çoktan geçtiği halde, durup dinlenmeden böylece savaştılar; nihayet ikisinin de nefesi kesildi ve titreye titreye ayrıldılar; tıkana tıkana nefes alarak, oflayarak ve kan kaybederek durdukları zaman, onları görenlerin çoğu merhametten ağladı. Bir müddet dinlendikten sonra savaşa devam ettiler; iki yabandomuzu gibi eğildiler, kalktılar ve çarpıştılar. Bazen iki koç gibi birbirinin üstüne saldırıyor ve öyle çarpışıyorlardı ki, yerlere düşüp yuvarlanıyorlardı. Bir aralık o derece sersemlediler ki, kendi kılıçları yerine birbirlerinin kılıçlarını yakaladılar.

Akşam duasına kadar boğuşmaya böylece devam ettiler ve bu çarpışmayı seyredenlerin hiçbiri, kimin galip geleceğini bir türlü kestiremiyordu. Zırhları o kadar paramparça olmuştu ki, insan, vücutlarında çıplak yerler görebiliyordu; fakat bu çıplak yerleri daima koruyabiliyorlardı. Kızıl Şövalye, kurnaz bir askerdi ve onun kurnazca savaşması saysinde Sir Beaumains de akıllı davranmayı öğrenmişti; bununla beraber Kızıl Şövalye'nin savaşma tarzını görememesi Sir Beaumains'e çok pahalıya mal olmuştu. Nihayet aralarında anlaşarak birbirlerine dinlenme müsaadesi verdiler. Savaş yerine bitişik olan iki küçük tepeciğe oturdular ve miğferlerini çözerek serinlediler. İkisinin de genç uşakları o civarda bekliyor ve çağırdıkları takdirde zırhlarını çözmek veya emredildiği zaman zırhlarını giydirmek için geliyorlardı. Sir Beaumains, miğferi çıkarıldıktan sonra pencereye baktı ve orada güzel Lady Dame Liones'i gördü. Liones'in yüzünde öyle bir ifade vardı ki,

Sir Beaumains'in kalbi neşe ile ve ışıkla doldu. Bunun üzerine Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi'ne, "Hazırlanın ve sonuna kadar çarpışalım," dedi. Kızıl Şövalye, "Razıyım," dedi. Miğferlerini yeniden bağladılar, genç uşakları uzaklaştı ve karşılaşarak tekrar savaştılar. Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi bir fırsat kolladı ve Beaumains'in eline ters taraftan öyle bir vurdu ki, Beaumains'in elinden kılıcı düştü; Kızıl Şövalye, derhal düşmanının miğferine bir darbe daha indirdi ve Beaumains yere yuvarlandı. Kızıl Şövalye, üstüne atılıp onun kalkmasına mâni olmak istedi. O zaman Linet, "Ah, Sir Beaumains, senin cesaretin ne oldu?" diye haykırdı; "Kız kardeşim seni görüyor ve öyle ağlıyor, öyle hıçkırıyor ki, kalbim parçalanıyor." Sir Beaumains, genç kızın bu sözlerini duyunca dehşetli bir kudretle ayağa fırladı; çevik bir hareketle atılıp kılıcını kavradı. Ve Kızıl Şövalye'ye hızla saldırarak, yeniden savaşmaya başladı. Darbelerini iki misli artırarak ve dehşetli bir kudretle vurarak, Kzıl Şövalye'nin elinden kılıcını düşürdü, sonra miğferinin üstüne öyle bir vurdu ki, düşmanı yere yıkıldı. Sir Beaumains, Kızıl Şövalye'nin üstüne atıldı ve onu öldürmek için miğferini çözdü. O zaman Kızıl Şövalye teslim oldu ve merhamet diledi. Yüksek sesle, "Ey asil şövalye, senin merhametine sığınıyorum," dedi. Sir Beaumains, Kızıl Şövalye'nin alçakça astırdığı şövalyeleri düşünerek, "Değerli birçok şövalyeyi aşağılık bir ölüme mahkûm ettin," dedi; "sana hayatını bağışlarsam şerefsizlik etmiş olurum." Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi, "Durun efendim," dedi; "onları bu kadar aşağılık bir ölüme mahkûm edişimin sebebini öğreneceksiniz." Sir Beaumains, "Haydi, söyle," dedi. "Efendim, ben eskiden bir Lady'yi, güzel bir genç kızı seviyordum. Bu genç kız, kardeşini öldürenin ya Sir Launcelot du Lake, yahut da Sir Gawaine olduğunu söyledi. Ona karşı duyduğum samimi sevginin hatırı için, bu iki adamdan biriyle karşılaşıncaya kadar, her gün savaşacağıma ve yendiklerimin hepsini alçakça öldüreceğime dair bana şövalyeliğim üzerine yemin ettirdi. Bütün bu şövalyeleri işte bu yüzden öldürdüm. Kral Arthur'un şövalyelerine elimden gelen kötülüğü yapacağımı ve bütün bu şövalyelerden intikam alacağını ona vaat ettim. Şimdi efendim, size şunu da söyleyeyim ki, her gün öğle vaktine kadar kuvvetim artıyor ve o müddet zarfında yedi erkeğin kuvvetine sahip oluyorum."

XVIII. BÖLÜM

Şövalyenin nasıl teslim olduğu, Sir Launcelot'tan merhamet dilemesi için Beaumains'in onu Kral Arthur'un sarayına nasıl gönderdiği.

Bunun üzerine birçok kont, baron ve asil şövalye geldi ve bu şövalyenin hayatını bağışlayıp onu esir olarak almasını Sir Beaumains'den rica etti. Hepsi diz çöktü, Beaumains'den merhamet diledi, Kızıl Şövalye'yi öldürmemesi için ona yalvardı. Hepsi de, "Efendim, onu öldürmektense, ondan, size saygı göstermesini, itaat etmesini ve topraklarını size vermesini isteyin," dediler; "onu öldürmekte hiçbir kârınız yok; o zaman yaptığı fenalıklar da tamir edilemez. Halbuki yaşarsa herkesten af dileyecek. Biz hepimiz sizin adamlarınız olacağız, size saygı ve sadakatle bağlanacağız." Beaumains, "Aziz Lordlar, iyice biliniz ki, ben bu şövalyeyi öldürmeyi hiç istemiyorum; gerçi bu şövalye son derece fena bir şekilde ve alçakça hareket etti; fakat bütün bunları bir Lady'nin arzusu üzerine yaptığı için onu şimdi daha az ayıplıyorum. Sizin hatırınız için onu kurtaracağım; şu şartla ki, şatoya gidip, orada Lady'ye teslim olacak. Eğer Lady, onu affeder ve bırakırsa ben de buna razı olacağım. Kızıl Şövalye'nin, bu Lady'ye ve bu Lady'nin topraklarına yaptığı bütün fenalıkları da tamir etmesi gerekiyor. Bu iş olup bittikten sonra sizden, Kral Arthur'un sarayına giderek, onlara karşı beslediği kötü niyetlerden dolayı, orada Sir Launcelot ile Sir Gawaine'den merhamet dilemenizi de istiyorum." Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi, "Efendim, bütün bu emirlerinize boyun eğeceğim," dedi; "buna katî surette emin olabilirsiniz." Şövalye bu hususta teminat verdikten sonra, bütün kontlarla ve baronlarla beraber Sir Beaumains'e saygı ve sadakat vaat etti. Bunun üzerine Linet, Sir Beaumains'in yanına gelerek, onun zırhını çıkardı, yaralarını sardı, kanını dindirdi; Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi'ne de aynı şekilde hizmet etti. Orada, çadırlarında on gün kaldılar. Kızıl Şövalye, Lordlarıyla uşaklarına, Sir Beaumains'e; ellerinden geldiği kadar hoş vakit geçirtmelerini emretti. Böylece bir müddet sonra Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi şatoya gitti ve Lady Liones'e teslim oldu. Lady Liones, kâfi derecede teminat aldı; şikâyetlerini dinledi ve gördüğü bütün zararlar tamir olundu. Bun-

dan sonra Kızıl Şövalye, Kral Arthur'un sarayına gitti, orada herkesin önünde Sir Launcelot ile Sir Gawaine'in merhametine sığındı; kimin tarafından ve nasıl yenildiğini açıkça söyledi, başından sonuna kadar bütün savaşlarını anlattı. Kral Arthur ile Sir Gawaine, "Bu şövalyenin hangi aileden geldiğini çok merak ediyoruz; zira o, asil bir şövalye" dediler. Sir Launcelot, "Hiç merak etmeyin," dedi; "onun fevkalâde asil bir aileden geldiğini muhakkak surette öğreneceksiniz. Kuvvetine ve cesaretine gelince; dünyada bugün onun kadar kuvvetli, onun kadar cesur ve asil insan yok gibi." Kral Arthur, "Siz onun ismini, nereden geldiğini ve hangi aileden olduğunu galiba biliyorsunuz," dedi; Sir Launcelot, "Herhalde biliyorum," dedi; "bilmeseydim onu şövalyeliğe kabul etmezdim. Fakat o sırada benden, rızası olmadan ve başkaları tarafından açıkça bilinmeden bu sırrımı ifşa etmememi istemişti."

XIX. BÖLÜM

Beaumains'in, Lady'nin yanına gittiği zaman şatonun kapılarını nasıl kapalı bulduğuna ve Lady'nin ona söylediği sözlere dair.

Şimdi, kız kardeşi Lady'yi görmek istediğini Linet'e söyleyen Beaumains'e dönelim. Linet, "Onu görmenizi çok isterdim, efendim," dedi. Bunun üzerine Sir Beaumains tepeden tırnağa kadar silahlandı, atına bindi, mızrağını aldı ve şatoya doğru gitti. Şatonun kapısına vardığı zaman, orada, zincirle kalkıp inen köprüyü kaldıran, kapıyı sıkı sıkı kapatan birçok ilahlı adamlar gördü. Beaumains, şatoya girmesine müsaade etmemelerine hayret etti. Pencereye baktığı zaman orada güzel Liones'i gördü. Liones, yüksek sesle, "Yoluna devam et Sir Beaumains," dedi; "zira sana değerli şövalyelerden biri denmeden evvel aşkımı asla elde edemeyeceksin. Onun için git ve on iki ay zarfında şerefinle çalış. On iki ay geçtikten sonra yeni haberler alacaksın." Beaumains, "Ah, güzel Lady, bana böyle yabancı muamelesi yapmanızı hak etmiyorum," dedi; "beni iyi karşılayacağınızı sanıyordum; size hizmet etmek için elimden geleni yaptım; vücudumdaki en temiz kanı dökerek, sevginizi elde ettiğime eminim." Dame Liones, "Güzel, nazik şövalye," dedi; "derhal kızıp telaşa kapılmayınız; iyice bilin ki, başardığınız büyük işler ve bana gösterdiğiniz güzel sevgi boşa gitmeyecek;

yaptığınız büyük işleri, katlandığınız zahmetleri, cömertliğinizi ve iyiliğinizi, gerektiği gibi değerlendiriyorum. Yolunuza devam ediniz ve neşeli olmaya bakınız; çünkü eninde sonunda her şey şerefinizi artıracak ve en iyi şekli alacak. On iki ay çabucak geçer. Size sadık kalacağımdan, sizi asla aldatmayacağımdan ve ölünceye kadar sizden başka hiç kimseyi sevmeyeceğimden emin olabilirsiniz, güzel şövalye." Liones, bunları söyledikten sonra pencereden çekildi; Sir Beaumains ise büyük bir keder içinde şatodan uzaklaştı. Karanlık basıncaya kadar, ne yaptığını bilmeden şuraya buraya gitti. Nihayet bir tesadüf eseri olarak fakir bir adamın evine geldi ve o geceyi orada geçirdi. Fakat Sir Beaumains bir türlü uyuyamıyor, şatodaki Lady'ye olan aşkı yüzünden yatakta sağa sola dönüp kıvranıyordu. Ertesi gün atına bindi ve sabahın dokuzuna kadar yoluna devam ettikten sonra geniş bir göle vardı. Gölün yanında büyük bir köşk vardı. Sir Beaumains orada uyumak için atından indi; Cüce'ye bütün gece nöbet beklemesini emrederek, hayvanını ona emanet etti ve başını kalkanına yasladı. Şimdi, şatodaki Lady'den bahsedelim. Bu Lady, Beaumains'i uzun müddet düşündükten sonra kardeşi Sir Gringamore'u çağırdı ve bütün kalbiyle sevdiği kız kardeşinin hatırı için Sir Beaumains'i takip etmesini diledi. "Onu uykuda buluncaya kadar gözetleyin," dedi; "çok yorgun olduğu için bir yerde atından inip yatacağına eminim. Onu gözetleyin ve cücesini gizlice kaçırın ve Sir Beaumains uyanmadan önce oralardan Cüce ile beraber elinizden geldiği kadar çabuk uzaklaşın. Kız kardeşim Linet, onun hangi aileden geldiğini ve asıl ismini Cüce'nin bildiğini söylüyor. O sırada kız kardeşimle ben sizin şatonuza gider ve Cüce ile beraber geri dönmenizi bekleriz. Şatonuza getirdiğiniz zaman onu bizzat ben sorguya çekeceğim. Bu şövalyenin asıl ismini ve hangi aileden geldiğini bilmedikçe kalbim asla rahat edemez." Sir Gringamore, "kız kardeşim, bütün bunlar istediğiniz gibi yapılacak," dedi. Böylece, Sir Gringamore bütün ertesi gün ve ertesi gece yoluna devam ederek nihayet Sir Beaumains'i bir gölün kenarında, başını kalkanına yaslamış bir vaziyette uyurken buldu. Sir Beaumains'in derin bir uykuda olduğunu görünce, sessizce Cüce'nin arkasından geldi ve onu kolunun altından sıkı sıkı tutarak, bütün süratiyle kendi şatosuna doğru yollandı. Sir Gringamore'un silahları ve bütün eşyaları simsiyahtı. Cüce ile beraber şatosuna dönerken, Cüce, mütemadiyen efendisini çağırıyor ve

imdadına yetişmesi için yalvarıyordu. O sırada Sir Beaumains uyanarak hızla fırladı, Cüce ile giden Sir Gringamore'u gördü, fakat bir müddet sonra Sir Gringamore uzaklaştı ve gözden kayboldu.

XX. BÖLÜM

Sir Beaumains'in, cücesini kurtarmak için Sir Gringamore'un peşinden nasıl gitti ve onun bulunduğu şatoya nasıl vardığı.

Bunun üzerine Sir Beaumains derhal miğferini giydi, kalkanını omuzuna bağladı, atına binerek en son hızıyla Sir Gringamore'u takip etmeye başladı. Bataklıklardan, tarlalardan, büyük vadilerden geçti. Birçok defa atı da kendisi de derin bataklıklara tamamen gömüldüler; çünkü yolu bilmeyen ve hiddet içinde olan Sir Beaumains, en kestirme yola sapıyor ve tekrar tekrar ölüm tehlikesine maruz kalıyordu. Nihayet, güzel, yeşil bir yola vardı ve orada memleketin fakir adamlarından biriyle karşılaştı. Adamı selamlayarak, ona, simsiyah zırhlı, siyah bir ata binmiş ve arkasında, dertli, küçük bir cüce bulunan bir şövalyeyi görüp görmediğini sordu. Fakir adam, "Efendim, şövalye Sir Gringamore, söylediğiniz gibi inleyen bir cüce ile şuradan, yanımdan geçti," dedi; "fakat onun peşinden gitmemenizi tavsiye ederim, çünkü o dünyanın en tehlikeli şövalyelerinden biridir; şatosu bu civarda, buradan sadece iki mil uzakta. Eğer ona karşı iyi niyetler beslemiyorsanız, benden size nasihat; onun peşinden gitmeyin."

Şatoya doğru yoluna devam eden Sir Beaumains'i böylece bırakarak, Sir Gringamore ile Cüce'den bahsedelim. Cüce, şatoya gelir gelmez, Dame Liones ile kız kardeşi Dame Linet, efendisinin nerede doğduğunu ve hangi aileye mensup olduğunu sordular. Dame Liones, "Eğer bunu söylemezsen bu şatodan asla kaçamayacaksın, daima burada mahpus kalacaksın," dedi. Cüce, "Onun ismini ve akrabalarının kimler olduklarını söylemekten çekinmem," dedi; "biliniz ki, o, bir kralın oğludur; annesi Kral Arthur'un kız kardeşidir; değerli şövalye Sir Gawaine'in kardeşidir ve ismi Sir Gareth of Orkney'dir. Madem ki size onun asıl ismini söyledim, yalvarırım size güzel Lady, bırakın efendimin yanına döneyim; çünkü ben yanına dönmedikçe o, bu memleketten çıkıp gitmez. Eğer kızarsa, sakinleşinceye kadar çok zararlı

olabilir ve bu memlekette başınıza işler açabilir." Sir Gringamore, "Bu tehditlere ehemmiyet vermeyin, yemeğe gidelim," dedi. Bundan sonra yıkandılar, sofraya oturdular; neşe ve huzur içinde idiler; şatonun sahibesi Lady Lionel aralarında olduğu için büyük bir sevinç duyuyorlardı. Linet, kız kardeşine, "Hakikaten efendim, o, bir kral oğlu olmaya lâyıktır," dedi; "birçok meziyetleri var; nazik ve sakin; aynı zamanda şimdiye kadar gördüğüm insanların en sabırlısı. Şurası muhakkak ki, hiçbir kadın, hiçbir erkeği benim onu azarladığım gibi tahkir etmemiştir ve bütün o müddet esnasında bana daima güzel ve tatlı cevaplar verdi." Böylece oturup konuşurlarken, Sir Gareth, hiddetli bir tavırla ve elinde yalın kılıcı olduğu halde şatonun kapısına geldi ve bütün şato halkının duyabileceği yüksek bir sesle, "Hain Sir Gringamore" diye haykırdı; "bana cücemi geri ver, yoksa, yoksa şövalyelik nizamı üzerine olan imanıma yemin ederim ki, sana elimden geldiği kadar fenalık edeceğim." Bunun üzerine Sir Gringamore bir pencerede görünerek, "Sir Gareth of Orkney," dedi, "bu övünmenden vazgeç, çünkü cüceni geri alamayacaksın." Sir Gareth, "Alçak şövalye," dedi, "onu da beraber getirerek gel, benimle savaş, eğer cüceyi elde edersen geri götürebilirsin." Sir Gringamore, "Eğer canım isterse öyle yaparım," dedi, "fakat bütün bu büyük laflarına rağmen cüceyi alamayacaksın." Dame Liones, "Ah, güzel kardeşim," dedi, "Cücesinin geri verilmesini isterdim; hiddetlenmesine gönlüm razı olmuyor. İstediklerimi söyledikten sonra cüceye artık ehemmiyet vermiyorum. Bundan başka kardeşim, o şövalye benim için büyük işler başardı ve beni Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi'nden kurtardı; bu yüzden ona dünyanın bütün şövalyelerinden fazla şükranlık duyuyorum. Şunu da biliniz ki, herkesten fazla onu seviyorum ve onunla konuşmayı çok arzu ederdim. Fakat benim kim olduğumu bilmesini katiyen istemem, beni yabancı bir Lady zannetsin." Sir Gringamore, "Öyle olsun," dedi, "ne istediğinizi artık anladığım için ona itaat edeceğim." Bunu söyledikten sonra, derhal Sir Gareth'in yanına indi ve "Affınızı dilerim efendim," dedi; "yaptığım bütün fenalıkları istediğiniz gibi tamir edeceğim. Rica ederim, atınızdan ininiz, size bu şatoda elimden geldiği kadar misafirperverlik göstereceğim." Sir Gareth, "Cücem geri verilecek mi?" dedi. "Evet efendim bütün arzularınız yerine getirilecek; zira cüceniz, bana sizin kim olduğunuzu, hangi aileye mensup bulunduğunuzu ve bu sı-

nırlarda gösterdiğiniz asil kahramanlıkları anlatır anlatmaz, bu hareketi yaptığıma pişman oldum." Bu sözleri duyan Sir Gareth, atından indi ve cücesi gelip atını aldı. Sir Gareth, "Ah, dostum, senin hatırın için birçok maceralara giriştim," dedi. Sir Gringamore, Sir Gareth'i elinden tuttu ve kendi karısının bulunduğu divanhaneye götürdü.

XXI. BÖLÜM

Beaumains ismi verilen Sir Gareth'in, Lady'sinin huzuruna nasıl çıktığına, nasıl tanıştıklarına ve aşklarına dair.

Divanhanede bir prenses gibi süslenmiş olan Dame Liones vardı. Dame Liones ile Sir Gareth birbirlerini büyük bir nezaketle karşıladılar. Birbirleriyle güzel güzel konuşup, tatlı tatlı bakıştılar. Sir Gareth, birçok defa, "Keşke Tehlikeli Şato'nun sahibesi de bu Lady kadar güzel olsaydı," diye düşündü. Birçok oyunlar oynandı, dans edildi ve şarkı söylendi. Sir Gareth, bu Lady'ye baktıkça, ona karşı duyduğu sevgi gittikçe artıyordu; aşkla öyle tutuşmuştu ki, aklı başından gitmişti. Geceye doğru, akşam yemeğine oturdukları zaman Sir Gareth, hiçbir şey yiyemedi; aşkı öyle alevli idi ki, kendini kaybetmişti. Sir Gringamore, bütün bu bakışları sezdi ve akşam yemeğinden sonra kız kardeşi Dame Liones'i bir odaya çağırarak, "Güzel kardeşim," dedi, "bu şövalye ile olan vaziyetinizi tamamıyla gördüm. Onun son derece asil bir şövalye olduğunu iyice bilmeniz lazım. Eğer onun burada kalmasını temin edebilirseniz, ona elimden geldiği kadar hoş görünürüm; zira onunla evlenmeniz çok iyi olurdu." Dame Liones, "Güzel kardeşim," dedi, "bu şövalyenin iyi olduğunu ve asil bir aileden geldiğini iyice anladım. Benim hatırım için büyük bir iş başardığı ve birçok tehlikeli yerlerden geçtiği için dünyada en çok borçlu olduğum insan odur. Buna rağmen onu daha iyi tecrübe edeceğim." Sir Gringamore, bunu duyar duymaz, Sir Gareth'in yanına gitti ve "Efendim, memnun olmalısınız," dedi; "artık bir mesele kalmadı; benim kız kardeşim olan bu Lady, şerefini korumanız şartıyla her zaman için sizindir. Biliniz ki, siz onu ne kadar çok seviyorsanız, o da sizi aynı derecede; hatta, böyle bir şey mümkünse, sizden de fazla seviyor." Sir Gareth, "Eğer buna inansaydım, dünyada benden daha mesut bir insan bulamazdınız," dedi. Sir

Gringamore, "Şerefim üzerine yemin ederim," dedi, "söylediğime inanın; istediğiniz kadar benimle beraber kalabilirsiniz ve size elinden gelen misafirperverliği göstermek için bu Lady de gece gündüz yanımızda bulunacak." Sir Gareth, "Bunu çok isterdim, çünkü bu on iki ay zarfında bu memleketten uzaklaşmayacağıma söz verdim. Bu on iki ay içinde Kral Arthur ile diğer asil şövalyelerin beni olduğum yerde bulacaklarından eminim. Eğer yaşarsam beni arayacaklar ve bulacaklar." Bunu söyledikten sonra asil şövalye Sir Gareth, Dame Liones'in yanına gitti. Onu çok sevdi, tekrar tekrar kucakladı ve birbirlerini gördükleri için büyük bir sevinç duydular. Dame Liones, orada, Sir Gareth'i katî surette seveceğini ve hayatının sonuna kadar ondan başkasını sevmeyeceğini vaat etti. Bundan sonra Dame Liones, erkek kardeşinin iznini de alarak Sir Gareth'e bütün hakikati, kim olduğunu, Sir Gareth'in savaşarak koruduğu Lady'nin ta kendisi ve Tehlikeli Şato'nun sahibesi olduğunu söyledi. Cüce'yi kaçırması için, erkek kardeşini nasıl teşvik ettiğini de anlattı.

XXII. BÖLÜM

Gece gelen silahlı bir şövalyenin Sir Gareth ile nasıl savaştığı; bacağından fena surette yaralanan Sir Gareth'in, bu şövalyenin başını nasıl kestiği.

Dame Liones, "Bunu isminizi ve hangi aileden geldiğinizi muhakkak surette öğrenmek için yaptım," dedi. Sonra, Sir Gareth ile beraber korkunç yollarda ilerlemiş olan Linet'i yanlarına çağırdı. O zaman Sir Gareth daha da büyük bir sevinç duydu; birbirlerini seveceklerine ve hayatlarının sonuna kadar birbirlerine dürüst davranacaklarına yemin ettiler. Akşam yemeğinden sonra, Lordların ve Lady'lerin uyuyabilmesi için herkes çekildi. Fakat Sir Gareth, seyyar bir şövalyenin böyle yerlerde uyumasının daha doğru olacağını söyleyerek divanhanede kalacağını açıkça bildirdi. Böylece büyük sedirler getirildi, bu sedirlerin üstüne kuştüyü yataklar serildi ve Sir Gareth uyumak için uzandı. Çok geçmeden, önünde silahlı bir şövalye gördü. Etrafında birçok ışık bulunan bu şövalyenin elinde uzun bir savaş baltası vardı ve korkunç bir ifadeyle, baltayı Sir Gareth'e vurmaya hazırlanıyordu. Sir Gareth bu

şövalyenin yaklaştığını görünce yatağından fırladı, kılıcını eline aldı ve doğru şövalyenin üstüne atıldı. Şövalye, Sir Gareth'in bu kadar şiddetle hücuma geçtiğini görünce, Sir Gareth'in bacağının üst kısmına bir darbe indirdi; açtığı yara, bir karış enindeydi ve birçok damarını ve sinirini ikiye bölmüştü. Bunun üzerine Sir Gareth, şövalyenin miğferinin üstüne öyle bir darbe indirdi ki, şövalye yere yuvarlandı. Sir Gareth de onun üstüne atıldı, miğferini çözdü, başını kesti. Sir Gareth, bunu yaptıktan sonra o kadar çok kan kaybediyordu ki, ayakta duracak hali olmadığı için yatağına uzandı ve orada bayılarak, ölü gibi kaldı. Onu böyle bulan Dame Liones'in yüksek sesle bağırdığını duyan erkek kardeşi Sir Gringamore aşağıya indi. Sir Gareth'i bu kadar alçakça yaraladıklarını görünce, son derece üzüldü; "Bu asil şövalyenin böyle bir muameleye maruz kalmasından utanıyorum," dedi. Sonra, "Kardeşim, nasıl oluyor da siz burada bulunuyorsunuz ve nasıl oluyor da bu asil şövalye böyle yaralanıyor?" dedi. Dame Liones, "Kardeşim, bilmiyorum," dedi; "çünkü bu ne benim tarafımdan, ne de benim rızamla yapıldı. O benimdir, ben de onunum ve o benim kocam olacak; onun için kardeşim biliniz ki, onunla beraber bulunmaktan ve onu elimden geldiği kadar mesut etmekten utanmıyorum." Sir Gringamore, "Kardeşim," dedi, "bu kötü hareketin benim tarafımdan ve benim rızamla yapılmadığını, sizin de, Sir Gareth'in de, bilmenizi istiyorum." Bundan sonra Sir Gareth'in kan kaybetmemesi için ellerinden geleni yaptılar. Dame Liones ile Sir Gringamore, büyük bir ıstıraba kapılmışlardı. O sırada Dame Linet göründü; herkesin gözü önünde şövalyenin kesilen başını aldı ve bu kesilen yere bir merhem sürdü; aynı merhemi cesedin boynuna da sürdükten sonra, başı ve boynu birbirine yapıştırdı. O zaman bu şövalye çevik bir hareketle ayağa kalktı ve Linet, onu odasına götürdü. Bütün bunlara, Sir Gringamore ile Dame Liones gözleriyle şahit oldular. Sir Gareth de, bu işi yapanın, onunla beraber tehlikeli yerlerden geçen Linet olduğunu gördü. Sir Gareth, "Ah, genç kız, böyle bir şey yapacağınızı umunuyordum." dedi. Linet, "Lordum Gareth," dedi, "yaptığım her hareketin mesuliyetini kabul ediyorum; yaptığım her hareket hem sizin, hem de hepimizin namusu içindir." Kısa bir müddet sonra Sir Gareth hemen iyileşti; eski neşesini ve çevikliğini kazandı; şarkı söyledi, dans etti, oyunlar oynadı. Daha bir gece önce yaralandığı için, zırhını ve kılıcını o gece yatağının yanına aldı.

XXIII. BÖLÜM

Bahsi geçen şövalyenin ertesi gece nasıl geldiği ve başının yeniden nasıl kesildiği, Sir Gareth'in Pentecost yortusunda yendiği bütün şövalyelerin Kral Arthur'a gidip nasıl teslim oldukları.

Sir Gareth uyumak için uzanır uzanmaz, yatağına yaklaşan silahlı bir şövalye gördü. Hızla yataktan atladı; dehşetli bir hiddet ve nefretle divanhanede boğuşmaya başladılar. Bu şövalyenin önünde ve arkasında, sanki yirmi meşale yanıyormuş gibi büyük bir ışık vardı. Sir Gareth öyle bir şiddetle savaşıyordu ki, eski yarası yeniden kanamaya başladı; fakat heyecanlı ve cesur olan Sir Gareth buna aldırmadı, büyük kuvveti sayesinde bu şövalyeyi yere serdi, miğferini çıkardı ve başını kesti. Bundan sonra şövalyenin başını yüzlerce parçaya böldü. Bütün bu parçaları alıp bir pencereden şatonun hendeklerine attı. Bütün bunlar olup bittikten sonra Sir Gareth bitap düştü; o kadar kan kaybediyordu ki, adeta ayakta duramıyordu ve nihayet baygın bir halde yere yuvarlandı. Sir Gringamore, onu bu vaziyette bulan Dame Liones'in feryatlarını duydu. Gelip Sir Gareth'in halini görünce, son derece üzüldü, Sir Gareth'i ayılttı ve ona son derece iyi gelen bir içki verdi. Dame Liones'in ıstırabını ise hiçbir dil anlatamaz; Dame Liones'in ölecekmiş gibi bir hali vardı. O sırada Linet onların aralarında göründü; Sir Gareth'in bir pencereden attığı baş parçalarının hepsini toplamıştı ve onları evvelce yaptığı gibi gene merhemledi, yeniden yapıştırdı. Sir Gareth, "Linet, bana bu kadar fenalık etmeniz için size ne yaptım ki?" dedi. Linet, "Şövalye, ben her hareketimin mesuliyetini üstüme alıyorum," dedi; "yaptığım her hareket, hepimizin namus ve şerefi için." Bundan sonra Sir Gareth'in kan kaybetmesine mani oldular; fakat hekimler, eğer bu darbeyi vuranlar, Sir Gareth'i sihirle iyileştirmezlerse, onun yarasını yeryüzünde hiçbir insanın tamamen geçiremeyeceğini söylediler.

Şimdi, Sir Gareth'i, Sir Gringamore'u ve kız kardeşleri orada bırakarak, Pentecost yortusunda ziyafet veren Kral Arthur'dan bahsedelim. Bu ziyafete, Yeşil Şövalye diğer elli şövalye ile geldi ve hepsi Kral Arthur'a teslim oldular. Kardeşi Kızıl Şövalye de gelip Kral Arthur'a teslim oldu; yanında altmış şövalye vardı. Diğer kardeşleri Lacivert Şövalye, yüz şövalyesiyle gelip Kral Arthur'a teslim oldu. Yeşil Şöval-

ye'nin ismi Pertelope, Kızıl Şövalye'nin ismi Perimones ve Lacivert Şövalye'nin ismi de Sir Persant of Inde idi. Bu üç kardeş, Kral Arthur'a, bir genç kızın yanında olan ve Beaumains denilen bir şövalye tarafından nasıl yenildiklerini anlattılar. Kral, "İmanım hakkı için, onun kim olduğunu ve hangi aileden geldiğini merak ediyorum," dedi; "on iki ay benim yanımda kaldı, fakir ve aşağı bir tarzda beslendi; alay olsun diye Sir Kay ona Beaumains ismini taktı." Kral, bu üç kardeşle böyle konuşurken, Sir Launcelot du Lake göründü ve güzel bir lordun altı yüz şövalyesiyle geldiğini söyledi. Ziyafet orada olduğu için Kral bunun üzerine Carlion'u terk etti. Bu Lord, yaklaşarak Kralı nezaketle selamladı. Kral Arthur, "Ne istiyorsunuz, ne maksatla geldiniz?" dedi. Lord, "Efendim, bana Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi derler," dedi; "fakat ismim Ironside'dir. Beni size Beaumains adındaki bir şövalye gönderdi. Beaumains, sadece ikimizin arasında cereyan eden dürüst bir savaşta beni yendi. Otuz seneden beri hiçbir şövalye benimle başa çıkamamıştı; size tamamen teslim olmamı emretti. "Kral, "Hoş geldiniz," dedi; "uzun zamandan beri, bana ve sarayıma karşı bir düşman gibi hareket ettiniz; şimdi size o kadar iyi bir tarzda muamele edeceğim ki, benimle arkadaş olacağınıza eminim." "Efendim, ben ve altı yüz şövalye, size elimizden geldiği kadar hizmet etmek için, daima emrinize âmadeyiz." Kral Arthur, "Beni ve sarayımı şereflendirmek için, benliğini şövalyelik vazifesine hasreden bu şövalyeye hakikaten çok borçluyum," dedi; "Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi ismini alan sana gelince, Ironside, tehlikeli bir şövalye olduğun söyleniyor. Eğer bana sadık kalırsan seni şereflendireceğim ve seni Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri yapacağım fakat artık bir katil olmaktan vazgeçmelisin." "Efendim, artık bu âdetlerimden tamamen vazgeçeceğimi Sir Beaumains'e vaat ettim. Bütün bu şerefsiz hareketlerimi, sevdiğim bir Lady'nin arzusu üzerine yapmıştım. Şimdi Sir Launcelot ile Sir Gawaine'e gidip, onlara karşı kötü niyet beslediğim için aflarını dilemem lazım; çünkü o şövalyelerin hepsini sadece Sir Launcelot ve Sir Gawaine için öldürdüm." Kral, "Onlar burada senin önünde, şimdi onlara istediğini söyleyebilirsin," dedi. O zaman Kızıl Şövalye, Sir Launcelot ile Sir Gawaine'in önünde diz çöktü ve onlara karşı daima göstermiş olduğu düşmanlığı affetmelerini diledi.

XXIV. BÖLÜM

Kral Arthur'un onları nasıl affettiği ve onlara Sir Gareth'in nerede olduğunu nasıl sorduğu.

O zaman onlar tatlı tatlı ve hep bir ağızdan, "Sizi Tanrı affetsin, biz affediyoruz," dediler; "rica ederiz, bize Sir Beaumains'i nerede bulabileceğimizi söyleyin." Sir Ironside, "Aziz Lordlar, size bunu söyleyemem," dedi; "onu bulmak son derece güç, çünkü onun gibi genç şövalyeler maceraya kapıldıkları zaman asla yerlerinde duramazlar." Kral Ovaların Kızıl Şövalyesi ve Sir Persant ile kardeşleri, Beaumains'i öyle methediyorlardı ki, onları duyan hayret ediyordu. Kral Arthur, "Aziz Lordlarım, Sir Beaumains'in hatırı için sizleri şereflendireceğimi biliniz," dedi; "Sir Beaumains ile karşılaşır karşılaşmaz, hepinizi aynı günde Yuvarlak Masa'nın şövalyesi yapacağım. Sana gelince, Sir Persant of Inde, senin son derece asil bir şövalye olduğunu her zaman duydum; üç kardeşin için de hep aynı şeyi söylediler. Fakat kardeşiniz Kara Şövalye'den haber çıkmamasına hayret ediyorum; o da fevkalâde asil bir şövalye idi." Yeşil Şövalye Pertelope, "Efendim, Sir Beaumains bir çarpışma esnasında onu mızrağıyla öldürdü," dedi; "ismi Sir Percard idi." Kral, "Çok yazık," dedi ve birçok şövalye aynı şeyi söyledi; zira bu dört kardeş Kral Arthur'un sarayında asaletleriyle meşhur idiler ve Yuvarlak Masa'nın şövalyeleriyle uzun zamandan beri savaşıyorlardı. Yeşil Şövalye Pertelope, Kral'a, "Sir Beaumains, Mortaise ırmağının geçit yerinde, bu geçitte umumiyetle nöbet bekleyen iki kardeşle karşılaştı," dedi; "bunlar iki müthiş şövalye idiler. Sir Beaumains, kardeşlerin en büyüğünü suda öldürdü; başına öyle bir darbe indirdi ki, adam suya yuvarlanıp boğuldu; ismi Gherard le Breusse idi. Sir Beaumains, bundan sonra, ismi Sir Arnold le Breusse olan ikinci kardeşi karada öldürdü."

XXV. BÖLÜM

Bu Pentecost ziyafetine Orkney Kraliçesi'nin nasıl geldiği, Sir Gawaine ile kardeşinin onun hayır duasını nasıl istedikleri.

Bundan sonra Kral ile Lordlar yemeğe gittiler ve onlara en mükemmel yemekler ikram edildi. Böylece sofrada otururlarken, yanında birçok Lady ve şövalye olduğu halde Orkney Kraliçesi geldi. O zaman Sir Gawaine ile Sir Agrawaine ve Gaheris ayağa kalkarak yanına gittiler, diz çöküp onu selamladılar ve on beş seneden beri görmedikleri annelerinin hayır duasını istediler. Bunun üzerine Orkney Kraliçesi, kardeşi Arthur'a yüksek sesle hitap etti: "Küçük oğlum Sir Gareth'e ne yaptınız?" dedi; "On iki ay burada, sizin yanınızda idi; onu bir mutfak uşağı yapmanız hepiniz için bir şerefsizliktir. Ah, benim sevincim ve saadetim olan sevgili oğluma ne yaptınız?" Sir Gawaine, "Ah, sevgili anneciğim, ben onu tanıyamadım," dedi. Kral, "Ben de tanıyamadığıma çok müteessirim," dedi, "fakat Tanrıya çok şükür, o, kendi yaşındaki şövalyelerin en şereflisi olduğunu ispat etti ve artık onu buluncaya kadar içim rahat etmeyecek." Kraliçe, Kral Arthur'a, Sir Gawaine'e ve bütün oğullarına, "Ah kardeşim," dedi, "oğlum Gareth'i mutfağa koymak ve onu zavallı bir domuz gibi beslemekle, şerefinizi fena surette lekelediniz." Kral Arthur, "Sevgili kardeşim," dedi, "emin olun ki, onu ne ben tanıyabildim; ne Sir Gawaine, ne de kardeşleri tanıyabildi. Fakat madem ki bizden böyle ayrıldı, onu bulmak için bir çare aramalıyız. Bundan başka, kardeşim, onun geleceğini, zannedersem bana bildirebilirdiniz; eğer o zaman ona karşı iyi muamele etmeseydim, beni ayıplamaya hakkınız olurdu. Gareth, bu saraya sanki yürüyemiyormuş gibi, iki adamın omzuna dayanarak geldi. Benden üç şey diledi. Bu dileklerden birincisi, on iki ay müddetle ona kâfi miktarda yiyecek vermemdi ve bunu gelişinin ilk günü istedi. Diğer iki dileğini o günden on iki ay sonra söyledi: ikinci dileği Linet ismindeki genç kızın macerasıyla meşgul olmaktı, üçüncü dileği de Sir Launcelot'un onu istediği zaman şövalye yapmasıydı. Böylece bütün arzularını yerine getirdim. Bu sarayda birçok kimse, on iki ay beslenmek istemesine hayret ettiler; bu yüzden birçokları, onun asil bir aileden gelmediğini sandılar." Orkney Kraliçesi, kardeşi Kral Arthur'a, "Efendim, şu-

nu bilmenizi isterim," dedi, "onu size gayet mükemmel bir tarzda silahlanmış, mevkiine uygun bir tarzda giyinmiş olarak iyi bir atla ve harcayacak bol bol altın ve gümüşle gönderdim." Kral, "Olabilir, fakat biz bunların hiçbirisini görmedik," dedi; "bununla beraber bizden ayrıldığı gün şövalyeler bana, buraya bir cücenin acele acele geldiğini, Gareth'e gayet güzel ve muhteşem bir zırh ile iyi bir at getirdiğini söylediler. Bu muhteşem eşyaların nereden çıktığını merak ettik ve hepimiz Gareth'in şerefli bir aileden geldiğini anladık." Kraliçe, "Kardeşim, bütün söylediklerinize inanıyorum," dedi; "çünkü Gareth, delikanlılık çağından beri harikulâde zeki idi ve vaatlerini sadakat ve samimiyetle tutardı. Fakat Sir Kay'in onunla alay etmesine, onu hakir görmesine ve ona şu Beaumains ismini takmasına hayret ediyorum. Bununla beraber Sir Kay ona, tahminimden daha doğru bir isim taktı; çünkü eğer Gareth yaşıyorsa, dünyada onun kadar güzel ve cömert bir insanın mevcut olmadığını söyleyebilirim." Kral Arthur, "Kardeşim, artık böyle konuşmayınız; eğer Gareth bu yedi ülkenin içinde ise, onu Tanrı'nın yardımıyla bulacağız. Bütün bunları unutun ve neşeli olun. Gareth, şerefli bir erkek olduğunu ispat ettiği için ben kendi hesabıma seviniyorum," dedi.

XXVI. BÖLÜM

Kral Arthur'un, Lady Liones'i nasıl çağırttığı; Lady Liones'in, birçok şövalyeyi şatosuna çeken bir mızrak oyunu müsabakasını nasıl ilan ettiği.

Bunun üzerine Sir Gawaine ile kardeşleri, Arthur'a "Efendim, eğer izin verirseniz, gidip kardeşimizi arayacağız," dediler. Sir Launcelot, "Hayır, bunu yapmanıza gerek yok," dedi. Sir Bodwin of Britain de aynı şeyi tekrarladı: "Bizim tavsiyemiz üzerine, Kral, Dame Liones'e bir haberci gönderecek," dedi; "en kısa zamanda saraya gelmesini rica edecek. Dame Liones'in geleceğinden ve Gareth'i nerede bulabileceğimize dair bize en iyi tavsiyelerde bulunacağından şüphe etmeyin." Kral, "Çok doğru söylediniz," dedi. Böylece güzel mektuplar yazıldı ve haberci yola çıktı. Tehlikeli Şato'ya varıncaya kadar bütün gün ve bütün gece yoluna devam etti. Lady Liones'i, kardeşi Gringamore ile

Sir Gareth'in yanından çağırdılar. Lady Liones bu haberi alınca, haberciye, Kral Arthur'un yanına dönmesini söyledi; kendisi de en kısa zamanda haberciyi takip edecekti. Lady Liones, Sir Gringamore ile Sir Gareth'in yanına döndüğü zaman, onlara her şeyi, Kral Arthur tarafından nasıl çağırıldığını anlattı. Sir Gareth, "Sizi benim yüzümden çağırıyorlar," dedi. Dame Liones, "Şimdi nasihat edin," dedi; "ne diyeyim ve ne tarzda hareket edeyim." Sir Gareth, "Benim Lady'm, sevgilim," dedi, "size rica ediyorum, benim nerede olduğumu katiyen bilmemiş olun. Annemin ve bütün kardeşlerimin orada olduğunu biliyorum; biliyorum ki, beni aramayı iş edinecekler. Bana dair size sual sorduğu zaman, Kral'a, şöyle bir tavsiyede bulunmanızı isterdim: eğer Kral razı ise, Assumption of our Lady yortusu için bir müsabaka ilan edeceksiniz. Orada en değerli olduğunu ispat eden şövalye size ve bütün topraklarınıza sahip olacak. Bu şövalye evli bir adam olduğu takdirde, mükâfatı, bin lira değerinde kıymetli mücevherlerle süslü altın baş halkasını ve beyaz bir şahini, bu şövalyenin karısı alacak."

Böylece Dame Liones yola çıktı ve Kral Arthur'a giderek orada asil bir tarzda kabul edildi. Kral ile Orkney Kraliçesi, Dame Liones'e üst üste sualler sordular. Dame Liones, Sir Gareth'in nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Arthur'a sadece şu sözlerle cevap verdi: "Efendim, Assumption of our Lady yortusunda, şatonun önünde bir mızrak oyunu müsabakası yapılacağını ilân ettireceğim. Siz, Lord'um Arthur, şövalyelerinizle orada bulunacaksınız ve şövalyelerinin şövalyelerinizle çarpışmasını temin edeceğim. O zaman Sir Gareth'ten bir haber çıkacağına eminim." Kral Arthur, "Bu iyi bir fikir," dedikten sonra, Dame Liones yola çıktı. Bu müsabaka için Kral ile beraber büyük hazırlıklar yapmışlardı. Dame Liones, erkek kardeşi Sir Gringamore'un oturduğu Avilion adasına varınca, neler yaptığını ve Kral Arthur'a vaat ettiği şeyi anlattı. Sir Gareth, "Ah," dedi, "kötü bir tesadüfle bu şatoya geldiğim zaman, o kadar fena bir şekilde yaralandım ki, kendimi bu müsabakada, şövalyeliğe yaraşır bir tarzda gösteremeyeceğim; çünkü yaralandığım günden beri adamakıllı iyileşemedim." Linet, "Hiç üzülmeyin," dedi; "sizi önümüzdeki on beş gün içinde iyileştireceğim, sizi eskisi kadar gürbüz yapacağım." Bunun üzerine Sir Gareth'in vücuduna istediği gibi bir merhem sürdü; Sir Gareth, kendisini hiçbir zaman bu kadar kuvvetli ve gürbüz hissetmemişti. Linet, "Sir Persant of

Inde'ye haber gönderin," dedi; "vaatlerini tutarak şövalyeleriyle buraya, yanınıza gelmelerini söyleyin. Sir Ironside'a, yani Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi'ne de haber gönderin, bütün şövalyeleriyle buraya gelip hazır olmasını emredin; o zaman Kral Arthur ve şövalyeleriyle boy ölçüşebilirsiniz." Linet'in istedikleri yapıldı ve bütün şövalyeler Tehlikeli Şato'ya çağırıldı. Kızıl Şövalye, kendisine sorulan suallere cevap vererek, Dame Liones ile Sir Gareth'e, "Sir Persant of Inde ve kardeşleriyle beraber Kral Arthur'un sarayına gittik ve bize emrettiğiniz gibi orada Kral'a hürmet gösterdik," dedi; "bundan başka, Sir Persant of Inde ve kardeşleriyle beraber, müsabakada Lordum Sir Launcelot'a ve sarayın şövalyelerine karşı gelmeye razı olduk. Sir Gareth, bunu Dame Liones'in ve sizin hatırınız için yaptım." Sir Gareth, "İyi ettiniz," dedi; "fakat şunu iyice biliniz ki, dünyanın en asil şövalyeleriyle boy ölçüşmek mecburiyetinde kalacaksınız; onun için, nerede olursa olsun, kendimize iyi şövalyeler bulmalıyız." Sir Persant, "Doğru ve şerefli bir tarzda konuşuyorsunuz," dedi. Bunun üzerine, önümüzdeki Assumption of our Lady yortusunda, herkesin, Avilion adasının yanındaki Tehlikeli Şato'ya gelmeleri İngiltere'de, Gal'de, İskoçya'da, İrlanda'da, Cornwall'de, bütün Dış Adalar'da, Britanya'da ve diğer birçok memleketlerde ilan edildi. Müsabakaya gelen bütün şövalyeler isterlerse şövalyelerinin tarafını, yahut da Kral Arthur'un tarafını tutmakta serbest bırakılacaktı. Müsabaka iki ay sonra yapılacaktı. Müsabakaya serbest olan birçok şövalye geldi ve umumiyetle Kral Arthur ile Yuvarlak Masa'nın şövalyelerine karşı, şato şövalyelerinin tarafını tuttular. Bunların arasında şu şövalyeler bulunuyordu: Northumberland Kralının oğlu Sir Epignogrus; erkek kardeşleri Sir Safere ve Sir Segwarides ile kâfir Sir Palamides (mamafih bu kardeşlerin, üçü de vaftiz edilmişlerdi; Sir Malegrine; asil bir şövalye olan Sir Brian de les Isles, İskoçyalı iyi bir şövalye olan Sir Grummore Gummursum; asil bir şövalye olan ve ıstırap verici kaleden gelen Sir Carados; Sir Caradus'un kardeşi Sir Turquin; Cornwall'dan gelen ve değerli iki şövalye olan Sir Arnold ve Sir Gauter ismindeki kardeşler; kethüda Sir Dinadan ve Sir Sadok ile beraber gelen Sir Tristram de Liones; Sir Tristram (o sırada Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri değildi fakat dünyanın en iyi şövalyelerinden biri olarak tanınırdı.) Bütün bu asil şövalyeler, kendilerine, şatonun sahibesiyle Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi'nin refakat et-

melerini istediler; Sir Gareth ise, yüksek mevkii olmayan diğer şövalyeler gibi iddiasız bir tarzda hareket ediyordu.

XXVII. BÖLÜM

Kral Arthur'un şövalyeleriyle beraber mızrak oyunu müsabakasına nasıl gittiği; Lady tarafından şerefli bir tarzda nasıl kabul edildiği ve şövalyelerin nasıl karşılaştıkları.

Kral Arthur'a refakat edenler şunlardı: Sir Gawaine ile kardeşleri Agrawaine ve Gaheris; Arthur'un yeğenleri olan Sir Uwaine le Blanchemains, Sir Aglovale, Sir Tor, Sir Percivale de Galis ve Sir Lamorak de Galis; Sir Lionel, Sir Ector de Maris, Sir Bors de Ganis, Sir Galihodin, Sir Galihud ve kardeşleri, yeğenleri, amcazadeleri ve ailesinden daha birçok kimselerle gelen Launcelot du Lake; iyi bir şövalye olan kardeşi Sir La Cote Male Taile ile Sir Dinadan; değerli bir şövalye olan Sir Sagramore ve Yuvarlak Masa şövalyelerinden büyük bir çoğunluk. İsimlerini saydıklarımızdan başka, Kral Arthur ile şu şövalyeler de geldi: İrlanda Kralı Agwisaunce, İskoçya Kralı Carados, Gore memleketinin Kralı Uriens, oğlu Sir Meliaganus ile Kral Bagdemagus ve asil Prens Sir Galahault. Bütün bu krallar, baronler ve Sir Brandiles, Sir Uwaine les Avoutres, Sir Kay, Sir Bedivere, Sir Meliot de Logris, Sir Petipase of Winchelsea, Sir Godelake gibi diğer asil şövalyelerden başka Kral Arthur ile beraber ismini zikretmediğimiz daha birçok kimseler geldi.

Şimdi bu krallarla şövalyeleri bırakıp, şatonun içinde ve dışında her iki taraf için yapılan büyük hazırlıklardan bahsedelim. Dame Liones, asil şövalyeleri için büyük hazırlıklar yapılmasını, çeşit çeşit yatacak yerlerin, karadan ve denizden her türlü yiyeceklerin tedarikini emretti. Kendi şövalyelerinin de, karşı tarafın da hiçbir şeyden mahrum olmamasını istiyordu. Kral Arthur ve şövalyeleri için altın ve gümüş karşılığında elde edilen birçok şeyler temin edilmişti. Kral Arthur tarafından gönderilen haberciler; Arthur, Arthur'un kralları, dükleri, kontları, baronları ve şövalyeleri için yatacak yer hazırlanmasını söylediler. O zaman Sir Gareth; Dame Liones'e Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi'ne, Sir Persant ile kardeşine ve Sir Gringamore'a bir ricada bu-

lundu; isminin katiyen söylenmemesini ve orada bulunan en aşağı mevkideki şövalyeye nasıl muamele ediliyorsa, kendisine de aynı şekilde muamele edilmesini istedi: "Müsabakanın başında ve sonunda, beni hiç kimsenin tanımasını istemiyorum," dedi.

O zaman Dame Liones, "Size ödünç olarak bir yüzük vereceğim, efendim," dedi; "fakat beni eğer gerçekten seviyorsanız, size rica ederim, müsabaka bittikten sonra bunu geri veriniz; çünkü bu yüzük benim güzelliğimi arttırır. Yüzüğümün meziyeti; yeşil olanı kırmızıya, kırmızı olanı yeşile, mvi olanı beyaza, beyaz olanı maviye, her rengi başka bir renge çevirebilmesidir. Bundan başka yüzüğümü takan asla kan kaybetmez. Size karşı büyük bir sevgim olduğu için, bu yüzüğü size veriyorum." Sir Gareth, "Çok teşekkür ederim, benim biricik Lady'm," dedi; "bu yüzük bana tam lazım olan şey; çünkü benim görünüşümü değiştirecek ve böylece beni tanıyamayacaklar." Bundan sonra Sir Gringamore, Sir Gareth'e fevkalâde değerli ve süratli bir at verdi; ona güzel ve sağlam bir zırh ile Sir Gringamore'un babasının vaktiyle dinsiz bir zalimi yenerek kazandığı asil bir kılıcı da hediye etti. Böylece her şövalye müsabakaya hazırlandı. Kral Arthur, Assumption of our Lady yortusundan iki gün evvel gelmişti. Saraya gelen bütün ozanlar, sanatlarını ihtişam içinde gösterdiler. Kraliçe Guenever ve Sir Gareth'in annesi Orkney Kraliçesi de orada bulunuyordu. Yortu günü, sabah duaları bittikten sonra, boru çalan çığırtkanlar şövalyeleri savaş meydanına çağırdılar. Bunun üzerine Northumberland Kralının oğlu Sir Epinogrus şatodan çıkarak, Sir Sagramore le Desirous ile karşılaştı ve ikisinin de mızrakları kırılarak ellerinde sadece sapları kaldı. Şatodan Epinogrus'tan sonra çıkan Sir Palamides, Gawaine ile karşılaştı ve bu iki değerli şövalye birbirlerine öyle bir şiddetle vurdular ki, kendileri de, atları da yere yuvarlandı. Her iki tarafın şövalyeleri bunların imdadına yetişti. Bundan sonra Sir Palamides'in kardeşleri Sir Safere ile Sir Sagwarides savaş meydanına geldiler. Sir Agrawaine, Sir Safere ile Sir Gaheris de Sir Segwarides ile karşılaştı. Sir Safere, Sir Gawaine'in kardeşi Agrawaine'i yere attı; Sir Safere'nin kardeşi Sir Segwarides de Sir Gaheris'i yere yuvarladı. Bundan sonra şatonun şövalyelerinden biri olan Sir Malgrine, Sir Uwaine le Blanchemains ile karşılaştı; Sir Uwains, Sir Malgrine'i yere öyle bir fırlattı ki, Sir Malgrine'in az kalsın boynu kırılacaktı.

XXVIII. BÖLÜM

Şövalyelerin savaşta nasıl hareket ettikleri.

Bundan sonra, şatonun şövalyelerinden olan Sir Brian de les Isles ve Grummore Grunmorsum, Sir Aglovale ve Sir Tor ile karşılaştılar. Sir Tor, Sir Grunmore Grunmorsum'u yere serdi. Bundan sonra şatonun şövalyelerinden, ıstırap verici kaleden gelen Sir Carados ile Sir Turquine savaş meydanında göründüler. İki kardeş olan Sir Percivale de Galis ile Sir Lamorak de Galis onların karşılarına çıktı. Sir Percivale ile Sir Carados çarpıştıkları zaman ikisinin de mızrakları kırılarak ellerinde sapları kaldı. Derken, Sir Turquine ile Sir Lamorak çarpıştılar ve ikisi de atlarıyla beraber yere yuvarlandılar. İki tarafın insanları imdatlarına koştular ve onları atlarına bindirdiler. Şatonun şövalyelerinden Sir Arnold ve Sir Gaunter, Sir Brandiles ve Sir Kay ile karşılaştılar. Bu dört şövalye şiddetle çarpıştılar ve mızraklarını saplarına kadar kırdılar. Bundan sonra şatonun genç şövalyelerinden Sir Tristram, Sir Bedivere ile karşılaştı ve Sir Bedivere atıyla beraber yere yuvarlandı. Sir Saduk, Sir Petipase ile karşılaştığı zaman, Sir Saduk mağlup oldu. Savaş meydanında, Uwaine les Avoutres, kethüda Sir Dinas'ı yere serdi. Bundan sonra şatonun şövalyelerinden Sir Persant of Inde, Sir Launcelot du Lake ile karşılaştı. Sir Launcelot du Lake, Sir Persant of Inde'i atı ile beraber yere fırlattı. Derken, Sir Pertelope şatodan çıkarak, Sir Lionel ile karşılaştı; Yeşil Şövalye Sir Pertelope, Sir Launcelot'un kardeşi Lionel'i yere serdi. Asil çığırtkanlar, en iyi hareket edenlerin kimler olduğunu ve onların isimlerini ilan ediyorlardı. Bundan sonra şatonun şövalyelerinden ve Sir Persant'ın kardeşi olan Sir Perimones, yani Kızıl Şövalye, Sir Ector de Maris ile karşılaştı; birbirlerine öyle bir şiddetle vurdular ki, atları da kendileri de yere yuvarlandılar. Bundan sonra, Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi ile Sir Gareth şatodan savaş meydanına geldiler, Sir Bors de Ganis ve Sir Bleoberis ile karşılaştılar. Kızıl Şövalye ile Sir Bors, birbirlerine öyle bir şiddetle vurdular ki, mızrakları paramparça oldu ve atları yere yuvarlandı. Bundan sonra, Sir Bleoberis, Sir Gareth'e vurarak mızrağını kırdı, fakat bu darbe sir Bleoberis'in yere yuvarlanmasına sebep oldu. Sir Galihodin bunu görünce, Sir Gareth'e, kendini korumasını söyledi fakat Sir Gareth onu

yere serdi. Bunun üzerine Sir Galirud, kardeşinin intikamını almak için mızrağına sarıldı fakat kardeşine yaptığını Sir Gareth ona da yaptı. Sir Dinadan ile kardeşi la Cote male Taile'a da, Sir Sagramore le Desirous'a da, Sir Dodinas le Savage'a da aynı şeyi yaptı; yani bütün bu şövalyeleri bir tek mızrakla yere serdi. İrlanda Kralı Agwisance, Sir Gareth'in yaptıklarını görünce, onun kim olduğunu merak etti; zira Sir Gareth bazen yeşil, biraz sonra da mavi görünüyordu. Her hücuma geçişinde üstündeki renkler değiştiği için onu ne krallar ne de şövalyeler tanıyabiliyorlardı. İrlanda Kralı Sir Agwisance, Sir Gareth ile karşılaştı; Sir Gareth, onun atının eyerini ve koşumlarını sökerek Sir Agwisance'i yere fırlattı. Bundan sonra İskoçya Kralı Carados, savaş meydanına geldi ve Sir Gareth onu atıyla beraber toprağa serdi. Gore memleketinin Kralı Uriens'e de aynı şeyi yaptı. Sir Gareth, bundan sonra gelen Sir Bagdemagus'u da atıyla beraber yere fırlattı. Bagdemagus'un oğlu Sir Meliganus, kudretle ve şövalyeliğe uygun bir tarzda Sir Gareth'e çarparak kendi mızrağını kırdı. Bunun üzerine asil Prens Sir Galahault yüksek sesle bağırdı: "Rengârenk şövalye, güzel savaştın; şimdi hazırlan, seninle ben karşılaşacağım." Sir Gareth, Sir Galahault'un ne söylediğini duydu ve eline büyük bir mızrak aldı; karşılaştıkları zaman Prensin mızrağı kırıldı. Sir Gareth, Prensin miğferinin soluna öyle bir vurdu ki, Galahault sendelemeye başladı ve eğer o sırada adamları imdadına yetişmeselerdi, yere yıkılacaktı. Kral Arthur, "Birçok renkleri olan bu şövalye, hakikaten iyi bir şövalye," diyerek Sir Launcelot'u çağırdı ve bu şövalye ile boy ölçüşmesi için rica etti. Sir Launcelot, "Efendim, onunla şu sırada karşılaşmaya gönlüm razı değil," dedi; "çünkü bugün kâfi derecede yoruldu. İyi bir şövalye, tek bir günde bu kadar büyük işler başardığı zaman, diğer bir şövalyenin onun şerefini azaltmaya kalkışması doğru olmaz. Belki o şövalye bugün burada büyük bir dava uğruna savaşıyor; belki burada bulunanlar arasında onu son derece seven bir Lady var; çünkü büyük işler başarmak için her türlü zahmete katlandığını ve kendisini zorladığını görüyorum. Bence, bugünkü şerefi o kazanacak. Şeref kazanmasına mani olmak elimden gelse bile, böyle bir şey yapmaya kalkışmayacağım."

XXIX. BÖLÜM

Gene aynı mızrak oyunu müsabakasına dair.

Bütün bunlar olup bittikten sonra kılıçlar çekildi ve şiddetli bir müsabaka başladı. Sir Lamorak harikulâde bir yiğitlik gösterdi. Sir Lamorak ile Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi ismini taşıyan Sir Ironside arasında dehşetli bir savaş cereyan etti. Sir Palamides ile Sir Leoberis arasında da müthiş bir çarpışma oldu. Sir Gawaine ile Sir Tristram karşılaştıkları zaman, Sir Gawaine müşkül vaziyete düştü; zira Sir Tristram onu atından aşağıya attı ve Sir Gawaine uzun müddet mahvolmuş bir halde ayakta kaldı. Bundan sonra Sir Launcelot ile Sir Turquine birbirlerine vurdular; o sırada Sir Turquine'in kardeşi Sir Carados imdada yetişti ve iki kardeş birleşerek Sir Launcelot'a hücum ettiler. Sir Launcelot, dünyanın en asil şövalyesine yaraşır bir şekilde ikisiyle birden şerefli bir tarzda öyle bir savaştı ki, Sir Launcelot'un asaletine herkes hayret etti. O sırada gelen Sir Gareth, bu iki tehlikeli şövalye ile savaşanın Sir Launcelot olduğunu anladı. Güzel atını sürerek aralarına girdi ve onları, Sir Launcelot'a silah kaldırmadan ayırdı. Bunu gören Sir Launcelot, bu iyi şövalyenin Sir Gareth olacağını tahmin etti. Sir Gareth, atını kâh öteye, kâh beriye sürerek, sağına soluna kılıç sallamaya başladı; orada bulunanların hepsi Sir Gareth'in nerede olduğunu görebiliyorlardı. Sir Gareth, bir tesadüf eseri olarak kardeşi Sir Gawaine ile karşılaştı; Sir Gawaine'in miğferini başından söküp atarak onu güç duruma düşürdü. Yuvarlak Masa'nın beş veya altı şövalyesine de aynı şeyi yaptı. Böylece, herkes, şövalyelik vazifesini yapabilmek için en çok zahmete katlananın ve en çok başarı elde edenin Sir Gareth olduğunu söyledi. Sir Tristram, Gareth'in evvela nasıl mızrak kullandığını ve sonra da kılıçla ne kadar güzel savaştığını görünce, Sir Ironside ile Sir Persant of Inde'nin yanına gitti ve "İmanınız hakkı için söyleyin," dedi, "şu renk değiştiren şövalye kimdir? Büyük zahmetlere katlanıyor ve durup dinlenmeden savaşıyor." Sir Ironside, "Onun kim olduğunu bilmiyor musunuz?" dedi. Sir Tristram, "Hayır, bilmiyorum," dedi, "öyle ise öğrenin, bu şatonun Lady'si ile sevişen şövalyedir. Bu şatonun sahibesini kuşattığım zaman beni yenen odur. Sir Persant of Inde ile üç kardeşini de o yendi." Sir Tristram, "İsmi ne? Hangi aileden geliyor?" dedi. "Kral Arthur'un sarayında ona Beaumains ismini takmış-

lardı; fakat hakikatte Sir Gawaine'in kardeşi Sir Gareth of Orkney'dir." Sir Tristram, "Başım üzerine yemin ederim ki, o iyi bir şövalye ve kuvvetli bir askerdir," dedi; "ve henüz genç olmasına rağmen son derece asil bir şövalye olduğunu ispat edecek." Hepsi, "O, henüz çocuk; Sir Launcelot tarafından şövalye yapıldı," dediler. Sir Tristram, "Böyle olması kendi hesabına çok daha iyi," dedi. Bunun üzerine, Sir Tristram, Sir Ironside, Sir Persant of Inde ve kardeşi, Sir Gareth'e yardım etmek için hep bir arada ilerlediler ve şiddetli birçok darbeler indirildi. Bir aralık Sir Gareth, miğferini düzeltmek için kenara çekildi. Cücesi, "Yüzüğünüzü bana verin de su içerken kaybetmeyin," dedi. Sir Gareth su içtikten ve miğferini başına geçirdikten sonra acele ile atına binip savaş meydanına gitti. Yüzüğü cücede kalmıştı ve cüce buna sevindi, çünkü artık Sir Gareth'i tanıyacaklarını pekâlâ biliyordu. Sir Gareth, savaş meydanına gelince, zırhının sarı olduğunu herkes açıkça gördü. Sir Gareth'in miğferleri başlardan kopardığını, şövalyeleri yere serdiğini gören Kral Arthur, onun kim olduğunu merak etti; saçının renginden, bu işleri yapanın aynı şövalye olduğunu anlıyordu.

XXX. BÖLÜM

Sir Gareth'in çığırtkanlar tarafından nasıl görüldüğü ve savaş meydanından nasıl kaçtığı.

Eskiden değişik birçok renkte olan Sir Gareth, artık bir tek renkteydi. Rengi sadece sarı idi. Kral Arthur, çığırtkanlara, "Şimdi gidin etrafını sarın ve onun kim olduğunu anlayın," dedi; "çünkü bugün taraftarı olan birçok şövalyeye onun kim olduğunu sordum; hepsi de tanımadıklarını söyledi." Bir çığırtkan Sir Gareth'in mümkün olduğu kadar yanına sokuldu ve miğferinin etrafına altın harflerle yazılmış olan "Bu miğfer Sir Gareth of Orkney'indir." cümlesini gördü. O zaman bu çığırtkan ile diğer birçok çığırtkan çıldırmış gibi, "Sarı silahları olan, Sir Gareth of Orkney'dir" diye bağırdılar. O zaman Arthur'un bütün kralları ve şövalyeleri dönüp ona baktılar ve daha yakından görebilmek için hepsi onun yanına sokuldular. Çığırtkanlar durmadan, "Bu Kral Lot'un oğlu Gareth of Orkney'dir," diye bağırıyorlardı. Sir Gareth kim olduğunun anlaşıldığını görünce, darbelerini iki misli artırdı, Sir Sag-

ramore ile kendi kardeşi Sir Gawaine'i yere serdi. Sir Gawaine, "Ah, kardeşim. Bana da vuracağınızı zannetmezdim," dedi. Gareth, bunu duyunca sağa sola atıldı ve etrafını saranlardan güç bela kurtulduktan sonra cücesi ile karşılaştı: "Ah, çocuk, yüzüğümü alıkoymakla bugün beni feci surette aldattın, saklanabilmem için onu derhal ver," diyerek yüzüğü aldı. O zaman Sir Gareth'in nerede olduğunu hiç kimse fark edemedi. Sir Gawaine, Sir Gareth'in nereye gittiğini az çok gördüğü için, onu bütün kuvvetiyle kovalamaya başladı. Bunun farkına varan Sir Gareth, hızla bir ormana daldı ve Gawaine'in gözünden kayboldu. Sir Gareth, Sir Gawaine'den kurtulduktan sonra, cüceden nasihat istedi. Cüce, "Efendim, madem ki artık kaçabildiniz, bence en doğru hareket Dame Liones'e yüzüğünü göndermenizdir," dedi. Sir Gareth, "İyi bir fikir," dedi; "şimdi bunu al ve ona götür. Benim tarafımdan ona selam söyle; mümkün olduğu zaman geri döneceğimi, ona karşı dürüst ve sadık kalacağımı, onun da bana karşı dürüst ve sadık kalmasını rica ettiğimi söyle." Cüce, "Emirlerinizi yerine getireceğim efendim," diyerek yola çıktı ve Dame Liones'e bu haberi götürdü. Dame Liones, "Benim şövalyem Sir Gareth nerede?" dedi. Cüce, "Efendim, size, sizden uzun müddet uzak kalmayacağını söylememi istedi," dedikten sonra Sir Gareth'in yanına döndü. Sir Gareth'in dinlenmeye ihtiyacı vardı ve geceyi geçirecek bir yer arıyordu. O sırada, sanki yeryüzü ile gökyüzü birbirine giriyormuş gibi bir gök gürültüsü ve yağmur başladı. Sir Gareth, bir hayli yorgundu, çünkü bütün gün ne kendisi, ne de atı rahat yüzü görebilmişti. Sir Gareth, karanlık basıncaya kadar bu ormanda ilerledi. Gökyüzü çıldırmış gibiydi, durmadan şimşek çakıyor ve gök gürlüyordu. Nihayet Sir Gareth bir tesadüf eseri olarak bir şatoya vardı ve şatonun surlarındaki nöbetçilerin sesini duydu.

XXXI. BÖLÜM

Sir Gareth'in bir şatoya varıp, orada nasıl iyi karşılandığı; savaş sonunda bir şövalyeyi nasıl öldürdüğü.

Sir Gareth, şatonun surlarına yaklaşarak, içeriye alınmasını tatlı bir dille kapıcıya rica etti. Kapıcı, ters bir tarzda cevap vererek, "Sana burada yatacak yer yok," dedi. Sir Gareth, "Güzel Efendim, öyle demeyin,"

dedi; "ben Kral Arthur'un şövalyelerinden biriyim. Bu şatonun sahibine veya sahibesine rica edin, Kral Arthur'un hatırı için bana sığınacak bir yer versin." Bunun üzerine kapıcı, Düşes'e gitti ve Kral Arthur'un şövalyelerinden birinin sığınacak bir yer istediğini söyledi. Düşes, "Onu içeri al," dedi; "bu şövalyeyi göreceğim ve Kral Arthur'un hatırı için onu damsız bırakmayacağım." Lady, bunu söyledikten sonra meşalelerin büyük ışığı içinde kapının üstünde bulunan bir kuleye gitti. Sir Gareth, bu meşale ışığını görünce, yüksek sesle bağırdı: "İster bir Lord, ister bir Lady ol; ister bir dev ol, ister bir mücahit ol; fakat bana bu geceyi geçirebilmem için bir yer bul. Eğer savaşmam gerekiyorsa, bu gece dinlendikten sonra yarın bana karşı elinden geleni yap; bunu benden şimdi isteme; çünkü atım da çok yorgun, ben de..." Lady, "Şövalye, sen şövalyeliğe yaraşan bir tarzda ve cüretle konuşuyorsun," dedi; "fakat bil ki, bu şatonun Lordu ne Kral Arthur'u sever, ne de onun sarayından herhangi bir insanı. Benim Lordum, daima Kral Arthur'a karşı gelmiştir; bu yüzden bu şatoya ayak basmaman senin için daha hayırlı olur. Bu gece buraya ancak şu şartla girebilirsin: Lordumu nerede görürsen gör –ister bir patikada, ister bir sokakta– ona teslim olacaksın." Sir Gareth, "Efendim Lordunuz kim? İsmi ne?" dedi. "Lordumun ismi Duke de la Rowse'dur, efendim." Sir Gareth, "Peki efendim, nerede görürsem göreyim, size söz veriyorum, Lordunuza teslim olacağım ve onun merhametine sığınacağım; herhalde o zaman bana hiçbir fenalık yapmayacak. Eğer bana fenalık yapacağını anlarsam, kendimi, kendi mızrağımla ve kılıcımla serbest kılacağım." Düşes, "Güzel söylediniz," diyerek, asılı köprünün indirilmesini emretti. Böylece Sir Gareth, şatoya girdikten sonra atından indi; hayvanı bir ahıra götürdüler. Sir Gareth, divanhanede zırhını çıkardı ve "Efendim, bu gece bu divanhaneden çıkmayacağım," dedi; "yarın gün doğunca, savaşmak isteyenler beni hazır bulacaklar." Bundan sonra Sir Gareth, akşam yemeği için sofraya oturdu ve birçok güzel yemekler yedi. Karnı çok açtı ve yemeğini, şövalyeliğe yaraşan bir tarzda iştahla yedi. Yanında birçok güzel Lady'ler vardı ve bazıları, onun kadar yakışıklı, onun kadar güzel yemek yiyen bir adam görmediklerini söylediler. Şatodakiler Sir Gareth'e büyük bir misafirperverlik gösterdiler. Yemek biter bitmez divanhanede ona bir yatak hazırlandı ve böylece Sir Gareth bütün gece dinlendi. Ertesi gün sabah duasını dinledi, orucunu

bozdu; Düşes'e ve şatodakilere veda etti. Gördüğü misafirperverliğe ve iyi niyete tatlı bir dille teşekkür etti. Lady, ona ismini sordu. Gareth, "Efendim, benim ismim Gareth of Orkney'dir, bazı kimseler de bana Beaumains derler," dedi. O zaman Lady, Gareth'in, Dame Liones için savaşan şövalye olduğunu anladı. Sir Gareth, yola çıktı ve bir dağa tırmanmaya başladı. Orada Sir Bendelaine isimli bir şövalye ile karşılaştı. Bu şövalye, Sir Gareth'e, "Bu yoldan geçemezsin," dedi; "ya benimle savaşacaksın, ya bana esir olacaksın." Sir Gareth, "Öyleyse savaşacağım," dedi. Bunun üzerine atlarını birbirlerine doğru sürdüler. Sir Gareth'in mızrağı Sir Bendelaine'in vücuduna saplandı ve Sir Bendelaine, yakında bulunan şatosuna gidip orada öldü. Dinlenmek isteyen Sir Gareth, Bendelaine'in şatosuna geldi. O zaman Bendelaine'in şövalyeleriyle uşakları, bu adamın efendilerini öldüren şövalye olduğunu anladılar. Yirmi kuvvetli adam silahlanarak şatodan çıktılar ve Sir Gareth'in üstüne atıldılar. Sir Gareth, mızraksızdı, yanında sadece kılıcı vardı. Sir Gareth, kalkanını kaldırdı; bu yirmi adam ona vurarak kendi mızraklarını kırdılar, ona şiddetle saldırdılar fakat Sir Gareth, kendisini bir şövalye gibi koruyordu.

XXXII. BÖLÜM

Şatosunda otuz Lady'yi hapsetmiş olan bir şövalye ile Sir Gareth'in nasıl savaştığı ve onu nasıl öldürdüğü.

Bu adamlar, Sir Gareth'i yenemeyeceklerini anladıkları zaman ondan uzaklaştılar ve atını öldürmeye karar verdiler. Sir Gareth'in üstüne atılarak mızraklarıyla atını öldürdükten sonra ona şiddetle hücum ettiler. Fakat Sir Gareth ayakta iken de her çarpıştığı adama öyle bir darbe indiriyordu ki, adam, bir daha kendisini toplayamıyordu. Böylece Sir Gareth, düşmanlarından sadece dört kişi kalıncaya kadar hepsini birer birer öldürdü; nihayet o dört kişi de kaçtı ve Sir Gareth, onlardan iyi bir at alarak yoluna devam etti. Hızla ilerleyerek bir şatoya vardı ve orada birçok Lady'nin ve asil kadının inlediğini duydu. Yaklaşan genç bir uşağa, "Bu şatodan yükselen gürültü nedir?" dedi. Genç uşak, "Efendim," dedi, "bu şatoda otuz Lady var ve hepsi de dul. Bu şatoda sabah akşam nöbet bekleyen, Merhametsiz Esmer Şövalye isminde bir

adam var. Bu adam, şimdi yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en tehlikelisi; onun için size kaçmanızı tavsiye ederim." Sir Gareth, "Hayır, sen ondan korkuyorsun ama, ben kaçmayacağım," dedi. O sırada genç uşak Esmer Şövalye'nin yaklaştığını gördü; "Bakın işte geliyor," dedi. Sir Gareth, "Onu bana bırak," dedi. İki şövalye birbirlerini gördükleri zaman, atlarını ileri sürdüler. Esmer Şövalye'nin mızrağı kırıldı, Sir Gareth'in mızrağı ise düşmanın vücuduna öyle bir saplandı ki, Esmer Şövalye derhal ölerek yere yuvarlandı. Bundan sonra Sir Gareth, şatoya gitti ve Lady'lere orada dinlenebilmesi için ricada bulundu. Lady, "Ah, burada kalamazsınız ki," dediler. Genç uşak, "Bu şövalyeyi iyi karşılayın, çünkü, sizin düşmanınızı öldürdü," dedi. O zaman Lady'ler fakir oldukları halde Sir Gareth'e ellerinden geldiği kadar misafirperverlik gösterdiler. Ertesi sabah Sir Gareth, sabah duasına gitti ve otuz Lady'nin diz çöküp büyük bir keder ve ıstırap içinde muhtelif mezarların üstünde süründüklerini gördü. Sir Gareth, onların Lordlarının bu mezarlarda gömülü olduğunu anladı. "Güzel Lady'ler," dedi; "önümüzdeki Pentecost yortusunda Kral Arthur'un sarayına gidip; sizi oraya benim, yani Sir Gareth'in gönderdiğini söyleyeceksiniz." Lady'ler, "istediğinizi yapacağız," dedikten sonra, Sir Gareth yola çıktı ve tesadüfen bir dağ başına geldi. Orada gördüğü güzel bir şövalye, "Durun ve benimle savaşın," dedi. Sir Gareth, "Siz kimsiniz?" dedi. Şövalye, "Benim ismim Duke de la Rowse," dedi. "A, siz şatosunda bir gece geçirdiğim şövalyesiniz. Orada Lady'nize, size teslim olacağıma dair söz vermiştim." Dük, "Demek, sen benim şövalyelerimle savaşmaya kalkışan o mağrur şövalye misin?" dedi; "hazırlan, seninle savaşacağım." Bunun üzerine atlarını birbirlerine doğru sürdüler ve Sir Gareth, Dük'ü atından aşağıya attı; fakat Dük çevik bir hareketle atının altından kalkarak kalkanını kaldırdı, kılıcını çekti ve Sir Gareth'in, atından inip kendisiyle savaşmasını istedi. Sir Gareth atından indi ve bütün şiddetleriyle bir saatten fazla savaşıp birbirlerini fena halde yaraladılar. Nihayet Sir Gareth, Dük'ü yere attı ve öldüreceği sırada Dük teslim oldu. Gareth, "Öyleyse önümüzdeki yortuda, Lordum Kral Arthur'a gidip, ben Sir Gareth of Orkney'in, sizi oraya gönderdiğini söyleyeceksiniz," dedi. Dük, "İstediğinizi yapacağım," dedi; "yanımda yüz şövalye ile size saygı ve sadakat yemini edeceğim ve hayatımın sonuna kadar istediğiniz yerde emrinize âmade olacağım."

XXXIII. BÖLÜM

Sir Gawaine ile Sir Gareth'in nasıl savaştıkları ve Linet sayesinde birbirlerini nasıl tanıdıkları.

Böylece, Dük yola çıktı. Sir Gareth yalnız başına kaldığı zaman, silahlı bir şövalyenin kendisine doğru yaklaştığını gördü. Sir Gareth, Dük'ün kalkanını aldı, ata bindi ve iki şövalye hiçbir şey söylemeden birbirlerinin üstüne sanki gök gürlüyormuş gibi atıldılar. O şövalye, mızrağı ile Sir Gareth'in göğsünün yan tarafını yaraladı. Bunun üzerine atlarından indiler, kılıçlarını çektiler ve o kadar şiddetle çarpıştılar ki, kanları yerlere aktı. Böylece iki saat savaştılar. Nihayet, bazılarının Savage ismini verdikleri Linet, tırıs giden bir katırın üstünde göründü ve yüksek sesle: "Sir Gawaine, Sir Gawaine, kardeşin Sir Gareth ile savaşmaktan vazgeç," diye bağırdı. Sir Gawaine, bu sözleri duyar duymaz kalkanıyla kılıcını attı, Sir Gareth'e koşup onu kucakladı ve diz çökerek ondan merhamet diledi. Sir Gareth, "Siz kimsiniz?" dedi; "daha demin o kadar kuvvetli ve kudretli idiniz, şimdi ise birdenbire bana teslim oluyorsunuz." "Ah Gareth, ben senin uğruna büyük dertlere ve zahmetlere gren kardeşin Sir Gawaine'im." O zaman Sir Gareth, miğferini çıkardı, diz çökerek kardeşinden affını diledi. Bundan sonra ikisi de ayağa kalkıp kucaklaştılar, hiçbir şey söylemeden uzun müddet ağlaştılar. Gareth savaşta Gawaine'in galip geldiğini, Gawaine ise Gareth'in galip geldiğini söyledi. Birbirleriyle muhabbetle konuştular. Sir Gawaine, "Ah, benim güzel kardeşim," dedi; "imanım hakkı için, benim kardeşim olmasaydınız dahi size hürmet etmem gerekirdi; çünkü siz Kral Arthur'u ve bütün sarayını şereflendirdiniz; şu on iki ay zarfında, Sir Launcelot hariç, Yuvarlak Masa'nın en iyi şövalyelerinden altı tanesi bile, Kral'a, esir olarak sizin gönderdiğiniz asil şövalyeleri gönderemedi." O sırada Savage ismindeki genç kız, yani Sir Gareth ile uzun müddet yolculuk etmiş olan Lady Linet yaklaştı ve Sir Gareth ile Sir Gawaine'in yaralarını sardı. Savage, "Şimdi ne yapacaksınız?" dedi; "bence Arthur'un ikinizden de haber alması iyi olur; zira atlarınız sizi taşıyamayacak kadar yaralı." Sir Gawaine, "Güzel genç kız, size rica ediyorum," dedi, "benim Lordum ve dayım Kral Arthur'a gidiniz; ona burada başıma gelen macerayı anlatırsanız, gelmekte gecikmeye-

ceğini sanırım." Savage katırına bindi ve iki mil uzakta bulunan Kral Arthur'un yanına hızla gitti. Kral, bu haberleri duyunca kendisine bir at getirmelerini emretti. Ata bindikten sonra arzu eden her Lord'un ve Lady'nin peşinden gelebileceklerini söyledi. Kraliçelerin, prenslerin atları eyerlendi ve bir an evvel hazırlanabilenler memnun oldular. Kral, iki kardeşin bulunduğu yere gelip, Sir Gawaine ile Sir Gareth'in küçük bir tepenin eteğinde oturduklarını görünce atından indi. Sir Gareth'e yaklaştığı zaman konuşmak istedi, fakat hiçbir şey söyleyemeden sevincinden düşüp bayıldı. İki kardeş, dayılarına sokularak, kendisine gelmesi için yalvardılar. Büyük bir sevinç içinde olan Kral, Sir Gareth'e acıklı birçok söz söyledi ve bir çocuk gibi durmadan ağladı. O sırada Gareth'in annesi, Orkney Kraliçesi Dame Margause yaklaştı, Sir Gareth'in yüzünü görünce hiç ağlamadı, fakat birdenbire bayılıp yere yığıldı ve sanki ölmüş gibi uzun müddet böylece kaldı. Fakat Sir Gareth, annesini öyle bir tarzda teselli etti ki, Kraliçe kendine geldi ve büyük bir sevinç duydu. Bunun üzerine, Kral, yeğenlerinin hatırı için, emrinde olan şövalyelerin bir müddet orada kalmalarını emretti. Kral'ın arzusu yerine getirildi ve oraya her şey gönderildi; altın veya gümüşe karşılık elde edilebilecek şeylerin hiçbiri eksik değildi. Bundan sonra, Savage ismindeki genç kız sayesinde, Sir Gareth ile Sir Gawaine'in yaraları iyileşti. Şövalyeler orada sekiz gün geçirdiler. Kral Arthur, Savage'a "kız kardeşiniz Dame Liones'in buraya, yanıma gelmemesine; aşkını elde etmek için o kadar büyük işler başaran şövalyemi, yani yeğenim, Sir Gareth'i ziyaret etmemesine şaşıyorum," dedi. Linet, "Lordum, rica ederim, onu mazur görünüz," dedi; "Sir Gareth'in burada olduğunu bilmiyor ki." Kral Arthur, "Öyle ise onu çağırmaya gidiniz," dedi; "yeğeninin saadeti için ne yapmak icap ettiğini kararlaştıralım." Genç kız, "İstediğinizi yapacağım, efendim," diyerek kız kardeşinin bulunduğu yere gitti. Dame Liones, en kısa zamanda hazırlandı; ertesi sabah kardeşi Sir Gringamore ve kırk şövalyesiyle geldi. Kral Arthur, diğer krallar ve kraliçeler onu, ellerinden geldiği kadar iyi karşıladılar.

XXXIV. BÖLÜM

Sir Gareth, Dame Liones ile seviştiklerini Kral Arthur'a nasıl itiraf etti ve düğünleri nasıl kararlaştırıldı.

Dame Liones'in, orada bulunan bütün Lady'lerin en güzeli ve eşsizi olduğu söylenildi. Dame Liones ile Sir Gareth birbirlerini gördükleri zaman o kadar tatlı bakıştılar ve o kadar tatlı konuştular ki, şeref sahibi her insan onları seyretmekten zevk duydu. Kral Arthur ile diğer birçok Krallar, Dame Guenever ve Orkney Kraliçesi onların yanına yaklaştı. Kral Arthur, yeğeni Sir Gareth'e bu Lady ile evlenmek isteyip istemediğini sordu. "Lordum, onu dünyanın bütün Lady'lerinden fazla seviyorum." dedi. Dame Liones, "Kralların en asili," dedi; "Lordum Sir Gareth'i, koca olarak, vaftiz edilmiş bütün krallara ve prenslere tercih ederim; eğer onun karısı olamazsam, başka birinin karısı olmaya razı değilim. Lordum Arthur, o, benim ilk sevgilimdir ve son sevgilim olacaktır; eğer istediğini serbestçe seçmesine müsaade ederseniz, beni alacağını söyleyebilirim." Sir Gareth, "Doğru," dedi; "eğer benim olmazsanız, benimle evlenmezseniz, dünyada hiçbir kadın beni mesut edemeyecek." Kral, "Ne? Yeğenim?" dedi; "Demek vaziyetiniz bu. Tacım pahasına olsa dahi, kalplerinizi kıramam. Siz birbirinizi ne kadar çok severseniz sevin, ben aşkınıza mani olmayacağım, bilâkis onu artıracağım. Size elimden geldiği kadar sevgi göstereceğim, sizi elimden geldiği kadar koruyacağım." Aynı şeyleri Sir Gareth'in annesi de söyledi. Bundan sonra evlenme günü kararlaştırıldı ve Kral'ın fikrine uyarak düğünün önümüzdeki Michaelmas yortusunda, deniz kenarında bereketli bir yer olan Kinkenadon'da yapılmasına karar verildi. Ülkenin her kısmında, düğün günü ilan edildi. Sir Gareth, savaşlarında esir aldığı bütün şövalyelere ve Lady'lere haber gönderdi; evleneceği gün, kumların yanında olan Kinkenadon'da bulunmalarını söyledi. Bundan sonra, Dame Liones, Linet ve Sir Gringamore ile beraber şatolarına dönmeye hazırlandılar. Liones, Sir Gareth'e güzel ve kıymetli bir yüzük verdi; Sir Gareth de ona güzel ve kıymetli bir yüzük hediye etti. Kral Arthur, Dame Liones'e altından yapılmış kıymetli bir arı verdikten sonra, Dame Liones gitti. Kral Arthur ile maiyeti, Kinkenadon'a doğru yola çıktılar. Sir Gareth gidip sevgilisini almak için Kral-

'dan bir müddet ayrıldıktan sonra tekrar Kral'ın yanına döndü. Ah, bilseniz Sir Launcelot ile Sir Gareth birbirlerine karşı ne kadar muhabbet gösteriyorlardı. Sir Gareth, hiçbir şövalyeyi Sir Launcelot'u sevdiği kadar sevmiyordu ve hemen hemen her dakika Sir Launcelot'un yanında olmak istiyordu. Sir Gareth, Sir Gawaine'in mizacını yakından tanıdıktan sonra, kardeşiyle dostluk etmekten çekiniyordu; çünkü Sir Gawaine, kinci idi, nefret ettiği insanları öldürerek hıncını alırdı, halbuki Sir Gareth, öyle şeylerden nefret ederdi.

XXXV. BÖLÜM

Düğün ziyafetinin büyük ihtişamına, o sırada kimlerin hangi mevkilere tayin edildiklerine ve ziyafet esnasında yapılan mızrak oyunlarına dair.

Böylece Michaelmas yortusu yaklaştı ve Tehlikeli Şato'nun sahibesi Dame Liones, yanında kız kardeşi Dame Linet ve onları koruyan erkek kardeşi Sir Gringamore ile oraya gelerek Kral Arthur'un istediği yere yerleşti. Michaelmas günü, Canterbury Piskoposu, Sir Gareth ile Lady Liones'i büyük bir merasimle evlendirdi. Kral Arthur, Savage ismiyle anılan Dame Linet'in Gaheris ile ve Dame Liones'in yeğeni olan Dame Laurel ismindeki güzel bir Lady'nin de Sir Agrawaile ile evlenmesini temin etti. Bu merasimler bittikten sonra, Yeşil Şövalye Sir Pertolope otuz şövalye ile geldi ve Sir Gareth'e saygı ve sadakat yemini etti; şövalyelerinin Sir Gareth'e daima bağlı kalacaklarını söyledi. Bundan başka, Sir Pertolope, "Size yalvarıyorum, bu ziyafette mabeyinciniz olayım," dedi. Sir Gareth, "Madem ki bu kadar basit bir mevkiye razı oluyorsunuz; memnuniyetle," dedi. Bundan sonra altmış şövalye ile gelen Kızıl Şövalye, Sir Gareth'e saygı ve sadakat yemini etti ve bütün bu şövalyelerin ona daima bağlı kalacaklarını söyledi. İsmi Sir Perimones olan bu şövalye, büyük ziyafet esnasında Sir Gareth'in kilercibaşısı olmayı arzu etti. Sir Gareth, "Bu mevkiyi almanız iyi olur; memnuniyetle," dedi. Bundan sonra yüz şövalye ile gelen Sir Persant of Inde, Sir Gareth'e saygı ve sadakat yemini etti; bütün şövalyelerinin Sir Gareth'e hizmet edeceklerini ve ona daima bağlı kalacaklarını söyledikten sonra, kendisinin, ziyafette Sir Gareth'in sofracıba-

şısı yapılması için ricada bulundu. Sir Gareth, "Bu işle meşgul olmanız iyi olur; memnuniyetle," dedi. Bundan sonra yanında yüz şövalye ile gelen Duke de la Rowse, Sir Gareth'e saygı ve sadakat yemini etti ve Sir Gareth'e daima bağlı kalacaklarını söyledi; o gün ziyafette Sir Gareth'e şarap verme müsaadesini istedi. Sir Gareth, "Çok iyi olur, memnuniyetle," dedi. Bundan sonra yanında üç yüz şövalye ile gelen Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi ismiyle tanınan Sir Ironside, Sir Gareth'e saygı ve sadakat yemini etti; bütün şövalyelerinin ona daima bağlı kalacaklarını söyledi ve Sir Gareth'in yiyeceği etleri kesme müsaadesini istedi. Sir Gareth, "Eğer istiyorsanız buna memnuniyetle razı olurum," dedi. Bundan sonra, saraya, hepsinin dul olduğu anlaşılan ve yanlarında güzel birçok kadın bulunan otuz Lady geldi; hep beraber Kral Arthur ile Sir Gareth'in önünde diz çökerek, Kral'a, kendilerini ıstırap verici kuleden Sir Gareth'in nasıl kurtardığını ve Merhametsiz Esmer Şövalye'yi nasıl öldürdüğünü anlattılar: "İşte bunun için, biz ve varislerimiz Sir Gareth of Orkney'e karşı daima saygı göstereceğiz," dediler. Bundan sonra krallar, kraliçeler, prensler, kontlar, baronlar ve cesur birçok şövalye sofraya oturdular; sofrada her türlü yemek bol bol ikram edildi; birçok eğlenceler yapıldı ve oyunlar oynandı ve devrin birçok ozanları dinlendi. Üç gün süren büyük mızrak oyunları da yapıldı, fakat Sir Gareth yeni evlendiği için, Kral, onun bu oyunlara iştirak etmesine izin vermedi; zira Fransızca kitapta anlatıldığı gibi Dame Liones, Kral'dan, evli olan hiçbir şövalyenin bu mızrak oyunlarına girmemesini istemişti. İlk gün savaşan Sir Lamorak de Galis, otuz şövalyeyi yere serdi ve fevkalâde bir yiğitlik gösterdi. Bundan sonra, Kral Arthur, Sir Persant of Inde ile iki kardeşini hayatlarının sonuna kadar Yuvarlak Masa'nın şövalyesi yaptı ve onlara büyük topraklar verdi. İkinci gün en iyi savaşan şövalye Tristram idi; kırk şövalyeyi yere serdi ve harikulâde bir yiğitlik gösterdi. O gün, Kral Arthur, Kızıl Ovaların Kızıl Şövalyesi ismiyle tanınan Ironside'i hayatının sonuna kadar Yuvarlak Masa'nın şövalyesi yaptı ve ona büyük topraklar verdi. Üçüncü gün savaşan Sir Launcelot du Lake, elli şövalyeyi yere serdi ve o kadar harikulâde bir yiğitlik gösterdi ki, onu gören her insan hayret içinde kaldı. Bundan sonra Kral Arthur, Duke de la Rowse'u hayatının sonuna kadar Yuvarlak Masa'nın şövalyesi yaptı ve ona büyük topraklar hediye etti. Mızrak oyunları biter bitmez Sir Lamorak ile Sir

Tristram diğer şövalyelerle tanışmak isteyerek derhal gittiler; bu yüzden hem Kral Arthur, hem de bütün saray halkı onlara kızdı. Saray, kırk gün kırk gece büyük bir ihtişam devresi yaşadı. Şu Sir Gareth, asil, güzel ahlâklı ve tatlı dilli bir şövalye idi.

Tehlikeli Şato'nun sahibesi Dame Liones ile evlenen Sir Gareth of Orkney'in hikâyesi böylece biter. Sir Gareth'in kardeşi Gaheris, Dame Liones'in Savage ismini taşıyan kız kardeşi Dame Linet ile evlendi. Sir Agravaine, güzel bir Lady olan Dame Laurel ile evlendi ve Kral Arthur, hayatlarının sonuna kadar ihtişam içinde yaşamaları için onlara geniş topraklar ve büyük servetler verdi.

Burada, Sir Tristram de Liones'den, babasının ve annesinin kim olduklarından, onun dünyaya nasıl geldiğinden, nasıl büyütüldüğünden ve nasıl şövalye yapıldığından bahseden Sekizinci Kitap başlar.

Bu, Sir Tristram de Liones'e dair kitapların Birincisidir.

SEKİZİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Sir Tristram de Liones'in dünyaya nasıl geldiği; o doğduğu zaman ölen annesinin, ona, Tristram ismini nasıl verdiği.

Liones memleketinin Lordu ve hükümdarı olan Meliodas isminde bir Kral vardı ve bu Kral o devirde yaşayan şövalyelerin en güzeli idi. Meliodas bir tesadüf eseri olarak, Cornwall Kralı Mark'ın kız kardeşiyle evlendi. İsmi Elizabeth olan bu Lady hem iyi kalpli, hem de güzeldi. Arthur o devirde, bütün İngiltere'nin, İskoçya'nın ve diğer birçok ülkenin kralı olarak hüküm sürüyordu; gerçi, birçok memlekette hâkim olan birçok krallar mevcuttu, fakat hepsi Kral Arthur'a bağlı idiler. Gal memleketinde iki kral, kuzeyde birçok kral, Cornwall'da ve batıda gene iki kral ve İrlanda'da iki veya üç kral vardı ve bunların hepsi Kral Arthur'a itaat ediyorlardı. Fransa Kralı, Britanya Kralı ve Roma'daki bütün Lordlar da aynı vaziyette idiler. Kral Meliodas'ın karısı son derece tatlı bir kadındı ve kocasıyla çok sevişiyordu. Günün birinde bir çocukları olacağını anladılar ve fevkalade sevindiler. O memlekette uzun zamandan beri Kral Meliodas'a âşık olan ve Kral'a bir türlü kendisini sevdiremeyen bir Lady vardı. Kral Meliodas ava çok meraklı idi; günün birinde, bu Lady, Kral'a bir büyü yaparak bir geyiği yalnız başına avlamak için onu yola çıkardı. Kral, geyiği takip ederken eski bir şatoya rastladı ve kendisini seven bu Lady tarafından derhal o şatoya hapsedildi. Elizabeth, kocası Meliodas'ın kaybolduğunu görünce, çıldıracak gibi oldu ve yanına kadınlarından birini alarak kocasını bulmak için ormana daldı.

Ormanda bir hayli ilerledikten sonra doğum sancıları başladı ve yürüyemez oldu. Korkunç acılar çekti; yanındaki kadın ona elinden geldiği kadar yardım ediyordu ve nihayet Hazreti Meryem'in bir mu-

cizesi sayesinde, büyük bir ıstırap içinde, çocuğunu dünyaya getirdi. Fakat yardımdan mahrum olduğu için o kadar üşümüştü ki, etrafını derin ölüm rüzgârları sardı ve ölmekten, bu dünyayı terk etmekten başka çare olmadığını hissetti. Kraliçe Elizabeth, ölüme mahkûm olduğunu hissedince, büyük bir kedere kapıldı ve yanındaki kadına, "Lordum Kral Meliodas'a selamlarımı söyleyiniz," dedi; "onun sevgisi uğruna ne acılar çektiğimi, imdadıma yetişilemediği için burada nasıl öleceğimi ona anlatınız. Bu dünyayı terk ederek ondan ayrıldığım için ne kadar dertli olduğumu bilsin ve ruhuma karşı muhabbet duysun. Şimdi bütün bu ıstırabıma sebep olan küçük çocuğumu göreyim." Kraliçe Elizabeth çocuğu görünce, "Ah, benim küçük oğlum," dedi; "sen anneni öldürdün; böylece, bu kadar küçükken katil oldun. Büyüdüğün zaman muhakkak ki, çok erkek bir insan olacaksın." Kraliçe yanındaki kadına dönerek, "Bu çocuğumu dünyaya getirdiğim için öleceğim," dedi; "bu yüzden sana emrediyorum, Lordum Kral Meliodas'a yalvar, çocuk vaftiz edildiği zaman ona Tristram, yani dünyaya dertle gelen, ismini versinler." Bunu söyledikten sonra, Kraliçe ruhunu Tanrı'ya teslim ederek öldü. Kadın, onu büyük bir ağacın gölgesine yatırdı ve çocuğu soğuktan korumak için elinden geldiği kadar örttü. Tam o sırada Kraliçe'yi takip etmiş olan asılzadeler geldiler; Kraliçe'nin öldüğünü görünce Kral'ın da mahvolduğu kanaatine vardılar.

II. BÖLÜM

Sir Tristram'ın üvey anasının, Sir Tristram'ı zehirlemek için nasıl zehir bulduğu.

Asilzadelerden bazıları, Liones memleketine hâkim olmak için çocuğu öldürmek istediler, fakat Kraliçenin yanında bulunan kadının güzel sözleri ve başvurduğu farklı çareler sayesinde, asilzadelerin çoğu buna razı olmadı. Ölen Kraliçe, evine götürüldü ve herkes büyük bir kedere kapıldı. Kraliçesinin ölümünün ertesi günü, Merlin, Kral Meliodas'ı hapisten kurtardı. Kral, evine dönünce, asilzadelerin birçoğu büyük bir sevinç duydular. Kral'ın, karısının ölümü yüzünden çektiği ıstırabı ise hiçbir dil anlatamaz. Meliodas, karısının cenazesini çok muhteşem bir tarzda yaptırdı. Çocuğunu da ölümünden evvel karısının

istediği gibi vaftiz ettirdi; böylece oğluna, dertle dünyaya gelen çocuk, yani Tristram ismi verildi. Kral Meliodas, yedi sene evlenmedi ve bütün bu müddet esnasında küçük Tristram'a gayet iyi bakıldı. Fakat günün birinde Kral Meliodas, Britanya Kralı Howell'in kızıyla evlendi; bu kadının, Kral Meliodas'tan derhal çocuğu oldu ve kadın, kendi çocuklarının Liones memleketine sahip olamayacaklarına üzülüp hiddetlenerek küçük Tristram'ın zehirlenmesini istedi. Tristram ile kendi çocuğunun oturduğu odada bulunan gümüş bir kupaya zehir koydurdu; Tristram'ın, susadığı zaman bu kupadan içmesini bekliyordu. Böylece günün birinde, Kraliçe'nin o odada bulunan oğlu, zehirli kupayı gördü, onu iyi bir içki sandı ve susamış olduğu için, zehirli kupadan bol bol içti; çocuk bunun üzerine içi parçalanarak derhal öldü. Kraliçe, oğlunun ölümünü öğrenince, tabii büyük bir kedere kapıldı; fakat Kral onun hainliğini katiyen sezmemişti. Her şeye rağmen Kraliçe, bu kadarla kalmadı, gene zehir buldu ve bu zehiri de bu kupaya koydu. Kocası Meliodas, bir tesadüf eseri olarak, şarapla dolu zehirli kupayı buldu ve çok susadığı için içmek istedi. Tam içeceği sırada Kraliçe, kocasına doğru koşarak, kupayı derhal elinden aldı. Kral, karısının bu hareketine şaştı ve oğlunun zehirlenerek birdenbire nasıl öldüğünü hatırladı. Kraliçenin elini yakalayarak, "Seni gidi hain!" dedi; "Bunun ne biçim bir içki olduğunu söylemezsen seni öldürürüm." Bunun üzerine kılıcını çekti ve hakikati söylemediği takdirde karısını öldüreceğine dair büyük bir yemin etti. Kraliçe, "Ah, kıyma bana Lordum, sana her şeyi söyleyeceğim," diyerek, kendi çocuklarının memlekete sahip olmaları için Tristram'ı nasıl öldürmek istediğini anlattı. Kral Meliodas, "Öyle ise muhakeme edileceksin," dedi ve asilzadeler Kraliçeyi yakılarak ölmeye mahkûm ettiler ve büyük bir ateş yakıldı. Kraliçe tam yakılmak üzere iken, küçük Tristram, Kral Meliodas'ın önünde diz çöktü ve babasından bir şey dileyeceğini söyledi. Kral, "Peki, istediğin olacak," dedi. O zaman küçük Tristram, "Kraliçen, üvey annemin hayatını bana bağışla," dedi. Kral Meliodas, "Böyle bir şey istemen doğru değil," dedi; "senin ondan nefret etmen lazım, çünkü eğer isteği olsaydı, o zehirle sen öldürülecektin ve asıl senin hatırın için ölmesini istiyorum." Tristram, "Size yalvarırım efendim, merhametli olun, onu affedin," dedi; "bana gelince, ben onu affettim, Tanrı da affetsin. Dileğimi yapmanız asaletinize uygunsa, size yalvarıyorum, bana verdiği-

niz sözü yerine getirin." Kral, "Onun hayatını sana bağışlıyorum," dedi; "artık Kraliçe, senin malındır, ateşe git, onu al ve ona istediğini yap." Böylece Sir Tristram, ateşin yakıldığı yere gitti ve Kral'ın emriyle üvey annesini ölümden kurtardı. Fakat o günden sonra Kral, karısını, ne yatağına, ne de sofrasına almak istedi. Nihayet, küçük Tristram'ın araya girmesiyle Kral ile karısı barıştılar; bununla beraber Kral, küçük Tristram'ın artık sarayda kalmasına müsaade etmedi.

III. BÖLÜM

Sir Tristram, Fransa'ya gönderilerek Gouvernail isminde bir adam tarafından nasıl terbiye edildi; harp çalmasını, şahin uçurmasını ve avcılığı nasıl öğrendi.

Bunun üzerine Kral Meliodas, Gouvernail isminde iyi okumuş ve âlim bir adamı çağırttı; memleketin dilini öğrenmesi, terbiye görmesi ve silah kullanabilmesi için küçük Tristram'ı, Gouvernail ile Fransa'ya gönderdi. Tristram, yedi seneden fazla orada kaldı. Dili iyice konuşabildikten ve o memlekette öğrenebileceği her şeyi öğrendikten sonra babası Kral Meliodas'ın yanına döndü. Hiçbir memlekette, hiçbir kimse, harp çalmak hususunda Tristram kadar meşhur değildi; gençliğini harp ve diğer musiki aletlerini çalmaya adamıştı. Daha sonraları kudreti ve kuvveti arttığı zaman, hep avcılıkla ve şahin uçurmakla meşgul oldu; şimdiye kadar hiç kimsenin bu işlerle bu derece meşgul olmadığı söylenir. Kitapta anlatıldığı gibi, avlanılacak belli hayvanlara göre borunun ne tarzda çalınacağını, şahin kullanmayı ve av tabirlerini ilk o tespit etti. İşte bu sebepten dolayı avcılığa ve şahin idaresine dair olan kitaba, "Sir Tristram'ın kitabı" derler. Bence armaları eski olan bütün centilmenlerin Sir Tristram'a saygı göstermeleri lazım; çünkü centilmenlerin elde ettikleri, kullandıkları ve kıyamet gününe kadar kullanmaya devam edecekleri o güzel tabirleri Sir Tristram bulmuştur; bu tabirler sayesinde şerefli her insan, bir centilmeni bir köy ağasından, bir köy ağasını kaba bir köylüden ayırt edebilir. Asil olan insan, asil meziyetlere sahiptir ve asil centilmenlerin âdetlerine uyar. Sir Tristram, iri ve kuvvetli oluncaya ve on dokuz yaşına gelinceye kadar Cornwall'da kaldı. Sir Tristram, Kral'ın karısı için de, Kral Meliodas

için de saadet kaynağıydı. Sir Tristram, Kraliçe'yi ateşten kurtardığı günden beri, üvey anası ondan asla nefret etmiyor, bilakis onu daima seviyor ve ona birçok büyük hediye veriyordu. Tristram, her yerde ve her sınıf halk tarafından seviliyordu.

IV. BÖLÜM

Sir Marhaus'un, Cornwall'dan vergi almak için İrlanda'dan nasıl geldiği; vergi verilmediği takdirde savaşacağını nasıl bildirdiği.

Günün birinde, İrlanda Kralı Anguish, Cornwall'ın senelerden beri ödediği vergiyi gene vermesi için Cornwall Kralı Mark'a haber gönderdi. Kral Mark, bu vergiyi ödemekte yedi sene gecikmişti. Asilzadeleriyle beraber, İrlanda'dan gelen haberciye parayı vermeyeceklerini söyledi. "Kral Anguish'e gidip, ona vergiyi ödemeyeceğimizi söyleyin," dedi; "efendinize şunu da bildirin: Cornwall'da yaşayan bizlerden her zaman vergi isteyecekse, Kral'ın hakkı için savaşabilecek olan, güvendiği bir şövalyeyi buraya göndersin; biz de kendi hakkımızı korumak için, bir şövalye bulacağız." Haberciler bu cevapla İrlanda'ya döndüler. Kral Anguish, habercilerin getirdikleri cevabı alınca, son derece hiddetlendi. Değerini asil bir şekilde ispat etmiş, Yuvarlak Masa'ya mensup iyi bir şövalye olan Sir Marhaus'u çağırdı. Bu şövalye, İrlanda Kraliçesi'nin erkek kardeşiydi. Kral ona, "Güzel kardeşim, Sir Marhaus," dedi; "rica ederim, benim hatırım için Cornwall'a gidin ve hakkımız olan vergi için savaşın; harcadığınız para size fazlasıyla iade edilecek." Sir Marhaus, "Efendim," dedi; "Yuvarlak Masa'nın en iyi şövalyesi sizin için ve memleketiniz uğruna savaşmaktan çekinmeyecektir; çünkü Yuvarlak Masa'ya mensup şövalyelerin çoğunun kahramanlığını biliyorum; kendi kahramanlığımı ve şerefimi artırmak ve hakkınızı korumak için bu yolculuğa memnuniyetle çıkacağım."

Böylece, Sir Marhaus'un hemen yola çıkabilmesi için, hazırlıklar yapıldı; kendisine lazım olan her şey temin edildi. Sir Marhaus, İrlanda'yı terk etti ve Cornwall'a, Tintagil Şatosu'nun civarına geldi. Kral Mark, değerli ve asil şövalye Sir Marhaus'un İrlanda için savaşmak üzere geldiğini öğrenince, büyük bir kedere kapıldı; zira Kral Mark,

onunla boy ölçüşmek cüretini gösterebilecek hiçbir şövalye tanımıyordu ve o devirde Sir Marhaus, dünyanın en meşhur, en büyük şövalyelerinden biri olarak nam almıştı. Sir Marhaus, denizde kaldı ve her gün Kral Mark'a şu haberi gönderdi: "Ya yedi seneden beri ödemediğiniz vergiyi ödeyiniz, yahut da benimle savaşacak bir şövalye gönderiniz." Sir Marhaus, bu tarz haberleri Kral Mark'a her gün gönderiyordu. Cornwall'da yaşayanlar, Cornwall'u vergiden kurtarmak için savaşacak şövalyenin çok iyi bir şekilde mükâfatlandırılacağını ve hayatının sonuna kadar daha iyi şartlar altında yaşayacağını her yerde ilan ettirdiler. Bazı asilzadeler Kral Mark'a, Kral Arthur'un sarayına haber göndererek, o devirde dünyanın en harikulade şövalyesi sayılan Launcelot du Lake'i çağırtmasını tavsiye ettiler. Bazı asilzadeler bu fikri doğru bulmadılar; onlara göre Sir Launcelot du Lake'i çağırmak nafile idi, çünkü Sir Marhaus da, Yuvarlak Masa'nın şövalyelerindendi ve eğer bu şövalyelerden biri kıyafet değiştirerek ve tanınmadan savaşmaya razı olmazsa, Yuvarlak Masa şövalyeleri birbirleriyle çarpışmaktan hoşlanmayacaklardı. Böylece, Kral ile asilzadeleri, Yuvarlak Masa şövalyelerinden birine başvurmanın hiçbir netice vermeyeceğini kabul ettiler. O sırada Kral Meliodas, Sir Marhaus'un Tintagil Şatosu civarında savaşmak için beklediğini ve Kral Mark'ın savaşacak bir şövalye bulamadığını duydu. Genç Tristram bunu öğrenince, Cornwall'da İrlandalı Sir Marhaus ile çarpışmaya cesaret edebilecek bir tek şövalyenin bile bulunmayışına hiddetlendi ve son derece utandı.

V. BÖLÜM

Tristram'ın Cornwall vergisi için savaşmaya nasıl karar verdiği ve nasıl şövalye olduğu.

Tristram bunun üzerine babası Kral Meliodas'a gitti ve Cornwall'u vergiden kurtarmak için ne yapılması icap ettiğini sordu. "İrlanda Kraliçesi'nin kardeşi Sir Marhaus'un hiç kimse ile savaşmadan geri dönmesi bence ayıp bir şey olur," dedi. Sir Meliodas, "Oğlum Tristram," dedi; "Sir Marhaus dünyanın en iyi şövalyelerinden biridir ve Yuvarlak Masa'ya mensuptur. Bu memlekette onunla boy ölçüşebilecek bir şövalye tanımıyorum." Sir Tristram, "Ah, ne yazık ki, ben şövalye de-

ğilim!" dedi; "Eğer Sir Marhaus, İrlanda'ya böyle dönerse, hayatımın sonuna kadar şerefsiz yaşayacağım; eğer şövalye olmuş olsaydım, onunla boy ölçüşürdüm. Size yalvarırım efendim, Kral Mark'a gitmeme müsaade edin. Eğer buna itirazınız yoksa, Kral Mark'ın beni şövalye yapmasını arzu ediyorum." Kral Meliodas, "Cesaretinize yaraşan bir şekilde hareket etmenizi istiyorum," dedi.

Sir Tristram, babasına çok teşekkür ederek Cornwall'a gitmeye hazırlandı. O sırada, Fransa Kralı Faramon'un kızından Sir Tristram'a aşk mektupları getiren bir haberci geldi; bu mektuplarda aşka dair birçok şikâyetler vardı. Fakat Sir Tristram ne bu mektuplardan zevk aldı, ne de onları yazana karşı sevgi hissetti. Fransa Kralı'nın kızı, Sir Tristram'a fevkalade güzel bir köpek de göndermişti. Kitapta anlatıldığı gibi, Tristram tarafından sevilmeyeceğini anlayınca, Kral'ın kızı kederinden öldü. Genç kız, kederinden öldüğü zaman, mektubu ve köpeği getiren habercinin gene Sir Tristram'a gittiğini, daha sonra dinleyeceksiniz. Genç Sir Tristram, Cornwall Kralı olan dayısı Mark'a gitti. Oraya vardığı zaman, Sir Marhaus ile hiçbir şövalyenin savaşmayacağını söylediler. O zaman Sir Tristram, dayısının yanına giderek, "Efendim, eğer beni şövalye yaparsanız, Sir Marhaus ile savaşacağım," dedi. Kral, "Siz kimsiniz, nereden geliyorsunuz?" dedi. Sir Tristram, "Efendim, kız kardeşiniz ile evlenen Sir Meliodas'ın yanından geliyorum," dedi; "ben bir asilzadeyim." Kral Mark, Sir Tristram'a baktı ve çok genç olmakla beraber, onun fevkalade biçimli ve iri olduğunu gördü. Kral, "Güzel efendim, isminiz nedir? Nerede doğdunuz?" dedi. Tristram, "Efendim, ismim Tristram; Liones topraklarında doğdum," dedi. Kral, "Güzel konuşuyorsunuz," dedi; "eğer bu savaşa razı iseniz, sizi şövalye yapacağım." Sir Tristram, "Ben başka bir sebeple değil, sadece bunun için size geldim," dedi. Kral Mark, Sir Tristram'ı şövalye yapar yapmaz, Sir Marhaus'a mektuplar taşıyan bir haberci gönderdi; Kral bu mektuplarda, ölünceye kadar savaşmaya hazır olan genç bir şövalye bulduğunu bildiriyordu. Sir Marhaus, "Olabilir," dedi; "fakat Kral kanından gelmeyen, yani bir kralın veya bir kraliçenin, bir prensin veya bir prensesin oğlu olmayan hiçbir şövalye ile savaşmam. Bunu Kral Mark'a söyleyin."

Kral Mark, bunu duyunca Sir Tristram de Liones'i çağırdı ve ona Sir Marhaus'un cevabını bildirdi. O zaman Sir Tristram, "Madem ki

öyle söylüyor, şunu bilmesini isterim; ben baba tarafından da, ana tarafından da onunki kadar asil bir kandan geliyorum," dedi; "artık size söyleyeyim, efendim; ben Kral Meliodas'ın oğluyum; annem, beni doğururken ormanda ölen kız kardeşiniz Elizabeth'tir." Kral Mark, "Öyle mi?" dedi; "Hoş geldiniz benim güzel yeğenim." Kral, bunun üzerine Sir Tristram'a; altın ve gümüş verecek elde edilecek en güzel atı ve en güzel silahları derhal temin etti. Sonra Sir Marhaus'a haber gönderdi; kendisinden daha asil bir adamla savaşacağını; Sir Tristram de Liones ismindeki bu adamın, Kral Meliodas ile Kral Mark'ın kız kardeşinin oğlu olduğunu söyledi. Sir Marhaus, böyle bir asilzade ile savaşacağı için memnun oldu ve neşelendi. Kral Mark ile Sir Marhaus'un rızası üzerine, Sir Marhaus'un gemilerine yakın olan bir adada savaşmaları kararlaştırıldı. Sir Tristram, atı ile beraber bir gemiye bindi; kendisine ve atına lazım olan bütün eşyalar da bu geniye konuldu. Sir Tristram'ın hiçbir şeyi eksik değildi. Genç Sir Tristram'ın, Cornwall'un hakkını müdafaa etmek için bu tarzda gittiğini görmek Kral Mark ile Cornwalllu asilzadelere çok dokundu; şeref sahibi her erkek ve her kadın, bu kadar genç bir şövalyenin kendileri uğruna tehlikeye atıldığını görerek ağladı.

VI. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Sir Marhaus ile savaşmak üzere adaya nasıl vardığı.

Şimdi bu hikâyeyi kısaltarak, Sir Tristram'ın adaya vardığını söyleyelim. Sir Tristram, adanın öbür sahiline baktı ve orada sahil yakınlarına demirlemiş altı gemi gördü. Karada, gemilerin gölgesinde, İrlandalı asil şövalye Sir Marhaus duruyordu. Sir Tristram, hizmetkârı Gouvernail'e atını karaya çıkarmasını emretti ve zırhını büyük bir itina ile giydi; bunu yaptıktan sonra da atına bindi. Sir Tristram, iyice silahlanarak, kalkanını omuzuna alıp atına bindikten sonra Gouvernail'e "Bana meydan okuyan şövalye nerede?" diye sordu. Gouvernail, "Görmüyor musunuz?" dedi; "Onu gördüğünüzü sanmıştım. Orada, atının sırtında, elinde mızrağı, omzunda kalkanı, gemilerinin gölgesinde duruyor." Asil şövalye Sir Tristram, "Doğru, onu şimdi iyice seçe-

biliyorum," dedi. Sonra, hizmetkârı Gouvernail'e gemiye dönmesini emretti: "Dayım Kral Mark'a benden selam söyle," dedi; "ona rica et, eğer savaşta ölürsem, beni kendisine yaraşan şekilde defnettirsin. Korkaklığa kapılarak asla teslim olmayacağını iyi bilsin. Eğer kaçmadığım için öldürülürsem, vergiyi benim yüzümden kaybetmiş olmazlar. Şayet kaçarsam veya bir alçak gibi teslim olursam, beni asla Hıristiyan toprağına gömmesin. Sen de, yenilip öldürüldüğümü veya şu şövalyeyi yendiğimi görmeden bu adaya yaklaşmayacağına dair hayatın üzerine yemin et." Bunu söyledikten sonra, Sir Tristram ile Gouvernail acı acı ağlayarak birbirlerinden ayrıldılar.

VII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Sir Marhaus ile çarpışarak savaştan nasıl galip çıktığı ve Sir Marhaus'un, gemisine nasıl kaçtığı.

O sırada Sir Marhaus, Sir Tristram'ı gördü ve şöyle dedi: "Genç şövalye, Sir Tristram, senin burada ne işin var? Cesaretin beni çok üzüyor; şunu bil ki, ben birçok tecrübelerden geçtim; bu memleketin en iyi şövalyeleriyle çarpıştım; dünyanın en iyi şövalyeleriyle boy ölçüştüm; onun için sana gemine dönmeni ta vsiye ederim." Sir Tristram, "Güzel şövalye, değerini hakkıyla ispat etmiş şövalye," dedi; "bu kavgadan vazgeçmeyeceğimi anlamalısın; çünkü ben senin hatırın için şövalye yapıldım. Benim bir kral oğlu olduğumu, beni bir kraliçenin dünyaya getirdiğini de iyice öğreneceksin. Kendi isteğimle ve dayımın arzusu üzerine, seninle ölünceye kadar savaşacağımı ve Cornwall'u bu eski vergiden kurtaracağımı vaat ettim. Sir Marhaus, şunu da bil ki, beni seninle savaşmaya sevk eden çok büyük bir sebep var: Dünyanın en meşhur şövalyelerinden biri olduğun söyleniyor; beni seninle savaşmaya bu namın ve şöhretin teşvik ediyor; çünkü ben kuvvetimi hiçbir zaman iyi bir şövalye karşısında denemedim. Madem ki bugün şövalyeliğe yükselebildim, senin kadar değerli bir şövalye ile boy ölçüşebileceğime memnunum. Şunu öğrenmeni istiyorum Sir Marhaus; seni yenerek şeref sahibi olmaya karar verdim; Cornwall memleketini İrlanda'ya vergi vermekten ebediyen kurtarmak için seninle çarpışarak şerefimi ispat edeceğime eminim." Sir Marhaus, Sir Tristram'ın sözle-

rini duyduktan sonra, şu cevabı verdi: "Güzel şövalye, madem ki benim sayemde şeref kazanmaya karar verdin, eğer üç darbeme karşı gelebilirsen, benim yüzümden şeref kazanmış olursun; ispat edilen ve görülen kahramanlıklarım sayesinde, Kral Arthur'un arzusuyla Yuvarlak Masa şövalyesi oldum." Bunun üzerine iki şövalye mızraklarını kaldırdılar ve öyle bir şiddetle çarpıştılar ki, ikisi de, atlarıyla beraber yere yuvarlandı. Fakat Sir Marhaus'un mızrağı Sir Tristram'ın vücudunda büyük bir yara açmıştı. Atlarından indiler, kılıçlarını çektiler ve kalkanlarını kaldırarak vahşi ve cesur adamlar gibi dövüştüler. Böyle uzun zaman çarpıştıktan sonra, miğferlerinin yüzlerini örten kısmında, nefes alabilmeleri ve görebilmeleri için yapılan deliklere vurmaya başladılar. Birbirlerini böyle yenemeyeceklerini anladıkları zaman, birbirlerini yere sermek için iki koç gibi birbirlerinin üstüne atıldılar. Böylece, yarım günden fazla savaştılar; ikisi de o kadar fena surette yaralanmıştı ki kanları yere taze taze damlıyordu. Sir Tristram, Sir Marhaus'a nazaran daha az yorgun, daha dayanıklı idi, kuvvetini toplamaya başladı; Sir Marhaus'un miğferinin üstüne o kadar kuvvetli bir darbe indirdi ki, kılıç, miğferin başı koruyan kısmıyla beraber Sir Marhaus'un kafasını da yardı. Kılıç, Sir Marhaus'un miğferine ve kafatasına o derece saplanmıştı ki, Sir Tristram, kılıcını düşmanının kafasından çıkarabilmek için üç kere çekmeye mecbur oldu. Sir Marhaus, Sir Tristram'ın kılıcının bir parçası kafatasına gömülü vaziyette, diz çöktü. Sonra, birdenbire, sendeleye sendeleye ayağa kalktı, kılıcıyla kalkanını yere attı ve koşa koşa gemilerine kaçtı. Artık, kalkanıyla kılıcı Sir Tristram'a kalmıştı. Sir Tristram, Sir Marhaus'un çekildiğini görünce, "Ah Yuvarlak Masa şövalyesi," dedi; "ne diye kaçıyorsun? Sen hem kendi şerefini, hem de akrabalarının şerefini lekeliyorsun. Ben genç bir şövalyeden başka neyim ki... Şimdiye kadar değerimi ispat etmiş değilim; fakat senden kaçmaktansa, yüz parçaya doğranmayı tercih ederim." Sir Marhaus, hiç cevap vermedi; inleye inleye yoluna devam etti. Sir Tristram, "Öyle ise kılıcını ve kalkanını alıkoyacağımdan emin olabilirsin, şövalye," dedi; "kalkanını macera aradığım her yerde, Kral Arthur'un ve Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerinin önünde taşıyacağım."

VIII. BÖLÜM

Sir Marhaus İrlanda'ya vardıktan sonra, Tristram'ın açtığı yaranın tesiriyle nasıl öldü; Tristram nasıl yaralandı.

Sir Marhaus ile maiyeti, derhal İrlanda'ya gittiler. Sir Marhaus, Kral kardeşinin yanına varır varmaz yaralarını muayene ettirdi. Başına baktıkları zaman, kafatasında Sir Tristram'ın kılıcının bir parçasını buldular. Bu kılıç parçasını Sir Marhaus'un kafatasından hiçbir hekim çıkaramadı ve Sir Marhaus böylece, Sir Tristram'ın kılıcı yüzünden öldü. Sir Marhaus'un kız kardeşi olan Kraliçe günün birinde Sir Tristram'dan intikam alabileceğini düşünerek bu kılıç parçasını ebediyen sakladı.

Şimdi, fena halde yaralı olan Sir Tristram'dan bahsedelim. Sir Tristram, o kadar çok kan kaybetmişti ki bir müddet sonra üşüdüğü zaman vücudunu âdeta kıpırdatamaz oldu. Küçük bir tepeye yavaş yavaş yaslanarak feci surette kan kaybetmeye başladı. Hizmetkârı Gouvernail, gemisiyle derhal geldi. Kral ile asilzadeleri, onu şenlik alaylarıyla karşıladılar. Sir Tristram, karaya ayak basar basmaz Kral Mark onu kucağına aldı; Kral ile kethüda Sir Dinas, Sir Tristram'ı Tintagil Şatosu'na götürdüler. Orada en mükemmel şekilde tedavi edildi ve yatağına yatırıldı. Kral Mark, Sir Tristram'ın yaralarını görünce, bütün kalbiyle ağladı; asilzadeleri de ağladılar. Kral Mark, "Tanrı yardımcım olsun, yeğenimin ölmemesi için bütün topraklarımı feda edebilirim," dedi. Sir Tristram, Tintagil Şatosu'nda bir aydan fazla kaldı. Sir Marhaus'un indirdiği o ilk mızrak darbesiyle her an ölebilirdi; zira Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, mızrağın ucu zehirli olduğu için Sir Tristram bir türlü iyileşemiyordu. Kral Mark ile bütün asilzadeleri son derece kederli idiler, çünkü Sir Tristram'ın öleceğine kanaat getirmişlerdi. Kral, kadın olsun, erkek olsun, birçok hekim ve cerrah çağırttı; fakat bunlardan hiçbiri Sir Tristram'ın yaşayacağını vaat edemiyorlardı. Nihayet fevkalade akıllı olan bir Lady geldi. Bu Lady, Kral Mark'a, Sir Tristram'a ve bütün asilzadelere; bu zehrin geldiği memlekete gittiği takdirde Sir Tristram'ın kurtulacağını, gitmediği takdirde ise asla iyileşemeyeceğini açıkça söyledi. Kral Mark bunu anlayınca, güzel bir gemi hazırlattı ve bu gemiye bol bol kumanya yükletti. Sir Tristram,

Gouvernail ile bu gemiye bindirildi. Genç şövalye harpını yanına almıştı. Bu gemiyle İrlanda'ya doğru yelken açtılar ve iyi bir tesadüf eseri olarak, İrlanda'ya, İrlanda Kralı ile İrlanda Kraliçesi'nin bulunduğu şatonun civarına vardılar. Sir Tristram, oraya varıncaya kadar yatağında oturdu ve harp ile şen bir şarkı çalmaya başladı. İrlanda'da hiç kimse şimdiye kadar böyle bir şarkı duymamıştı. Kral ile Kraliçe, böyle harp çalan bir şövalyenin geldiğini duydukları zaman, Kral derhal Sir Tristram'ı çağırttı ve yaralarma baktıktan sonra, ismini sordu. Sir Tristram, "Ben, Liones memleketindenim; ismim Tramtrist," dedi; "bir Lady'nin hakkını korurken savaşta yaralandım." Kral Anguish, "Size bu memlekette elde edebileceğiniz her türlü yardım temin edilecektir," dedi; "fakat, size şunu da söyleyeyim ki, dünyanın hiçbir kralı, benim Cornwall'da uğradığım büyük kayba uğramamıştır, Cornwall'da dünyanın en iyi şövalyesini kaybettim, çok asil bir şövalye olan ve Yuvarlak Masa'ya mensup bulunan bu adamın ismi Marhaus idi." Kral bunun üzerine, Sir Tristram'a, Sir Marhaus'un niçin öldürüldüğünü anlattı. Bütün bunları Kral'dan daha iyi bilen Sir Tristram, sözde kederlenmiş gibi bir tavır takındı.

IX. BÖLÜM

Yarasının iyileşmesi için Sir Tristram'ın Güzel Isoud'a nasıl teslim edildiği.

Kral, Tramtrist'e, büyük bir lütufta bulunarak, onu mükemmel bir hekim olan kızına teslim ve emanet etti. Güzel Isoud, Tramtrist'in yarasını muayene ettikten sonra, yaranın derinliklerinde olan zehri buldu. Bu sayede çok vakit kaybetmeden genç şövalyeyi iyileştirdi. Tramtrist bunun üzerine, Güzel Isoud'a büyük bir aşkla bağlandı; çünkü Isoud, o devirlerde dünyanın en güzel Lady'si ve en güzel genç kızı idi. Tramtrist, ona harp çalmasını öğretti ve Isoud, ondan çok hoşlanmaya başladı. O sırada kâfir Sir Palamides de o memleketteydi ve Kral ile Kraliçe tarafından çok seviliyordu. Güzel Isoud'u son derece seven Palamides, her gün onun yanına sokuluyor ve ona birçok hediye veriyordu. Tramtrist bütün bunları görüyor ve Sir Palamides'in asil bir şövalye, kuvvetli bir insan olduğunu çok iyi biliyordu. Sir Tramtrist bu-

nunla beraber Sir Palamides'e çok kızıyordu; çünkü Güzel Isoud, "Sir Palamides'in, benim hatırım için vaftiz edilmeye niyeti var," demişti. Bu yüzden, Tramtris ile Sir Palamides arasında büyük bir kıskançlık vardı. Günün birinde, Kral Anguish, büyük bir mızrak oyunu müsabakası yapılacağını ilan etti; bu müsabaka, Kral'ın yakın akrabası olan ve Ovalar Lady'si ismini taşıyan bir Lady uğruna yapılıyordu. Bu Lady'yi elde eden adam, üç gün sonra onunla evlenecek ve bütün topraklarına sahip olacaktı. Bu müsabaka İngiltere'de, Gal'de, İskoçya'da ilan edildiği gibi, Fransa'da ve Britanya'da da ilan edildi. Güzel Isoud, bir gün Sir Tramtrist'in yanına gelerek ona bu müsabakadan bahsetti. Tramtrist, "Güzel Lady, ben henüz çok zayıfım," cevabını verdi; "sizin iyiliğiniz sa yesinde ölümden kurtulalı çok olmadı. Güzel Lady, bu işte nasıl hareket etmemi istiyorsunuz? Mızrak oyunlarına iştirak edemeyeceğimi pekâlâ biliyorsunuz, Lady'm." Güzel Isoud, "Ah, Tramtrist, bu müsabakaya niçin iştirak etmiyorsunuz?" dedi; "Sir Palamides'in orada olacağını ve elinden geleni yapacağını biliyorum; onun için size rica ediyorum Tramtrist, orada bulunun; orada olmazsanız mükâfatı herhalde Sir Palamides kazanacak." Tramtrist, "Olabilir efendim," dedi; "çünkü o, değerini ispat etmiş bir şövalyedir; bense, şövalyeliğe henüz kabul edilen bir gencim; üstelik de ilk savaşımda, gördüğünüz gibi ağır surette yaralanmak talihsizliğine uğradım. Fakat, eğer benim Lady'm olmayı kabul edeceğinizi bilseydim, bu müsabakaya girerdim; ama sözümü dinlemeniz şartıyla. Sizden başka hiç kimse benim müsabakaya iştirak edeceğimi bilmemeli. Orada, şu biçare varlığımı sizin hatırınız için tehlikeye sokacağım; belki Sir Palamides beni tanıyacak." Güzel Isoud, "Onun için elinizden geleni yapın," dedi; "ben de size at ve zırh temin etmeye çalışacağım." Sir Tramtrist, "Siz nasıl isterseniz öyle olsun," dedi; "emrinize amadeyim." Mızrak oyunlarının yapılacağı gün Sir Palamides siyah bir kalkan ile geldi ve o kadar çok şövalyeyi yere serdi ki ona herkes hayran oldu. Sir Gawaine'i, Gaheris'i, Agravaine'i, Bagdemagus'u, Kay'i, Dodias le Savage'i, Sagramore le Desirous'u, Gumret le Petit'i ve Griflet le Fise de Dieu'yü güç duruma düşürdü. Sir Palamides, müsabakanın ilk günü bu şövalyelerin hepsini yere serdi. Bazı şövalyeler, Sir Palamides'ten korktular ve birçoğu ona Kara Kalkanlı Şövalye ismini verdi. Böylece o gün, Sir Palamides büyük şerefler elde etti. Bunun üzerine Kral An-

guish, Tramtrist'e yaklaşarak, mızrak oyununa niçin iştirak etmediğini sordu. Tramtrist, "Daha yeni yaralandım efendim, henüz böyle bir şey yapmaya cesaret edemiyorum," dedi. O sırada, vaktiyle Fransa Kralı-'nın kızı tarafından gönderilen adam, Sir Tristram'a yaklaştı ve Sir Tristram'ı görür görmez ayaklarına kapandı. Güzel Isoud, bu adamın Sir Tristram'a karşı ne kadar büyük bir saygı gösterdiğini fark etmişti. Bunun üzerine Sir Tristram, derhal, Habes le Renoumes ismindeki bu adama koştu ve ona kendi ismini katiyen söylememesi için yalvardı. Hebes, "Efendim, eğer bunu bizzat kendiniz emretmezseniz, isminizi söylemeyeceğim," dedi.

X. BÖLÜM

Sir Tristram'ın İrlanda'da yapılan bir müsabakada mükâfatı nasıl kazandığı Palamides'i bir sene müddetle zırh taşımamaya nasıl mecbur ettiği.

Bunun üzerine Sir Tristram, Hebes'e, bu memlekete niye geldiğini sordu. Hebes, "Buraya, şövalye olmak için Sir Gawaine ile beraber geldim," dedi; "eğer razı olursanız, beni sizin şövalye yapmanızı istiyorum." Sir Tristram, "Beni yarın gizli bir yerde bekle; seni savaş meydanında şövalye yapacağım," dedi. Güzel Isoud, Tramtrist'in şerefiyle meşhur bir adam olduğunu sezmeye başladı; böylece kendi kendine sevindi ve Tramtrist'i daha fazla sevdi. Ertesi sabah, Sir Palamides, savaş meydanına ilk günkü gibi gelmeye hazırlandı. Orada Yüz Şövalyeli Kral ile İskoçya Kralı'nı yere serdi. Güzel Isoud, Sir Tramtrist'e beyaz bir at ve beyaz bir zırh temin ederek, onu gayet güzel silahlandırmıştı. Güzel Isoud, Sir Tramtrist'i gizli bir arka kapıdan çıkardı ve genç şövalye, savaş meydanına nur içinde bir melek gibi geldi. Sir Palamides onu görür görmez, mızrağını kaldırdı; o zaman Sir Tramtrist de mızrağını kaldırdı ve Sir Palamides'i yere fırlattı. Bunun üzerine orada bulunanlar büyük bir gürültü kopardılar; bazıları Sir Palamides'in, bazıları da Kara Kalkanlı Şövalye'nin düştüğünü söylediler. Güzel Isoud ise son derece memnundu. Sir Gawaine ile dokuz arkadaşı, Sir Palamides'i yere seren şövalyenin kim olduğunu merak ettiler. O zaman hiç kimse Tramtrist ile karşılaşmaya razı olmadı; en büyü-

günden en küçüğüne kadar hepsi ondan çekindiler. Bundan sonra Sir Tramtrist, Hebes'i şövalye yaptı; Hebes, kendini derhal göstererek başarı elde etti. O günden itibaren Sir Hebes, Sir Tristram'a bağlı kaldı. Yere düşen Sir Palamides, tabii son derece utandı ve savaş meydanından gizlice çekildi. Bunu gören Sir Tramtrist, süratle peşinden giderek Sir Palamides'i yakaladı ve ona geri dönmesini söyledi; çünkü Palamides ile daha iyi çarpışmak istiyordu. Sir Palamides döndü ve birbirlerine kılıç sallamaya başladılar. Fakat Sir Tramtrist, Sir Palamides'i, ilk darbede yere serdi; Sir Palamides'in başına öyle bir darbe indirdi ki düşmanı yere yığıldı. Bundan sonra Sir Tristram, Sir Palamides'in teslim olmasını ve emirlerine itaat etmesini istedi; bunu yapmadığı takdirde onu öldürecekti. Sir Palamides, Sir Tristram'ın yüz ifadesini görünce onun darbelerinden o kadar çok korktu ki, her istediğini yapacağını söyledi. Sir Tristram, "Öyle ise size şunu emrediyorum," dedi; "evvela benim Lady'm Güzel Isoud'dan vazgeçeceğinize ve onun yanına katiyen sokulmayacağınıza hayatınız üzerine yemin edeceksiniz. Sonra, bugünden itibaren on iki ay müddetle ne zırh taşıyacaksınız, ne de herhangi bir silah. Eğer bana bunları vaat etmezsen, şuracıkta öleceksin." Palamides, "Ah, şerefim ebediyen lekelendi," diyerek Sir Tristram'ın emrettiği şeyleri yapacağına yemin etti. Bundan sonra Sir Palamides, hırsından ve hiddetinden zırhını kesip attı. Sir Tristram ise, Güzel Isoud'un bulunduğu şatoya döndü. Yolda, Dolorous Gard'da şerefli bir tarzda başarı elde eden Sir Launcelot'u arıyan bir genç kızla karşılaştı. Bu genç kız, Sir Tristram'a kim olduğunu sordu; zira Kral Arthur'un on şövalyesini yere seren Sir Palamides'i yendiğini duymuştu. Genç kız, Sir Tristram'a, kim olduğunu söylemesini, Sir Launcelot du Lake olup olmadığını bildirmesini rica etti; çünkü dünyada Sir Launcelot'tan başka hiçbir şövalyenin bu kadar kahramanlık göstermeyeceğini sanıyordu. Sir Tristram, "Güzel genç kız, ben Sir Launcelot değilim," dedi; "ben şimdiye kadar asla o kadar büyük yiğitlik göstermedim; fakat her şey Tanrı'nın elinde; belki beni de, büyük şövalye Sir Launcelot kadar iyi bir şövalye yapar." Genç kız, "Haydi, nazik şövalye," dedi; "miğferinin ön tarafını kaldır." Genç kız, Sir Tristram'ın yüzüne bakınca, hayatında hiçbir zaman bu kadar güzel bir erkek yüzü, bu kadar iyi hareket eden bir şövalye görmediğini düşündü. Genç kız, bu şövalyenin Sir Launcelot olmadığını katîisurette öğrenince,

onunla vedalaştı ve yola çıktı. Sir Tristram, bundan sonra, Güzel Isoud'un bulunduğu arka kapıya gizlice gitti. Güzel Isoud, onu çok iyi karşıladı ve sağ salim döndüğü için Tanrı'ya şükretti. Bir müddet sonra Kral ile Kraliçe, Sir Palamides'i yere serinin Tramtrist olduğunu anladılar ve ona daha fazla iltifat ettiler.

XI. BÖLÜM

Sir Tristram'ın kılıcını gören, Kraliçe'nin, kardeşi Sir Marhaus'u bu şövalyenin öldürdüğünü nasıl anladığı; Sir Tristram'ın hayatının nasıl tehlikeye girdiği.

Kral, Kraliçe ve bilhassa Güzel Isoud, böylece Sir Tramtrist'e karşı uzun müddet sevgi gösterdiler. Günün birinde Kraliçe ile Güzel Isoud Sir Tramtrist için bir banyo hazırladılar; Gouvernail ile Hebes, Sir Tramtrist ile banyoda meşgul oldukları sırada, odada dolaşan Kraliçe ile kızı Isoud, genç şövalyenin yatağının üzerinde duran kılıcı gördüler. Kralçe, kötü bir tesadüf eseriyle bu kılıcı kınından çekti ve ona uzun uzun baktı; Isoud da, annesi de bunun çok güzel bir kılıç olduğunu düşündüler; fakat kılıcın kenarından büyük bir parça kopmuştu. Kraliçe bu kopmuş yeri görünce, iyi bir şövalye olan kardeşi Sir Marhaus'un kafatasında bulunan kılıç parçasını hatırladı. Kızı Güzel Isoud'a, "Eyvah," dedi; "bu adam, senin dayını, yani kardeşimi öldüren hain şövalye olacak." Isoud, annesinin bu sözlerini duyunca, son derece üzüldü; çünkü Sir Tramtrist'e karşı sevgisi büyüktü ve annesinin de ne kadar zalim olduğunu biliyordu. Kraliçe, derhal kendi odasına giderek kasasını aradı; kasada, Sir Marhaus öldükten sonra başından çıkarılan kılıç parçasını buldu. Bu demir parçasını aldıktan sonra, koşa koşa yatağın üstündeki kılıca bakmaya gitti. Demir parçası, kılıca tıpatıp uydu, sanki kılıçtan yeni kopmuştu. O zaman Kraliçe kılıcı hırsla yakaladı ve banyosunda oturan Tramtrist'in üstüne bütün gücü ile atıldı. Eğer Sir Hebes, Kraliçe'yi tutup da kılıcı elinden çekmeseydi, kılıç Tramtrist'in vücuduna saplanacaktı. Kraliçe bu kötü arzusunu yerine getiremeyeceğini anlayınca, kocası Kral Anguish'e koştu ve diz çökerek, "Ah, Lordum, benim kardeşim ve sizin hizmetkârınız asil şövalye Sir Marhaus'u öldüren o hain burada, evinizde," dedi. Kral Anguish,

"Kim? Nerede?" dedi. Kraliçe, "O hain, Sir Tramtrist'tir," dedi; "evet, kızımın tedavi ettiği şu şövalye." Kral, "Eyvah, buna çok üzüldüm," dedi; "savaş meydanlarında onun kadar asil olan az şövalye gördüm. Size emrediyorum, bu şövalyeye bir şey yapmayın; bırakın, onunla ben meşgul olacağım." Kral, Sir Tramtrist'in odasına gittiği zaman, onu silahlanmış ve atına binmeye hazır bir halde buldu. Kral, "Hayır, Tramtrist," dedi; "benimle boy ölçüşmeye kalkman bir işe yaramayacak; şerefimi lekelemeden, senin hatırın için ancak şunu yapabilirim: Seni sarayımda bulunduğun sırada öldürürsem dürüst bir hareket yapmamış olurum. Kimin oğlu olduğunu, ismini ve kardeşim Sir Marhaus'u öldürüp öldürmediğini söylersen, bu saraydan sağ salim çıkmana izin vereceğim."

XII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Cornwall'a gitmek üzere Kral ile Güzel Isoud'tan nasıl ayrıldığı ve İrlanda'dan nasıl çıktığı.

Tristram, "Efendim, şimdi size bütün hakikati olduğu gibi söyleyeceğim," dedi; "babam, Liones Kralı Meliodas'tır. Annem Cornwall Kralı Mark'ın kız kardeşi Elizabeth idi. Annem benim yüzümden ormanda öldü; ölmeden evvel vaftiz edildiğim zaman bana Tristram isminin verilmesini emretmiş. Bu memlekette beni tanımalarını istemediğim için ismimi tersine çevirdim ve Tramtrist olduğumu söyledim. Ben, Cornwall'un vergisi ve dayımın hatırı için savaştım; uzun senelerden beri Cornwall'dan vergi istemeye hak iddia etmiştiniz. Şunu iyi biliniz ki, ben, dayım Kral Mark'ı ve Cornwall memleketini sevdiğim için ve bu sevgi uğruna şerefimi artırmak gayesiyle savaştım. Sir Marhaus ile şövalye olduğum gün karşılaştım; ondan evvel hiçbir şövalye ile savaşmadım. Sir Marhaus, sağken kalkanını ve kılıcını geride bırakarak benden kaçtı." Kral, "Bir şövalye hakikaten sizin gibi hareket etmeye mecburdur," dedi; "davanız için savaşmak ve şerefinizi artırmak, şövalyelik vazifenizdir. Bununla beraber sizi bu memlekette alıkoymam doğru bir hareket olmaz; çünkü o zaman asilzadelerim, karım ve karımın akrabaları bana kızarlar." Sir Tristram, "Efendim," dedi, "beni burada nezaketle kabul ettiğiniz için ve kızınız Lady'nin bana karşı gös-

terdiği büyük iyiliğe çok teşekkür ederim. Belki benim yaşamam sizin için çok daha hayırlı olacak; belki günün birinde, size öyle bir hizmette bulunurum ki bana karşı iyi davranmış olduğunuza sevinirsiniz. Bundan başka, dürüst bir şövalye sıfatıyla size söz veriyorum, nerede bulunursam bulunayım, iyi veya kötü bir dava uğruna kızınız Lady'nin hizmetkârı ve şövalyesi olarak kalacağım. Yardımımı ondan asla esirgemeyeceğim ve onun hatırı için elimden gelen her şeyi yapacağım. Size yalvarıyorum efendim, müsaade edin de kızınız Lady ile bütün asilzadelerle ve şövalyelerle vedalaşayım." Kral, "Peki, müsaade ediyorum," dedi. Bunun üzerine Sir Tristram, Güzel Isoud'a gitti ve onunla vedalaştı. Ona her şeyi olduğu gibi anlattı; kim olduğunu, tanınmamak için ismini nasıl değiştirdiğini; bir Lady'nin, kendisine, zehrin yapıldığı memlekete gitmediği takdirde iyileşemeyeceğini söylediğini de anlattı. "Eğer siz olmasaydınız, ölecektim," dedi. Güzel Isoud, "Ah, sevgili şövalye, gidişin beni çok dertlendiriyor; şimdiye kadar hiçbir erkekten bu kadar çok hoşlanmamıştım," diyerek, için için ağlamaya başladı. Sir Tristram, "Efendim, ben Kral Meliodas ile karısının oğlu Sir Tristram de Liones'im," dedi; "hayatımın sonuna kadar sizin şövalyeniz kalacağıma bütün dürüstlüğümle söz veriyorum." Güzel Isoud, "Çok teşekkür ederim," dedi; "ben de, buna mukabil sizin izniniz olmadan yedi sene hiç kimse ile evlenmeyeceğime söz veriyorum. Sizin istediğiniz adama varacağım; o adamı ancak siz razı olursanız kabul edeceğim ve o benim kocam olacak." Bu sözlerden sonra Sir Tristram, Güzel Isoud'a bir yüzük verdi; Güzel Isoud da ona bir yüzük hediye ettikten sonra ayrıldılar ve genç kız, büyük bir keder ve ıstıraba kapıldı. Sir Tristram, doğruca saraya, asilzadelerin arasına gitti; orada en büyüğünden en küçüğüne kadar herkesle vedalaştı ve hepsinin önünde açıkça, "Aziz Lordlar," dedi, "şimdi gitmeye mecburum; eğer burada kalbini kırdığım bir insan veya bana karşı kin besleyen birisi varsa, ben buradan ayrılmadan önce istediğini söylesin; suçlarımı elimden geldiği kadar tamir ederim. Eğer burada bana fenalık yapmak isteyen veya arkamdan kötü ve şerefsiz sözler söylemeye niyeti olan varsa, bunu ya şimdi yapsın yahut da hiçbir zaman yapmasın. İşte şimdi buradayım, şerefimi vücudumla korumaya hazırım." Asilzadelerden hiçbirisi yerinden kımıldamadı; aralarından hiçbiri tek bir kelime bile söylemedi; gerçi orada, Kraliçe'nin ve Sir Marhaus'un aile-

sinden bazı şövalyeler vardı fakat hiçbirisi Sir Tristram ile savaşmak istemiyordu.

XIII. BÖLÜM

Bir şövalyenin karısını elde etmek için Sir Tristram ile Kral Mark'ın birbirlerini nasıl yaraladıkları.

Sir Tristram, böylece yola çıktı ve denize açıldı; müsait bir rüzgâr onları Cornwall'a, Tintagil Şatosu'na getirdi. Kral Mark, saltanatının en şaşaalı günlerini yaşarken Sir Tristram'ın geldiğini ve yaralarının iyileşmiş olduğunu duydu; o zaman Kral Mark ve bütün asilzadeler son derece sevindiler. Sir Tristram, münasip bir zaman bulunca, babası Kral Meliodas'ın yanına gitti; orada Kral ile Kraliçe, onu ellerinden geldiği kadar iyi karşıladılar; topraklarının ve mallarının büyük bir kısmını Sir Tristram'a bağışladılar. Bundan sonra, Sir Tristram, babası Kral Meliodas'ın izniyle Kral Mark'ın sarayına döndü ve orada uzun müddet gayet mesut yaşadı. Fakat günün birinde, Kral Mark ile Sir Tristram'ın arasına kıskançlık ve kin girdi; çünkü ikisi de aynı Lady'yi seviyorlardı. Bu Lady, Segwarides isminde bir Kontun karısı idi. Bu Lady ile Sir Tristram son derece sevişiyorlardı; zira Sir Tristram onun son derece güzel bir kadın olduğunu biliyordu. Bunu anlayan ve o Lady'ye karşı büyük bir aşk hisseden Kral Mark, Sir Tristram'ı kıskandı. Bir gün bu Lady, Sir Tristram'a bir cüce gönderdi; bu cüce, Sir Tristram'a, bu Lady'yi sevdiği takdirde ertesi gün onun yanına gitmesini söyledi: "Hanımım, oraya gideren iyi silahlanmanızı istiyor, çünkü âşığının iyi bir şövalye olduğu söyleniyor," dedi. Sir Tristram, "Lady'me selam söyle," diye cevap verdi; "kararlaştırdığı gün muhakkak onun yanında olacağım." Cüce, bu cevabı aldıktan sonra yola çıktı. Kral Mark, Sir Segwarides'in karısından bir haber getirip Sir Tristram'a giden cüceyi görmüştü ve onu yanına çağırdı. Cüce, Kral'ın huzuruna çıkınca, Kral Mark ona her şeyi, Sir Tristram'a niçin gittiğini ve götürdüğü haberi zorla söyletti. Kral Mark, "Şimdi istediğin yere gidebilirsin," dedi; "benimle konuştuğuna dair ağzından bir tek kelime çıkarsa, ölümü gözüne al!" Cüce, Kral'ın yanından ayrıldı. Sir Segwarides'in karısıyla Sir Tristram'ın buluşacakları saatte Kral Mark silah-

landı ve hazırlandı. Yanına hususi müşavirlerinden iki şövalye alarak Sir Tristram'ın yolunu kesmek üzere ondan evvel yola çıktı. Sir Tristram, elinde mızrağıyla yaklaştığı zaman, Kral Mark, iki şövalyesiyle, birdenbire onun üstüne atıldı. Üçü de ona mızraklarıyla vurdular ve Kral Mark, Sir Tristram'ı göğsünden ağır surette yaraladı. O zaman Sir Tristram mızrağını kaldırdı ve dayısı Kral Mark'a öyle bir darbe indirdi ki, Kral Mark olduğu yere yığıldı ve uzun müddet hiç kımıldamadan baygın bir halde kaldı. Bundan sonra Sir Tristram, diğer iki şövalyenin üstüne atıldı ve onları soğuk toprağa serip, hareketsiz bıraktı. Bunun üzerine Sir Tristram, fena halde yaralı olarak Lady'ye gitti ve Lady'yi bir arka kapıda kendisini beklerken buldu.

XIV. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Lady'ye nasıl gittiği ve Lady'nin kocasının Sir Tristram ile nasıl savaştığı.

Lady, Sir Tristram'ı büyük bir sevinçle karşıladı. Atına en iyi şekilde bakılmasını emrettikten sonra, Sir Tristram'ın zırhını çıkardı ve hafif bir yemek yediler. Bir müddet sonra birisi gelip, Lady'nin kocasının yakınlarda, bir ok atımı kadar kısa bir mesafede olduğunu haber verdi. Lady, Sir Tristram'ı yataktan kaldırdı. Sir Tristram, silahlandı, atına bindi ve uzaklaştı. Biraz sonra şatoya giren Sir Segwarides, oraya bir şövalyenin geldiğini anlayınca, "Ah, hain, beni niçin aldattın?" diye bağırdı. Kılıcını çekerek, "Buraya gelenin kim olduğunu söylemezsen, derhal öleceksin," dedi. Lady, ellerini kaldırarak, "Ah, Lordum bana acı!" dedi; "beni öldürme, buraya gelenin kim olduğunu söyleyeceğim." Sir Segwarides, "Bana derhal bütün hakikati söyle," dedi. Lady, korkusundan, "Sir Tristram, burada benimle beraberdi," dedi; "buraya gelirken yolda fena halde yaralanmış." Sir Segwarides, "Ah, seni hain seni," dedi; "şimdi nerede?" Lady, "Efendim, silahlandı ve atına binip gitti," dedi; "henüz yarım mil bile uzaklaşmamıştır." Segwarides, "Peki," diyerek hemen silahlandı, atına bindi ve doğru Tintagil'e gitmek üzere olan Sir Tristram'ı takip etti. Kısa bir müddet sonra onu yakalayarak, "Geri dön hain şövalye," dedi; Sir Tristram, derhal geri döndü. Bunun üzerine Segwarides, Sir Tristram'a öyle bir darbe indirdi ki

mızrağı paramparça oldu; sonra kılıcını çekti ve Sir Tristram'a durmadan vurmaya başladı. Sir Tristram, "Şövalye, bana artık vurmamanızı tavsiye ederim," dedi; "gene de, size karşı fenalık yaptığım için elimden geldiği kadar sabırlı davranacağım." Segwarides, "Hayır, olmaz," dedi; "ya sen öleceksin, ya ben." O zaman Sir Tristram kılıcını çekti ve atını şiddetle sürerek Segwarides'in üstüne atıldı; belinden vurulan Sir Segwarides baygın bir halde yere yuvarlandı. Sir Tristram, onu orada bırakarak Tintagil'e gitti; yaralı olduğunu herkesin bilmemesi için Tintagil'de gizlenip kaldı. Sir Segwarides'in adamları, efendilerinin peşinden giderek onu ağır surette yaralanmış buldular ve kalkanına yatırarak evine götürdüler. Evinde uzun müddet yaralı kaldı, fakat eninde sonunda iyileşti. Kral Mark, Sir Tristram ile karşılaştıklarının o sıralarda bilinmesini istemiyordu. Sir Tristram da kendisiyle savaşanın Kral Mark olduğunu bilmiyordu. Böylece Kral Mark, hiçbir şey olmamış gibi hareket ederek, yatakta hasta yatan Sir Tristram'ı yoklamaya geldi. Fakat Kral Mark, o günden sonra, Sir Tristram'ı hayatının sonuna kadar asla sevmedi; birbirleriyle nezaketle konuşuyorlardı fakat aralarında sevgi namına bir şey yoktu. Böylece birçok günler ve haftalar geçti, her şey affedildi ve unutuldu. Sir Segwarides, Sir Tristram'ın asil cesaretini ve Kral Mark'ın yeğeni olduğunu düşünerek onunla uğraşmaya cesaret edemiyor, işleri oluruna bırakıyordu; çünkü gizlice hakarete uğrayan bir adam, şerefinin lekelendiğinin herkes tarafından bilinmesini istemez.

XV. BÖLÜM

Sir Bleoberis, Kral Mark'ın sarayının en güzel Lady'sini seçip onu nasıl götürdü ve Sir Bleoberis ile nasıl savaşıldı.

Günün birinde, Blamore de Ganis'in kardeşi, Sir Launcelot du Lake'in yakın akrabası ve değerli bir şövalye olan Bloberis de Ganis, Kral Mark'ın sarayına gelerek, bir ricada bulundu; saraydan istediği şeyin kendisine verilmesini diledi. Kral Mark, Bleoberis'in bir şey istemesine hayret etti; fakat bu şövalye hem Yuvarlak Masa'ya mensup bulunduğu hem de çok meşhur olduğu için Kral Mark, ona istediği her şeyi vereceğini vaat etti. Sir Bleoberis, "Öyle ise, sarayınızdan seçeceğim

en güzel Lady'yi istiyorum," dedi. Kral Mark, "Hayır diyemem ki," dedi; "şimdi istediğiniz gibi seçin." Bunun üzerine Sir Bleoberis, Sir Segwarides'in karısını seçerek onu elinden tutup götürdü. Atına bindi. Sir Segwarides'in karısını da hizmetkârının atının arkasına bindirerek yola çıktı. Sir Segwarides, karısının Kral Mark'ın sarayından bir şövalye ile gittiğini duyunca, derhal silahlandı ve karısını kurtarmak için bu şövalyeyi takip etmeye başladı. Bu Lady, Bleoberis ile gittikten sonra, Kral Mark da dahil olmak üzere bütün saray halkı onun götürülmesine hiddetlendiler. Sir Tristram ile bu kadının çok seviştiklerini, Sir Segwarides'in karısının diğer bütün şövalyelerden fazla Sir Tristram'a bağlı olduğunu bazı Lady'ler biliyordu. Bunlardan biri Sir Tristram'a feci şekilde hakaret etti; dayısının sarayından bir Lady'nin götürülmesine bu kadar alçakça müsaade eden adamın, şövalyeliği lekeleyen korkak bir şövalye olduğunu söyledi. Sir Tristram ona, "Güzel Lady," diye cevap verdi; "onun Lordu ve kocası burada iken, bu işlere karışmak bana düşmez. Eğer kocası burada olmasaydı, bu sarayın şerefi için o Lady'yi belki ben korurdum. Sir Segwarides başarı elde edemezse, bu cesur şövalye memleketi terketmeden evvel herhalde benimle konuşmaya mecbur olacak." Bundan biraz sonra Sir Segwarides'in hizmetkârlarından biri geldi, Sir Segwarides'in fena halde dövüldüğünü ve aldığı yaraların tesiriyle ölmek üzere olduğunu söyledi. Bleoberis, karısını kurtarmak isteyen Sir Segwarides'i yere sermiş ve ağır surette yaralamıştı. Bu haberi duyan Kral Mark ile bütün saray halkı üzüldüler. Sir Tristram ise bu haberi duyunca utandı ve son derece üzüldü. Vakit kaybetmeden silahlandı ve atına bindi; hizmetkârı Gouvernail, kalkanını ve mızrağını taşıyordu. Sir Tristram atını hızla sürerken, yolda yeğeni Sir Andret ile karşılaştı. Sir Andret, Kral Mark'ın emri üzerine, bu memlekette macera peşinde dolaşan Kral Arthur'un iki şövalyesini, eğer mümkünse, geri getirecekti. Sir Tristram, Sir Andret'i görünce, "Ne haber?" diye sordu. Sir Andret, "Hakikaten hiçbir zaman bu kadar feci vaziyete düşmedim," dedi; "Kral Mark bana, Kral Arthur'un sarayından iki şövalyeyi geri getirmemi emretti; bu şövalyelerden biri beni dövdü ve yaraladı; getirdiğim habere hiç kulak asmadı." Sir Tristram, "Güzel yeğenim, yolunuza devam edin," dedi; "bu şövalyelerle karşılaşırsam, belki sizin intikamınızı alırım." Böylece Sir Andret, Cornwall'a doğru gitti ve Sir Tristram,

isimleri Sagramore le Desirous ve Dodinas le Savage olan bu iki şövalyeyi takip etmeye başladı.

XVI. BÖLÜM

Sir Tristram, Yuvarlak Masa'ya mensup iki şövalye ile nasıl savaştı.

Kısa bir müddet sonra, Sir Tristram, önünde yakışıklı iki şövalye gördü. Gouvernail, efendisine, "Bunlarla savaşınamanızı tavsiye ederim, efendim," dedi; "çünkü bunlar Arthur'un sarayından, değerlerini ispat etmiş iki şövalyedir." Sir Tristram, "Şerefimi artırmak için onlarla savaşacağımdan hiç şüphen olmasın," dedi; "zaten uzun zamandan beri savaşmadım." Gouvernail, "İstediğinizi yapın," dedi. Bunun üzerine Sir Tristram, iki şövalyeye nereden geldiklerini, nereye gittiklerini ve bu civarda ne yaptıklarını sordu. Sir Sagramore, Sir Tristram'a tepeden baktı ve bu suallerine ehemmiyet vermeyerek, "Güzel şövalye, siz Cornwall'lu musunuz?" diye sordu. Sir Tristram, "Bunu niçin soruyorsunuz?" dedi. Sir Sagramore, "Siz Cornwall'luların cesur birer asker olmaları çok nadirdir de ondan," dedi; "daha iki saat evvel şu Cornwall'lu şövalyelerden biriyle karşılaştım, boyundan büyük laflar etti fakat hiç zahmet çekmeden onu toprağa serdim. Aynı şey sizin başınıza da gelecek zannediyorum." Sir Tristram, "Aziz Lordlar," dedi, "belki ondan daha talihli çıkarım; isteseniz de istemeseniz de sizinle savaşacağım; çünkü yendiğiniz adam, benim yeğenimdir. Onun için elinizden geleni yapın. Şurada daha yiğitçe davranmazsanız, Cornwall'lu bir tek şövalyenin ikinizi de döveceğini iyi bilin." Sir Dodinas, Sir Tristram'ın bu sözlerini duyunca, eline bir mızrak alarak, "Şövalye, kendini koru," dedi. İki şövalye evvela birbirlerinden uzaklaştılar, sonra gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerine doğru atıldılar. Sir Dodinas'ın mızrağı iki parça oldu ve Sir Tristram, ona o kadar büyük bir kuvvetle vurdu ki düşmanı atının kıçından yere yuvarlandı ve az kalsın boynu kırılacaktı. Sir Sagramore, arkadaşının böyle düştüğünü görünce, bu şövalyenin kim olduğunu merak etti, Sir Sagramore ile Sir Tristram, bü tün kuvvetleriyle birbirlerine karşı mızrak kaldırdılar ve gök gürültüsünü andıran bir gürültü ile birbirlerine hücuma geçtiler.

Sir Tristram, Sir Sagramore'a o kadar kuvvetli bir darbe indirdi ki Sir Sagramore atıyla beraber yere yuvarlandı ve düşerken Kral Arthur'un şövalyesinin bacağı kırıldı. Bu iş olup bittikten sonra Sir Tristram onlara, "Aziz şövalyeler, bu kadarı kâfi mi?" diye sordu; "acaba Kral Arthur'un sarayında daha kuvvetli şövalyeler var mı? Bizim şerefimizi, yani Cornwall şövalyelerinin şerefini lekeleyecek sözler söylemeniz çok ayıp. Görüyorsunuz ki, Cornwall'lu şövalyelerden birinin sizinle başa çıkabilmesi de mümkünmüş." Sir Sagramore, "Doğru söylüyorsunuz, bunu iyice ispat ettiniz," dedi; "fakat rica ederim, yüksek şövalyelik nizamına karşı borçlu olduğunuz iman ve sadakat namına bize asıl isminizi söyleyiniz." Sir Tristram, "Benden büyük bir şey istiyorsunuz," dedi; "fakat ismimi madem ki merak ediyorsunuz, size Kral Meliodas'ın oğlu ve Kral Mark'ın yeğeni Sir Tristram de Liones olduğumu söyleyebilirim." O zaman bu iki şövalye, Sir Tristram ile karşılaştıklarına sevindiler ve Sir Tristram'ın kendilerinden ayrılmamasını rica ettiler. Sir Tristram, "Olmaz," dedi, "arkadaşlarımızdan biriyle halledilecek bir işim var; ismi Bleoberis de Ganis." Sir Sagramore ile Dodinas, "Yolunuz açık olsun," dediler. Sir Tristram onlardan ayrılıp yoluna devam ederen bir vadide Sir Bleoberis'i gördü; Sir Segwarides'in karısı, Sir Bleoberis'in hizmetkârının atına, hizmetkârın arkasına binmişti.

XVII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın bir Lady uğruna Sir Bleoberis ile nasıl savaştığı; Lady'nin bu şövalyelerden birini seçmek hususunda nasıl serbest bırakıldığı.

Sir Tristram, atını hızla sürerek Sir Bleoberis'e yetişti ve "Arthur'un sarayından gelen şövalye, dur!" dedi; "bu Lady'yi ya geri götür yahut da bana teslim et." Sir Bleoberis, "Onu ne geri götürürüm, ne de sana teslim ederim," dedi; "Cornwall'lu hiçbir şövalyeden, onu serbest bırakacak kadar korkmuyorum." Sir Tristram, "Neden?" dedi; "Cornwall'lu bir şövalye, diğer herhangi bir şövalye kadar iyi değil midir? Daha bugün, buradan ancak üç millik bir mesafede, sarayınıza mensup iki şövalye benimle karşılaştılar ve benden ayrılmadan evvel, Corn-

wall'lu bir şövalyenin, ikisiyle de başa çıkabileceğini anladılar." Bleoberis, "Kimmiş onlar? İsimleri neymiş?" dedi. Sir Tristram, "Birinin isminin Sagramore le Desirous, diğerinin de Dodinas le Savage olduğunu söylediler," dedi. Sir Bleoberis, "Ha, onlarla mı karşılaştınız?" dedi; "ikisi de gerçekten iyi iki şövalye ve çok şerefli insanlardır ve eğer onların ikisini de yendinizse, değerli bir şövalye olmanız gerekir. Fakat madem ki onların ikisini de dövdünüz, herhalde benden korkmazsınız. Bu Lady'yi almadan evvel beni de dövmeniz lazım." Sir Tristram, "Öyle ise kendinizi koruyun," dedi. Böylece iki şövalye uzaklaştılar, sonra gök gürültüsünü andıran bir gürültü ile birbirlerine saldırdılar ve atlarıyla beraber yere yuvarlandılar. Atlarını bırakarak, şiddetli bir tarzda, kılıç kılıca çarpışmaya başladılar. Büyük bir kudretle sağa sola iki saatten fazla kılıç salladılar. Birbirlerinin üstüne bazen öyle bir dehşetle atılıyorlardı ki ikisi de yere yuvarlanıyorlardı. Nihayet Sir Bleoberis de Ganis geri çekilerek, "Değerli, aziz şövalye, biraz durun da konuşalım," dedi. Sir Tristram, "İstediğinizi sorun, cevap veririm," dedi. Bleoberis, "Efendim, nereden geldiğinizi, hangi aileye mensup olduğunuzu, isminizi öğrenmek istiyorum," dedi. Sir Tristram, "Size ismimi söylemekten çekinmem," dedi; "şunu bilin ki ben Kral Meliodas'ın oğluyum, annem, Kral Mark'ın kız kardeşi, ismim Sir Tristram de Liones, Kral Mark da dayımdır." Bleoberis, "Sizinle karşılaştığıma hakikaten çok memnunum," dedi; "Cornwall'un vergisi için Marhaus'u bir adada tek başına öldüren sizsiniz. Başka bir adada yapılan bir mızrak oyunu müsabakasında da değerli şövalye Sir Palamides'i yendiniz; aynı müsabakada Sir Gawaine ile dokuz arkadaşını yere serdiniz." Sir Tristram, "Evet, ben o şövalyeyim," dedi; "madem ki ben size ismimi söyledim, siz de bana isminizi çekinmeden söyleyiniz. "Ben, Sir Bleoberis de Ganis'im; iyi bir şövalye olarak tanınan kardeşimin ismi de Blamor de Ganis'tir. Dünyanın en iyi şövalyelerinden biri saydığımız, Lordum Sir Launcelot du Lake, teyzemin oğludur." Sir Tristram, "Doğru, Sir Launcelot'un nezaket ve şövalyelik bakımından eşsiz olduğunu söylerler," dedi; "onun hatırı için, artık sizinle isteye isteye savaşmayacağım; çünkü Sir Launcelot de Lake'e karşı büyük bir sevgim vardır." Bleoberis, "Hakikati söylüyorum, ben de artık sizinle savaşmak arzusunda değilim," dedi; "fakat madem ki bu Lady'yi almak için beni buraya kadar takip ettiniz; size şuracıkta

güzel, nazik ve dürüst bir teklifte bulunacağım: Bu Lady, ikimizden birini seçecek; kimi isterse istesin, o insan ona huzur içinde sahip olacak." Tristram, "Razıyım," dedi; "çünkü sizi bırakıp bana geleceğini sanıyorum." Bleoberis, "Öyle olmadığını şimdi anlayacaksınız," dedi.

XVIII. BÖLÜM

Lady, Sir Tristram'ı bırakarak, nasıl Sir Bleoberis ile kaldı ve kocasına gitmeyi nasıl arzu etti.

Lady, iki şövalyenin arasında kalınca, Sir Tristram'a şu sözleri söyledi: "Sir Tristram de Liones, bir müddet evveline kadar, sen, dünyada en çok sevdiğim ve güvendiğim adamdın; senin de beni diğer bütün Lady'lerden fazla sevdiğini sanıyordum. Fakat bu şövalyenin ne yaptığını gördüğün zaman beni kurtarmak için elini bile kıpırdatmadın, kocam Sir Segwarides'in benim peşimden gelmesini istedin. O ana kadar beni sevdiğini zannetmiştim fakat seni şimdi bırakacağım ve artık hiçbir zaman sevmeyeceğim." Lady, bu sözleri söyledikten sonra, Sir Bleoberis'in yanına gitti. Bunu gören Sir Tristram, Lady'ye son derece hiddetlendi ve saraya dönmeye utandı. Sir Bleoberis, "Sir Tristram, kabahat sizde," dedi; "bu Lady'nin sözlerinden anlıyorum ki, o bugüne kadar dünyanın bütün şövalyelerinden fazla size güveniyordu ve söylediği gibi siz onu aldattınız. Gitmek isteyeni hiç kimse alıkoyamaz; fakat bana için için kızınanızı hiç istemem; eğer sizinle kalmaya razı ise onu alınız." Lady, "Hayır, onunla asla gitmem," dedi; "çünkü o, dünyada en çok sevdiğim insandı ve beni sevdiğini sanıyordum. Sir Tristram, nasıl geldinse öyle git; bu şövalyeyi herhalde yenecektin, fakat ben seninle gene gelmeyecektim. O kadar yiğit olan bu şövalyeye yalvaracağım; beni bu memleketi terk etmeden evvel, Lordum Sir Segwarides'in hasta yattığı manastıra, kocama götürsün." Bleoberis, "Değerli şövalye, Sir Tristram," dedi, "Kral Mark bana, sarayında dilediğim her şeyi vereceğini söyledi; bu Lady, evli olduğu ve kocası ile yaşadığı halde benden hoşlandı; istediğim oldu, onu kocasına götüreceğim. Fakat Sir Tristram, eğer o, sizinle gitmek istiyorsa, onu almanıza, sizin hatırınız için razıyım." Sir Tristram, "Teşekkür ederim," dedi; "bu Lady ile olan maceram yüzünden, bundan sonra hangi kadını

seveceğime, hangi kadına güveneceğime dikkat edeceğim. Eğer kocanız Sir Segwarides sarayda olmasaydı, sizin peşinizden ilk giden ben olacaktım; fakat siz beni reddettiniz. Dürüst bir şövalye olarak yemin ederim ki, seveceğim veya güveneceğim kadını artık çok yakından tanıyacağım." Bunun üzerine vedalaşıp yola çıktılar. Sir Tristram, Tintagil'e gitti; Sir Bleoberis de, Sir Segwarides'in ağır yaralı olarak yattığı manastıra gidip Lady'yi kocasına asil bir şövalye gibi teslim ederek yoluna devam etti. Sir Segwarides, karısını görünce çok teselli buldu. Lady, kocasına, Sir Tristram'ın Sir Bleoberis ile dehşetli bir savaş yaptığını ve kendisini geri getirmeye Bleoberis'i mecbur ettiğini söyledi. Sir Segwarides, Sir Tristram'ın böyle büyük işler başarmış olmasına çok memnun oldu. Lady, Sir Tristram ile Sir Bleoberis arasında cereyan eden savaşı Kral Mark'a da anlattı.

XIX. BÖLÜM

Kral Mark'ın, Güzel Isoud'u getirmesi için Sir Tristram'ı İrlanda'ya nasıl gönderdiği ve Sir Tristram'ın bir tesadüf eseri ile İngiltere'ye nasıl geldiği.

Bütün bunlar olup bittikten sonra Kral Mark, Sir Tristram'ı nasıl mahvedebileceğini gizlice düşündü. Aklına Güzel Isoud'u getirmesi için Sir Tristram'ı, İrlanda'ya göndermek geldi. Sir Tristram, Güzel Isoud'un güzelliğini ve iyiliğini o kadar çok övmüştü ki Kral Mark, onunla evleneceğini söyledi ve bu hususta bir haber göndermek üzere, Sir Tristram'ın İrlanda'ya gitmesini istedi. Bütün bunları Sir Tristram'ı öldürtmek gayesiyle yapmıştı. Bununla beraber Sir Tristram, dayısının arzusunu yerine getirmek için, bütün tehlikelere rağmen bu haberi götürmeyi reddetmedi; İrlanda'ya mümkün olan en mükemmel şekilde gitmeye hazırlandı. Sarayda bulabildiği en yakışıklı şövalyeleri yanına aldı; bu şövalyeler o devirde giyilen elbiselerin en güzellerine sahiptiler. Böylece, Sir Tristram yola çıktı ve bütün maiyetiyle denize açıldı. Engine açılır açılmaz, bir fırtına Sir Tristram ile bütün maiyetini tekrar İngiltere sahiline sürükledi. Camelot civarına vardıkları zaman karaya çıkmayı çok arzu ettiler. Karaya ayak bastıkları zaman Sir Tristram, çadırını Camelot topraklarına kurdurdu ve kalkanını çadırına as-

tı. O gün Kral Arthur'un iki şövalyesi geldi; bunlardan biri Sir Ector de Maris, diğeri de Sir Morganor idi. Bu iki şövalye kalkana vurdular ve kendileriyle karşılaşmak istediği takdirde, Sir Tristram'a, çadırından çıkıp savaşmasını söylediler. Sir Tristram, "Eğer biraz beklerseniz cevabınızı alacaksınız," dedikten sonra hemen hazırlandı ve evvela Sir Ector de Maris'i, sonra da Sir Morganor'u bir tek mızrakla yere sererek onları fena surette hırpaladı. Bu iki şövalye yenilince, Sir Tristram'a ismini ve hangi memleketin şövalyesi olduğunu sordular. Sir Tristram, "Aziz Lodlar, benim Cornwall'lu olduğumu iyi bilin," dedi. Sir Ector, "Eyvah, Cornwall'lu bir şövalyeye yenildiğim için çok utanıyorum," diyerek hiddetinden zırhını çıkardı, atına da binmek istemeyerek, yürüye yürüye uzaklaştı.

XX. BÖLÜM

İrlanda Kralı Anguish, hıyanet suçuyla itham edilerek Kral Arthur'un sarayına nasıl çağırıldı.

İki kardeş olan Sir Bleoberis ile Sir Blamor de Ganis, İrlanda Kralı Anguish'i Kral Arthur'un sarayına çağırmışlardı. Anguish, kararlaştırılan günde saraya gelmediği takdirde, Kral Arthur'un gözünden düşecek ve topraklarını kaybedecekti. Halbuki kararlaştırılan günde hüküm verebilmek için, bir tesadüf eseriyle sarayda ne Kral Arthur, ne de Sir Launcelot bulunabildi; çünkü ikisi de Joyous Gard Şatosu'nda idiler. Böylece, o gün Kral Arthur, Kral Carados ile İskoçya Kralı'nı yargıçlık vazifesine tayin etti. Kral Carados ile İskoçya Kralı, Camelot'a vardıkları sırada, İrlanda Kralı Anguish, kendisini itham edenlerle karşılaşmaya geldi. Blamor de Ganis, Kral Anguish'i İrlanda'daki sarayında akrabalarından birini haince öldürmek suçuyla itham etti. Bu itham Anguish'i çok ezdi, çünkü Anguish, Camelot'a, Kral Arthur'un çağırması üzerine gelmişti ve Camelot'a varıncaya kadar niçin çağırıldığını bile bilmiyordu. Kral Anguish, Sir Blamor'un sözlerini duyunca, yegâne çarenin ona şövalyeliğe layık bir tarzda cevap vermek olacağını iyice anladı; çünkü o devirlerde şöyle bir âdet vardı: Hıyanet veya adam öldürme suçuyla itham edilen bir insan, kendisini itham edenle ya bizzat savaşır yahut da bu işi yapacak başka bir şövalye bulurdu. Ve

o devirde her nevi katil, hıyanet suçuyla itham edilirdi. Kral Anguish, nasıl bir suçla itham edildiğini öğrendiği zaman, son derece üzüldü; çünkü Sir Blamor de Ganis'in asil bir şövalye olduğunu ve ailesinde birçok asil şövalye bulunduğunu biliyordu. Yargıçlar, cevap verebilmesi için, İrlanda Kralı'na üç gün süre verdiler ve Kral, oturduğu yere çekildi. O sırada, büyük bir keder içinde olan bir Lady, Sir Tristram'ın çadırına geldi. Sir Tristram, "Ne derdiniz var? Niçin bu kadar ıstırap içindesiniz?" dedi. Lady, "Ah, güzel şövalye," dedi; "eğer iyi bir şövalye imdadıma yetişmezse, şerefim lekelenecek. Büyük ve çok asil bir Lady, bana, güzel ve asil bir çocuk emanet etti; bu çocuğu Sir Launcelot du Lake'a götürecektim... Fakat bu civarda karşıma çıkan bir şövalye beni atımdan aşağı attı ve çocuğu elimden aldı." Sir Tristram, "Lady, sizin ve Lordum Sir Launcelot du Lake'in hatırı için bu çocuğu ya geri alacağım yahut da yenileceğim," dedi. Bundan sonra, Sir Tristram atına bindi ve Lady'ye o şövalyenin ne tarafa gittiğini sordu. Lady, şövalyenin gittiği tarafı gösterdiği zaman, Sir Tristram yola çıktı ve bir mil sonra, şövalyeye yetişerek ona çocuğu geri vermesini söyledi.

XXI. BÖLÜM

Sir Tristram bir çocuğu, bir şövalyenin elinden nasıl kurtardı;Gouvernail ona Kral Anguish'in ne vaziyette olduğunu nasıl anlattı.

Şövalye, atını geri çevirdi ve savaşa hazırlandı. Sir Tristram, kılıcıyla ona öyle bir darbe indirdi ki düşmanı yere yuvarlandı ve teslim oldu. Sir Tristram, "Öyle ise yoluna devam et ve çocuğu da Lady'ye geri götür," dedi. Şövalye çekingen bir tavırla atına bindi ve Sir Tristram ile beraber ilerlemeye başladı; yolda giderlerken Sir Tristram ona ismini sordu. Şövalye, "Benim ismim Breuse Saunce Pité'dir," dedi. Bu şövalye, çocuğu Lady'ye teslim ettikten sonra, "Efendim, çocuk emniyettedir," dedi ve Sir Tristram onu serbest bıraktı. Kral Arthur'un sarayına mensup değerli birçok şövalyenin büyük bir düşmanı olan bu adam, daha sonraları bu hadiseye çok müteessir oldu. Sir Tristram çadırına vardığı zaman, hizmetkârı Gouvernail göründü. İrlanda Kralı

Anguish'in buraya nasıl geldiğini, ne kadar feci bir vaziyette olduğunu, katil suçuyla itham edilerek çağırıldığını anlattı. Sir Tristram, "Yedi seneden beri hakikaten bu kadar iyi bir haber duymamıştım," dedi; "çünkü şimdi İrlanda Kralı, benim yardımıma muhtaç olacak; çünkü bu memlekette Kral Arthur'un sarayına mensup şövalyelerden başka, hiçbir şövalye, Sir Blamor de Ganis ile savaşmaya cüret edemez. İrlanda Kralı'na kendimi sevdirmek için bu savaşı kabul edeceğim. Gouvernail, sana emrediyorum, beni Kral'ın yanına götür." Bunun üzerine Gouvernail, İrlanda Kralı Anguish'in huzuruna çıkıp onu nezaketle selamladı. Kral da Gouvernail'i iyi karşıladı ve ona arzusunu sordu. Gouvernail, "Şurada sizinle konuşmak isteyen bir şövalye var," dedi; "demin bana, size hizmet etmek istediğini söyledi." Kral, "Bu şövalye kimdir?" dedi. Gouvernail, "Efendim, bu şövalye, Sir Tristram de Liones'tir," dedi; "topraklarınızda ona gösterdiğiniz lütuflara karşılık olarak size bu memlekette iyilik yapmak istiyor." Kral, "Derhal benimle gel, beni Sir Tristram'a götür," dedi. Kral, küçük bir ata bindi, yanına maiyetinden birkaç kişi alarak, Sir Tristram'ın çadırına gitti. Sir Tristram, Kral'ı görünce, ona doğru koştu ve attan inebilmesi için üzengilerini tutmak istedi fakat Kral, çevik bir hareketle atından atladı ve Sir Tristram ile kucaklaştılar. Sir Tristram, "Benim lütufkâr Lordum," dedi; "memleketinizde ve topraklarınızda bana karşı gösterdiğiniz büyük iyiliklerden dolayı size teşekkür ederim. O sıralarda, size elimden geldiği kadar hizmet edeceğime dair söz vermiştim." Kral, Sir Tristram'a, "Aziz şövalye, şimdi size çok ihtiyacım var," dedi; "şimdiye kadar hiçbir şövalyenin yardımına bu derece muhtaç olmamıştım." Sir Tristram, "Bu nasıl oluyor, benim iyi Lordum?" dedi. Kral, "Size söyleyeyim," dedi: "değerli şövalye Sir Launcelot'un akrabası olan bir şövalyenin ölümü yüzünden memleketimden çağırıldım ve muhakeme edildim. Sir Bleoberis'in kardeşi Sir Blamor de Ganis, benim ya kendisiyle savaşmamı, yahut da benim yerime savaşacak bir şövalye bulmamı talep ediyor. Sir Launcelot ve akrabaları gibi Kral Ban'ın ailesinden gelenlerin son derece iyi şövalyeler olduklarını ve onları savaşta mağlup etmenin güçlüğünü çok iyi biliyorum." Sir Tristram, "Efendim," dedi, "İrlanda'da bana ettiğiniz iyilikleri düşündüğüm için, kızınız Güzel Isoud'un hatırı için, iki şey vaat etmeniz şartıyla sizin yerinize savaşmaya hazırım: evvela dürüst davrandığınıza, bu şövalyenin

ölümüne asla razı olmadığınıza dair bana yemin etmelisiniz. Bundan başka efendim, Tanrı yardım eder de bu savaşı başarıyla bitirirsem sizden makul bir şey istediğim takdirde, bu arzumu yerine getirmelisiniz." Kral, "Yemin ederim ki, size her istediğinizi vereceğim," dedi. Sir Tristram, "Öyle ise çok iyi," dedi.

XXII. BÖLÜM

Sir Tristram, Sir Anguish'in yerine savaşarak düşmanını nasıl yendi; düşmanı teslim olmayı nasıl reddetti.

Sir Tristram, "Şimdi onlara, davanızı müdafaya gelen şövalyenin hazır olduğunu bildirin," dedi; "alçakça hareket etmektense, sizin bu davanız uğruna ölürüm daha iyi." Kral, "Sir Launcelot du Lake ile savaşacak olsanız dahi, çekinmeyeceğinizden eminim," dedi. Sir Tristram, "Sir Launcelot'un, dünyanın en asil şövalyesi olduğunu söylerler, efendim," dedi; "onun kanından olan şövalyelerin de asil adamlar olduklarını ve şerefsizlikten çekindiklerini biliniz. Ben, Sir Blamor'un kardeşi Sir Bleoberis ile savaşmıştım; başım üzerine yemin ederim ki, onun iyi bir şövalye olduğunu iddia etmek ayıp bir şey sayılmaz." Kral, "Blamor'un, çok daha kuvvetli bir şövalye olduğu rivayet edilir," dedi. "Olsun efendim, şimdi yeryüzünde kalkan ve mızrak taşıyan şövalyelerin en iyisi olsa bile, onunla savaşmayı gene reddetmem." Kral Anguish, böylece Kral Carados'a ve o sırada yargıçlık yapan krallara gitti. Davası uğruna savaşacak şövalyenin hazır olduğunu söyledi. Bundan sonra, kralların emri üzerine Sir Blamor de Ganis ile Sir Tristram hükmü dinlemek için çağırıldılar. Yargıçların huzuruna çıktıkları zaman, Sir Tristram'ı gören birçok Kral ve şövalye uzun uzadıya ondan bahsettiler; zira Sir Tristram, değerli şövalye Sir Marhaus'u öldürmüş ve kıymetli bir şövalye olan Sir Palamides'i de mızrak oyununda yenmişti. Sir Tristram ile Sir Blamor de Ganis, hükmü dinledikten sonra savaşa hazırlanmak üzere çekildiler. Sir Bleoberis, kardeşi Sir Blamor'a, "Benim güzel ve sevgili kardeşim," dedi; "ecdadımızı, bizimle kardeş çocuğu olan Sir Launcelot du Lake'in nasıl bir adam olduğunu hatırla; akrabalarımızdan hiçbiri, savaşta şerefini asla kaybetmemiştir; şerefini kaybetmektense, ölüme razı ol kardeşim."

Blamor, "Benim hakkımda hiçbir şüpheye düşme kardeşim," dedi; "akrabalarımdan hiçbirinin şerefini asla lekelemeyeceğim. Bununla beraber şu şövalyenin devrimizde yaşayan şövalyeler arasında son derece değerli sayıldığına eminim; her şeye rağmen asla teslim olmayacağım, o kötü kelimeyi asla söylemeyeceğim. Beni büyük şövalyelik kudretiyle yere serebilir, fakat alçakça teslim olmaktansa öldürülmeyi tercih ederim." Bleoberis, "Tanrı yardımcın olsun," dedi; "bu adamın, şimdiye kadar karşılaştığın şövalyelerin en kudretlisi olduğunu göreceksin; ben onu bilirim, onunla savaşmıştım." Blamor de Ganis, "Tanrı yardımcım olsun," diyerek savaş meydanının bir ucunda atına bindi; Sir Tristram da savaş meydanının diğer ucunda atına bindi. İki şövalye, mızraklarını kaldırarak gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerinin üstüne atıldılar. Sir Tristram, büyük kudreti sayesinde Sir Blamor'u atıyla beraber yere serdi. Sir Blamor, derhal atını bırakarak kılıcını çekti, kalkanının önüne koydu ve Sir Tristram'a atından inmesini söyledi: "At bana hıyanet etti fakat toprak hiyanet etmeyecek, buna eminim," dedi. O zaman Sir Tristram atından indi ve savaşmaya başladı. İki şövalye şiddetle çarpışmaya başladılar; eğilip kalkarak, geri çekilip ileri atılarak birbirlerine o kadar şiddetli darbeler indirdiler ki krallarla şövalyeler, onların hâlâ dayanabilmelerine hayret ettiler. Çıldırmış iki insan gibi savaşıyorlardı ve şimdiye kadar hiç kimse onlar kadar şiddetle çarpışan şövalyeler görmemişlerdi. Sir Blamor, o kadar telaşlı idi ki, bir an olsun dinlenmiyordu. Herkes, nefeslerinin tükenmemesine, hâlâ ayakta durabilmelerine şaşıyordu. Savaştıkları yer kana boyanmıştı. Nihayet Sir Tristram, Sir Blamor'un miğferinin üzerine öyle bir darbe indirdi ki düşmanı oracıkta yere yuvarlandı ve Sir Tristram ayakta durup ona baktı.

XXIII. BÖLÜM

Sir Blamor, Tristram tarafından öldürülmeyi nasıl diledi; Sir Tristram onun hayatını nasıl bağışladı ve ne gibi bir karara vardılar.

Sir Blamor konuşabildiği zaman, "Sir Tristram de Liones," dedi, "sen asil bir şövalyesin, gördüğüm şövalyelerin en değerlisisin; beni öldür-

meni istiyorum. Beni bütün dünyanın hükümdarı yapsalar dahi, yaşamaya razı değilim, çünkü şerefimle ölmeyi, şerefsiz yaşamaya tercih ediyorum. Beni muhakkak öldürmelisin, Sir Tristram, beni öldürmezsen savaştan asla galip çıkamayacaksın, zira ben o kötü sözü hiçbir zaman söylemeyeceğim. Onun için, eğer beni öldürmeye cüret ediyorsan, rica ederim öldür." Sir Tristram, Sir Blamor'un şövalyeliğe bu kadar uygun bir tarzda konuştuğunu duyunca ona ne yapacağını bilemedi. Vaziyetin her iki cephesini de hatırladı; Sir Blamor'un hangi aileden geldiğini biliyordu; Sir Launcelot'u düşündüğü için, Sir Blamor'u öldürmeyi hiç istemiyordu. Diğer taraftan karşılaştığı şövalyenin ya teslim olması yahut da öldürülmesi lazımdı başka hiçbir çare yoktu. Sir Tristram, yargıçlık vazifesini görmüş olan Krallara gitti ve önlerinde diz çöktü; kendi şereflerini düşünerek, aynı zamanda Kral Arthur ile Sir Launcelot'un hatırı için bu meseleyi ele almalarını diledi. Sir Tristram, "Aziz Lordlarım," dedi; "şurada yatan o asil şövalyenin öldürülmesi hem yazık, hem de ayıp olur; şerefini lekelemeye katlanmayacağını hepiniz duydunuz. Benim yüzümden öldürülmemesi ve şerefini kaybetmemesi için, Tanrı'ya dua ediyorum. Kral'ın davası uğruna bu savaş meydanında dürüst bir tarzda savaştım; onun için, Kral'dan, bu iyi şövalyeye karşı merhamet göstermesini isteyebilirim." Kral Anguish, Sir Tristram'a, "Hatırınız için istediğinizi yaparım," dedi; "benim dürüst şövalyem olduğunuzu biliyorum. Onun için, burada yargıç vazifesini gören Krallara, bu meseleyi ele almaları için bütün kalbimle rica ediyorum." Yargıçlık vazifesini gören Krallar, Sir Bleoberis'i çağırıp, bu hususta fikrini sordular, Bleoberis, "Lordlar," dedi; "kardeşim yenildi, karşısındaki daha kuvvetli çıktığı için müşkül vaziyete düştü fakat Sir Tristram'ın, onun vücudunu yendiği halde kalbini yenemediğini söyleyebilirim. Kardeşimin bugün şerefi lekelenmediği için Tanrı'ya şükrediyorum. Size rica ediyorum, şerefi lekeleneceğine, bırakın Sir Tristram onu öldürsün." Kralları, "Olamaz," dediler, "çünkü hem Kral hem de Kral'ın kutsal savaşçısı, Sir Blamor'un şövalyeliği karşısında merhamet duydular." Bleoberis, "Lordlar, sizin istediğiniz şeye razıyım," dedi.

Krallar, bunun üzerine, İrlanda Kralı'nı çağırdılar ve İrlanda Kralı'nın iyi kalpli ve iyi niyetli olduğunu gördüler. Hep beraber bir karar verdiler. Sir Tristram ile Sir Bleoberis, Sir Blamor'u aramaya gittiler.

İki kardeş, Kral Anguish ile barıştılar, kucaklaşıp ebediyen dost kalacaklarını söylediler. Bundan sonra Sir Tristram ile Sir Blamor kucaklaştılar ve iki kardeş, Sir Tristram ile hiçbir zaman savaşmayacaklarına dair karşılıklı yemin ettiler. Bu güzel savaş sayesinde Sir Launcelot'un bütün akrabaları daima Sir Tristram'ı sevdiler.

Bundan sonra, Kral Anguish ile Sir Tristram herkesle vedalaşıp büyük bir ihtişam ve sevinç içinde, İrlanda'ya doğru yelken açtılar. İrlanda'ya vardıkları zaman, Kral, Sir Tristram'ın kendisine nasıl ve ne tarzda hizmet ettiğini bütün memlekete bildirdi. O zaman Kraliçe ve orada bulunanların hepsi, Sir Tristram'a ellerinden geldiği kadar iltifat ettiler. Fakat Güzel Isoud'un Sir Tristram'ı ne kadar büyük bir sevinçle karşıladığını hiçbir dil ifade edemez; çünkü Güzel Isoud, yeryüzünde yaşayan erkekler arasında en fazla Sir Tristram'ı seviyordu.

XXIV. BÖLÜM

Sir Tristram, Güzel Isoud'u Kral Mark için nasıl istedi; Sir Tristram ile Isoud aşk iksirini nasıl içtiler.

Günün birinde Kral Anguish, Sir Tristram'a, dileğini niçin söylemediğini sordu; çünkü Kral, Sir Tristram'ın her istediğini muhakkak suretle verecekti. Sir Tristram, "Efendim, artık dilediğimi söylemenin sırası geldi," dedi; "arzu ettiğim yegâne şey, kızınız Güzel Isoud'u bana vermenizdir, kendim için değil, onunla evlenmek isteyen dayım Kral Mark için. Dayıma bunu yapacağımı vaat ettim." Kral, "Ah, ne yazık!" dedi; "Sizin onunla evlenebilmeniz için bütün topraklarımdan vazgeçmeye razıyım." "Efendim, eğer böyle bir şey yapsaydım, bu dünyada hayatımın sonuna kadar şerefim lekelenirdi, sözümü tutmamış olurdum. Onun için size rica ediyorum, sözünüze sadık kalınız. Dayım Kral Mark ile evlenmek üzere Güzel Isoud'un benimle Cornwall'a gelmesini istiyorum." Kral, "Onu size veriyorum, emrinize amadedir," dedi; "gerçi sizin onunla evlenmeye razı olmanızı tercih ederdim, fakat onu dayınız Kral Mark'a vermekte serbestsiniz."

Bu hikâyeyi kısaltarak, Güzel Isoud'un Sir Tristram ile Cornwall'a gitmeye hazırlandığını söyleyelim. Güzel Isoud'un yanında, kadınlarının başı olan Dame Bragwaine ile daha birçok hizmetkârı var-

dı. Isoud'un annesi, kızına, kızının hizmetkârlarından Dame Bragwaine'e ve Gouvernail'e bir içki verdi. Isoud'un evlendiği gün bu içkinin Kral Mark'a verilmesini ve Kral'ın, bu içkiyi Güzel Isoud'un şerefine içmesini emretti. "O zaman hayatlarının sonuna kadar birbirlerini seveceklerine eminim," dedi. Böylece bu içki, Dame Bragwaine ile Gouvernail'e verildi. Bundan sonra Sir Tristram ile Güzel Isoud, denize açıldılar. Kamaralarında oturdukları sırada çok susadılar. Yanlarında altından küçük bir şişe gördüler. Şişedeki, renk ve lezzet itibarıyla mükemmel bir şarap hissini veriyordu. Sir Tristram şişeyi eline aldı ve "Layd'm Isoud," dedi; "işte hayatınızda içeceğiniz şarapların en güzeli; hizmetçiniz Dame Bragwaine ile uşağım Gouvernail, bunu kendilerine saklıyorlardı." Bunun üzerine gülüştüler, neşelendiler ve birbirlerinin şerefine bol bol içtiler; şimdiye kadar beraber içtikleri içkilerin hiç birinin bu kadar tatlı ve bu kadar güzel olmadığını düşündüler. Fakat bu içkiyi içer içmez birbirlerini o kadar çok sevmişlerdi ki, aralarındaki aşkı ne saadetler, ne de felaketler bozabilirdi. İşte, Sir Tristram ile Güzel Isoud arasındaki sevgi böyle başladı ve bu sevgi hayatlarının sonuna kadar devam etti. Yollarına, Pluere ismindeki bir şatoya tesadüfen varıncaya kadar devam ettiler; bu şatoda sığınacak iyi bir yer bulabileceklerini umdukları için oraya dinlenmeye gittiler. Fakat şatoya ayak basar basmaz hapsedildiler; zira bu şatonun bir âdeti vardı: O civardan bir Lady ile geçen bir insan, şatonun Breunor isimli sahibiyle savaşmak mecburiyetindeydi. Breunor, savaştan galip çıktığı takdirde, kim olursa olsun yabancı şövalye ile Lady'sini ölüme mahkûm ediyordu; eğer yabancı şövalye galip gelirse, Sir Breunor ile Lady'si ölümü göze alıyordu. Bu âdet senelerden beri devam ediyordu ve bu yüzden oraya, Pluere, yani ağlanılan şato deniliyordu.

XXV. BÖLÜM

Sir Tristram ile Isoud nasıl hapsedildiler; Sir Tristram, Isoud'un güzelliği uğruna nasıl savaştı ve diğer bir Lady'nin başını nasıl kesti.

Sir Tristram ile Güzel Isoud hapiste iken, bir şövalye ile bir Lady onları teselli etmek için ziyaretlerine geldiler. Sir Tristram, şövalyeye ve

Lady'ye, "Şato sahibinin bizi niçin hapsettiğini merak ediyorum," dedi; "sığınacak bir yer arayan bir şövalye ile bir Lady'nin, misafir olarak karşılandıktan sonra mahvedildiklerini şimdiye kadar gittiğim namuslu yerlerin hiçbirinde görmedim." Şövalye, "Efendim bu, şatonun eski bir âdetidir," dedi; "bir şövalye buraya gelince efendimizle savaşır ve yenilenin başı kesilir. Bundan sonra da eğer şövalyenin yanındaki kadın, bizim efendimizin karısından daha çirkinse, onun da başı kesilir. Şayet bizim hanımımızdan daha güzelse, o zaman bu şatonun sahibesinin başı kesilir." Sir Tristram, "Bu âdet iğrenç ve ayıp bir şey," dedi; "fakat benim bir üstünlüğüm var; bu üstünlük de, yanımdaki Layd'nin kâfi derecede güzel oluşudur, bugüne kadar ondan daha güzelini görmedim; kâfi derecede güzel olduğu için başının kesileceği aklıma bile gelmiyor. Ben ise başımı dürüst bir tarzda kurtarmak için savaşmayı, öldürülmeye tercih ederim. Onun için, şövalye, rica ederim efendinize söyleyiniz, yarın sabah Lady'm ile beraber hazır olacağım; eğer bana atımı ve zırhımı verirlerse savaşacağım." Şövalye, "Efendim, arzunuzun yerine getirileceğini size temin ederim," dedi.

Bundan sonra bu şövalye, "İyi dinleniniz," dedi; "yarın hazırlanabilmeniz için vaktinde kalkmaya dikkat edin; zira size elzem olan hiçbir şey esirgenmeyecek." Şövalye bunu söyledikten sonra gitti ve ertesi sabah erkenden gelip Sir Tristram ile Lady'sini dışarı götürdü. Sir Tristram'a kendi atını ve zırhını getirdi ve savaş meydanına gelmeye hazırlanmasını söyledi; çünkü o toprakların her sınıf halkı ve avam, bu savaşı görmek ve bir hüküm vermek için orada toplanmıştı. Şatonun sahibi Sir Breunor, yüzü örtülü olan karısıyla beraber, karısını elinden tutarak geldi ve Sir Tristram'a Lady'sinin nerede olduğunu sordu: "Eğer senin Lady'n, benimkinden güzelse kılıcınla karımın başını uçurabilirsin," dedi; "fakat benim Layd'm, eğer seninkinden daha güzelse, kılıcımla ben onun başını uçuracağım. Eğer seni yenersem senin Lady'ı benim olacak, senin başın kesilecek." Tristram, "Efendim, bu kötü ve feci bir âdet," dedi; "kendi başımın kesilmesini Lady'min başının kesilmesine tercih ederim." Sir Breunor, "Olmaz, olmaz," dedi; "evvela Lady'ler gösterilecek ve ikisinden biri mahkûm edilecek." Sir Tristram, "Hayır, buna razı değilim," dedi; "çünkü burada doğru bir hüküm verebilecek hiç kimse yok. Bununla beraber benim Lady'min seninkinden güzel olduğundan şüphe etmiyorum; bunu elimle ispat ve

kabul ettireceğim: aksini iddia edenin başı tehlikeye girecek." Bunu söyledikten sonra Sir Tristram, Güzel Isoud'u gösterdi ve yalın kılıcını havaya kaldırarak Isoud'u üç kere döndürdü. Bunu gören Sir Breunor da kendi Lady'sini aynı tarzda döndürdü. Mamafih Sir Breunor, Güzel Isoud'a baktığı zaman, şimdiye kadar ondan daha güzel bir kadın görmediğini düşünerek, karısının başının kesilmesinden korktu. Orada bulunanların hepsi Güzel Isoud'un diğer Lady'den daha güzel ve daha biçimli olduğunu söylediler. Sir Tristram, "Buna ne dersin?" dedi; "Senin yerinde olsaydım uzun zamandan beri bu kötü âdetime sadık kaldığım için, karımın başının kesilmesinin acı bir şey olduğunu düşünürdüm. İkinizin yüzünden şimdiye kadar değerli birçok şövalye ve Lady mahvoldu; onun için ikinizi de mahvetmek büyük bir kayıp sayılmaz." Sir Breunor, "Hakikati söylemeli," dedi; "senin Lady'n benimkinden güzel ve bunun böyle olmasına çok müteessirim. Bunu, herkesin gizlice fısıldadığını duyuyorum. Şimdiye kadar onun kadar güzel bir kadın görmedim; bunun için eğer sen benim Lady'mi öldürürsen, benim de seni öldüreceğimden ve Lady'ne sahip olacağımdan hiç şüphen olmasın." Sir Tristram, "Bir kadını elde etmek, hiçbir şövalyeye bu kadar pahalıya mal olmayacak," dedi; "kendi verdiğin karara, kendi kötü âdetine sadık kal; Lady'ni bana ver. Benim Lady'm seninkinden daha çirkin olsaydı, ona aynı şeyi sen yapacaktın." Sir Tristram, bu sözleri söyledikten sonra, Sir Breunor'un üstüne yürüdü, karısını aldı ve elinin tersiyle indirdiği bir kılıç darbesiyle Layd'sinin başını uçurdu. Sir Breunor, "Öyle olsun, şövalye; bana şimdi fenalık yaptın," dedi.

XXVI. BÖLÜM

Sir Tristram, Sir Breunor ile nasıl savaştı ve nihayet düşmanının başını nasıl kesti.

Sir Breunor, "Şimdi atına bin," dedi; "madem ki artık Lady'm yok, senin Lady'ni almak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Şövalyeler atlarına bindiler ve gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerinin üstüne atıldılar. Sir Tristram, Sir Breunor'u atından aşağı attı; Sir Breunor, çevik bir hareketle ayağa kalktı ve kılıcını yaklaşan Sir Trist-

ram'ın atına sapladı; evvela sağa, sonra sola doğru sendeleyen at, yere yıkılıp öldü. Sir Breunor, Sir Tristram'ı öldürmek için, onun üstüne saldırmıştı; fakat hafif ve çevik olan Sir Tristram, atının altından hızla kalktı. Sir Tristram, kalkanını kaldıramadan ve kılıcını çekemeden, düşmanı ona üç dört feci darbe indirmişti. Bundan sonra iki yabandomuzu gibi birbirlerinin üzerine atıldılar. İki asil şövalye gibi kudretli ve akıllı bir tarzda kılıç sallayıp çarpıştılar. Sir Breunor, değerini ispat etmiş bir şövalye idi; bundan evvel çok iyi şövalyelerin ölümüne sebep olmuştu ve bu kadar uzun zaman yaşaması da çok yazık bir şeydi. İki saate yakın bir zaman şuraya buraya atılarak böylece savaştılar ve ikisi de fena surette yaralandılar. Nihayet Sir Breunor, Sir Tristram'ın üstüne atıldı ve kuvvetine çok güvendiği için onu kollarının arasına alarak sıkıca yakaladı. Halbuki o sıralarda, Sir Tristram'ın, dünyanın en uzun boylu ve en kuvvetli şövalyesi olduğu rivayet edilirdi; hatta Sir Launcelot'tan da iri olduğu söylenirdi. Fakat Sir Launcelot, nefes bakımından daha dayanıklıydı. Böylece Sir Tristram, Sir Breunor'u derhal yere fırlattı, miğferini çözerek başını kesti. O zaman şatoda oturanların hepsi onun yanına gelip Sir Tristram'a saygı ve sadakat yemini ettiler; bu kötü âdeti bozmak için bir müddet şatoda kalmasını rica ettiler. Sir Tristram buna razı oldu. O sırada şatonun şövalyelerinden biri, Sir Breunor'un oğlu olan dürüst şövalye ve asil Prens, Sir Galahad'a gitti ve ona annesiyle babasının başına gelen felaketi anlattı.

XXVII. BÖLÜM

Sir Galahad, Sir Tristram ile nasıl savaştı; Sir Tristram teslim olarak Launcelot ile dostluk edeceğine nasıl söz verdi.

Sir Galahad, Yüz Şövalyeli Kral ile şatoya geldi ve Sir Tristram ile tek başına savaşmayı teklif etti. İki şövalye, atlarına binip büyük bir cesaretle savaşmaya hazırlandılar. Sir Galahad ile Sir Tristram öyle bir şiddetle çarpıştılar ki ikisi de atlarıyla beraber yere yuvarlandılar. Asil şövalyeler gibi hareket ederek atlarını bıraktılar. Kalkanlarını kaldırdılar, hiddet ve kinle kılıçlarını çekerek birbirlerine birçok ağır darbe indirdiler. Asil şövalyeler gibi çarpışıyorlar, eğilip kalkıyorlar, ileri atı-

lıyorlardı. Böylece uzun müddet, hemen hemen yarım gün savaştılar ve ikisi de feci surette yaralandılar. Nihayet Sir Tristram daha çevikleşti ve daha kuvvetlendi; darbelerinin şiddetini iki misli artırdı; gerilemeye mecbur olan Sir Galahad ölmek üzereydi. O sırada Yüz Şövalyeli Kral, bütün maiyetiyle Sir Tristram'ın üstüne şiddetle atıldı. Sir Tristram, üstüne çullanıldığını görünce onlara karşı gelemeyeceğini anladı. Akıllı bir harp şövalyesi gibi hareket ederek asil Prens Sir Galahad'a "Efendim, bana karşı böyle hareket etmeniz, bir şövalyeye yakışmaz," dedi; "bütün adamlarınızın benimle hep birden savaşmasına müsaade ediyorsunuz. Sizi asil bir şövalye zannediyorum, bu yaptığınız bir şerefsizliktir." Sir Galahad, Sir Tristram'a, "Hakikaten başka çare yok," dedi; "ya bana teslim olacaksın, ya öleceksin." "Ölmektense size teslim olmayı tercih ederim; fakat bu kendi kuvvetinizden fazla adamlarınızın kuvveti sayesinde oldu." Sir Tristram, bu sözleri söylerken kendi kılıcını ucundan tutarak kabzayı Sir Galahad'a uzattı. O sırada gelen Yüz Şövalyeli Kral, Sir Tristram'a şiddetle hücum etmeye başladı. Sir Galahad, "Bırakın, bu şövalyeye dokunmaya cüret etmeyin," dedi; "ben ona hayatını bağışladım." Yüz Şövalyeli Kral, "Böyle bir şey yaptığınız için utanmalısınız," dedi; "o sizin babanızı ve ananızı öldürmedi mi?" Sir Galahad, "Bu hususta onu pek ayıplayamam," dedi; "çünkü babam onu hapse attı, onu kendisiyle savaşmaya mecbur etti. Babamın çok kötü bir âdeti vardı: şatoya gelen her şövalyenin Lady'si, annemden çirkin olduğu takdirde, o Lady'yi ölüme mahkûm ediyordu; yendiği her şövalyeyi de öldürüyordu. Sığınacak yer arayan bir şövalyenin böyle misafir edilmesi, insanın şerefini lekeleyen bir anane ve çirkin bir âdetti. Bu âdeti yüzünden babamın yanına katiyen yaklaşmıyordum." Kral, "Bu hakikaten kötü bir âdetmiş," dedi. Sir Galahad, "Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi; "bu şövalye öldürülseydi çok yazık olurdu; çünkü Sir Launcelot dışında, bence o, yaşayan şövalyelerin en asilidir. Güzel şövalye, sana rica ediyorum, bana ismini, nereden geldiğini, nereye gittiğini söyle." Sir Tristram, "Efendim, benim ismim Sir Tristram de Liones," dedi; "Cornwall Kralı Mark tarafından İrlanda Kralı Anguish'e haberci olarak gönderildim. Cornwall Kralı, İrlanda Kralı'nın kızıyla evlenmek istiyor. İşte bu Lady benimle Cornwall'a gitmeye hazır, ismi Güzel Isoud'dur." Asil Sir Galahad, "Sir Tristram, bu topraklarda rahat edeceksiniz," dedi;

"eğer Sir Lancelot du Lake'ın yanına gideceğinize ve onunla birlikte yolculuk edeceğinize dair bana söz verirseniz, güzel Lady'nizle buradan uzaklaşmakta serbestsiniz. Size söz veriyorum, ben yaşadığım müddetçe, bu şato o tarz âdetlerden kurtulacak." Sir Tristram, "Efendim, sizi ilk önce Sir Launcelot du Lake zannettiğimi ve onun için sizden daha çok çekindiğimi söyleyebilirim," dedi; "size söz veriyorum, Sir Launcelot'u en kısa zamanda göreceğim ve onunla arkadaşlık edeceğim; çünkü dünyanın bütün şövalyeleri arasında dostluğunu en çok arzu ettiğim insan odur."

XXVIII. BÖLÜM

Sir Launcelot, Sir Gawaine'i kaçıran Sir Carados ile nasıl karşılaştı; Sir Gawaine nasıl kurtarıldı.

Bundan sonra Sir Tristram, Sir Galahad ile vedalaştı ve müsait bir zaman bulur bulmaz denize açıldı. O sıralarda Sir Galahad ile Sir Tristram, dev cüsseli, kudretli Kral Sir Carados'un, Sir Gawaine ile savaştığını duydular. Sir Gawaine, müthiş darbeler yedikten sonra atının üstünde bayıldığı zaman, Sir Carados, onu yakasından tutup atından indirmiş ve kendi eyerine sıkı sıkı bağlayarak şatosuna doğru yollanmıştı. Sir Carados, yoluna devam ederken bir tesadüf eseri olarak Sir Launcelot ile karşılaştı. Sir Launcelot, Sir Carados'un eyerinin önünde bağlı yatan Sir Gawaine'i derhal tanıdı. Sir Launcelot, Sir Gawaine'e, "A! Bu ne hal?" dedi. Sir Gawaine, "Eğer bana yardım etmezseniz halim feci olacak," dedi; "sizden ve Sir Tristram'dan başka, benim imdadıma yetişecek hiçbir şövalye bilmiyorum." Sir Launcelot, Sir Gawaine'in bu sözlerine üzüldü ve Sir Carados'a: "Şu şövalyeyi bırak ve benimle savaş," dedi. Sir Carados, "Sen bir aptaldan başka bir şey değilsin," dedi; "görürsün, sana da aynı şeyi yapacağım." Sir Launcelot, "Bana karşı yumuşak davranmayın," dedi; "çünkü haber vereyim ki, ben size karşı yumuşak davranacak değilim." Bunun üzerine Sir Carados, Sir Gawaine'in elini ayağını bağlayarak onu yere attı; hizmetkârından mızrağını aldı ve hız almak için Sir Launcelot'tan uzaklaştı. İki şövalye birbirleriyle karşılaştıkları zaman, ellerinde, kırılan mızraklarının sadece sapları kaldı. Kılıçlarını çekerek bir saatten fazla at üstün-

de çarpıştılar. Nihayet Sir Launcelot, Sir Carados'un miğferinin üzerine öyle bir darbe indirdi ki miğferin kafatasını koruyan kısmı delindi. O zaman Sir Carados'u yakasından tutup atının ayağına çeken Sir Launcelot kendi atından indi, düşmanının miğferini koparıp çıkardı ve başını uçurdu. Bunu yaptıktan sonra Sir Gawaine'i bağlayan bağları çözdü. Bu hikâye Sir Galahad ile Sir Tristram'a olduğu gibi anlatıldı. Nereye giderse gitsin, asalet, Sir Launcelot'un peşini bırakmıyordu. Sir Tristram, "Ah, ne yazık!" dedi; "eğer bu güzel Lady'ye dair olan haberi götürmeye mecbur kalmasaydım, yemin ederim ki, Sir Launcelot'u buluncaya kadar durup dinlenmezdim." Bundan sonra Sir Tristram ile Güzel Isoud, denizi aşarak Cornwall'a vardılar ve orada bütün asilzadeler tarafından karşılandılar.

XXIX. BÖLÜM

Kral Mark'ın Güzel Isoud ile düğününe, Güzel Isoud'un hizmetçisi Bragwaine'e ve Palamides'e dair.

Kral Mark ile Güzel Isoud büyük bir şaşaa ile muhteşem bir tarzda evlendiler. Fransızca kitapta söylendiği gibi, Sir Tristram ile Güzel Isoud birbirlerini hayatlarının sonlarına kadar sevdiler. Düğünde birçok mızrak oyunları ve müsabakalar yapıldı ve bu ziyafete birçok Lordlar ile Ladyler geldi; bütün bunların arasında en çok methedilen adam Sir Tristram idi. Uzun süren bu ziyafet bittikten sonra, Kraliçe Isoud'un yanında bulunan iki Lady'nin arzusu üzerine Dame Bragwaine'in öldürülmesi kararlaştırıldı. Bu Ladyler, Güzel Isoud'un hizmetçisi olan Dame Bragwaine'i kıskanıyorlar ve ondan nefret ediyorlardı. Ot toplamak için ormana gönderilen Dame Bragwaine, ayaklarından ve ellerinden bir ağaca bağlandı ve böylece üç gün bağlı kaldı. Bir tesadüf eseriyle Sir Palamides, Dame Bragwaine'i buldu ve onu ölümden kurtararak iyileşmesi için civardaki bir manastıra götürdü. Kraliçe Isoud, hizmetçisini bulamayınca, şimdiye kadar hiçbir Kraliçenin üzülmediği kadar üzüldü; zira kendi memleketinden bu kadın ile geldiği için dünyada en çok sevdiği kadın Dame Bragwaine idi.

Böylece günün birinde Kraliçe Isoud, avunmak için ormanda yürüdü; orada bir çeşmenin yanında oturarak büyük bir kedere kapıldı.

Birdenbire yaklaşan Sir Palamides, Güzel Isoud'un bütün şikâyetlerini duydu ve "Madam Isoud," dedi, "eğer dilediğim şeyi verirseniz Dame Bragwaine'i size sağ salim getireceğim." Kraliçe, bu teklife o kadar çok sevindi ki, Sir Palamides'e her istediği şeyi vereceğini hiç düşünmeden vaat etti. Sir Palamides, "Peki efendim," dedi, "sözünüzü tutacağınıza inanıyorum. Buada yarım saat beklerseniz Dame Bragwaine'i size getireceğim." Güzel Isoud, "Sizi bekleyeceğim," dedi. Sir Palamides o manastırın yolunu tuttu ve Dame Bragwaine ile beraber çabucak geri döndü. Gerçi Dame Bragwaine, istemeye istemeye geri dönmüştü, çünkü Kraliçe'ye olan sevgisi yüzünden hayatı tehlikede idi. Buna rağmen, istemeye istemeye, Sir Palamides ile beraber Kraliçe'ye döndü. Kraliçe, onu görünce son derece sevindi. Sir Palamides, "Ben verdiğim sözü tuttum efendim," dedi; "siz de bana söz verdiğinizi unutmayınız." Kraliçe, "Sir Palamides," dedi, "istediğinizi bilmiyorum, fakat emin olun ki, size bol bol vaatlerde bulunurken aklıma fena bir şey gelmemişti; fena bir şey yapmayacağımı da size haber veriyorum." Sir Palamides, "Ne istediğimi size şimdi bildirecek değilim, efendim," dedi; "fakat sizden ne dilediğimi kocanız Lordumun önünde söyleyeceğim." Bunun üzerine Kraliçe yola çıkarak Kral'ın bulunduğu yere gitti; onu takip eden Sir Palamised, Kral'ın huzuruna gelince, "Kralım, dürüst bir Kral sıfatıyla hakkımda dürüst bir hüküm vermenizi diliyorum," dedi. Kral, "Meseleyi anlat, dürüst bir hüküm vereceğim," dedi.

XXX. BÖLÜM

Palamides, Kraliçe Isoud'u nasıl istedi; Lambegus, Kraliçeyi kurtarmak için onu nasıl takip etti; Isoud nasıl kaçtı.

Palamides, "Efendim," dedi, "Kraliçeniz Isoud'a kaybetmiş olduğu Dame Bragwanie'i geri getireceğimi vaat etmiştim; fakat bana dilediğimi vermesini şart koşmuştum. Kraliçe, hiç çekinmeden ve düşünmeden, buna razı oldu." Kral "Buna ne dersiniz, Lady'm?" dedi. Kraliçe, "Söylediği doğru," dedi; "bağlı olduğum Dame Bragwaine'i görmek beni o kadar sevindirecekti ki, Sir Palamides'e dilediğini yapacağımı hakikaten vaat ettim. Kral, "Peki, efendim," dedi; "madem ki hiç dü-

şünmeden, onun her istediğini vereceğinizi söylediniz, sözünüzü tutmanızı istiyorum. O zaman Sir Palamides, "Öyle ise Kraliçenizi istiyorum," dedi; "onu istediğim yere götürmek, ona dilediğim gibi hâkim olmak istiyorum." Bunu duyan Kral hiç hareket etmedi, Sir Tristram'ı düşündü ve Sir Tristram'ın Isoud'u kurtaracağını tahmin etti. Uzun uzadıya düşünmeden, "Isoud'u al, bu yüzden başına gelecek maceraları da göze al" dedi; "Sir Palamides, onu uzun müddet alıkoyabileceğini hiç sanmam." Sir Palamides, "Bu maceraya atılmaya pekâlâ cüret edebilirim," dedi. Sözün kısası, Sir Palamides, Isoud'u elinden tuttu, "Benimle gelmeyi reddetmeyiniz, efendim," dedi; "sizden istediğim yegâne şey, vaadinizi tutmanızdır." Kraliçe, "Seninle gitmekten çok korkuyorum," dedi; "verdiğim söz sayesinde sen beni müşkül vaziyete düşürdün, fakat beni senin elinden şerefli bir şekilde kurtaracaklarına hiç şüphe etmiyorum." Sir Palamides, "Ne olursa olsun," dedi. Böylece Kraliçe Isoud, Palamides'in atının arkasına oturtuldu ve Sir Palamides yola çıktı. Kral, derhal Sir Tristram'ı arattı, fakat ormanda ava çıkan Sir Tristram bir türlü bulunamıyordu; silah taşıdığı zaman ormanlarda ava çıkmak Sir Tristram'ın âdetiydi. Kral, "Eyvah! Artık şerefim ebediyen lekelendi," dedi; "kendi rızamla benim Lady'm, benim Kraliçem mahvolacak." O sırada Sir Tristram'ın şövalyelerinden biri olan Lambegus isminde bir şövalye ilerleyerek, "Lordum," dedi, "madem ki Sir Tristram'a itimadınız var, efendimin hatırı için ya Kraliçenizin peşinden gidip onu kurtaracağım, yahut da yenileceğim." Kral, "Çok teşekkür ederim," dedi; "Eğer yaşarsam, Sir Lambegus, bu hizmetinizin mükâfatlandırıldığını göreceksiniz." Bunun üzerine Sir Lambegus silahlandı ve Kraliçe'nin peşinden gitti. Kısa bir müddet sonra Sir Palamides'e yetişti. Sir Palamides, Kraliçe'yi bırakarak, "Sen kimsin? Sir Tristram mısın?" dedi. Sir Lambegus, "Hayır, Sir Tristram'ın adamıyım, ismim Lambegus," dedi. Sir Palamides, "Buna çok müteessirim," dedi; "Sir Tristram olmanı tercih ederdim." Sir Lambegus, "Söylediğine inanıyorum," dedi; "fakat Sir Tristram karşına çıkınca nefes almaya vakit bulamayacaksın." Bundan sonra birbirlerinin üstüne atılarak mızraklarını paramparça ettiler, sonra kılıçlarını çekip birbirlerinin miğferlerine ve zırhlarına vurmaya başladılar. Nihayet Sir Palamides, Sir Lambegus'u o suretle yaraladı ki Sir Lambegus âdeta ölü bir halde yere yığıldı. Bundan sonra Sir Palamides, Güzel

Isoud'u aradı, fakat Kraliçe ortadan kaybolmuştu ve onun nereye gittiğini bilmiyordu. Sir Palamides, şimdiye kadar asla duymadığı büyük bir kedere kapıldı. Kraliçe ise ormana daldı; orada bir kuyu buldu ve kendisini kuyuya atarak boğulmayı düşündü. Tam o sırada, bir şövalye, iyi bir tesadüf eseriyle Kraliçe'nin yanına yaklaştı. Civarda bir şatosu bulunan bu şövalyenin ismi Sir Adtherp idi. Sir Adtherp, Kraliçe'yi böyle fena bir vaziyette görünce kurtardı ve onu kendi şatosuna götürdü. Kraliçe'nin kim olduğunu öğrenince silahlandı, atına bindi ve Sir Palamides'ten intikam alacağını söyledi. Fakat Sir Palamides ile karşılaştığı zaman ağır surette yaralandı ve Sir Palamides, ona kendisiyle niçin savaştığını ve Kraliçe'yi şatoya nasıl götürdüğünü zorla söyletti. Sir Palamides, "Şimdi beni oraya götür yoksa seni öldürürüm," dedi. Sir Adtherp, "Efendim, o kadar yaralıyım ki, sizi takip edemeyeceğim," dedi, "fakat şu yoldan giderseniz şatoma varırsınız ve orada Kraliçe'yi bulursunuz." Sir Palamides, yoluna devam ederek şatoya vardı. Şatonun pencerelerinin birinden bakan Güzel Isoud, Sir Palamides'i gördü ve kapıları sıkı sıkı kapattı. Sir Palamides, içeriye giremeyeceğini anlayınca, atının eyerini ve dizginlerini çıkarıp hayvanı bir çayırda otlattı ve aklını kaybetmiş, ne yaptığını bilmeyen bir adam gibi kapının önünde oturdu.

XXXI. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Palamides'in peşinden nasıl gittiği; onu bularak nasıl savaştığı; savaşın Isoud sayesinde nasıl bittiği.

Şimdi Sir Tristram'dan bahsedelim. Sir Tristram, evine dönüp Güzel Isoud'un Sir Palamides ile gittiğini öğrenince sonsuz bir hiddete kapıldı. "Eyvah! Benim bugün şerefim lekelendi," dedi. Sonra hizmetkârı Gouvernail'e "Çabuk ol, bir an evvel silahlanıp atıma bineyim!" diye bağırdı; "Lambegus'un, Sir Palamides'e karşı gelecek kadar kudreti ve kuvveti olmadığını çok iyi biliyorum. Ah! Ne yazık, onun yerine ben gitmeliydim." Sir Tristram silahlanıp atına biner binmez, peşinden gelen Gouvernail ile ormana girdi; kısa bir zaman sonra şövalyesi Lambegus'ü ölüm halinde yaralı buldu. Sir Tristram, onu bir ormancının yanına taşıdı ve ona iyi bakılmasını istedi. Bundan sonra yo-

luna devam ederek ağır yaralı olan Sir Adtherp'i buldu. Sir Adtherp, eğer buna mâni olmasaydı, Kraliçe'nin, kendini nasıl öldüreceğini; Kraliçe'nin hatırı için Sir Palamides ile savaşmayı nasıl göze aldığını anlattı. Sir Tristram, "Benim Lady'ın nerede?" dedi. Şövalye, "Efendim, eğer şatomda kalabildiyse, muhakkak oradadır," dedi. Sir Tristram, "Gösterdiğin büyük iyiliğe çok teşekkür ederim," diyerek şatoya yaklaşıncaya kadar yoluna devam etti. Sir Palamides'i kapının eşiğine oturmuş, uyurken buldu; atının da yanında otladığını gördü. Sir Tristram, "Git, Gouvernail," dedi; "ona uyanıp hazırlanmasını söyle." Gouvernail, Sir Palamides'in yanına gitti ve "Sir Palamides, uyan, zırhını giy," dedi. Fakat Sir Palamides öyle bir dalmıştı ki, Gouvernail'in ne söylediğini duymadı. Gouvernail, geri dönerek Sir Tristram'a Sir Palamides'in uyuduğunu, yahut çıldırdığını söyledi. Sir Tristram, "Gene git, kalkmasını söyle," dedi; "en büyük düşmanı Sir Tristram'ın burada olduğunu bildir." Gouvernail tekrar gitti ve Sir Palamides'e mızrağının ucu ile dokunarak, "Sir Palamides, hazırlan," dedi; "bil ki, Sir Tristram şuracıkta duruyor, senin en büyük düşmanın olduğuna dair sana haber gönderiyor." Bunun üzerine Sir Palamides, hiçbir kelime söylemeden sükûnetle ayağa kalktı, eyerleyip atına hızla bindi, mızrağını eline aldı ve iki şövalye, mızraklarını kaldırarak süratle birbirlerinin üzerine atıldılar. Sir Tristram, Sir Palamides'i atının kuyruğundan aşağı attı. Sir Palamides, çevik bir hareketle kalkanını kaldırıp, kılıcını çekti ve aynı Lady'nin aşkı için savaşan bu iki şövalye, şiddetle çarpışmaya başladılar. Isoud, şatonun surlarından bakarak Sir Tristram ile Sir Palamides'in ne kadar dehşetle savaştıklarını görüyordu. İkisi de fena surette yaralanmıştı, fakat Sir Palamides'in yaraları Sir Tristram'ın yaralarından daha ağırdı. Eğilip öne doğru atılarak, iki saatten fazla çarpıştılar ve nihayet Güzel Isoud, keder ve ıstırabından bayılacak gibi oldu. "Ah! Bunlardan birisini sevdim ve hâlâ da seviyorum," dedi; "Sir Palamides'i sevmiyorum ama, öldürülürse çok yazık olur. Bu savaşın sonunda Sir Palamides'in öleceğini pekâlâ biliyorum, henüz vaftiz edilmedi ve onun bir kâfir olarak ölmesini hiç temenni etmezdim." Güzel Isoud, bunu söyledikten sonra aşağı indi ve artık savaşmaması için Sir Tristram'a yalvardı. Sir Tristram, "Ah efendim! Ne demek istiyorsunuz?" dedi; "şerefimin lekelenmesini mi istiyorsunuz? Size itaat edeceğimi pekâlâ biliyorsunuz." Güzel Isoud,

"Şerefinizi kaybetmenizi istemiyorum," dedi; "fakat benim hatırım için şu bedbaht kâfire, şu Palamides'e kıymamanızı istiyorum." Sir Tristram, "Efendim, sizin hatırınız için savaşmaktan vazgeçeceğim," dedi.

Bunun üzerine Isoud, Sir Palamides'e, "Ben bu memlekette bulundukça, senin buradan uzak olmanı emrediyorum," dedi. Sir Palamides, "Bunu hiç istememekle beraber emrinize boyun eğeceğim," dedi. Güzel Isoud, "Öyle ise Kral Arthur'un sarayına git," dedi; "Kraliçe Guenever'e benden selam söyle; memlekette sadece dört âşığın mevcut olduğunu; bunların da Sir Launcelot du Lake ile Kraliçe Guenever ve Sir Tristram de Liones ile Kraliçe Isoud olduklarını bildir."

XXXII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Kraliçe Isoud'u nasıl geri getirdiğine ve Kral Mark ile Sir Tristram arasında geçen kavgaya dair.

Sir Palamides, büyük bir kederle yola çıktı. Sir Tristram, Kraliçe'yi alıp Kral Mark'ın yanına götürdü ve Kraliçe'nin evine dönüşü büyük bir sevinç içinde kutlandı. O sıralarda hiç kimse Sir Tristram kadar sevilmiyordu. Sir Tristram, şövalyesi Sir Lambegus'u ormancının evinden getirtti. Sir Lambegus uzun müddet hasta yattıktan sonra tamamen iyileşti. Böylece uzun müddet herkes sevinç ve neşe içinde yaşadı. Fakat Sir Tristram'ın yakın akrabası olan Sir Andred, Sir Tristram ile Güzel Isoud'u daima kolluyor, onlara bir iftira atmak için fırsat arıyordu. Günün birinde Sir Andred, Sir Tristram'ın, pencerede duran Güzel Isoud ile konuştuğunu görerek bunu Kral'a anlattı. Bunun üzerine Kral, eline bir kılıç alıp Sir Tristram'a gitti ve onun yalancı bir hain olduğunu söyleyerek, yeğenini vurmak istedi, ona çok yakın duran Sir Tristram, kılıcın altından kaçtı ve kılıcı Kral'ın elinden aldı. O zaman Kral, "Benim şövalyelerim ve adamlarım nerede? Size emrediyorum, bu haini öldürün," diye bağırdı. Fakat o sırada Kral'ın feryadını duyarak harekete geçecek kimse mevcut değildi. Sir Tristram, hiç kimsenin kendisine karşı gelmediğini görünce, Kral'a sanki vuracakmış gibi kılıcını salladı. O zaman Kral Mark kaçtı. Sir Tristram, onun peşinden koşarak kılıcının yassı tarafı ile Kral'ın ensesine beş altı de-

fa vurdu ve Kralı yüzükoyun yere kapaklanmaya mecbur etti. Sir Tristram gidip silahlandı, atına bindi, adamını da yanına alarak ormanda ilerlemeye başladı. Günün birinde Kral Mark'ın şövalyelerinden olan iki kardeşle karşılaştı. Sir Tristram, bu kardeşlerden birinin başını kesti, diğerini de ölüm derecesinde yaralayarak kardeşinin kesik başını Kral'a götürmesini emretti. Sir Tristram, ormanda bunlardan başka daha otuz kişiyi yaraladı. Kardeşinin başını taşıyan şövalye, getirdiği haberi söylemek üzere Kral'ın huzuruna çıktığı zaman, orada, Kral'ın ve Kraliçe'nin önünde can verdi. Bunun üzerine Kral Mark, müşavirlerini toplantıya çağırdı ve asilzadelerine Sir Tristram'a ne yapmak gerektiğini sordu. Asilzadeler ve bilhassa kethüda Sir Dinas, "Efendim, size Sir Tristram'ı çağırmanızı tavsiye ediyoruz," dediler; "zira, Sir Tristram, müşkül vaziyete düştüğü takdirde birçok adamın onun tarafını tutacağını bilmenizi istiyoruz." Sir Dinas, "Efendim, Sir Tristram'ın Hıristiyan şövalyeleri arasında eşsiz olduğunu, hiç kimsenin onunla boy ölçüşemediğini anlamanız lazım," dedi; "Sir Launcelot du Lake'den başka, onun kadar kuvvetli ve cesur hiçbir şövalye tanımıyoruz. Eğer Sir Tristram, sizin sarayınızı bırakıp Kral Arthur'un sarayına giderse, orada öyle dostlar edinecek ki, ona yapabileceğiniz kötülüklere hiç aldırmayacak. Onun için size tavsiye ederim efendim, ona karşı lütufkâr davranın." Kral, "Onun çağırılmasına ve yeniden dost olmamıza razıyım," dedi. Bunun üzerine asilzadeler, yolculuğunun emniyet içinde geçeceğini temin ederek, Sir Tristram'ı çağırttılar. Sir Tristram, Kral'ın yanına varınca, iyi karşılandı, hiçbir şeyden bahsedilmedi, birçok eğlenceler ve oyunlar tertip edildi. Bundan sonra Kral ile Kraliçe, Sir Tristram ile ava çıktılar.

XXXIII. BÖLÜM

Sir Lamorak'ın otuz şövalye ile yaptığı mızrak oyunu; Kral Mark'ın arzusu üzerine Sir Tristram'ın, Sir Lamorak'ın atını yere serişi.

Kral ile Kraliçe çadırlarını bu ormanda bir ırmak boyuna kurdular; her gün ava çıkılıyor ve mızrak oyunları yapılıyordu; çünkü orada her gelenle mızrak oyunu yapmaya hazır, otuz şövalye vardı. Bir tesadüf

eseri olarak bu ormana Sir Lamorak de Galis ile Sir Driant geldiler. Sir Driant, gayet iyi mızrak kullanmakla beraber en sonunda atından düştü. Bundan sonra Sir Lamorak, mızrak oyununa iştirak etmeyi teklif etti. Bir tek kişi bile kalmamak üzere, otuz şövalyenin otuzunu da yere serdi ve bazıları fena surette yaralandılar. Kral Mark, "Bu kadar yiğitlik gösteren şövalyenin kim olduğunu merak ediyorum," dedi. Sir Tristram, "Efendim, yeryüzünde onun kadar asil, pek az şövalye olduğunu biliyorum," dedi; "ismi Sir Lamorak de Galis'tir." Kral, "Bazılarımızın onunla başa çıkamadan buradan gitmesi, çok büyük bir şerefsizlik olur," dedi. Sir Tristram, "Efendim, asil bir adamın onunla şimdi karşılaşması bence şerefli bir hareket olmaz," dedi; "şimdiye kadar dünyada hiçbir şövalyenin başaramayacağı derecede büyük işler yaptı; onun için onu şimdi tahrik etmek büyük bir şerefsizlik ve kötülük sayılır; zira artık kendisi de, atı da yorgun düştüler. İyice düşünecek olursak, bugün gösterdiği yiğitliğin Sir Launcelot du Lake'e bile yaraşacağını söyleyebiliriz." Kral Mark, "Eğer beni ve Lady'm Güzel Isoud'u seviyorsanız silahlarınızı alıp, Sir Lamorak de Galis ile mızrak oyunu yapın," dedi. Sir Tristram, "Efendim, şövalyeliğe yakışmayan bir şey yapmamı istiyorsunuz," dedi; "onu atından düşürebileceğimi sanıyorum; bunu yapmakta hiçbir hüner de yok; çünkü ben de, atım da dinçiz; halbuki Sir Lamorak ile atı öyle değil. Şunu da biliniz ki, Sir Lamorak, kendisiyle savaşmamı büyük bir kötülük olarak görecek; çünkü herhangi iyi bir insan, karşısındakini müşkül vaziyete düşürmekten asla hoşlanmaz. Fakat sizi kızdırmak istemediğim için, istediğinizi yapacağım, emrinize itaat edeceğim." Böylece Sir Tristram derhal silahlandı, atına binerek ilerledi. Sir Lamorak, Sir Tristram'ın üstüne şiddetle atıldı; fakat hem kendi mızrağının, hem de Sir Tristram'ın mızrağının kırılması yüzünden, Sir Lamorak oturduğu eyerle beraber yere yuvarlandı. O zaman Sir Lamorak, eyerinden kısa bir zamanda kalktı, kalkanını önüne koyup, kılıcını çekerek, Sir Tristram'a "Şövalye, eğer cüret ediyorsan, atından in," dedi. Sir Tristram, "Hayır, artık seninle savaşmam," dedi; "zaten şimdiye kadar seninle savaşmam dahi bana şerefsizlik temin etti, sana ise şeref kazandırdı." Sir Lamorak, "Bu hususta sana teşekkür edecek değilim," dedi; "madem ki beni at sırtında yendin, eğer Sir Tristram isen, benimle yaya savaşmanı istiyorum." Sir Tristram, "Savaşmaya-

cağım," dedi; "benim ismim Sir Tristram de Liones, bundan emin olabilirsin; sizin de Sir Lamorak de Galis olduğunuzu pekâlâ biliyorum. Size karşı yaptığım bu hareketi mecbur olduğum için istemeye istemeye yaptım. Fakat arzunuzu yerine getirerek artık sizinle savaşmayacağım; şimdiye kadar yaptıklarımdan utanıyorum." Sir Lamorak, "İster kendi şerefsizliğinden utan, ister benim şerefsizliğimden," dedi; "bir Kral'ın oğlu beni müşkül bir vaziyete düşürdü, bir Kral'ın oğlu da seni müşkül vaziyete düşürecek. Eğer sen herkesin söylediği kadar değerli bir şövalye isen, atından inip benimle savaşmanı istiyorum." Sir Tristram, "Sir Lamorak, büyük cesaretiniz olduğunu anlıyorum," dedi; "ve hakikati söylemek icap ederse, cesur olmakta haklısınız. Fakat dinlenmiş bir şövalyenin, yorgun olan diğer bir şövalyeyi yere sermesi bana ağır geliyor. Çünkü ebediyen ayakta kalabilen, ebediyen dayanabilen bir şövalye ve bir at henüz dünyaya gelmemiştir. Onun için sizinle artık savaşmayacağım; şimdiye kadar savaştığıma da pişmanım," Sir Lamorak, "Elime bir fırsat geçerse, size bunun cezasını çektireceğim," dedi.

XXXIV. BÖLÜM

Sir Lamorak, Sir Tristram'a kötülük olsun diye boynuzdan yapılmış bir kadehi Kral Mark'a nasıl gönderdi ve Sir Tristram, küçük bir kiliseye nasıl götürüldü.

Sir Lamorak, Sir Driant ile beraber Sir Tristram'dan ayrıldı. Yolda giderlerken, Morgan le Fay tarafından gönderilen bir şövalye ile karşılaştılar. Bu şövalye, altınla işlenmiş ve boynuzdan yapılmış güzel bir kadeh taşıyordu. Boynuzdan yapılmış bu kadehin bir hususiyeti vardı: Kocalarına sadık olan Ladyler ve asil kadınlar bu kadehten içebiliyorlardı; kocalarına sadık olmayanlar, kadehteki içkiyi üstlerine döküyorlar; sadık kadınlar bu kadehten rahat rahat içebiliyorlardı. Bu kadeh Kraliçe Guenever'in içmesi için ve Sir Launcelot'a fenalık yapmak üzere Kral Arthur'a gönderilmişti. Sir Lamorak, o şövalyeye kadehi niçin taşıdığını zorla anlattırdı. "Bu kadehi Kral Mark'a ya götüreceksin yahut da şimdi öleceksin," dedi; "sana açıkça söyleyeyim: Sir Tristram'a hakaret ve fenalık olsun diye, bu kadehi, benim tarafımdan

onun dayısı Kral Mark'a götüreceksin ve bununla karısının kendisine sadık olup olmadığını denemesini istediğimi söyleyeceksin." Böylece bu şövalye, Kral Mark'ın bulunduğu yere gidip ona bu güzel kadehi verdi; kadehin Sir Lamorak tarafından gönderildiğini ve ne gibi bir hususiyeti olduğunu söyledi. Bunun üzerine Kral, Kraliçe Isoud'a ve diğer yüz Lady'ye bu kadehten içirdi ve aralarından dökmeden içebilen ancak dört Lady çıktı. Kral Mark, "Ah! Bu ne ayıp şey!" diyerek Kraliçe Isoud'un da, diğer bütün Ladylerin de yakılacağına dair büyük bir yemin etti. O zaman bütün asilzadeler bir araya toplanıp, sihirle yapılan bir kadeh yüzünden, o sırada yeryüzünde yaşayan sihirbazların ve cadıların en hainiden gelen bir kadeh için, bu Ladylerin yakılamayacağını açıkça söylediler. Zaten bu kadeh hiçbir zaman iyi bir işe yaramamıştı, daima kavgalara, anlaşmazlıklara sebep olmuştu; Morgan le Fay ise, sadık âşıkların her zaman için düşmanıydı. Bu yüzden birçok şövalye, günün birinde Morgan le Fay ile karşılaşırlarsa, ona pek nazik davranmayacaklarına yemin etmişlerdi. Sir Tristram, Sir Lamorak'ın bu kadehi, Kral Mark'a göndermesine son derece hiddetlendi; çünkü bu hareketin, kendisine fenalık olsun diye yapıldığını pekâlâ biliyor ve günün birinde Sir Lamorak'tan hıncını almayı tasarlıyordu. Sir Tristram, fırsat buldukça Güzel Isoud'un yanına gitmeyi âdet edinmişti; akrabası Sir Andred ise onu Güzel Isoud ile yakalayabilmek için fırsat kolluyordu. Böylece günün birinde Sir Andred, Sir Tristram'ın sevgilisinin yanına ne zaman gideceğini anladı. Yanına on iki şövalye aldı, gizlenerek Sir Tristram'ın üstüne birdenbire atıldı ve böylece Sir Tristram, Güzel Isoud ile yakalandı. Sir Tristram'ın elini ayağını bağladılar ve onu ertesi güne kadar böyle bağlı tuttular. Bundan sonra Kral Mark'ın, Sir Andred'in ve asilzadelerden bazılarının rızasıyla Sir Tristram, bağlı olarak, kırk şövalye tarafından muhakeme edilmek için, deniz kenarındaki kayaların tepesinde bulunan küçük bir kiliseye götürüldü. Sir Tristram, ölümden kurtulmanın imkânsız olduğunu görünce, "Aziz Lordlar," dedi; "Cornwall memleketi için neler yaptığımı, hepinizin iyiliği için ne gibi tehlikelere maruz kaldığını hatırlayın. Cornwall vergisi uğruna değerli şövalye Sir Marhaus ile savaştığım zamanlar, onunla savaşmayı hepinizin reddettiği zamanlar, daha iyi mükâfatlandırılacağım vaat edilmişti. Eğer dürüst ve iyi kalpli şövalyeler iseniz, böyle şerefsiz bir ölüme mahkûm edilmeme razı

olmayın. Benim bu tarzda öldürülmem, bütün şövalyelik namına ayıp sayılacak. Şimdiye kadar karşıma çıkan her şövalyeden üstün yahut da onunla aynı ayarda olduğumu iddia edebilirim." Sir Andred, "Yazıklar olsun sana, kendini beğenmiş yalancı hain!" dedi; "Bütün böbürlenmene rağmen bugün öleceksin." Sir Tristram, "Ah! Andred, Andred!" dedi, "Sen benim akrabam olacaksın, halbuki şimdi bana karşı tam bir düşman gibi hareket ediyorsun. Bununla beraber burada başbaşa kalsaydık, beni öldüremezdin." Sir Andred, "Öyle mi?" diyerek kılıcını çekti ve Sir Tristram'ı öldürecekmiş gibi yaptı. Sir Tristram, onun bu halini görünce, her biri diğer bir şövalyenin bileğine sıkı sıkı bağlı olan ellerine baktı, ani bir hareketle şövalyelerin ikisini de kendisine doğru çekerek, ellerinin bağlarını kopardı, akrabası Andred'in üstüne atılıp kılıcını elinden kaptı ve ona öyle bir vuruş vurdu ki Sir Andred yere yığıldı. Sir Tristram, on şövalyeyi öldürünceye kadar böyle savaştı. Bundan sonra kiliseyi ele geçirdi ve sığındığı bu yeri kudretiyle müdafaa etti. Bunun üzerine büyük bir feryat yükseldi ve yüz kişiden fazla bir kalabalık Sir Andred'e doğru hızla koştu. Sir Tristram, halkın yaklaştığını görünce, çıplak olduğunu hatırlayarak kilisenin kapısını kapadı, sonra pencerelerden birinin parmaklığını koparark, kendini pencereden aşağı attı ve denizdeki kayaların üstüne düştü. Böylece ne Sir Andred, ne de arkadaşlarından biri, onu ele geçirebildiler.

XXXV. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, adamları tarafından nasıl yardım gördüğü, Kraliçe güzel Isoud'un vebalılar hastanesine konulması ve Tristram'ın nasıl yaralandığı.

Onlar gittikten sonra Sir Tristram'ın adamları olan Gouvernail, Sir Lambegus ve Sir Sentraille de Lushon, efendilerini aradılar. Onun kaçtığını duydukları zaman son derece sevindiler. Sir Tristram'ı kayaların üstünde buldular ve onu kilisede mihrabı örten kıymetli örtülerle yukarıya çektiler. Sir Tristram onlara, Güzel Isoud'un nerede bulunduğunu sordu; onun, Andred'in adamlarının elinden kurtulduğunu zannediyordu. Gouvernail, "Efendim, onu vebalılar hastanesine koydular," dedi. Sir Tristram, "Eyvah!" dedi, "Onun gibi güzel bir Lady'ye hiç de

uygun olmayan bir yer ve eğer bu iş bana düşerse, orada uzun zaman kalmayacak." Sir Tristram, adamlarını yanına alarak Güzel Isoud'un bulunduğu yere gitti; onu oradan alıp, bir ormanda bulunan güzel bir şatoya götürdü ve şatoda beraber oturdular. Değerli şövalye, adamlarının gitmesini istedi; "Çünkü şu sırada benden size hayır gelmez," dedi. Böylece Gouvernail'den başka hepsi gittiler. Günün birinde Sir Tristram, hoş vakit geçirmek için ormana gitti ve orada her nasılsa uykuya daldı. Derken, ormana bir adam geldi; Sir Tristram, evvelce bu adamın kardeşini öldürmüştü. Adam, Sir Tristram'ı bulunca, onu bir ok ile omzundan yaraladı; Sir Tristram da derhal ayağa fırlayarak bu adamı öldürdü. O sırada, Sir Tristram ile Güzel Isoud'un o şatoda bulunduğu, Kral Mark'a söylenmişti. Kral Mark, Sir Tristram'ı öldürmek için yanındaki şövalyelerle en kısa zamanda oraya geldi. Fakat şatoya vardığı zaman Sir Tristram'ın gitmiş olduğunu gördü. Güzel Isoud'u alıp sarayına götürdü ve onu sıkı sıkı öyle bir hapsetti ki, Kraliçe'nin Tristram'dan, Tristram'ın da Kraliçe'den haber alması artık tamamen imkânsızdı. Sir Tristram, eski şatoya doğru yaklaştığı zaman, atların nal izlerini gördü ve sevgilisinin gittiğini anladı. Bunun üzerine Sir Tristram, derin bir kedere kapıldı ve uzun zaman büyük bir acı çekti; çünkü kendisini yaralayan ok zehirliydi. Güzel Isoud, Dame Bragwaine'in akrabası olan bir Lady ile Sir Tristram'a haber gönderdi. Bu Lady, Sir Tristram'a giderek, bu şekilde iyileşmesi için hiçbir çare olmadığını söyledi. "Sevgiliniz Güzel Isoud, size yardım edemeyecek" dedi; "onun için derhal Brötanya'ya, Kral Howell'in yanına gitmenizi istiyor. Orada Kral'ın kızı Beyaz Elli Isoud'u bulacaksınız ve o, size yardım edecek." Bunun üzerine Sir Tristram ile Gouvernail, gemiye bindiler ve Brötanya'ya gittiler. Kral Howell, gelenin Sir Tristram olduğunu anlayınca son derece sevindi. Sir Tristram, "Efendim," dedi, "kızınızın bana yardım etmesi için bu memlekete geldim; çünkü bana, beni ondan başka hiç kimsenin iyileştiremeyeceğini söylediler. Ve böylece kısa bir zaman içinde, Beyaz Elli Isoud, Sir Tristram'ı iyileştirdi.

XXXVI. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Brötanya Kralı Howell'e harpte nasıl hizmet ettiği ve düşmanını savaş meydanında nasıl öldürdüğü.

Grip isimli bir Kont vardı ve bu Kont, Kral'a karşı şiddetle savaşıyor, onu müşkül vaziyete düşürüyor ve ülkesini kuşatıyordu. Günün birinde Kral Howell'in oğlu Sir Kehydius, kuşatılan yerden çıkıp hücuma geçmek isterken, o kadar ağır surette yaralandı ki az kalsın ölecekti. O zaman Gouvernail, Kral'a gitti ve "Efendim," dedi, "Lordum Sir Tristram'dan, bu müşkül anınızda yardım istemenizi tavsiye ediyorum." Kral, "Tavsiyenizi dinleyeceğim," diyerek Sir Tristram'a gitti ve harplerinde kendisine yardım etmesi için ricada bulundu; "Zira, oğlum Sir Kehydius artık savaş meydanına çıkamaz," dedi. Sir Tristram, "Efendim," dedi, "ben savaş meydanına çıkıp elimden geleni yaparım." Bunun üzerine Sir Tristram, kuşatılmış olan şehirden, toplayabildiği adamlarla çıktı ve öyle kahramanlıklar yaptı ki bütün Brötanya'da dillere destan oldu. Nihayet, büyük kudreti ve kuvveti sayesinde kendi elleriyle Kont Grip'i öldürdü; aynı günde yüzden fazla şövalye öldürdü. Bunun üzerine Sir Tristram'ı, büyük bir kalabalık, muhteşem bir tarzda karşıladı. Kral Howell, onu kucaklayarak, "Sir Tristram, bütün ülkemi sana bağışlayacağım," dedi. Sir Tristram, "Allah göstermesin," dedi; "kızınız sayesinde kendimi size borçlu hissediyorum." Bundan sonra Kral Howell ile oğlu Keyhdius'un gayretleri ve teklifleri sayesinde, Isoud ile Sir Tristram arasında büyük bir muhabbet başladı. Isoud hem iyi, hem güzel, hem de asil bir aileden gelen, asil bir şöhrete sahip olan bir kadındı. Sir Tristram, ise o kadar iyi ağırlanıyor, o kadar hediyeler alıyor ve her bakımdan o kadar hoş vakit geçiriyordu ki, Güzel Isoud'u hemen hemen unutmuştu bile. Böylece günün birinde Sir Tristram, Beyaz Elli Isoud ile evlenmeye razı oldu. Nihayet evlendiler ve düğünleri ihtişam içinde yapıldı.

O sırada Brötanya'da, Suppinabiles isimli bir şövalye vardı. Bu şövalye, denizi aşarak İngiltere'ye geldi ve Kral Arthur'un sarayına gitti. Orada Sir Launcelot du Lake ile karşılaşarak, Sir Tristram'ın evlendiğini haber verdi. O zaman Sir Launcelot, "Yazıklar olsun o vefasız şövalyeye!" dedi; "Sir Tristram gibi asil bir şövalyenin, ilk sevgili-

si olan Cornwall Kraliçesi Güzel Isoud'a ihanet etmesi ne ayıp! Ona benim tarafımdan şunu söyleyin; asil hareketleri sayesinde dünyada en çok sevdiğim şövalye, beni en çok mesut eden adam, o idi; fakat artık aramızdaki muhabbetin ebediyen bittiğini bilsin; bilsin ki, ben bugünden itibaren onun en büyük düşmanıyım."

XXXVII. BÖLÜM

Sir Tristram'a, Kral Arthur'un sarayında ayıplandığını Sir Suppinabiles'in nasıl söylediğine ve Sir Lamorak'a dair.

Bundan sonra Sir Suppinabiles, Brötanya'ya döndü ve orada Sir Tristram'ı bularak, ona Kral Arthur'un sarayına gittiğini anlattı. Sir Tristram, "Bana dair bir şey duydunuz mu?" dedi. Sir Suppinabiles, "Doğrusu, Sir Launcelot'un sizin aleyhinize çok şeyler söylediğini duydum," dedi; "sevgilinize karşı hain bir şövalye gibi hareket ettiğinizi söyledi ve her nerede karşılaşırsa karşılaşsın, size düşmanların en büyüğü gibi davranacağını bildirmemi istedi." Sir Tristram, "Buna çok müteessirim," dedi; "çünkü o, dostluğundan en çok zevk aldığım şövalye idi." Böylece Sir Tristram büyük bir ıstıraba kapıldı ve sevgilisi yüzünden asil şövalyelerin gözünden düştüğü için utandı. O aralık Güzel Isoud, Kraliçe Guenever'e bir mektup yazarak, Sir Tristram'ın vefasızlığından, Brötanya Kralı'nın kızıyla evlenmesinden şikâyet etti. Kraliçe Guenever de ona bir mektupla üzülmemesini tavsiye ederek bu derdinin geçeceğini ve mesut olacağını söyledi. Sir Tristram'ın çok asil bir şövalye olduğu söyleniyordu ve kadınlar böyle asil adamlarla evlenmenin çaresini, büyü vasıtasıyla buluyorlardı. Kraliçe Guenever, "Fakat Sir Tristram, Beyaz Elli Isoud'dan eninde sonunda nefret edecek ve sizi eskisinden daha fazla sevecek," diyordu.

Şimdi Sir Tristram'ı Brötanya'da bırakarak, Sir Lamorak de Galis'ten bahsedelim. Sir Lamorak'ın yolculuğu esnasında, gemisi bir kayaya çarptı ve Sir Lamorak ile hizmetkârlarından başka gemicilerin hepsi öldü. Şövalye, Servage adasının balıkçıları tarafından kurtarılıncaya kadar gayretle yüzdü. Adamları boğulmuştu; gemiciler her çareye başvurarak Sir Lamorak'ın hayatını güç bela kurtarabildiler. Bu adanın sahibi, Nabon le Noir isimli koskocaman ve kudretli bir devdi.

Sir Nabon, Kral Arthur'un bütün şövalyelerinden nefret ederdi ve onlara bir iyilik yapabilmesinin katiyen imkânı yoktu. Balıkçılar, Sir Lamorak'a Sir Nabon'un bütün âdetlerini, Kral Arthur'un şövalyelerinden eline düşenleri nasıl mahvettiğini anlattılar. "Yaptığı son savaşta da, Sir Nanowne le Petite öldürüldü," dediler; "Kral Arthur'a hakaret olsun diye, bu şövalyeyi şerefsiz bir ölüme mahkûm etti; kolları ile bacakları birer birer koparıldı." Sir Lamorak, "Bu şövalyenin ölümü beni çok sarstı," dedi; "o, benim akrabamdı. Vaziyetim eskisi gibi müsait olsaydı, onun intikamını alırdım." Balıkçılar "Susunuz," dediler; "burada konuşmayınız; Sir Nabon, buraya geldiğinizi, siz buradan gitmeden öğrenirse, sizin yerinize biz öldürülürüz." Sir Lamorak, "Denizde yakalandığım hastalıktan kurtulduğum zaman ona, Kral Arthur'un şövalyelerinden biri olduğumu söylersiniz," dedi; "zira korkuya kapılarak efendimi hiçbir zaman inkâr etmedim."

XXXVIII. BÖLÜM

Sir Tristram ile karısının Gal memleketine nasıl geldikleri ve Sir Tristram'ın orada Sir Lamorak ile nasıl karşılaştığı.

Şimdi Sir Tristram'a dönelim. Sir Tristram günün birinde, sahil boyunca gezinerek eğlenmesi için karısı Beyaz Elli Isoud ile karısının erkek kardeşi Sir Kehydius'u da yanına alıp küçük bir sandala bindi. Denize açıldıkları zaman rüzgâr onları Gal sahiline, Sir Lamorak'ın bulunduğu o Servage adasına attı. Orada, sandal paramparça oldu ve Dame Isoud yaralandı. Elierinden gelen gayreti göstererek ormana vardılar ve Sir Tristram ormanda bir çeşmenin yanıbaşında Segwarides'i ve yanındaki genç kızı gördü. Birbirlerini selamladılar. Segwarides; "Efendim," dedi; "bana kalırsa, siz Sir Tristram de Liones'siniz; dünyada en çok nefret ettiğim adam olmanız gerekir; çünkü karımla olan aramızdaki aşkı siz bozdunuz; fakat ben hafif bir kadın yüzünden asil bir şövalyeden asla nefret edemem; onun için size rica ediyorum, benimle dost olunuz, ben de elimden gelen dostluğu sizden esirgemeyeceğim. Zira bu vadide çok müşkül durumda olduğunuzu bilmelisiniz ve ikimiz de birbirimize yardım etmek için çok gayret sarf etmeliyiz." Sir Segwarides bunu söyledikten sonra, Sir Tristram'ı orada bulunan bir

Lady'nin yanına götürdü. Cornwall'da doğmuş olan bu Lady, Sir Tristram'a vadinin bütün tehlikelerini ve oraya gelen her şövalyenin ya esir düştüğünü, yahut da öldürüldüğünü anlattı. Sir Tristram, "Güzel Lady, ben Sir Marhaus'u öldürerek Cornwall'u İrlanda'nın istediği vergiden kurtardım," dedi; "İrlanda Kralı'nı, Sir Blamor de Ganis'in elinden kurtaran da benim. Sir Palamides'i de ben yendim. Bana Sir Tristram de Liones derler ve Tanrının yardımıyla bu bedbaht Servage adasını da kurtaracağım." Böylece Sir Tristram iyi karşılandı. Derken, birisi ona, Kral Arthur'un şövalyelerinden birinin gemisinin karaya oturduğunu söyledi. Sir Tristram, "İsmi ne?" dedi. Balıkçılar, "Bilmiyoruz ama," dediler, "Kral Arthur'un şövalyelerinden biri olduğunu gizlemiyor ve bu adanın kudretli Lorduna hiç ehemmiyet vermiyor." Sir Tristram, "Rica ederim, onu buraya getiriniz de görebileyim," dedi; "eğer Arthur'un şövalyelerinden biri ise onu herhalde tanıyacağım." Bunun üzerine Lady, şövalyeyi evine getirmeleri için balıkçılara ricada bulundu. Böylece ertesi gün Sir Lamorak'ı balıkçı kıyafetinde getirdiler. Sir Tristram, onu görür görmez tebessüm etti ve tanıdı; fakat Sir Lamorak, Sir Tristram'ı tanıyamamıştı. Sir Tristram, "Güzel şövalye," dedi; "hastalıktan yeni kalkmış gibi bir haliniz var, zannedersem sizinle evvelce tanışmıştım." Sir Lamorak, "Beni görmüş ve benimle tanışmış olmanızı isterim." dedi. Sir Tristram, "Güzel efendim, bana isminizi söyleyiniz," dedi. Sir Lamorak, "Bir şartla söylerim," dedi; "bu adanın Nabon le Noir isimli efendisi olup olmadığınızı bildirmeniz şartıyla." Sir Tristram, "Size doğruyu söylüyorum," dedi; "ben ne oyum, ne de onun adamlarından biriyim; ona ben de sizin kadar düşmanım ve bu adayı terk etmeden evvel düşmanlığımı ispat edeceğim." Sir Lamorak, "Madem ki dobra dobra konuştunuz, ben de konuşayım," dedi; "ismim Lamorak de Galis, Kral Pellinore'un oğluyum." Sir Tristram, "Doğrusu aksini söylemiş olsaydınız, zaten inanmazdım," dedi. Sir Lamorak, "Beni tanıyorsunuz ama, siz kimsiniz?" dei. "Ben Sir Tristram de Liones'im." Sir Lamorak, "Ah, efendim!" dedi; "beni vaktiyle yere serdiğinizi hatırlıyor musunuz? Sonra da benimle ayakta çarpışmayı reddetmiştiniz." Sir Tristram, "Bunu sizden korktuğum için yapmadım," dedi; "kâfi derecede gayret sarf ettiğiniz için, sizinle o sırada uğraşmayı bir şerefsizlik addettim. Fakat siz, Sir Lamorak, benim bu iyiliğime karşılık, birçok Lady'nin gözden düşmesine sebep oldunuz; bana ha-

karet olsun diye Morgan le Fay'dan gelen kadehi Kral Mark'a gönderdiniz." Sir Lamorak, "Bunu yeniden yapmak icap etse, hiç çekinmeden gene yaparım," dedi; "kavga ve anlaşamamazlığın, Arthur'un sarayında olmasındansa, Kral Mark'ın sarayında olmasını tercih ederim. Zira iki sarayın şerefi aynı değildir." Sir Tristram, "Bunu ben de biliyorum," dedi; "fakat bu işi bana fenalık olsun diye yaptınız; mamafih kötülüğünüz büyük zararlara sebep olmadı. Onun için siz de, ben de, bütün kötülüğümüzden vazgeçelim; birleşerek bu adanın sahibi olan dev Sir Nabon ile Noir'ı mahvedelim ve şeref kazanmaya çalışalım." Sir Lamorak, "Efendim, sizin şövalyeliğinizin yüksekliğini şimdi anlıyorum," dedi; "cömertlik, asalet ve şeref bakımından dünyanın bütün şövalyeleri arasında eşsiz olduğunuzu söylüyorlar. Yanlış olmasa gerek. Nezaket ve iyiliğinize karşılık, size fenalık yaptım ve buna şimdi pişmanım."

XXXIX. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Sir Nabon le Noir ile savaşarak onu nasıl yendiğive Sir Lamorak'ı, nasıl adanın hükümdarı yaptığı

O arada, Sir Nabon'un beş gün sonra bütün ada halkının şatosunda bulunmasını ilan ettiği haber alındı. Aynı gün, Nabon'un oğlu şövalye olacaktı ve vadide ve civarda oturan bütün şövalyeler mızrak oyunlarına iştirak edeceklerdi. Logris ülkesinde oturanlarla Kuzey Galliler birbirleriyle mızrak oyunu yapacaklardı. Oraya beş yüz şövalye geldi. Başka çare olmadığı için adanın yerlileri, Sir Lamorak'ı, Sir Tristram'ı, Sir Kehydius'u ve Sir Segwarides'i oraya getirdiler. Sir Lamorak'ın isteği üzerine Sir Nabon, ona at ve zırh temin etti. Sir Lamorak, mızrak oyunu müsabakasına iştirak etti ve öyle bir yiğitlik gösterdi ki Nabon ve orada bulunanların hepsi, şimdiye kadar hiçbir şövalyede bu derece yüreklilik görmediklerini söylediler. Fransızca kitapta anlatıldığı gibi Sir Lamorak, orada bulunanların hepsini yendi. Onunla karşılaşınca, beş yüz şövalyenin çoğu atlarından düştüler. Bunun üzerine Sir Nabon, Sir Lamorak ile karşılaşmayı teklif etti. "Bir şövalyenin bir tek günde bu kadar çok işler başardığını şimdiye kadar hiç görmemiştim,"

dedi. Sir Lamorak, "Elimden geldiği kadar mızrak oyununa devam etmeye razıyım, fakat hem yorgunum, hem de yara bere içindeyim," dedi. Bundan sonra ikisi de ellerine birer mızrak aldılar. Nabon, Sir Lamorak ile savaşacağı yerde, Sir Lamorak'ın atının alnına vurarak hayvanı öldürdü. O zaman Sir Lamorak attan indi, kalkanını çevirdi, kılıcını çekti ve ayakta şiddetli bir çarpışma başladı. Fakat Sir Lamorak, o kadar hırpalanmış ve o kadar nefes nefese idi ki, kılıcını biraz gerileyerek sallıyordu. Sir Nabon, "Aziz arkadaşım, savaşı bırak," dedi; "hiçbir şövalyeye göstermediğim nezaketi sana göstereceğim; çünkü bugün asil şövalyeliğini gördüm. Sen şöyle bir kenara çekil; arkadaşlarından birinin benimle karşılaşmak isteyip istemediğini anlayalım." Sir Tristram, bunu duyunca, ilerledi ve "Nabon, bana bir atla sağlam bir zırh temin edersen, seninle karşılaşırım," dedi. Nabon, "Haydi, şuradaki çadıra git, orada bulacağın en iyi silahları al," dedi; "sana fevkalade bir oyun oynayacağım." Bunun üzerine Sir Tristram, "Eğer iyi oynamazsan, belki ben sana fena bir oyun oynarım," dedi. Sir Nabon, "Güzel söyledin, ahbap," dedi. Sir Tristram, istediği gibi silahlanıp iyi bir kalkan ve iyi bir kılıç aldıktan sonra, Sir Nabon'a doğru yürüdü; çünkü Sir Nabon'un, mızrak darbesine tahammül edemediği için bütün şövalyelerin atlarını öldürdüğünü çok iyi biliyordu. Sir Nabon, "Haydi aziz arkadaşım, artık oynayalım," dedi. Böylece uzun müddet hiç dinlenmeden, eğilip kalkarak, vurarak ve kendilerini koruyarak ayakta çarpıştılar. Nihayet Sir Nabon, Sir Tristram'a ismini söylemesini rica etti. "Sir Nabon, sana söyleyeyim bari: Benim ismim Tristram de Liones; Kral Mark'ın hizmetinde olan Cornwall'lu bir şövalyeyim." Sir Nabon, "Hoş geldin," dedi; "dünyada en çok savaşmak istediğim iki şövalyeden biri sendin, diğeri de Sir Launcelot idi." Bunun üzerine şiddetle birbirlerinin üstüne atıldılar. Ve Sir Tristram, Sir Nabon'u öldürdü; hemen arkasından da Sir Nabon'un oğlunun üstüne hücum etti ve onun da başını uçurdu. O zaman bütün memleket halkı Sir Tristram'ın idaresi altına girmek istedi. Sir Tristram, "Hayır, istemem," dedi; "işte burada şerefli bir şövalye var, Sir Lamorak de Galis; burada büyük bir kahramanlık gösterdiği için benim yerime bu memleketin hükümdarı o olsun." Sir Lamorak, "Hayır, bu memleketin hükümdarı olamam," dedi; "çünkü bunu sizin kadar hak etmedim. Bu mevkii istediğinize verin, ben istemem." Sir Tristram, "Peki," de-

di; "madem ki bunu ikimiz de istemiyoruz, şu halde bu mevkii bizim kadar hak etmeyen birisine verelim." Sir Lamorak, "İstediğinizi hükümdar yapın, hediyeyi veren sizsiniz," dedi; "bunu hak etmiş olsam dahi katiyen istemezdim." Böylece bu mevki Segwarides'e verildi. Segwarides, Sir Tristram'a teşekkür etti ve hükümdarı olduğu bu memleketi şerefli bir şekilde idare etti. Bütün mahpusları kurtardı ve o vadide iyi bir idare kurdu. Cornwall'a döndüğü zaman, Kral Mark ile Güzel Isoud'a, Sir Tristram'ın kendisini Servage adasına nasıl yerleştirdiğini anlattı; bütün Cornwall'da bu iki şövalyenin maceralarını ilan etti ve böylece bu maceraları herkes öğrendi. Fakat Güzel Isoud, Sir Tristram'ın Beyaz Elli Isoud ile evlendiğini duyunca derin bir dertte düştü.

XL. BÖLÜM

Sir Lamorak'ın Sir Tristram'dan nasıl ayrıldığı, evvela Sir Frol ve sonra da Sir Launcelot ile nasıl karşılaştığı.

Şimdi, Arthur'un sarayına doğru yollanan Sir Lamorak'a dönelim. Sir Tristram, karısı ve Sir Kehydius ile bir gemiye binerek Brötanya'ya, Kral Howell'in yanına gitmiş ve orada memnuniyetle karşılanmıştı. Kral Howell'e bu macerayı anlattığı zaman, Kral onun asil kahramanlıklarına hayran olmuştu. Şimdi meşgul olacağımız Sir Lamorak ise, Sir Tristram'dan ayrıldıktan sonra ormandan çıkarak bir münzevinin oturduğu yere gelinceye kadar yoluna devam etti. Münzevi, onu görünce nereden geldiğini sordu. Sir Lamorak, "Şu vadiden geliyorum, efendim," dedi. Münzevi, "Buna pek hayret ettim efendim," dedi; "çünkü 20 seneden beri bu memleketten geçen her şövalyenin ya öldürüldüğünü, ya feci surette yaralandığını, yahut da biçare bir esir mevkiine düştüğünü gördüm." Sir Lamorak, "Bu kötü âdetler artık bitti," dedi; "zira Sir Tristram, efendiniz Nabon ile oğlunu öldürdü." O zaman münzevi ile kardeşleri sevindiler. Münzevi, Hıristiyanlar arasında böyle bir zalimin bir eşi daha olmadığını söyledi; "Onun için bu vadide Sir Tristram'ın hükümdar olmasını istiyoruz," dedi. Ertesi sibah Sir Lamorak oradan ayrıldı. Yoluna devam ederken, dört şövalyenin, bir tek şövalyeye karşı savaştığını gördü. Tek başına olan bu

şövalye kendisini iyi müdafaa ettiği halde eninde sonunda dört şövalyeye mağlup oldu. O sırada Sir Lamorak, aralarına girdi, o şövalyeyi niçin öldürmek istediklerini sordu ve dört kişinin bir tek kişiyle savaşmasının ayıp olduğunu söyledi. Dört şövalye, "Onun bir hain olduğunu öğreneceksin," dediler. Sir Lamorak, "Bu sizin hikâyeniz," dedi; "onun da söyleyeceklerini dinledikten sonra, sizin dediğinize inanabilirim." Bundan sonra Sir Lamorak, "Ah, şövalye, hain olmadığınızı ispat edemez misiniz?" dedi. Şövalye, "Efendim, bunu şimdi sözlerimle de, ellerimle de ispat ederim," dedi; "bunların en iyisiyle çarpışarak kendimi temize çıkarırım." O zaman dört şövalye hep birden konuşmaya başladılar: "Senin için canlarımızı tehlikeye sokamayız fakat şunu iyi bil ki, şimdi burada Kral Arthur'un kendisi dahi olsa, onun hayatını kurtaramaz," dediler. Sir Lamorak, "Fazla iddialı konuşuyorsunuz," dedi; "zaten birçok insan bir adamın yüzüne karşı söyleyemeyeceği sözleri arkasından söyler. Bu sözleriniz yüzünden, size Kral Arthur'un sarayının en alelade adamlarından biri olduğumu göstereceğim. Efendimin şerefi için şimdi elinizden geleni yapın, dördünüze karşı onu koruyacağım." Bunun üzerine şövalyeler hep birden Lamorak'ın üstüne atıldılar fakat Sir Lamorak, iki darbe ile onların ikisini derhal öldürdü, diğer ikisi de kaçtılar. Sir Lamorak, bunu yaptıktan sonra gene o şövalyeye döndü ve ona ismini sordu. Şövalye, "Efendim, benim ismim Sir Frol of the Out Isles," dedi ve yoluna Sir Lamorak ile devam etti. Yolda ilerlerken, kendilerine doğru gelen, tepeden tırnağa kadar beyazlar giymiş yakışıklı bir şövalye gördüler. Frol, "A! Şu şövalye geçenlerde benimle savaştı ve beni yendi," dedi; "onun için onunla çarpışacağım." Sir Lamorak, "Size böyle bir şey yapmamanızı tavsiye ederim," dedi; "bana niçin kavga ettiğinizi ve hanginizin savaşmak istediğini söyleyin." Sir Frol, "Onunla savaşmayı ben talep ettim," dedi. Lamorak, "Öyleyse efendim, artık onunla uğraşmamanızı tavsiye ederim," dedi; "haline bakılacak olursa, o bir soytarı değil, asil bir şövalyedir ve zannedersem Yuvarlak Masa'ya mensuptur." Sir Frol, "Ona bu yüzden canını bağışlayacak değilim," diyerek; "Şövalye, savaşa hazırlan!" diye bağırdı. Şövalye, "Lüzumsuz bir şey, seninle savaşmayı ayrıca arzu etmiyorum," dedi. Buna rağmen mızraklarını kaldırdılar ve beyaz şövalye, Sir Frol'u yere serdikten sonra aceleye lüzum görmeden yoluna devam etti. Sir Lamorak, onun peşin-

den giderek ismini söylemesini rica etti; "Bana kalırsa Yuvarlak Masa'ya mensup olanlardan birisiniz," dedi. Şövalye, "Size bir şartla ismimi söylerim," dedi; "benim ismimi gizli tutmanız ve bana kendi isminizi bildirmeniz şartıyla." O zaman Sir Lamorak, "Benim ismim Sir Lamorak de Galis," dedi. Diğer şövalye de "Benim ismim de Launcelot du Lake," dedi. Bunun üzerine kılıçlarını havaya kaldırarak kucaklaştılar ve karşılaştıklarına çok sevindiler. Sir Lamorak, "Eğer arzu ederseniz sizin hizmetinize gireyim, efendim," dedi. Sir Launcelot, "Allah esirgesin," dedi; "sizin kadar asil kandan gelen bir insan nasıl olur da benim hizmetime girer. Yalnız başına başarmam gereken bir maceranın peşindeyim." Sir Lamorak, "Tanrı yardımcınız olsun," dedi ve böylece ayrıldılar. Bundan sonra Sir Lamorak, Sir Frol'un yanına gitti ve onun ata binmesine yardım etti. Sir Frol, "Bu şövalye kimdir?" dedi. Sir Lamorak, "Efendim, bu ne sizi alakadar eder, ne de beni," dedi. Sir Frol, "Sizin kadar nezaketsiz bir şövalye görmedim," dedi; "onun için sizden ayrılacağım." Sir Lamorak, "İstediğinizi yapmakta serbestsiniz," dedi; "fakat şerefinizin en güzel çiçeğini benim sayemde korudunuz."

XLI. BÖLÜM

Sir Lamorak'ın, Sir Frol'u nasıl öldürdüğü ve Sir Frol'un kardeşi Sir Bellianca ile nezaket kaidelerine uygun bir şekilde nasıl savaştığı.

İki üç gün geçmeden, Sir Lamorak, bir çeşme başında uyuyan bir şövalye gördü. Şövalyenin uyumayan Lady'si, yanına oturmuştu. Tam o sırada Sir Gawaine göründü; Lady'yi alarak hizmetkârının atının arkasına oturttu. Bunun üzerine Sir Lamorak, Sir Gawaine'nin peşinden gitti ve "Sir Gawaine, geri dönünüz," dedi. Sir Gawaine, "Benden ne istiyorsunuz?" dedi; "ben Kral Arthur'un yeğeniyim." Sir Lamorak, "Efendim, bu yüzden size hayatınızı bağışlarım," dedi; "fakat bu Lady, ya benimle kalacak yahut da benimle savaşacaksınız." Bunu üzerine Sir Gawaine geri döndü ve mızrağını elinde taşıyarak, Lady'nin efendisi olan şövalyeye doğru koştu. Fakat o şövalye, kuvveti sayesinde Sir Gawaine'i yere serdi ve Lady'sini geri aldı. Bütün

bunları gören Sir Lamorak, kendi kendine "Eğer arkadaşının intikamını almazsam, Kral Arthur'un sarayında benim aleyhime konuşacak," diyerek geri döndü ve o şövalye ile savaşmayı teklif etti. Şövalye, "Hazırım efendim," dedi. Böylece bütün kuvvetleriyle birbirlerine hücum ettiler. Sir Lamorak, şövalyenin vücudunun iki tarafına da öyle bir kuvvetle vurdu ki şövalye ölü olarak yere yuvarlandı. Bunun üzerine Lady, şövalyenin Sir Belliance le Orgulous ismini taşıyan ve çok yakın bir yerde oturan kardeşine gitti ve şövalyenin nasıl öldürüldüğünü anlattı. Sir Belliance, "Ah! İntikam alacağım!" deyip silahlandı, atına bindi ve kısa bir zamanda, Sir Lamorak'a yetişerek "Geri dön ve bu Lady'yi bırak," dedi; "senden çok daha değerli bir şövalye olan kardeşim Sir Frol'u öldürdüğün için seninle yeni bir oyun oynamalıyız." Sir Lamorak, "Kardeşin benden daha değerli bir şövalye olabilir," dedi; "fakat bugün savaş meydanında benim daha değerli olduğum anlaşıldı." Böylece birbirlerine doğru ilerlediler ve ikisi de atlarından düştüler. Sonra kalkanlarını kaldırıp kılıçlarını çektiler ve iki saat hiç durmadan müthiş bir şekilde savaşarak asil şövalyeler olduklarını ispat ettiler. Nihayet Sir Belliance, Sir Lamorak'a ismini söylemesini rica etti. Sir Lamorak, "Benim ismim Sir Lamorak de Galis, efendim," dedi. Sir Belliance, "Ah, dünyada en çok nefret ettiğim adam sensin," dedi; "senin hatırın için, senin hayatını kurtarmak için kendi oğullarımı öldürdüm, şimdi de kardeşim Sir Frol'u öldürüyorsun. Ah! Ben seninle nasıl barışabilirim. Kendini koru, çünkü öleceksin, başka çare yok." Sir Lamorak, "Eyvah! Sizi elbette hatırlamam lazım," dedi; "çünkü dünyada hiç kimse bana sizin kadar iyilik yapmamıştır." Bunu söyledikten sonra Sir Lamorak diz çökerek, Sir Belliance'tan af diledi. Sir Belliance, "Ayağa kalk," dedi; "yoksa seni orada diz çöktüğün yerde öldürürüm." Sir Lamorak, "Hacet yok," dedi; "size teslim oluyorum. Sizden korktuğumdan veya kuvvetinizden çekindiğimden değil, iyiliğinizin sizinle savaşınama mâni olduğundan. Onun için size yalvarıyorum, eğer Tanrı'yı seviyorsanız, eğer şövalyeliğin şerefini düşünüyorsanız, size karşı yaptığım bütün fenalıkları affedin." Belliance, "Ah, diz çökmekten vazgeç, yoksa senin canına merhametsizce kıyacağım," dedi. Bundan sonra gene savaşa devam ettiler ve birbirlerini öyle yaraladılar ki üstünde savaştıkları toprak kana boyandı. Nihayet Belliance geri çekildi ve bir tepeciğe ağır ağır

yaslandı, çünkü kan kaybederek o kadar zayıf düşmüştü ki ayakta durabilecek hali kalmamıştı. O zaman Sir Lamorak, kalkanını sırtına astı ve Sir Belliance'a, "Nasılsınız?" diye sordu. Sir Belliance, "İyiyim," dedi. Sir Lamorak, "Ah, efendim," dedi; "bu müşkül vaziyetinizde size karşı gene iyi davranacağım." Sir Belliance, "Ah şövalye, ah Sir Lamorak!" dedi; "sen aptalsın! Eğer benim vaziyetime düşmüş olsaydın, seni öldürürdüm; fakat iyiliğin o kadar mükemmel ve o kadar büyük ki, benim kötülüğümü affedeceksin." O zaman Sir Lamorak, diz çöktü ve evvela Sir Belliance'ın miğferinin, sonra da kendi miğferinin üst kısmını çözdü. Bunun üzerine ağlayarak kucaklaştılar. Sir Lamorak, Sir Belliance'ı çok yakında bulunan bir manastıra götürdü ve Belliance iyileşinceye kadar yanından ayrılmadı. Bundan sonra birbirleriyle asla savaşmayacaklarına yemin ettiler. Böylece Sir Lamorak oradan ayrıldı ve Kral Arthur'un sarayına gitti.

Şimdi Sir Lamorak ile
Sir Tristram'ı bırakıyoruz ve
burada Biçimsiz Hırka'nın hikâyesi başlıyor.

DOKUZUNCU KİTAP

I. BÖLÜM

Bir delikanlının Kral Arthur'un sarayına nasıl geldiği ve Sir Kay'in alay olsun diye, ona Biçimsiz Hırka ismini nasıl verdiği.

Kral Arthur'un sarayına iri yapılı bir delikanlı geldi ve Kral'ın şövalyelerinden biri olmak istediğini söyledi. Güzel giyinmişti; fakat hırkası, muhteşem sırmalı bir kumaştan yapılmış olmakla beraber, üstüne iyi oturmuyordu. Kral Arthur, "İsminiz nedir?" dedi. Delikanlı, "Efendim, ismim Breunor le Noir," dedi; "iyi bir aileden geldiğini yakında anlayacaksınız." Kethüda Sir Kay, "Olabilir," dedi; "fakat alay olsun diye La Cote Mal Taillé, yani Biçimsiz Hırka ismiyle çağırılacaksınız." Kral, "Benden çok büyük bir şey istiyorsun," dedi; "sonra, bu muhteşem hırkayı giymenin sebebi ne? Söye, bunun bir sebebi olsa gerek!" Delikanlı, "Efendim," dedi, "benim babam asil bir şövalye idi; günün birinde ava çıktığı zaman bir yere uzanıp uyudu. O sırada, babamın uzun zamandan beri düşmanı olan bir şövalye geldi. Babamın derin bir uykuda olduğunu görünce, onu kılıcıyla paramparça etti. O gün babamın sırtında bu hırka vardı. Bu hırkayı bulduğum gibi, parçalanmış bir halde giydim ve bana kalırsa asla diktirecek de değilim. İşte hırkanın üstümde fena durmasının sebebi. Babamın ölümünü hatırımda tutmak için, intikam alıncaya kadar bu hırkayı sırtımdan çıkarmayacağım ve dünyanın en asil kralı olduğunuz söylendiği için, beni sizin şövalye yapmanızı istiyorum." Sir Lamorak ile Sir Gaheris, "Efendim, onu şövalye yapmak iyi olur," dediler; "zira halinden ve tavrından değerli bir insan, iyi ve kuvvetli bir şövalye olacağı anlaşılıyor. Hatırlıyor musunuz efendim, Sir Launcelot du Lake, saraya ilk geldiği zaman onun gibiydi; nereden çıktığını bilen pek az kişi vardı;

halbuki şimdi dünyanın en şerefli adamı olduğunu ispat etti. Sir Launcelot, sarayınıza ve Yuvarlak Masa'nıza şimdi yeryüzünde yaşayan bütün diğer şövalyelerden fazla şeref bağışlıyor, onları ahlaki bakımdan yükseltiyor." Kral, "Bu doğru," dedi; "yarın sözünüzü dinleyerek onu şövalye yapacağım." Ertesi gün bir karaca göründü ve Kral Arthur, şövalyelerin bazılarıyla bu karacayı öldürmeye gitti. Böylece Sir Kay'in Biçimsiz Hırka ismini verdiği bu delikanlı, Kraliçe Guenever ile geride kaldı. O sırada, taştan sağlam bir kulede muhafaza edilen korkunç bir aslan, bir tesadüf eseri olarak kaçtı ve Kraliçe ile şövalyelere hücum etti. Aslanı gören Kraliçe, haykırarak kaçtı ve şövalyelerine kendisini kurtarmaları için yalvardı. Şövalyelerden sadece on ikisi orada kaldı, diğerlerinin hepsi kaçtılar. O zaman Biçimsiz Hırka, "Yeryüzünde birçok korkak şövalyenin hâlâ yaşadığını şimdi iyice anladım," diyerek kılıcını çekti ve aslanın karşısına dikildi. Aslan ağzını açarak kudurmuş bir halde, delikanlıyı öldürmek için ileri atıldı. Delikanlı, aslanın başının üstüne o kadar dehşetli bir darbe indirdi ki hayvanın başı kopup yere yuvarlandı. Bunun üzerine, Sir Kay'in hakir görerek Biçimsiz Hırka diye çağırdığı delikanlının, aslanı nasıl öldürdüğü Kraliçe'ye anlatıldı. O sırada Kral geri dönmüştü. Kraliçe, ona bu macerayı anlattığı zaman, Arthur memnun oldu. "Başımın üstüne yemin ederim ki," dedi; "o, asil bir adam, sadık bir şövalye, verdiği sözleri yerine getiren bir insan olduğunu ispat edecek." Bunun üzerine Kral, delikanlıyı derhal şövalye yaptı. Genç şövalye, "Şimdi efendim, sizin ve sarayınızdaki bütün şövalyelerin, beni sadece Biçimsiz Hırka ismiyle çağırmanızı istiyorum," dedi; "madem ki Sir Kay bana bu ismi verdi, bu isimle çağırılayım," Kral, "Peki," dedi.

II. BÖLÜM

Bir genç kızın saraya gelip, şövalyelerden birinden nasıl yardım istediği ve Biçimsiz Hırka'nın bu macerayı nasıl üstüne aldığı.

Aynı gün Kral Arthur'un sarayına, büyük, siyah bir kalkan taşıyan genç bir kız geldi; siyah kalkanın üstünde kılıç tutan beyaz bir el resminden başka bir şey yoktu. Kral Arthur, bu genç kızı görünce, ona nereden geldiğini ve ne istediğini sordu. Genç kız, "Efendim, bu kalkan-

la uzun müddet ve birçok yollardan geçerek seyahat ettim," dedi; "sarayınıza şunun için geldim: Bu kalkanın sahibi iyi bir şövalye idi; kalkanı elde etmek için bir kahramanlık göstermişti. Günün birinde fena bir tesadüfle, kuvvetli bir şövalye ile karşılaştı. Uzun zaman savaşarak birbirlerini fena surette yaraladılar; o kadar yorgun düşmüşlerdi ki, ikisi de yenilmeden, savaştan vazgeçtiler. Kalkanın sahibi olan şövalye, öleceğini anladığı zaman, bana bu kalkanı Kral Arthur'un sarayına götürmemi emretti; iyi bir şövalyenin, bu kalkanı alıp, başladığı maceraya muvaffakiyetle bitirmesini istedi ve rica etti." Kral Arthur, "Bu maceraya ne dersiniz?" dedi; "Aranızda bu kalkana sahip olmak isteyen var mı?" Orada bulunanların hiçbiri bir tek kelime bile söylemediler. O sırada Sir Kay, kalkanı eline aldı. Genç kız, "Şövalye, sizin isminiz nedir?" dedi. Sir Kay, "Şunu biliniz ki, ben her yerde nam salmış olan kethüda Sir Kay'im," dedi. Genç kız, "Bu kalkanı bırakınız efendim," dedi; "siz de şunu biliniz ki, bu iş size düşmez; çünkü bu kalkana sizden çok daha değerli bir şövalye sahip olmalı." Sir Kay, "Genç kız," dedi; "ben bu kalkanı, o maksatla değil, sadece görebilmek için ve sizin müsaadenizle elime aldım. Nereye isterseniz oraya gidiniz, sizinle beraber gelecek değilim." Bunun üzerine genç kız, uzun müddet hiç hareket etmeden durdu ve orada bulunan şövalyelerin birçoğuna baktı. O sırada Biçimsiz Hırka ismini taşıyan şövalye konuştu: "Güzel genç kız, ben kalkanı ve o macerayı kabul ediyorum," dedi; "bugün şövalye olduğum için bu macerayı üstüme almak istiyorum fakat yolculuğumun beni nerelere götüreceğini öğrenmek istiyorum." Genç kız, "İsminiz nedir, güzel delikanlı?" dedi. Genç şövalye, "Benim ismim Biçimsiz Hırka," dedi. Genç kız, "Biçimsiz bir hırka giyen şövalye, sana bu isim hakikaten uygun," dedi; "fakat şunu iyi bil ki, eğer bu kalkanı taşımak ve beni takip etmek cüretini gösterirsen, hırkan kadar derin de parçalanacak." Biçimsiz Hırka, "Derim parçalandığı zaman iyileşmek için sizden merhem isteyecek değilim," dedi. O sırada iki şövalye çömezi saraya gelerek Biçimsiz Hırka'ya sağlam atlar, bir zırh ve mızraklar getirdiler. Biçimsiz Hırka, derhal silahlandı ve yola çıkmak için müsaade aldı. Kral, "Bu zor maceraya atılmanızı arzu etmezdim," dedi. Biçimsiz Hırça, "Bu macera benimdir, efendim," dedi; "bu benim ilk maceramdır ve başıma ne gelirse gelsin bundan vazgeçecek değilim." Bunun üzerine genç kız yola çıktı ve Biçimsiz Hırka, onun

peşinden giderek kısa bir müddet sonra genç kıza yetişti. Genç kız ise, derhal ve en kötü tarzda ona hakaret etmeye başladı.

III. BÖLÜM

Biçimsiz Hırka'nın, Kralın soytarısı Sir Dagonet'i nasıl yendiği ve genç kız tarafından nasıl azarlandığı.

Bunun üzerine Sir Kay, Kral Arthur'un soytarısı Sir Dagonet'e ata binmesini, silahlanmasını Biçimsiz Hırka'yı takip etmesini ve onunla savaşmasını emretti. Sir Dagonet, Sir Kay'in isteğini yaptı ve Biçimsiz Hırka'yı görünce, savaşa hazırlanması için seslendi. Biçimsiz Hırka, Sir Dagonet'in atının kıçına bir darbe indirdi. O zaman genç kız, Biçimsiz Hırka ile alay ederek, "Ne ayıp şey!" dedi; "artık Arthur'un sarayında rezil oldun, seninle savaşmak için bir soytarı gönderdiler; üstelik de bu senin ilk savaşın." Genç kız, Biçimsiz Hırka'yı böyle uzun müddet azarlayarak yoluna devam etti. Biraz sonra değerli şövalye Sir Bleoberis göründü; Biçimsiz Hırka ile savaştı ve ona öyle bir dehşetle vurdu ki Biçimsiz Hırka atıyla beraber yere yuvarlandı. O zaman Biçimsiz Hırka, çevik bir hareketle ayağa kalktı, kalkanını kaldırıp kılıcını çekti ve hiddetinden çıldırmış bir halde, sonuna kadar savaşmak istedi. Bleoberis de Ganis, "Hayır, olmaz şimdi ayakta savaşmak istemiyorum," dedi. O zaman, Maledisant ismini taşıyan genç kız, Biçimsiz Hırka'ya en ağır hakaretleri etti ve bir korkak gibi kaçmasını söyledi. Biçimsiz Hırka, "Ah genç kız, yalvarırım size, artık bana hakaret etmeyin," dedi; "zaten derdim başımdan aşıyor. Bu kısrak beni müşkül bir vaziyete soktu diye, Sir Bleoberis beni yere düşürdü diye kendimi fena bir şövalye saymıyorum." Böylece Biçimsiz Hırka, genç kızla beraber iki gün yolculuk ettikten sonra tesadüfen Sir Palamides ile karşılaştı ve Sir Palamides de ona Bleoberis'in yaptığı şeyi yaptı. Maledisant, "Senin burada, benim yanımda ne işin var?" dedi; "Sir Dagonet dışında, sen bir şövalyenin karşısında ne at üstünde durabiliyorsun, ne de bir tek darbeye dayanabiliyorsun." Biçimsiz Hırka, "Ah güzel kız," dedi; "Sir Palamides beni düşürdüğü için, ben kötü bir insan değilim, büyük bir şerefsizliğe de uğramadım, çünkü Bleoberis de, Palamides de benimle ayakta savaşmayı kabul etmediler." Genç kız, "Şunu iyi

bilmelisin ki," dedi; "atlarından inip senin kadar adi bir şövalye ile savaşmaya tenezzül etmezler." O arada Sir Gawaine'in kardeşi Sir Mordred geldi ve Maledisant'a refakat etmeye başladı. Nihayet Orgulous Şatosu'nun önüne vardılar. Bu şatonun yanından geçen her şövalyenin ya savaşması ya esir düşmesi yahut da atını ve zırhını teslim etmesi âdetti. Biçimsiz Hırka ve Mordred ile karşılaşmaları için şatodan iki şövalye gönderdiler. Sir Mordred, önden gelen şövalye ile savaştı ve şatonun bu şövalyesi Sir Mordred'i atından aşağı attı. Biçimsiz Hırka ise derhal diğer şövalye ile çarpıştı ve bu savaş esnasında ikisi de atlarıyla beraber yere serildiler. Kendi atlarından inip birbirlerinin atına bindiler. Biçimsiz Hırka, Sir Mordred'i yere seren şövalyeye doğru gelip onunla savaştı, onu fena surette hırpaladı, yaraladı ve âdeta ölü bir halde atından aşağı attı. Sonra evvela karşılaştığı şövalyeye doğru döndü; bu şövalye şatoya kaçtı. Biçimsiz Hırka onu Orgulous Şatosu'na kadar kovalayarak orada öldürdü.

IV. BÖLÜM

Biçimsiz Hırka'nın yüz şövalyeye karşı nasıl savaştığı ve bir Lady'nin yardımı sayesinde nasıl kurtulduğu.

Derhal, yüz şövalye, Biçimsiz Hırka'nın etrafını sardılar ve ona hücum ettiler. Biçimsiz Hırka, atının öldürüleceğini anlayınca, derhal hayvanın sırtından indi, dizginlerini boş bıraktı ve onu şatodan çıkardı. Bunu yaptıktan sonra düşmanlarının arasına atıldı; sırtını bir Lady'nin oturduğu odanın duvarına dayadı; kendi kendine, "Burada şerefle ölmek, Maledisant'ın hakaretlerine boyun eğmekten daha iyidir," diye düşünüyordu. Biçimsiz Hırka, orada savaşıp dururken, o odada oturan Lady, arka kapıdan geçerek şatodan gizlice çıktı. Dışarda Biçimsiz Hırka'nın atını buldu ve atı dizginlerinden tutarak arka kapıya bağladı. Sonra bu şövalyenin tek başına yüz şövalye ile nasıl savaştığını görmek için gene gizlice odasına girdi. Onu uzun müddet seyrettikten sonra, arkasında bulunan bir pencereye giderek, "Şövalye, harikulâde bir tarzda savaşıyorsun," dedi; "fakat eğer büyük cesaretin sayesinde şuradaki arka kapıya varamazsan, eninde sonunda nasıl olsa öleceksin. Atın, orada, senin emrine amade. Şerefini düşün ve ölümden kurtul-

maya çalış; eğer asil bir tarzda hareket etmez de kuvvetini göstermezsen, o arka kapıya varamayacaksın." Biçimsiz Hırka, bu sözleri duyunca, kılıcını sıkı sıkı kavradı, kalkanıyla korunarak, etrafını saran kalabalığı delip geçti. Arka kapıya varınca dört şövalyenin orada savaşa hazır olduklarını gördü. İlk iki darbesiyle şövalyelerin ikisini öldürdü, diğer ikisi kaçtıkları için atına binip uzaklaştı. Orgulous Şatosu'nda on iki şövalyeyi nasıl öldürdüğü Kral Arthur'un sarayında olduğu gibi anlatıldı. Biçimsiz Hırka, böylece yoluna devam ettiği sırada, genç kız, Sir Mordred'e, "Zannedersem benim aptal şövalyem ya öldürüldü, yahut da esir düştü," dedi. Fakat tam o sırada Biçimsiz Hırka'nın yaklaştığını gördüler. Genç şövalye, onların yanına gelince, başına neler geldiğini, bütün düşmanlarına rağmen nasıl kaçtığını anlattı; "Aralarından en değerli olanlarının bazıları hakkımda masallar uyduramayacaklar," dedi. Genç kız, "Aşağılık bir tarzda yalan söylüyorsun; bunu ispat edeceğim," dedi; "şövalyelerin en aptalı ve en korkağı olduğun için senin kaçınana müsaade ettiler." Biçimsiz Hırka, "Belki bunu ispat edebilirsiniz," dedi. Bunun üzerine genç kız, bu kahramanlığın doğru olup olmadığını anlamak için daima yanında bulunan bir haberciyi şatoya gönderdi. Haberci hızla oraya giderek, Biçimsiz Hırka'nın şatodan nasıl ve ne şekilde kaçabildiğini sordu. O zaman bütün şövalyeler, Biçimsiz Hırka'ya küfrettiler, onun bir insan değil, bir zebani olduğunu söylediler. "Burada en değerli şövalyelerimizden on ikisini öldürdü," dediler; "biz bugüne kadar Sir Launcelot du Lake'in veya Sir Tristram de Liones'in bile böyle bir şey yapamayacağını zannediyorduk. Ona mâni olmak için gösterdiğimiz bütün gayretlere rağmen buradan çıkıp gitti." Bu cevabı alan haberci, şatoyu terk etti ve hanımı Maledisant'a gelerek, Biçimsiz Hırka'nın Orgulous Şatosu'nda neler yaptığını anlattı. Maledisant, başını öne doğru eğdi ve pek bir şey söylemedi. Sir Mordred, genç kıza, "Başımın üzerine yemin ederim ki, ona böyle hakaretler savurmanız çok ayıp bir şey," dedi; "onun iyi bir şövalye olduğunu size açıkça söylüyorum. Belki şimdilik at sırtında pek tutunamıyor, fakat asil bir şövalye olduğunu ispat edeceğinden zerre kadar şüphem yok; iyi bir süvari olmak için zaman ve tecrübe lazımdır. İş kılıçla çarpışmaya gelince, o hem asildir, hem de kudretli. Bunu Sir Bleoberis de gördü, Sir Palamides de. Onlar kurnaz askerler ve genç bir şövalyenin ata binişini görür görmez onu atından dü-

şürüp düşüremeyeceklerini, ona büyük bir darbe indirip indiremeyeceklerini derhal anlarlar. Genç şövalyeler cesur ve sağlam bir tarzda silahlı olduğu için, umumiyetle atlarından inip onlarla savaşmazlar. Sir Launcelot du Lake de ilk şövalye olduğu zaman, at sırtında birçok defalar müşkül vaziyete düşmüştü; fakat ayakta çarpıştığı zaman şerefini kurtarırdı; böylece Yuvarlak Masa'nın birçok şövalyeyi öldürdü ve ayağının altında çiğnedi. Sir Launcelot'un birçok şövaleleri böyle ezmesi, cesur adamları dikkatli davranmaya sevk ediyor; zira genç acemilerin, tecrübe sahibi ve yaşlı şövalyeleri ezdiklerini ve öldürdüklerini birçok defa gördüm." Böylece konuşarak emniyet içinde yollarına devam ettiler.

Şimdi bu hikâyeyi bir müddet için bırakarak Sir Launcelot du Lake'den bahsedelim.

V. BÖLÜM

Biçimsiz Hırka'nın hikâyesini Sir Launcelot'un saraya gelerek nasıl duyduğu, onun nasıl peşinden gittiği ve Biçimsiz Hırka'nın nasıl esir düştüğü.

Sir Launcelot, Kral Arthur'un sarayına geldiği zaman, Biçimsiz Hırka isimli genç şövalyenin hikâyesini, aslanı nasıl öldürdüğünü, o sırada dünyanın en güç macerası addedilen siyah kalkanın macerasını üstüne nasıl aldığını duydu. Sir Launcelot, arkadaşlarının birçoğuna, "Bu kadar genç bir şövalyenin, böyle bir maceraya atılarak mahvolmasına müsaade etmek, bütün asil şövalyeler namına hakikaten ayıp bir şey," dedi. "Maledisant ismindeki o genç kız, en tecrübeli şövalyelere vermek için o kalkanı günlerce taşıdı. Bir aralık Breuse Sans Pitié, kalkanı genç kızdan aldı, fakat sonra Tristram de Liones, kalkanı onun elinden kurtararak genç kıza geri verdi. Bu hadiseden bir müddet evvel İrlanda Kralı ile bir anlaşmazlık yüzünden Sir Tristram, yeğenim Sir Blamor de Ganis ile savaşmıştı." Bunu duydukları zaman, birçok şövalye, Biçimsiz Hırka'nın bu maceraya atılmış olmasına üzüldü. Sir Launcelot, "Onun peşinden gitmeye karar verdim," dedi ve Sir Launcelot, aradan yedi gün geçmeden Biçimsiz Hırka'ya yetişti. Genç şövalye ile Maledisant'ı selamladı. Sir Mordred, Sir Launcelot'u görün-

ce onların yanından ayrıldı. Böylece Sir Launcelot, bütün gün onlarla beraber yolculuk etti. Biçimsiz Hırka'ya mütemadiyen hakaret eden genç kız, onun yerine Sir Launcelot'un cevap verdiğini görünce, genç şövalyeyi rahat bırakarak Sir Launcelot'a hakaret etmeye başladı. O sırada Sir Tristram, bir genç kız vasıtasıyla Sir Launcelot'a bir mektup gönderdi. Beyaz Elli Isoud ile evlendiği için af diliyor; fevkalade nazik bir üslupla, Sir Launcelot'a daima arkadaşı kalması için yalvarıyordu; günün birinde Cornwall'lu Güzel Isoud'la karşılaşırsa, ona Sir Launcelot'un bu evliliği maruz göstermesini diliyordu. Sir Tristram, pek yakında Güzel Isoud ve Sir Launcelot ile görüşeceğini söylüyordu. Sir Launcelot, bu mektubu iyice tetkik etmek ve Sir Tristram de Liones'e cevabını yazabilmek için, genç kızla Biçimsiz Hırka'nın yanından ayrıldı. Biçimsiz Hırka, Pendragon isimli bir şatoya varıncaya kadar genç kızla beraber yoluna devam etti. Bu şatoda karşısına altı şövalye çıktı ve bunlardan biri Biçimsiz Hırka ile savaşmayı teklif etti. Biçimsiz Hırkaç, onu oracıkta atından aşağı attı. Bunun üzerine, beş şövalye hep birden mızraklarıyla Biçimsiz Hırka'nın üstüne atıldılar; onu da, atını da yere serdikten sonra derhal atlarından inerek hepsi birden Biçimsiz Hırka'yı yakalayıp esir aldılar ve şatoya götürerek hapsettiler. Ertesi gün Sir Launcelot uykudan uyandı, genç kıza Sir Tristram için yazdığı mektupları teslim ettikten sonra, Biçimsiz Hırka'nın peşinden gitti. Yolculuğu esnasında bir köprü üstünde karşılaştığı bir şövalye, Sir Launcelot'a savaşma teklifinde bulundu; Sir Launcelot onu yere serdikten sonra, yaya olarak asaletle ve müthiş bir tarzda savaştılar. Nihayet bu savaştan Sir Launcelot galip çıktı ve bu şövalye ellerinin ve dizlerinin üstünde, yere sürüklenmeye mecbur oldu. Şövalye teslim olduğu zaman Sir Launcelot ona karşı iyi davrandı. Şövalye, "Size rica ediyorum efendim, bana isminizi söyleyiniz," dedi; "zira kalbimin size karşı çok muhabbeti var." Sir Launcelot, "Olmaz," dedi; "eğer siz bana kendi isminizi söylemezseniz, size şimdilik ismimi bildirmeyeceğim." Şövalye, "Size ismimi elbette söyleyeceğim," dedi; "adım Sir Nerovens; Lordum Sir Launcelot du Lake beni şövalye yapmıştı." Sir Launcelot, "Ah, Nerovens de Lile," dedi; "değerli bir şövalye olduğunuza çok sevindim; şimdi adımı söyleyebilirim, benim adım Sir Launcelot du Lake." Nerovens de Lile, "Ah, ben ne yaptım," diyerek yere kapandı ve Sir Launcelot'un ayaklarını öpmek istedi, fakat Sir

Launcelot buna müsaade etmedi. İki şövalye karşılaştıklarına çok sevindiler. Sir Nerovens, Sir Launcelot'a, Pendragon Şatosu'nun önünden geçmemesini söyledi: "Yanında birçok adamlarıyla orada bir Lord, kudretli bir şövalye var," dedi; "bir genç kızla yolculuk eden bir şövalyeyi dün esir aldıklarını bu gece duydum, esir alınanın Yuvarlak Masa şövalyelerinden biri olduğunu söylüyorlar."

VI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un evvela altı şövalye ile sonra da Sir Brian ile nasıl savaştığı ve mahpusları nasıl kurtardığı.

Sir Launcelot, "Ah, o şövalye benim arkadaşımdır," dedi; "onu ya kurtaracağım, yahut da bu gaye uğrunda hayatımı kaybedeceğim." Bunun üzerine, atını hızla sürerek Pendragon Şatosu'nun önüne vardı. Oraya gelir gelmez karşısına altı şövalye çıktı ve hep birden Sir Launcelot'a hücum etmeye hazırlandılar. O zaman Sir Launcelot, mızrağını kaldırdı ve en önde gelene öyle bir vurdu ki, adamın beli kırıldı. Diğer şövalyelerin üçü hiçbir başarı elde edemeden Sir Launcelot'a vurdular. Sir Launcelot aralarından geçerek çevik bir hareketle geri döndü ve diğer bir şövalyeye vurdu, mızrağının yarısı bu şövalyenin göğsünden girip sırtından çıktı ve mızrağı ancak o zaman kırıldı. Bunun üzerine diğer şövalyelerin dördü de kılıçlarını çekerek hep birden Sir Launcelot'un üstüne atıldılar, Sir Launcelot'un öyle bir kılıç kullanışı vardı ki onları dört darbe ile son derece ağır bir şekilde yaralayarak, atlarından düşürdü ve atını büyük bir hızla şatoya sürdü. O zaman, asil bir adam ve Kral Arthur'un büyük düşmanlarından olan şatonun sahibi Sir Brian de les Isles, derhal silahlanıp ata bindi. İki şövalye, mızraklarını kaldırdılar ve birbirlerinin üstüne öyle bir şiddetle atıldılar ki ikisinin de atları yere yuvarlandı. Atlarını bırakıp, kalkanlarını kaldırdılar, kılıçlarını çektiler ve akıllarını kaybetmiş insanlar gibi birbirlerine hücum ettiler; kısa bir müddet içinde birçok darbe indi. Nihayet Sir Launcelot, Sir Brian'a öyle bir vurdu ki Sir Brian diz çöktü, o zaman Sir Launcelot onun üstüne atıldı ve büyük bir kuvvetle miğferini koparıp çekti. Sir Brian öleceğini anlayınca teslim oldu, Sir Launcelot'un merhametine sığındı. O zaman Sir Launcelot, onu şatoya hapsettiği bütün

mahpusları serbest bırakmaya mecbur etti. Sir Launcelot orada, Arthur'un şövalyelerinden otuz kişiyle kırk Lady buldu; onları kurtardıktan sonra yoluna devam etti. Biçimsiz Hırka, hapisten kurtulur kurtulmaz, atını, zırhını ve Maledisant isimli genç kızı aldı. O sırada Sir Launcelot'un köprüde evvelce savaştığı Sir Nerovens, Pendragon Şatosu'nda olup bitenleri anlamak için Sir Launcelot'un peşinden bir genç kız gönderdi. Sir Brian ile şövalyeleri bütün bu mahpusları serbest bıraktıkları zaman şatoda oturanlar bu şövalyenin kim olduğunu merak ettiler. Genç kız, "Hiç şaşmayınız," dedi; "buraya gelen ve bu savaşı yapan, dünyanın en iyi şövalyesidir; o şövalye Sir Launcelot idi." Bunu duyan Sir Brian ile Lady'si son derece memnun oldular; böyle bir adam tarafından yenildikleri için, bütün şövalyeleri de çok sevindiler. Böylece genç kız ile Biçimsiz Hırka, yolda kendilerine arkadaşlık edenin Sir Launcelot du Lake olduğunu anladılar ve genç kız, ona nasıl hakaret ettiğini, ona nasıl korkak dediğini hatırladığı zaman büyük bir üzüntüye kapıldı.

VII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Maledisant isimli genç kızla nasıl karşılaştığı ve ona Bienpensant ismini nasıl verdiği.

Genç kız ile Biçimsiz Hırka atlarına binerek hızla Sir Launcelot'un peşinden gittiler. İki mil süren bir yolculuktan sonra ona yetiştiler, onu selamlayıp teşekkür ettiler. Genç kız, Sir Launcelot'a karşı işlediği suçun affedilmesi için yalvardı. "Şövalyeliğe has bütün şerefin ikiye bölünerek sizin ve Sir Tristram'ın payına düştüğünü artık anlıyorum," dedi; "Lord'um Sir Launcelot, sizi ve Sir Tristram'ı uzun zaman aradım; şimdi sizinle tanıştığım için Tanrı'ya şükrediyorum. Vaktiyle Camelot'ta Sir Tristram'la tanışmıştım. Sir Breuse Sans Pitié'nin benden aldığı, yalın bir kılıç tutan beyaz elli siyah kalkanı bana o iade etmişti." Sir Launcelot, "Güzel genç kız, size ismimi kim söyledi?" dedi. Genç kız, "Efendim, köprüde savaştığınız şövalyenin gönderdiği bir genç kız geldi," dedi; "ve bana isminizin Sir Launcelot du Lake olduğunu söyledi." Sir Launcelot, "Öyle ise onun kabahati," dedi; "lakin bunu ona efendisi Sir Nerovens söylemiştir." Sir Launcelot, "Genç

kız" diye sözüne devam etti, "sizinle bir şartla yolculuk ederim, bu şövalyeye, Biçimsiz Hırka'ya artık hakaret etmemeniz şartıyla; çünkü o, iyi bir şövalyedir, asil bir şövalye olduğunu ispat edeceğinden hiç şüphem yok; hatırı için, mahvolmasın diye bu müşkül anında onu takip edip imdadına yetiştim." Genç kız, "Ah, Tanrı sizi mükâfatlandırsın," dedi; "şimdi ikinize de bir şey söyleyeyim: Ona hakaret etmemin sebebi, nefret değil, ona karşı büyük bir sevgi beslememdir; çünkü bu maceralara atılmak için, onun, henüz fazla genç, fazla toy olduğunu zannediyordum; hayatını kurtarmak gayesiyle onu bile bile yanımdan uzaklaştırmak istiyordum. Genç bir şövalyenin kahramanlığı, bu macerayı sonuna kadar götürmeye kâfi değildir." Sir Launcelot, "Vallahi çok güzel söylüyorsunuz," dedi; "size Maledisant, yani fena konuşan demişler, ben de size Bienpensant, yani iyi düşünen ismini vereceğim." Böylece yolculuğa uzun müddet devam ettikten sonra, Surluse memleketi hudutlarına vardılar ve orada kale gibi sağlam bir köprüsü olan bir köy gördüler. Sir Launcelot ile yanındakiler köprüye gelince, karşılarına dikilen birçok centilmen ve ağa, "Aziz Lordlar," dedi, "aranızda o siyah kalkanı taşıyan biri olduğu için, bu köprüden ve bu kaleden hep beraber geçemezsiniz; buradan ancak teker teker geçebilirsiniz; onun için bu köprüden evvela kim geçecek, bunu aranızda kararlaştırın." Bunun üzerine bu köprüden ilk olarak Sir Launcelot geçmek istedi. Biçimsiz Hırka, "Efendim, yalvarırım size, bu kaleye evvela ben gireyim!" dedi; "eğer her şey yolunda giderse sizi de çağırırım; eğer orada ölürsem mesele kalmaz; eğer esir düşersem o zaman gelip beni kurtarırsınız." Sir Launcelot, "Buradan geçmenize gönlüm razı olmuyor," dedi. Biçimsiz Hırka, "Rica ederim eendim, bu macerada kendimi tehlikeye atmama müsaade edin," dedi. Sir Launcelot, "Haydi, yolunuz açık olsun, sizi İsa korusun," dedi. Biçimsiz Hırka, kaleye girdi ve karşısına derhal iki kardeş dikildi; kardeşlerden birinin ismi Sir Plaine de Force, diğerinin ismi de Sir Plainc de Amours'tu. Biçimsiz Hırka ile derhal savaşmaya başladılar. Biçimsiz Hırka, evvela Sir Plaine de Force'u biraz sonra da Plaine de Amours'u yere verdi. O zaman bu iki şövalye, kalkanlarını ve kılıçlarını ellerine aldılar, Biçimsiz Hırka'nın attan inmesini emrettiler. Biçimsiz Hırka, istediklerini yaptı ve kılıç savaşı başladı. İki şövalye, Biçimsiz Hırka'ya şiddetle hücum ediyorlar ve onun başında, göğsünde, omuzlarında birçok bü-

yük yara açıyorlardı. Biçimsiz Hırka ise, onlara, gücü yettiği kadar karşı koyuyordu. İki kardeş, Biçimsiz Hırka'nın sağına ve soluna geçmek, eğilip koşmak istediler. Fakat Biçimsiz Hırka, güzel kuvveti ve kahraman şövalyeliği sayesinde onları karşısında tuttu. Biçimsiz Hırka, fena halde yaralı olduğunu hissedince darbelerini iki misli artırdı ve onları öyle yaraladı ki iki kardeş yere yığıldılar ve eğer teslim olmasaydılar, düşmanları tarafından öldürüleceklerdi. Bu iş biter bitmez, Biçimsiz Hırka, orada bulunan üç atın en iyisine bindi, diğer kaleye ve köprüye doğru yollandı. Orada, son derece asil bir şövalye olan Sir Plenorius ile, üçüncü kardeşle karşılaştı. İki şövalye, çarpıştıkları zaman atlarıyla beraber yere yuvarlandılar. Atlarını bırakarak kalkanlarını kaldırdılar, kılıçlarını çektiler ve birbirlerine ağır darbeler indirmeye başladılar. Köprünün önüne kâh şövalyelerden biri geçiyordu, kâh diğeri. Böylece iki saatten fazla hiç dinlenmeden savaştılar; Sir Launcelot ile genç kız, onlara bakıyordu. Genç kız, "Eyvah, benim şövalyem, müthiş bir şiddetle ve lüzumundan fazla harcanarak savaşıyor," dedi. Sir Launcelot, "Asil bir şövalye olduğunu artık anlamışsınızdır," dedi; "hem düşünün bir kere, bu onun ilk savaşıdır. Üstelik de ağır bir şekilde yaralı. Bu kadar yaralı bir halde iken, o değerli şövalye ile bu uzun savaşa tahammül edebilmesi gerçekten şaşılacak bir şey."

VIII. BÖLÜM

Biçimsiz Hırka'nın nasıl esir düştüğü, esir düştükten sonra Sir Launcelot tarafından nasıl kurtarıldığı ve Sir Launcelot'un dört kardeşi nasıl yendiği.

O sırada çok yaralı olduğu ve çok kan kaybettiği için ayakta duracak takati olmayan Biçimsiz Hırka yere yığıldı. Karşısındaki şövalye ona acıyarak, "Güzel genç şövalye, üzülmeyin," dedi; "benimle karşılaştığınız zaman benim gibi dinlenmiş olsaydınız bu çarpışmaya ben sizin kadar dayanamazdım. Silah taşımakta gösterdiğiniz asil kahramanlık uğruna, size elimden geldiği kadar iyilik edeceğim ve nazik davranacağım." Sir Plenorius isimli bu asil şövalye bunu söyledikten sonra Biçimsiz Hırka'yı kolları arasına aldı ve onu kuleye götürdü. Orada Biçimsiz Hırka'ya şarap getirmelerini emretti, yaralarına baktırdı ve kan

kaybetmesinin önüne geçti. Biçimsiz Hırka, "Efendim, benden ayrılın ve gene şu köprüye gidin," dedi; "çünkü orada bambaşka bir şövalye ile karşılaşacaksınız." Sir Plenorius, "Sahi mi?" dedi; "Sizinle beraber gelen başka bir şövalye de mi var?" Biçimsiz Hırka, "Evet, benden çok daha değerli bir şövalye var," dedi. Plenorius, "İsmi ne?" dedi. Biçimsiz Hırka, "Bunu size ben söyleyecek değilim," dedi. Şövalye, "Kim olursa olsun onunla savaşacak insan mevcut," dedi. Derken Sir Plenorius, bir şövalyenin, şöyle seslendiğini duydu: "Sir Plenorius, neredesin? Esir alarak bu kuleye götürdüğün adamı ya bana teslim edeceksin yahut da gelip benimle savaşacaksın." Bunu duyan Sir Plenorius atına bindi, eline mızrağını aldı ve Sir Launcelot'a doğru dörtnala ilerledi. O zaman mızraklarını kaldırmaya başladılar. Gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerinin üstüne atıldılar; böylece öyle bir dehşetle çarpıştılar ki atları yere yuvarlandı; atlarından inip kılıçlarını çekerek büyük darbeler ve saldırışlarla iki boğa gibi mücadele etmeye başladılar. Sir Launcelot mütemadiyen ilerliyor, Sir Plenorius ise onun arkasına geçmek için eğiliyordu. Fakat Sir Launcelot buna meydan vermeyerek onu durmadan gerilemeye mecbur ediyordu ve Sir Plenorius gerileye gerileye nihayet kulesinin kapısına kadar itildi. O zaman Sir Launcelot, "Senin iyi bir şövalye olduğunu anladım," dedi; "fakat şunu iyi bil ki, yaşamın da, ölümün de benim elimde; onun için teslim ol, esirini de teslim et." Plenorius, hiçbir cevap vermeden Sir Launcelot'un mızrağının üstüne o kadar dehşetli bir darbe indirdi ki şövalyenin gözleri kıvılcımlar saçtı. Bunun üzerine Sir Launcelot, darbelerinin şiddetini iki misli artırarak, düşmanına öyle bir şiddetle vurmaya başladı ki Sir Plenorius diz çökmeye mecbur oldu, o zaman Sir Launcelot, Sir Plenorius'un üstüne atıldı ve onu yerde sürükledi. Bunun üzerine Sir Plenorius, teslim oldu, kulesini ve bütün eserlerini Sir Launcelot'a teslim etti. Sir Launcelot bunu kabul edip, Sir Plenorius'un bu hususta yemin ettiğini duyduktan sonra öbür köprüye giderek, Sir Plenorius'un diğer üç kardeşiyle savaştı. Bunlardan birisinin ismi Pillounes, diğerinin Pellogris, üçüncüsünün ise Sir Pellandris idi. Sir Launcelot onları evvela atlarından alaşağı etti, sonra yere serdi ve teslim aldı. Bundan sonra Sir Plenorius'un yanına döndü. Sir Plenorius'un zindanlarında İskoçya Kralı Carados ile diğer birçok şövalyeyi buldu. Bunların hepsi serbest bırakıldı. O sırada Biçimsiz Hırka, Sir Launcelot'un yanına

geldi ve Sir Launcelot ona, bu kaleleri ve köprüleri hediye etmek istedi. Biçimsiz Hırka, "Hayır, olmaz," dedi; "Sir Plenorius'un malını mülkünü istemem. Lordum Sir Launcelot, eğer o bütün kardeşleriyle beraber Kral Arthur'un sarayına geleceğini ve Kral Arthur'un şövalyesi olacağını vaat ederse, rica ediyorum bırakın malı mülkü kendisinin olsun." Sir Launcelot, "Kral Arthur'un sarayına beş kardeşiyle beraber gelmesi ve onun adamı olması şartıyla buna razıyım," dedi; "size gelince Sir Plenorius," diye sözüne devam etti, "eğer boş bir yer varsa, Yortu'da Yuvarlak Masa şövalyelerinden olmanızı temenni ederim." Sir Plenorius, "Efendim, önümüzdeki Pentecost yortusunda Kral Arthur'un sarayında bulunacağım," dedi; "oraya geldiğim zaman, Kral Arthur'un ve sizin arzularınıza göre hareket edeceğim." Biçimsiz Hırka, yaraları tamamen iyileşinceye kadar Sir Launcelot ile orada dinlendi. Bu müddet esnasında çok hoş vakit geçirdiler, iyice istirahat ettiler, birçok oyunla eğlendiler, orada güzel Lady'ler vardı.

IX. BÖLÜM

Sir Launcelot, Biçimsiz Hırka'yı Pendragon Şatosu'nun nasıl sahibi yaptı ve bundan sonra Biçimsiz Hırka'nın nasıl Yuvarlak Masa şövalyesi olduğu.

O sırada gelen kethüda Sir Kay ile Sir Brandiles, Sir Launcelot ve Biçimsiz Hırka ile arkadaşlık ettiler. On gün sonra, Kral Arthur'un sarayından gelen bu şövalyeler, bu kaleden çıkıp gittiler. Sir Launcelot, Pendragon Şatosu'na vardığı zaman, Kral Arthur'a asla sadakat yemini etmek istemeyen Sir Brian de les Isles'in topraklarını elinden aldı ve Pendragon Şatosu ile etrafındaki bütün toprakları Biçimsiz Hırka'ya verdi. Bundan sonra Sir Launcelot, vaktiyle şövalye yaptığı Sir Nerovens'i çağırttı ve toprakları Biçimsiz Hırka'nın emri altında idare etmesini istedi. Böylece hep beraber Kral Arthur'un sarayına gittiler. İlk Pentecost yortusunda, Sir Plenorius ile asıl ismi Sir Breunor le Noir olan Biçimsiz Hırka, Yuvarlak Masa şövalyesi oldular ve Kral Arthur, onlara büyük topraklar hediye etti. Orada Breunor le Noir, Maledisant isimli o genç kızla evlendi. Bu genç kıza daha sonraları Beauvivante ismi verildi. Fakat Breunor le Noir, çoğu zaman Biçimsiz Hır-

ka diye çağırılıyordu. Biçimsiz Hırka, son derece asil ve kudretli bir şövalye olduğunu ispat etti ve bundan sonra da birçok kahramanca harekette bulundu. Sir Plenorius'un da asil ve cesaretle dolu bir şövalye olduğu anlaşıldı. Bu iki şövalye, hayatlarının sonuna kadar esas olarak Sir Launcelot'a hizmet ettiler. Sir Plenorius'un kardeşleri daima Kral Arthur'un şövalyesi olarak kaldılar. Ve Fansızca kitapta söylenildiği gibi Biçimsiz Hırka, babasının ölümünün intikamını aldı.

X. BÖLÜM

Güzel Isoud'un hizmetçisi Bragwaine vasıtasıyla Sir Tristram'a nasıl mektup gönderdiğine ve Sir Tristram'ın muhtelif maceralarına dair.

Şimdi burada Biçimsiz Hırka'yı bırakarak Brötanya'da bulunan Sir Tristram de Liones ile meşgul olalım. Güzel Isoud, Sir Tristram'ın evlendiğini anladığı zaman, hizmetçisi Bragwaine vasıtasıyla ona, insanın düşünebileceği ve yazabileceği en acıklı mektupları göndedi. Ve bu mektuplarda şöyle bir neticeye varıyordu: Eğer Sir Tristram arzu ederse, yanına Beyaz Elli Isoud'u da alıp Güzel Isoud'un sarayına gelebilirdi; geldikleri takdirde, Kraliçe'nin kendisine ne kadar iyi bakılıyorsa onlara da o kadar iyi bakılacaktı. Sir Tristram, bunun üzerine Kehydius'u yanına çağırdı ve Cornwall'a kendisiyle gizlice gitmeye razı olup olmadığını sordu. Sir Keyhdius her zaman için Sir Tristram'ın emrine amade olduğunu bildirdi. O zaman Sir Tristram, gizlice bir küçük gemi getirtti ve bu gemiye Kehydius, Dame Bragwaine ve hizmetkârı Gouvernail ile bindi. Denize açıldıkları zaman aksi bir rüzgâr onları Kuzey Gal sahiline, Tehlikeli Şato'nun civarına attı. O zaman Sir Tristram, "Burada beni on gün bekleyeceksiniz," dedi; "hizmetkârım Gouvernail de sizinle kalacak, eğer on gün sonra geri dönmezsem en kısa yoldan Cornwall'a gidin. Bu ormanda garip birçok macerayla karşılaşacağını söylediler ve bu memleketi terk etmeden evvel bunlardan bazılarıyla meşgul olmaya karar verdim. Sizin peşinizden elimden geldiği kadar çabuk gelirim." Bunu söyledikten sonra Sir Tristram ile Sir Keyhdius atlarına bindiler ve arkadaşlarından ayrıldılar. Ormanda bir mil kadar ilerledikten sonra Sir Tristram, bir çeş-

menin başında oturan silahlı, yakışıklı bir şövalye gördü. Şövalyenin yanında, sağlam ve kudretli bir at, bir meşeye bağlı idi. Gene yanıbaşında ata binmiş, mızraklarıyla yüklü bir atın dizginlerini tutan bir adam vardı. Çeşme başında oturan bu şövalyenin halinden, son derece mahzun olduğu anlaşılıyordu. Sir Tristram, atını onun yanına sürerek, "Güzel şövalye, niçin böyle hazin hazin oturuyorsunuz?" dedi; "silahlarınıza ve zırhınıza bakılacak olursa, siz seyyar bir şövalyesiniz. Onun için ya birimizle, yahut da ikimizle beraber savaşın." Bunun üzerine şövalye, hiçbir şey söylemeden kalkanını alıp boynuna astı, atını tuttu ve çevik bir hareketle hayvanın sırtına atladı. Hizmetkârından bir mızrak aldı ve hız almak için bir miktar uzaklaştı. Sir Kehydius, onunla savaşmak için Sir Tristram'dan izin istedi. Sir Tristram, "Elinden geleni yap," dedi. Böylece iki şövalye karşılaştı ve yere düşen Sir Kehydius, göğsünün üst kısmından fena surette yaralandı. O zaman Sir Tristram, "Şövalye, güzel savaştın, şimdi de benimle savaşmaya hazırlan," dedi. Şövalye, "Hazırım," dedi. Eline bir mızrak alıp Sir Tristram ile çarpışan bu şövalye, büyük kuvveti sayesinde Sir Tristram'ı atından aşağı attı. Ve Sir Tristram pek fena bir surette düştü. Son derece utanarak çevik bir hareketle eyerini terk etti, kalkanını omuzunun hizasına kadar kaldırdı ve kılıcını çekti. Sir Tristram bunları yaptıktan sonra, bu şövalyenin atından inerek kendisiyle savaşmasını şövalyelik namına diledi. Şövalye, "Razıyım," diyerek atını bıraktı, kılıcını çekti ve orada hemen hemen iki saat süren uzun bir mücadeleye giriştiler.

Nihayet Sir Tristram, "Güzel şövalye, dur ve bana nereden geldiğini, ismini söyle," dedi. Şövalye, "Bu hususta düşünmem lazım," dedi; "fakat sen kendi ismini söylersen, belki ben de söylerim."

XI. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Sir Lamorak de Galis ile nasıl karşılaştığı, nasıl savaştıkları ve bir daha asla savaşmamak hususunda nasıl anlaştıkları.

Sir Tristram, "Aziz şövalye, benim ismim Sir Tristram de Liones," dedi. Öbür şövalye, "Efendim, benim ismim de Sir Lamorak de Galis,"

dedi. Sir Tristram, "Ah, Sir Lamorak!" dedi; "İyi ki, karşılaştık. Lady'm Kraliçe Güzel Isoud'un canına kıymak veya onun şerefini lekelemek maksadıyla Kral Mark'ın sarayına bir kadeh göndermiştin; bu kadehle bana ne kadar fenalık yaptığını düşün. Şunu da iyice bil ki, biz buradan ayrılmadan evvel birimizden birisi ölecek." Sir Lamorak, "Servage adasında beraber olduğumuz zamanı hatırlayın, efendim," dedi; "bana o sıralarda büyük dostluk vaatlerinde bulunmuştunuz." Fakat Sir Tristram, işi uzatmak istemeyerek, Sir Lamorak'ın üstüne atıldı ve böylece uzun zaman birbirlerini yoruncaya kadar savaştılar. Derken Sir Tristram, Sir Lamorak'a, "Hayatımda sizin kadar iri ve sizin kadar nefesi tü kenmeyen bir şövalye ile asla karşılaşmadım," dedi; "onun için burada ikimizden birinin fena vaziyete düşmesi yazık olur." Sir Lamorak, "Efendim," dedi; "sizin şöhretinizi ve isminizi nazarı itibare alarak bu savaşta galip sayılmanızı istiyorum; onun için size teslim olacağım." Sir Lamorak, bunu söyledikten sonra teslim olmak için kılıcını ucundan tutup uzattı. Sir Tristram, "Hayır, böyle hareket etmemelisiniz; çünkü bu teklifiniz benden korkmaktan veya çekinmekten fazla nezaketinizden geliyor," diyerek kendi kılıcını Sir Lamorak'a uzattı; "Sir Lamorak, mağlup bir şövalye sıfatıyla, size, şimdiye kadar gördüğüm adamların en asiline, en cesuruna teslim oluyorum," dedi. Sir Lamorak, "Hayır," dedi; "size karşı nezaket göstermek istiyorum. Rica ederim, bugünden itibaren birbirimizle asla savaşmayacağımıza dair ikimiz de yemin edelim." Bunun üzerine Sir Tristram ile Sir Lamorak, ne iyi ne de kötü bir gaye için birbirleriyle asla savaşmayacaklarına yemin ettiler.

XII. BÖLÜM

Sir Palamides'in Havlayan Hayvan'ı nasıl takip ettiği ve Sir Tristram ile Sir Lamorak'ı bir tek mızrakla nasıl yere serdiği.

O aralık Havlayan Hayvan'ı takip eden Sir Palamides göründü. Havlayan Hayvan'ın başı bir yılana, gövdesi bir parsa, kalçaları bir aslana, ayakları bir geyiğe benziyordu; vücudundan sanki altmış köpek birden havlıyormuş gibi bir ses çıkıyordu; bu ses nereye giderse gitsin duyuluyordu. Sir Palamides, bu macerayı üzerine almıştı ve o hayvanı da-

ima takip ediyordu. O sırada hayvan, Sir Tristram'ın yanına gitti; biraz sonra Sir Palamides göründü. Ve sözün kısası, Sir Palamides, Sir Tristram ile Sir Lamorak'ı bir tek mızrak darbesiyle yere attıktan sonra, Havlayan Hayvan ismini taşıyan Glatisant'ın peşinden gitti. Sir Tristram ile Sir Lamorak ise, Sir Palamides'in kendileriyle yaya savaşmaya razı olmayışına son derece hiddetlendiler.

Şeref sahibi olanlar bu hadiseden şu neticeyi çıkarabilirler: Daima galip çıkan insan henüz dünyaya gelmemiştir; günün birinde herkes bir talihsizlik yüzünden müşkül vaziyete düşebilir. Bazen de bir şövalye, kendisine üstün olan diğer bir şövalyenin şerefini kaybetmesine sebep olur. Bütün bunlar olup bittikten sonra Sir Tristram ile Sir Lamorak, Kehydius'u bir kalkanın üzerine yatırdılar ve onu bir ormancının kulübesine götürdüler. Orada Sir Kehydius'a iyi bakılmasını temin ettiler ve üç gün arkadaşlarının yanında kaldılar. Sonra iki şövalye atlarına bindiler ve birbirlerinden bir dört yol ağzında ayrıldılar. Sir Tristram, Sir Lamorak'a, "Rica ederim," dedi, "eğer siz Palamides ile karşılaşırsanız, beni evvelce görüştüğümüz çeşmenin yanında bulacağını söyleyin ve orada ona ben Sir Tristram, hangimizin daha iyi bir şövalye olduğunu ispat edeceğim." Böylece ayrı yollara saparak uzaklaştılar. Sir Tristram, Sir Kehydius'un bulunduğu yere doğru gitti; Sir Lamorak ise küçük bir kiliseye varıncaya kadar yoluna devam etti ve orada otlaması için atını çayıra salıverdi. O sırada, Kral Bagdemagus'un oğlu olan Sir Meliagaunce göründü ve o da otlaması için atını çayıra koyuverdi. Sir Lamorak'ı orada göremeyen bu şövalye, Kraliçe Guenever'e olan aşkı yüzünden inlemeye başladı, halinden acı acı şikâyet etti. Sir Lamorak bütün bunları duydu; ertesi gün atına binerek ormana gitti, orada ağaçların altında duran iki şövalye ile karşılaştı. Sir Lamorak, "Güzel şövalyeler," dedi; "ne diye burada durup etrafı gözetliyorsunuz? Eğer savaşmak isteyen seyyar şövalyelerseniz, işte karşınızdayım." Şövalyeler, "Hayır efendim, öyle değil," dediler; "burada sizinle savaşmak için değil, kardeşimizi öldüren bir şövalyeyi bulmak için bekliyoruz." Sir Lamorak, "Karşılaşmak istediğiniz bu şövalye kimdir?" dedi. "Efendim, kardeşimizi Sir Launcelot öldürdü," dediler; "eğer onunla karşılaşırsak elimizden kurtulamayacak, onu öldüreceğiz." Sir Lamorak, "Büyük bir işe giriştiniz," dedi; "zira Sir Launcelot asil, tecrübeli bir şövalyedir." "Bu hususta endişemiz yok, dediler; ikimiz de

onunla başa çıkabilecek kabiliyetteyiz." Sir Lamorak, "Buna inanamam," dedi; "hayatımda, bugüne kadar Sir Launcelot'tan daha kuvvetli bir şövalyenin mevcut olduğunu duymadım."

XIII. BÖLÜM

Sir Lamorak'ın, Sir Meliagaunce ile nasıl karşılaştığı ve Kraliçe Guenever'in güzelliği uğruna nasıl savaştıkları.

Böyle konuştukları sırada Sir Lamorak, Sir Launcelot'un kendilerine doğru geldiğini gördü. İki şövalye, birbirleriyle selamlaştıktan sonra, Sir Lamorak Sir Launcelot'a bu civarda kendisine bir hizmette bulunup bulunamayacağını sordu. Sir Launcelot, "Teşekkür ederim, bu sırada bir şey yok," dedi. Bunun üzerine birbirlerinden ayrıldılar ve Sir Lamorak iki şövalyeyi bıraktığı yere döndüğü zaman, onları yaprakların arasına saklanmış buldu. "Utanın, korkak alçaklar!" dedi; "sizin gibilerinin yüksek şövalyelik nizamına girmesi yazık ve ayıp bir şey." Böylece Sir Lamorak, onlardan ayrıldı ve biraz sonra Sir Meliagaunce ile karşılaştı. Sir Lamorak, Sir Meliagaunce'a Kraliçe Guenever'i niçin bu kadar sevdiğini sordu. "Kilisenin yanında halinizden şikâyet ettiğiniz zaman pek uzaklarda değildim," dedi. Sir Meliagaunce, "Ya, öyle ise sözlerimi geri almayacağım," dedi: "Kraliçe Guenever'i seviyorum; bu hususta söyleyeceğiniz bir şey var mı? Onun, dünyanın en güzel kadını olduğunu ispat edeceğim." Sir Lamorak, "Ben buna itiraz ediyorum," dedi; "çünkü Sir Gawaine'in annesi Orkney Kraliçesi Morgause, dünyanın en güzel Kraliçesi ve Lady'sidir." Sir Maliagaunce, "Doğru değil," dedi; "kendi ellerimle seni mağlubiyete uğratarak bunun doğru olmadığını ispat edeceğim." Sir Lamorak, "Öyle mi?" dedi; "işte bundan daha iyi bir dava uğruna savaşmayı arzu etmezdim." Bunun üzerine iki şövalye büyük bir hiddet içinde birbirlerinden uzaklaştıktan sonra, gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerine hücum ettiler ve öyle bir şiddetle çarpıştılar ki atları yere yuvarlandı. O zaman atlarını bıraktılar, kalkanlarını kaldırarak kılıçlarını çektiler. Yabani domuzlar gibi birbirlerinin üstüne saldırarak uzun müddet savaştılar. Meliagaunce değerli ve çok kuvvetli bir adamdı; fakat kendisinden çok daha iri olan Sir Lamorak, onu durmadan gerilemeye mecbur

ediyordu. Bununla beraber birbirlerini fena surette yaralamışlardı. Onlar böylece savaşıp dururken, bir tesadüf eseri olarak Sir Launcelot ile Sir Bleoberis göründü. Sir Launcelot, aralarına girerek niçin savaştıklarını sordu; "Üstelik ikiniz de Kral Arthur'un şövalyelerisiniz," dedi.

XIV. BÖLÜM

Sir Meliagaunce'un, Sir Lamorak ile niçin savaştıklarını nasıl anlattığı ve Sir Lamorak'ın Kral Arthur ile nasıl savaştığı.

Sir Melagaunce, "Efendim, bu savaşın sebebini size anlatacağım," dedi; "ben, Lady'm Kraliçe Guenever'i methederek, onun dünyanın en güzel Lady'si olduğunu söyledim. Sir Lamorak ise bana itirazla, Orkney Kraliçesi Morgause'un Kraliçe Guenever'den daha güzel olduğunu iddia etti." Sir Launcelot, "Ah, Sir Lamorak, niçin böyle söylüyorsun?" dedi; "sana da, hepimize de hükmeden Kraliçemizin aleyhinde bulunmak sana yakışmaz." Bunun üzerine Sir Launcelot atından indi ve "Bu dava uğruna savaşmaya hazırlan," dedi; "Kraliçe Guenever'in dünyanın en güzel ve en faziletli Layd'si olduğunu ispat edeceğim." Sir Lamorak, "Efendim, bu dava uğruna sizinle savaşmayı hiç istemiyorum," dedi; "çünkü her erkek, kendi Layd'sinin yeryüzünde yaşayan kadınların en güzeli olduğunu zanneder; en çok sevdiğim Lady'yi methettim diye bana kızmamalısınız Kraliçe Guenever sizin gözünüzde kadınların nasıl en güzeli ise, Orkney Kraliçesi Morgause da benim gözümde kaınların en güzelidir; böylece her şövalye, kendi Lady'sini her kadından güzel bulur. Şunu da bilmelisiniz ki, efendim, Sir Tristram ve siz dünyada en az savaşmak istediğim şövalyelersiniz. Fakat benimle muhakkak savaşmak istiyorsanız, size karşı elimden geldiği kadar dayanırım." O sırada Sir Bleoberis konuşarak, "Lordum Sir Launcelot," dedi, "bana kalırsa hiçbir zaman bu kadar düşüncesiz hareket etmediniz; Sir Lamorak size makul sözler söylüyor, şövalyeliğe uygun bir tarzda konuşuyor. Benim de bir sevgilim var ve onu dünyanın en güzel Lady'si zannediyorum. Böyle bir söz söylemem bana hiddetlenmeniz için büyük bir sebep mi? Sir Lamorak'ın tanıdığım şövalyelerin en asillerinden biri olduğunu pekâlâ biliyorsunuz. Size de, bizlere de daima iyi niyet besledi; onun için size yalvarıyorum, onunla

dost olunuz." Bunun üzerine Sir Launcelot, Sir Lamorak'a, "Rica ederim, size karşı gösterdiğim kötü niyeti affediniz," dedi; "eğer fena hareket ettimse suçumu tamir edeceğim." Sir Lamorak "Efendim, sizinle benim aramda her şey kolayca tamir olunur," dedi. Bundan sonra Sir Launcelot ile Sir Bleoberis yola çıktılar. Sir Meliagaunce ve Sir Lamorak ise atlarına binip birbirlerinden ayrıldılar. Bir müddet sonra görünen Kral Arthur, Sir Lamorak ile karşılaşarak onunla savaştı. Sir Lamorak'ı yere serip mızrağıyla fena surette yaraladıktan sonra uzaklaştı. Sir Lamorak, Kral Arthur'u tanımamakla beraber, onun atsız savaşmak istememesine hiddetlendi.

XV. BÖLÜM

Sir Kay'in Sir Tristram ile nasıl karşılaştığı, Cornwall'lu şövalyeler hakkında söylenen kötü sözler ve şövalyelerin nasıl savaştıkları.

Şimdi bu hikâyeyi bırakarak Sir Tristram'dan bahsedelim. Sir Tristram, yoluna devam ederken kethüda Sir Kay ile karşılaştı ve Sir Kay, ona, hangi memleketten geldiğini sordu. Sir Tristram, Cornwall memleketinden geldiğini söyledi. Sir Kay, "Olabilir," dedi; "fakat Cornwall'den iyi bir şövalye çıktığını hiç duymamıştım." Sir Tristram, "Bunlar kötü sözler," dedi; "bana isminizi söylemenizi rica ediyorum." Sir Kay, "Bilmelisiniz ki, efendim, benim ismim kethüda Sir Kay'dir" dedi. Sir Tristram, "İsminiz bu mu?" dedi; "siz de iyice bilmelisiniz ki, değerli bir şövalye olduğunuz halde, size dünyanın en kaba konuşan insanı, ismini veriyorlar; sözlerinizin münasebetsiz ve son derece ters olduğu rivayet ediliyor." Bundan sonra bir köprüye varıncaya kadar beraber yolculuk ettiler. Köprüde, ikisinden biriyle savaşmadan geçmelerine müsaade etmeyeceğini söyleyen bir şövalye ile karşılaştılar. Sir Lamorak'ın baba tarafından üvey kardeşi olan Sir Tor ismindeki bu şövalye, Sir Kay ile savaşarak onu yere serdi. Bundan sonra Sir Kay ile Sir Tristram oturdukları yere gittiler ve orada Sir Brandiles'i buldular; biraz sonra Sir Tor da oraya geldi.

Bu dört şövalye akşam yemeklerini yerlerken, şövalyelerden üçü Cornwall'lular hakkında gayet ağır sözler söyledi. Sir Tristram söyle-

nen sözlerin hepsini duydu, pek iyi bir şey söylemedi fakat derin derin düşündü. O ara diğer şövalyelerden ismini de gizledi. Ertesi gün Sir Tristram, atına bindi ve onları yolda bekledi. Sir Brandiles onunla savaşmayı teklif etti ve Sir Tristram, karşısındakini atıyla beraber yere serdi. Bundan sonra Tor le Fise de Vayshoure, Sir Tristram'la çarpıştı; Sir Tristram onu da yere attıktan sonra yoluna devam etti. Sir Kay onu takip ediyordu fakat Sir Tristram, Sir Kay'in dostluğunu istemiyordu. O sırada Sir Brandiles, Sir Kay'a yaklaşarak, "Bu şövalyenin ismini öğrenmeyi çok isterdim," dedi. Sir Kay, "Benimle gel, ismini söylemesini ondan rica edeceğiz," dedi. Böylece iki şövalye, Sir Tristram'a yaklaşıncaya kadar yollarına devam ettiler. O zaman Sir Tristram'ın bir çeşmenin başında oturmuş olduğunu ve su içebilmek için miğferini çıkardığını gördüler. Sir Tristram, onların yaklaştığını görünce miğferini çabucak giydi, atına bindi ve onlarla savaşmayı teklif etti. Sir Brandiles, "Hayır, sizinle daha demin savaştık," dedi; "biz bu maksatla gelmedik. Şövalyeliğiniz namına bize isminizi söylemeniz için ricaya geldik." Sir Tristram, "Aziz şövalyeler," dedi; "madem ki arzu ediyorsunuz, sizi memnun etmek için ismimi söyleyeyim. Ben Cornwall Kralı Mark'ın yeğeni Sir Tristram de Liones'im." Sir Brandiles, "Sizinle tanışmamız ne kadar iyi oldu," dedi; "sizinle karşılaştığımıza çok memnunuz; arkadaşlarımız sizinle beraber yaşamaktan çok zevk duyacaklar. Sizinle tanışmayı, dünyanın bütün şövalyeleri arasında, en çok Yuvarlak Masa'nın asil insanları arzu ediyorlardı." Sir Tristram, "Bana karşı gösterdikleri büyük teveccühe çok teşekkür ederim," dedi; "fakat şimdilik onların arasına katılamayacağımı hissediyorum, çünkü henüz büyük kahramanlıklar yapmadığım için onlarla arkadaşlık etmeye layık değilim." Sir Kay, "A! Eğer Sir Tristram de Liones iseniz, Sir Launcelot du Lake'ten sonra gelen en büyük şövalye sizsiniz," dedi; "Hıristiyan olsun, kâfir olsun, cesaret, kuvvet ve dürüstlük bakımından yeryüzünde onunla boy ölçüşebilecek bir insan yoktur. Şimdiye kadar hiç kimse onun hakkında fena bir şey söyleyip, iddiasının doğru olduğunu ispat edemedi." Böylece uzun zaman konuştular, sonra birbirlerinden ayrılarak, canlarının istediği yollarda ilerlemeye başladılar.

XVI. BÖLÜM

Kral Arthur'un Tehlikeli Orman'a nasıl girdiği ve onun hayatını Sir Tristram'ın nasıl kurtardığı.

Şimdi, bir Lady yüzünden Kral Arthur'un Kuzey Gal'de bulunan Tehlikeli Orman'a niçin geldiğini dinleyeceksiniz. İsmi Annowre olan bu Lady, Kral'ı görmeye Cardiff'e geldi. Tatlı vaatleri ve yeminleri sayesinde Kral Arthur'u kandırıp o Tehlikeli Orman'a götürdü. Annowre, büyük bir büyücü idi ve Kral Arthur'u uzun zamandan beri sevdiği için bu memlekete gelmişti. Kral, bu Lady ile gittikten sonra, şövalyelerinden birçoğu onun geri dönmediğini görerek Arthur'un peşine düştüler; bunların arasında Sir Launcelot, Brandiles ve daha birçok kimse de vardı. Annowre, Arthur'u kendi şatosuna götürdükten sonra Kral'dan kendisini sevmesini istedi. O zaman Kral, Lady'sini hatırlayarak, bütün büyülerine rağmen onu sevmedi. Annowre bunun üzerine Kral Arthur'u, öldürmek maksadıyla kendi şövalyeleriyle beraber her gün o Tehlikeli Orman'a gönderiyordu. Lady Annowre, Kral Arthur'u elde edemeyeceğini anladığı zaman, haince çarelere başvurarak onu mahvetmek ve öldürmek istedi. O sıralarda, Kral Arthur'a daima dost olan Göl Perisi, tabiat üstü bilgileri sayesinde Kral Arthur'un mahvolacağını anladı. Bunun üzerine, Nimue ismindeki bu Göl Perisi, Kral Arthur ile yardım etmeleri için Sir Launcelot du Lake'i veya Sir Tristram'ı aramak gayesiyle bu ormana geldi; çünkü bu iki şövalyeden biri imdadına yetişemediği takdirde Kral Arthur'un o gün öleceğini Göl Perisi çok iyi biliyordu. Böylece, Sir Tristram ile karşılaşıncaya kadar ormanda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Sir Tristram'ı görür görmez tanıdı. "Ah, Lordum Sir Tristram," dedi, "hoş geldiniz; sizi bulabildiğim için Tanrı'ya şükrediyorum; çünkü bugün, iki saate kadar, bu memlekette yapılan cinayetlerin en korkuncu işlenecek." Sir Tristram, "Ah, güzel genç kız, ben buna mani olabilir miyim?" dedi. Göl Perisi, "Çabuk benimle gelin," dedi; "dünyanın en şerefli şövalyesinin ne kadar müşkül bir durumda olduğunu göreceksiniz." Sir Tristram, "Bu kadar asil bir adama yardım etmeye hazırım," dedi. Göl Perisi, "Bu adam Kral Arthur'un ta kendisidir," dedi. Sir Tristram, "Allah göstermesin! Nasıl olur da onun başına böyle bir felaket gelebilir?" dedi. Bundan

sonra, küçük bir şatoya varıncaya kadar atlarını hızla sürdüler. Bu şatonun önünde, bir tek şövalyenin iki şövalye ile ayakta dövüştüğünü gördüler. Sir Tristram durmuş onlara bakıyordu. Bu iki şövalye, tek başına savaşan şövalyeyi nihayet yere serdiler ve biri bu şövalyeyi öldürmek için miğferini çıkardı. Lady Annowre ise, Kral Arthur'un kılıcını eline almış, Kral'ın başını kesmeye hazırlanıyordu. O sırada Sir Tristram, bütün şiddetiyle, "Hain, hain, bırak!" diye bağırarak ileri atıldı. Sir Tristram, kılıcını şövalyelerin birinin vücuduna öyle bir şiddetle sapladı ki, adam yere yığılarak öldü, sonra öbürünün üstüne atılıp sırtını ikiye böldü. O sırada Göl Perisi, Kral Arthur'a, "Bu hain Lady'nin kaçmasına mani olun," diye haykırdı. Kral Arthur, Lady Annowre'u yakalayıp başını uçurdu. Göl Perisi, Annowre'un başını alıp, saçlarından eyerine astı. Sir Tristram, bundan sonra Kral Arthur'un ata binmesine yardım etti ve onunla beraber yola çıktı, fakat Göl Perisi'nden, şimdilik isminin gizlenmesini istedi. Kral, ata bindikten sonra, Sir Tristram'a bütün kalbiyle teşekkür etti ve ismini sordu. Sir Tristram ise macera peşinde koşan fakir bir şövalye olduğunu söylemekle yetindi. Böylece, Kral Arthur'un şövalyelerinden bazılarıyla karşılaşıncaya kadar Kral'a refakat etti. Bir mil kadar yol aldıktan sonra, Sir Ector de Maris ile karşılaştılar. Kral Arthur'u da, Sir Tristram'ı da tanımayan Sir Ector de Maris onlardan biriyle savaşmak istedi. O zaman Sir Tristram, Sir Ector'a doğru ilerledi ve onu atından aşağı yuvarladı. Bunu yaptıktan sonra, Kral'ın yanına dönerek, "Lordum, işte şövalyelerinizden biri orada," dedi; "size arkadaşlık edebilir; günün birinde, bu hareketimle size hizmet etmek istediğimi anlayacağınızdan eminim." Kral, " Ah, kim olduğunuzu bir öğrenebilsem," dedi. Sir Tristram, "Şimdilik öğrenemezsiniz," cevabını verdi ve Kral Arthur ile Sir Ector'u yalnız bırakarak yola çıktı.

XVII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Güzel Isoud'un yanına nasıl gittiğine, Sir Kehydius'un Güzel Isoud'u nasıl sevmeye başladığına ve Tristram'ın bulduğu bir mektuba dair.

Sir Tristram ile Sir Lamorak kararlaştırılan günde çeşme başında buluştular. Orman bekçisinin evinden Kehydius'u alarak, Dame Bragwa-

ine ile Gouvernail'i bıraktıkları gemiye gittiler. Bundan sonra Cornwall'a doğru yelken açtılar. Karaya çıktıkları zaman Dame Bragwaine'in sözünü dinleyerek, Sir Tristram'ın sadık bir dostu olan kethüda Sir Dinas'ın bulunduğu yere gittiler. Böylece Dame Bragwaine ile Sir Dinas, Kral Mark'ın sarayına vardılar ve Kraliçe Güzel Isoud'a, Sir Tristram'ın o civarda, çok yakın bir yerde olduğunu söylediler. Bunu duyan Güzel Isoud, sırf sevincinden düşüp bayıldı. Konuşabilecek hale gelir gelmez, "Aziz şövalye, onunla görüşebilmem için bana yardım edin," dedi; "yoksa kalbim parçalanacak."

Bunun üzerine Sir Dinas ile Dame Bragwaine, Sir Tristram ile Kehydius'u, Güzel Isoud'un tayin ettiği sarayın bir odasına gizlice getirdiler. Güzel Isoud ile Sir Tristram'ın sevincini hiçbir dil anlatamaz, hiçbir kalp duyamaz, hiçbir kalem yazamaz. Fakat Fransızca kitapta söylenildiği gibi, Sir Kehydius, ilk gördüğü andan itibaren Güzel Isoud'a öyle bir tutulmuştu ki bu sevgisinden hiçbir zaman kurtulamadı. Ve bu kitap bitmeden evvel öğreneceğiniz gibi, Sir Kehydius Güzel Isoud'a olan aşkı yüzünden öldü. Sir Kehydius, Güzel Isoud'a, o devirde yazılan en güzel mektupları ve şiirleri gizlice yazdı. Güzel Isoud bu mektupların manasını anlayınca, Sir Kehydius'un ıstırabına acıdı ve neticesini hiç düşünmeden, delikanlıyı teselli etmek için ona bir mektup yazdı. Sir Tristram, bu müddet esnasında, bir kulede Güzel Isoud'un emrine amade, bekliyordu. Güzel Isoud ise fırsat buldukça onun yanına gidiyordu. Kral Mark, günün birinde bir pencerenin altında satranç oynuyordu. Sir Tristram ile Sir Kehydius ise, penceresi Kral Mark'ın oturduğu yerin üstünde olan odada idiler. Sir Tristram, fena bir tesadüfle Kehydius'un Güzel Isoud'a gönderdiği mektubu buldu, aynı zamanda Güzel Isoud'un Kehydius'a yazdığı mektubu da buldu. O zaman Sir Tristram aynı odada olan Güzel Isoud'un yanına giderek, "Efendim, işte size gönderilen bir mektup," dedi; "ve işte bu mektubu gönderene sizin yazdığınız mektup. Ah, sizi ne kadar güzel bir aşkla sevdim; sizin uğrunuza birçok toprakları ve birçok hizmetleri terk ettim; fakat şimdi bana ihanet etmeniz benim için çok büyük bir acı. Sana gelince Kehydius, seni bu memlekete Brötanya'dan ben getirdim. Baban Kral Howell'in topraklarını elde ettim; bana karşı iyilik yaptığı için kız kardeşin Beyaz Elli Isoud ile evlendim. Fakat Sir Kehydius, kendini koru!" diyerek kılıcını çekti. O zaman güzel Isoud bayılıp ye-

re düştü. Sir Keyhdius, şunu bil ki, bana yaptığın bu ihanetin ve kötülüğün intikamını alacağım." Bunun üzerine Sir Tristram, "Sir Kehydius, Sir Tristram'ın, üzerine doğru ilerlediğini görünce, kendini pencereden aşağı atmaktan başka çare bulamadı. Satranç oynayan Kral Mark'ın başının üstünden toprağa atladı. Kral, başının üstünden birinin fırladığını görünce, "Sen kimsin, bu pencereden niye atladın?" dedi. Kehydius, "Lordum Kral Mark, tesadüfen başınızın üstünde bulunan bu pencerede uyuyakalmışım, uyurken düştüm," diyerek kendini mazur gösterdi.

XVIII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Tintagil'den nasıl ayrıldığı, ne kadar dert çektiği ve uzun zaman bir ormanda kalarak nihayet aklını nasıl kaybettiği.

Sir Tristram, orada olduğunu Kral anlayacak diye son derece korkarak, eline geçirebildiği bütün silahları alıp, kulenin müstahkem kısmına çekildi, kendisine karşı gelenlerle savaşmaya karar vermişti. Hiç kimsenin kendisine karşı gelmediğini görünce, Gouvernail'i gönderip atı ile mızrağını getirtti. Tintagil Şatosu denilen bu şatodan gizlenmeden, şövalyeliğe uygun bir tarzda çıktı. Şatonun dış kapısında Sir Gawaine'in oğlu Sir Gingalin ile karşılaştı. Sir Gingalin, derhal mızrağını kaldırarak Sir Tristram'ın üstüne atıldı ve mızrağını kırdı. Sir Tristram'n o anda kılıcından başka silahı yoktu. Sir Tristram, kılıcıyla onun miğferinin üstüne öyle bir vurdu ki Sir Gingalin yere yuvarlandı ve elinden kayan kılıcıyla kendi atının boynunu kesti. Sir Tristram, bunu yaptıktan sonra ormana gitti. Bütün bu hadiseleri gören Kral Mark, adamlarından birini göndererek yaralı şövalyeyi çağırttı. Yaralı şövalye, Kral'ın emrine itaat etti. Kral Mark, bu şövalyenin Sir Gingalin olduğunu anlayınca, onu iyi karşıladı, ona bir at verdi ve savaştığı şövalyenin kim olduğunu sordu. Sir Gingalin, "Efendim, o şövalyenin kim olduğunu bilmiyorum ama," dedi, "içini çektiğini ve dertli olduğunu biliyorum." Sir Tristram, bir müddet sonra kendi şövalyelerinden olan Sir Fergus ile karşılaştı. Sir Tristram onu görünce o kadar büyük bir ıstıraba kapıldı ki atından aşağı baygın bir halde yuvarlandı. Üç gün üç

gece bu ıstırabından kurtulamadı. Sir Tristram, nihayet olup bitenleri öğrenebilmek için Sir Fergus'u saraya gönderdi. Sir Fergus, yolda giderken, Sir Tristram'ı bulmak ve onun ne halde olduğunu öğrenmek üzere Sir Palamides tarafından gönderilen bir genç kız ile karşılaştı. Sir Fergus bu genç kıza Sir Tristram'ın hemen hemen çıldırmak üzere olduğunu anlattı. Genç kız, "Eyvah! Onu nerede bulabilirim?" dedi. Sir Fergus, "İşte şurada," dedi. Bundan sonra Sir Fergus yoluna devam ederek, Kraliçe Isoud'u yatağında hasta ve yeryüzünde hiçbir kadının hissetmeyeceği kadar büyük bir keder içinde buldu. Genç kız da Sir Tristram'ı görünce, onun derdine çare bulamadığı için çok dertlendi. Çünkü genç kız ona karşı alaka gösterdikçe, Sir Tristram'ın ıstırabı artıyordu. Nihayet Sir Tristram atına binip genç kızdan uzaklaştı. Genç kız, üç gün aradıktan sonra onu gene buldu; ona yiyecek ve içecek götürdü fakat Sir Tristram hiçbir şey istemiyordu. Günün birinde Sir Tristram genç kızdan gene kaçtı ve bir tesadüf eseri olarak bir şatonun önünden geçti, vaktiyle bu şatoda Sir Palamides ile savaşırken onları Güzel Isoud ayırmıştı. Genç kız, Sir Tristram ile orada da karşılaştı. Sir Tristram, yeryüzünde yaşayan herhangi bir mahlukun hissetmediği kadar büyük bir keder içindeydi. Genç kız, şatonun sahibesi olan Lady'nin yanına giderek, ona, Sir Tristram'ın başına gelen felaketi anlattı. Şatonun sahibesi, "Eyvah! Lordum Sir Tristram nerede?" dedi. Genç kız, "Şurada, şatonuzun yanında," dedi. Lady, "Bu kadar yakın bir yerde bulunmasına memnunum," dedi; "ona en âlâ yiyecekleri ve içecekleri temin edeceğim; yanımda bir harp da var; bana harp çalmasını o öğretmişti, bütün dünyada hiç kimse onun kadar güzel harp çalamaz." Bundan sonra, bu Lady ile genç kız, Sir Tristram'a yiyecek ve içecek götürdüler, fakat Sir Tristram az bir şey yiyebildi. Derken, bir gece, Sir Tristram atını bıraktı, zırhını çıkardı ve ıssız yerlere giderek ağaçları kökünden söktü, dalları kopardı. Lady'nin gönderdiği harpı ara sıra hem çalıyor, hem de ağlıyordu. Sir Tristram ormanda iken, onun nerede olduğunu bilmeyen Lady, oturup zaman zaman harp çalardı. Bunun üzerine Sir Tristram, harbın bulunduğu yere gelir ve sazıyla ona cevap verirdi. Sir Tristram orada tam dört ay böylece çile doldururdu. Nihayet kaçıp gitti ve Lady, onun nereye gittiğini öğrenemedi. Çırılçıplak, zayıflamış ve bitkin bir halde olan Sir Tristram, bazı sığırtmaçların ve çobanların arasına düştü; bu adamlar

ona her gün kendi yiyeceklerinden ve içeceklerinden veriyorlardı. Sir Tristram, fena bir harekette bulunduğu zaman onu sopalarla dövüyorlardı, saçlarını koyun makasıyla kırpıp onu, nihayet bir soytarıya çevirdiler.

XIX. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Dagonet'i bir derede nasıl ıslattığı; Sir Tristram'ı bulması için bir genç kızı Palamides'in nasıl gönderdiği ve Palamides ile Kral Mark'ın nasıl karşılaştıkları.

Kral Arthur'un soytarısı Sir Dagonet, günün birinde yanındaki iki şövalye çömeziyle Cornwall'a geldi. Ormanda ilerlerken, Sir Tristram'ın sık sık oturduğu güzel bir dere kenarına vardılar. Hava sıcak olduğu için atlarından inip bu dereden su içmek istediler. Onlar su içmekle meşgulken atları kaçtı. Tam o sırada üstlerine hucum eden Sir Tristram, bu derede evvela Sir Dagonet'i, sonra da yanında bulunan adamları ıslattı, bunu gören çobanlar güldüler. Sir Tristram, bunu yaptıktan sonra, Sir Dagonet ile şövalye çömezlerinin atlarının peşinden koştu, onları birer birer geri getirdi, en nihayet Sir Dagonet ile adamlarını ıslak ıslak ata binerek uzaklaşmaya mecbur etti. Böylece Sir Tristram orada altı ay çırılçıplak çile çekti; ne bir kasaba, ne de bir köy civarına sokuluyordu. O aralık, Sir Palamides'in Sir Tristram'ı aramak için gönderdiği genç kız, Sir Palamides'in yanına döndü ve Sir Tristram'ın neler çektiğini anlattı. Sir Palamides, "Ah! Bu kadar asil bir şövalyenin, bir Lady yüzünden böyle felakete düşmesi ne yazık!" dedi; "Onu gidip arayacağım ve elimden gelirse teselli edeceğim." Bu anlattıklarımızdan bir müddet evvel, Güzel Isoud, Sir Kehydius'a Cornwall memleketinden çıkmasını emretmişti. Böylece Sir Kehydius, kalbi kederle dolu olarak yola çıktı. Sir Palamides, bu şövalyeye rast geldi; ahbaplık ettiler ve Güzel Isoud'a karşı hissettikleri sevgiden bahsederek birbirlerine dert yandılar. Sir Palamides, "Onu bizim kadar seven Sir Tristram'ı bulalım ve iyileşmesi için elimizden geleni yapalım," dedi. Böylece o ormanda ilerlerken üç gün üç gece durup dinlenmeden Sir Tristram'ı aradılar. Bir aralık, adamlarından uzaklaşarak yalnız başına

dolaşan Kral Mark ile karşılaştılar. Sir Palamides onu görür görmez tanıdı, fakat Sir Kehydius tanıyamadı. Sir Palamides, "Ah, hain Kral," dedi, "ne yazık ki, hâlâ yaşıyorsun, bütün şerefli şövalyelerin mahvına sebep oldun. Kötülüğün ve hırsın sayesinde son derece asil olan o şövalyeyi, Sir Tristram de Liones'i mahvettin; onun için kendini koru, çünkü bugün öleceksin." Kral Mark, "Bu, pek ayıp bir şey olur," dedi; "zira siz ikiniz de silahlısınız, halbuki ben silahsızım." Sir Palamides, "Buna bir çare bulurum," dedi; "işte yanımda bir şövalye var, onun zırhını alacaksın." Kral Mark, "Hayır olmaz, seninle savaşacak değilim," dedi; "çünkü benimle savaşmanız için hiçbir sebep yok. Sir Tristram'ın bütün bedbahtlığı, bulduğu bir mektuptan geliyor. Ben ona hiçbir kötülük yapmadım, felaketine ve hastalığına son derece müteessirim." Kral böylece kendisini temize çıkardıktan sonra dost oldular ve Mark, onları Tintagil'e götürmek istedi, fakat bu daveti kabul etmeyen Sir Palamides, Logris ülkesine doğru gitti, Sir Kehydius ile Brötanya'ya gideceğini söyledi.

Şimdi gene Sir Dagonet ile meşgul olalım. Sir Dagonet ile adamları atlarına bindikten sonra, o soytarının, alay eden çobanlar tarafından kendilerini bu hale sokması için gönderildiğini sandılar. Bu yüzden çobanların hepsini dövmek için geri döndüler. Sir Tristram, kendine yiyecek ve içecek verenlerin dövüldüklerini görünce, doğru oraya koştu, Sir Dagonet'in başını yakalayarak onu yere fırlattı; fena halde hırpalanmış olan Sir Dagonet'in elinden kılıcını kaparak, şövalye çömezlerinden birinin üstüne atılıp başını uçurdu, diğer şövalye çömezi ise kaçtı. Sir Tristram, elindeki kılıçla uzaklaştı ve tamamen çıldırmışçasına koşmaya başladı. Bunun üzerine Sir Dagonet, Kral Mark'ın yanına gitti ve o ormanda başına gelenleri anlattı. "Kral Mark, ormandaki derenin yanına sakın gitme," dedi; "orada çıplak bir soytarı var. O soytarı ile diğer bir soytarı olan ben, karşılaştığımız zaman az kalsın beni öldürecekti." Kral Mark, "A! O adam, sevgilisini kaybettiği için çılgına dönen Sir Matto le Breune'dür," dedi; "Sir Gaheris, onu yere serip sevgilisini elinden aldıktan sonra, Sir Matto aklını kaybetti. Çok yazık, çünkü iyi bir şövalye idi."

XX. BÖLÜM

Sir Tristram'ın öldüğüne dair nasıl bir rivayet çıktığı ve Güzel Isoud'un kendi canına nasıl kıymak istediği.

Sir Tristram'ın akrabası Sir Andred, dostu olan bir Lady vasıtasıyla ortaya bir rivayet çıkardı, bu rivayete göre, o Lady, Sir Tristram ölürken yanında bulunmuştur. Bu Lady, Kral Mark'ın sarayına gelerek, Sir Tristram'ı bir dere kenarında gördüğüne dair bir masal uydurdu. Sir Tristram, ölmeden evvel Kral Mark'a sözde yalvarmıştı; akrabası Sir Andred'in, kendi ülkesi olan Liones memleketinin kralı yapılmasını dilemişti. Sir Andred, bütün bunları Sir Tristram'ın topraklarına sahip olmak için yapıyordu. Kral Mark, Sir Tristram'ın öldüğünü duyunca ağladı ve büyük bir kedere kapıldı. Fakat Kraliçe Isoud, bu haberi duyunca o kadar ıstırap çekti ki aklını kaybedecek gibi oldu. Günün birinde, kendi canına kıymayı, Sir Tristram'ın ölümünden sonra artık yaşamamayı düşündü. Güzel Isoud, gizlice bir kılıç alıp, bu kılıcı bahçesine götürdü, kılıcın sapını bir erik ağacına sıkı sıkı tutturdu; böylece, kılıç tam göğsü hizasına uzanıyordu. Kılıcın üstüne atılıp kendini öldürecekti, fakat Kral Mark, bütün bunları gördü. Güzel Isoud'un diz çökerek, "Aziz Hazreti İsa, bana merhamet et! Sir Tristram de Liones'in ölümünden sonra ben artık yaşayamam; o benim ilk aşkımdı ve son aşkım olarak kalacak!" dediğini duydu. Kral Mark yaklaşarak Güzel Isoud'u kucakladı, kılıcı aldı ve Kraliçe'yi sağlam bir kaleye götürerek, orada kalmasını, sıkı sıkı gözetlenmesini temin etti. Bundan sonra Güzel Isoud uzun müddet, ölüm derecesinde hasta yattı. O sırada, elinde kılıç, ormanda çırılçıplak koşan Sir Tristram, bir münzevinin oturduğu yere geldi ve orada uzanıp uyudu. Münzevi, onun kılıcını elinden usulcacık aldı ve Sir Tristram'ın yanına yiyecek bıraktı. Sir Tristram orada on gün kadar böylece kaldıktan sonra yola çıktı ve gene çobanların yanına döndü. O memlekette Tauleas isimli bir dev vardı. Bu dev, Sir Tristram'ın korkusunden yedi seneden beri pek uzaklara gitmeye cesaret edemiyor; çoğu zaman pek emin bir tarzda muhafaza edilen kendi şatosunda kalıyordu. Tauleas, Kral Mark'ın sarayında yayılan rivayeti, Sir Tristram'ın öldüğünü duydu. Bunun üzerine her gün serbestçe dolaşmaya başladı. Günün birinde, tesadüfen, hiç acele

etmeden şurada burada gezinen çobanların yanına geldi ve orada dinlenmek için oturdu. O sırada bir Lady ile Cornwall'lu bir şövalye göründü, bu şövalyenin ismi Sir Dinant idi. Dev, onu görünce, çobanların yanından ayrılarak, bir ağaç altına saklandı. Şövalye derenin yanına geldi ve orada dinlenebilmek için atından indi. Sir Dinant ayağını yere basar basmaz, Tauleas isimli dev, şövalye ile atın arasına geçti, hayvanın sırtına atladı. Sonra atı Sir Dinant'ın üstüne sürerek, şövalyenin yakasına yapıştı, onu atın üstüne doğru çekti ve başını kesmek istedi. O zaman çobanlar, Sir Tristram'a, "Şu şövalyenin imdadına yetişin," dediler. Sir Tristram, "Onun imdadına siz yetişsenize!" dedi. Derken Sir Tristram, şövalyenin yerde duran kılıcını gördü, derhal koşup kılıcı yakalayarak Sir Tauleas'ın başını uçurdu; sonra gene çobanların arasına döndü.

XXI. BÖLÜM

Kral Mark'ın, Sir Tristram'ı çıplak bir halde bularak onu nasıl Tintagil'e gönderdiği ve orada bir köpeğin Sir Tristram'ı nasıl tanıdığı.

Şövalye, bunun üzerine devin başını alıp Kral Mark'ın yanına götürdü; ormanda başına gelen macerayı, korkunç dev Tauleas'ın elinden çıplak bir adam sayesinde nasıl kurtulduğunu anlattı. Kral Mark, "Bu hadise nerede oldu?" dedi. Sir Dinant, "Doğrusu efendim, ormanınızdaki güzel derenin yanında," dedi; "macera peşinden koşan birçok şövalye orada buluşur; deli adam da orada." Kral Mark, "Bu deli adamı görmek istiyorum," dedi. Böylece, bir iki gün sonra Kral Mark, şövalyelerine ve avcılarına sabahleyin ava çıkmak üzere hazır olmalarını emretti ve o sabah ormana gittiler. Kral, o dereye varınca, suyun kenarında, güzel ve çıplak bir adamın yattığını gördü; adamın yanında bir kılıç vardı. O zaman Kral boru çaldı ve şövalyeler Kral'ın bulunduğu yere geldiler. Kral, şövalyelerine, bu çıplak adamı hırpalamadan yakalamalarını ve şatoya getirmelerini emretti. Şövalyeler, Kral'ın istediği gibi yavaş yavaş ve fena bir şey yapmadan, Sir Tristram'ın üstüne hırkalar örttüler ve onu böylece Tintagil'e götürdüler. Onu orada yıkayıp temizlediler, sıcak çorbalar içirdiler, nihayet Sir Tristram iyice kendi-

ne gelmeye başladı. Fakat bütün bu zaman içinde hiç kimse Sir Tristram'ı tanıyamamıştı, onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Günün birinde Kraliçe Güzel Isoud, ormanda çıplak koşan bir adam olduğunu ve Kralın onu saraya getirttiğini duydu. Bunun üzerine Güzel Isoud, Dame Bragwaine'i yanına çağırarak, "Benimle gelin," dedi; "geçenlerde Lordumun ormandan getirttiği adamı görmeye gideceğiz." Böylece ilerlediler ve hasta adamın nerede olduğunu sordular. Bir şövalye çömezi, Kraliçeye hastanın bahçede olduğunu, güneş altında dinlendiğini söyledi. Kraliçe, Sir Tristram'a baktığı zaman onu tanıyamadı; Dame Bragwaine'e, "Zannedersem bu adamı eskiden birçok yerde gördüm," dedi. Fakat Sir Tristram, bakar bakmaz Güzel Isoud'u tanıdı; yüzünü çevirerek ağladı. Kraliçe'nin yanında daima küçük bir köpek bulunurdu, Cornwall'a ilk geldiği zaman bu köpeği ona Sir Tristram vermişti ve Sir Tristram orada olmadığı zamanlar, bu köpek Güzel Isoud'un yanından asla ayrılmazdı. Bu köpeği, Fransa Kralı'nın kızı, büyük bir aşkla sevdiği Sir Tristram'a hediye olarak göndermişti. Bu küçük köpek, Sir Tristram'ın kokusunu alır almaz üstüne atıldı, yanaklarını ve kulaklarını yaladı, ağlar gibi sesler çıkararak havladı. Sir Tristram'ın ayaklarını, ellerini, vücudunun erişebildiği her kısmını kokladı. Dame Bragwaine, Güzel Isoud'a, "Ah! Lady'm!" dedi. Kraliçe, "Ah, ah! Bu benim Lordum Sir Tristram!" diyerek baygın bir halde yere yığıldı ve uzun müddet böylece kaldı. Konuşabilecek hale geldiği zaman, "Lordum, Sir Tristram, Tanrı'ya şükür yaşıyorsunuz," dedi; "eminim ki, bu küçük köpek sizin kim olduğunuzu meydana çıkaracak, çünkü sizin peşinizden bir an ayrılmayacaktır. Fakat şuna da eminim ki, Lordum Kral Mark, tanır tanımaz sizi ya Cornwall memleketinden sürecek yahut da mahvedecek. Onun için benim biricik efendim, Kral Mark'ın arzusuna boyun eğin ve Kral Arthur'un sarayına çekilin, çünkü orada sizi çok seviyorlar. Her fırsatta sizi çağırtmak için haber göndereceğim. Siz de istediğiniz zaman bana gelirsiniz. Her vakit, şimdi ve bundan böyle daima emrinize amade kalacağım, hiçbir kraliçenin veyahut hiçbir Lady'nin süremeyeceği kadar fakir bir hayata razıyım." Sir Tristram, "Ah, efendim, yanımdan uzaklaşın," dedi, "size karşı olan aşkım yüzünden çok hiddetlendim, çok büyük tehlikeler atlattım."

XXII. BÖLÜM

Kral Mark'ın müşavirlerinin tavsiyesi üzerine Sir Tristram'ı on sene müddetle Cornwall'dan nasıl sürdüğü.

Bunun üzerine Kraliçe gitti fakat köpek, Sir Tristram'ın peşini bırakmıyordu. O sırada Kral Mark göründü. Köpek, Sir Tristram'dan ayrılmıyor ve herkese havlıyordu. O zaman Sir Andred, "Efendim, bu Sir Tristram'dır," dedi; "köpeğin halinden anladım." Kral, "Hayır, böyle bir şeyi aklım almıyor," dedi. Kral, Sir Tristram'dan kim olduğunu ve ismini imanı üzerine söylemesini istedi. Sir Tristram, "Doğrusu, ismim Sir Tristram de Liones," dedi; "şimdi bana istediğinizi yapınız." Kral Mark, "Ah, keşke iyileşmeseydiniz," diyerek asilzadelerini çağırttı ve Sir Tristram'ı ölüme mahkûm etmelerini istedi. Asilzadelerden birçoğu, bilhassa kethüda Sir Dinas ile Sir Fergus buna razı olmadılar. Bunun üzerine hepsinin tavsiyesi üzerine Sir Tristram on sene için memleketten sürüldü. Kralın ve asilzadelerin önünde, bu karara riayet edeceğine dair Mukaddes Kitap üzerine yemin etti. Sir Tristram, böylece Cornwall memleketini terk etmeye mecbur oldu. Birçok asilzade, onu gemisine kadar getirdiler, bunlardan bazıları dostu, bazıları da düşmanı idi. O sırada Kral Arthur'un şövalyelerinden biri göründü. Dinadan, ismindeki bu şövalye, Sir Tristram'ı aramaya gelmişti. Bu şövalyeye, tepeden tırnağa kadar silahlı ve gemiye binmek üzere olan Sir Tristram'ı gösterdiler. Sir Dinadan, "Güzel şövalye," dedi; "bu saraydan gitmeden önce, rica ederim benimle savaşın." Sir Tristram, "Eğer bu Lordlar müsaade ederlerse, sizinle memnuniyetle savaşırım," dedi. Asilzadelerin müsaadeleri üzerine, iki şövalye birbirlerinin üstüne atıldılar ve Sir Tristram, Sir Dinadan'ı yere seriverdi. O zaman Sir Dinadan, Sir Tristram'a kendisini yanına alması için rica etti. Tristram, "Çok memnun olurum," dedi. Atlarına bindiler ve gemilere doğru gittiler. Sir Tristram, gemiye bindikten sonra, "Kral Mark'a ve bütün düşmanlarıma selam söyleyin," dedi; "onlara, fırsat bulduğum zaman geri döneceğimi bildirin. Sir Marhaus ile savaştığım ve bu memleketi vergiden kurtardığım için çok güzel mükâfatlandırıldım. İrlanda'dan Güzel Isoud'u getirdiğim zaman katlandığım zahmetler için,

bu işin başından sonuna kadar geçirdiğim tehlikeler için, onu Pluere şatosundan almaya gittiğim zaman atlattığım tehlike için çok güzel mükâfatlandırıldım. Sir Segwarides'in karısı uğruna Sir Bleoberis ile savaştığım için çok güzel mükâfatlandırıldım. Güzel Isoud'un babası Kral Anguish namına Sir Blamor de Ganis ile savaştığım için çok güzel mükâfatlandırıldım. Kral Mark'ın arzusu üzerine en değerli şövalye Sir Lamorak de Galis'i yere serdiğim için çok güzel mükâfatlandırıldım. Kral Mark'ın topraklarından vergi isteyen Yüz Şövalyeli Kral'la, Northgalis Kralıyla savaştığım ve onları müşkül vaziyete düşürdüğüm için çok güzel mükâfatlandırıldım. Kudretli dev Tauleas'ı öldürdüğüm için çok güzel mükâfatlandırıldım. Kral Mark uğruna daha birçok kahramanlıklar yaptım ve neticede işte aldığım mükâfat. Kral Mark'a söyleyin, Yuvarlak Masa'nın birçok asil şövalyesi, benim hatırım için bu memleketin asilzadelerine kıymadılar. Değerli şövalye Sir Palamides ile savaştığım ve Kraliçe Isoud'u onun elinden kurtardığım zaman da çok güzel mükâfatlandırılmadım mı? O zamanlar Kral Mark, bütün asilzadelerinin önünde daha iyi mükâfatlandırılmam gerektiğini söylemişti." Sir Tristram, bunları söyledikten sonra denize açıldı.

XXIII. BÖLÜM

Bir genç kızın, otuz şövalye ile uğraşan Sir Launcelot'a yardım etmek için nasıl imdat istediği ve Sir Tristram'ın onlarla nasıl savaştığı.

Sir Tristram ile Sir Dinadan, karaya ayak bastıkları yerde, deniz kıyısında, Sir Ector de Maris ve Sir Bors de Ganis ile karşılaştılar. Sir Ector, Sir Dinadan ile savaştı ve şövalyeyi de atını da yere serdi. O zaman Sir Tristram, Sir Bors ile savaşmak istedi; Sir Bors, Cornwall'lu şövalyeleri şerefsiz saydıklarını ileri sürerek, Cornwall'lu hiçbir şövalye ile savaşmayacağını söyledi. Bütün bu hadiseler bir köprünün üzerinde geçiyordu. O sırada Sir Bleoberis ile Sir Driant göründü. Sir Bleoberis, Sir Tristram ile savaşmayı teklif etti ve Sir Tristram onu yere seriverdi. O zaman Sir Bors de Ganis, "Bir Cornwall'lu şövalyenin, elbisesinde taç resimleri bulunan şu şövalye kadar cesaret ve kahra-

manlık gösterebileceğini hiç düşünmemiştim," dedi. Bundan sonra Sir Tristram ile Sir Dinadan onlardan ayrılarak bir ormana daldılar; orada bir genç kızla karşılaştılar. Bu genç kız, Sir Launcelot'u kurtarmak için Kral Arthur'un sarayına mensup bazı asil şövalyeleri arıyordu. Kraliçe Morgan le Fay, Sir Launcelot'u öldürmek maksadıyla otuz şövalyeye pusu kurdurmuştu ve o genç kızın, bu hıyanetten haberi vardı. Sir Launcelot'a yardım etmeleri için, genç kızın asil şövalyeleri aramasının sebebi buydu; zira Sir Launcelot, ya o gece, yahut da ertesi gün bu otuz şövalyenin bulunduğu yere gelecekti. Bu genç kız, Sir Bors, Sir Bleoberis, Sir Ector ve Sir Driant ile karşılaştı ve Morgan le Fay'in hıyanetini dördüne de anlattı. Bunun üzerine, dört şövalye Sir Launcelot'un otuz şövalye ile karşılaşacağı yerin yakınlarında olacaklarını genç kıza vaat etti. "Eğer Sir Launcelot'a hücum ederlerse, onu kurtarmak için elimizden geleni yapacağız," dediler. Bundan sonra genç kız onlardan ayrıldı, Sir Tristram ve Sir Dinadan ile karşılaştı. Sir Launcelot aleyhine hazırlanan hıyaneti onlara da anlattı. Sir Tristram, "Güzel genç kız," dedi, "beni Sir Launcelot ile karşılaşacakları yere götürün." O zaman Sir Dinadan, "Ne yapacaksınız ki?" dedi; "otuz şövalye ile savaşmak bizim harcımız değil; benim buna yanaşmayacağımı iyice bilmelisiniz. Eğer cesursa, iki üç şövalye bile bir tek şövalye ile ancak başa çıkabilir. On beş şövalye ile dövüşmeyi asla kabul edemem." Sir Tristram, "Ayıp, utanın!" dedi; "Siz sadece hissenize düşen vazifeyi yapınız." Sir Dinadan, "Hayır, eğer bana kendi kalkanınızı ödünç olarak vermezseniz, buna razı olamam," dedi; "sizin taşıdığınız kalkan bir Cornwall kalkanı ve Cornwall şövalyeleri korkaklıklarıyla tanındıkları için, sizlere acıyıp, canlarınıza hiç kimse kıyamıyor." Sir Tristram, "Hayır, bana bunu hediye edenin hatırı için kalkanımı katiyen veremem," dedi; "fakat yemin ediyorum Sir Dinadan, eğer yanımda kalmaya söz vermezsen, seni burada öldüreceğim. Senden istediğim yegâne şey, bir tek şövalyeye karşı koymandır. Bunu yapabilmeye bile cesaretin yoksa, bir kenarda durup onlarla beni seyredersin." Sir Dinadan, "Efendim, cereyan edecek hadiselere bakacağıma ve kendimi kurtarmak için elimden geleni yapacağıma emin olunuz," dedi; "fakat keşke sizinle hiç karşılaşmasaydım." Biraz sonra otuz şövalye, bu dört şövalyenin bulunduğu yere hızla geldiler ve her iki taraf da birbirlerini gördü. Bu otuz şövalye, belki o dört şövalyenin de Sir Launcelot'a

karşı geleceklerini düşünerek onları kızdırmak istemediler ve geçmelerine müsaade ettiler. Böylece ilerleyen otuz şövalye, Sir Tristram ile Sir Dinadan'ın bulunduğu yere vardılar. O zaman Sir Tristram yüksek sesle, "İşte, Sir Launcelot'un hatırı için size karşı gelen bir şövalye," diye bağırarak, aynı mızrakla iki kişiyi, sonra da kılıcıyla on kişiyi öldürdü. O sırada Sir Dinadan da savaşa girdi ve son derece iyi çarpıştı. Böylece otuz şövalyeler sadece on kişi kaçarak canlarını kurtarabildiler. Sir Bors de Ganis ile üç arkadaşı bu çarpışmayı gördüler ve bunları yapan şövalyenin, kendileriyle köprüde savaşan şövalye olduğunu anladılar. Atlarına binerek Sir Tristram'ın yanına gittiler, onu övdüler, büyük kahramanlıkları için ona teşekkür ettiler ve Sir Tristram'ın, oturdukları yerde, misafir kalmasını istediler. Sir Tristram, bu tekliflerini kabul etmedi ve hiçbir eve gitmek niyetinde olmadığını söyledi. Bundan sonra şövalyelerin dördü de Sir Tristram'a ismini söylemesi için yalvardılar. Sir Tristram, "Aziz Lordlar, size şimdilik ismimi söylemeyeceğim," dedi.

XXIV. BÖLÜM

Sir Tristram ile Sir Dinadan'ın geceyi geçirecekleri yerde iki şövalye ile savaşmaya nasıl mecbur oldukları.

Sir Tristram ile Sir Dinadan yollarına devam ederek bazı çobanların ve sığırtmaçların bulunduğu yere vardılar ve onlara, o civarda bir ev veya sığınacak bir yer olup olmadığını sordular. Çobanlar, "Doğrusu efendim, şuracıkta geceyi rahat geçirebileceğiniz bir şato var," dediler; "fakat şatoda kalmak isteyen her şövalyenin evvela iki şövalye ile birden savaşması âdettir; tek başına da olsa, gene iki şövalye ile birden savaşması şarttır. Siz oraya gider gitmez derhal karşınıza çıkacaklar." Sir Dinadan, "Orası fena bir yer," dedi; "siz geceyi istediğiniz yerde geçirin, fakat ben oraya gitmem." Sir Tristram, "Ayıp, utanın! Siz Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri değil misiniz?" dedi; "Geceyi orada geçirmeyi reddetmeniz şerefsizliktir." Çobanlar, "Hayır, anlamadınız," dediler; "eğer yeniden müşkül vaziyete düşerseniz geceyi orada geçiremezsiniz, fakat onları yendiğiniz takdirde çok misafirperverlik görürsünüz." Sir Dinadan, "Ah, bu iki şövalyeye güveni-

lir," dedi. Sir Dinadan, oraya bir türlü gitmeye razı olmadığı için, Sir Tristram, bunu ondan şövalyeliği namına diledi ve böylece şatoya doğru ilerlediler. Uzun bir hikâyeyi kısa keserek, Sir Tristram ile Sir Dinadan'ın bu şövalyelerin ikisini yere serdiklerini, şatoya girdiklerini ve orada aklın alabileceği en büyük misafirperverlikle karşılandıklarını söyleyelim. Sir Tristram ile Sir Dinadan silahlarını çıkarmış, hoş vakit geçirmeye ve iyice dinlenmeye hazırlanırlarken, Sir Palamides ile Sir Gaheris şatonun kapısında göründüler ve şatodan vergi almak istediler. Sir Dinadan, "Bu ne hal? Ben dinlenmek istiyorum," dedi. Sir Tristram, "Hayır, dinlenemezsiniz," dedi; "şatonun sahiplerini yendiğimiz için bu şatonun müdafaasını üstümüze almaya mecburuz; onun için savaşa hazırlanmanız lazım." Sir Dinadan, "Galiba beni şeytan dürttü de sizinle yolculuk ettim," dedi. Bundan sonra iki şövalye hazırlandılar. Sir Tristram ile karşılaşan Sir Gaheris atından düştü, Sir Palamides ile karşılaşan Sir Dinadan da atından düştü. Böylece her iki taraftan da yere düşen olduğu için artık ayakta savaşmak gerekiyordu. Sir Palamides tarafından yere serildiği zaman fena halde hırpalanan Sir Dinadan buna razı olmadı. O zaman Sir Tristram, Sir Dinadan'ın miğferini çıkardı ve kendisine yardım etmesi için arkadaşına yalvardı. Sir Dinadan, "Yardım edemem," dedi; "çünkü biraz evvel savaştığımız otuz şövalye beni zaten fena halde yaraladı. Siz bir deli gibi, aklını kaybetmiş, kendini mahvetmek isteyen bir adam gibi hareket ediyorsunuz. Sizinle tanıştığım güne lanet ediyorum. Bütün dünyada Sir Launcelot ile Sir Tristram kadar çılgın iki şövalye daha yoktur. Şimdi sizinle olduğu gibi, vaktiyle Sir Launcelot ile de yolculuk etmiştim. Benim başıma öyle bir iş açmıştı ki dört ay yatakta kalmaya mecbur olmuştum. Tanrı beni sizin gibi ve Sir Launcelot gibi şövalyelerden ve bilhassa sizden korusun." Sir Tristram, "Öyleyse ikisiyle de savaşacağım," dedi; sonra onlara doğru dönerek, "İkiniz de meydana çıkın, sizlerle savaşacağım," diye sözüne devam etti. O zaman Sir Palamides ile Sir Gaheris, Sir Tristram'a da, Sir Dinadan'a da hücum ettiler. Dinadan, Sir Gaheris'e iki darbe indirdikten sonra geri çekildi. Sir Palamides, "Hayır olmaz, biz iki kişiyiz, ikimizin bir tek şövalye ile savaşmamız çok şerefsizlik olur," dedi ve Sir Gaheris'in savaşmak istemeyen o şövalye ile beraber bir kenara çekilmesini istedi. Bundan sonra Sir Palamides ile Sir Tristram birbirlerine atıldılar ve uzun müddet sa-

vaştılar. Nihayet Sir Tristram, darbelerinin şiddetini iki misli artırdı ve Sir Palamides'i üç adımdan fazla gerilemeye mecbur etti. O sırada, aynı maksatla hareket ederek Sir Gaheris ile Sir Dinadan, iki şövalyenin arasına girip onları ayırdılar. Sir Tristram'ın rızası üzerine geceyi hep beraber şatoda geçirmek istediler. Fakat Sir Dinadan bu şatoda kalmak istemedi, onlarla ahbaplık ettiği ilk güne lanet okudu, zırhını alıp atına binerek oradan uzaklaştı. Bunun üzerine Sir Tristram şatonun sahiplerine bir ricada bulundu, Sir Dinadan'ın yanına, geceyi geçirebileceği bir yere götürmesi için bir adam verilmesini istedi. Şatonun Lordları, Sir Tristram'ın arzusunu yerine getirdiler. Sir Tristram ile yanındaki adam, Sir Dinadan'a yetiştiler ve oradan iki mil uzakta olan küçük bir manastıra gittiler. Bu küçük manastırda iyi bir adam oturuyordu ve iki şövalye orada iyice rahat ettiler. Sir Bors, Sir Bleoberis, Sir Ector ve Sir Driant; Sir Tristram'ın otuz şövalye ile savaştığı yerde kaldılar. O gece orada Sir Launcelot ile karşılaştılar ve onlara geceyi Sir Colgrevance'ın oturduğu yerde geçireceklerini vaat ettiler.

XXV. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Sir Kay ve Sir Sagramor le Desirous ile nasıl savaştığı ve Sir Gawaine'in, Sir Tristram'ın Morgan le Fay'in yanına gitmesine nasıl engel olduğu.

Asil şövalye Sir Launcelot, Cornwall kalkanının lafını duyar duymaz, düşmanlarıyla savaşan adamın Sir Tristram olduğunu anladı. O zaman Sir Tristram'ı övdü; onun, dünyanın en şerefli adamı olduğunu söyledi. O aralık, küçük manastırda Pellinore isimli bir şövalye bulunuyordu. Bu şövalye, Sir Tristram'ın ismini öğrenmek istiyor, fakat bir türlü öğrenemiyordu. Nihayet Sir Tristram, Sir Dinadan'ı manastırda bırakarak yola çıktı, çünkü Sir Dinadan, o kadar bitkin ve o kadar yaralı idi ki, ata binecek hali yoktu. Bunun üzerine Sir Pellinore adındaki şövalye, Sir Dinadan'a "Madem ki bana o şövalyenin ismini söylemiyorsunuz," dedi, "onun peşinden gideceğim; ya bana ismini söyleyecek, yahut da ölecek." Sir Dinadan "Dikkat edin, şövalye," dedi; "eğer onun peşinden giderseniz pişman olacaksınız." Fakat Sir Pellinore, Sir Tristram'ı takip etti ve onunla savaşmak istedi. Sir Tristram, onu omu-

zundan yaralayarak yere serdikten sonra yoluna devam etti. Sir Tristram, ertesi gün bazı çığırtkanlarla karşılaştı. Çığırtkanlar, İskoçya Kralı Carados ile Kuzey Gal Kralı arasında büyük bir mızrak oyunu olacağını ve bu iki Kralın Genç Kızlar Şatosu'nda savaşacaklarını ilan ettiler. Çığırtkanlar bütün memleketi gezerek değerli şövalyeler aramaktaydılar. Carados, bilhassa Sir Launcelot'u, Northgalis Kralı ise bilhassa Sir Tristram'ı arıyordu. Sir Tristram, o mızrak oyunlarına iştirak etmeyi düşündü. O sırada kethüda Sir Kay ve Sir Sagramor le Desirous ile karşılaştı. Sir Kay, Sir Tristram ile savaşmak istedi, fakat Sir Tristram bu teklifi kabul etmedi. Çünkü Genç Kızlar Şatosu'nda yapılacak olan büyük mızrak oyunu müsabakasını düşündüğü için yara bere almaktan çekiniyor, istirahat etmenin çaresini arıyordu. Sir Kay ise, durmadan bağırıyordu: "Cornwall'lu şövalye, benimle dövüş veya bir alçak gibi teslim ol." Sir Tristram bu sözleri duyunca, Sir Kay'e doğru döndü, fakat bu sefer Sir Kay, onunla çarpışmayı reddederek sırtını çevirdi. Bunun üzerine, Sir Tristram, "Nasıl durursan dur, seninle savaşacağım," dedi. Sir Kay, kötü niyetle geri döndü ve Sir Tristram onu yere sererek yoluna devam etti. Bundan sonra Sir Sagramor ile Desirous, Sir Tristram'ın peşinden gitti ve Sir Tristram'ı savaşmaya mecbur etti. Sir Tristram, onu da atından aşağı atarak yoluna devam etti. Sir Tristram, o gün bir genç kızla karşılaştı. Genç kız Sir Tristram'a bütün memlekete çok fenalıklar yapan maceraperest bir şövalyeyi yenerek büyük bir şeref kazanacağını söyledi. Sir Tristram bu sözleri duyunca, şeref kazanmak için genç kıza memnuniyetle refakat etti. Altı mil kadar beraberce ilerledikten sonra, Sir Gawaine ile karşılaştılar. Sir Gawaine, bu genç kızın Kraliçe Morgan le Fay'in nedimelerinden biri olduğunu derhal anladı ve bu şövalyenin başına bir felaket geleceğini sezdi. Sir Gawaine, "Güzel şövalye, bu genç kızla nereye gidiyorsunuz?" dedi. Sir Tristram, "Nereye gittiğimi bilmiyorum, efendim; genç kız beni nereye götürürse oraya gideceğim," dedi. Gawaine, "Onunla gitmeyeceksiniz, efendim," dedi; "çünkü bu genç kız da, hanımı da şimdiye kadar fenalıktan başka bir şey yapmadılar." Bunun üzerine Sir Gawaine kılıcını çekti ve "Genç kız," dedi; "eğer bu şövalyeyi yanına niçin aldığını bana derhal söylemezsen, seni hemen öldüreceğim. Senin de hanımının da bütün hıyanetlerinizi biliyorum." Genç kız, "Bana merhamet edin, Sir Gawaine," dedi; "eğer hayatımı bağışlarsanız,

size bunun sebebini söyleyeceğim." Sir Gawaine, "Haydi söyle, sana hayatını bağışlayacağım," dedi. Genç kız, "Efendim," dedi; "hanımım olan Kraliçe Morgan le Fay, Sir Launcelot'u veya Sir Tristram'ı bulup gözetlemeleri için otuz Lady'ye emir verdi. Bu iki şövalyeden biriyle karşılaşan her Lady, cazibesi sayesinde bu şövalyeyi orada kahramanlıklar yapacağına inandırarak Morgan le Fay'in şatosuna götürecekti. Sir Launcelot veya Sir Tristram bu şatoya geldikleri takdirde, karşılarına bir kulede saklanan ve nöbet bekleyen otuz şövalye çıkacaktı." Sir Gawaine, "Bir kralın kız kardeşinin, bir kral ile bir kraliçenin kızının, kraliçe unvanını taşıyan bir kadının, bu kadar kötü, bu kadar haince hayalleri olması ne ayıp şey!" dedi.

XXVI. BÖLÜM

Sir Tristram ile Sir Gawaine'in, otuz şövalye ile savaşmak üzere nasıl ilerledikleri ve otuz şövalyenin onlarla karşılaşmaktan nasıl çekindikleri.

Sir Gawaine, "Efendim, sizinle birleşelim de, bu otuz şövalyenin bize nasıl fenalık yapacaklarını görelim bakalım!" dedi. Sir Tristram, "Efendim, isterseniz onların bulundukları yere gidelim," dedi; "göreceksiniz ki, sizi müşkül vaziyette bırakmayacağım. Bir arkadaşımla beraber, bu Kraliçe'nin maiyetindeki otuz şövalye ile karşılaşalı çok olmadı. Tanrı yardımcımız olsun da şeref kazanalım." Bunun üzerine Sir Gawaine ile Sir Tristram, Morgan le Fay'in oturduğu şatoya doğru ilerlediler. Sir Gawaine, iki şövalyenin otuz şövalyeyi öldürdüğünü ve yenilgiye uğrattığını duyunca, yanındaki adamın Sir Tristram de Liones olduğunu tahmin etti. Şatonun önüne vardıkları zaman Sir Gawaine yüksek sesle konuşarak, "Kraliçe Morgan le Fay," dedi; "Sir Launcelot ile Sir Tristram'ı gözetleyen şövalyelerini dışarı çıkar. Senin bu hainliğini biliyorum ve benim her geçtiğim yerde hainliğinin hikâyesi söylenecek. Ey, siz, otuz şövalye, şatonuzdan çıkmaya cesaretiniz olup olmadığını Sir Gawaine görmek istiyor." O zaman Kraliçe de otuz şövalye de hep bir ağızdan konuştular: "Sir Gawaine," dediler, "sen neler yaptığını ve neler söylediğini pekâlâ biliyorsun; seni son derece iyi tanırız. Bütün bu sözleri yanında duran o iyi şövalyeye güvenerek söyle-

yebiliyorsun. Aramızda bu şövalyenin kuvvetini denemiş olanlar var; şunu iyi bil Sir Gawaine, senden fazla ondan çekindiğimiz için bu şatodan çıkmıyoruz. Sir Gawaine, Cornwall armalarını taşıyan bu şövalyeyi tanıyoruz, onun kim olduğunu biliyoruz." Bunun üzerine Sir Gawaine ile Sir Tristram oradan ayrıldılar ve yollarına bir iki gün beraberce devam ettikten sonra, Sir Kay ve Sir Sagramor le Desirous ile karşılaştılar. Sir Gawaine ile bu iki arkadaşı görüştüklerine memnun oldular, fakat yanlarında Cornwall kalkanını taşıyan adamın kim olabileceğini ancak tahmin edebiliyorlardı. Böylece bir iki gün daha yollarına devam ettikten sonra Sir Breuse Sans Pitié'nin bir Lady'yi kovaladığını gördüler. Evvelce bu Lady'nin sevgilisini öldürmüş olan Sir Breuse, şimdi de Lady'yi öldürmek istiyordu. Sir Gawaine, "Hepiniz olduğunuz yerde durun, kendinizi hiç göstermeyin," dedi; "şu hain şövalyeyi nasıl mükâfatlandıracağıma şahit olacaksınız. O, çok iyi bir ata binmiş ve eğer sizlerin burada olduğunuzu fark ederse hemen kaçıverir." Sir Gawaine bunu söyledikten sonra atını Sir Breuse ile Lady'nin arasına sürerek, "Hain şövalye, onu rahat bırak da benim karşıma çık," dedi. Sir Breuse, etrafta Sir Gawaine'den başka kimseyi göremeyince kalkanını kaldırdı. İki şövalye hücuma geçtiler ve Sir Breuse, Sir Gawaine'i yere attı, sonra atını sürerek onu öldürmek için aşağı yukarı yirmi defa, düşmanın üstünden geçti. Sir Tristram, Sir Breuse'un bu kadar feci bir şey yaptığını görünce, üstüne atıldı. Sir Breuse, Cornwall armalarıyla gelen bu şövalyeyi görünce, onun Sir Tristram olduğunu anlayarak kaçtı. Sir Tristram ise onu kovalamaya başladı. Çok iyi bir ata binmiş olan Sir Breuse Sans Pitié hızla uzaklaştı. İntikam almak arzusunu duyan Sir Tristram onu uzun müddet takip etti. Nihayet güzel bir çeşme görerek, dinlenebilmek için oraya gitti ve atını bir ağaca bağladı.

XXVII. BÖLÜM

Dame Bragwaine'in bir çeşme yanında uyuyan Tristram'ı nasıl bulduğu ve Güzel Isoud'dan gelen mektupları ona nasıl teslim ettiği.

Sir Tristram miğferini çekip çıkardı, yüzünü ve ellerini yıkadı ve sonra uykuya daldı. O sırada, Sir Tristram'ı bu memlekette birçok yerler-

de günlerce aramış olan bir genç kız göründü. Çeşmenin yanına gelince orada uyuyana baktı, fakat evvela bu adamı Sir Tristram'a benzetemedi; onu nihayet atından tanıdı. Adı Passe Brewel olan bu hayvan, senelerden beri Sir Tristram'ın atı idi. Sir Tristram ormanda çıldırdığı sırada, bu ata Sir Fergus bakmıştı. Dame Bragwaine, Sir Tristram uyanıncaya kadar orada bekledi. Sir Tristram uyanınca selamlaştılar; çünkü uzun zamandan beri tanışıyorlardı. Dame Bragwaine, Sir Tristram'ı uzun zamandan beri her yerde aradığını ve ona, Kraliçe Güzel Isoud'dan mektuplar getirdiğini söyledi. Sir Tristram, bu mektupları derhal okuyarak sevindi; çünkü mektuplar hazin şikâyetlerle doluydu. Sir Tristram, "Lady Bragwaine," dedi, "Genç Kızlar Şatosu'ndaki mızrak oyunu müsabakası bitinceye kadar benim yanımda olacaksınız, sonra da Kraliçe Güzel Isoud'a benim tarafından mektuplar ve haberler götüreceksiniz." Bundan sonra Sir Tristram, atına bindi ve geceyi geçirecek bir yer aradı. Tesadüfen gördüğü değerli ve ihtiyar bir şövalye onu misafir etmek istedi. Tam o sırada, bu Lady'nin gelişine memnun olan Sir Tristram'ın yanına Gouvernail da geldi. Sir Pellounes adındaki bu ihtiyar şövalye, Genç Kızlar Şatosu'nda yapılacak olan büyük mızrak oyunu müsabakasından bahsetti. Sir Launcelot ile akrabalarından otuz iki şövalye o müsabaka için, üstünde Cornwall arması olan kalkanlar hazırlatmışlardı. Tam o sırada Sir Pellounes'e yaklaşan bir adam, Sir Persides de Bloise'un evine döndüğünü haber verdi. İhtiyar şövalye, ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak, Sir Persides geri geldiği için Tanrı'ya şükretti, Sir Tristram'a, iki seneden beri oğlu Sir Persides'i görmediğini söyledi. Sir Tristram, "Efendim, oğlunuzun iyi bir şövalye olduğunu biliyorum," dedi. Bir müddet sonra Sir Tristram ile Sir Persides oturdukları yere döndüler, zırhlarını çıkararak elbiselerini giydiler. İki şövalye birbirlerini selamladılar. Sir Persides, Sir Tristram'ın Cornwall'dan geldiğini anlayınca, vaktiyle Cornwall'da bulunduğunu söyledi. "Orada Kral Mark'ın önünde mızrak oyunu müsabakalarına iştirak ettim ve on şövalyeyi yere serdim," dedi; "fakat sonradan gelen Sir Tristram de Liones beni yenerek elimden sevgilimi aldı. Bunu asla unutmayacağım. Günün birinde elime bir fırsat düşerse, bunu hatırlayacağım." Sir Tristram, "A! Sizin Sir Tristram'dan nefret ettiğinizi şimdi anladım," dedi; "siz ne zannediyorsunuz? Sir Tristram'ın, kötülüğünüzden kendisini koruyamayacağını mı tahmin ediyorsunuz?" Sir

Persides, "Evet biliyorum," dedi, "Sir Tristram'ın asil bir şövalye olduğunu, bana olan üstünlüğünü biliyorum. Bununla beraber ona karşı iyi niyet besleyecek değilim." Şatonun büyük penceresinin önünde durup böyle konuştukları sırada, birçok şövalyenin mızrak oyunu müsabakalarının yapılacağı yere gidip geldiğini gördüler. Sir Tristram, büyük siyah bir ata binmiş, siyah bir kalkan taşıyan yakışıklı bir şövalye görerek, "Bu siyah atlı ve siyah kalkanlı şövalye kim?" dedi; "Değerli bir şövalye olsa gerek." Sir Persides, "Onu iyi tanırım," dedi; "dünyanın en iyi şövalyelerinden biridir." Sir Tristram, "Sir Launcelot olsa gerek," dedi. Sir Persides, "Hayır, o hâlâ vaftiz edilmeyen Sir Palamides'tir," dedi.

XXVIII. BÖLÜM

Sir Palamides'in Sir Tristram'ı nasıl yere düşürdüğü ve Launcelot'un iki şövalyeyi nasıl yendiği.

Sir Tristram ile Sir Persides, memleketin birçok adamlarının Sir Palamides'i selamladıklarını gördüler. Biraz sonra şatodan gelen bir şövalye çömezi, Sir Pellounes'e siyah kalkanlı bir şövalyenin on üç şövalyeyi yere serdiğini söyledi. Sir Tristram, Sir Persides'e, "Güzel kardeşim," dedi; "sırtımıza bir şey giyip oyunu seyretmeye gidelim." Sir Persides, "Hayır, olmaz," dedi; "oraya birer uşak gibi gidecek değiliz, düşmanlarımıza karşı gelmek için insan gibi, değerli şövalyeler gibi gideceğiz." Böylece silahlandılar, atlarına bindiler, ellerine büyük mızraklar aldılar ve müsabakadan evvel birçok şövalyenin birbirlerini denedikleri yere gittiler. Sir Palamides, Sir Persides'i görür görmez, yanına adamlarından birini çağırdı; "Üstünde yaldızlı bir aslan resmi olan yeşil kalkanlı şövalyenin yanına git," dedi, "kendisiyle savaşmak istediğimi ve ismimin Sir Palamides olduğunu söyle." Sir Persides, Sir Palamides'in bu arzusundan haberdar olunca, savaşa hazırlandı. İki şövalye derhal çarpıştılar ve Sir Persides yere düştü. O zaman Sir Tristram, Sir Palamides'ten intikam almak için ona doğru döndü. Sir Palamides, kendisi hazır olduğu halde, Sir Tristram'ın hâlâ hazır olmayışından istifade ederek, mızrağını kaldırmaya vakit bulamayan Sir Tristram'ı atından düşürdü. Sir Tristram ayağa kalktı, çevik bir hare-

ketle atının sırtına atladı. Sonsuz bir hiddete kapılmıştı ve böyle düştüğü için son derece utanıyordu. Sir Tristram, hizmetkârı Gouvernail'i Sir Palamides'e göndererek onunla savaşmak arzusunu duyduğunu bildirdi. Sir Palamides, "Hayır, şimdilik o şövalye ile savaşacak değilim," dedi; "çünkü ben onu, zannettiğinden çok daha iyi tanıyorum. Eğer hiddetli ise, yarın Genç Kızlar Şatosu'nda intikamını alabilir, orada beni de, diğer birçok şövalyeyi de görecek." O sırada gelen Sir Dinadan, Sir Tristram'ın kızgın olduğunu görünce, şakalaşmaktan çekindi. Sir Dinadan, "İşte bakın," dedi; "bu hadise, bir adamın, ne kadar değerli olursa olsun düşebileceğini, ne kadar akıllı olursa olsun boş bulunabileceğini ispat ediyor; hiçbir zaman düşmeyen bir adamı, hakikaten fevkalade bir binici olarak kabul etmek lazım." Büyük bir hiddete kapılmış olan Sir Tristram, Sir Persides ile Sir Dinadan'a "İntikamımı alacağım," dedi. Orada durup konuştukları sırada, Sir Tristram'ın yanından, siyah kalkanlı son derece kendi halinde ve hazin olan yakışıklı bir şövalye geçti. Sir Tristram, Sir Persides'e, "Bu şövalye kim?" dedi. Sir Persides, "Onu iyi tanırım," dedi; "ismi Sir Briant of North Wales'tir. "Sir Briant, kendisi gibi Kuzey Gal'den gelen diğer şövalyelerle beraber geçip gitti. Derken Cornwall arınalı bir kalkan taşıyan Launcelot du Lake göründü. Sir Briant'a adamlarından birini göndererek onunla savaşmak istediğini bildirdi. Sir Briant "Madem ki savaşmam isteniyor, elimden geleni yaparım," dedi. Sir Launcelot, Sir Briant'ı atından fena surette düşürdü. Bunun üzerine Sir Tristram, Cornwall kalkanı taşıyan bu şövalyenin kim olduğunu merak etti. Sir Dinadan, "Kim olursa olsun, size temin ederim ki, Kral Ban'ın ailesindedir," dedi; "bu aileden gelen şövalyeler dünyanın en asil kahramanlıklarını gösterirler, herkesle başa çıkabilirler." Bundan sonra Northgalis'ten iki şövalye geldi. Birinin ismi Hew de la Montaine, diğerinin ismi de Sir Madok de la Montaine olan bu iki şövalye, Sir Launcelot'a derhal meydan okudular. Sir Launcelot onları reddetmedi, hazırlanarak bir tek mızrakla ikisini de atlarından aşağı yuvarlayıp yoluna devam etti. Sir Tristram, "İmanım üzerine yemin ederim ki, Cornwall kalkanını taşıyan, iyi bir şövalyedir," dedi; "şimdiye kadar ata bu kadar güzel binen hiçbir şövalye görmedim." Bundan sonra Northgalis Kralı, atını Sir Palamides'in yanına sürdü ve Sir Palamides'e bütün kalbiyle yalvardı, "Northgalis'lileri müşkül vaziyete düşüren bu şöval-

ye ile benim hatırım için karşılaşın," dedi. Sir Palamides, "Efendim, bu şövalye ile karşılaşmayı hiç de arzu etmiyorum," dedi; "yarın büyük mızrak oyunu müsabakası yapılacağı için, kendimi yormak istemiyorum." Northgalis Kralı, "Rica ederim, onunla savaşmayı teklif edin," dedi. Sir Palamides, "Efendim, sizin arzunuz üzerine bu şövalyenin benimle karşılaşmasını isteyeceğim," dedi; "bir adamın kendi arzusu üzerine yere yuvarlandığını birçok defa gördüm."

XXIX. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Sir Palamides ile çarpışarak onu nasıl yere serdiği ve on iki şövalyenin hücumuna nasıl uğradığı.

Bunun üzerine Sir Palamides, Sir Launcelot'a bir şövalye çömezi göndererek, onunla savaşmak istediğini söyledi. Sir Launcelot, "Dostum, bana efendinin ismini söyle," dedi. Adam, "Efendim, benim Lordum iyi bir şövalyedir. İsmi Sir Palamides," dedi. Sir Launcelot, "Ah, ne iyi!" dedi; "Yedi seneden beri karşılaşmayı en çok arzu ettiğim şövalye, senin efendindir." Derken, şövalyelerin ikisi de büyük mızraklarıyla hazırlandılar. Sir Dinadan, "Göreceksiniz, Sir Palamides bu işin içinden çıkacak," dedi. Sir Tristram, "Olabilir, fakat bana kalırsa, Cornwall kalkanını taşıyan o şövalye, Sir Palamides'i atından düşürecek," dedi. Sir Dinadan, "Buna inanmıyorum," dedi. O sırada şövalyelerin ikisi de atlarını mahmuzladılar, mızraklarını kaldırdılar ve birbiriyle çarpıştılar. Sir Palamides, Sir Launcelot'a vurarak kendi mızrağını kırdı, fakat Sir Launcelot atının sırtından kıpırdamadı bile. Sir Launcelot, Sir Palamides'e o kadar çevik bir hareketle vurmuştu ki atının eyeri kaydı, kalkanı ve zırhı parçalandı ve eğer Sir Palamides yere düşmemiş olsaydı, ölecekti. Sir Tristram, "İşte gördünüz mü?" dedi; "Ata biniş tarzından Sir Palamides'in düşeceğini anlamıştım." Sir Launcelot o sırada oradan uzaklaştı, su içebilmek ve dinlenebilmek için bir çeşmeye doğru gitti. Northgalis'liler onun nereye gittiğini gördüler ve bir fenalık yapmak için on iki şövalye birden peşine düştü, maksatları ertesi gün Genç Kızlar Şatosu'nda yapılacak müsabakada Sir Launcelot'un galip gelmemesiydi. Birden, Sir Launcelot'un üstüne çullandılar, Sir Launcelot ancak miğferini başına geçirmeye ve atına binmeye

vakit bulabildi. Eline mızrağını alarak, düşmanlarının arasına daldı, bir şövalyeyi öldürürken mızrağı kırıldı. Derken kılıcını çekti ve sağa sola vurmaya başladı. Birkaç darbe ile üç şövalye daha öldürdü. Geri kalanların hepsini fena halde yaraladı. Sir Launcelot, Kuzey Gal memleketinden gelen düşmanlarından böylece kurtuldu. Sonra bir arkadaşının oturduğu yere giderek, ertesi güne kadar onun yanında kaldı. Çok yorulduğu için, ilk gün müsabakaya iştirak etmek istemiyordu. Sir Launcelot, bu ilk günü Kral Arthur'un yanında geçirdi. Kral Arthur, müsabakada en iyi şekilde dövüşeni tespit edebilmek için hususi surette kurulan yüksek bir yerde oturuyordu. Sir Launcelot, ilk günü Kral Arthur'un yanında geçirerek müsabakaya iştirak etmedi.

XXX. BÖLÜM

Müsabakanın ilk günü Sir Tristram'ın nasıl hareket ettiği ve mükâfatı nasıl kazandığı.

Şimdi, hizmetkârı Gouvernail'a armasız, simsiyah bir kalkan ısmarlayan Sir Tristram de Liones ile meşgul olalım. Sir Persides ile Sir Tristram, kendilerini misafir etmiş olan Sir Pellounes'ten ayrılarak sabahın ilk saatlerinde müsabaka yerine gittiler ve İskoçya Kralı Carados taraftarları arasına girdiler. Şövalyelerin bir kısmı Northgalis Kralı tarafını, bir kısmı da Kral Carados tarafını tutuyordu ve derhal büyük bir çarpışma başladı. Şövalyeler hücuma geçerek birbirlerine darbeler indirdiler. O sırada ortaya çıkan Sir Persides ile Sir Tristram öyle bir tarzda hareket ettiler ki Northgalis Kralı, geri çekilmeye mecbur oldu. Derken, Northgalis taraftarları ile beraber Sir Bleoberis de Ganis ve Sir Gaheris göründü; bunun üzerine Sir Persides yere düşürüldü ve üzerinden kırk süvari geçtiği için az kalsın ölecekti. Sir Bleoberis büyük kahramanlıklar yaptı, Sir Gaheris ise ona daima yardım etmekten çekinmedi. Sir Tristram, onlara bakınca ve böyle kahramanlıklar yaptıklarını görünce, onların kim olduklarını merak etti. Sir Tristram, Sir Persides'e böyle muamele edilmesini de şerefsizlik saydı. Eline büyük bir mızrak alarak, atını Sir Gaheris'e doğru sürdü ve onu atından aşağı attı. O zaman Bleoberis kızdı, eline bir mızrak alarak atını büyük bir hiddetle Sir Tristram'a doğru sürdü. Sir Tristram onunla çarpıştı ve Sir

Bleoberis'i atından aşağı attı. Bunun üzerine Yüz Şövalyeli Kral hiddetlendi; Sir Bleoberis ile Sir Gaheris'e yeniden at temin etti ve büyük bir çarpışma başladı. Sir Tristram, karşısındakilerin uzaklaşmalarına hiç meydan vermiyordu, Sir Bleoberis durup dinlenmeden Sir Tristram'a karşı harekete geçmek istedi. Derken Sir Dinadan geldi, fakat Sir Tristram ona öyle bir darbe indirdi ki Sir Dinadan atının sırtında bayıldı. Sir Dinadan, biraz sonra Sir Tristram'a yaklaşarak, "Seni zannettiğinden çok daha iyi tanıyorum," dedi; "şurada yemin ediyorum ki, bundan sonra sana asla karşı gelmeyeceğim; senin şu kılıcın, benim miğferimin üstüne bir daha inmeyecek." O sırada Sir Bleoberis hücuma geçti, Sir Tristram ona öyle bir darbe indirdi ki şövalyenin başı öne doğru düştü; sonra Sir Bleoberis'i miğferinden şiddetle yakalayarak, onu atının nallarına doğru çekti. O sırada Kral Arthur, boru çaldırarak müsabakanın o gün için tatil edildiğini haber verdi. Sir Tristram, Sir Dinadan ile beraber çadırına döndü. Sir Persides, Kral Arthur ve her iki tarafın kralları, siyah kalkanlı şövalyenin kim olduğunu merak ettiler. Birçoğu düşündüğünü söyledi. Bazıları ise onun Sir Tristram olduğunu biliyorlardı, fakat susmayı tercih ederek bir şey söylemediler. Böylece Kral Arthur ile hakemlik vazifesini gören diğer krallar ve Lordlar onu tanımadıkları halde, siyah kalkanlı şövalye dedikleri Sir Tristram'a ilk günün mükâfatını verdiler.

XXXI. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Sir Palamides'i o tarafta gördüğü için Kral Arthur'un tarafına karşı nasıl cephe aldığı.

Ertesi gün Sir Palamides, Northgalis Kralı taraftarlarını bırakarak, Kral Arthur'un tarafına geçti. Kral Arthur'un tarafında Kral Carados, İrlanda Kralı, Sir Launcelot'un ve Sir Gawaine'in ahbapları bulunuyordu. Sir Palamides, vaktiyle Sir Tristram ormanda aklını kaybettiği zaman, onu aramak için gönderdiği genç kızı, ona gene yolladı. Bu genç kız, Sir Tristram'a kim olduğunu, ismini sordu. Sir Tristram, "Sir Palamides'e söyleyin, bunu şimdilik bilmeyecek," dedi, "ona vurarak iki mızrağımı üstünde kıracağım ve ancak o zaman ismimi öğrenecek. Yalnız şunu bilsin ki, ben müsabakadan bir akşam evvel yere düşürdü-

ğü şövalyeyim. Ona açıkça şunu söyle: Sir Palamides hangi tarafta olursa, ben aksi tarafa geçeceğim." Genç kız, "Efendim, Sir Palamides, dünyanın en asil şövalyesinin bulunduğu tarafta, Kral Arthur'un tarafında bulunmak istiyor," dedi. Sir Tristram, "Öyleyse ben de Northgalis Kralı'nın tarafında olacağım," dedi; "buna razı olmamın yegâne sebebi, Sir Palamides'in Kral Arthur tarafını tutmasıdır." Kral Arthur yerine oturduğu zaman, müsabakaya iştirak edeceklerin meydana çıkması için borular çalındı ve büyük bir çarpışma başladı. Yüz Şövalyeli Kral ile karşılaşan Kral Carados atından düştü. Şövalyeler birbirlerine hücum ettiler ve darbeler indirdiler. O sırada harekete geçen Kral Arthur'un şövalyeleri, Northgalis Kralı'nın şövalyelerini püskürttüler. Derken işin içine Sir Tristram karıştı. Öyle bir şiddetle ve kuvvetle çarpışmaya başladı ki hiç kimse onunla başa çıkamıyordu. Sir Tristram, böyle savaşmaya uzun müddet devam ettikten sonra nihayet Kral Ban'ın akrabalarının arasına düştü. Sir Bors de Ganis, Sir Ector de Maris, Sir Blamor de Ganis ve daha birçok şövalye onun üstüne çullandılar. O zaman Sir Tristram, sağına soluna öyle bir şiddetle vurmaya başladı ki bütün Lordlar ve Ladyler onun asil kahramanlığını övdüler. Mamafih, eğer Yüz Şövalyeli Kral yetişmemiş olsaydı, Sir Tristram eninde sonunda müşkül vaziyete düşecekti. Yüz Şövalyeli Kral, yanındakilerle gelip Sir Tristram'ı kurtardı, onu Cornwall kalkanı taşıyan şövalyelerin elinden aldı. O sırada Sir Tristram, bir kenara çekilmiş olan diğer bir şövalye kalabalığı gördü. Bunlar kırk kişiden müteşekkildi ve başlarında kethüda Sir Kay bulunuyordu. Sir Tristram onların aralarına girerek, Sir Kay'i atından düşürdü, bir av köpeği, tavşanlar arasında nasıl hareket ederse, Sir Tristram da bu şövalyelerin arasında öyle hareket etti. O sırada Sir Launcelot, başından ağır surette yaralanmış bir şövalye buldu. Sir Launcelot, "Sizi böyle fena surette kim yaraladı?" dedi. Yaralı adam, "Siyah kalkan taşıyan bir şövalye efendim," dedi; "onunla karşılaştığım ana lanet ediyorum. Çünkü o, bir insan değil, bir ifrit." Bu şövalyenin yanından uzaklaşan Sir Launcelot, Sir Tristram ile karşılaşmayı düşündü. Elinde kılıcı, Sir Tristram'ı aramaya başladı. Ve onu şuraya buraya hücum ederken gördü. Sir Tristram, hemen hemen her darbesiyle bir şövalyeyi yere seriyordu. Kral, "Ey Tanrım!" dedi; "silah taşımaya başladığım ilk günden beri bu kadar harikulade kahramanlıklar yapan bir şövalye görmemiş-

tim." Sir Launcelot, kendi kendine: "Eğer bu şövalyeye karşı hücuma geçersem, kendi şerefimi lekelemiş olurum," diyerek kılıcını havaya kaldırdı. Derken Yüz Şövalyeli Kral ile birlikte Kuzey Gal tarafında bulunanlardan yüz kişiyi aşan bir kalabalık, Sir Launcelot'un akrabalarından yirmi kişinin üstüne atıldılar. O yirmi şövalye, bir yabandomuzu sürüsü gibi birbirlerini tutuyorlardı ve her biri bir diğerinin imdadına yetişiyordu. Sir Tristram, bu yirmi şövalyenin asaletini görünce, onların kahramanlığına hayran oldu; hallerinden ve hareket tarzlarından, meydandan çekilmektense ölmeyi tercih ettiklerini anladı. Sir Tristram, "Ailesinde bu kadar asil şövalyeler bulunan adam çok cesur ve kahraman olsa gerek," dedi; "bu şövalyelerin en büyüğü ve başı olan muhakkak ki çok şerefli bir insandır." Sir Tristram, söylediği bu sözlerle Sir Launcelot du Lake'i kastediyordu. Sir Tristram, onları uzun müddet seyrettikten sonra, iki yüz şövalyenin yirmi şövalyeye çullanmasını ayıp saydı. Atını, Yüz Şövalyeli Kral'a doğru sürerek, "Efendim, bu yirmi şövalye ile savaşmaktan vazgeçin!" dedi; "Siz o kadar kalabalıksınız, onlarsa o kadar az ki, bu çarpışma sizin için bir şeref sayılamaz. Onların meydanı terk etmeye niyetleri olmadığını iyi bilin; bunu hallerinden ve tavırlarından anlıyorum. Eğer onları öldürürseniz, zerre kadar şeref kazanmış olmazsınız. Onlarla savaşmaktan vazgeçin, çünkü ben şerefimi artırmak için bu yirmi şövalyenin yanında yer alacağım ve onlara bütün gücüm ve kuvvetimle yardım edeceğim." Yüz Şövalyeli Kral, "Hayır, bunu yapmanıza hacet yok," dedi; "sizin cesaret ve nezaketinize şahit olduktan sonra, hatırınız için adamlarımı geri çekeceğim; zira iyi bir şövalye, diğer iyi bir şövalyeye karşı daima lütufkâr davranır ve birbirlerine benzeyen insanlar birbirlerinden hoşlanırlar."

XXXII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Palamides'i bir çeşme başında nasıl bulduğu ve onu oturduğu yere nasıl götürdüğü.

Bunun üzerine Yüz Şövalyeli Kral, adamlarını geri çekti. Sir Launcelot bundan evvel de, bütün bu müddet esnasında da, ahbaplık etmek maksadıyla Sir Tristram'ı gözetlemişti. Fakat Sir Tristram, Sir Dina-

dan ve hizmetkârı Gouvernail atlarını birdenbire ormana doğru sürdüler ve nereye gittiklerini kimse kestiremedi. Kral Arthur boru çaldırarak, müsabakanın o gün için tatil edildiğini bildirdi. Ve Sir Tristram, Northgalis Kralı tarafında olduğu için mükâfatı ona verdi. Sir Launcelot, Sir Tristram'ı bulamadığı için aç bir aslan gibi hiddetle şurada burada dolaştıktan sonra Kral Arthur'un yanına döndü. O sırada, müsabakanın yapıldığı meydandan yükselen gürültüyü rüzgâr, iki mil uzaklara kadar götürdü; Lordlar ile Ladyler, "Siyah kalkanlı şövalye galip geldi!" diye bağırdılar. Kral Arthur, "Ah, bu şövalye nerelere gitti?" dedi; "Onu böyle elden kaçırmak bu meydanda bulunanların hepsi için ayıp bir şey. Tatlı ve nazik bir tarzda hareket ederek onu Genç Kızlar Şatosu'na, benim yanıma getirebilirdiniz." Bunu söyledikten sonra asil Kral Arthur, şövalyelerine yaklaştı ve onları elinden geldiği kadar teselli ederek, "Sevgili arkadaşlarım, bugün yenildiğiniz için derde kapılmayınız," dedi. Şövalyelerin bir kısmı fena halde yaralanmış, birçoğu da sağlam kalmıştı. Kral Arthur, "Arkadaşlarım, neşeli olmaya çalışın," dedi, "çünkü yarın meydanda ben de sizinle beraber çarpışacağım ve düşmanlarımızdan intikamınızı alacağım." O gece Kral Arthur ile şövalyeleri dinlendiler. Güzel Isoud tarafından Sir Tristram'a gönderilen genç kız, müsabaka esnasında Kraliçe Guenever'in yanında bulunmuştu. Kraliçe ona bu memlekete gelişinin sebebini mütemadiyen soruyordu. Genç kız, "Efendim, buraya gelişimin sebebi, hanımım Güzel Isoud'un, sıhhatinizden haberdar olmak istemesidir," diyordu; çünkü Kraliçe'ye, katiyen Sir Tristram için geldiğini söylemek istemiyordu. Nihayet bu Lady, yani Dame Bragwaine, Kraliçe Guenever'den ayrıldı ve Sir Tristram'ın peşinden gitti. Ormanda ilerlerken büyük bir feryat duydu ve hizmetkârına ormana girip bu gürültünün sebebini anlamasını emretti. Hizmetkâr bir çeşmenin yanına varınca, bir ağaca bağlı bir şövalyenin çıldırmış gibi bağırdığını gördü. Şövalyenin yanında atı ve zırhı duruyordu. Şövalye, hizmetkârı görünce irkildi, bağlarını kopardı, kılıcını eline aldı ve adamı öldürmek için üstüne atıldı. Hizmetkâr atına atlayıp can havliyle kaçtı ve Dame Bragwaine'e dönerek başına gelen macerayı anlattı. Dame Bragwaine, Sir Tristram'ın çadırına gitti ve ormanda cereyan eden hadiseleri anlattı. Sir Tristram, "Eyvah! başımın üzerine yemin ederim ki, iyi bir şövalyeye fenalık yapmak istiyorlar," dedi. Bunun üzerine Sir Tristram atına bindi, kılı-

cını aldı ve oraya gitti. Şövalyenin kendi kendine hitap ederek konuştuğunu duydu: "Ah, bedbaht şövalye Sir Palamides!" diyordu; "Başıma gelen bu felâket nedir? Sir Bors ile Sir Ector'un yüzünden, yalanlarla ve hıyanetlerle mahvedildim. Ah, hâlâ niçin yaşıyorum?" Bunun üzerine şövalye kılıcını eline aldı, garip birçok hareket ve işaret yaptı, hiddetinden kılıcını çeşmenin içine attı. Bundan sonra inledi, dövündü, nihayet sırf ıstırabından, beline kadar suyun içine girerek kılıcını aradı. Bunu gören Sir Tristram, Sir Palamides'e doğru koşarak onu kolları arasında sıkı sıkı tuttu. Sir Palamides, "Beni böyle tutan adam, sen kimsin?" dedi. "Bu ormanda oturanların biriyim, sana fenalık yapmak istemiyorum." Sir Palamides, "Ah, Sir Tristram'ın bulunduğu yerde ben şeref kazanamam," dedi; "ikimiz de aynı yerde bulunduğumuz zaman şeref kazanamıyorum, halbuki o yokken, eğer Sir Launcelot du Lake veya Sir Lamorak da orada değilse, umumiyetle mükâfatı ben kazanıyorum. Vaktiyle İrlanda'da Sir Tristram beni yendi. Gene bir zamanlar Cornwall'da ve bu memleketin başka yerlerinde de beni yendi." Sir Tristram, "Eğer Sir Tristram elinize düşerse, ne yaparsınız?" diye sordu. Sir Palamides, "Onunla savaşırdım, hıncımı alırdım," dedi; "halbuki hakikati söylemek icap ederse, Sir Tristram dünyada yaşayan şövalyelerin en iyi kalplisidir." Sir Tristram, "Ne yapmak niyetindesiniz?" dedi; "Oturduğunuz yere benimle beraber döner misiniz?" Sir Palamides, "Hayır," dedi; "Yüz Şövalyeli Kral'ın yanına gideceğim; çünkü Sir Bors de Ganis ile Sir Ector'un elinden beni o kurtardı, eğer o olmasaydı, hainee öldürülecektim." Fakat Sir Tristram, Sir Palamides ile o kadar tatlı tatlı konuştu ki, Sir Palamides, onun oturduğu yere gelmeye razı oldu. Önden giden Gouvernail, Dame Bragwaine'e kendi oturduğu yere gitmesini emretti; "Sir Persides'e de söyleyin onunla kavga etmesin," dedi. Böylece Sir Tristram ile Sir Palamides, Sir Tristram'ın çadırına varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Orada Sir Palamides'e bütün gece boyunca elierinden gelen misafirperverliği gösterdiler. Fakat Sir Palamides, Sir Tristram'ın kim olduğunu katiyen öğrenemedi. Akşam yemeğinden sonra dinlenmek için uzandılar ve son derece yorgun olan Sir Tristram, ertesi sabaha kadar uyudu. Sir Palamides ise ıstırabından uyuyamadı. Şafak sökmek üzere iken, gizlice atına bindi ve Sir Gaheris ile Sir Sagramor le Desirous'un çadırlarına gitti; çünkü müsabakanın başlangıcında bu üç şövalye aynı

yerde oturmuşlardı. Sabahleyin, Kral, borular çaldırarak mızrak oyunu müsabakasının üçüncü günün başladığını haber verdi.

XXXIII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Sir Palamides'i nasıl yere serdiğ, Kral Arthur ile nasıl çarpıştığı ve diğer kahramanlıklar.

Northgalis Kralı ve Yüz Şövalyeli Kral, Kral Carados ve İrlanda Kralı ile karşılaştılar. Yüz Şövalyeli Kral, Kral Carados'u, Northgalis Kralı da İrlanda Kralını yere serdi. O zaman Sir Palamides meydana girerek büyük işler başardı; çentikli kalkanından onu herkes tanıdı. Kral Arthur da büyük kahramanlıklar gösterdi; Northgalis Kralı ile Yüz Şövalyeli Kral'ı müşkül vaziyete düşürdü. Bunun üzerine, siyah kalkanıyla meydana çıkan Sir Tristram, derhal Sir Palamides ile çarpıştı ve güzel kuvveti sayesinde Sir Palamides'i yere serdi. O zaman Kral Arthur, "Siyah kalkanlı şövalye, benimle savaşmaya hazırlan," diye bağırdı. Sir Tristram, Sir Palamides'e yaptığını Kral Arthur'a da yaptı. Kral Arthur'un şövalyeleri, Kral ile Sir Palamides'i yeniden atlarına bindirdiler. O zaman kalbi heyecanla dolu olan Kral Arthur, eline bir mızrak alarak, Sir Tristram'ı yere düşürdü. Bunun üzerine Sir Palamides derhal yaklaşarak, atını, yerde olan Sir Tristram'ın üstüne sürmek istedi. Bunun farkına varan Sir Tristram, geri atıldı, büyük bir hiddetle Sir Palamides'i kolundan yakalayarak atından aşağı çekti. Sir Palamides, çevik bir hareketle ayağa kalktı ve iki şövalye, ellerindeki kılıçlarıyla birbirlerinin üstüne şiddetle atıldılar. Birçok Kral, Kraliçe ve Lord yerlerinde durup onları seyre daldılar. Nihayet Sir Tristram, Sir Palamides'in miğferi üzerine dehşetli üç darbe indirdi. Her darbeden evvel, "Al sana Sir Tristram'ın hatırı için!" diyordu. Bunun üzerine Sir Palamides, bitkin bir halde toprağa yıkıldı. Yüz Şövalyeli Kral bir at getirdi ve Sir Tristram bu ata bindi. O sırada Sir Palamides de ata binmişti, mızrağını korkunç bir hiddetle kaldırarak Sir Tristram'a büyük bir darbe indirdi. Sir Tristram, kendisini Sir Palamides'in mızrağından koruyarak, düşmanını her iki eliyle boynundan yakaladı, eyerinden çekti, bu vaziyette on mızrak boyu taşıdıktan sonra herkesin önünde yere attı. Derken, Kral Arthur'un yalın kılıçla yaklaştığını görerek, mızra-

ğıyla Kral Arthur'a hücuma geçti. Kral Arthur olduğu yerde cesaretle kaldı ve kılıcıyla Sir Tristram'ın mızrağını ikiye böldü. Donup kalan Sir Tristram, kılıcını çekmeye vakit bulamadan, Kral Arthur, ona üç dört kuvvetli darbe indirdi. Nihayet Sir Tristram, kılıcını çekti ve Kral Arthur'a son derece şiddetli bir tarzda hücum etti. O sırada kalabalığın tazyikiyle iki şövalye ayrıldılar. Sir Tristram, atını şuraya buraya sürdü ve o kadar büyük bir gayret gösterdi ki o gün Kral Ban'ın ailesinden, yani Sir Launcelot'un akrabaları olan değerli on bir şövalyeyi yere serdi. Her sınıfa mensup insanlar, Sir Tristram'ın bu büyük kahramanlıklarına hayran oldular ve hepsi siyah kalkanlı şövalyeyi takdir ederek bağrıştılar.

XXXIV. BÖLÜM

Sir Launcelot'un Sir Tristram'ı nasıl yaraladığı ve bundan sonra Sir Tristram'ın Palamides'i yere nasıl serdiği.

Bu bağrışmalar o kadar yüksekti ki Sir Launcelot bunu duydu. Eline büyük bir mızrak alarak, gürültünün koptuğu yere geldi. O zaman Sir Launcelot, "Siyah kalkanlı şövalye, benimle çarpışmaya hazırlan!" diye bağırdı. Sir Tristram bunu duyunca mızrağını eline aldı, ikisi de başlarını eğerek, gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerinin üstüne hücum ettiler; Sir Tristram'ın mızrağı paramparça oldu ve Sir Launcelot uğursuz bir tesadüfle Sir Tristram'ın vücudunda âdeta öldürücü bir yara açtı. Fakat Sir Tristram, her şeye rağmen eyerinden kıpırdamadığı için Sir Launcelot'un mızrağı kırıldı. Bunun üzerine yaralı olan Sir Tristram kılıcını çekti ve Sir Launcelot'a hücum ederek, miğferine üç büyük darbe indirdi; öyle ki, miğfer kıvılcımlar saçtı ve Sir Launcelot'un başı ta aşağılara kadar, atının boynuna kadar eğildi. Bundan sonra Sir Tristram, müsabakanın yapıldığı meydandan uzaklaştı; zira öyle yaralanmıştı ki öleceğini sanıyordu. Sir Tristram'ı gören Sir Dinadan, onu ormana doğru takip etti. Savaş meydanında kalan Sir Launcelot, harikulade kahramanlıklar yaptı. Sir Tristram ormana varınca, atından indi, zırhını çıkardı ve yarasını yıkadı. O zaman Sir Dinadan da Sir Tristram'ın öleceğini sandı. Sir Tristram, "Hayır, hayır Dinadan, hiç korkma," dedi; "kalbimde bir şey yok ve yaram Tanrı'nın yardı-

mıyla yakında iyileşecek." O sırada Sir Dinadan, bulundukları yere doğru Sir Palamides'in atını sürdüğünü gördü. Sir Tristram, Sir Palamides'in kendisini mahvetmek için geldiğini anladı. Sir Dinadan, Sir Tristram'ın dikkatli olmasını istedi; "Sir Tristram, Lordum," dedi; "o kadar ağır şekilde yaralısınız ki, onunla başa çıkamazsınız, onun için ben ona karşı koyacağım ve elimden geleni yapacağım; eğer ölürsem, ruhum için dua edersiniz. Siz buradan çekilin, ya şatoya, yahut da ormana gidin, Sir Palamides sizinle karşılaşmasın." Sir Tristram gülümseyerek, "Sir Dinadan, iyi niyetinize teşekkür ederim," dedi; "fakat onunla başa çıkabileceğimi göreceksiniz." Bunun üzerine Sir Tristram çabucak silahlandı, atına bindi, eline büyük bir mızrak aldı ve Sir Dinadan'a, "Elveda!" diyerek yavaş yavaş Sir Palamides'e doğru ilerledi. Sir Palamides bunu görünce, atının koşumunu düzeltiyormuş gibi bir hal aldı, fakat hakikatte bunu yapmasının sebebi, arkasından gelen Sir Gaheris'i beklemekti. Sir Gaheris yetişince Sir Palamides, Sir Tristram'a doğru gitti. Bunun üzerine Sir Tristram, Palamides'e haber göndererek savaşmak istediğini bildirdi. Sir Palamides'i yere serdiği takdirde savaşa devam etmeyecekti; fakat Sir Palamides, Sir Tristram'ı yere serdiği takdirde sonuna kadar savaşacaklardı; bu hususta anlaştıktan sonra hücuma geçtiler ve Sir Tristram, Sir Palamides'i yere serdi, Sir Palamides o kadar feci surette düştü ki yerde ölmüş gibi hareketsiz kaldı. Sir Tristram, bundan sonra Sir Gaheris'in üstüne atıldı, savaşmak istemeyen Sir Gaheris de Sir Tristram tarafından yere serildi ve o da yerde ölü gibi hareketsiz kaldı. Bunun üzerine Sir Tristram yoluna devam etti, Sir Persides'in hizmetkârlarını çadırlarında bırakarak geceyi geçirmek için Sir Dinadan ile beraber ihtiyar bir şövalyenin oturduğu yere gittiler. Bu ihtiyar şövalyenin, mızrak oyunu müsabakalarına iştirak eden beş oğlu vardı ve bu ihtiyar şövalye, oğullarının dönmeleri için bütün kalbiyle dua ediyordu. Fakat Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, beşi de evlerine dövülmüş bir halde döndüler.

Sir Tristram ormana gittikten sonra, Sir Launcelot, kendi akıbetini hiç düşünmeden aklını kaybetmiş bir adam gibi savaşa şiddetle devam etti; birçok asil şövalye ona karşı koyuyordu. Kral Arthur, Sir Launcelot'un bu kadar harikulade kahramanlıklar yaptığını görünce, silahlandı, atına bindi ve Sir Launcelot'a yardım etmek için savaş meydanına gitti. Daha birçok şövalye de Kral Arthur ile birlikte savaşa ka-

tılmıştı. Sözün kısası, neticede Northgalis Kralı ile Yüz Şövalyeli Kral yenildiler, Sir Launcelot orada kaldığı ve sonuna kadar savaş meydanını terketmediği için, mükafât ona verildi. Fakat bütün savaş meydanında, "Sir Launcelot, bugün Sir Launcelot galip geldi!" diye bağırarak zaferi ilan edildiği zaman, Sir Launcelot bunun aksini ilan ettirdi: "Sir Tristram galip geldi, çünkü savaşa ilk o başladı ve sonuna kadar dayandı; müsabakanın birinci günü de, ikinci günü de, üçüncü günü de o galip geldi."

XXXV. BÖLÜM

Üçüncü günün mükâfatının Sir Launcelot'a nasıl verildiği ve Sir Launcelot'un bu mükâfatı Sir Tristram'a nasıl verdiği.

Bunun üzerine, yüksek ve aşağı, her tabakaya mensup insanlar, Sir Tristram'a bağışladığı şereften dolayı Sir Launcelot'u hararetle övdüler. Sir Launcelot, beş yüz şövalyeyi yenseydi dahi, Sir Tristram'a bağışladığı bu şeref sayesinde o gün övüldüğü kadar övülemezdi, o gün kazandığı büyük şöhreti kazanamazdı. Sırf bu nezaketi yüzünden, herkes, yüksek ve alçak her sınıf insan; bütün halk hep bir ağızdan "Kim ne derse desin, Sir Launcelot galip geldi!" diye bağırdı. O zaman kızan ve utanan Sir Launcelot, Kral Arthur'un yanına gitti. Kral, "Ah, Sir Tristram'ın bizi böyle terk etmiş olmasına hepimiz üzülüyoruz," dedi; "o, mızrak veya kılıç tutarken gördüğüm şövalyelerin en asillerinden biridir. Savaşırken hiç kimse onun kadar büyük bir nezaket gösteremez. Sir Palamides'in miğferine vururken onu çok yakından gördüm, darbeleriyle eğilen miğfere üç defa vurdu ve her defasında 'Al sana Sir Tristram'ın hatırı için,' diyordu." Bundan sonra Kral Arthur, Sir Launcelot ve Sir Dodinas le Savage atlarına binerek Sir Tristram'ı aramaya gittiler; Sir Persides, Sir Tristram'ın çadırına çekildiğini söyledi; fakat oraya vardıkları zaman Sir Tristram ile Sir Dinadan gitmişlerdi. O zaman Kral Arthur ile Sir Launcelot çok üzüldüler ve Sir Tristram yaralandığı ve birdenbire gittiği için büyük bir derde kapılarak Genç Kızlar Şatosu'na döndüler. Kral Arthur, "Doğrusunu isterseniz, bana mızrak oyunu müsabakalarında şövalyelerimin aldıkları bütün yaralardan fazla, Sir Tristram'ı bulamamak ıstırap veriyor," dedi. Tam

o sırada Sir Gaheris geldi ve Kral Arthur'a, Sir Palamides'in arzusu üzerine Sir Tristram'ın onunla nasıl çarpıştığını ve onu yere nasıl serdiğini anlattı. Kral Arthur, "Ah, Sir Palamides'in bu yaptığı büyük bir şerefsizliktir," dedi; "çünkü Sir Tristram ağır surette yaralı idi. Şimdi hepimiz, Krallar, şövalyeler ve şeref sahibi insanlar, Sir Tristram'ın asil bir şövalye, hayatımda gördüğüm şövalyelerin en iyilerinden biri olduğunu söyleyebiliriz. Siz hepiniz, Krallar ve şövalyeler, şunu bilmenizi istiyorum ki, Sir Tristram'ın bu üç gün içinde yarattığı harikaların eşine hiçbir şövalyede rastlamadım. Sonuncu gün dışında, savaşa ilk giren ve meydandan en son çekilen o idi. Gerçi yaralandı, fakat bu yara iki asil şövalyenin erkekçe çarpışmasının neticesidir. İki asil adam çarpıştığı zaman, bunlardan birinin müşkül vaziyete düşmesi zorunludur. Tanrı, o sırada hangisinin ıstırap çekmesini dilerse, ıstırabı o çeker." Sir Launcelot, "Bana gelince," dedi; "eğer onu o sırada tanımış olsaydım, babamın bıraktığı bütün topraklar pahasına bile olsa, Sir Tristram'ı yaralamazdım. Onu, kalkanını görmediğim için yaraladım, şayet siyah kalkanını görseydim, onunla uğraşmazdım. Bunun da birçok sebebi var; daha geçenlerde, hiçbir şövalyenin yapmadığı iyiliği, bana o yaptı; otuz şövalyeye karşı koyduğunu herkes biliyor, üstelik ona Sir Dinadan'dan başka, hiç kimse yardım etmiyordu. Şuna da emin olabilirsiniz; fena bir tesadüfle yaraladığım asil şövalyeyi takip etmek kötülüğünde bulunan Sir Palamides bunu yaptığına pişman olacak." Sir Launcelot, Sir Tristram'ı öve öve göklere çıkardı. Bundan sonra Kral Arthur, büyük bir ziyafet verdi ve bu ziyafete arzu eden herkes geldi.

Şimdi Kral Arthur'u bırakarak bir müddet için Sir Palamides ile meşgul olalım. Sir Pa lamides, yere düşürüldükten sonra, Sir Tristram'a karşı hissettiği garez yüzünden âdeta aklını kaybedecek hale geldi ve onu takibe başladı. Bir nehre vardığı zaman, çılgınlığa kapılarak, atının nehrin öbür kıyısına atlamasını istedi. Ayağı kayan at, nehre yuvarlandı, boğulmaktan korkan Sir Palamides, atını başı boş bırakarak yüze yüze sahile çıktı.

XXXVI. BÖLÜM

Sir Palamides'in, Sir Tristram'ın bulunduğu şatoya nasıl vardığı ve Sir Launcelot ile diğer on şövalyenin, Sir Tristram'ı nasıl aradıkları.

Sir Palamides karaya çıkınca, zırhını çıkardı ve aklını kaybetmiş bir adam gibi avaz avaz haykırmaya, bağırıp çağırmaya başladı. Bir genç kız tam o sırada Sir Palamides'in yanına geldi. Sir Gawaine ile kardeşi, bu genç kızı Sir Tristram'ın bulunduğu yere, yani ihtiyar şövalyenin şatosunda hasta yatan Sir Mordred'e gönderiyorlardı. Zira Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Sir Persides, Sir Mordred'i aşağı yukarı on gün önce ağır surette yaralamıştı ve eğer Sir Gawaine ile kardeşinin hatırı olmasadı, Sir Persides, Sir Mordred'i öldürecekti. Bu genç kız, Sir Palamides'in yanına geldiği zaman, birbirlerine bazı şeyler söylediler, fakat bu sözler ikisinin de hoşuna gitmediği için, genç kız, ihtiyar şövalyenin oturduğu yere varıncaya kadar yoluna devam etti. Genç kız, ihtiyar şövalyeye, bir tesadüfle şimdiye kadar gördüğü şövalyelerin en çılgınıyla nasıl karşılaştığını anlattı. Sir Tristram, "Kalkanının üstünde ne vardı?" dedi. Genç kız, "Siyah ve beyaz çentikler vardı," dedi. Sir Tristram, "Ah, o değerli şövalye Sir Palamides'tir," dedi; "onu iyi tanırım ve bence bu ülkenin en iyi şövalyelerinden biridir." Bunun üzerine ihtiyar şövalye küçük bir ata bindi, Sir Palamides'i bulup şatosuna getirdi. Sir Tristram, Sir Palamides'i tanıdı, fakat fazla bir şey söylemedi. Sir Tristram, artık ayakta dolaşabiliyordu ve yaraları iyice kapanmıştı. Sir Palamides, Sir Tristram'ı her görüşünde ona hayran hayran baktı, onu evvelce de görmüş olduğunu düşündü. Sir Dinadan'a "Eğer günün birinde Sir Tristram ile karşılaşırsam, elimden kurtulamayacak," dedi. Sir Dinadan, "Sir Tristram'ın arkasından konuşmamıza hayret ediyorum," diye cevap verdi; "onunla karşılaşalı çok olmadı, onu ne diye elinizde iken tutmadınız? Sir Tristram ile karşılaşmanın size ayrıca şeref temin etmediğini iki üç defa kendi gözlerimle gördüm." Bu sözleri duyunca, Sir Palamides utandı. Şimdi onları kısa bir müddet için ihtiyar şövalye Sir Darras'ın şatosunda bırakalım.

Şimdi Kral Arthur'dan bahsedeceğiz. Kral Arthur, Sir Launcelot'a "Eğer siz olmasaydınız Sir Tristram'ı kaybetmeyecektik," dedi; "çün-

kü Tristram, sizinle karşılaştığı o uğursuz ana kadar daima burada idi." Launcelot, "Lordum Arthur," dedi; "beni, Sir Tristram'ın gitmesine sebep olduğum için itham ediyorsunuz, yemin ederim ki, bunu isteyerek yapmadım. İnsanlar savaş esnasında kızıştıkları zaman, düşmanlarına olduğu gibi dostlarına da fenalık yaparlar. Lordum, Sir Tristram'a hiçbir zaman fenalık yapmak istemediğimi anlamanız lazım; çünkü bana karşı yaptığı iyiliği ben ona henüz ödemedim." Bunun üzerine Sir Tristram, bir Mukaddes Kitap getirtti ve "İşte burada on şövalyeyiz," dedi; "önümüzdeki on iki ay zarfında, Sir Tristram'ı buluncaya kadar, aynı yerde üst üste iki gece kalmayacağımıza dair şu Mukaddes Kitap üzerine yemin edelim. Bana gelince, şu kitap üzerine söz veriyorum ki, Sir Tristram ile karşılaşırsam, güzellikle de olsa, zorla da olsa, onu ya bu saraya getireceğim, yahut da bu gaye uğruna öleceğim." Bu vazifeyi üzerlerine atan on şövalyenin isimleri şunlardı: Sir Launcelot, Sir Ector de Maris, Sir Bors de Ganis, Bleoberis, Sir Blamore de Ganis, sofracıbaşı Lucan, Sir Uwaine, Sir Galihud, Sir Lionel ve Galihodin. Bu on asil şövalye, Kral Arthur'un sarayını terk ederek hep beraber yola çıktılar. Bir dörtyol ağzına geldikleri zaman birbirlerinden ayrılarak Sir Tristram'ı aramaya koyuldular. Sir Launcelot, yolculuğu esnasında, Sir Tristram'ı aramak için bu memlekete gönderilen Dame Bragwaine ile karşılaştı. Sir Launcelot, hızla kaçan Dame Bragwaine'e niçin kaçtığını sordu. Dame Bragwaine, "Ah, güzel şövalye, canımı kurtarmak için kaçıyorum!" dedi; "Çünkü Sir Breuse Sans Pitié beni öldürmek maksadıyla kovalıyor." Sir Launcelot, Sir Breuse Sans Pitié'yi görünce, "Hain şövalye! Sen Ladyleri ve genç kızları mahvetmek istiyorsun ha! Artık son gününü yaşıyorsun," diye bağırdı. Sir Breuse Sans Pitié, Sir Launcelot'un kalkanını görür görmez onun kim olduğunu anladı, çünkü Sir Launcelot o sırada Cornwall armalarını değil, kendi kalkanını taşıyordu. Sir Breuse kaçmaya başladı, Sir Launcelot da onu kovaladı. Fakat Sir Breuse'ün o kadar mükemmel bir atı vardı ki kaçmak istediği zaman kaçabilir, durmak istediği zaman durabilirdi. Bunun üzerine Sir Launcelot, Dame Bragwaine'in yanına döndü ve bu Lady, katlandığı büyük zahmet için Sir Launcelot'a teşekkür etti.

XXXVI. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Sir Palamides'in ve Sir Dinadan'ın hapse nasıl atıldıkları.

Şimdi sofracıbaşı Sir Lucan'dan bahsedeceğiz. Sir Lucan, bir tesadüf eseri olarak Sir Tristram'ın bulunduğu yere geldi; yegâne maksadı geceyi orada geçirmesine müsaade etmeleriydi. Kapıcı ona ismini sordu. "Efendine söyle, benim ismim sofracıbaşı Sir Lucan, Yuvarlak Masa şövalyelerindenim," dedi. Kapıcı, şatonun sahibi Sir Darras'a giderek, misafirin kim olduğunu söyledi. Sir Darras'ın yeğeni Sir Daname, "Hayır, hayır olmaz," dedi; "burada kalamayacağını kendisine söyleyin; ben, Sir Daname onunla savaşacağım, bunu da iyi bilsin, söyleyin hazır olsun." Böylece Sir Daname atına binerek ilerledi, iki şövalye, ellerinde mızraklarıyla çarpıştılar. Sir Lucan, Sir Daname'yi atından aşağı attı. Sir Daname şatoya kaçtı ve onu kovalayan Sir Lucan, onun nereye saklandığını birçok defa sordu. Bunun üzerine Sir Dinadan, Sir Tristram'a, "Şato sahibinin yeğenini böyle fena vaziyette görmek ayıp bir şey," dedi. Sir Tristram, "Siz durunuz, ben buna bir çare bulacağım," dedi. Fakat o aralık Sir Dinadan atına bindi ve sofracıbaşı Sir Lucan ile çarpıştı. Sir Lucan, mızrağını Dinadan'ın kalçasına saplayarak yoluna devam etti. Sir Dinadan'ın yaralanmasına hiddetlenen Sir Tristram, onun intikamını almak için Sir Lucan'ı takip etti. Bir mil sonra yetişerek ona geri dönmesini söyledi. İki şövalye karşılaştılar ve Sir Tristram, Sir Lucan'ı fena surette yaralayarak atından düşürdü. O sırada iyi kalpli bir şövalye olan Sir Uwaine geldi; Sir Lucan'ı yaralı görünce, Sir Tristram'ı çağırıp savaşmak istedi. Sir Tristram, "Güzel şövalye, bana isminizi söylemenizi istiyorum," dedi. Sir Tristram, "A, sizinle kendi isteğimle hiçbir zaman savaşamam," dedi. Sir Uwaine, "Hayır, benimle savaşacaksınız," dedi. Sir Tristram, savaşmaktan başka çare olmadığını görünce, Sir Uwaine'e doğru ilerledi, onu yaralayıp yere serdikten sonra geri döndü. Sir Dinadan, Sir Tristram'ın Sir Lucan'ı yaraladığını duyunca, Sir Lucan'ı öldürmek için peşinden gitmek istedi; fakat Sir Tristram böyle bir şey yapmasına müsaade etmedi.

Sir Uwaine, bir tahtarevan getirmelerini emretti ve Sir Lucan'ı,

Ganis manastırına getirdi. Bu manastırın yanında, Ganis Şatosu denilen bir yer vardı ve Sir Bleoberis bu şatonun efendisiydi. Sir Launcelot, Sir Tristram'ı ararken, bütün arkadaşlarıyla bu şatoya varmıştı. Sir Tristram, oturduğu yere döndükten sonra, oraya gelen bir genç kız, Sir Darras'a, o mızrak oyunu müsabakasında oğullarının yaralandığını, fena surette yara aldıkları için ikisinin de herhalde daima sakat kalacaklarını söyledi. Bütün bunları yapanın da, siyah kalkan taşıyan ve mükâfatı kazanan asil bir şövalye olduğunu anlattı. O sırada gelen birisi, Sir Darras'a siyah kalkanlı şövalyenin içeride olduğunu haber verdi. Bunun üzerine Sir Darras, Sir Tristram'ın kalkanını bularak genç kıza gösterdi. Genç kız, "Ah, efendim, işte üç oğlunuzu öldürenin ta kendisi," dedi. O zaman Sir Darras, hiç vakit kaybetmeden Sir Tristram'ı, Sir Palamides'i ve Sir Dinadan'ı sıkı sıkı muhafaza edilen bir zindana attı. Ağır bir hastalığa tutulmuş olan Sir Tristram'ın orada ölmesi ihtimali vardı. Sir Palamides, aralarındaki eski nefret yüzünden Sir Tristram'ı her gün azarlıyordu. Sir Tristram'a gelince, çok az konuşuyor ve nezaketini kaybetmiyordu. Lakin Sir Palamides, Sir Tristram'ın hastalığa tutulduğunu görünce, onun hesabına üzüldü ve onu elinden geldiği kadar teselli etti. Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, o sırada, Sir Darras'ın şatosuna akrabalarından kırk şövalye geldi. Bu şövalyeler, Sir Tristram ile iki arkadaşını öldürmek istediler, fakat Sir Darras buna müsaade etmedi, yiyecek ve içecek vererek onları hapiste alıkoydu. Böylece Sir Tristram orada büyük bir ıstırap çekti; zira hastalık onu ezmişti ve hapiste yatan bir adam için bundan daha büyük bir işkence olamazdı. Bir mahpus, sıhhatli olduğu müddetçe, Tanrı'nın yardımıyla ve hapisten kurtulmak ümidiyle kaderine boyun eğebilir, fakat hastalık bir mahpusun vücuduna dokunduğu zaman, mahpus her şeyden mahrum olduğunu söylemekte, ağlayıp sızlamakta haklıdır. Hasta düşünce, Sir Tristram da ağlayıp sızladı; öyle bir kedere kapıldı ki, az kalsın kendisini öldürecekti.

XXXVIII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın büyük şöhretinin Kral Mark'ı nasıl üzdüğü, Kral Arthur'un bazı şövalyelerinin Cornwall şövalyeleriyle nasıl savaştıkları.

Şimdi Sir Tristram'ı, Sir Palamides'i ve Sir Dinadan'ı hapiste bırakarak, bu memleketin muhtelif yerlerinde Sir Tristram'ı arayan diğer şövalyelerden bahsedelim. Bu şövalyelerden bazıları Cornwall'a gittiler. Kral Arthur'un yeğeni Sir Gaheris, tesadüfen Kral Mark'ın yanına geldi. Orada gayet iyi karşılandı, Kral'ın sofrasına oturarak Kral'a mahsus yemeklerden yedi. Kral Mark, Sir Gaheris'e Logris memleketinden haber sordu. Sir Gaheris, "Efendim, Kral, memleketi asil bir hükümdar gibi idare ediyor," dedi; "geçenlerde büyük bir mızrak oyunu müsabakası yapıldı, şimdiye kadar Logris ülkesinde bu kadar büyük bir müsabaka görmemiştim, müsabakaya en asil şövalyeler iştirak ettiler. Fakat bir şövalye üç gün müddetle harikalar yarattı, siyah kalkan taşıyordu ve şimdiye kadar gördüğüm şövalyelerin en iyisi olduğunu ispat etti." Bunu duyan Kral Mark, "Bu şövalye herhalde ya Sir Launcelot, yahut da kâfir Sir Palamides'tir," dedi. Sir Gaheris, "Hayır," dedi; "çünkü Sir Launcelot da, Sir Palamides de siyah kalkanlı şövalyeye karşı savaşan tarafta idiler." Kral, "Öyleyse bu şövalye Sir Tristram idi," dedi. Sir Gaheris, "Evet" dediği zaman, Kral'ın başı öne doğru eğildi ve Sir Tristram'ın Logris ülkesinde büyük şerefler kazanacağını, böylece ona karşı gelemeyeceğini düşünerek şiddetle korktu. Sir Gaheris, Kral Mark ve Kraliçe Güzel Isoud ile çok hoş vakit geçirdi. Güzel Isoud, Sir Gaheris'in sözlerine sevinmişti; çünkü kahramanlıklarından ve hareket tarzından, bahsettiği o şövalyenin Sir Tristram olduğunu iyice anlamıştı. Kral, bundan sonra muhteşem bir ziyafet verdi ve bu ziyafete, bazı insanların Beyaz Elli Uwaine ismini verdikleri Sir Uwaine le Fise de Roy Ureine de geldi. Sir Uwaine, bütün Cornwall şövalyelerine meydan okudu. Kral, bu meydan okuyuşa cevap verecek şövalyesi olmayınca, çıldıracak derecede hiddetlendi. O zaman, Kral Mark'ın yeğeni Sir Andred ayağa fırlayarak, "Sir Uwaine ile ben çarpışacağım," dedi. Sir Andred gidip en mükemmel şekilde silahlandı ve ata bindi. Sir Uwaine ile Sir Andred karşılaştılar ve Sir Uwaine,

Sir Andred'i yere öyle bir vurdu ki Cornwall'lu şövalye bayıldı. Bunu gören Kral Mark, yeğeninin intikamını alacak bir şövalyesi olmadığı için ölçüsüz bir ıstıraba ve hiddete kapıldı. Kral, kethüda Sir Dinas'ı yanına çağırarak hatırı için Sir Uwaine ile savaşmaya razı olmasını diledi. Sir Dinas, "Efendim, Yuvarlak Masa'ya mensup herhangi bir şövalye ile karşılaşmayı hiç arzu etmiyorum," dedi. Kral, "Buna rağmen, benim hatırım için savaşmaya razı ol," dedi. Böylece Sir Dinas hazırlandı ve iki şövalye, ellerindeki büyük mızraklarla karşılaştılar, fakat Sir Dinas atıyla beraber yere fena surette yuvarlandı. O zaman Kral Mark'ın ne derece hiddetlendiğini tahmin edebilirsiniz." "Eyvah, şu şövalye ile karşılaşacak bir adamım yok mu?" dedi. Sir Gaheris, "Sizin hatırınız için ben savaşacağım, efendim," dedi. Sir Gaheris, hazırlandı ve silahlarını aldıktan sonra savaş meydanına gitti. Sir Uwaine, Sir Gaheris'in kalkanını görünce, yanına yaklaştı ve "Efendim, payınıza düşen vazifeyi yapmıyorsunuz," dedi. "Yuvarlak Masa şövalyesi olduğunuz gün, arkadaşlarınızla, kendi arkadaşlarınız olduğunu bile bile savaşmayacağınıza yemin etmişsiniz. Tanrı şahidimdir ki, Sir Gaheris, kalkanıma bakınca beni nasıl tanıdınızsa, kalkanınızı görünce ben de sizi hemen tanıdım. Siz belki yemininizi bozarsınız, fakat ben yeminimi bozamam. Kendiniz de dahil olmak üzere, burada tek bir insan sizden korktuğumu söyleyemez. Eğer kız kardeş çocukları olmasaydık, sizinle çarpışmaya pekâlâ cüret edebilirdim." Bunun üzerine Sir Gaheris utandı. Şövalyeler yollarına devam ettiler ve Sir Uwaine memlekette ilerlemeye başladı. O sırada Kral Mark silahlandı, atına bindi, mızrağını eline aldı, yanında da bir şövalye çömezi bulunuyordu. Sir Uwaine'in yolunu kesti, dar bir geçitte, boş bulunan şövalyenin üstüne çullandı ve mızrağıyla vücudunu âdeta delerek onu orada bıraktı. Biraz sonra gelen Sir Kay, Sir Uwaine'i bularak ona nasıl yaralandığını sordu. Sir Uwaine, "Nasıl ve niçin olduğunu bilmiyorum," dedi; "fakat haince yaralandığıma eminim, ben hiç farkında değilken, bir şövalye birdenbire üstüme atıldı ve beni derhal yaraladı." O sırada Kral Mark'ı arayan Sir Andred göründü. Sir Kay, "Ey hain şövalye!" dedi; "Eğer bu asil şövalyeyi böyle haince yaralayan sen isen, elimden hiçbir zaman kurtulamazsın." Sir Andred, "Efendim, onu ben yaralamadım, bunu kendisine de sorabilirsiniz," dedi. Sir Kay, "Yazıklar olsun size hain şövalyeler," dedi; "siz Cornwall'lular metelik etmezsi-

niz." Bundan sonra Sir Kay, Sir Uwaine'i Siyah Haç manastırına taşıttı ve Sir Uwaine orada iyileşti. Sir Gaheris, Kral Mark ile vedalaştı, fakat gitmeden önce, "Efendim, Sir Tristram'ı bu memleketten sürgün ettiğiniz zaman kendinize karşı da, sarayınıza karşı da büyük bir şerefsizlik yaptınız," dedi; "eğer Sir Tristram burada olsaydı, hiçbir şövalyeden çekinmenize gerek kalmazdı." Sir Gaheris, bunu söyledikten sonra yola çıktı.

XXXIX. BÖLÜM

Kral Mark'ın hıyaneti, Sir Gaheris'in onu ve yeğeni Andred'i de yere nasıl serdiği.

Bundan sonra kethüda Sir Kay, Kral Mark'ın yanına gitti ve görünüşe göre gayet iyi karşılandı. Kral Mark, "Aziz Lordlar," dedi, "bakalım Morris ormanındaki maceralara atılmaya razı mısınız? Orada başarılması fevkalade güç bir iş var." Sir Kay, "Ben bu işi üstüme alırım, efendim," dedi. Sir Gaheris ise, bu hususta düşüneceğini söyledi; çünkü Kral Mark'ın daima hain olduğunu biliyordu. Bunun üzerine Sir Gaheris oradan ayrılarak yola çıktı. Sir Kay'in geçeceği yola gelince, dinlenmek için yere uzandı ve hizmetkârının Sir Kay'i beklemesini söyledi; "O geldiği zaman bana haber ver," dedi. Bir müddet sonra Sir Kay göründü. Sir Gaheris atına binerek onu karşılamaya gitti: "Sir Kay," dedi; "Kral Mark'ın arzusu üzerine yola çıkmakla akılsızlık ediyorsunuz; çünkü Kral Mark'ın işi gücü hainlik etmektir." Sir Kay, "Rica ederim size, bu maceraya atılalım," dedi. Sir Gaheris, "Sizden yardımımı esirgeyecek değilim," dedi. Böylece yollarına devam ederek, o devirde Tehlikeli Göl denilen bir göle vardılar ve orada ormandaki ağaçların gölgesinde kaldılar. O aralık Tintagil Şatosu'nda bulunan Kral Mark, fazla içli dışlı olmadığı bütün asilzadelerini odasından çıkardı. Sonra yeğeni Sir Andred'i çağırtarak, çabucak silahlanmasını ve ata binmesini emretti. Bütün bunlar olup bitinceye kadar gece yarısı olmuştu. Kral Mark, tepeden tırnağa kadar siyahlara bürünmüştü ve atı da siyahtı. Kral Mark ile yeğeni, uşaklarıyla gizli bir kapıdan çıktılar ve o göle varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Onları ilk görmüş olan Sir Kay, mızrağını eline alarak savaşmayı teklif etti. Kral Mark,

atını ona doğru sürdü ve iki şövalye büyük bir şiddetle birbirlerine vurdular. Mehtap gün ışığı kadar aydınlıktı. Bu çarpışma esnasında Kral'ın atı kadar iri olmayan Sir Kay'in atı yere yuvarlanarak fena halde yaralandı. Sir Gaheris, Sir Kay'in düşmesine hiddetlenerek, "Şövalye, eyerinde sıkı tutun, çünkü arkadaşının intikamını almak niyetindeyim," dedi. O zaman Kral Mark, Sir Gaheris'ten korktu ve ona karşı kötü niyet besleyerek ilerledi. Sir Gaheris, Kral Mark'a öyle bir darbe indirdi ki, Kral yere yuvarlandı. Bundan sonra Sir Gaheris, hemen Sir Andred'in üstüne atıldı ve onu atından aşağı öyle bir fırlattı ki düşen şövalyenin miğferi toprağa saplandı ve az kalsın boynu kopacaktı. Bunun üzerine Sir Gaheris, atından indi ve Sir Kay'i ayağa kaldırdı. İkisi de yaya yürüyerek düşmanlarına yaklaştılar, teslim olmadıkları ve isimlerini bildirmedikleri takdirde onları öldüreceklerini söylediler. Büyük bir sıkıntı içinde evvela Sir Andred konuştu: "Bu Cornwall Kralı Sir Mark'tır, ben de yeğeni Sir Andred'im, onun için yaptığınıza dikkat edin," dedi. Sir Gaheris, "İkinize de yazıklar olsun!" dedi; "İkiniz de kötü birer hainsiniz! Sahte bir misafirperverlik göstererek bize karşı kötü bir tuzak hazırladınız. Senin artık yaşaman yazık olur." Kral Mark, "Canıma kıymazsanız, hatalarımı tamir edeceğim," dedi; "benim merasimle takdis edilmiş bir hükümdar olduğumu unutmayın." Sir Gaheris, "Asıl öyle olduğun için seni öldürmek lazım," dedi; "sen mukaddes yağlarla ovulmuş, merasimle takdis edilmiş bir Kral sıfatıyla şeref sahibi insanların tarafını tutmalıydın. Sen ölmeyi hak ettin." Bundan sonra Sir Gaheris susarak, Kral Mark'ın üstüne atıldı. Kral Mark, kalkanını kaldırdı ve kendini elinden geldiği kadar korudu. Derken Sir Kay, Sir Andred'in üstüne atıldı. O sırada Kral Mark, Sir Gaheris'e teslim oldu; diz çökerek, kılıcın haç gibi olan kısmı üzerine, hayatının sonuna kadar hiçbir zaman seyyar şövalyelere karşı gelmeyeceğine yemin etti. Sir Tristram, Cornwall'a döndüğü takdirde, onunla iyi arkadaş olacağına da yemin etti. O sırada Sir Andred yenilmişti ve Sir Kay onu öldürmek istiyordu. Sir Gaheris, "Bırak, onu öldürme, rica ederim," dedi. Sir Kay, "Yaşarsa pek yazık olur," dedi; "çünkü bu adam, Sir Tristram'ın yakın akrabası olduğu halde ona karşı daima haince hareket etmiştir. Sir Tristram onun yüzünden Cornwall'dan sürülmüştür, bu nedenle onu öldüreceğim." Sir Gaheris, "Hayır, yapmayın," dedi; "madem ki ben Kral'a hayatını bağışladım, rica ederim siz de

onun hayatını bağışlayın." Bunun üzerine Sir Kay ile Sir Gaheris yollarına devam ederek, kethüda Dinas'ın yanına gittiler; çünkü Sir Dinas'ın, Sir Tristram'ı çok sevdiğini duymuşlardı. Orada dinlendikten sonra derhal Logris ülkesine döndüler. Çok geçmeden Sir Launcelot ile karşılaştılar. Bu suretle Sir Tristram'ı daha çabuk bulacağını ümit eden, Sir Launcelot, Dame Bragwaine'i daima yanında alıkoyuyordu. Sir Launcelot, Sir Tristram'a dair bir şey duyup duymadıklarını ve Cornwall'dan haber sordu. Sir Kay ile Sir Gaheris, Sir Tristram'a dair hiçbir şey duymadıklarını söylediler. Bundan sonra Sir Launcelot'a maceralarını kelimesi kelimesine anlattılar. O zaman Sir Launcelot gülümseyerek, "İnsanın kemiğine kadar işlemiş bir şeyi etinden söküp atması güçtür," dedi ve üç şövalye hoş vakit geçirdiler.

XL. BÖLÜM

Sir Tristram, Sir Palamides ve Sir Dinadan'ın, uzun zaman hapiste kaldıktan sonra nasıl kurtuldukları.

Şimdi bu hikâyeyi bırakarak Sir Dinas'tan bahsedelim. Sir Dinas, şatoda oturan bir Lady'yi seviyordu, fakat bu Lady, başka bir şövalyeyi Sir Dinas'a tercih ediyordu. Böylece Sir Dinas'ın ava çıktığı bir sırada, bu Lady, bir kumaş parçasına tutunarak aşağı kaydı, yanına da iki av köpeği alarak sevdiği şövalyeye gitti. Sir Dinas, evine dönüp Lady'sini ve köpeklerini bulamayınca, Lady'sinden fazla, köpeklerinin kayboluşuna hiddetlendi. Lady'sini alan şövalyeyi takip ederek, onunla savaşmak istedi. Sir Dinas onu yere öyle bir fırlattı ki şövalye düşerken bacağı da, kolu da kırıldı. O zaman Lady, Sir Dinas'ın affını diledi ve onu eskisinden daha fazla seveceğini söyledi. Sir Dinas, "Hayır, bana bir defa hıyanet edenlere artık itimat etmeyeceğim," dedi; "onun için bu işe nasıl başladınızsa, öyle bitirin. Sizinle artık hiçbir alışverişim yok." Böylece Sir Dinas, köpeklerini de yanına alarak yola çıktı ve şatosuna döndü.

Şimdi, bütün bu müddet esnasında Palamides ile Dinadan'dan ve Sir Darras'ın mahpusu olan Sir Tristram'dan hiç haber alamadığı için kedere kapılan Sir Launcelot'tan bahsedelim. Dame Bragwaine, Cornwall'a gitmek üzere yola çıktı, Sir Launcelot, Sir Kay ve Sir Gaheris

ise, Sir Tristram'ı aramak için Surluse memleketine gittiler. Şimdi Sir Tristram ile iki arkadaşının hikâyesini anlatalım. Sir Palamides, her gün kavga çıkarıyor ve Sir Tristram'ın aleyhine ağır sözler söylüyordu. Sir Dinadan, "Sana hayret ediyorum Sir Palamides," dedi; "Sir Tristram, burada eline düşse bile, ona gene fenalık yapmaman lazım; çünkü bir kurt ile bir kuzu hapiste beraber olsalar, kurt, kuzuyu rahat bırakırdı. Şunu da iyice bilmelisin ki, karşında duran, Sir Tristram'ın ta kendisidir. Şimdi ona elinden geleni yap. Bakalım, ellerinle ne başarabiliyorsun?" Bunu duyan Sir Palamides utandı ve fazla bir şey söylemedi. Sir Tristram, "Sir Palamides, bana karşı kötü niyetiniz olduğunu çok duydum," dedi; "fakat bana kalırsa şu sırada sizinle dövüşmek doğru olmaz. Ben sizden fazla, bizi hâkimiyeti altında tutan bu şatonun efendisinden korkuyorum. Eğer ondan çekinmeseydim, aramızdaki meseleyi derhal hallederdim." Böylece kavgadan vazgeçtiler. Tam o sırada gelen bir genç kız, "Şövalyeler, neşeli olunuz, hayatlarınız tehlikede değil, bunu Lordum Sir Darras'un şövalyesinden duydum," dedi. O zaman üçü de sevindiler, çünkü her Tanrı'nın günü öleceklerini sanıyorlardı. Fakat bundan bir müddet sonra Sir Tristram o kadar hasta düştü ki, öleceğini zannetti. Bunun üzerine Sir Dinadan da, Sir Palamides de ağladılar, ikisi de büyük bir kedere kapıldılar. Yanlarına gelen bir genç kız, onları matem tutarken gördü. Sir Darras'a giderek, siyah kalkan kullanan o kudretli şövalyenin ölmek üzere olduğunu anlattı. Sir Darras, "Böyle bir şey olamaz, Tanrı korusun," dedi; "benden imdat istemeye gelen şövalyelerin zindanlarımda ölmelerine müsaade edemem. Onun için bu şövalye ile arkadaşlarını getir!" Sir Darras, Sir Tristram'ı karşısında görür görmez, derhal, "Şövalye, hastalığına müteessirim," dedi; "son derece asil bir şövalye olduğunu söylediler ve hakikaten de öyle görünüyorsun. Evlatlarımın üçünü öldürdüğün ve bana büyük bir ıstırap verdiğin halde senin gibi asil bir şövalyeyi, Sir Darras'ın hapislerde mahvettiğini hiç kimse söylemeyecek. Şimdi sen de gidebilirsin, arkadaşların da gidebilir. Silahlarınıza ve atlarınıza ihtimamla bakıldı, onlar temiz tutuldu. Şimdi istediğiniz yere gidebilirsiniz, fakat şu şartla gidebilirsin şövalye, hayatta kalan iki oğlumla iyi dost olacağına söz vereceksin ve bana ismini söyleyeceksin." Sir Tristram, "Efendim, benim ismim Sir Tristram de Liones," dedi; "Cornwall'da doğdum ve Kral Mark'ın yeğeniyim. Oğullarınızın

ölümüne gelince, bunu yapmaktan başka çare yoktu, onlar benim en yakın akrabalarım olsalardı dahi, herhalde gene aynı şeyi yapmaya mecbur olacaktım. Eğer onları kötülükle ve haince katletseydim, ölümü hak ederdim." Sir Darras, "Bütün bunları düşünüyorum," dedi; "yaptıklarınızın sırf şövalyelikten geldiğini biliyorum, sizi öldürmememin sebebi de işte bu. Siz madem ki değerli şövalye Sir Tristram'sınız, benimle ve oğullarımla iyi arkadaş olmanızı bütün kalbimle rica ediyorum." Sir Tristram, "Efendim, size hayatım üzerine yemin ediyorum ki," dedi, "yaşadığım müddetçe size hizmette bulunacağım. Bize karşı iyi hareket ettiniz." Sir Tristram, hastalığı geçinceye kadar orada istirahat etti. Sir Tristram, toplanıp kuvvetlendiği zaman, şövalyeler Sir Darras ile vedalaştılar, atlarına binerek yola çıktılar. Bir dört-yol ağzına gelinceye kadar beraber yolculuk ettiler. Sir Tristram, "Şimdi arkadaşlar, burada ayrı ayrı yollara sapacağız," dedi. İlk macera Sir Dinadan'ın başına geldiği için evvela onun hikâyesini anlatacağım.

XLI. BÖLÜM

Sir Dinadan'ın bir Lady'yi Sir Breuse Sans Pitié'nin elinden nasıl kurtardığı ve Morgan le Fay'in Sir Tristram'a nasıl bir kalkan verdiği.

Sir Dinadan bir çeşmenin yanından geçerken, sonsuz bir kedere kapılmış olan bir Lady ile karşılaştı. Dinadan, "Derdiniz nedir?" diye sordu. Lady, "Şövalye, ben dünyanın en bedbaht Lady'siyim," dedi; "beş gün önce buraya Sir Breuse Sans Pitié isimli bir şövalye geldi; kardeşimi öldürdükten sonra beni buraya zorla kapadı; halbuki o, dünyada en nefret ettiğim insandır. Şövalyeliğinizin şerefi namına sizden intikamımı almanızı rica ediyorum, o gecikmez, neredeyse gelir." Sir Dinadan, "Geleceği varsa göreceği var," dedi; "ona karşı bütün dünya kadınlarının şerefi için elimden geleni yapacağım." O sırada Sir Breuse Sans Pitié çıkageldi ve Lady'sinin yanında bir şövalye görünce, hiddetinden adeta çıldırarak, "Şövalye, kendini koru," dedi. Böylece iki şövalye gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerine saldırdılar ve dehşetle çarpıştılar. Sir Dinadan, düşmanının omuzunda ağır bir yara açtı ve Sir Breuse, ona yeni bir çarpışma fırsatı vermeden kaçıp gitti. O za-

man, Lady, Dinadan'a bir ricada bulundu; ancak dört mil uzakta bulunan bir şatoya götürülmesini istedi. Sir Dinadan, Lady'yi oraya götürdü ve bu Lady orada iyi karşılandı; zira, şato sahibi amcasıydı. Dinadan ise macera aramak üzere yoluna devam etti. Artık Sir Tristram'ın hikâyesini anlatalım. Sir Tristram, Morgan le Fay'in bulunduğu bir şatoya tesadüfen gelerek geceyi orada geçirmek istedi. Sir Tristram, şatoya kabul edildi ve bütün gece büyük bir misafirperverlikle karşılaştı. Ertesi gün yola çıkmak istediği zaman, Kraliçe ona, "Öyle kolay kolay gidemezsiniz, burada mahpussunuz," dedi. Sir Tristram, "Tanrı korusun! Daha geçenlerde hapisten, kurtuldum." dedi Kraliçe, "Güzel şövalye, kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi öğreninceye kadar burada, benim yanımda kalacaksınız," dedi. Kraliçe, bundan sonra Sir Tristram'ı daima bir yanına, kendi dostunu da öbür yanına oturtur ve her zaman Sir Tristram'a bakardı. Öyle ki, Kraliçe'nin dostu olan şövalye kıskançlık duymaya başladı ve eline bir kılıç alarak Sir Tristram'ın üstüne birdenbire atılmak arzusunu hissetti, fakat ayıp bir hareket olacağı için vazgeçti. Bu sırada Kraliçe, Sir Tristram'a "Bana isminizi söyleyin!" dedi; "Bana isminizi söylediğiniz zaman gitmenize müsaade edeceğim." "Pekâlâ, size bu şartla ismimi söylerim: ben Sir Tristram de Liones'im." Kraliçe Morgan le Fay, "Ah bunu bilmiş olsaydım seni öyle kolay kolay bırakmazdım," dedi; "fakat madem ki söz verdim, sözümü tutacağım. Mamafih sen de bana bir şey vaat edeceksin, sana vereceğim bir kalkanı, Kral Arthur'un büyük bir mızrak oyunu müsabakası tertip edeceği yerde, Çetin Kaya Şatosu'nda kullanacaksın. Oraya gideceksiniz ve hatırım için orada elinizden geldiği kadar büyük kahramanlıklar yapacaksınız. Zira Sir Tristram, Genç Kızlar Şatosu'nda öyle harikulade kahramanlıklar yapmış ki, ben hiçbir şövalyede bu kahramanlıkların bir eşine rastlamadım." Sir Tristram, "Taşıyacağım kalkanı göreyim, efendim," dedi. Kalkan getirildi, yaldızlı olan bu kalkanın üstünde bir Kral ile bir Kraliçenin resimleri vardı; tepelerinde bir ayağı Kralın, bir ayağı da Kraliçenin başında olan bir şövalye duruyordu. Sir Tristram, "Efendim, bu güzel ve sağlam bir kalkan," dedi, "fakat bu Kral ile bu Kraliçenin ve başlarına basan bu şövalyenin manası nedir?" Morgan le Fay, "Size söyleyeyim," dedi; "Kral ile Kraliçe, Arthur ile Guenever'i temsil ediyor, başlarına basan ise, ikisine de hakim olan, onları esaretinde tutan şövalyeyi tem-

sil ediyor." Sir Tristram, "O şövalye kim?" dedi. Kraliçe, "Bunu şimdilik öğrenmeyeceksiniz," dedi. Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Kraliçe Morgan, dünyada herkesten fazla Sir Launcelot'u severdi, onu daima arzu ederdi; fakat Sir Launcelot, Kraliçe Morgan'ı ne sever, ne de herhangi bir arzusunu yerine getirirdi, böylece Kraliçe Morgan, Sir Launcelot'u zorla yakalayabilmek için birçok şövalye toplamıştı. Kraliçe Morgan le Fay, Sir Launcelot ile Kraliçe Guenever'in birbirlerini sevdiklerini bildiği için bu kalkanı yaptırmıştı, bu kalkan yüzünden Sir Launcelot'un müşkül bir vaziyete düşmesini, bu sayede Kral Arthur'un Kraliçe Guenever ile Sir Launcelot arasındaki aşkı anlamasını istiyordu. Sir Tristram kalkanı aldı ve bunu Çetin Kaya Şa tosu'nda yapılacak olan mızrak oyunu müsabakalarında taşıyacağını Kraliçe Morgan le Fay'a vaat etti. Sir Tristam, o sırada bu kalkanın Sir Launcelot'un aleyhine kullanılacağını bilmiyordu; bunu daha sonra öğrendi.

XLII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın kalkanı nasıl aldığı ve Morgan le Fay'in dostunu nasıl öldürdüğü.

Sir Tristram, kalkanı alarak Kraliçe ile vedalaştı. O sırada, Kraliçe Morgan le Fay'in dostu olan şövalye göründü. Sir Hemison ismindeki bu şövalye, Sir Tristram'ı takibe hazırlandı. Morgan, "Güzel dostum, bu şövalyenin peşinden gitmeyin, çünkü onunla çarpışmak size şeref temin etmeyecek," dedi. Sir Hemison, "O rezil, korkağın biridir," dedi; "Benim bildiğim, Cornwall'dan Tristram de Liones'ten başka hiçbir iyi şövalye çıkmamıştır." Kraliçe, "Bu şövalye ya Sir Tristram ise?" dedi. Sir Hemison, "Hayır, hayır," dedi; "Sir Tristram, Güzel Isoud'un yanındadır, bu ise aptal bir şövalyeden başka bir şey değil." "Ah, benim güzel dostum, bu adamın karşılaştığınız şövalyelerin en iyisi olduğunu göreceksiniz, ben onu sizden daha iyi tanırım." Sir Hemison, "Onu sizin hatırınız için öldüreceğim," dedi. Kraliçe, "Ah, güzel dostum," dedi; "bu şövalyeyi takip etmenize üzülüyorum ve bir daha geri dönmeyeceğinizi düşünerek çok korkuyorum." Bunun üzerine hiddetinden çıldıran şövalye, peşinden kovalanıyormuş gibi atını dörtnala sürerek Sir Tristram'ı takip etti. Sir Tristram, arkasından birisinin

hızla geldiğini duyunca geri döndü ve bir şövalyenin, üstüne doğru ilerlediğini gördü. Sir Hemison, Sir Tristram'a yaklaşınca, yüksek sesle: "Şövalye, kendini koru," diye bağırdı. İki şövalye gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerinin üstüne atıldılar. Sir Hemison, Sir Tristram'a vurarak kendi mızrağını zedeledi, fakat Sir Tristram'ın zırhı o kadar sağlamdı ki yaralanmadı. Sir Tristram, Sir Hemison'a daha şiddetle vurmuştu; onu, vücudunu delerek atından aşağı attı. Sir Tristram, kılıcıyla savaşmak için yaklaştı, fakat Sir Hemison, o kadar kan kaybediyordu ki herhalde ölecekti. Onun için Sir Tristram oradan ayrıldı, güzel bir şatoda oturan ihtiyar bir şövalyenin yanına giderek geceyi orada geçirdi.

XLIII. BÖLÜM

Morgan le Fay'in, dostunu nasıl gömdüğü ve Sir Tristram'ın, Sir Launcelot ile akrabalarını nasıl methettiği.

Şimdi Sir Tristram'ı bırakalım da, ölmek üzere olan şövalyeden bahsedelim. Şövalyenin uşağı atından inerek, efendisinin miğferini çıkardı ve ona ne halde olduğunu sordu. Şövalye, "Henüz ölmedim ama, ölmek üzereyim," dedi; "onun için, beni ayağa kaldırdığın zaman derhal, düşmemem için beni sıkı sıkı tut ve beni Kraliçe Morgan le Fay'a götür. Kalbim ölüm içkisini derin derin içiyor, öyle ki, artık yaşamayacağım. Ölmeden evvel onunla konuşmayı çok isterdim. Eğer bunu yapamazsam, öldüğüm zaman ruhum büyük bir tehlikeye girecek." Uşağı, şövalyeyi büyük bir zahmetle şatoya getirdi ve Sir Hemison orada düşüp öldü. Morgan le Fay, onun öldüğünü görünce, ölçüsüz bir ıstıraba kapıldı. Gömleğinden başka her şeyini çıkararak onu mezara koydu. Mezarın üstüne de şunu yazdırdı: "Sir Tristram de Liones'in öldürdüğü Sir Hemison burada yatıyor."

Şimdi gene Sir Tristram'dan bahsedeceğiz. Sir Tristram, kendisini misafir eden şövalyeye son zamanlarda maceraperest şövalyelerle karşılaşıp karşılaşmadığını sordu. Şövalye, "Efendim, geçen gece Sir Ector de Maris ile yanındaki genç kız burada kaldılar," dedi; "genç kız, Sir Ector de Maris'in dünyanın en iyi şövalyelerinden biri olduğunu söyledi." Sir Tristram, "Bu doğru değil," dedi; "çünkü aynı ailede, on-

dan daha iyi dört şövalye bulunduğunu biliyorum. Bunların birincisi; Sir Launcelot du Lake'tir, en iyi şövalyenin o olduğunu söyleyebilirsiniz. Diğerleri Sir Bors de Ganis, Sir Bleoberis, Sir Blamor de Ganis ve Sir Gaheris." Ev sahibi, "Hayır, Sir Gawaine, Sir Gaheris'ten daha iyi bir şövalyedir," dedi. Sir Tristram, "Hayır, doğru değil," dedi; "ben, ikisiyle de karşılaştım ve Sir Gaheris'in daha iyi bir şövalye olduğunu hissettim. Sir Lamorak da var, bence o, Sir Launcelot hariç, şövalyelerin en iyilerinden biridir." Ev sahibi, "Ne diye Sir Tristram'ın ismini söylemiyorsunuz?" dedi; "Bana kalırsa, o şövalyelerin en iyisidir." Tristram, "Ben Sir Tristram'ı tanımıyorum," dedi. Böylece istedikleri kadar konuşup şakalaştıktan sonra, yatmaya gittiler. Ertesi gün Sir Tristram, ev sahibiyle vedalaştıktan sonra yola çıktı ve Çetin Kaya'ya doğru gitti. Yolda bundan başka hiçbir macera ile karşılaşmadığı için şatoya varıncaya kadar hiç dinlenmedi. Orada kurulmuş beş yüz çadır gördü.

XLIV. BÖLÜM

Sir Tristram'ın bir mızrak oyunu müsabakasında Morgan le Fay'in verdiği kalkanı nasıl taşıdığı.

İskoçya Kralı ile İrlanda Kralı, Kral Arthur'un şövalyelerine karşı geldiler ve büyük bir çarpışma başladı. O sırada görünen Sir Tristram, harikulade kahramanlıklar yaptı ve birçok şövalyeyi yere serdi. Elinde, Morgan le Fay'in verdiği kalkanla, daima Kral Arthur'un gözü önünde duruyordu. Kral Arthur, o kalkanı görünce, bunun ne maksatla yapıldığını merak etti. Fakat hakiki maksadı anlayan Kraliçe Guenever, çok üzüldü. Kraliçe Morgan'ın hizmetinde bulunan genç kızlardan biri, Kral Arthur'un yanındaydı; Kral'ın bu kalkandan bahsettiğini duyunca, ona açıkça hitap etti; "Efendim," dedi; "biliniz ki, bu kalkan sizin için hazırlandı; başınıza gelen rezalet ve şerefsizlikten haberiniz olması için. Bu kalkan, sizi ve Kraliçenizi alakadar ediyor." Genç kız bunu söyler söylemez, gizlice ortadan kayboldu ve onun nereye gittiğini hiç kimse görmedi. O zaman kederlenen ve kızan Kral Arthur, bu genç kızın nereden geldiğini sordu. Onu tanıyan ve yahut nereye gittiğini bilen bir tek kişi yoktu. Derken, Kraliçe Guenever, Sir Ector de

Maris'i yanına çağırdı ve onunla hazin hazin konuştu: "Bu kalkanın, bana ve Sir Launcelot'a fenalık olsun diye Morgan le Fay tarafından yapıldığını biliyorum," dedi, "ve belki mahvolacağımı düşünerek son derece korkuyorum." Kral ise, daima Sir Tristram'a bakıyordu, Sir Tristram, o kadar kahramanlıklar yapıyordu ki halk onun kim olabileceğini çok merak etti, fakat onun Sir Launcelot olmadığından emindi. Kral'a, Sir Launcelot'un Güzel Isoud ile beraber Petit Britain'de olduğu söylenilmişti. Arthur, Sir Tristram'ın, Logris ülkesinde olduğu takdirde, onu arayan Sir Launcelot veya Sir Launcelot'un bazı arkadaşları tarafından şimdiye kadar bulunması lazım geldiğini düşünüyordu. Onun için bu şövalyenin kim olabileceğini merak ediyordu. Sir Arthur, gözlerini bu kalkandan ayıramıyordu. Bütün bunları gören Kraliçe, son derece korktu. Sir Tristram'ın şövalyeleri mütemadiyen yere serdiğini görmek fevkalade bir şeydi; sağına soluna öyle bir atılıyordu ki, hemen hemen hiçbir şövalye kendini ondan koruyamıyordu. Nihayet İskoçya Kralı ile İrlanda Kralı geri çekilmeye başladılar. Arthur bunun farkına varınca, garip kalkanlı şövalyenin kaçıp gitmesi ihtimalini düşündü. Beyaz Elli Sir Uwaine'i yanına çağırarak, silahlanmasını ve hazırlanmasını emretti. Böylece Kral Arthur ile Sir Uwaine derhal Sir Tristram'ın karşısına dikilerek, bu kalkanı nereden aldığını söylemesini istediler. Sir Tristram, "Efendim, bunu Kral Arthur'un kız kardeşi Kraliçe Morgan le Fay'den aldım," dedi.

Sir Tristram de Liones'e dair Birinci Kitap olan
bu hikâye burada biter, Sir Tristram'ın İkinci Kitabı başlar.

Burada Sir Tristram'ın İkinci Kitabı başlar. Kalkanının niçin yapıldığını söylemek istemeyen Sir Tristram'ın Kral Arthur'u ve Sir Uwaine'i nasıl yere serdiği anlatılır. Fakat hakikatte Sir Tristram, kalkanın niçin yapıldığını bilmediği için bu hususta bir şey söylemiyordu.

- III -

İçindekiler

- III -

ONUNCU KİTAP

I. BÖLÜM
Bu kalkanı niçin taşıdığını söylemek istemediği için Sir Tristram'ın Kral Arthur ile nasıl çarpıştığı ve onu yere nasıl attığı. 419

II. BÖLÜM
Sir Tristram, Sir Palamides'in hayatını nasıl kurtardı ve on beş gün içinde birbirleriyle savaşacaklarına nasıl söz verdiler. 421

III. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, kendisini ve Yuvarlak Masa'nın başka şövalyelerini yere seren o kuvvetli şövalyeyi nasıl aradığı. 423

IV. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Sir Sagramor le Desirous ile Sir Dodinas le Savage'ı nasıl yere serdiği. 425

V. BÖLÜM
Sir Tristram, mezar taşının yanında Sir Launcelot ile nasıl karşılaştı ve birbirlerini tanımayarak nasıl savaştılar. 426

VI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Sir Tristram'ı saraya nasıl getirdiği; Kral ile diğerlerinin Sir Tristram'ın gelişine ne kadar çok sevindikleri. 428

VII. BÖLÜM
Sir Tristram'a fenalık olması için Kral Mark'ın iki şövalye ile İngiltere'ye nasıl geldiği ve bu şövalyelerden birini nasıl öldürdüğü. 430

VIII. BÖLÜM
Kral Mark'ın bir çeşmenin yanına gelip, Sir Lamorak'ı Kral Lot'un karısına karşı beslediği aşktan şikâyet ederken nasıl bulduğu. 431

IX. BÖLÜM
Kral Mark'ın, Sir Lamorak'ın ve Sir Dinadan'ın bir şatoya nasıl geldikleri; ve Kral Mark'ın orada nasıl tanındığı. 434

X. BÖLÜM
Sir Berluse'ün Kral Mark ile nasıl karşılaştığı ve Sir Dinadan'ın Kral Mark'ın tarafını nasıl tuttuğu. 435

XI. BÖLÜM
Kral Mark'ın, Sir Dinadan ile nasıl alay ettiği ve Yuvarlak Masa'nın altı şövalyesiyle nasıl karşılaştığı. 436

XII. BÖLÜM
Altı şövalyenin Sir Dagonet'i, Kral Mark ile savaşmak üzere nasıl gönderdikleri ve Kral Mark'ın onunla karşılaşmayı nasıl reddettiği. 438

XIII. BÖLÜM
Sir Palamides'in, kaçan Kral Mark ile nasıl karşılaştığı ve Dagonet ile şövalyeleri nasıl yere serdiği. 439

XIV. BÖLÜM
Kral Mark ile Sir Dinadan'ın, Sir Palamides'i, Güzel Isoud uğruna büyük bir kedere kapıldığı sırada halinden şikâyet ederken nasıl dinledikleri. 441

XV. BÖLÜM
Kral Arthur'un sarayında Kral Mark'ın, Sir Amant'ı haince nasıl öldürdüğü ve Sir Launcelot'un, Kral Mark'ı, Kral Arthur'un önüne nasıl götürdüğü. .. 443

XVI. BÖLÜM
Sir Dinadan'ın, Sir Launcelot ile Sir Tristram arasında cereyan eden savaşı Sir Palamides'in nasıl anlattığı. 445

XVII. BÖLÜM
Sir Lamorak'ın Morgan le Fay'in oturduğu şatonun şövalyeleriyle nasıl savaştığı. 447

XVIII. BÖLÜM
Sir Palamides'in şatonun şövalyeleriyle Sir Lamorak namına savaşmayı nasıl istediği. 448

XIX. BÖLÜM
Sir Lamorak'ın Sir Palamides ile nasıl savaştığı ve onu ağır surette nasıl yaraladığı. 450

XX. BÖLÜM
Dagonet'in Kral Mark'ı nasıl koval adığı ve bir şövalyenin Dagonet ile altı şövalyeyi yere serişinin Sir Launcelot'a nasıl anlatıldığı. 452

XXI. BÖLÜM
Kral Arthur'un, bir mızrak oyunu müsabakasının yapılacağını nasıl ilan ettirdiği ve bu müsabakaya gelen Sir Lamorak'ın, Sir Gawaine ile başkalarını yere nasıl serdiği. 454

XXII. BÖLÜM
Kral Arthur'un, Kral Mark ile Sir Tristram'ı nasıl barıştırdığı ve ikisinin Cornwall'a gitmek üzere yola nasıl çıktıkları. 456

XXIII. BÖLÜM
Sir Percivale'in nasıl Kral Arthur'un şövalyelerinden biri olduğu, dilsiz bir genç kızın nasıl konuşabildiği ve onu Yuvarlak Masa'ya nasıl getirdiği. ... 457

XXIV. BÖLÜM
Sir Lamorak'ın Kral Lot'un karısını nasıl ziyaret ettiği ve Sir Gaheris'in kendi annesi olan bu kadını nasıl öldürdüğü. 459

XXV. BÖLÜM
Sir Agravaine ile Sir Mordred'in kaçan bir şövalye ile nasıl karşılaştıklarına, ikisinin de yenilgisine ve Sir Dinadan'a dair. 460

XXVI. BÖLÜM
Kral Arthur'un Kraliçesinin ve Launcelot'un, Cornwall'dan nasıl mektuplar aldıkları ve bu mektuplara nasıl cevap verdikleri. 462

XXVII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kral Mark'tan aldığı mektuba nasıl hiddetlendiğine, ve Kral Mark hakkında bir şarkı yapan Dinadan'a dair. 463

XXVIII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın nasıl yaralandığına, Kral Mark'a karşı açılan bir savaşa ve Sir Tristram'ın Kral Mark'ı kurtaracağını nasıl vaat ettiğine dair. 464

XXIX. BÖLÜM
Sir Tristram'ın orduyu nasıl yendiği ve Elias'ın, kendisiyle tek başına savaşacak bir şövalyeyi nasıl istediği. 466

XXX. BÖLÜM
Sir Elias ile Sir Tristram'ın vergi için nasıl savaştıkları ve Sir Tristram'ın Elias'ı savaş meydanında nasıl öldürdüğü. 468

XXXI. BÖLÜM
Kral Mark'ın verdiği büyük bir ziyafete gelen, harp çalan bir çalgıcının Dinadan'ın yaptığı şarkıyı nasıl söylediği. 471

XXXII. BÖLÜM
Kral Mark'ın, yaptığı iyi hizmetlere karşılık kardeşi Boudwin'i hainice nasıl öldürdüğü. 472

XXXIII. BÖLÜM
Boudwin'in karısı Anglides'in, küçük oğlu Alisander le Orphelin ile kaçarak Arundel Şatosu'na nasıl vardığı. 473

XXXIV. BÖLÜM
Angiides'in, oğlu Alisander şövalye olduğu gün, kanlı yeleği ona nasıl verdiği ve o sırada ne tembih ettiği. 474

XXXV. BÖLÜM
Kral Mark'a Sir Alisander'den nasıl bahsedildiği ve Kral Mark'ın, Sir Alisander'in hayatını kurtardığı için Sir Sadok'u nasıl öldürmek istediği. 475

XXXVI. BÖLÜM
Sir Alisander'in, bir mızrak oyunu müsabakasında mükâfatı nasıl kazandığına ve Morgan le Fay'e dair. Sir Alisander'in Sir Malgrin ile savaşarak onu nasıl öldürdüğü. 477

XXXVII. BÖLÜM
Kraliçe Morgan le Fay'in, Alisander'i şatosuna nasıl aldığı ve yaralarını nasıl iyileştirdiği. 479

XXXVIII. BÖLÜM
Alisander'in, bir genç kız sayesinde Kraliçe Morgan le Fay'in elinden nasıl kurtulduğu. 480

XXXIX. BÖLÜM
Alisander'in Güzel Hacı Alice ile nasıl tanıştığına, iki şövalye ile nasıl savaştığına ve Alisander ile Sir Mordred'e dair 482

XL. BÖLÜM
Sir Galahalt'ın, Surluse'da bir mızrak oyunu müsabakası yapacağı ve bu müsabakada Kraliçe Guenever'in şövalyelerinin oraya gelen her şövalye ile çarpışacakları nasıl ilan edildi. 484

XLI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un mızrak oyunu müsabakasında nasıl savaştığı ve Sir Palamides'in bir genç kız namına orada nasıl yiğitlik gösterdiği. 485

XLII. BÖLÜM
Sir Galahalt ile Palamides'in nasıl savaştıklarına ve Sir Dinadan ile Sir Galahalt'a dair. 487

XLIII. BÖLÜM
Sir Archade'ın Sir Palamides'i hain olmakla nasıl itham ettiği ve Sir Palamides'in onu nasıl öldürdüğü. 488

XLIV. BÖLÜM
Mızrak oyunu müsabakasının üçüncü gününe, Sir Palamides'in Sir Lamorak ile nasıl çarpıştığına ve diğer şeylere dair. 489

XLV. BÖLÜM
Mızrak oyunu müsabakasının dördüncü gününe ve birçok büyük kahramanlıklara dair. 491

XLVI. BÖLÜM
Mızrak oyunu müsabakasının beşinci gününe ve Sir Lamorak'ın nasıl hareket ettiğine dair. 492

XLVII. BÖLÜM
Bir Lady uğruna Sir Palamides'in Corsabrin ile nasıl savaştığı ve onu nasıl öldürdüğü. 494

XLVIII. BÖLÜM
Altıncı güne ve o gün geçenlere dair. 496

XLIX. BÖLÜM
Yedinci savaşa ve Sir Launcelot'un bir genç kız kıyafetine girerek Sir Dinadan'ı nasıl yere serdiğine dair. 497

L. BÖLÜM
Öldürülmek maksadıyla Sir Tristram'ın bir mızrak oyunu müsabakasına hainçe nasıl getirildiği ve nasıl hapsedildiği. 499

LI. BÖLÜM
Sözde Papa tarafından yazılan sahte mektupları Kral Mark'ın nasıl hazırlattığı ve Sir Percivale'in, Sir Tristram'ı hapisten nasıl çıkardığı. 501

LII. BÖLÜM
Sir Tristram ile Güzel Isoud'un İngiltere'ye nasıl geldikleri ve Sir Launcelot'un onları Joyous Gard'a nasıl götürdüğü. 503

LIII. BÖLÜM
Güzel Isoud'un tavsiyesi üzerine Sir Tristram'ın silahlanıp yola nasıl çıktığı ve Sir Palamides ile nasıl karşılaştığı. 505

LIV. BÖLÜM
Sir Palamides'e; bu şövalyenin Sir Bleoberis ve Sir Ector ile nasıl karşılaştığına ve Sir Percivale'e dair. 508

LV. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Sir Dinadan ile nasıl karşılaştığı, neler konuştukları ve Sir Tristram'ın Gawaine'in kardeşlerine söyledikleri. 509

LVI. BÖLÜM
Sir Tristram'ın Sir Agravaine ile Sir Gaheris'i yere nasıl serdiği ve Sir Dinadan'ın Güzel Isoud tarafından nasıl çağırıldığı. 512

LVII. BÖLÜM
Sir Dinadan'ın Sir Tristram ile nasıl karşılaştığı; Sir Dinadan'ın Sir Palamides ile savaşırken gördüğü Sir Tristram'ı nasıl tanıdığı. 514

LVIII. BÖLÜM
Bu şövalyelerin, Lonazep Şatosu'na nasıl yaklaştıkları ve Sir Lamorak'ın ölümüne dair konuşmaları. 516

LIX. BÖLÜM
Şövalyelerin, Humber kıyısına nasıl vardıkları ve orada Kral Hermance'in cesedini taşıyan gemiyi nasıl buldukları. 518

LX. BÖLÜM
Sir Tristram ile arkadaşlarını misafir eden adamın, Sir Tristram ile nasıl savaştığına ve diğer hadiselere dair. 520

LXI. BÖLÜM
Palamides'in, Kral Hermance'in intikamını almak için iki kardeşle savaşmaya nasıl gittiği. 522

LXII. BÖLÜM
Kralın intikamını almak için yazılan mektubun sureti ve bu vazifeyi üstüne almak için Sir Palamides'in nasıl savaştığı. 524

LXIII. BÖLÜM
Sir Palamides'in ve onunla savaşacak olan iki kardeşin hazırlıklarına dair . 526

LXIV. BÖLÜM
Sir Palamides ile iki kardeş arasındaki savaşa ve iki kardeşin nasıl öldürüldüklerine dair. 528

LXV. BÖLÜM
Sir Tristram ile Sir Palamides'in, Breuse Sans Pitié ile nasıl karşılaştıkları ve Sir Tristram ile Güzel Isoud'un Lonazep'e nasıl gittikleri 529

LXVI. BÖLÜM
Sir Palamides'in evvela Sir Galihodin, sonra da Sir Gawaine ile nasıl çarpıştığı ve onları yere nasıl serdiği. 531

LXVII. BÖLÜM
Sir Tristram ile arkadaşlarının Lonazep'teki mızrak oyunu müsabakasına nasıl geldiklerine, bazı savaşlara ve diğer meselelere dair. 533

LXVIII. BÖLÜM
Sir Tristram ile arkadaşlarının nasıl savaştıklarına ve o mızrak oyunu müsabakasında yaptıkları asil kahramanlıklara dair. 535

LXIX. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Sir Tristram'ı atından nasıl düşürdüğü ve bundan sonra Sir Tristram'ın Kral Arthur'u yere nasıl serdiği. 537

LXX. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, zırhını değiştirerek kırınızılara nasıl büründüğü, neler yaptığı ve Sir Palamides'in Launcelot'un atını nasıl öldürdüğü. 539

LXXI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Sir Palamides'e ne söylediği ve o günkü mükâfatın Sir Palamides'e nasıl verildiği. 540

LXXII. BÖLÜM
Sir Dinadan'ın, Sir Tristram'ı daha büyük kahramanlıklar yapması için nasıl tahrik ettiği. 542

LXXIII. BÖLÜM
Kral Arthur ile Sir Launcelot'un Güzel Isoud'u görmeye nasıl geldikleri ve Palamides'in Kral Arthur'u nasıl yere serdiği. 543

LXXIV. BÖLÜM
Mızrak oyunu müsabakasının ikinci günü, Palamides'in Sir Tristram'ı terk ederek karşı tarafa nasıl geçtiği. 546

LXXV. BÖLÜM
Sir Tristram'ın savaş meydanını terk ederek, Sir Dinadan'ı nasıl uyandırdığına ve nasıl siyahlar giydiğine dair. 548

LXXVI. BÖLÜM
Sir Palamides'in, Sir Tristram'a fenalık yapmak için kendi kalkanı ile zırhını nasıl değiştirdiği ve Sir Launcelot'un Sir Tristram'a karşı nasıl hareket ettiği. 549

LXXVII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Güzel Isoud'a nasıl gittiği, Sir Palamides'in onu nasıl takip edip af dilediği. 552

LXXVIII. BÖLÜM
Kral Arthur ile Sir Launcelot'un sofrada oturan Sir Tristram ile arkadaşlarının çadırlarına nasıl geldiklerine ve Sir Palamides'e dair. 554

LXXIXX. BÖLÜM
Sir Tristram ile Sir Palamides'in ertesi gün neler yaptıkları ve Kral Arthur'un atından nasıl düştüğü. 555

LXXX. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Kral Arthür'un tarafına nasıl geçtiği ve Sir Palamides'in bunu yapmayı nasıl reddettiği. 557

LXXXI. BÖLÜM
Sir Bleoberis ile Sir Ector'un, Güzel Isoud'un güzelliğini Kraliçe Guenever'e nasıl anlattıkları. 559

LXXXII. BÖLÜM
Sir Palamides'in bir çeşme yanında halinden nasıl şikâyet ettiğine, Epinogris'in gelip onu nasıl bulduğuna ve bu iki şövalyenin dertlerine dair. 560

LXXXIII. BÖLÜM
Sir Palamides'in Sir Epinogris'e sevgilisini nasıl getirdiği ve Sir Palamides ile Sir Safere'nin nasıl savaştıkları. 561

LXXXIV. BÖLÜM
Sir Palamides ile Sir Safere'nin, Sir Epinogris'i şatosuna nasıl götürdüklerine ve diğer maceralara dair. 563

LXXXV. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, Sir Palamides'i kurtarmak için nasıl hazırlandığı ve Sir Launcelot'un, Sir Tristram yetişmeden Sir Palamides'i nasıl kurtardığı. 565

LXXXVI. BÖLÜM
Sir Tristram ve Sir Launcelot'un Palamides ile beraber Joyous Gard'a nasıl geldiklerine ve Palamides ile Sir Tristram'a dair. 567

LXXXVII. BÖLÜM
Sir Tristram ile Sir Palamides'in savaşmak üzere nasıl bir gün tespit ettikleri ve Sir Tristram'ın nasıl yaralandığı. 569

LXXXVIII. BÖLÜM
Savaş günü, Sir Palamides sözünü tuttuğu halde Sir Tristram'ın nasıl gelemediğine ve diğer meselelere dair. 571

Sir Tristram'a dair olan Onuncu Kitap burada biter.
Ve Sir Launcelot'a dair olan On Birinci Kitap başlar.

ON BİRİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Nasıl çıktığı, ıstırap çeken bir Lady'ye nasıl yardım ettiği ve bir ejderha ile nasıl savaştığı. 573

II. BÖLÜM
Sir Launcelot'un Pelles ile nasıl karşılaştığına, Mukaddes Kâse'ye ve Kral Pelles'in kızı Elaine'e dair. 575

III. BÖLÜM
Sir Launcelot'un aldatıldığını anladığı zaman nasıl kızdığı ve Galahad'ın nasıl dünyaya geldiği. 576

IV. BÖLÜM
Sir Bors'un Dame Elaine'e gelip Galahad'ı nasıl gördüğü ve Mukaddes Kâse ile nasıl beslendiği. 578

V. BÖLÜM
Sir Bors'un, Sir Pedivere'i teslim olmaya nasıl mecbur ettiğine, başına gelen harikulade maceralara ve bu maceralarda nasıl başarı elde ettiğine dair. ... 580

VI. BÖLÜM
Sir Bors'un yola nasıl çıktığı ve Kraliçe Guenever tarafından ayıplanan Sir Launcelot'un kendini nasıl mazur gösterdiği. 581

VII. BÖLÜM
Galahad'ın annesi Dame Elaine'in Camelot'a ihtişam içinde nasıl geldiği ve Sir Launcelot'un ne tarzda hareket ettiği. 582

VIII. BÖLÜM
Dame Brisen'in büyüleri sayesinde Sir Launcelot'u Dame Elaine'in yanına nasıl götürdüğü ve Kraliçe Guenever'in Sir Launcelot'u nasıl azarladığı. .. 583

IX. BÖLÜM
Kraliçe Guenever'in, Dame Elaine'e sarayı terk etmesini nasıl emrettiği ve Sir Launcelot'un nasıl delirdiği. 584

X. BÖLÜM
Kraliçe Guenever'in, Sir Launcelot'u düşünerek nasıl ıstırap çektiği ve Sir Launcelot'un kendi akrabası olan şövalyeler tarafından nasıl arandığı. 586

XI. BÖLÜM
Sir Aglovale'in hizmetkârlarından birinin nasıl öldürüldüğü ve Sir Aglovale ile Sir Percivale'in onun intikamını nasıl aldıkları. 588

XII. BÖLÜM
Sir Percivale'in, kardeşini gizlice nasıl bırakıp gittiğine, zincirlenmiş bir şövalyeyi nasıl kurtardığına ve diğer meselelere dair. 589

XIII. BÖLÜM
Sir Percivale ile Sir Ector'un karşılaşarak uzun zaman nasıl savaştıklarına, az kalsın birbirlerini nasıl öldüreceklerine dair. 591

XIV. BÖLÜM
Bir mucize sayesinde Mukaddes Kâse'nin görünmesiyle ikisinin de nasıl iyileştiklerine dair. 593

On Birinci Kitap burada biter ve On İkinci Kitap başlar.

ON İKİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, çılgınlığı esnasında eline bir kılıç alarak bir şövalye ile nasıl dövüştüğü ve bir yatağa nasıl atladığı. 594

II. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, atla çekilen bir sedye ile nasıl taşındığı ve kendisini misafir eden Sir Bliant'ın imdadına nasıl yetiştiği. 595

III. BÖLÜM
Sir Launcelot'un bir yabandomuzu ile dövüşerek onu nasıl öldürdüğü, yaralanınca bir münzevinin yanına nasıl götürüldüğü. 596

IV. BÖLÜM
Dame Elaine'in, Sir Launcelot'u tanıyarak onu bir odaya nasıl götürdüğü ve daha sonraları Mukaddes Kâse sayesinde Sir Launcelot'un nasıl iyileştiği. . 598

V. BÖLÜM
Sir Launcelot'un iyileşip de aklı başına gelince nasıl utandığı ve Dame Elaine'in Sir Launcelot namına nasıl bir şato istediği. 599

VI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Joyous Isle'a nasıl geldiği ve kendisine "Suç İşleyen Şövalye" ismini nasıl verdiği. 600

VII. BÖLÜM
Neşeli Ada'da yapılan büyük bir mızrak oyunu müsabakasına, Sir Percivale ile Sir Ector'un oraya nasıl geldiklerine ve Sir Percivale'in Sir Launcelot ile nasıl savaştığına dair. 601

VIII. BÖLÜM
Sir Launcelot ile Sir Percivale'nin birbirlerini tanıyarak nasıl büyük bir nezaket gösterdiklerine ve Sir Launcelot ile kardeşi Sir Ector'un, kavuştukları zaman nasıl sevindiklerine dair. 603

IX. BÖLÜM
Sir Bors ile Sir Lionel'in, Kral Brandegor'un yanına nasıl geldiklerine, Sir Bors'un oğlu Helin le Blanc'ı nasıl aldığına veSir Launcelot'a dair. 604

X. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Sir Percivale ve Sir Ector ile saraya nasıl geldiği ve büyük bir sevinçle nasıl karşılandığı. 605

XI. BÖLÜM
Güzel Isoud'un Sir Tristram'a büyük Pentecost Yortusu'nda saraya gitmesini nasıl tavsiye ettiği. 606

XII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın silahlanmadan yola çıkarak Sir Palamides ile nasıl karşılaştığı, birbirlerine nasıl vurdukları ve Sir Palamides'in, Sir Tristram'a fenalık yapmaktan nasıl çekindiği. 607

XIII. BÖLÜM
Sir Tristram'ın, yaralı bir şövalyenin zırhını alarak Sir Palamides'i yere nasıl serdiği. 608

XIV. BÖLÜM
Sir Tristram ile Sir Palamides'in uzun zaman savaştıktan sonra nasıl barıştıkları ve Sir Tristram'ın, Sir Palamides'i nasıl vaftiz ettirdiği. 610

Sir Tristram'ın Fransızcadan İngilizceye çevrilen İkinci Kitabı burada biter.

Fakat burada Üçüncü Kitap yoktur.
Şimdi Mukaddes Kâse'nin asil hikâyesi, Arimatealı Yusuf tarafından bu memlekete getirilen İsa'nın mukaddes kanına dair olan hikâye başlıyor.
Ulu Tanrı, bütün günahkâr ruhlara merhamet etsin.

Burada On İkinci Kitap biter ve On Üçüncü Kitap başlar.

ON ÜÇÜNCÜ KİTAP

I. BÖLÜM
Pentecost Yortusu'nun arifesinde, bir genç kızın, Kral Arthur'un huzurunda divanhaneye girerek, birisini şövalye yapması için Sir Launcelot'u nasıl çağırdığı; Sir Launcelot'un, genç kızla beraber nasıl gittiği. 612

II. BÖLÜM
Tehlikeli Koltuk'taki yazıların nasıl görüldüğüne ve taşa saplı olan kılıcın harikulade macerasına dair. 613

III. BÖLÜM
Sir Gawaine'in bu kılıcı çekmeye nasıl teşebbüs ettiği ve ihtiyar bir adamın Galahad'ı nasıl getirdiği. 615

IV. BÖLÜM
İhtiyar adamın, Tehlikeli Koltuğa giderek Galahad'ı oraya nasıl oturttuğu ve bütün şövalyelerin nasıl hayret içinde kaldıkları. 616

V. BÖLÜM
Kral Arthur'un, suyun üstünde yüzen taşı Galahad'a nasıl gösterdiği ve Galahad'ın kılıcı nasıl çektiği. 617

VI. BÖLÜM
Şövalyeler dağılmadan önce Camelot'un yanında bulunan çayırda mızrak oyunu yapmaları için Kral Arthur'un, onları bir araya nasıl topladığı. 619

VII. BÖLÜM
Kraliçe'nin, Galahad'ı görmeyi nasıl arzu ettiği; bütün şövalyelerin, Mukaddes Kâse'den kuvvet aldıktan sonra onu aramaya gideceklerine nasıl yemin ettikleri. 619

VIII. BÖLÜM
Şövalyeler gideceği için Kral'ın, Kraliçe'nin ve Lady'lerin büyük bir kedere nasıl düştükleri ve şövalyelerin yola nasıl çıktıkları. 621

IX. BÖLÜM
Galahad'ın, kalkanını nasıl elde ettiği ve bu kalkanı almak isteyenlerin başına neler geldiği. 623

X. BÖLÜM
Galahad'ın, kalkanı alıp yola nasıl çıktığı ve Arimateali Yusuf'un bu kalkanı Kral Evelake'e evvelce nasıl verdiği. 625

XI. BÖLÜM
Yusuf'un beyaz kalkanın üzerine kendi kanıyla bir haç çizişi ve bir rahibin, Galahad'ı bir mezarın yanına götürüşü. 627

XII. BÖLÜM
Sir Galahad'ın bu mezarda gördüğü harikulâde manzaraya ve Melias'ı nasıl şövalye yaptığına dair. 628

XIII. BÖLÜM
Melias'ın macerasına, Galahad'ın onun intikamını nasıl aldığına ve Melias'ın bir manastıra nasıl götürüldüğüne dair. 629

XIV. BÖLÜM
Sir Galahad'ın yola nasıl çıktığı; kötü bir âdeti bozmak üzere Genç Kızlar Şatosu'na gitmesinin ona nasıl emredildiği. 631

XV. BÖLÜM
Sir Galahad'ın, şatonun şövalyeleriye savaşarak, orada gördüğü kötü âdeti nasıl mahvettiği. 632

XVI. BÖLÜM
Sir Gawaine'in, Galahad'ı takip ederek bir manastıra nasıl geldiği ve bir münzeviye nasıl günah çıkarttığı. 634

XVII. BÖLÜM
Sir Galahad'ın, Sir Launcelot ve Sir Percivale ile karşılaşarak, onları yere serdikten sonra yoluna nasıl devam ettiği. 636

XVIII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un yarı uykuda, yarı uyanık bir haldeyken, bir sedye ile taşınan hasta bir adamı nasıl gördüğü ve bu adamın Mukaddes Kâse sayesinde nasıl iyileştiği. 637

XIX. BÖLÜM
Bir sesin, Sir Launcelot'a nasıl hitap ettiği; Sir Launcelot'un, atının ve miğferinin götürülmüş olduğunu anlayınca yola nasıl yaya çıktığı. 639

XX. BÖLÜM
Sir Launcelot'un nasıl günah çıkarttığına, nasıl dert çektiğine ve ona gösterilen iyi örneklere dair. 640

Sir Launcelot'un hikâyesini burada bırakıyoruz.
Ve şimdi, Sir Percivale de Galis'in hikâyesi olan
On Dördüncü Kitap başlıyor.

ON DÖRDÜNCÜ KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Percivale'in, münzevi bir kadının yanına gelerek, ondan nasıl nasihat istediği ve bu kadının, kendi teyzesi olduğunu nasıl öğrendiği. 643

II. BÖLÜM
Merlin'in, Yuvarlak Masa'yı dünyaya nasıl benzettiğine ve Mukaddes Kâse macerasında başarı elde edecek şövalyelerin nasıl tanınacaklarına dair. 644

III. BÖLÜM
Sir Percivale'in, bir manastıra gelerek orada, ihtiyar bir adam olan Kral Evelake'i nasıl bulduğu. 645

IV. BÖLÜM
Sir Percivale, ölü bir şövalyeyi taşıyan askerleri nasıl gördü ve onlarla nasıl savaştı. 646

V. BÖLÜM
Çiftçinin, atını nasıl geri istediği; Sir Percivale'in beygirinin nasıl öldürüldüğü ve Sir Percivale'in bir ata nasıl sahip olduğu. 648

VI. BÖLÜM
Atı yüzünden Sir Percivale'in başından geçen büyük tehlikeye ve bir yılan ile bir aslanın savaştığını nasıl gördüğüne dair. 649

VII. BÖLÜM
Sir Percivale'in gördüğü rüyaya, bu rüyanın nasıl tabir edildiğine ve Sir Percivale'in aslanına dair. 651

VIII. BÖLÜM
Sir Percivale'in, kendisine doğru ilerliyen bir gemiyi nasıl gördüğü ve gemideki lady'nin, servetinden mahrum edildiğini Sir Percivale'e nasıl anlattığı. 652

IX. BÖLÜM
Sir Percivale'in, bu Lady'ye yardım edeceğine dair nasıl söz verdiği; Lady'nin, onu nasıl baştan çıkarmak istediği ve şeytanın elinden nasıl kurtulduğu. 654

X. BÖLÜM
Sir Percivale'in ceza olarak, kılıcını kendi kalçasını nasıl sapladığı ve bu Lady'nin şeytan olduğunun nasıl anlaşıldığı. 655

Sir Percivale'e dair olan On Dördüncü Kitap burada bitiyor.
Ve şimdi Sir Launcelot'a dair olan On Beşinci Kitap başlıyor.

ONUNCU KİTAP

I. BÖLÜM

Bu kalkanı niçin taşıdığını söylemek istemediği için Sir Tristram'ın Kral Arthur ile nasıl çarpıştığı ve onu yere nasıl attığı.

"Eğer taşıdığınız kalkanın manasını anlatabilirseniz, bu armayı taşımaya layıksınız." Sir Tristram, "Size cevap vereceğim," dedi, "bu kalkanı bana, Kraliçe Morgan le Fay, ben istemeden verdi. Bu armanın manasını ben söyleyemem, çünkü bu beni ilgilendirmez. Ancak bu armayı şerefimle taşıyacağıma eminim." Kral Arthur, "Eğer taşıdığınız armanın manasını bilmiyorsanız, doğrusu onu taşımamanız lazım gelir," dedi, "fakat rica ederim bana isminizi söyleyin." Sir Tristram, "Niçin söyleyeyim?" dedi. Kral Arthur, "Bilmek istiyorum da onun için," dedi. "Efendim, ismimi şimdilik öğrenemeyeceksiniz." Kral Arthur, "Öyle ise sizinle savaşacağım," dedi. Sir Tristram, "Nasıl olur?" dedi. "Eğer size ismimi söylemezsem savaşacak mısınız? Şerefli bir adam olsaydınız bunu yapmaya pek yanaşmazdınız, çünkü bugün ne kadar yorulduğumu gördünüz. Yorgunluğumun derecesini düşünmeden benimle savaşmak istemeniz, hain bir şövalye olduğunuzu gösteriyor. Bununla beraber arzunuzu yerine getireceğim. Ve şuna emin olabilirsiniz ki sizden korkmuyorum. Beni çok müşkül vaziyete düşürdüğünüzü zannediyorsunuz, fakat sizinle mükemmelen boy ölçüşebilirim." Bunun üzerine Kral Arthur, mızrağıyla kalkanını kaldırdı, Sir Tristram da aynı şeyi yaptı ve iki şövalye birbirlerinin üstüne şiddetle atıldılar. Kral Arthur'un mızrağı Sir Tristram'ın kalkanına çarparak paramparça oldu. Sir Tristram ise Kral Arthur'a öyle bir vuruş vurdu ki Kral atıyla beraber yere yuvarlandı. Böylece Kral Arthur'un sol tarafında büyük ve tehlikeli bir yara açıldı. Sir Uwaine, efendisi Kral

Arthur'u yerde ağır yaralı görünce büyük bir ıstıraba kapıldı. Kalkanını ve mızrağını kaldırarak Sir Tristram'a yüksek sesle, "Şövalye kendini koru," diye bağırdı. İki şövalye gök gürültüsünü andıran bir sesle çarpıştılar ve Sir Tristram'ın kalkanına çarpan Sir Uwaine'nin mızrağı paramparça oldu. Sir Tristram ise ona daha sert ve daha şiddetli bir darbeyi öyle bir kuvvetle indirmişti ki Sir Uwaine atının eyerinden yere fırlamıştı. Bundan sonra Sir Tristram, "Aziz şövalyeler," dedi, "sizinle savaşmayı istemiyordum, çünkü bugün kâfi derecede yorulmuştum." O zaman Arthur ayağa kalkarak, Sir Uwaine'nin yanına gitti ve Sir Tristram'a: "Böyle bir şeyi hak etmiştik," dedi, "gururumuz yüzünden sizinle savaşmak istedik fakat isminizi gene öğrenemedik." Sir Uwaine, "Mukaddes haç üzerine yemin ederim ki o kuvvetli bir şövalyedir," dedi; "bana kalırsa bugün yeryüzünde yaşayan şövalyeler arasında onun kadar kuvvetlisi yoktur."

Bundan sonra Sir Tristram, yola çıktı ve geçtiği her yerde Sir Launcelot'tan haber sordu; fakat hiçbir yerde ona dair bir şey duyamadığı, onun hayatta olup olmadığını öğrenemediği için büyük bir kedere kapıldı. Yolculuğu esnasında, bir orman kenarından geçerken güzel bir kule gördü. Bu kulenin bir yanında bir bataklık, bir yanında da güzel bir çayır vardı. Orada on şövalye birbirleriyle savaşıyorlardı. Sir Tristram yaklaştığı zaman, bir tek şövalyenin dokuz şövalyeye karşı dövüştüğünü gördü. Tek başına olan adam öyle harikalar yaratıyordu ki Sir Tristram, bir tek şövalyenin böyle kahramanlıklar yaratabilmesine son derece şaştı. O şövalye, kısa bir müddet içinde düşmanlarının yarısını atlarından düşürmüştü; hayvanlar tarlalara ve ormana kaçışmışlardı. Sir Tristram, tek başına bu kadar müşkül işler başaran o şövalyeye çok acıdı. Kalkanına bakarak onu Sir Palamides zannetti. Böylece atını şövalyelere doğru sürdü, onlara bağırarak savaştan vazgeçmelerini söyledi: "Çünkü bu kadar çok şövalyenin bir tek şövalye ile savaşması büyük bir şerefsizliktir." Bu şövalyelerin efendisi, Sir Tristram'a cevap verdi, ismi Breuse Sans Pitié olan ve o devirde yaşayan şövalyelerin en kötüsü olan bu adam, "Şövalye, ne diye bizim işimize karışıyorsunuz?" dedi. "Eğer aklınız başınızda ise geldiğiniz yere dönün, çünkü bu şövalyeyi elimizden kaçırmayacağız." Sir Tristram, "Onun kadar iyi şövalye böyle alçakça öldürülürse, çok yazık olur," dedi; "şunu bilin ki, bütün gücümle onun imdadına yetişeceğim."

II. BÖLÜM

Sir Tristram, Sir Palamides'in hayatını nasıl kurtardı ve on beş gün içinde birbirleriyle savaşacaklarına nasıl söz verdiler.

Diğer şövalyeler yaya olduklarından Sir Tristram atının öldürülmesine mani olmak için yere indi, kalkanını kaldırdı, kılıcını eline aldı. Sağına soluna öyle bir şiddetle vurmaya başladı ki hemen hemen her darbesiyle bir şövalyeyi yere seriyordu. Şövalyeler, Sir Tristram'ın bu darbelerini gördükleri zaman, hepsi Sir Breuse Sans Pitié ile beraber kuleye kaçtılar. Sir Tristram, elinde kılıcı onları hızla kovalıyordu fakat onlar kuleye girebildiler ve kapıyı kapayarak Sir Tristram'ı dışarda bıraktılar. Sir Tristram bunu görünce, Sir Palamides'in yanına döndü ve onu yaralanmış bir halde, bir ağacın altında otururken buldu. Sir Tristram, "Ah aziz şövalye, karşılaştığımıza memnunum," dedi. Sir Palamides, "Bana karşı gösterdiğiniz büyük iyiliğe çok teşekkür ederim," dedi; "hayatımı kurtardınız, beni ölümün elinden aldınız." Sir Tristram, "İsminiz nedir?" dedi. Şövalye, "Benim ismim Sir Palamides," dedi. Sir Tristram, "A! Senin hayatını kurtarmakla sana karşı bilmeyerek büyük bir lütufta bulunmuşum," dedi; "halbuki dünyada en çok nefret ettiğim adam sensin. Fakat şimdi hazırlan, çünkü seninle savaşacağım." Sir Palamides, "Sizin isminiz nedir?" dedi. "Benim ismim Sir Tristram, sizin en büyük düşmanınız." Sir Palamides, "Olabilir," dedi, "fakat hayatımı kurtarmakla bana bugün lüzumundan fazla iyilik ettiğiniz için sizinle şimdi savaşmam; zaten şu sırada benimle karşılaşmak sizin için bir şeref sayılmaz, çünkü siz dinçsiniz, ben ise fena surette yaralıyım. Eğer benimle mutlaka savaşmak istiyorsanız, bir gün kararlaştıralım, muhakkak gelirim, gelmekte kusur etmem." Sir Tristram, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "benimle Camelot nehrinin yanındaki çayırda, Merlin'in getirdiği mezar taşının bulunduğu yerde buluşmanızı istiyorum." İki şövalye bu hususta anlaştıktan sonra Sir Tristram, dokuz şövalyenin Sir Palamides ile niçin savaştıklarını sordu. Sir Palamides, "Efendim, size sebebini söyleyeyim," dedi; "civardaki bir ormanda macera peşinde ilerlerken, yerde yatan bir şövalyenin cesedi yanında ağlayan bir Lady gördüm. Lady'nin bu ıstırabına şahit olunca, Lordunu kimin öldürdüğünü sordum. Lady, 'Efen-

dim, onu şu sırada yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en haini öldürdü,' dedi; 'o, insanın tasavvur edebileceği adamların en kötüsüdür. İsmi Breuse Sans Pitié.' Merhamete gelerek bu genç kızı atına bindirdim, onu koruyacağıma ve Lordunu gömmesine yardım edeceğime söz verdim. Bu kulenin önünden geçiyordum, Sir Breuse Sans Pitié birdenbire dışarı fırladı ve beni ani olarak atımdan aşağı attı. Ben atıma binmeden evvel, Sir Breuse, genç kızı öldürdü. Atıma tekrar bindim, son derece utanmıştım ve aramızdaki çarpışma böyle başladı. İşte bu sebepten dolayı bu savaşa atıldık." Sir Tristram, "Niçin savaştığınızı şimdi anladım," dedi; "fakat tam on beş gün sonra benimle savaşmayı vaat etmiştiniz, vaadinizi unutmayın." Sir Palamides, "Gelmekte kusur etmem," dedi. Sir Tristram, "Düşmanlarınızın elinden kurtuluncaya kadar, tehlikeden çıkıncaya kadar ben de sizin yardımınıza koşmakta kusur etmem," dedi. Böylece atlarına bindiler ve beraberce o ormana gittiler, berrak suları fıkırdayarak akan güzel bir çeşme gördüler. Sir Tristram, "Güzel efendim, canım bu sudan içmek istedi," dedi ve iki şövalye atlarından indiler. O sırada yanlarında, bir ağaca bağlanmış büyük bir at gördüler, bu at sürekli kişniyordu. Aynı zamanda bir ağacın altında uzanmış yatan güzel bir şövalye gördüler, şövalye tepeden tırnağa kadar silahlı idi, sadece miğferini başının altına koymuştu. Sir Tristram, "İşte şurada güzel bir şövalye yatıyor, acaba ne yapsak?" dedi. Sir Palamides, "Onu uyandırın," dedi. Bunun üzerine Sir Tristram, şövalyeyi mızrağının ucuyla dürterek uyandırdı. Şövalye acele acele ayağa kalktı, miğferini başına geçirdi, eline büyük bir mızrak aldı ve hiçbir şey söylemeden Sir Tristram'ın üstüne atılarak onu atından aşağı fırlattı. Sol tarafından yaralanan Sir Tristram'ın durumu gayet tehlikeli idi. Sonra bu şövalye, dört nala geri dönerek bu sefer Sir Palamides'in üstüne atıldı, mızrağını saplayarak onu da atından yere fırlattı. Bunları yaptıktan sonra, bu garip şövalye onları orada bırakarak ormanda yoluna devam etti. O sırada Sir Palamides ile Sir Tristram ayağa kalktılar, atlarına bindiler ve ne yapacakları hususunda danıştılar. Sir Tristram, "Başım üzerine yemin ederim ki şerefimizi mahveden bu kuvvetli şövalyeyi takip edeceğim," dedi. Sir Palamides, "Peki, ben de bu civarda oturan bir arkadaşımın yanında istirahat etmeye giderim," dedi. Sir Tristram, Sir Palamides'e, "Benimle savaşacağınız günü unutmamaya dikkat edin," dedi; "zannedersem o gün gelmeyeceksi-

niz, çünkü ben sizden çok daha kuvvetliyim." Sir Palamides, "Ne olursanız olunuz, ben sizden korkmuyorum," dedi; "eğer hasta olmazsam veya esir düşmezsem gelmekte kusur etmem. Fakat asıl ben sizin geleceğinizden şüpheliyim, çünkü o kuvvetli şövalyenin peşinden gidiyorsunuz ve eğer onunla karşılaşırsanız, elinden kurtuluncaya kadar çekecekleriniz var." Bunun üzerine Sir Tristram ile Sir Palamides birbirlerinden ayrılarak yola çıktılar.

III. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, kendisini ve Yuvarlak Masa'nın başka şövalyelerini yere seren o kuvvetli şövalyeyi nasıl aradığı.

Sir Tristram, o kuvvetli şövalyenin peşinden uzun müddet gitti. Nihayet, ölü bir şövalyenin üstüne kapanmış olan bir Lady gördü. Sir Tristram, "Güzel Lady, Lordunuzu kim öldürdü?" dedi. Lady, "Efendim, Lordumla ben burada dinlenirken, bir şövalye geldi," dedi; "ve Lordumа nereden geldiğini sordu. O da, Kral Arthur'un sarayından geldiğini söyledi. O zaman kuvvetli şövalye, 'Öyle ise seni öldüreceğim, çünkü Arthur'un sarayında bulunanların hepsinden nefret ederim,' dedi. Bunun üzerine şimdi şuracıkta ölmüş yatan Lordum atına bindi, karşılaştıkları zaman kuvvetli şövalye, mızrağıyla Lordumun vücudunu deldi ve böylece benim bu büyük ıstırabıma ve felaketime sebep oldu." Sir Tristram, "Bu büyük acınız beni çok müteessir ediyor," dedi; "bana kocanızın ismini söylerseniz memnun olurum." Lady, "Efendim, benim kocamın ismi Galardoun idi; yaşasaydı, değerli bir şövalye olduğunu ispat edecekti," dedi. Sir Tristram, bu dertli Lady'den ayrıldı ve geceyi geçirmek için kaldığı yerlerde hiç rahat etmedi. Sir Tristram, ormanda bulunan küçük bir evde Sir Gawaine ve Sir Bleoberis ile yolculuğunun üçüncü günü karşılaştı. Sir Gawaine de Sir Bleoberis de fena surette yaralı idiler. Sir Tristram onlara, kuvvetli şövalyenin armasını ve kalkanını tarif ettikten sonra, böyle birisiyle karşılaşıp karşılaşmadıklarını sordu. Bu iki şövalye, "Güzel efendim, böyle bir şövalye ile karşılaştık ve bu karşılaşmanın acısını çektik," dediler. Sir Gawaine, "Evvela benim arkadaşım Sir Bleoberis'i yere serdi ve onu ağır surette yaraladı," dedi; "Sir Bleoberis, onun, benim için fazla

kuvvetli olduğunu ve onunla savaşmamamı söyledi. Bu şövalye, arkadaşının sözlerini kötüye aldı, alay olsun diye böyle söylediğini zannetti. Bunun üzerine savaştılar ve arkadaşımı yaraladı. Bu durumda benim onunla savaşmamam çok ayıp olurdu. İlk çarpışmada beni de, atımı da yere serdi, beni az kalsın öldürecekti. Sonra atını sürerek yanımızdan uzaklaştı. Keşke onunla karşılaşmaz olsaydık!" Sir Tristram, "Aziz şövalyeler," dedi; "o, benimle ve Palamides isimli diğer bir şövalye ile de karşılaştı, bir tek mızrak ile ikimizi de yere fırlattı ve fena halde yaraladı." Sir Gawaine, "Size tavsiye ederim, bırakın geçip gitsin, onu artık aramayın," dedi; "zira başımın üstüne yemin ederim ki, Yuvarlak Masa'nın gelecek ziyafetinde onu da orada bulacaksınız." Sir Tristram, "Onu buluncaya kadar bir an durup dinlenmeyeceğime başımın üstüne yemin ederim," dedi. Derken, Sir Gawaine, Sir Tristram'a ismini sordu. Sir Tristram, "Benim ismim Sir Tristram," dedi. Böylece üçü de birbirlerine isimlerini söylediler. Bundan sonra Sir Tristram onlardan ayrılarak yola çıktı. Bir çayırda kethüda Sir Kay ve Sir Dinadan ile karşılaştı. Sir Tristram, "Şövalyeler, sizlerden ne haber?" dedi. Bu iki şövalye, "Haberler iyi değil," dediler. Sir Tristram, "Niçin?" dedi; "rica ederim bana söyleyin, çünkü bir şövalyeyi aramaktayım." Sir Kay, "Bu şövalyenin armaları nasıl?" dedi. Sir Tristram, "Kalkanı bir kumaş parçasıyla örtülü," dedi. Sir Kay, "Başımın üzerine yemin ederim ki bu bizimle karşılaşan şövalyenin ta kendisi," dedi; "geceyi bir dulun evinde geçirmiştik; o şövalye de aynı evde kalıyordu. Bizim Kral Arthur'un sarayından olduğumuzu öğrenince, Kral ve bilhassa Kraliçe Guenever için çok ağır laflar söyledi. İlk çarpışmada beni atımdan aşağı attı ve fena halde canımı yaktı. Arkadaşım Sir Dinadan, beni yere serilmiş ve yaralı görünce, intikamımı alacağı yerde yanımdan kaçtı. Bundan sonra o şövalye çekilip gitti." Sir Tristram, onlara, isimlerini söylemelerini rica etti. Böylece birbirlerine isimlerini söylediler. Bunun üzerine Sir Tristram, Sir Kay'den ve Sir Dinadan'dan ayrılarak yola çıktı. Büyük bir ormandan geçip bir ovaya vardıktan sonra, küçük bir manastır gördü ve orada iyi bir adamın yanında altı gün istirahat etti.

IV. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Sir Sagramor le Desirous ile Sir Dodinas le Savage'ı nasıl yere serdiği.

Sir Tristram, Gouvernail isimli hizmetkârına civarda bulunan bir şehre gidip kendisine yeni bir zırh getirmesini emretti, çünkü uzun zamandan beri hiç dinlenmediği için, zırhı zedelenmiş ve parçalanmıştı. Hizmetkârı Gouvernail zırhını getirdiği zaman, Sir Tristram dulun evindekilerle vedalaştı, atına binerek sabahın erken saatinde yola çıktı. Sir Tristram, birdenbire Sir Sagramore le Desirous ve Sir Dodinas le Savage ile karşılaştı. Sir Tristram'ın karşısına çıkan bu iki şövalye, ona, kendileriyle savaşmak isteyip istemediğini sordular. Sir Tristram, "Aziz şövalyeler, sizlerle memnuniyetle savaşırdım," dedi; "fakat bu günlerde kuvvetli bir şövalye ile savaşacağını vaat etmiştim, onun için sizlerle çarpışmak istemiyorum; çünkü fena bir tesadüf eseriyle burada yaralanırsam, sözümü tutup da o şövalye ile savaşmayacağım." Sir Sagramor, "İster isteyin, ister istemeyin," dedi, "buradan geçmeden evvel bizimle savaşacaksınız." Sir Tristram, "Beni madem ki mecbur ediyorsunuz, elimden geleni yapmalıyım," dedi. Bunun üzerine kalkanlarını kaldırdılar ve büyük bir hiddetle birbirlerinin üstüne atıldılar. Sir Tristram, büyük kuvveti sayesinde, Sir Sagramor'u atından aşağı attı. Sonra gene ilerleyerek, Sir Dodinas'a, "Şövalye, hazırlan," dedi. Sir Tristram güzel kuvveti sayesinde Sir Dodinas'ı da atından aşağı fırlattı. Onları yere serilmiş görünce dizginleri eline aldı, hizmetkârı Gouvernail ile beraber yola devam etti. Sir Tristram gider gitmez Sir Sagramor ile Sir Dodinas derhal atlarına bindiler ve onu takip etmeye başladılar. Sir Tristram, bu iki şövalyenin, peşinden hızla geldiklerini görünce geri döndü ve onlara ne istediklerini sordu. "Kendi ricanız ve arzunuz üzerine sizi daha demin yere serdim," dedi; "ben geçip gidecektim, fakat buna müsaade etmediniz. Zannedersem, şimdi benimle tekrar savaşmak istiyorsunuz." Sir Sagramor ile Sir Dodinas, "Doğru," dediler; "çünkü yenilgimizin intikamını almak istiyoruz." Sir Tristram, "Aziz şövalyeler, böyle bir şey yapmanıza gerek yok," dedi; "size karşı yaptıklarıma bizzat kendiniz sebep oldunuz. Size şövalyeliğiniz namına rica ediyorum, beni şimdilik bırakınız, zira sizin-

le savaştığım takdirde büyük yaralar alacağımdan eminim, zannedersem, bu işten siz de sağ salim çıkmayacaksınız. İşte sizinle çarpışmayı hiç de arzu etmememin sebebi bu. Ben önümüzdeki bu üç gün içinde dünyanın en iyi ve en cesur şövalyelerinden biriyle savaşağım; fakat eğer yaralanırsam, onunla karşılaşamayacağım." Sir Sagramor, "Savaşacağınız bu şövalye kimdir?" dedi. Sir Tristram, "Efendim, o Sir Palamides isimli iyi bir şövalyedir," dedi. Sir Sagramor ile Sir Dodinas, "Başımız üzerine yemin ederiz ki ondan çekinmekte haklısınız," dediler; "onun son derece iyi ve cesur bir şövalye olduğunu göreceksiniz. Onunla savaşacağınız için sizi şimdilik rahat bırakıyoruz, yoksa elimizden kolay kolay kurtulamazdınız." Sir Sagramor, "Fakat aziz şövalye, bize isminizi söyleyin," dedi. Sir Tristram, "Efendim, benim ismim Sir Tristram de Liones," dedi. Sir Sagramor ile Sir Dodinas, "A! Sizinle karşılaştığınıza çok memnunuz, çünkü hakkınızda çok şerefli şeyler duyduk," dediler. Bundan sonra şövalyeler birbirleriyle vedalaşıp yollarına devam ettiler.

V. BÖLÜM

Sir Tristram, mezar taşının yanında Sir Launcelot ile nasıl karşılaştı ve birbirlerini tanımayarak nasıl savaştılar.

Yola çıkan Sir Tristram, doğru Camelot'a, evvelce Merlin'in yaptığı mezar taşına gitti. İrlanda Kralının oğlu Lanceor, Balin tarafından bu mezar taşının yanında öldürülmüştü; güzel Lady Columbe de sevgilisi Sir Lanceor'un ölümünden sonra onun kılıcıyla kendi canına kaymıştı. Merlin'in büyüleri sayesinde Sir Lanceor ile sevgilisi aynı mezar taşının altına gömülmüşlerdi. Ve o sıralarda Merlin bir kehanette bulunmuştu: Arthur'un devrinde yaşayan en iyi iki şövalyenin, en sadık iki âşığın burada savaşacaklarını söylemişti. Sir Tristram, Sir Lanceor ile sevgilisinin mezarına gelince, etrafına bakınarak Sir Palamides'i aradı. O sırada beyazlara bürünmüş, kalkanı örtülü, yakışıklı bir şövalyenin kendisine doğru ilerlediğini gördü. Bu şövalye, Sir Tristram'a yaklaşınca, "Hoş geldiniz şövalye, sözünüzü sadakatle yerine getirdiniz," dedi. Bunun üzerine iki şövalye kalkanlarını ve mızraklarını kaldırdılar ve atlarının bütün hızıyla birbirlerine atıldılar. Öyle bir

şiddetle çarpıştılar ki atları da, kendileri de yere yuvarlandı. Büyük bir çeviklikle atlarının altından kalktılar, kalkanlarıyla kendilerini korudular, parlak kılıçlarıyla kudretli erkekler gibi vuruşarak birbirlerini o kadar fena surette yaraladılar ki kanları çimenlere akmaya başladı. Böylece, dört saat hiç durmadan savaştılar, birbirlerine bir tek kelime söylemiyorlardı ve zırhlarını paramparça etmişlerdi. Gouvernail, "Efendimin efendinize indirdiği darbeler beni büyük bir hayret içinde bırakıyor," dedi. Sir Launcelot'un uşağı, "Başımın üzerine yemin ederim ki" dedi, "sizin efendiniz ne kadar darbe indirmişse, bir o kadarını da, hatta daha fazlasını da yemiştir." Gouvernail, "Ah! Bu kadarına Sir Palamides tahammül edemez, belki Sir Launcelot bile tahammül edemezdi," dedi; "bu iyi şövalyelerden herhangi birinin, diğerinin kanını akıtması çok yazık." Uşakların ikisi de parlak kılıçların kana bulandığını gördükleri zaman ağlayıp büyük bir hüzne kapıldılar. Nihayet Sir Launcelot konuşarak, "Şövalye, hiçbir şövalyenin bu kadar harikulade bir şekilde savaştığını görmedim," dedi; "eğer buna razı isen, rica ederim bana ismini söyle." Sir Tristram, "Efendim, ismimi hiç kimseye söylemek istemiyorum," dedi. Sir Launcelot, "Doğrusu, böyle bir taleple karşılaştığım zaman ismimi söylemekten asla çekinmedim," dedi. Sir Tristram, "İyi söylediniz," dedi; "öyleyse bana isminizi söylemenizi istiyorum." Sir Launcelot, "Aziz şövalye, benim ismim Sir Launcelot du Lake," dedi. Sir Tristram, "Eyvah! Ben ne yaptım?" dedi. "Dünyada en çok sevdiğim insan sizsiniz." Sir Launcelot, "Aziz şövalye, bana isminizi söyleyiniz," dedi. Sir Tristram, "Benim ismim Sir Tristram de Liones," dedi. Sir Launcelot, "Ah! Başıma neler geldi!" diyerek diz çökerek o da kılıcını teslim etti. Bunun üzerine Sir Tristram da diz çökerek o da kılıcını teslim etti. Böylece mükâfatı birbirlerine verdiler. Sonra mezar taşına beraber gidip oturdular, serinlemek için miğferlerini çıkararak yüzlerce defa kucaklaştılar. Bundan sonra miğferlerini giyerek Camelot'a doğru yollandılar. Yolda, Sir Tristram'ı beraberlerinde getirinceye kadar saraya asla dönemeyeceklerini Kral Arthur'a vaat eden Sir Gawaine ve Sir Gaheris ile karşılaştılar.

VI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Sir Tristram'ı saraya nasıl getirdiği; Kral ile diğerlerinin Sir Tristram'ın gelişine ne kadar çok sevindikleri.

Sir Launcelot, "Geri dönün," dedi; "zira üstünüze aldığınız vazife başarıldı, Sir Tristram ile buluştum. İşte bakın, Sir Tristram'ın ta kendisi." O zaman Sir Gawaine sevindi ve Sir Tristram'a, "Hoş geldiniz, benim üstümden büyük bir yük kaldırdınız," dedi; "bu saraya niçin geldiniz?" Sir Tristram, "Güzel efendim, bu memlekete Sir Palamides yüzünden geldim," dedi; "ikimiz bugün mezar taşının yanında savaşmaya karar vermiştik. Ondan haber çıkmamasına hayret ediyorum. Lordum Sir Launcelot ile tesadüfen buluştuk." O sırada Kral Arthur göründü. Sir Tristram'ın geldiğini öğrenince koşup onu elinden tutarak, "Sir Tristram, hiçbir şövalyeyi bu sarayda böyle bir sevinçle karşılamadım," dedi. Kral, Sir Launcelot ile Sir Tristram'ın nasıl savaştıklarını ve birbirlerini nasıl fena surette yaraladıklarını duyunca büyük bir kedere kapıldı. Sir Tristram, Kral'a, buraya Sir Palamides ile savaşmak için nasıl geldiğini anlattı, sonra Sir Palamides'i, dokuz şövalye ile Sir Breuse Sans Pitié'nin elinden nasıl kurtardığını, bir çeşmenin yanına uzanmış bir şövalye bulduğunu ve bu şövalyenin Sir Palamides'i nasıl yere serdiğini de ilave etti. "O, beni de yere attı," dedi; "kalkanı bir kumaşla örtülü idi. Bunun üzerine Sir Palamides benden ayrıldı ve ben bu şövalyenin peşinden gittim. Birçok yerlerde şövalyeleri öldürdüğünü, birçok kimseleri yendiğini gördüm." Sir Gawaine, "Başımın üzerine yemin ederim ki," dedi; "aynı şövalye, kalkanı kumaşla örtülü olan şövalye, beni de Sir Beoberis'i de yere serdi ve ikimizin de fena halde canımızı yaktı." Sir Kay, "A! O şövalye beni de yere attı ve feci surette yaraladı," dedi; "onun kim olduğunu öğrenmeyi çok arzu ediyordum fakat öğrenemedim." Kral Arthur, "Ey Tanrım, kalkanı örtülü olan bu şövalye acaba kimdir?" dedi. Sir Tristram da, diğer bütün şövalyeler de, "Bilmiyoruz," dediler. Kral Arthur, "Ben biliyorum, o şövalye Sir Launcelot'tu," dedi. O zaman bütün şövalyeler Sir Launcelot'a bakarak, "Şu örtülü kalkanınızla bizi aldattınız," dediler. Arthur, "O, bundan evvel de böyle işler yaptı," dedi. Sir Launcelot, "Lordum, örtülü kalkanı taşıyan şövalye bendim, bundan emin

olabilirsiniz," dedi; "sarayınıza mensup olduğum anlaşılmasın diye ailenizin aleyhinde bulundum." Sir Gawaine, Sir Kay ve Sir Bleoberis, "Söyledikleri doğru," dediler. Kral Arthur, bundan sonra Sir Tristram'ı elinden tutarak Yuvarlak Masa'ya doğru ilerledi. O sırada birçok Lady ile beraber Kraliçe Guenever göründü ve bütün Ladyler hep bir ağızdan, "Hoş geldin, Sir Tristram," dediler. Genç kızlar, "Hoş geldin," dediler. Şövalyeler, "Hoş geldin," dediler. Kral Arthur, "Dünyanın en değerli, en iyi kalpli şövalyelerinden biri, yeryüzünde yaşayan erkeklerin en şereflisi, hoş geldin," dedi; "her türlü avcılık mükâfatını sen kazandın, boru çalmakta birinci sensin; avcılık ve şahin uçurmak ilmini en iyi sen bilirsin; her türlü musiki aletini en iyi sen çalarsın, sevgili şövalye, bütün bu meziyetlerin sayesinde bu saraya hoş geldin. Sizden dilediğim bir şey var, rica ederim arzumu yerine getirin." Sir Tristram, "Emrinize amadeyim," dedi. Arthur, "Peki, öyle ise sarayımda kalmanızı istiyorum," dedi. Sir Tristram, "Efendim, bunu istemem; çünkü birçok memleketlerde yapacak işlerim var," dedi. Arthur, "Olmaz," dedi; "söz verdiniz, hayır diyemezsiniz." Sir Tristram, "İstediğinizi yapacağım, efendim," dedi. Bunun üzerine Arthur, Yuvarlak Masa'nın etrafındaki koltuklara gitti, boş olan, sahipsiz olan her koltuğa baktı. Kral, Marhaus'un oturduğu koltukta "Burası asil şövalye Sir Tristram'ın yeridir." sözünün yazılı olduğunu gördü. Bunun üzerine Arthur, büyük bir ziyafet vererek Sir Tristram'ı mümkün olduğu kadar ihtişamla, Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri yaptı. Vaktiyle Marhaus, Sir Tristram tarafından bir adada öldürülmüştü ve Marhaus, değerli bir şövalye olduğu için bu hadise o sıralarda Kral Arthur'un sarayına da aksetmişti. Cornwall memleketine karşı fenalıklar yaptığı için Marhaus, Sir Tristram ile dövüşmüştü. Kılıç sallayarak o kadar uzun zaman çarpışmışlardı ki ikisi de ağır surette yaralanmış, kan kaybederek yere yığılmışlardı, o kadar çok kan kaybetmişlerdi ki ayakta duracak halleri kalmamıştı. Talihli çıkan Sir Tristram iyileşmişti. Sir Marhaus ise, başına yediği kılıç darbesinin tesiriyle ölmüştü. Şimdi Sir Tristram'ı bırakarak Kral Mark'tan bahsedelim.

VII. BÖLÜM

Sir Tristram'a fenalık olması için Kral Mark'ın iki şövalye ile İngiltere'ye nasıl geldiği ve bu şövalyelerden birini nasıl öldürdüğü.

Kral Mark, Sir Tristram'ın şöhretine çok kızıyordu, bu yüzden onu Cornwall'den kovdu. Sir Tristram öz yeğeni olduğu halde, Kral Mark, Kraliçe Güzel Isoud ile Sir Tristram'dan çok şüpheleniyordu. Sir Tristram ile Güzel Isoud arasındaki sevgiyi lüzumundan fazla buluyordu. Sir Tristram, Cornwall'u terk ederek İngiltere'ye gittiği zaman, Kral Mark, yeğeninin orada yaptığı büyük kahramanlıkları duyarak fena halde üzüldü. Sir Tristram'ın İngiltere'de neler yaptığını gözetlemeleri için oraya kendi adamlarını gönderdi. Sir Tristram'a büyük bir aşkla bağlı olan Kraliçe de, onun İngiltere'de yaptıklarını öğrenmeleri için oraya adamlarını gönderdi. Bu haberciler memleketlerine döndükleri zaman duyduklarını olduğu gibi anlattılar. Sir Tristram'ın, Sir Launcelot dışında bütün şövalyelerden üstün olduğunu söylediler. Bu haberler Kral Mark'ı ne kadar üzdü ise Güzel Isoud'u da o derece sevindirdi. Bunun üzerine büyük bir kin içinde olan Kral Mark, yanına değerli iki şövalye ile iki şövalye çömezi aldı, kıyafetini değiştirdi ve Sir Tristram'ı öldürmek maksadıyla İngiltere'ye doğru yollandı. Bu iki şövalyeden birinin ismi Sir Bersules, diğerinin ismi de Sir Amant idi. Mark, yolda rastladığı bir şövalyeye, Kral Arthur'unerede bulabileceğini sordu. Bu şövalye, Kral Arthur'u Camelot'ta bulabileceğini söyledi. Kral Mark, bu şövalyeye, Sir Tristram hakkında da haber sordu, Kral Arthur'un sarayında ona dair bir şey duyup duymadığını öğrenmek istedi. Şövalye, "Sir Tristram'ı orada bulacaksınız," dedi; "onu, şimdi yeryüzünde yaşayan insanların en şereflisi olarak tanıyorlar. Sir Tristram, yiğitliği sayesinde Çetin Kaya civarında bulunan Genç Kızlar Şatosu'ndaki mızrak oyunu müsabakasında galip geldi. O günden beri, çok şerefli insanlar olan otuz şövalyeyi kendi elleriyle yendi. Son savaşını Sir Launcelot'a karşı yaptı. Ne harikulâde savaştı o! Sir Launcelot, Sir Tristram'ı saraya zorla götürmedi. Kral Arthur, son derece büyük bir sevinçle karşılayarak onu Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri yaptı. Ona değerli şövalye Sir Marhaus'un yeri verildi." Kral

Mark, Sir Tristram'a bağışlanan bu şerefi duyunca büyük bir kedere kapıldı ve böylece ayrıldılar. Bundan sonra Kral Mark iki şövalyesine, "Şimdi size düşündüklerimi açıkça söyleyeceğim," dedi; "yeryüzünde en çok güvendiğim insanlar sizsiniz. Buraya Sir Tristram'ı hile ile veya hıyanetle öldürmek maksadını güderek geldiğimi bilmenizi istiyorum. Elimizden kurtulması pek güç olacak." Sir Bersules, "Ah, ne demek istiyorsunuz?" dedi. "Eğer böyle bir niyetiniz varsa, alçakça şeyler tasarlıyorsunuz, demektir. Sir Tristram, yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en şereflisidir; size açıkça haber veriyorum, onu öldürmeye asla razı olamam. Onun için hizmetinizden çekilip, sizi bırakıyorum." Sir Bersules'in bu sözlerini duyan Kral Mark, kılıcını birdenbire çekti, "Sen bir hainsin!" diyerek şövalyesinin başına öyle bir darbe indirdi ki kılıç, Sir Bersules'in kafatasını yararak dişlerine kadar geçti. Amant ile şövalye çömezleri, Kralları Mark'ın bu kadar kötü bir harekette bulunduğunu gördükleri zaman, "Bu çok kötü ve hainee bir hareket," dediler; "artık sana hizmet etmeyeceğiz, seni Kral Arthur'un huzurunda hiyanetle itham edeceğimizi de iyi bil." Bunun üzerine son derece hiddetlenen Kral Mark, Amant'ı öldürmek istedi, fakat Amant ile iki şövalye çömezi birbirlerini koruyarak Kral'ın bir kötülük yapmasına meydan vermediler. Kral Mark, onlardan hıncını alamayacağını görünce, Amant'a, "Eğer beni hıyanetle itham edersen, kendimi Kral Arthur'un huzurunda da müdafaa edeceğimi iyi bil," dedi; "fakat benim başıma ne gelirse gelsin, sana rica ediyorum, ismimin Kral Mark olduğunu söyleme." Sir Amant, "İsminizi söylemeyeceğim," dedi. Böylece ayrıldılar. Amant ile arkadaşları, Bersules'in cesedini gömdüler.

VIII. BÖLÜM

Kral Mark'ın bir çeşmenin yanına gelip, Sir Lamorak'ı Kral Lot'un karısına karşı beslediği aşktan şikâyet ederken nasıl bulduğu.

Kral Mark, bir çeşmenin yanına varıncaya kadar yoluna devam etti; orada dinlendi ve "Kral Arthur'un sarayına mı gideyim, yoksa kendi memleketime mi döneyim?" diye düşünerek tereddüde düştü. Çeşme-

nin yanında böyle dururken, ata binmiş ve çok iyi silahlanmış bir şövalye göründü. Bu şövalye atından indi, hayvanını bir ağaca bağladı ve çeşmenin kenarına oturarak halinden acı acı şikâyet etmeye başladı; öyle ki, şimdiye kadar hiç kimse aşkından bu kadar dertlenerek bahsetmemiştir. Bütün bu müddet esnasında, Kral Mark'ın orada bulunduğunun farkında değildi. Şikâyetinin büyük bir kısmı şu idi: İnleyerek ve ağlayarak, "Ah! Güzel Orkney Kraliçesi," diyordu; "Kral Lot'un karısı! Sir Gawaine'in, Sir Gaheris'in ve diğer birçoklarının anası! Senin aşkın yüzünden büyük dertlere kapıldım!" O sırada Kral Mark ayağa kalktı, yanına sokularak, "Aziz şövalye, halinizden pek acı acı şikâyet ettiniz," dedi. Şövalye, "Istırabım, kalbimin ifade edebildiği sözlerden yüz kere daha beter," dedi. Kral Mark, "Rica ederim, bana isminizi söyleyiniz," dedi. Şövalye, "Efendim, ismimi, kalkan taşıyan hiçbir şövalyeden gizleyecek değilim," dedi; "bana Sir Lamorak de Galis, derler." Sir Lamorak, Kral Mark konuştuğu zaman, telaffuzundan onun Cornwall'u bir şövalye olduğunu anlamıştı: "Efendim, konuşma tarzınızdan Cornwall'dan geldiğinizi anladım," dedi; "yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en alçağı Cornwall'da oturur; bütün iyi şövalyelerin büyük bir düşmanıdır. Sir Tristram'ı Cornwall'dan kovmakla bunu tamamen ispat etmiş oldu; zira Sir Tristram, şu sırada dünyada yaşayan şövalyelerin en şereflisidir; bütün şövalyeler onu methederler. Sir Tristram'ı Kraliçesinden kıskandığı için onu memleketten kovdu. Ne yazık ki, Kral Mark gibi hain ve alçak bir şövalye, Güzel Isoud gibi latif ve iyi bir Lady ile evli. Herkes Kral Mark'ın aleyhinde, halbuki hiçbir Kraliçeyi Güzel Isoud kadar methetmiyorlar. Kral Mark, "Bu mesele ile hiç alakam yok," dedi; "bu hususta konuşacak da değilim." Sir Lamorak, "Doğru söylediniz," dedi. Kral Mark, "Efendim, bana yeni haberler verebilir misiniz?" dedi. Sir Lamorak, "Size, Camelot civarında, Jagent Şatosu'nda derhal büyük bir mızrak oyunu müsabakası yapılacağını söyleyebilirim," dedi; "zannedersem bu müsabakayı Yüz Şövalyeli Kral ile İrlanda Kralı düzenliyorlar."

O sırada gelen Sir Dinadan isimli bir şövalye, ikisini de selamladı. Sir Dinadan, oradaki şövalyelerden birinin Cornwall memleketinden olduğunu duyunca, onu Kral Mark'ı düşünerek Sir Lamorak'tan bin kere daha şiddetle azarladı. Bundan sonra Kral Mark ile savaşmayı teklif etti. Kral Mark, bunu katiyen istemiyordu fakat Sir Dinadan

onu öyle bir tahrik etti ki Sir Lamorak ile çarpışmaya razı oldu. Sir Lamorak, Kral Mark'a şiddetle vurarak, onu mızrağının ucu ile atının kuyruğundan aşağı itti. Bundan sonra Kral Mark ayağa kalkıp Sir Lamorak'ı takip etmeye başladı. Sir Dinadan, Sir Lamorak ile savaşmayı kabul etmedi ve Kral Mark'a, Sir Lamorak'ın kethüda Sir Kay olduğunu söyledi. Kral Mark, "Bu doğru değil," dedi; "çünkü o Sir Kay'den çok daha kuvvetli." Böylece, Sir Lamorak'ın peşinden giden Kral Mark ona yetişerek durmasını söyledi. Sir Lamorak, "Ne istiyorsunuz?" dedi. Kral Mark, "Efendim, beni mızrakla yendiniz, onun için sizinle kılıçla savaşmak istiyorum," dedi. Bunun üzerine iki şövalye kılıçlarını çekerek birbirlerinin üstüne atıldılar. Sir Lamorak, Kral Mark'a karşı geliyor fakat onun canına kıymıyordu. Kral Mark ise son derece acele ediyor, üst üste darbeler indiriyordu. Sir Lamorak, onun savaşmaya devam ettiğini görerek, biraz hiddetlenmeye ve daha şiddetle çarpışmaya başladı. Dünyanın en asil şövalyelerinden biri olan Sir Lamorak, Kral Mark'ın miğferinin üstüne öyle bir vurdu ki Kral'ın eğilen başı adeta atının eyerine dokunacak kadar düştü. Sir Lamorak, karşısındakinin bu halini görünce, "Şövalye, ne var ne yok?" dedi. "Bana kalırsa artık savaşmaktan bıktınız, sizi bundan fazla hırpalamak yazık olur, çünkü siz nihayet aşağılık bir şövalyeden başka bir şey değilsiniz, onun için sizi, istediğiniz yere gitmekte serbest bırakıyorum." Kral Mark, "Çok teşekkür ederim," dedi; "ben sizinle boy ölçüşecek vaziyette değilim." Bunun üzerine Sir Dinadan, Kral Mark ile alay ederek, "Siz iyi bir şövalye ile boy ölçüşemezsiniz," dedi. Kral Mark, "Ben bu şövalye ile savaştığım sırada, siz onunla karşılaşmayı reddettiniz," dedi. Sir Dinadan, "Bunu benim için ayıp bir şey mi sanıyorsunuz?" dedi. "Hayır efendim, başaramayacağı şeyleri yapmaya kalkışmamak bir şövalye için bir şeref sayılır. Onunla savaşmayı benim gibi siz de reddetseydiniz çok daha şerefli bir tarzda hareket etmiş olurdunuz. Size açıkça haber vereyim ki o sizin ve benim gibilerin beşini birden dövebilir. Siz, Cornwall memleketinden gelen şövalyeler, diğer şövalyeler gibi şerefli insanlar değilsiniz, şerefli insanlar olmadığınız için de, bütün şerefli insanlardan nefret ediyorsunuz. Sizin memleketinizde şimdiye kadar Sir Tristram gibi bir şövalye yetişmemiştir."

IX. BÖLÜM

Kral Mark'ın, Sir Lamorak'ın ve Sir Dinadan'ın bir şatoya nasıl geldikleri; ve Kral Mark'ın orada nasıl tanındığı.

Kral Mark, Sir Lamorak ve Sir Dinadan, bir köprüye varıncaya kadar yollarına hep beraber devam ettiler. Bu köprüden de güzel bir kuleye gidiliyordu. O sırada, ata binmiş, iyice silahlanmış, elinde bir mızrak sallayan ve savaşmayı bağıra bağıra teklif eden bir şövalye göründü. Sir Dinadan, Kral Mark'a: "İşte orada iki kardeş var," dedi; "bir tanesinin ismi Allein, diğerinin ismi de Trian; onlar, buradan geçen her insanla savaşıyorlar. Siz daima yere serildiğiniz için onlarla savaşmayı teklif ediniz." Bunu duyan Kral Mark utandı ve mızrağını kaldırarak Sir Trian'ın üstüne hücum etti. İki şövalye birbirlerine çarparak, mızraklarını paramparça ettiler. Sir Trian, yeniden çarpışmaları için Kral Mark'a ikinci bir mızrak gönderdi; fakat Kral Mark, ikinci bir karşılaşmaya katiyen razı olmadı. Bundan sonra şövalyelerin üçü de şatoya gelerek, şatodaki şövalyelerden, geceyi orada geçirmek için müsaade istediler. Şatonun şövalyeleri, "Bu şatonun sahibi Sir Tor le Fise Aries ismini taşır. Onun namına size 'Hoş geldiniz' diyoruz," dediler. Üç şövalye gayet hoş insanlarla dolu, güzel bir saraya girdiler. Orada gayet hoş vakit geçirdikleri sırada, şatonun Berluse isimli kumandanının gözleri Cornwall Kralı Mark'a ilişti. O zaman Berluse, "Şövalye, sizi zannettiğinizden çok daha iyi tanıyorum," dedi; "siz babamı gözümün önünde öldüren Kral Mark'sınız; eğer bir ormana kaçmamış olsaydım, beni de öldürecektiniz. Fakat biliniz ki, bu şatonun sahibi olan Lordumun hatırı için, ne size, ne de arkadaşlarınızdan birine fenalık yapmayacağım. Fakat şunu da biliniz ki, siz bu şatodan çıktıktan sonra, eğer elimden gelirse, size fenalık yapacağım; çünkü babamı hainice öldürdünüz. Şimdilik evvela Lordum Sir Tor'un, sonra da bu gece burada kalan şerefli şövalye Sir Lamorak'ın hatırı için size fena bir şey yapmayacağım. Ne yazık ki, yolculuğunuzu iyi şövalyelerle beraber yapıyorsunuz; zira siz şu sırada yeryüzünde yaşayan şövalyelerin ve kralların en hainisiniz, siz iyi şövalyeleri mahveden ve işi gücü hainlik olan bir adamsınız."

X. BÖLÜM

Sir Berluse'ün Kral Mark ile nasıl karşılaştığı ve Sir Dinadan'ın Kral Mark'ın tarafını nasıl tuttuğu.

Bu kelimeleri duyan Kral Mark, son derece utandı fakat cevap olarak pek bir şey de söyleyemedi. Sir Lamorak ile Sir Dinadan, onun Kral Mark olduğunu öğrenince, onunla arkadaşlık ettiklerine üzüldüler. Akşam yemeğinden sonra herkes yatağına çekildi. Ertesi sabah erkenden kalktılar ve Kral Mark, Sir Dinadan ile beraber yola çıktı. Geceyi geçirdikleri yerden üç mil uzaklaşmışlardı ki üç şövalye ile karşılaştılar. Bunlardan biri Sir Berluse, diğer ikisi de akrabası idi. Berluse, Kral Mark'ı görerek, yüksek sesle, "Hain! Kendini benden koru! Ben Berluse'üm, bunu iyi bil," diye bağırdı. Sir Dinadan, "Şövalye, tavsiye ederim, bırakın bu seferlik geçsin," dedi; "çünkü Kral Arthur'un yanına gidiyor. Kendisini efendim Kral Arthur'un yanına götüreceğimi vaat ettiğim için onun tarafını tutmaya mecbur olacağım. Halbuki Kral Mark'ın ahlakını hiç sevmiyorum ve ondan bir an evvel kurtulmak istiyorum." Sir Berluse, "Dinadan, onun tarafını tutmanıza üzülüyorum," dedi; "fakat elinizden geleni yapın." Bunun üzerine Sir Berluse, Kral Mark'ın üstüne atıldı ve kalkanına öyle bir şiddetle vurdu ki Kral'ı atının eyerinden çekip yere fırlattı. Bunu gören Sir Dinadan, mızrağını kaldırarak, Berluse'ün arkadaşlarından birine hücum etti ve hasmını eyerinden yere düşürdü. Bundan sonra Dinadan, atını geri çevirerek üçüncü şövalyeyi de aynı şekilde yere serdi; zira Sir Dinadan, at sırtında dövüşmesini iyi bilen bir şövalye idi. Bundan sonra büyük bir çarpışma başladı. Kral Mark, nihayet Sir Dinadan'ın büyük kuvveti sayesinde Sir Berluse'ü yere serdi, Sir Berluse'ün arkadaşları kaçmışlardı ve Sir Dinadan müdahale etmeseydi, Kral Mark, Sir Berluse'ü öldürecekti. Sir Dinadan, Sir Berluse'ün hayatını Kral Mark bir katilden başka bir şey olmadığı için kurtardı. Kral Mark ile Sir Dinadan, bundan sonra Sir Berluse'ü orada ağır yaralı bir halde bırakarak yollarına devam ettiler. Dört mil süren bir yolculuktan sonra bir köprüye vardılar. O köprüde ata binmiş, silahlanmış, savaşa hazır bir şövalye duruyordu. Sir Dinadan, Kral Mark'a, "İşte bakınız, orada savaşmak isteyen bir şövalye duruyor," dedi; "bu köprüden geçmek isteyen her in-

sanın onunla karşılaşması lazım." Kral Mark, "Peki ama savaşmak sana düşüyor," dedi. Sir Dinadan, bekleyenin asil bir şövalye olduğunu çok iyi biliyordu, onunla çarpışmayı da arzuluyordu; fakat bu savaşın Kral Mark tarafından yapılmasını tercih ediyordu; ancak Kral Mark, buna katiyen razı olmadı. Bu şövalye ile savaşmaya nihayet Sir Dinadan mecbur oldu. İkisi de mızraklarıyla kalkanlarını kaldırarak çarpıştılar ve o şövalyenin güzel kuvveti sayesinde Sir Dinadan yere serildi. Çevik bir hareketle ayağa kalkarak atına bindi ve şövalyeye kılıçla savaşmayı teklif etti. Şövalye, "Güzel şövalye, şu sırada sizinle artık savaşamam," diye cevap verdi; "çünkü buranın adeti böyledir." O zaman Sir Dinadan, bu şövalyeden intikam alamayacağı için son derece hiddetlenerek yola çıktı. Şövalye kim olduğunu bir türlü söylememişti; fakat Sir Dinadan onu kalkanından tanır gibi oldu, onun Sir Tor olduğunu zannetti.

XI. BÖLÜM

Kral Mark'ın, Sir Dinadan ile nasıl alay ettiği ve Yuvarlak Masa'nın altı şövalyesiyle nasıl karşılaştığı.

Yolda giderlerken, Kral Mark, Sir Dinadan ile alay etmeye başladı: "Siz Yuvarlak Masa şövalyeleriyle, hiç kimsenin başa çıkamadığını zannederdim," dedi. Sir Dinadan, "Güzel söylüyorsunuz ama," dedi; "ben de sizin iyi bir şövalye o lduğunuzu söyleyemem. Fakat madem ki beni bu kadar hakir görüyorsunuz, rica ederim, benimle savaşın da kuvvetimi ispat edebileyim." Kral Mark, "Hayır, olmaz," ddi; "sizinle hiçbir alışverişim yok. Fakat sizden bir şey rica edeceğim: Kral Arthur'un sarayına geldiğimiz zaman benim ismimi söylemeyin; çünkü orada benden çok nefret ediyorlar." Sir Dinadan, "Bu kadar fena hareket etmeniz çok ayıp," dedi; "ne kadar korkak olduğunuzu görüyorum, üstelik de bir katilsiniz, bu da bir şövalye için dünyanın en büyük lekesi; katil bir şövalye, şimdiye kadar asla şeref sahibi olmamıştır ve olmayacaktır. Daha geçenlerde, ben mani olmasaydım, Sir Berluse'ü öldürecektiniz, halbuki o, sizden çok daha iyi ve cesur bir şövalyedir, siz asla onun gibi olamazsınız." Böylece konuşarak yollarına devam ettiler, nihayet güzel bir yere geldiler, orada bir şövalye oturuyordu. Şö-

valye, onlara geceyi oturduğu yerde, kendisiyle beraber geçirmeleri için ricada bulundu. Böylece bu şövalyenin arzusu üzerine, orada dinlenerek rahat ettiler ve çok hoş vakit geçirdiler. Bu şövalye, her seyyar şövalyeyi, bilhassa Arthur'un sarayından gelenleri iyi karşılardı. Sir Dinadan, ev sahibine, köprüde nöbet bekleyen şövalyenin ismini sordu. Ev sahibi, "Niçin soruyorsunuz?" dedi. Sir Dinadan, "Bir müddet evvel beni yere serdi de ondan," dedi. Ev sahibi, "Ah güzel şövalye," dedi; "buna hiç hayret etmemelisiniz, çünkü o, son derece iyi bir şövalyedir; ismi Sir Tor'dur ve Aries le Vaysher'in oğludur." Sir Dinadan, "A! Demek o, Sir Tor idi; zaten ben de öyle tahmin etmiştim," dedi. Böylece beraber oturup konuştukları sırada, Kral Arthur'un sarayına mensup tepeden tırnağa kadar silahlı altı şövalyenin bir vadiden kendilerine doğru ilerlediğini gördüler. Sir Dinadan, onları kalkanlarından tanıdı. Birincisi, Kral Uriens'in oğlu değerli şövalye, Sir Uwaine idi; ikincisi asil şövalye Sir Brandiles idi; üçüncüsü Ozannale Cure Hardy idi; dördüncüsü Uwaine les Adventurous idi; beşincisi Agravaine idi; altıncısı Sir Gawaine'in kardeşi Sir Mordred idi. Sir Dinadan, bu altı şövalyeyi görünce, bir hile yaparak Kral Mark'ı onlardan biri ile savaştırmayı düşündü. Derhal atlarına bindiler ve bu şövalyelerin peşinden üç mil kadar koştular. Derken, Kral Mark, altısını da bir çeşme yanında otururlarken gördü. Kumanyalarını yiyorlardı. Atlarının bazıları başıboş geziniyordu, bazıları bağlıydı; kalkanlarını şuraya buraya asmışlardı. Sir Dinadan, "Bakınız, işte bizimle savaşmak isteyen seyyar şövalyeler," dedi. Kral Mark, "Allah esirgesin!" dedi. "Onlar altı kişi, bizse iki kişiyiz." Sir Dinadan, "Bundan çekinmeyelim! Ben en öndekine hücum edeceğim," diyerek derhal hazırlandı. Sir Dinadan, onlara doğru ne kadar süratle ilerlediyse, Kral Mark da bütün uşaklarıyla beraber Sir Dinadan'ın yanından aynı süratle uzaklaştı. Sir Dinadan, Kral Mark'ın gittiğini görünce, mızrağını indirdi, kalkanını sırtına astı ve Yuvarlak Masa şövalyelerinin yanına yaklaştı. Sir Uwaine, Sir Dinadan'ı derhal tanıyarak, "Hoş geldin!" dedi; bütün arkadaşları da onu sevinçle karşıladılar.

XII. BÖLÜM

Altı şövalyenin Sir Dagonet'i, Kral Mark ile savaşmak üzere nasıl gönderdikleri ve Kral Mark'ın onunla karşılaşmayı nasıl reddettiği.

Şövalyeler Sir Dinadan'ın maceralarını öğrenmek istediler ve ona Sir Tristram'ı veya Sir Launcelot'u görüp görmediğini sordular. Sir Dinadan, "Doğrusu, Camelot'tan ayrıldığımdan beri ikisini de görmedim," dedi. Sir Brandiles, "Yanınızdan birdenbire ayrılarak şu tarlaya giden şövalye kim?" dedi. Sir Dinadan, "Efendim, Cornwall memleketinden bir şövalye," dedi; "şimdiye kadar ata binen alçakların en korkuncu." Bütün şövalyeler hep bir ağızdan, "İsmi nedir?" dediler. Sir Dinadan, "Bilmiyorum," dedi. Böylece bir müddet dinlendikten ve dostlarıyla konuştuktan sonra, atlarına binerek, bütün seyyar şövalyeleri iyi karşılayan ihtiyar bir şövalyenin şatosuna gittiler. Onlar orada konuşurlarken, şatoya Sir Griflet le Fise de Dieu geldi. Ona da, "Hoş geldin," denildi ve Sir Launcelot'u veya Sir Tristram'ı görüp görmediği soruldu. Sir Griflet, "Efendim, Camelot'tan çıkalı beri onları görmedim," diye cevap verdi. Sir Dinadan, şatoda gezerken bir odada Kral Mark'ı gördü, onu azarladı ve yanından niçin bu tarzda ayrıldığını sordu. Kral Mark, "Efendim, onların sayısı çok olduğu için kalmaya cesaret edemedim," dedi; "fakat onların elinden siz nasıl kurtuldunuz?" Sir Dinadan, "Efendim, onlar benim iyi arkadaşlarımmış da ben farkında değilmişim," dedi. Kral, "Onların başları kim?" dedi. Sir Dinadan, Kral Mark'ı korkutmak için, şövalyelerin başında Sir Launcelot'un bulunduğunu söyledi. Kral, "A! Acaba ben Sir Launcelot'u kalkanından tanıyabilir miyim?" dedi. Sir Dinadan, "Evet," dedi; "Sir Launcelot, gümüş rengi, üzerinde siyah çizgileri olan bir kalkan taşır." Hakikatte, Sir Launcelot, o şövalyelerin arasında yoktu ve bütün bunları, Kral'ı korkutmak için söylemişti. Kral Mark, "Size rica ederim, benimle beraber yolculuk edin," dedi. Sir Dinadan, "Beni terk ettiğiniz için bunu hiç istemiyorum," diyerek derhal Kral Mark'ın yanından ayrıldı ve arkadaşlarının yanına gitti. Atlarına binip yollarına devam ederlerken Cornwall'dan gelen şövalyeden bahsettiler; zira Sir Dinadan, onlara misafir kaldıkları şatoda bu şövalyenin de bulunduğunu söylemişti. Sir Griflet, "Öyleyse çok iyi," dedi; "ben Kral Arthur'un soytarısı Sir Da-

gonet'i getirdim; o, dünyanın en hoş ve en tuhaf adamlarından biridir." Sir Dinadan, "Bu işi yapar mısınız?" dedi; "Cornwall"dan gelen şövalyeye, Sir Launcelot'un aramızda bulunduğunu söyledim. O da bana Sir Launcelot'un nasıl bir kalkan taşıdığını sordu. Sir Mordred'in kalkanını tarif ettim." Sir Mordred, "Bu işi başarabilir misiniz?" dedi. "Ben yaralı olduğum için kalkanımı ve zırhımı taşıyacak halde değilim. Kalkanımla zırhımı Sir Dagonet'e verin ve bırakın Cornwall'dan gelen şövalyeye saldırsın." Sir Dagonet, "İmanım üzerine yemin ederim ki, bu iş olacak," dedi. Bunun üzerine Mordred'in zırhı, Dagonet'e derhal giydirildi, onu büyük bir atın sırtına oturttular ve eline bir mızrak verdiler. Dagonet, "Haydi, şimdi bana o şövalyeyi gösterin," dedi; "onu yere sereceğime eminim." Böylece bütün şövalyeler bir orman kenarına giderek Kral Mark'ın yolunu beklediler. Ondan sonra Sir Dagonet atının bütün hızı ile doğru Kral Mark'ın üstüne saldırdı. Ona yaklaşınca, Sir Dagonet bir deli gibi, "Cornwall'lu şövalye, kendini koru, çünkü seni öldüreceğim," diye haykırdı. Kral Mark onun kalkanını görür görmez, kendi kendine, "İşte Launcelot! Ah, mahvoldum!" diyerek, derhal atını dörtnala sürüp, nereye gittiğinin farkında olmadan kaçmaya başladı. Sir Dagonet, bu büyük ormanın içinde bir deli gibi bağırarak ve Kral Mark'ı azarlayarak kovalıyordu. Dagonet'in böyle kovaladığını gördükleri zaman Sir Uwaine ile Sir Brandiles çılgınca gülmeye başladılar. Sonra atlarına binerek, Sir Dagonet'in ne yaptığını görmek için onların peşlerinden gittiler. Kral Arthur, Sir Dagonet'i son derece sevdiği ve onu kendi eliyle şövalye yaptığı için ne pahasına olursa olsun soytarının yaralanmasını istemiyorlardı; Sir Dagonet, her mızrak oyunu müsabakasında Kral Arthur'u güldürmeye başlardı. Şövalyeler, Kral Mark'ı bağıra bağıra kovalayarak atlarını şuraya buraya sürdüler ve onların gürültüsünden bütün orman çınladı.

XIII. BÖLÜM

Sir Palamides'in, kaçan Kral Mark ile nasıl karşılaştığı ve Dagonet ile şövalyeleri nasıl yere serdiği.

Kral Mark, tesadüfen bir çeşmenin yanından geçti; orada tepeden tırnağa kadar silahlı ata binmiş, elinde büyük bir mızrak tutan bir şöval-

ye duruyordu. Bu şövalye, Kral Mark'ın kaçtığını görünce, "Şövalye, ayıp sana!" dedi. "Geri dön ve benim yanımda kal, seni korurum." Kral Mark, "Ah, güzel şövalye, bırakın beni geçeyim!" dedi."Çünkü peşimden, siyah çizgili kalkan taşıyan dünyanın en iyi şövalyesi geliyor." Şövalye, "Yazıklar olsun," dedi; "'o, hiç de değerli bir şövalye değildir! Zaten Sir Launcelot veya Sir Tristram olsa bile, ikisiyle de başa çıkabileceğimden şüphe etmiyorum." Kral Mark, bu sözü duyunca atını geri çevirdi ve şövalyenin yanında kaldı. O kuvvetli şövalye, bundan sonra mızrağını Sir Dagonet'e doğru kaldırdı ve öyle bir şiddetle vurdu ki onu atının kuyruğu üzerinden fırlatarak az kalsın boynunu kırıyodu. Hemen peşinden gelen Sir Brandiles, Dagonet'in böyle düştüğünü görünce son derece hiddetlenerek, "Şövalye, kendini koru!" diye bağırdı. İki şövalye, müthiş bir şiddetle birbirlerinin üstüne atıldılar. Fakat Sir Brandiles, o kadar dehşetli bir darbe yedi ki atı ile beraber yere yuvarlandı. Arkadarı gelen Sir Uwaine, bunların hepsini gördü; "Kuvvetli bir şövalye doğrusu!" dedi. İkisi de mızraklarını kaldırdılar. Şövalye ileri doğru öyle bir çeviklikle atıldı ki Sir Uwaine'i yere fırlattı. Bundan sonra gelen cesur kalpli Ozana da yere serildi. Sir Griflet, "Şu seyyar şövalyenin yanına birisini göndererek Arthur'un sarayından olup olmadığını anlamamızı tavsiye ediyorum," dedi; "çünkü bana kalırsa, o Sir Lamorak de Galis'tir." Böylece onun yanına birisini gönderdiler, yabancı şövalyenin ismini ve Arthur'un sarayından olup olmadığını bildirmesini rica ettiler. Şövalye, "İsmimi öğrenemeyecekler," dedi; "fakat onlara, benim de kendileri gibi bir seyyar şövalye olduğumu söyleyin; Kral Arthur'un sarayından gelmediğimi de bilsinler." Gönderilen adam geri dönerek şövalyelere bu cevabı söyledi. Sir Agravaine, "Başımın üstüne yemin ederim ki o, benim gördüğüm en kuvvetli şövalyelerden biridir," dedi; "üç asil şövalyeyi yere serdi; onunla çarpışmazsak çok ayıp olur." Böylece Sir Agravaine mızrağını kaldırdı, karşısında hazır duran şövalye onu atından aşağı attı. Sir Uwaine les Avoutres'e ve Sir Griflet'e de aynı şeyi yaptı. Böylece geride kalmış olan Sir Dinadan'dan başka hepsini yenmişti; Sir Mordred ise zırhını Dagonet'e verdiği için silahsızdı. Bütün bunlar olup bittikten sonra bu kuvvetli şövalye, hiç telaşlanmadan yoluna devam etti. Kral Mark, onu öve öve peşinden gidiyordu; fakat şövalye onun sözlerine kulak asmayarak ve cevap vermeyerek başını önüne

eğiyor ve acı acı iç çekiyordu. Böylece üç mil kadar yollarına devam ettikten sonra bu şövalye yanına bir uşak çağırarak ona "Şu güzel şatoya kadar git," dedi; "şatonun sahibesine benim tarafımdan selam söyle; bana iyi yiyecek ve içecek göndermesini rica ettiğimi bildir. Sana benim kim olduğumu sorarsa, Havlayan Hayvan'ı takip eden şövalye olduğumu söyle." Bu hayvan, her gittiği yerde altmış köpek kadar gürültü çıkararak havlardı.

Uşak yola çıkarak, şatoya vardı, şatonun sahibesini selamladı ve ona nereden geldiğini söyledi. Lady, onun Havlayan Hayvan'ı takip eden şövalye tarafından gönderildiğini anlayınca, "Ah Tanrım! Bu asil şövalyeyi, oğlum Sir Palamides'i ne zaman göreceğim? Ah, o hiçbir zaman benim yanımda kalmayacak mı?" diyerek bayıldı, ağladı ve son derece büyük bir kedere kapıldı. Bundan sonra uşağa, istediklerini en kısa zamanda verdi. Kral Mark'ın adamlarından biri olan bu uşak, Sir Palamides'in yanına döndü. Oraya varır varmaz, şövalyenin isminin Sir Palamides olduğunu söyledi. Kral Mark, "Buna sevindim," dedi; "fakat sen dikkat et ve hiçbir şey söyleme." Bundan sonra iki şövalye atlarından indiler, oturup bir müddet dinlendiler. Kral Mark, derhal uykuya dalmıştı. Sir Palamides, Kral Mark'ın derin derin uyuduğunu görünce atına binip yola çıktı. Kral Mark'ın adamlarına, "Uyuyan bir şövalyenin yanında kalmam," dedi. Böylece hızla uzaklaştı.

XIV. BÖLÜM

Kral Mark ile Sir Dinadan'ın, Sir Palamides'i, Güzel Isoud uğruna büyük bir kedere kapıldığı sırada halinden şikâyet ederken nasıl dinledikleri.

Şimdi, bu yedi şövalyenin son derece dertli olduğunu gören Sir Dinadan'dan bahsedelim. Sir Dinadan da onların başına gelenleri duyunca arkadaşları kadar kederlendi: "Lordum Uwaine," dedi; "bu şövalyenin Sir Lamorak de Galis olduğuna başımın üzerine yemin edebilirim. Eğer onu bu memlekette bulmak mümkünse, onu bulacağımı hepinize vaat ediyorum." Sir Dinadan, bunu söyledikten sonra o şövalyenin peşinden gitmeye başladı. Aynı şövalyeyi ormanda arayan Kral Mark da onun peşinden gidiyordu. Kral Mark, böylece Sir Palamides'i takip

ederken büyük bir kedere kapılmış olan bir adamın sesini duydu. Kral Mark, bu sese mümkün olduğu kadar cesaretle yaklaştı. Atından inmiş ve miğferini çıkarmış bir şövalyenin, aşkından acı acı ve büyük bir ıstırapla şikâyet ettiğini duydu.

Şimdi, Kral Mark'ı bırakarak, Sir Palamides'i aramaya çıkan Sir Dinadan'dan bahsedelim. Sir Dinadan bir ormana girince, geyik avına çıkmış olan bir şövalyeye rastladı; "Efendim, gümüş renkli kalkanının üstünde aslan başları bulunan bir şövalyeye tesadüf ettiniz mi?" dedi. Diğer şövalye, "Evet, aziz şövalye," dedi; "daha demin böyle birisiyle karşılaştım, doğruca şu yoldan gitti." Sir Dinadan, "Çok teşekkür ederim," dedi; "eğer onun atının izlerini görebilirsem, kendisini de muhakkak bulurum." Sir Dinadan, hava kararmak üzere iken ilerlediği sırada kederli bir erkek sesi duydu. Atını sesin geldiği tarafa sürdü ve oraya yaklaşınca atını bırakarak oraya doğru yaya yürüdü. Bir ağacın altında duran bir şövalye gördü, atı yakın bir yere bağlıydı ve miğferini başından çıkarmıştı. Bu şövalye, şimdiye kadar hiç kimsenin hissetmediği kadar büyük bir ıstırap içindeydi. Cornwall Kraliçesi Güzel Isoud'a olan aşkından sürekli şikâyet ediyordu. "Ah güzel Lady, seni niçin seviyorum?" diyordu. "Sen, dünyanın bütün kadınlarından daha güzelsin; fakat bana karşı asla sevgi duymadın; iyi davranmadın. Ah, buna rağmen seni gene seviyorum. Seni ayıplayamam güzel Lady, bu ıstırabıma sebep olan kendi gözlerimdir. Bununla beraber seni sevdiğim için bir aptaldan başka bir şey değilim, çünkü seni dünyanın en iyi şövalyesi Sir Tristram da Liones seviyor, sen de ona âşıksın. Dünyanın en hain kralı ve şövalyesi de senin kocan; yeryüzünde hiç kimse senin Lordun Kral Mark kadar alçak ve kötü değildir. Ah, bütün kadınlar arasında bir benzeri olmayan bu kadar güzel bir Lady, dünyanın en kötü bir şövalyesiyle nasıl evli olabilir?" Kral Mark, bu sözleri, Sir Palamides'in kendisi hakkında söylediği sözleri duydu. Bu sebepten ötürü Sir Dinadan'ı görünce korktu, çünkü orada bulunduğunun farkına varan Sir Dinadan'ın, hüviyetini Sir Palamides'e bildirmesinden ödü kopuyordu. Böylece Kral Mark geri çekilerek atına bindi ve beklemelerini emrettiği yerde duran adamlarının yanına gitti. Sonra Camelot'a doğru son süratle yollandı. Oraya vardığı gün, Amant isimli şövalye karşısına dikildi ve onu bir hain olmakla itham etti. Kral Arthur, hiç düşünmeden Amant'ın Kral Mark ile savaşmasını emretti. Kral Mark,

kötü bir tesadüfle mızrağını Amant'ın vücuduna sapladı; halbuki bu kavgada haklı olan Amant idi. Sonra derhal atına binerek saraydan ayrıldı; çünkü Sir Dinadan'ın, Sir Tristram ile Sir Palamides'e, kim olduğunu söylemesinden korkuyordu. Bundan başka, Güzel Isoud'un Sir Tristram'ın yanına gönderdiği genç kızlardan bazıları Sir Amant'ı iyi tanıyorlardı.

XV. BÖLÜM

Kral Arthur'un sarayında Kral Mark'ın, Sir Amant'ı haince nasıl öldürdüğü ve Sir Launcelot'un, Kral Mark'ı, Kral Arthur'un önüne nasıl götürdüğü.

Bundan sonra, Kral Arthur'un müsaadesiyle bu genç kızlar, Sir Amant'ın yanına giderek onunla konuştular. Mızrağın ucu Sir Amant'ın vücuduna saplı idi ve Sir Amant, "Ah, güzel genç kızlar, Güzel Isoud'a benim tarafımdan selam edin ona ve Sir Tristram'a olan sevgim uğruna öldürüldüğümü bildirin," diyerek, onlara kendinin ve arkadaşı Bersules'in nasıl alçakça öldürüldüğünü anlattı. "Bu hareketi yüzünden onu, hiyanetle itham ettim," dedi; "ve işte yüksek bir dava uğruna can veriyorum. Bunun sebebi, Sir Bersules ile benim, asil şövalye Sir Tristram'ın haince öldürülmesine razı olmayışımızdır." O zaman iki genç kız yüksek sesle öyle bir bağırdılar ki bütün saray, onların sesini duyabildi; "Ey Tanrım!" dediler. "Sen ki, bütün gizli şeyleri bilirsin, ne diye bu kadar hain bir alçağın, yüksek bir dava uğruna savaşan dürüst bir şövalyeyi yenmesine ve öldürmesine müsaade ettin!" Bunun üzerine Kral Mark, evvelce Sir Bersules'i öldürdüğü için, Sir Amant'ın onunla savaştığı, bütün saraya derhal yayıldı. Bu haberi Kral, Kraliçe bütün Lordlar ve Ladyler duydular; diğer bütün şövalyeler de Kral Arthur gibi ölçüsüz bir hiddete kapıldılar.

Sir Tristram, bu meseleyi öğrenince, sonsuz bir keder duydu ve bu iki asil şövalyenin, Sir Bersules ile Sir Amant'ın ölümlerine büyük bir ıstırapla ağladı. Sir Launcelot, Sir Tristram'ın ağladığını gördüğü zaman, telaşla Kral Arthur'un yanına gitti ve "Efendim, size yalvarırım," dedi; "o hain Kral'ı ve şövalyeyi, gidip bulmam için bana izin verin." Kral Arthur, "Onu bulup getirin," dedi; "fakat rica ederim, benim ha-

tırım için onu öldürmeyin." Bunun üzerine Sir Launcelot çabucak silahlandı, büyük bir ata bindi ve eline bir mızrak alarak Kral Mark'ın peşinden gitti. Ona üç mil sonra yetişerek, "Geri dön, alçak Kral, alçak şövalye!" dedi. "Çünkü istesen de, istemesen de benimle beraber Kral Arthur'un sarayına geleceksin!" Kral Mark geri dönerek Sir Launcelot'a baktı. "Benim güzel efendim, isminiz nedir?" dedi. Sir Launcelot, "Benim ismim Sir Launcelot, onun için kendini koru," dedi. Kral Mark, mızrağıyla süratle üstüne atılan adamın Sir Launcelot olduğunu anlayınca, yüksek sesle, "Sir Launcelot, şerefli şövalye, sana teslim oluyorum," diye haykırdı. Fakat Sir Launcelot, onu dinlemeden hızla ilerliyordu. Bunu gören Kral Mark kendini müdafaa etmedi, yere bir çuval gibi yuvarlanarak hareketsiz kaldı ve Sir Launcelot'tan merhamet diledi. Sir Launcelot, "Ayağa kalk, alçak şövalye, alçak Kral!" dedi. Kral Mark, "Savaşmayacağım," dedi; "fakat sizinle istediğiniz yere giderim." Sir Launcelot, "Ah ne yazık!" dedi. "Ah ne yazık ki, Sir Tristram ile Güzel Isoud'un hatırı için, haince öldürdüğün iki şövalyenin hatırı için, sana bir darbe indiremiyorum!" Bundan sonra atına bindi ve Kral Mark'ı Kral Arthur'un yanına götürdü. Orada Kral Mark atından indi, başından çıkardığı miğferini ve kılıcını yere fırlattı ve kendisini toprağa yüzü koyun atarak, Kral Arthur'ün ayaklarına kapandı ve onun merhametine sığındı. Arthur, "Doğrusu bir bakımdan hoş geldiniz, bir bakımdan ise hiç hoş gelmediniz," dedi; "buraya istemeye istemeye geldiğiniz için size hoş geldiniz diyorum; bu gelişiniz, zannedersem kendi arzunuzla olmadı." Kral Mark, "Doğru," dedi; "eğer Lordum Sir Launcelot, beni buraya güzel kuvveti sayesinde getirmeseydi, hiç gelmeyecektim; ona bir alçak gibi teslim oldum." Kral Arthur, "Anlıyorsunuz ya, bana hizmet etmeye, hürmet etmeye ve sadakat göstermeye mecbursunuz," dedi; "haibuki siz bunları hiç yapmadınız, daima benim aleyhime çalıştınız, daima benim şövalyelerimi mahvettiniz, şimdi kendinizi nasıl temize çıkaracaksınız?" Kral Mark, "Efendim, benden istediklerinizi elimden geldiği kadar yapacağım, yaptığım kötülükleri mümkün olduğu kadar düzelteceğim," dedi. Zira Kral Mark, kötülüklerini gizleyerek tatlı tatlı konuşmasını bilen bir insandı. Sir Tristram'dan çok hoşlanan Kral Arthur, Kral Mark ile yeğeninin barışmasını temin edebilmek için, Kral Mark'ı bir müddet sarayda alıkoydu.

XVI. BÖLÜM

Sir Dinadan'ın, Sir Launcelot ile Sir Tristram arasında cereyan eden savaşı Sir Palamides'in nasıl anlattığı.

Şimdi, gene Sir Palamides ile meşgul olalım. Sir Dinadan, büyük bir keder için olan bu şövalyeyi elinden geldiği kadar teselli etti. Sir Palamides, "Siz kimsiniz?" dedi. "Efendim, ben de sizin gibi bir seyyar şövalyeyim; kalkanınızın şeklini biliyordum ve sizi uzun zamandan beri aradım." Sir Palamides, "İşte kalkanım," dedi; "fakat şunu biliniz ki kalkanıma bir şey yapmak isterseniz, onu koruyacağım." Sir Danadan, "Hayır," dedi; "sizinle sadece iyi bir tarzda karşılaşmak arzusundayım. Eğer isterseniz derhal hazırlanırım." Sir Dinadan, "Efendim, böyle nereye doğru gidiyorsunuz?" diye sözüne devam etti. Sir Palamides, "Başımın üstüne yemin ederim ki bunu kendim de bilmiyorum," dedi; "kader beni nereye götürürse oraya gideceğim." Sir Dinadan, "Sir Tristram'ı gördünüz mü? Yahut ona dair bir haber duydunuz mu?" dedi. Sir Palamides, "Doğrusu, Sir Tristram'ı hem gördüm, hem de ona dair haber aldım," dedi; "hakikatte birbirimizden pek hoşlanmadığımız halde, Sir Tristram beni müşkül bir anda ölümden kurtardı. Bununla beraber ayrılmadan evvel, ikimizin de arzusu üzerine Merlin'in Camelot civarında yaptırdığı mezarda buluşup savaşmamız için bir gün kararlaştırdık; fakat bir mani çıktığı için bu sözümü tutamadım, bunun için son derece üzülüyorum. Gerçi kuvvetli bir mazeretim var; bir Kral tarafından birçoklarıyla beraber hapsedildim. Sözümü tutmayışımın sebebinin korku veya alçaklık olmadığını Sir Tristram'ın iyice anlaması lazımdır." Bunun üzerine Sir Palamides, Sir Dinadan'a, Sir Tristram ile buluşulması lazım gelen günü, kararlaştırdıkları günü söyledi. Sir Dinadan, "Aynı gün, o taştan mezarın yanında Sir Launcelot ile Sir Tristram karşılaştılar," dedi; "aralarında dehşetli bir savaş cereyan etti, bu memlekette bu boğuşmanın bir eşi daha görülmemiştir. İki saatten fazla çarpıştılar ve ikisi de o kadar çok kan kaybettiler ki, tahammüllerine herkes şaştı. Nihayet, ikisinin de arzusu üzerine, ebediyen arkadaş ve kardeş kalacaklarına yemin ettiler. Hangisinin daha iyi bir şövalye olduğunu hiç kimse kestiremez. Şimdi Sir Tristram, Yuvarlak Masa şövalyesi oldu; asil şövalye Sir Marhaus'un yerine geçiyor."

Sir Palamides, "Başımın üzerine yemin ederim ki," dedi; "Sir Tristram, Sir Launcelot'tan çok daha kuvvetli bir erkek, çok daha cesur bir şövalyedir." Sir Dinadan, "İkisini de denediniz mi?" dedi. Sir Palamides, "Sir Tristram'ı savaşırken gördüm fakat Launcelot'un nasıl savaştığını biliyorum," dedi; "ancak bir gün Sir Launcelot bir çeşmenin yanında uyuyordu ve uyandığı zaman bir tek mızrakla Sir Tristram'ı da, beni de yere serdi, fakat o sırada onlar birbirlerini tanımıyorlardı." Sir Dinadan, "Aziz şövalye, Sir Launcelot ile Sir Tristram'ı bir tarafa bırakın," dedi; "yeryüzünde tanıdığım herhangi bir şövalye, onların zayıflıyla bile kolay kolay başa çıkamaz." Sir Palamides, "Hayır," dedi; "ikisinden biriyle, en kuvvetlisi hangisi ise onunla savaşmam için bir sebep olsaydı, sizinle nasıl çekinmeden savaşırsam, onunla da aynı şekilde savaşırdım." Sir Dinadan, "Efendim, size rica ederim, bana isminizi söyleyin," dedi; "Camelot'a varıncaya kadar sizinle ahbaplık ederim. Orada yapılan büyük mızrak oyunu müsabakasında çok şeref kazanacaksınız. Kraliçe Guenever ile Cornwall'lu Güzel Isoud da orada bulunacaklar." Sir Palamides, "Biliniz ki, şövalye," dedi; "oraya sadece Güzel Isoud'un hatırı için geleceğim; Kral Arthur'un sarayı ile alışverişim olmasını istemiyorum." Sir Dinadan, "Efendim, eğer bana isminizi söylerseniz, sizinle beraber gelirim ve size hizmet ederim," dedi. Şövalye, "Benim ismim Sir Palamides'tir," dedi; "değerli ve asil şövalye Sir Safere ile Sir Segwarides'in kardeşiyim; bizim babamız da annemiz de Hıristiyan değildir." Sir Dinadan, "Efendim, bana isminizi söylediğiniz için size çok teşekkür ederim," dedi; "isminizi öğrendiğim için seviniyorum ve imanım üzerine yemin ederim ki siz benden fenalık görmeyeceksiniz, bilakis benim sayemde yükseleceksiniz. Bu hususta size elimden geldiği kadar yardım edeceğime söz veriyorum, bundan hiç şüphe etmeyin. Krai Arthur'un sarayında büyük şeref kazanacağınıza ve memnuniyetle karşılanacağınıza hayatım üzerine yemin ederim." İki şövalye bundan sonra miğferlerini giydiler, kalkanlarını aldılar, atlarına binerek geniş bir yoldan Camelot'a doğru ilerlediler. Yolculukları esnasında güzel ve muhteşem bir şato gördüler, bu şato aynı zamanda bütün ülkenin en iyi korunan kalelerinden biriydi.

XVII. BÖLÜM

Sir Lamorak'ın Morgan le Fay'in oturduğu şatonun şövalyeleriyle nasıl savaştığı.

Dinadan, "Sir Palamides, işte çok iyi tanıdığım bir şato," dedi; "orada Kral Arthur'un kız kardeşi Morgan le Fay oturur. Ona bu şatoyu Kral Arthur verdi; fakat sonradan, bunu yaptığına binlerce defa pişman oldu; çünkü o günlerden beri Morgan le Fay ile arası açıldı. Her çareye başvurduğu halde, bu şatoyu onun elinden bir türlü alamadı. Morgan le Fay, fırsat buldukça Kral Arthur'a karşı savaş açıyor. Kral Arthur'un sevdiği bütün şövalyeleri mahvetmek için, yanında tehlikeli şövalyeler bulunduruyor. Bir, iki veya üç şövalye ile çarpışmadan buradan hiç kimse geçemez. Ve Kral Arthur'un şövalyesi tesadüfen yenilirse mağlup şövalye, atından zırhından, her şeyinden mahrum olur ve eğer kaçamazsa hapsedilir." Palamides, "Doğrusu, bu çok şerefsiz bir adet," dedi; "bir Kraliçe'nin böyle hareket etmesi, Hıristiyan olsun, kâfir olsun, bütün şövalyelerin çiçeği sayılan kendi hükümdarına karşı böyle savaşması çok kötü bir şey. Bu şerefsiz adetin ortadan kalkmasını bütün kalbimle arzu ederim. Benim, o Kraliçe'ye hizmet etmeyeceğimi bütün dünya bilmeli. Eğer tahmin ettiğim gibi, savaşmak için şövalyelerini bana karşı gönderirse, benimle başa çıkabilmeleri için çok uğraşmaları gerekecek." Sir Dinadan, "Size gücümün yettiği kadar yardım edeceğime hayatım üzerine yemin ederim," dedi. Atları üzerinde, şatonun önünde böyle konuştukları sırada, kırmızı kalkanlı şövalye göründü; arkasından da iki şövalye çömezi geliyordu. Bu adam, derhal, değerli şövalye Sir Palamides'in yanına yaklaşarak, "Aziz ve iyi seyyar şövalye," dedi; "şövalyeliğin hatırı için size yalvarıyorum, şatonun adamlarıyla savaşmayınız." (Bunları söyleyen Sir Lamorak idi.) "Ben, onlarla savaşmak için buraya geldim. Onun için, size rica ediyorum şövalye, bırakın onlarla ben meşgul olacağım ve eğer yenilirsem, intikamımı alın." Palamides, "Peki, bakalım siz neler yapacaksınız," dedi; "biz de sizi seyredeceğiz." O sırada, şatonun şövalyelerinden biri görünerek, kırmızı kalkanlı şövalye ile karşılaşmayı teklif etti. Derhal çarpıştılar ve kırmızı kalkanlı adam, karşısındakine öyle bir şiddetle vurdu ki onu yere serdi. Bunun üzerine şatodan hemen bir şövalye da-

ha çıktı; o da müthiş bir darbe yiyerek eyerinden düştü. Kırmızı kalkanlı şövalye bundan sonra gelen üçüncü şövalyeyi de yere yuvarladı. Derken Sir Palamides, kırmızı kalkanlı şövalyeye yardım edebilmek için ricada bulundu. Kırmızı kalkanlı şövalye, "Aziz şövalye," dedi; "müsaade edin de şu sırada istediğimi yapayım, karşıma yirmi şövalye çıksa bile, onlardan gene çekinmem." Şatonun surlarında birçok Lordlar ve Ladyler duruyordu ve "İyi savaştın, kırmızı kalkanlı şövalye," diye bağırıyorlardı. Şövalye kendisine karşı koyanları yere serer sermez uşağı onların atlarını alıyor, eyerleri ve koşumları çıkarıyor ve hayvanları ormanda başıboş bırakarak şövalyeleri savaşın sonuna kadar göz hapsinde tutuyordu. Şatodan çıkan dördüncü şövalye, gene kırmızı kalkanlı şövalye ile çarpışmayı teklif etti. Kırmızı kalkanlı şövalye hazırdı ve karşısındakine öyle bir şiddetle vurdu ki at da adam da yere yuvarlandılar; düşen şövalyenin belkemiği ve boynu kırıldı. Sir Palamides, "Doğrusu, şu son derece değerli bir şövalye ve at sırtında mızrak kullananların bence en iyisi," dedi. Sir Dinadan, "Başımın üzerine yemin ederim ki," dedi; "kim olursa olsun, bu şövalye, Sir Launcelot veya Sir Tristram kadar değerli."

XVIII. BÖLÜM

Sir Palamides'in şatonun şövalyeleriyle Sir Lamorak namma savaşmayı nasıl istediği.

O sırada şatodan, siyah beyaz çizgili bir kalkan taşıyan bir şövalye çıktı. Kırmızı kalkanlı şövalye, derhal onun üstüne atıldı; hücumu o derece şiddetliydi ki mızrağı, şatodan çıkan şövalyenin çizgili kalkanını ve vücudunu delerek atının sırtına saplandı. Sir Palamides, "Aziz şövalye, fazla yoruluyorsunuz," dedi; "rica ederim size, bırakın ben savaşayım, çünkü sizin dinlenmeniz lazım." Şövalye, "Aman efendim, beni zayıf ve bitkin mi sanıyorsunuz!" dedi. "Ben onlarla pekâlâ başa çıkabilirken, böyle bir teklif yapmakla yanlış ve ayıp bir harekette bulunuyorsunuz! Size evvelce söylediğimi şimdi de tekrar ediyorum: karşıma yirmi şövalye çıksa, yirmisini de yenerim. Eğer yenilirsem veya öldürülürsem o zaman intikamımı almakta serbestsiniz. Eğer beni yorgun zannediyorsanız ve canınız benimle savaşmak istiyorsa, ona da bir ça-

re bulurum." Sir Palamides, "Efendim, bunu sizinle savaşmak istediğim için değil, size yardım etmek için söyledim," dedi. Kırmızı kalkanlı şövalye, "Nazik olsaydınız bana şerefsiz bir teklifte bulunmazdınız," dedi; "bu yüzden benimle savaşınanızı rica ediyorum, o zaman yorgun olmadığımı anlayacaksınız." Sir Palamides, "Madem ki bunu kendiniz arzu ettiniz, şimdi kendinizi koruyunuz," dedi. Bunun üzerine iki şövalye, atlarının bütün hızıyla birbirlerinin üstüne atıldılar. Kızıl kalkanlı şövalye, Sir Palamides'e öyle bir şiddetle vurdu ki, vücuduna saplanan mızrak büyük ve tehlikeli bir yara açtı ve Sir Palamides eyerinden aşağı yuvarlandı. Bundan sonra şövalye Sir Dinadan'a doğru döndü. Sir Dinadan, şövalyenin yaklaştığını görünce, "Efendim, sizinle savaşmak istemiyorum!" diye bağırdı; fakat şövalye buna kulak asmadan, doğru onun üstüne hücum etti. Utanan Sir Dinadan, mızrağını kaldırdı ve mızrak, şövalyeye çarparak paramparça oldu. Şövalye ise Sir Dinadan'a o kadar kuvvetli bir darbe indirmişti ki onu eyerinden aşağı fırlatmıştı. Sir Palamides ile Sir Dinadan, seyyar şövalyeler oldukları için, kırmızı kalkanlı şövalye, uşaklarına onların atlarını başıboş bıraktırmadı. Bundan sonra gene şatoya doğru dönerek, daha yedi şövalye ile savaştı, bunlardan hiçbiri onunla başa çıkamıyor, hepsi yere seriliyordu. On iki şövalyenin dördünü mızrak kullanarak öldürdü. Geri kalan sekizine bir kılıcın haç şeklinde olan kısmı üzerine, şatonun bu kötü adetine artık hiçbir zaman uymayacaklarına yemin ettirdi. Şövalyelere bu yemini zorla ettirdikten sonra, onları serbest bıraktı. Lordlar ile Ladyler, şatonun surlarından bakıyorlar ve "Kırmızı kalkanlı şövalye, hiçbir şövalyenin yapamadığını yaptınız, harikalar yarattınız!" diye bağırıyorlardı. O sırada şatodan silahsız bir şövalye çıktı ve "Kırmızı kalkanlı şövalye," dedi; "bugün çok büyük fenalıklar yaptın, onun için geri dön ve istediğin yere git, seninle burada savaşmak isteyen yok. Buraya gelişine çok müteessiriz, çünkü bu şatonun adeti senin yüzünden mahvoldu." Silahsız şövalye, bu sözleri söyledikten sonra şatoya döndü ve kapıları kapattı. Kırmızı kalkanlı şövalye, uşaklarını toplayarak büyük bir hızla yoluna devam etti. O gittikten sonra Sir Palamides, Sir Dinadan'ın yanına giderek, "Şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şövalye beni bu kadar şerefsiz vaziyete düşürmedi," dedi; "onun için kırmızı kalkanlı şövalyenin peşinden gitmeye ve kılıcımla intikam almaya karar verdim; çünkü onunla at sırtında

çarpışarak şeref kazanacağını tahmin etmiyorum." Sir Dinadan, "Sir Palamides, benim sözümü dinleyin, onunla uğraşmayın," dedi; "onunla savaşmak sizin için şerefli bir şey olmayacak; zira onun bugün ne işler başardığını, ne kadar çok yorulduğunu gördünüz." Sir Palamides, "Onunla savaşmadan içim rahat etmeyecektir," dedi. Sir Dinadan, "Ben de sizi seyredeceğim," dedi. Sir Palamides, "Çok iyi," dedi; "öyleyse kuvvetlerimizin nasıl çarpışacağını göreceksiniz." Böylece uşaklarına atlarını getirttiler ve kırmızı kalkanlı şövalyeyi takip etmeye başladılar. Onu aşağıda, bir vadide, bir çeşmenin yanında atından inmiş dinlenirken buldular. Çeşmenin suyundan içebilmek için miğferini de çıkarmıştı.

XIX. BÖLÜM

Sir Lamorak'ın Sir Palamides ile nasıl savaştığı ve onu ağır surette nasıl yaraladığı.

Sir Palamides atını hızla sürerek, kırmızı kalkanlı şövalyenin yanına yaklaştı; "Şövalye, demin şatonun önünde beni ne kadar şerefsiz bir mevkiye düşürdüğünüzü hatırlıyor musunuz?" dedi. "Onun için hazırlan, çünkü seninle savaşacağım." Kırmızı kalkanlı şövalye, Sir Palamides'e, "Aziz şövalye, benimle çarpışmak size şeref temin etmez," dedi; "zira bugün ne kadar çok yorulduğumu gördünüz." Sir Palamides, "Bu beni savaşmaktan alıkoyamaz," dedi; "şunu iyi bilmelisiniz ki sizden intikamımı alacağım." Şövalye, "Ne yapalım, belki size karşı kendimi koruyabilirim," dedi. Bunun üzerine atına bindi, eline büyük bir mızrak aldı; savaşa hazırdı. Sir Palamides, "Hayır, mızrakla çarpışacak değilim," dedi; "çünkü mızrakla çarpıştığını takdirde kazanamayacağımdan eminim." Kırmızı kalkanlı adam, "Aziz şövalye, bir şövalyeye yaraşan şey at üstünde, elde mızrakla savaşmaktır," dedi. Sir Palamides, "Neler yapacağımı göreceksiniz," dedi. Bunun üzerine atından indi, kalkanını kaldırdı ve kılıcını çekti. O zaman kırmızı kalkanlı şövalye de atından indi, kalkanını kaldırdı ve kılıcını çekti. Yavaş yavaş birbirlerine yaklaştılar ve ara vermeden tam bir saat harikulâde bir tarzda çarpıştılar. Üst üste darbeler indiriyorlar, müthiş bir şekil alan hiddetleri gittikçe artıyor ve birbirlerini ölümle tehdit ediyor-

lardı. Öyle bir şiddetle vuruyorlardı ki kılıçlarının da, zırhlarının da yarısı kopmuş, zırhlarının altından yer yer etleri görünüyordu. Sir Palamides, karşısındakinin kılıcının kendi kanına bulanmış olduğunu görünce son derece üzüldü. Bazen valişi adamlar gibi ani darbeler indiriyorlardı. Fakat nihayet Sir Palamides bayılacak gibi oldu, çünkü şatonun önünde aldığı mızrak yarası ona büyük bir ıstırap veriyordu. Palamides, "Aziz şövalye, zannedersem birbirimizi fena halde hırpaladık," dedi; "şövalyeliğin namına sana rica ediyorum, eğer razı isen bana ismini söyle." Şövalye, "Efendim, ismimi söylemeyi hiç istemiyorum," dedi; "çünkü sen bana karşı fena hareket ettin, büyük yorgunluğumu düşünmeyerek, bana savaş teklif etmen şövalyeliğe yaraşmaz; fakat eğer sen bana ismini söylersen, ben de söylerim." Palamides, "Efendim, benim ismim Palamides," dedi. "Ah efendim, benim ismim de Sir Lamorak de Galis. Değerli bir şövalye ve bir Kral olan Pellinore'un vârisiyim, iyi şövalye Sir Tor da, benim baba tarafından kardeşim." Sir Palamides, Sir Lamorak'ın bu sözlerini duyunca diz çökerek ondan merhamet diledi. "Bugün gözümün önünde yaptığınız kahramanlıklara şahit olduktan sonra size karşı çok fena hareket ettim," dedi; "sizinle savaşmak isteyişim, şerefsiz bir hareketti, şövalyeliğe yakışmayan bir hareketti." Sir Lamorak, "Ah! Sir Palamides, bana karşı lüzumundan fazla iyi hareket ediyorsunuz," diyerek Sir Palamides'i kucakladı ve sözüne "değerli şövalye Sir Palamides," diye devam etti; "bu memlekette sizden daha iyi, sizden daha cesur bir insan yoktur, sizinle savaştığımıza çok pişmanım." Sir Palamides, "Ben de pişmanım," dedi; "sizden çok daha ağır şekilde yaralıyım, fakat yakında iyileşirim. Bu memleketin en güzel şatosu pahasına dahi olsa, sizinle çarpışmak istemezdim. Sizi, hayatının sonuna kadar, kardeşim Sir Safere dışında, bütün şövalyelerden fazla seveceğim." Sir Lamorak, "Ben de, kardeşim Sir Tor dışında, sizi bütün şövalyelerden fazla seveceğim," dedi. O sırada yaklaşan Sir Dinadan, Sir Lamorak'ı büyük bir sevinçle selamladı. Bundan sonra uşakları her ikisinin de kalkanlarını ve zırhlarını düzelttiler, yaralarını sardılar ve hep beraber bütün geceyi o civarda bulunan küçük manastırda geçirerek dinlendiler.

XX. BÖLÜM

Dagonet'in Kral Mark'ı nasıl kovaladığı ve bir şövalyenin Dagonet ile altı şövalyeyi yere serişinin Sir Launcelot'a nasıl anlatıldığı.

Şimdi, arkadaşlarıyla beraber Kral Arthur'un sarayına geri dönen Sir Uwaine ile Sir Brandiles'ten bahsedelim. Bu şövalyeler, Kral'a, Sir Launcelot'a ve Sir Tristram'a; soytarı Sir Dagonet'in Kral Mark'ı ormanlarda nasıl kovaladığını ve o kuvvetli şövalyenin bir tek mızrakla yedi kişiyi nasıl yere serdiğini anlattılar. Kral Mark ile Sir Dagonet'in haline herkes güldü ve bu hususta şakalar yapıldı. Bu yedi şövalye, Kral Mark'ın imdadına yetişen şövalyenin kim olduğunu bilmiyordu. Kral Mark'a da onu tanıyıp tanımadığını sordular. Kral Mark, "Havlayan Hayvan'ı takip eden şövalye," cevabını verdi," bu ismi kullanarak, benim uşaklarından birini, annesinin oturduğu yere gönderdi. Annesi, uşağın kimin tarafından geldiğini anlayınca, büyük bir kedere kapılmış ve uşağının önünde, o şövalyenin ismini ifşa etmiş, 'Ah! Benim sevgili oğlum, Sir Palamides, ne diye gelip beni görmüyorsun!' demiş. Bundan anlaşılıyor ki, bu adam asil şövalye Sir Palamides'tir." O zaman bu yedi şövalye de, onun ismini öğrendikleri için sevindiler. Şimdi gene Sir Lamorak ve arkadaşlarıyla meşgul olalım. Sir Lamorak, Palamides ve Dinadan, ertesi gün hizmetkârları ve uşaklarıyla atlarına binerek yola çıktılar ve bir dağın tepesinde bulunan, etrafı iyice muhafaza edilmiş güzel bir şatoya gittiler. Orada, şatonun sahibi olan Sir Galahat isimli bir şövalye buldular. Şatoda çok rahat ettiler ve büyük misafirperverlik gördüler. Sir Lamorak, "Sir Danadan, siz ne yapmak niyetindesiniz?" dedi. Sir Dinadan, "Efendim, yarın Kral Arthur'un sarayına gideceğim," dedi. Sir Palamides, "Başımın üzerine yemin ederim ki ben daha üç gün yola çıkmam," dedi; "ağır yaralandığım ve çok kan kaybettiğim için burada dinleneceğim." Sir Lamorak, "Öyleyse, burada ben de sizinle kalacağım," dedi; "siz ne zaman giderseniz ben de o zaman giderim fakat eğer burada uzun müddet kalacaksanız ben yalnız başıma yola çıkacağım; onun için rica ederim, Sir Dinadan, siz de kalkın, hep beraber gideriz." Sir Dinadan, "İmkânı yok," dedi; "Sir Tristram'ı o kadar özledim ki, uzun müddet ondan ayrı kalamaya-

cağım." Sir Palamides, "Ah, Sir Dinadan," dedi; "benim en büyük düşmanımı sevdiğinizi anlıyorum, artık size nasıl güvenebilirim?" Sir Dinadan, "İşte öyle," dedi; "dünyada herkesten fazla Lordum Sir Tristram'ı seviyorum ve ona daima hizmet ve hürmet edeceğim." Sir Lamorak, "Aynı şeyi elimden geldiği kadar ben de yapacağım," dedi. Ertesi gün, Sir Dinadan, Kral Arthur'un sarayına gitmek üzere yola çıktı. Yolda ilerlerken, seyyar bir şövalyenin kendisiyle savaşmaya hazırlandığını gördü. Sir Dinadan, "Yağma yok!" dedi. "Canım hiç savaşmak istemiyor." Şövalye, "Benimle savaşmazsanız, buradan geçemezsiniz," dedi. Sir Dinadan, "Niçin savaşmak istiyorsunuz?" dedi. "Sevginizden mi, yoksa nefretinizden mi?" Şövalye, "Biliniz ki, bunu sevgimden istiyorum, nefretimden değil," diye cevap verdi. Sir Dinadan, "Olabilir," dedi; "fakat keskin bir mızrakla savaşmayı teklif ederek sevginizin pek sert olduğunu gösteriyorsunuz. Aziz şövalye, madem ki benimle ille çarpışmak arzusundasınız, beni Kral Arthur'un sarayında bulun, sizinle orada savaşırım." Şövalye, "Peki siz de madem ki benimle savaşmak istemiyorsunuz, rica ederim, bana bari isminizi söyleyin," dedi. Sir Dinadan, "Şövalye, benim ismim Sir Dinadan," dedi. Şövalye, "A! Sizin değerli ve iyi kalpli bir şövalye olduğunuzu çok iyi biliyorum," dedi; "ve sizi bütün kalbimle sevdiğimden emin olabilirsiniz." Sir Dinadan, "Öyleyse şimdilik savaşmayacağız," dedi. Böylece birbirlerinden ayrıldılar ve Sir Dinadan, yoluna devam ederek Kral Arthur'un bulunduğu Camolot'a aynı günde geldi. Orada Kral'ı, Kraliçeyi, Sir Launcelot'u ve Sir Tristram'ı selamladı. Bütün saray halkı Sir Dinadan'ın gelişine memnun oldu; çünkü Sir Dinadan, iyi kalpli, akıllı, nazik ve değerli bir şövalye idi. Sir Tristram ayrıca sevindi, zira yiğit şövalye Sir Tristram'ın --Sir Launcelot dışında dünyada en çok sevdiği adam, Sir Dinadan idi. Kral, Sir Dinadan'a, başından ne gibi maceralar geçtiğini sordu. Sir Dinadan, "Efendim, başımdan birçok macera geçti," dedi; "Kral Mark, bunların bazılarını bilir., fakat hepsini değil." Derken, Kral Sir Dinadan'ın anlattıklarını dinledi. Sir Dinadan, Sir Palamides ile birlikte, Morgan le Fay'in şatosuna nasıl vardıklarını, Sir Lamorak'ın savaşmak isteyerek on iki şövalyeyi nasıl yendiğini anlattı "Bunlardan dördünü öldürdükten sonra Sir Palamides ile beni de yere serdi" dedi. Kral, "Buna inanamam, çünkü, Sir Palamides son derece iyi bir şövalyedir," dedi. Sir Dinadan, "Size hakikati oldu-

ğu gibi söylüyorum," dedi; "bu şövalyenin, Sir Palamides'i alt ettiğini kendi gözlerimle gördüm." Bundan sonra Sir Dinadan, Kral'a bütün savaşı anlattı, Sir Palamides'in o şövalyeden daha zayıf olduğunu, daha ağır yaralandığını, daha çok kan kaybettiğini söyledi: "Eğer savaş daha uzun müddet devam etseydi, Palamides muhakkak ki, ölecekti," dedi. "A! Buna çok hayret ettim!" dedi Sir Tristram. "Efendim, buna zerre kadar hayret etmeyin," dedi; "çünkü bana kalırsa, yeryüzünde ondan daha cesur bir şövalye yoktur. Ben, onun ne kadar kuvvetli olduğunu bilirim. Size şunu da söyleyeyim ki, –Sir Launcelot dışında– hiçbir şövalye beni o kadar çok yormamıştır. Dünyada Sir Launcelot'tan başka hiçbir şövalye, Sir Lamorak kadar büyük işler başaramazdı." Kral, "Doğrusu, Sir Lamorak denilen şövalyenin bu saraya gelmesini arzu ederdim," dedi. Sir Dinadan, "Efendim, pek yakında o da, Sir Palamides de buraya gelecekler," dedi; "ancak korkarım ki, Sir Palamides henüz yolculuk edecek vaziyette değil."

XXI. BÖLÜM

Kral Arthur'un, bir mızrak oyunu müsabakasının yapılacağını nasıl ilan ettirdiği ve bu müsabakaya gelen Sir Lamorak'ın, Sir Gawaine ile başkalarını yere nasıl serdiği.

Kral, bundan üç gün sonra, bir manastırda mızrak oyunu müsabakası düzenletti. Yuvarlak Masa'nın birçok şövalyesi bu müsabaka için hazırlandı. Sir Gawaine ile kardeşleri de hazırlandı. Fakat Tristram, Launcelot ve Dinadan müsabakaya katılmayarak, mükâfatı Kral Arthur namına, Sir Gawaine ile kardeşlerinin kazanmalarını istediler. Ertesi gün Sir Gawaine ile dört kardeşi hazırlandılar ve müsabakada büyük kahramanlıklar yaptılar. Sir Ector de Maris de harikalar yarattı, fakat Sir Gawaine, bütün arkadaşlarından üstün olduğu için, Kral Arthur ile şövalyeleri başlangıçta mükâfatı ona verdiler. O sırada Kral Arthur, bir ormandan iki hizmetkârıyla beraber çıkan bir şövalye gördü; kalkanı deri ile kaplı olan bu şövalye, usulcacık yaklaşarak şuraya buraya hücum etmeye başladı ve bir tek mızrakla Yuvarlak Masa'nın iki şövalyesini derhal yere serdi. Çarpışırken kalkanını örten deri düştü ve o zaman Kral ile Kraliçe, onun kırmızı bir kalkan taşıdığını gördüler. Kral Arthur, "A! Kırmızı kalkanlı şu yiğit şövalyeye bakın," dedi. Gürültü-

ler ve "Kırmızı kalkanlı şövalyeden sakının," diye bağırışmalar duyuldu. Bu şövalye, kısa bir müddet içinde Sir Gawaine'in üç kardeşini yere sermişti. Kral Arthur, "Doğrusu şu adam, at üstünde savaşan şövalyeler arasında şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi," dedi. Bahsettiği şövalye o sırada Sir Gawaine ile karşılaşıyordu ve ona öyle bir kuvvetle vurdu ki Sir Gawaine'i atından aşağı attı. Kral, "Gördünüz mü? Sir Gawaine'i atından aşağı attı," dedi; "şu kırmızı kalkanlı şövalyenin kim olduğunu bilmek isterdim." Dinadan, "Ben onu iyi tanırım," dedi; "fakat şimdilik onun ismini öğrenemezsiniz." Sir Tristram, "Başımın üzerine yemin ederim ki o Sir Palamides'ten daha iyi savaşıyor," dedi; "eğer bunun ismini öğrenmek istiyorsanız, ona Sir Lamorak de Galis derler." Böylece konuştukları sırada Sir Gawaine ile o şövalye yeniden karşılaştılar ve şövalye, onu yere sererek Sir Gawaine'in canını fena halde acıttı. Aynı adam, Kral Arthur'un huzurunda, Sir Gawaine ile kardeşlerinden başka yirmi şövalyeyi yendi. Bu suretle, eşsiz bir şövalye olduğu için mükâfat ona verildi. Bundan sonra, Sir Lamorak, usulcacık ve insanı hayret içinde bırakan bir tarzda herkesten uzaklaşarak ormana daldı. Gözünü ondan bir dakika ayırmayan Kral Arthur, bütün bunları görmüştü.

Bunun üzerine; Kral, Sir Launcelot, Sir Tristram ve Sir Dinadan atlarına binerek değerli şövalye Sir Lamorak de Galis'in peşinden gittiler ve onu buldular. Kral, "Ah, aziz şövalye, sizi bulduğumuza memnunum," dedi. Sir Lamorak, Kral'ı görünce, miğferini çıkararak onu selamladı. Sir Tristram'ın da orada olduğunun farkına varınca, atından indi ve Sir Tristram'ın ayaklarına sarılmak için ona doğru koştu, fakat Sir Tristram buna müsaade etmeyerek, daha evvel davranıp atından indi; iki şövalye kucaklaştılar ve buluştukları için büyük bir sevinç duydular. Kral ve Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri de memnundular. Yalnızca Sir Gawaine ile kardeşleri bu duruma sevinmemişlerdi. Bu şövalyenin, Sir Lamorak olduğunu öğrendikleri zaman ona karşı büyük bir kin beslediler ve o gün, bu şövalye yüzünden şerefsiz bir mevkiye düştükleri için ona karşı müthiş hiddetlendiler. Bunun üzerine Gawaine, bütün kardeşlerini gizlice toplayarak, "İşte sevgili kardeşlerim," dedi; "görüyorsunuz ki, Kral Arthur, bizim nefret ettiğimiz insanı seviyor ve bizim sevdiğimiz insandan nefret ediyor. Sevgili kardeşlerim, Sir Lamorak'ın bize karşı hiçbir zaman muhabbet besleyemeye-

ceğini iyi biliniz, çünkü Orkney Kralı olan babamızı öldürdüğünü zannettiğimiz için, biz de onun babası Kral Pellinore'u öldürdük. Sir Lamorak, Pellinore'un fenalığı yüzünden, annemizin şerefini lekeleyecek bir harekette bulundu, onun için intikam alacağım." Sir Gawaine'in kardeşleri, "Efendim, bakalım nasıl intikam alabileceksiniz," dediler, "biz emrinize amadeyiz." Sir Gawaine, "Peki, şimdilik bir şey yapmayın," dedi; "intikam almak için müsait bir zaman kollayalım."

XXII. BÖLÜM

Kral Arthur'un, Kral Mark ile Sir Tristram'ı nasıl barıştırdığı ve ikisinin Cornwall'a gitmek üzere yola nasıl çıktıkları.

Şimdi başka bir mevzuya geçerek Sir Gawaine'i bırakalım ve Kral Arthur'dan bahsedelim. Günün birinde, Kral Arthur, Kral Mark'a, "Efendim, sizden bir şey dileyeceğim ve rica ederim dilediğim şeyi yapınız," dedi. Kral Mark, "Elimden geldiği takdirde sizin her arzunuzu yerine getiririm, efendim," dedi. Kral Arthur, "Çok teşekkür ederim, efendim," dedi; "sizden istediğim şey, çok şerefli bir insan olan Sir Tristram'a karşı iyi bir hükümdar gibi hareket etmeniz ve onu yanınıza alıp Cornwall'a götürüp ahbaplarını görmesine izin vermeniz ve hatırım için orada Sir Tristram'a karşı sevgi beslemenizdir." Kral Mark, "Efendim," dedi; "başımın üzerine, Tanrı'ya ve size olan imanım hakkı için yemin ederim ki,hatırınız için elimden geldiği kadar, mümkün olduğu kadar, ona şeref temin edeceğim." Arthur, "Efendim, eğer bu hususta Mukaddes Kitap üzerine, gözümün önünde yemin ederseniz, o zaman size karşı beslediğim kötü niyetleri tamamen unuturum," dedi. Kral Mark, "Memnuniyetle," diyerek, orada Kral'ın ve bütün şövalyelerin huzurunda Mukaddes Kitap üzerine yemin ettikten sonra, Sir Tristram'ın elini sıkı sıkı tuttu. Fakat Kral Mark, bütün bunlara rağmen haince şeyler düşünüyordu ve daha sonra anlaşılacağı gibi Sir Tristram'ı hapse attı ve onu alçakça öldürmek istedi. Bundan sonra Kral Mark, Cornwall'a gitmek üzere müsaade istedi. Sir Tristram da ona refakat etmeye hazırlandığı için Yuvarlak Masa şövalyelerinin çoğu kızdılar ve üzüldüler. Bilhassa Sir Launcelot, Sir Lamorak ve Sir Dinadan ölçüsüz bir hiddete kapıldılar; zira Kral Mark'ın Sir Tristram'ı öldüre-

ceğini veya mahvedeceğini tahmin ediyorlardı. Dinadan, "Ah! Lordum Sir Tristram'ın gitmesi ne fena!" dedi. Sir Tristram da o kadar büyük bir kedere kapılmıştı ki, adeta şaşkına dönmüştü. Sir Launcelot, Kral Arthur'a, "Ah, ne yaptınız!" dedi. "B u saraya gelen adamların en şereflisini kaybedeceksiniz." Kral Arthur, "Bunu kendisi arzu etti," dedi; "benim için bunu yapmaktan başka çare yoktu, onun için elimden geleni yaparak onları barıştırdım." Sir Launcelot, "Barışmak mı?" dedi; "yazıklar olsun böyle barışa! Sir Tristram'ı öldürdüğünü veya hapse attığını yakında duyacaksınız; zira o, yeryüzünde yaşayan bütün kralların ve şövalyelerin en alçağı ve en kötüsüdür." Sir Launcelot, bunu söyledikten sonra Kral Arthur'dan ayrılarak Kral Mark'ın yanına gitti ve ona, "Kral hazretleri, değerli şövalye Sir Tristram seninle gelecek," dedi; "hainlik etmekten çekinmeni tavsiye ederim, çünkü herhangi bir çareye başvurarak veya hıyanet ederek bu şövalyeye karşı fena davranırsan, Tanrı'ya ve şövalyelik nizamına karşı beslediğim iman üzerine yemin ederim ki seni kendi elimle öldürürüm." Kral, "Sir Launcelot, bana lüzumundan fazla ağır sözler söylediniz," dedi; "ben yemin ettim; Kral Arthur'un huzurunda, bütün şövalyelerin önünde Sir Tristram'a hıyanet etmeyeceğimi, onu öldürmeyeceğimi açıkça söyledim. Sözümü tutmamam benim için çok büyük bir şerefsizlik olur." Sir Launcelot, "Güzel söylüyorsunuz," dedi; "fakat sizin o kadar yalancı ve o kadar hain olduğunuz rivayet ediliyor ki size hiç kimse inanamaz. Bu memlekete Sir Tristram'ı öldürmek maksadıyla geldiğinizi herkes biliyor." Böylece Kral Mark ile Sir Tristram, büyük bir keder havası içinde yola çıktılar. Sir Tristram, kendi arzusu ile Kral Mark'a refakat etmek istemişti, gayesi Güzel Isoud'u görebilmekti, çünkü Sir Tristram'ın onu görmeden yaşayabilmesi imkânsızdı.

XXIII. BÖLÜM

Sir Percivale'in nasıl Kral Arthur'un şövalyelerinden biri olduğu, dilsiz bir genç kızın nasıl konuşabildiği ve onu Yuvarlak Masa'ya nasıl getirdiği.

Şimdi gene Sir Lamorak'a dönelim ve onun kardeşlerinden bahsedelim. Bunlar, Kral Pellinore'un ilk oğlu olan Sir Tor, ikinci oğlu olan Sir

Aglavale, Sir Lamorak, Dornar ve Percivale'den ibaretti. Kral Mark ile Sir Tristram, sarayı terk ettikten sonra, Sir Tristram'ın gidişi büyük bir ıstırap ve keder uyandırdı. Kral ile şövalyeleri sekiz gün hiçbir eğlence düzenlemediler. Sekiz gün sonra, saraya yanında genç bir şövalye çömezi bulunan bir şövalye geldi. Bu şövalye, silahlarını bıraktıktan sonra, Kral'a yaklaşarak yanındaki delikanlıyı şövalye yapmasını rica etti. Kral Arthur, "Hangi aileden geliyor?" dedi. Şövalye, "O, size zaman zaman büyük hizmetlerde bulunan Kral Pellinore'un oğludur ve aynı zamanda değerli şövalye Sir Lamorak de Galis'in kardeşidir," dedi. Kral, "Peki, onu niçin şövalye yapmamı istiyorsunuz?" dedi. "Efendimiz, bu delikanlı, Sir Lamorak'ın olduğu kadar benim de kardeşimdir ve benim ismim Aglavale'dir. Kral Arthur, "Sir Aglavale," dedi; "Sir Lamorak'ın ve babasının hatırı için onu yarın şövalye yapacağım." Şimdi onun ismini söyleyin bana bakalım!" Şövalye, "Onun ismi Percivale de Galis, efendim," dedi.

Böylece, ertesi gün, Kral, onu Camelot'ta şövalye yaptı. Kral ile bütün şövalyeler Percivale'in iyi bir şövalye olduğunu ispat edinceye kadar uzun zaman geçeceğini zannettiler. Yemek vakti gelince, Kral, yiğitliğiyle şöhret kazanmış bütün şövalyelerle sofraya oturdu, Percivale'nin de mühim olmayan şövalyeler arasına oturtulmasını emretti ve Kralı'n emirlerine itaat edildi. Kraliçe'nin nedimeleri arasında yüksek bir aileden gelen bir genç kız vardı. Dilsiz olan ve bir tek kelime söyleyemeyen bu genç kız, doğru divanhaneye girdi, Sir Percivale'e yaklaşıp onu elinden tuttu ve Kral ile bütün şövalyelerin duyabileceği bir tarzda, yüksek sesle, "Asil şövalye, Tanrı'nın şövalyesi, Sir Percivale, ayağa kalk ve benimle gel," dedi. Sir Percivale, genç kızın istediğini yaptı. Genç kız onu, Tehlikeli Koltuğun sağ tarafına götürerek, "Aziz şövalye, buraya otur; çünkü bu koltuğa senden başka kimse sahip olamaz," dedi. Genç kız, bunu yaptıktan sonra derhal divanhaneden çekilerek bir rahibi görmek istedi; günah çıkarıp takdis edildikten sonra öldü. O zaman Kral ile bütün saray halkı Sir Percivale'in aralarında bulunmasından büyük bir sevinç duydular.

XXIV. BÖLÜM

Sir Lamorak'ın Kral Lot'un karısını nasıl ziyaret ettiği ve Sir Gaheris'in kendi annesi olan bu kadını nasıl öldürdüğü.

Şimdi orada çok methedilen Sir Lamorak'tan bahsedelim. Sir Gawaine ile kardeşleri Camelot'a çok yakın bir şatoda oturan annelerini çağırttılar. Bunu yapmaktaki yegâne maksatları, Sir Lamorak'ı öldürmekti. Orkney Kraliçesi, sarayda kısa bir müddet kaldı, fakat onun orada olduğunu öğrenen Sir Lamorak, büyük bir arzuya kapıldı. Sözün kısası, Orkney Kraliçes'ine haber gönderildi ve buluşmaları için uygun bir zaman tayin edildi. Bunun farkına varan Sir Gaheri, aynı gün daha önce yola çıkarak Sir Lamorak'ı gözetledi. Sir Lamorak'ın tepeden tırnağa kadar silahlı olarak geldiğini gördü. Sir Lamorak atından derhal indi, hayvanı bir arka kapıya bağladı, bir odaya girerek zırhını çıkardı, sonra Kraliçen'in yanına gitti ve Sir Lamorak ile Kraliçe, birbirlerini dehşetli bir aşk ile sevdikleri için son derece büyük bir sevinç duydular. Sir Gaheris, vaktin müsait olduğunu görünce, tepeden tırnağa kadar silahlanmış bir halde, elinde yalın kılıcıyla onların yanına sokuldu ve annesini birdenbire saçlarından yakalayarak başını uçurdu. Sir Lamorak son derece sevdiği bu kadının, üstüne sıcak sıcak fışkıran kanını görünce, müthiş bir ıstıraba kapılarak, dehşetten donakaldı. Kendini kaybetmiş bir insan gibi ayağa fırlayarak, "Ah, Sir Gaheris, Yuvarlak Masa'nın şövalyesi!" dedi. "İğrenç ve kötü bir şey yaptınız, bu sizin için bir şerefsizliktir. Ah, sizi dünyaya getiren annenizi niçin öldürdünüz? Beni öldürmeniz çok daha iyi olurdu." Gaheris, "Asıl fenalığı sen yaptın," dedi; "insan hizmet etmek için doğar; fakat sen, kimlerin işine karıştığına dikkat etmeliydin. Sen, benim de, kardeşlerimin de şerefini lekeledin, senin baban, bizim babamızı öldürdü; bu kadarı yetmiyormuş gibi, annemizi sevmene tahammül edemeyiz. Senin baban Pellinore'u ise, kardeşim Gawaine ve ben öldürdük." Sir Lamorak, "Ona karşı büyük bir haksızlık yaptınız," dedi; "çünkü sizin babanızı öldüren benim babam değildi, babanızı Balan le Savage öldürdü ve babamın ölümünün intikamı henüz alınmadı." Gaharis, "Bu sözlerden vazgeç," dedi; "çünkü böyle yalanlarına devam edersen, seni öldürürüm. Silahsız olduğun için seni öldürmekten utanıyorum. Fa-

kat şunu bil ki elime nerede geçersen geç, seni öldüreceğim. Annem senden artık kurtuldu, def ol, zırhını giy ve buradan uzaklaş." Sir Lamorak, başka çare olmadığını görünce çabucak silahlandı, atına bindi ve büyük bir ıstırap içinde yola çıktı. Utancından ve kederinden Kral Arthur'un sarayına gidemeyerek başka bir yola saptı. Gaheris'in kendi annesini öldürdüğü öğrenilince, Kral fena halde hiddetlendi ve Gaheris'e saraydan gitmesini emretti. Sir Gawaine ise, Gaheris'in annesini öldürmesine ve Sir Lamorak'ı elden kaçırmasına kızmıştı. Bu hadiseye Kral da,Sir Launcelot da, diğer birçok şövalye de son derece hiddetlenmişlerdi. Sir Launcelot, "Efendim," dedi; "hileyle ve önceden tasarlanmış bir hıyanet yüzünden kız kardeşinizin böyle alçakça öldürülmesi ne büyük felaket... Bu felaketin hainçe hazırlandığını iddia ediyorum, günün birinde değerli şövalye Sir Lamorak'ı da kaybedeceğinizi iddia ediyorum. Bu, çok yazık olur! Sir Tristram bu hadiseyi öğreirse, eminim ki, bir daha sizin sarayınıza ayak basmaz ve eğer bu tahminim doğru çıkarsa, siz de, şövalyeleriniz de çok bedbaht olacaksınız." Asıl Kral Arthur, "Tanrı esirgesin de Sir Lamorak ile Sir Tristram'ı kaybetmeyeyim," dedi; "çünkü o zaman Yuvarlak Masa'nın başlıca şövalyelerini kaybemiş oluruz," dedi; "Sir Gawaine ile kardeşleri ne yapıp yapıp Sik Lamorek'ı öldürmek için bir çare bulacaklar. Fırsat bulur bulmaz onu öldüreceklerini aralarında kararlaştırdılar ve buna yemin ettiler." Arthur, "Buna mani olacağım," dedi.

XXV. BÖLÜM

Sir Agravaine ile Sir Mordred'in kaçan bir şövalye ile nasıl karşılaştıklarına, ikisinin de yenilgisine ve Sir Dinadan'a dair.

Şimdi Sir Lamorak'ı bırakarak Sir Gawaine'in kardeşlerinden ve bilhassa Sir Agravaine ile Sir Mordred'den bahsedelim. Bu iki şövalye, macera peşinde yollarda ilerlerken ağır yaralı olan ve kaçan bir şövalye ile karşılaşarak ona, "Ne var?" diye sordular. Kaçan adam, "Aziz şövalyeler, beni öldürmek isteyen bir şövalye peşimden geliyor," dedi. O sırada tesadüfen oradan geçen Sir Dinadan göründü. Sir Dinadan, şövalyeye yardım edeceğine dair bir vaatte bulunmadı, fakat Sir Agravaine ile Sir Mordred, onu kurtaracaklarına söz verdiler. Derken kaçan

adamı kovalayan şövalye geldi ve doğru onlara yaklaşarak derhal savaşmayı teklif etti. Bunu gören Sir Mordred hücuma geçti, fakat o şövalye Sir Mordred'i atının kuyruğu üzerinden yere yuvarladı. Bunu gören Sir Agravaine, atını doğru şövalyenin üstüne sürdü, fakat şövalye, Mordred'e yaptığını Agravaine'e de yaptıktan sonra, "Efendiler, sizi bu vaziyete ben düşürdüm, ben Breuse Sans Pitié'yim," dedi. Bunun üzerine, atını beş altı defa Agravaine'in üstünden geçirdi. Dinadan, bu şerefsiz hareketi görünce onunla savaşmak ihtiyacını duydu. Şövalye ile karşılaştıkları zaman, Dinadan onu, güzel kuvveti sayesinde atının kuyruğundan aşağı yuvarladı. Bunun üzerine şövalye, atına atlayıp kaçtı. Breuse Sans Pitié, yaya savaştığı zaman Arthur devrinde yaşayan şövalyelerin en cesurlarından biriydi ve bütün iyi şövalyelerin başına büyük bir bela kesilmişti. Sir Dinadan, bundan sonra Sir Mordred ile Sir Agravaine'in yanına gitti. İkisi de, "Şövalye," dediler, "çok iyi yaptınız ve bizim intikamımızı tam manasıyla aldınız, onun için rica ediyoruz, bize isminizi söyleyiniz." "Güzel şövalyeler, benim ismimi bilmeniz lazım; ben Sir Dinadan'ım." Bu şövalyenin Dinadan olduğunu anladıkları zaman Mordred ile Agravaine'in hiddeti büsbütün arttı, çünkü Sir Lamorak yüzünden ona karşı ölçüsüz bir nefret hissediyorlardı. Dinadan'ın, adeti, cesur olan bütün iyi şövalyeleri sevmek ve iyi şövalyeleri mahvedenlere karşı kin beslemekti. Böylece ancak katil denilen insanlar Dinadan'dan nefret ederlerdi. O sırada, Breuse Sans Pitié'nin kovaladığı, Dalan isimli yaralı şövalye konuşarak, "Eğer sen Dinadan isen, babamı sen öldürdün," dedi. Dinadan, "Olabilir," dedi, "fakat herhalde bunu kendimi korumak için yaptım ve onun arzusu üzerine savaştım." Dalan, "Başımın üzerine yemin ederim ki seni bu yüzden öldüreceğim," diyerek mızrağını ve kalkanını kaldırdı. Neticede Sir Dinadan onu atından aşağı öyle bir yuvarlayış yuvarladı ki şövalyenin az kalsın boynu kopacaktı. Sir Mordred ile Sir Agravaine'i de aynı şekilde yere serdi. Daha sonraları bu şövalyeler, Mukaddes Kâse'yi ararlarken, Sir Dinadan'ı alçakça ve haince öldürdüler ve bu çok büyük bir kayıp oldu. Çünkü Sir Dinadan hem çok şakacı, hem de son derece iyi bir şövalye idi. Bundan sonra Sir Dinadan, Beale Valet isimli şatoya gitti ve orada Sir Palamides'i buldu. Sir Lamorak'ın, vücudunda açtığı yara henüz iyileşmemişti. Dinadan, Sir Tristram'a dair gördüğü ve duyduğu şeyleri Palamides'e anlattı, Sir Tristram'ın Kral

Mark ile nasıl gittiğini ve onu ne kadar özlediğini söyledi. Bunun üzerine Sir Palamides hiddetlendi, çünkü kendisi de Güzel Isoud'u seviyordu ve Sir Tristram'ın onu göreceğini pekâlâ biliyordu.

XXVI. BÖLÜM

Kral Arthur'un Kraliçesinin ve Launcelot'un, Cornwall'dan nasıl mektuplar aldıkları ve bu mektuplara nasıl cevap verdikleri.

Şimdi, Sir Palamides ile Sir Dinadan'ı, Beale Valet Şatosu'nda bırakarak, gene Kral Arthur ile meşgul olalım. Cornwall'dan Fergus isimli, Yuvarlak Masa'ya mensup bir şövalye geldi. Bu şövalye, Kral ile Sir Launcelot'a, Sir Tristram'a dair iyi haberler verdi, hoş mektuplar getirdi ve onu Tintagil Şatosu'nda nasıl bıraktığını anlattı. Derken, Kral Arthur ile Sir Launcelot'a güzel mektuplar getiren bir genç kız geldi. Kral, Kraliçe Guenever ve Sir Launcelot, bu genç kıza büyük bir misafirperverlik gösterdiler. Cevap olarak onlar da hoş mektuplar yazdılar. Sir Launcelot, Sir Tristram'a daima Kral Mark'tan sakınmasını tavsiye ediyordu. Mektuplarında ondan her zaman tilki kral, yani daima hile ile ve hainee hareket eden bir insan olarak bahsediyordu ve bundan dolayı Sir Tristram, Sir Launcelot'a için için teşekkür ediyordu. Bundan sonra genç kız, Güzel Isoud'un yanına döndü. Ve ona Kral ile Sir Launcelot'tan mektuplar getirerek, onun fevkalade bir sevinç duymasına sebep oldu. Güzel Isoud, "Sevgili genç kız!" dedi; "Lordum Arthur, Kraliçe Guenever ve asil şövalye Sir Launcelot du Lake nasıllar?" Genç kız cevap verdi ve esas olarak şunu söyledi: "Sir Tristram ile siz mesut olduğunuz için onlar da memnun oluyorlar," dedi. Güzel Isoud, "Hakikatte Sir Tristram, benim yüzümden çok dert çekiyor, ben de onun yüzünden çok dert çekiyorum," dedi. Bundan sonra genç kız yola çıktı ve Kral Mark'a mektuplar götürdü. Kral Mark, mektupları okuyup anlayınca, Sir Tristram'a kızdı; çünkü bu genç kızı, Kral Arthur'a Sir Tristram'ın gönderdiğini zannetti. Bu mektuplarda, Arthur ile Launcelot, Kral Mark'ı bir nevi tehdit ediyorlardı. Kral Mark bu mektupları okurken, Sir Tristram'ı hıyanetle itham etti. "Genç kız, gene yola çıkıp Kral Arthur'a benim tarafımdan mektuplar

götürür müsün?" dedi. Genç kız, "Efendim, emrinize amadeyim, istediğiniz zaman yola çıkarım," dedi. Kral, "Peki, yarın gelip mektuplarımızı alın," dedi. Kral'ın yanından ayrılan genç kız, Güzel Isoud ile Sir Tristram'a, Kral Arthur'e gene mektup götüreceğini söyledi. Güzel Isoud ile Sir Tristram, "Öyleyse rica ediyoruz, mektupları aldıktan sonra bize gelin de, onlara bizim hakkımızda neler yazdığını görelim," dediler. "İstediğinizi yapacağım efendim, biliyorsunuz ki bunu Sir Tristram'ın hatırı için yapmalıyım, çünkü ona uzun zamandan beri hizmet ediyorum." Böylece genç kız, ertesi gün mektuplarını alıp yola çıkmak için Kral Mark'a gitti. Kral, "Şimdilik mektup göndermek fikrinden vazgeçtim," dedi; sonra da hususi olarak ve gizlice Kral Arthur'a, Kraliçe Guenever'e ve Sir Launcelot'a mektuplar gönderdi. Uşağı yola çıktı ve Kral ile Kraliçe'yi, Gal'de, Carlion şehrinde buldu. Kral ile Kraliçe dua ederlerken uşak geldi. Dua biter bitmez, Kral ile Kraliçe ayrı ayrı yerlere çekilerek mektuplarını yalnız başlarına okudular. Kral Mark, Kral Arthur'a hitap eden mektubun başlangıcında son derece ters bir dil kullanıyordu. Arthur'un kendi işleriyle, karısıyla ve şövalyeleriyle meşgul olmasını söylüyor ve kendi karısını idare ve muhafaza edebilecek kabiliyette olduğunu bildiriyordu.

XXVII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kral Mark'tan aldığı mektuba nasıl hiddetlendiğine, ve Kral Mark hakkında bir şarkı yapan Dinadan'a dair.

Kral Arthur, bu mektubu okuduktan sonra düşüncelere daldı ve kız kardeşi Morgan le Fay'in Kraliçe Guenever ile Sir Launcelot hakkında söylediklerini düşündü. Bu fikre uzun müddet saplanıp kaldı. Sonra kız kardeşinin kendisine nasıl düşman olduğunu, Kraliçe ile Sir Launcelot'tan nasıl nefret ettiğini hatırlayarak, bütün bu düşünceleri aklından silip attı. Bundan sonra Kral Arthur, mektubu tekrar okudu; Kral Mark, mektubun sonuna doğru Sir Tristram'ı en büyük düşmanı saydığından ve Sir Tristram'dan intikam alacağından Arthur'un emin olmasını söylüyordu. O zaman Kral Arthur, Kral Mark'a hiddetlendi. Kraliçe Guenever de kendisine yazılan mektubu okuyunca ölçüsüz bir hid-

dete kapıldı; çünkü mektupta kendisine ve Sir Launcelot'a iftira ediliyordu. Kraliçe Guenever, mektubu Sir Launcelot'a gizlice gönderdi. Sir Launcelot ise mektubun manasını anladığı zaman o kadar hiddetlendi ki uyumak için yatağına uzandı. Bütün iyi şövalyeler, çok samimi olan Sir Dinadan bunun farkına vardı ve uyuyan Sir Launcelot'un elinden mektubu çekip aldı ve burada yazılı olan her kelimeyi okuduktan sonra, hiddetinden büyük bir kedere kapıldı. O sırada uyuyan Sir Launcelot, bir pencerenin yanına giderek mektubu yeniden okudu ve yeniden gazaba geldi. Dinadan, "Niçin kızdınız, efendim?" dedi; "bana kalbinizde gizlediğiniz şeyleri söyleyin, fakir bir şövalye olduğum halde, sizin ve bütün iyi şövalyelerin hizmetkârı olduğumu, size hakikaten iyilik yapmak istediğimi pekâlâ biliyorsunuz. Kendim şeref kazanmadım ama, şerefli olanları severim." Sir Launcelot, "Doğru; siz insanın güvenebileceği bir şövalyesiniz," dedi; "size karşı ne kadar büyük bir güvenim olduğunu ispat etmek için düşündüklerimi söyleyeceğim." Dinadan, her şeyi anladıktan sonra, "Size şunu tavsiye ediyorum," dedi; "bu tehditlere hiç kulak asmayın; Kral Mark, o kadar kötüdür ki insan, dürüst bir tarzda konuşarak ondan hiçbir şey elde edemez. Benim ne yapacağımı göreceksiniz. Ben onun hakkında bir şarkı çıkaracağım ve bu şarkıyı Kral Mark'ın önünde harp çalan bir çalgıcıya söylettireceğim." Dinadan gidip derhal bu şarkıyı yazdı ve onu Eliot isimli bir çalgıcıya öğretti. Eliot da bu şarkıyı öğrendikten sonra diğer birçok çalgıcıya öğretti. Çalgıcılar, Sir Launcelot ile Arthur'un arzusu üzerine, Sir Dinadan'ın Kral Mark için yaptığı şarkıyı söylemek maksadıyla doğru Gal'e ve Cornwall'a gittiler ve bu şarkı, harp ile veya herhangi bir musiki aletiyle söylenilen şarkıların en fenası idi.

XXVIII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın nasıl yaralandığına, Kral Mark'a karşı açılan bir savaşa, ve Sir Tristram'ın Kral Mark'ı kurtaracağını nasıl vaat ettiğine dair.

Şimdi gene Sir Tristram ve Kral Mark'la meşgul olalım. Sir Tristram, bir mızrak oyunu müsabakasına katılırken, bir tesadüfle, hem mızrak, hem de kılıçla fena surette yaralandı. Fakat buna rağmen mükâfatı ka-

zanmıştı. Dinlenebilmek için, Cornwall'da bir şatoda oturan kethüda Sir Dinas isimli iyi bir şövalyenin yanına gitti. O sırada bir felaket oldu: Sessoin'dan çok miktarda asker, korkunç bir ordu geldi. Bunlar Tintagil Şatosu'nun çok yakınlarına kadar sokuldular. Komutanları Elias isminde iyi bir askerdi. Kral Mark, düşmanlarının topraklarına girdiklerini anlayınca, büyük bir kedere ve mateme kapıldı; fakat Sir Tristram'a karşı o kadar müthiş bir nefreti vardı ki onu çağırmaya gönlü bir türlü razı olmuyordu. Müşavirleri toplandıkları zaman bu meseleyi konuştular ve düşman kuvvetlerinin çok tehlikeli olduğuna karar verdiler. Sonra bir neticeye vararak, Kral Mark'a şunları söylediler: "Efendim, emin olunuz ki değerli şövalye Sir Tristram'ı çağırmanız icap ediyor, eğer onu çağırmazsanız, düşmanlarımızı asla yenemeyiz. Sir Tristram onlarla savaşmadığı takdirde, bizim bütün yaptıklarımız akıntıya karşı kürek çekmekten ibaret olacak." Kral Mark, "Peki, sizin tavsiyenizi dinleyeceğim," dedi. Böyle bir şeyi yapmayı hiç arzu etmediği halde, Sir Tristram'ı çağırtmak zorunda kaldı. Sir Tristram'a hemen haber gönderilerek en kısa zamanda Kral Mark'ın yanına gelmesi bildirildi. Sir Tristram, Kral tarafından çağırıldığını anlayınca, bir gezinti atına binerek Kral Mark'ın yanına gitti. Oraya vardığı zaman Kral, "Sevgili yeğenim Sir Tristram, size söyleyeceklerim şundan ibaret," dedi: "Sessoin'dan gelen düşmanlarımız gittikçe yaklaşıyorlar. Hiç vakit kaybetmeden onlara karşı gelinmezse, bu memleketi mahvedecekler." Sir Tristram, "Emin olunuz ki, efendim, elimden geleni yapmak üzere emirlerinize amadeyim," dedi; "fakat şunu da bilmeniz lazımdır ki, yaralarım henüz kapanmadığı için daha sekiz gün silah taşıyamam. Sekiz gün sonra elimden geleni yaparım." Kral Mark, "Güzel söylüyorsunuz," dedi; "öyle ise gidip istirahat edin, kuvvetiniz yerine gelsin, ben de şimdi harekete geçip Sessoin'den gelenlerle bütün gücümle çarpışırım." Böylece Kral, Tintagil'e hareket etti; Sir Tristram da dinlenmeye gitti. Kral, büyük bir ordu toplayarak bu orduyu üç kısma ayırdı. Birinci kısma kethüda Sir Dinas, ikinci kısma Sir Andred, üçüncü kısma da Mark'ın ailesine mensup olan Sir Arguis kumanda ediyordu. Sessoin'luların da üç büyük ordusu ve mükemmel birçok askeri vardı. Kral Mark, şövalyelerinin tavsiyesine uyarak Tintagil Şatosu'ndan çıkıp düşmanlarına hücum etti. Önden giden değerli şövalye Sir Dinas, kendi elleriyle iki şövalye öldürdükten sonra, savaş başladı.

Mızrakların nasıl kırıldığını, kılıçların nasıl çarpıştığını, değerli birçok şövalyelenin nasıl öldürüldüğünü görünce insan hayret içinde kalıyordu. Kethüda Sir Dinas, Kral Mark tarafında savaşanların en iyisiydi. Böylece çarpışma uzun müddet devam etti ve her iki taraf da çok kayıp verdi. Fakat eninde sonunda Kral Mark ile Sir Dinas, birçok kayıplar verdikten sonra, bütün gayretlerine rağmen Tintagil Şatosu'na çekilmek zorunda kaldılar. Sessoin'lular ise onları yakından takip ediyorlardı ki,on tanesi kalenin içine dalabildi, dördü de kalenin büyük kapısı önünde öldürüldü. Bunun üzerine Kral Mark, uşaklardan birini göndererek, Sir Tristram'ı çağırttı ve uşak, Sir Tristram'a, büyük kayıpları anlattı. Sir Tristram, "İyileşmeden işe yarayamam, onun için iyileşir iyileşmez geleceğimi Kral Mark'a söyle," diyerek uşağı geri gönderdi. Kral Mark da cevabını almış oldu. O sırada Elias göründü ve Kral'a, şatoyu teslim etmesini söyledi; "çünkü artık şatoyu muhafaza edecek halde değilsiniz," dedi. Kral, "Sir Elias, eğer yakında imdadıma yetişilmezse şatoyu teslim edeceğim," dedi. Ve derhal Sir Tristram'a haber göndererek imdat istedi. Bu süre içine Sir Tristram iyileşmişti, yanına Arthur'un sarayına mensup on iyi şövalye alarak Tintagil'e gitti. Sessoin'luların büyük ordusunu görünce dehşetli bir hayrete düştü. Sir Tristram, ormanlardan ve hendeklerden geçip mümkün olduğu kadar gizlenerek şatoya sokuldu. Sir Tristram'ın içeriye girmek istediğini gören bir şövalye onun karşısına dikildiği zaman Sir Tristram tarafından derhal öldürüldü. Sir Tristram, diğer üç kişiye de aynı şeyi yaptı. Yanındaki on şövalyeden her biri de birer asker öldürmüştü. Sir Tristram, böylece Tintagil Şatosu'na girdi. Sir Tristram'ın geldiğini duyan Kral Mark memnun oldu, şatoda bulunan her insanın yüzü güldü ve Sir Tristram'ı büyük bir sevinçle karşıladılar.

XXIX. BÖLÜM

Sir Tristram'ın orduyu nasıl yendiği ve Elias'ın, kendisiyle tek başına savaşacak bir şövalyeyi nasıl istediği.

Ertesi gün, Sessoin'luların kumandanı Elias gelerek, Kral Mark'ın dışarıya çıkıp savaşmasını istedi; "Madem ki değerli şövalye Sir Tristram geldi, senin kalene kapanman artık ayıp olur," dedi. Kral Mark,

düşmanının söylediği sözlerin manasını anlayınca hiddetlendi, fakat hiç cevap vermeyerek Sir Tristram'ın yanına gitti ve onun bu hususta-ki fikrini sordu. Sir Tristram, "Ona benim cevap vermeme razı mısınız efendim?" dedi. Kral Mark, "Razıyım," dedi. Bunun üzerine Sir Tristram Elias'tan gelen haberciye, "Efendine söyle," dedi; "yarın onunla açık meydanda savaşacağız." Haberci, "Sizin isminiz ne?" dedi. Sir Tristram, "Benim ismim Sir Tristram de Liones," dedi. Bunun üzerine haberci gitti ve efendisi Elias'a bütün duyduklarını anlattı. Sir Tristram, Kral Mark'a, "Rica ederim efendim, bana izin verin de orduya ben kumanda edeyim," dedi. Kral Mark, "Buyurun, siz kumanda edin," dedi. Bunun üzerine Sir Tristram, orduyu istediği gibi tertip etti. Askerlerini altı kısma bölerek, öncülere, kethüda Sir Dinas'ın, geri kalanlara da diğer şövalyelerin kumanda etmelerini istedi. Aynı gece Sir Tristram, Sessoin'luların bütün gemilerini denizin soğuk sularında ateşe verdi. Elias, bu haberi alır almaz bunun Sir Tristram'ın işi olduğunu söyledi. "Çünkü o, hiçbirimizin kurtulmamasına karar verdi," dedi; "onun için sevgili arkadaşlarım, yarın serbestçe dövüşünüz, hiçbir şövalyeden çekinip fena hareket etmeyiniz. O, dünyanın en iyi şövalyesi olduğu halde, hepinizle birden başa çıkamaz." Bunun üzerine Sessoin'lular ordularını dört kısma böldüler, askerleri fevkalade bir tarzda silahlanmış ve teçhiz atlar takmışlardı. Böylece kalenin içinde olanlar dışarıya çıktı, dışarda olanlar da serbestçe onların üstüne hücum etti. Sir Dinas orada büyük kahramanlıklar yaptı; buna rağmen, Sir Dinas ile ile arkadaşları müşkül bir vaziyete düştüler. O sırada Sir Tristram ortaya çıktı ve bir tek mızrakla iki şövalyeyi öldürdü. Derken sağına ve soluna vurarak o kadar düşman öldürdü ki orada bulunanlar onun bu kahramanlığına hayran oldular. Sir Tristram, düşman ordularının zaman zaman şatonun kapısına dayandıklarını gördü. O sırada şuraya buraya saldıran kumandan Elias göründü ve Kral Mark'ın miğferi üzerine o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki Kral'ı atından düşürdü. Derken Sir Dinas, Kral Mark'ı yine ata bindirdi. O sırada bir aslan gibi ortaya atılan Sir Tristram, Elias ile karşılaştı ve onun miğferinin üzerine o kadar dehşetli bir darbe indirdi ki düşmanı atından aşağı yuvarlandı. Karanlık basıncaya kadar böylece savaştılar, sonra çok sayıda ölen ve yaralanan olduğu için her iki taraf da dinlenmeye çekildiler. Kral Mark, Tintagil Şatosu'na girince yüz şövalyesinin eksik olduğu-

nu gördü, dışarda kalanların ise iki yüz şövalyesi eksikti, her iki taraf da yaralıları aramaya başladı. Sonra Kral Mark da düşmanları da, birer toplantı yaptılar ve muhakkak ki her iki taraf da şereflerini kurtarmak şartıyla savaştan vazgeçmeye çoktan razı idi.

Kumandan Elias, ordusundan ne kadar çok insan öldüğünü anlayınca, büyük bir kedere kapıldı; geri kalanların da savaşmak istemediklerini öğrendiği zaman hiddeti ölçüsüz bir şekil aldı. Bunun üzerine Elias, büyük bir fenalık yapabilmek için Kral Mark'a haber gönderdi, kendisiyle tek başına savaşacak bir şövalyenin mevcut olup olmadığını sordu. Elias, Kral Mark'ın şövalyesini öldürürse, Cornwall'dan senelik vergi alacaktı, fakat Kral Mark'ın şövalyesi onu öldürdüğü takdirde bu talebinden tamamen ve ebediyen vazgeçilecekti. Bunun üzerine haberci, Kral Mark'a giderek, efendisi Elias'ın kendisiyle tek başına savaşacak bir şövalye aradığını söyledi. Kral Mark bu teklifi işitince, haberciye beklemesini, ona birazdan cevap verileceğini söyledi. Sonra bu hususta fikirlerini anlamak için bütün asilzadelerini bir araya topladı. Asilzadeler hep bir ağızdan: "Meydan muharebesi yapmayı hiç arzu etmiyoruz," dediler; "zira Sir Tristram bu kadar kahramanlık göstermeseydi, herhalde canımızı kurtaramayacaktık. Onun için efendim, bize kalırsa, onunla savaşacak bir şövalye bulmak doğru olur ve Elias'ın teklifi şerefli bir tekliftir."

XXX. BÖLÜM

Sir Elias ile Sir Tristram'ın vergi için nasıl savaştıkları ve Sir Tristram'ın Elias'ı savaş meydanında nasıl öldürdüğü.

Bununla beraber, böyle bir karara varıldığı halde, Sir Elias ile savaşacak bir şövalyeyi bulamadılar. Asilzadeler, hep bir ağızdan: "Efendimiz, aramız da Sir Elias ile savaşmaya cüret edecek bir şövalye yok," dediler. Kral Mark, "Eyvah!" dedi. "Eğer yeğenim Sir Tristram bu vazifeyi üstüne almazsa, benim şerefim ebediyen lekelenir ve ebediyen mahvolurum." Asilzadeler, "Dün çok büyük işler başardığını, bitkin düştüğünü ve ağır yaralı olduğunu biliyorsunuz," dediler. Kral Mark, "Sir Tristram nerede?" dedi. "Yeğenim Sir Tristram imdadıma yetişmezse, ebediyen mahvolacağım." Bunun üzerine birisi, Sir Tristram'ın

yattığı yere giderek, ona Kral Mark'ın söylediklerini anlattı. Bunu duyan Sir Tristram, derhal ayağa kalkarak uzun bir elbise giydi ve Kral ile asilzadelerin yanına gitti. Onları bu kadar kederli görünce, Kral ile asilzadelere, durumun nasıl olduğunu sordu. Kral, "Hiçbir zaman bu kadar fena bir vaziyette olmadık," diyerek Sir Tristram'a her şeyi, Elias'tan haber geldiğini, Cornwall vergisi için savaşacak bir şövalye aradığını fakat bulamadığını anlattı. Kral ile bütün asilzadeler, "Size gelince, sizden daha fazla bir şey istememiz ayıp olur," dediler; "çünkü dün cesaretiniz sayesinde hepimizin hayatı kurtuldu." Sir Tristram, "Efendim, benden yardım beklediğinizi şimdi anlıyorum," dedi; "fena surette hırpalanmış ve yaralı olduğum halde hayatımı ve şerefimi tehlikeye sokmayı göze alarak size yardım etmek için elimden geleni yapmam gerekiyor ve madem ki Sir Elias bu kadar cömert bir teklifte bulunuyor, onunla savaşacağım ya savaş meydanında öldürüleceğim, yahut da Cornwall'u bu eski vergiden kurtaracağım. Onun için derhal habercisini çağırın da cevabımızı verelim. Şimdi yaralarım henüz yeni, bir hafta sonra şimdi olduklarından daha beter bir şekil alacaklar, onun için Sir Elias'a kendisiyle yarın savaşacağımı bildirin." Bunun üzerine haberci, Kral Mark'ın huzuruna getirildi. Sir Tristram, "Dinle dostum," dedi; "derhal efendinin yanına dön, vergi hususunda dürüst bir teminat vermesini söyle. Kral da burada aynı teminatı verecek. Efendin Sir Elias'a de ki: Kral Arthur'un ve Yuvarlak Masa'nın şövalyesi olan ben Sir Tristram, yarın efendinle karşılaşacağım. Atımın dayandığı kadar onunla at sırtında çarpışacağım, bundan sonra da ikimizden biri ölünceye kadar onunla yerde savaşacağım." Haberci, Sir Tristram'ı tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra yola çıktı, efendisinin yanına gitti ve Sir Tristram'ın cevabını bildirdi. Bunun üzerine her iki taraf da rehineler verdi; hangi şövalye kazanırsa, o şövalyenin temsil ettiği ordunun, sonuna kadar galip sayılması için mümkün olan en sert tedbirler alındı. Bundan sonra orduların her biri Tintagil Şatosu'nun önündeki savaş meydanının bir ucunda toplandılar, Sir Tristram ile Sir Elias'tan başka herkes silahsızdı. Karar okunduğu zaman iki şövalye birbirinden uzaklaştı, sonra atlarının bütün hızıyla birbirlerinin üstüne hücum ettiler. Her ikisi de öyle bir şiddetle çarpıştılar ki, kendileri de, atları da yere yuvarlandı. Çevik bir hareketle ayağa kalktılar, yalın kılıçları ellerinde, kalkanlarını omuzları hizasına kaldırarak öyle bir çar-

pıştılar ki seyredenler etraflarının alev alev tutuştuğunu sandılar. Böylece kılıç sallayıp vuruştular, zırhlarının ve miğferlerinin üstüne darbeler indirdiler, kalkanlarından birçok parça kopardılar ve birbirlerini o kadar feci surette yaraladılar ki sıcak kanları toprağa taze taze aktı. Bir saat savaştıktan sonra kuvvetten düşen ve fazla kan kaybeden Sir Tristram fena halde gerilemeye başladı. Bunu gören Sir Elias, onun üstüne şiddetle çullandı ve onu birçok yerinden yaraladı. Sir Tristram durmadan çarpışıyor, düşmanının önünden çekilerek şuraya buraya gidiyor, kendisini kalkanıyla mecalsiz bir halde korumaya çalışıyordu. Öyle ki herkes onun yenildiğini söyledi, çünkü Sir Elias, bir darbeye karşılık yirmi darbe indirmişti. Bunun üzerine Sessoin'lular tarafından gülüşmeler yükseldi, Kral Mark'ın tarafı ise büyük bir ıstıraba kapıldı. Kral, "Eyvah! Şerefimiz lekelendi, hepimiz ebediyen mahvolduk!" dedi. Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Sir Launcelot dışında, Sir Tristram hiçbir zaman böyle bir şövalye ile karşılaşmamıştı. Sir Tristram, gülen Sessoin'lularla ağlayan Kral Mark taraftarlarına bakarken kendisini seyreden sevgilisi Güzel Isoud'u hatırladı, belki onu artık asla göremeyeceğini düşündü. O zaman, hemen hemen yerlerde sürüdüğü kalkanını kaldırarak Sir Elias'a doğru döndü ve ona bir darbeye karşılık yirmi korkunç darbe indirdi, düşmanının kalkanını ve zırhını paramparça ederek sıcak kanını toprağa akıttı. Bunun üzerine Kral Mark ile bütün Cornwall'lular gülmeye, karşı taraf da ağlamaya başladı. Sir Tristram, Sir Elias'a hep "Teslim ol," diyordu. Onun böyle sendelediğini görünce, "Sir Elias, sana çok acıyorum," dedi; "çünkü Sir Launcelot dışında, sen benim karşılaştığım şövalyelerin en iyisisin." O sırada Sir Elias yere yıkılıp öldü. Sir Tristram, Kral Mark'a, "Ne yapayım, bu savaş bitti," dedi. Bundan sonra Elias'ın taraftarları gittiler. Kral Mark, onlardan gördüğü fenalıkları ve zararları tamir ettirmek için birçok esir aldı; diğerlerini ise, arkadaşlarının fidyelerini ödemeleri için memleketlerine gönderdi. Sir Tristram'ın yaralarına bakıldı ve iyice tedavi edildi. Bütün bu yaptıklarına rağmen, Kral Mark, Sir Tristram'ı öldürmek arzusunu duyuyordu. Fakat Sir Tristram, Kral Mark'tan gördüklerine ve duyduklarına rağmen kendisini dayısının hainliğinden korumaya çalışmıyor, Güzel Isoud'un bulunduğu yerde daima kalmak istiyordu.

XXXI. BÖLÜM

Kral Mark'ın verdiği büyük bir ziyafete gelen, harp çalan bir çalgıcının Dinadan'ın yaptığı şarkıyı nasıl söylediği.

Şimdi bu meseleyi bırakarak Sir Launcelot ile Sir Dinadan'ın Cornwall'a gönderdiği harp çalan çalgıcıdan bahsedelim. Kral Mark, Sessoin'luların memleketinden kovuluşunu kutlamak için büyük bir ziyafet verdi. Çalgıcı Eliot, Dinadan'ın yaptığı şarkı ile bu ziyafete gelerek, bu şarkıyı Sir Tristram'a gizlice götürdü ve Dinadan'ın Kral Mark hakkında neler söylediğini anlattı. Sir Tristram bunu dinledikten sonra, "Sir Dinadan, vaziyete göre, hem fevkalade iyi, hem de son derece kötü şeyler yapabilir," dedi. Eliot, "Bu şarkıyı Kral Mark'ın önünde söylemeye cüret edeyim mi, efendim?" dedi. Sir Tristram, "Evet, mesuliyeti ben üzerime alıyorum, seni koruyacağım," dedi. Herkes sofrada iken, çalgıcı Eliot göründü, usta bir müzisyen olduğu için onu dinlediler ve Eliot, Dinadan'ın yaptığı şarkıyı söyledi, bu şarkıda Kral Mark'ın hainliğinden aklın alamayacağı kadar feci bir surette bahsediliyordu. Eliot, şarkısını sonuna kadar söyledikten sonra, müthiş bir hiddete kapılan Kral Mark, "Çalgıcı, bu şarkıyı benim önümde okumak cüretini kimden aldın?" dedi. Eliot, "Ben bir çalgıcıdan başka bir şey değilim efendim," dedi; "hizmetinde bulunduğum Lordlarının bana emrettikleri şeyi yapmak mecburiyetindeim. Emin olunuz ki, efendim, bu şarkıyı Yuvarlak Masa şövalyesi olan Sir Dinadan yaptı ve bunu sizin huzurunuzda söylememi istedi." Kral Mark, "Peki, sen sadece bir çalgıcı olduğun için, başına bir felaket gelmeyecek," dedi; "fakat sana emrediyorum, hemen yıkıl karşımdan." Eliot, derhal Sir Tristram'ın yanına giderek olanları anlattı. Sir Tristram, bunun üzerine Sir Launcelot ile Sir Dinadan'a çok hoş mektuplar yazdı ve Eliot'a memleketi terk edebilmesi için yardımda bulundu. Kral Mark ise müthiş bir hiddet içindeydi; çünkü yüzüne karşı söylenen şarkının Sir Tristram'ın arzusu üzerine söylenildiğini zannediyordu ve bu yüzden Sir Tristram'ı ve Sir Tristram'a karşı bu memlekette iyi niyet besleyen bütün insanları öldürmeyi tasarlıyordu.

XXXII. BÖLÜM

Kral Mark'ın, yaptığı iyi hizmetlere karşılık kardeşi Boudwin'i hainice nasıl öldürdüğü.

Şimdi Kral Mark ile kardeşi Boudwin arasında cereyan eden diğer bir meseleye geçelim. Sir Boudwin'e "İyi Prens" ismini verirlerdi ve memleketin bütün halkı ona son derece bağlı idi. Sessoin'lular gittikten bir müddet sonra Hıristiyanlığa inanmayan kâfirler, Cornwall'a saldırdılar. Onlar karaya ayak basar basmaz, iyi Prens Boudwin, gizlice ve süratle memleketi ayaklandırdı. Gün doğmadan evvel kendi gemilerinden üçüne yelken açtırıp üçünü de tutuşturarak bu yanan gemileri rüzgâr vasıtasıyla kâfirlerin filosunun arasına sevk etti; sözün kısası, bu üç gemi, diğer bütün gemileri de tutuşturdu, böylece hepsi yandı. Şafak vakti, iyi Prens Boudwin, bütün adamlarıyla beraber, bağırıp çağırarak kâfirlerin üstüne hücum etti, kırk bin kişi öldürerek onların bir tanesini bile sağ bırakmadı. Kral Mark, olup bitenleri öğrenince, kardeşinin bu kadar şeref kazanmasına son derece hiddetlendi. Prensi bütün memlekette kendisinden fazla sevdikleri ve Sir Boudwin, Sir Tristram'a karşı sevgi duyduğu için, Kral Mark kendi kardeşini öldürmeyi düşündü. Aklını kaybetmiş bir adam gibi telaş içinde, Sir Boudwin ile karısı Anglides'i çağırttı, sözde küçük oğullarını da görmeyi istediği için onu da beraber getirmelerini bildirdi. Kral Mark, dünyaya gelen fena insanların en hainiydi ve bu isteği, babasıyla beraber çocuğu da öldürebilmek içindi. Bütün iyi kalpliliğine ve yaptığı mükemmel işlere rağmen, tatlı Prens Boudwin, ne yazık ki, öldürülecekti. Prens Boudwin, karısı Angelides ile geldiği zaman, Kral Mark, yemek bitinceye kadar iyi niyet besliyormuş gibi hareket etti. Yemekten sonra kardeşini çağırtarak, "Kardeşim, kâfirler ile karşılaştığınız zaman neler yaptınız?" dedi. "Bu sefere benim de katılabilmem için haber göndermeniz vazifenizdi. Bu şerefi sizden önce benim kazanmam icap ediyordu." Prens Boudwin, "Efendim, eğer size haber gönderip de vakit kaybetseydim, bu kâfirler, memleketimi mahvedeceklerdi," dedi. Kral Mark, "Alçak hain, yalan söylüyorsun!" dedi. "Senin işin gücün daima benim şanımı elimden alarak şerefimi lekelemektir. Üstelik benim nefret ettiğim şeyi sen seviyorsun!" Kral Mark, bunu söy-

lerken kamasını Prens Boudwin'in kalbine sapladı ve kardeşi bir tek kelime bile söylemeden öldü. Derken kocasının, gözünün önünde katledildiğini gören Lady Anglides, büyük bir ıstıraba kapılarak yere düşüp bayıldı. Bundan sonra yapılabilecek bir şey olmadığı için Prens Boudwin defnedildi. Fakat Anglides, kocasının yeleğini ve gömleğini gizlice elde edip saklamıştı. Bunun üzerine Sir Tristram, Sir Dinas ile Sir Fergus çok ıstırap çekmeye, ağlamaya ve büyük bir matem tutmaya başladılar; Prens herkes tarafından son derece sevildiği için, orada bulunan diğer bütün şövalyeler de kedere kapıldılar. Güzel Isoud, Prens Boudwin'in karısı Anglides'e haber göndererek, derhal gitmesini bildirdi, zira geciktiği takdirde küçük oğlu Alisander le Orphelin de öldürülecekti. Anglides bu haberi alınca, çocuğu ile beraber ata binerek, ona refakat etmek cesaretini gösteren birkaç adamcağızla yola çıktı.

XXXIII. BÖLÜM

Boudwin'in karısı Anglides'in, küçük oğlu Alisander le Orphelin ile kaçarak Arundel Şatosu'na nasıl vardığı.

Kral Mark, bu cinayeti işledikten sonra da hıncını alamamıştı ve elindeki kılıçla odadan odaya koşarak Anglides ile küçük oğlunu arıyordu. Onları bulamayınca,Sir Sadok isimli değerli bir şövalyeyi çağırdı ve bu şövalyeye, Anglides ile küçük oğlunu geri getirmediği takdirde öldürüleceğini söyledi. Böylece Sir Sadok, yola çıkarak Anglides'in peşinden gitti. On mil kadar ilerledikten sonra ona yetişti ve Lady'ye kendisiyle beraber geri dönüp Kral Mark'ın huzuruna gelmesini söyledi. Anglides, "Ah, güzel şövalye," dedi; "oğlumun veya benim ölümümün size ne faydası olacak? Zaten bana lüzumundan fazla fenalık yapıldı; kayıım, aklın alamayacağı kadar büyük!" Sadok, "Efendim, bu kaybınız beni de kederlendiriyor ve merhamete getiriyor," dedi; "eğer bu memleketi oğlunuzla beraber terk edip, onu babasının intikamını alması için büyütürseniz kaçmanıza müsaade ederim, fakat Prens Boudwin'in intikamını alacağınıza söz vermeniz lazımdır." "Ah, iyi kalpli şövalye, seni İsa mükâfatlandıracak! Eğer oğlum Alisander le Orphelin büyüyüp de bir şövalye olursa ona babasının kral yeleğini ve

gömleğini vereceğim. Ve ona söyleyeceğim şeyi hayatının sonuna kadar unutmayacak." Bundan sonra birbirlerini Tanrı'ya emanet ettiler ve Sadok, Anglides'ten ayrıldı. Sadok, Kral Mark'ın yanına geldiği zaman, Anglides'in oğlu Alisander'i boğduğunu söyledi ve Kral Mark buna çok memnun oldu.

Şimdi, yolculuğuna gece gündüz devam ederek Cornwall'dan çıkan Anglides'e gelelim. Anglides, gayet az dinlenerek ve sadece ara sıra bir yerde kalarak daima güneye, denize doğru gidiyordu ve nihayet bir tesadüf eseri ile Southsek'te bulunan, o sırada ismi Magouns, şimdi ise Aroundel olan bir şatoya vardı. Şatonun muhafızı, ona kendi şatosuna hoş geldiğini söyledi. Anglides, orada büyük bir hürmetle karşılandı, çünkü muhafızın karısı onun yakın akrabasıydı. İsmi Bellangere olan bu muhafız, bu şatonun Anglides'e miras kaldığını, doğrudan doğruya onun malı olduğunu söyledi. Böylece, Olisender büyüyüp kuvvetli bir delikanlı oluncaya kadar Anglides orada kaldı ve o memlekette Alisander kadar cesur ve her hususta onun kadar marifetli bir tek insan yoktu.

XXXIV. BÖLÜM

Anglides'in, oğlu Alisander şövalye olduğu gün, kanlı yeleği ona nasıl verdiği ve o sırada ne tembih ettiği.

Günün birinde şatonun muhafızı Bellangere, Anglides'in yanına çıktı ve "Efendim, artık Lordum Alisander'in şövalye olma zamanı geldi," dedi; "çünkü o, son derece kuvvetli bir delikanlıdır." Anglides, "Efendim, şövalye olmasını ben de isterim," dedi; "fakat şövalye olduğu takdirde, ona bir şey söyleyeceğim ve şimdiye kadar hiçbir günahkâr ana, oğluna bu kadar müthiş bir tembihte bulunmamıştır." Bellangere, "Nasıl isterseniz öyle hareket edin," dedi; "ben ona şövalye olacağını haber vereceğim. Lent Yortusu'nda Meryem Günü şövalye yapılması iyi olur." Anglides, "Peki, rica ederim, bunun için hazırlık yapın," dedi. Şatonun muhafızı, Alisander'e gitti ve Lent Yortusu'nda Meryem Günü şövalye olacağını söyledi. Alisander, "Tanrı'ya şükür," dedi; "bu şimdiye kadar aldığım haberlerin en iyisi." Bunun üzerine Bellangere, Alisander'in şövalye olacağı gün, memleketin en yüksek ailelerinden,

en asil yirmi delikanlının da şövalye yapılmasını kararlaştırdı. Böylece o gün Alisander ile yirmi arkadaşı şövalye oldular. Anglides, dini ayinlerden sonra oğluna yaklaşarak, "Benim güzel sevgili oğlum," dedi; "muhabbetim hakkı için, bugün dahil olduğun yüksek şövalyelik nizamı namına rica ediyorum, şimdi söyleyeceklerimi ve sana tembih edeceğim şeyi iyice dinle." Anglides, bunu söylerken, ortaya kanlı bir yelek ile kanlı bir gömlek çıkardı, bunlar vaktiyle dökülen bir kanın lekelerini taşıyordu. Alisander bunu görünce irkildi, şaşırdı ve "Sevgili anneciğim, bu ne demek?" dedi. Anglides, "Söyleyeyim sevgili oğlum, bu öldürüldüğü gün babanın sırtında olan yelekle gömlek," diyerek Alisander'e babasının niçin ve nasıl öldürüldüğünü anlattı: "Yaptığı iyiliklere karşılık, Kral Mark, kamasıyla onu benim gözlerimin önünde öldürdü. Onun için senden istediğim şey şu: Muhabbetim hakkı için ve yüksek şövalyelik nizamı namına, Kral Mark'tan babanın intikamını almanı istiyorum." Anglides, bunu söyledikten sonra yere düşüp bayıldı. Alisander, annesine koşarak onu kolları arasına aldı ve "Sevgili anneciğim, bana büyük bir vazife verdiniz," dedi; "fırsat düşer düşmez Kral Mark'tan intikam alacağımı size vaat ediyorum." Bu yortu günü böylece sona erdi. Anglides'in arzusunu yerine getiren, Bellangere, ona iyi bir at ve güzel bir zırh temin etti. Bundan sonra Sir Alisander, kendisiyle beraber şövalye yapılan yirmi arkadaşıyla bir mızrak oyunu müsabakasına katıldı ve sözün kısası, yirmisini de yere serdi, onun darbelerine tahammül edebilen hiç kimse yoktu.

XXXV. BÖLÜM

Kral Mark'a Sir Alisander'den nasıl bahsedildiği ve Kral Mark'ın, Sir Alisander'in hayatını kurtardığı için Sir Sadok'u nasıl öldürmek istediği.

Bunun üzerine bu yirmi şövalyeden biri, Kral Mark'a giderek ona evvelce bütün duyduklarınızı, Alisander'in nasıl şövalye olduğunu, annesinin ona ne gibi bir vazife verdiğini anlattı. Kral Mark, "Ah, alçak hain!" dedi. "Ben o genç hainin öldüğünü sanmıştım. Ah, kime güvenebilirim ki!" Bunu söyledikten sonra Kral Mark eline bir kılıç alarak, öldürmek maksadıyla Sir Sadok'u oda oda aradı. Sir Sadok, elinde kı-

lıcıyla Kral Mark'ın yaklaştığını görünce, "Dikkat et, Kral Mark, benim yanıma yaklaşma!" dedi. "İnan ki, Alisander'in hayatını kurtardığıma asla pişman değilim; çünkü sen onun babası Boudwin'i haince ve alçakça öldürdün. İyi hareketlerine karşılık ona fenalık yaptın. İşte bu yüzden, Alisander'in senden intikam alabilmesi için kudretli ve kuvvetli olması hususunda İsa'ya dua ediyorum. Şövalye olan genç Alisander'den artık kork, Kral Mark." Kral Mark, "Ah, bir hainin yüzüme karşı bunları söylemesini de mi görecektim!" dedi. O sırada Kral Mark'ın dört şövalyesi, Sir Sadok'u öldürmek için kılıçlarını çektiler; fakat Sir Sadok, derhal dördünü de Kral Mark'ın gözü önünde öldürdü. Sir Sadok evvela kendi odasına gitti, sonra atına bindi, zırhını giydi ve yola çıkarak süratle ilerledi. Sir Sadok'a, ne sir Tristram, ne Sir Dinas, ne de Sir Fergus fenalık yapmak niyetindeydi. Bunun üzerine Kral Mark, hiddetlenerek Sir Alisander'i ve onun hayatını kurtaran Sir Sadok'u öldürmeyi düşündü; çünkü Sir Alisander, Kral Mark'ın dünyada en çok korktuğu ve nefret ettiği adamdı. Sir Tristram, Sir Alisander'in şövalye olduğunu öğrenir öğrenmez, ona derhal bir mektup göndererek, Kral Arthur'un sarayına çekilip Sir Launcelot'un istediği gibi hareket etmesini rica ve tembih etti. Sir Tristram, yeğeni Alisander'e böyle bir mektup gönderdi. O zaman Alisander, Sir Tristram'ın tavsiyelerine uymayı düşündü. Derken Kral Mark kendisine, Alisander'e dair haberler getirmiş olan şövalyeyi çağırdı ve ona Cornwall'da kalmasını söyledi. O şövalye, "Burada kalmaya mecburum, efendim, çünkü kendi memleketime gitmeye cesaretim yok," dedi. Kral Mark, "Zararı yok," dedi; "orada ne kadar toprağın varsa, sana burada iki mislini veririm." Fakat çok geçmeden, Sir Sadok, bu hain şövalye ile karşılaştı ve onu öldürdü. Bunun üzerine Kral Mark, hiddetinden çıldıracak gibi oldu. Kraliçe Morgan le Fay'a ve Northgalis Kraliçesi'ne mektuplar göndererek bu iki büyücünün, sihirden anlayan diğer Ladyler, Malgrin veya Breuse Sans Pitié gibi tehlikeli şövalyeler vasıtasıyla memlekette büyük bir kargaşalık yapmalarını rica etti; gayesi, Alisander le Orphelin'in katiyen kurtulamayarak, ya esir alınması, yahut da öldürülmesiydi. Kral Mark, Alisander'i mahvetmek için işte böyle bir şey tasarlamıştı.

XXXVI. BÖLÜM

Sir Alisander'in, bir mızrak oyunu müsabakasında mükâfatı nasıl kazandığına ve Morgan le Fay'e dair. Sir Alisander'in Sir Malgrin ile savaşarak onu nasıl öldürdüğü.

Şimdi annesinden ayrıldığı zaman, babasının kanlı gömleğini yanına alan Sir Alisander'den bahsedelim. Sir Alisander, babasının ölümünü daima hatırlamak için bu gömleği hayatının sonuna kadar yanında taşıdı. Alisander'in niyeti, Sir Tristram'ın nasihatini dinleyerek, Sir Launcelot ile buluşmak üzere Londra'ya gitmekti. Fakat bir tesadüf eseri olarak, sahili takip etti ve yanlış bir yola düştü. Orada, Kral Carados'un tertip ettiği mızrak oyunu müsabakasında mükâfatı kazandı. Kral Carados ile yirmi şövalyesini, değerli şövalye Sir Palamides'in kardeşi olan iyi şövalye Sir Safere'yi yendi. Bütün bunları gören bir genç kız, şimdiye kadar hiçbir şövalyenin bu kadar iyi mızrak kullanmadığını düşündü. Sir Alisander, şövalyeleri yere serdiği zaman, onlara tam bir yıl zırh giymeyeceklerine yemin ettiriyordu. Morgan le Fay, "Çok doğru söylüyor, işte ben böyle bir şövalyeyi görmek istiyorum," dedi. Bunun üzerine Morgan, atına binerek, uzun müddet yolculuk ettikten sonra çadırında dinlendi. O sırada dört şövalye göründü. İkisi silahlı, ikisi silahsız olan bu şövalyeler, Morgan le Fay'e isimlerini söylediler. Silahlı olanlardan birincisi Elias de Gomeret, ikincisi de Car de Gomeret idi; silahsız olanların ikisi de Camiliard'dan geliyorlardı ve Kraliçe Guenever'in akrabaları idiler, birinin ismi Sir Guy, diğerinin ismi de Garaunt idi. Bu dört şövalye, Morgan le Fay'e genç bir şövalye tarafından bir şatonun önünde yenildiklerini anlattılar, "Şatoda oturan genç kız, bizi yenenin şövalyelik unvanını daha yeni kazandığını ve henüz çok genç olduğunu söylüyor. Fakat bizim kanaatimize göre, onun mızrak darbesine Sir Tristram'dan, Sir Launcelot'tan veya değerli şövalye Sir Lamorak'tan başka kimse dayanamaz," dediler. Morgan le Fay, "Eğer bu şövalye bu memlekette oturuyorsa, onunla çok geçmeden karşılaşırım," dedi.

Şimdi şatoda oturan genç kızdan bahsedelim: Alisander le Orphelin, şövalyelerin dördünü de yere serdikten sonra, genç kız onu yanına çağırarak, "Şövalye, benim hatırım için, bu memleketin şövalyelerin-

den biriyle savaşır mısın?" dedi; "Şimdi olduğu kadar, eskiden beri de benim için kötü bir komşu olan bu adamın ismi Malgrin'dir. Malgrin, bir şövalye benim hatırım için ne yaparsa yapsın, ben de hangi çareye başvurursam vurayım, evlenmeme katiyen müsaade etmiyor." Alisander, "Genç kız," dedi; "eğer ben buradayken gelirse onunla savaşacağım ve hatırınız için bu zavallı vücudumu tehlikeye sokacağım." Bunun üzerine genç kız, emrine amade bulunan Malgrin'i çağırttı. İki şövalye birbirlerini görür görmez savaşa hazırlandılar. Birbirlerinin üstüne şiddetle atıldılar. Malgrin, Alisander'e vurarak mızrağını zedeledi. Alisander ise ona o kadar dehşetli bir darbe indirdi ki şövalyeyi eyerinden yere fırlattı. O zaman Malgrin, hızla ayağa kalkarak kalkanını kaldırdı, kılıcını çekti ve Alisander'in attan inmesini istedi; "At sırtında bana üstün çıkmana rağmen yerde seninle, bir şövalyeye yakışır tarzda boy ölçüşeceğimi göreceksin," dedi. Alisander, "Peki," diyerek çevik bir hareketle atından indi ve hayvanını uşağına götürdü. Bundan sonra yaban domuzları gibi hücuma geçtiler; uzun zaman, tam üç saat birbirlerinin miğferlerine ve kalkanlarına darbeler indirdiler, şövalyelik bakımından hangisinin daha üstün olduğunu hiç kimse kestiremiyordu. O sırada Morgan le Fay, şatoda oturan genç kızın yanına gelmişti ve onunla beraber savaşı seyrediyordu. Malgrin, tecrübe sahibi yaşlı bir şövalye idi, birçok şövalye at sırtında ona üstün oldukları halde, ayakta savaşırken Malgrin'in dünyanın en tehlikeli adamlarından biri olduğu rivayet edilirdi. Malgrin, Alisander'i öldürmek için daima fırsat kolluyordu. Alisander, o kadar feci surette yaralanmış ve o kadar kan kaybetmişti ki hâlâ ayakta durabilmesini insanın aklı almıyordu. Alisander, akıllı bir tarzda değil, büyük bir şiddetle savaşıyordu, hain bir şövalye olan düşmanı ise, fırsat kolluyor ve ona ağır darbeler indiriyordu. Bazen iki yaban domuzu veya iki koç gibi kalkanlarıyla çarpışıyorlar ve yere yıkılıyorlardı. Malgrin, "Şövalye, şimdi biraz dur ve bana kim olduğunu söyle," dedi. Alisander, "Eğer canım istemezse söylemem," dedi. Malgrin, "Eğer bana ismini ve bu memlekete niçin geldiğini söylemezsen, seni öldüreceğim," dedi; "şunu iyi bil ki, bu şatoda oturan genç kızın aşkı uğruna değerli on şövalyeyi öldürdüm, diğer on şövalyeyi de gururum yüzünden ve bana hakaret edildiği için öldürdüm." Alisander, "Doğrusu hiçbir şövalyenin bu kadar iğrenç, hiçbir insanın bu kadar kötü bir itirafta bulunduğunu duymamıştım," dedi; "onun için

senin daha uzun zaman yaşamana müsaade edersem, çok ayıp, çok şerefsiz bir şey yapmış olurum. Kendini mümkün olduğu kadar korumaya çalış; çünkü dürüst bir şövalye sıfatıyla yemin ediyorum ki ya sen beni öldüreceksin, yahut da ben seni öldüreceğim." Derken yeniden şiddetle birbirlerinin üstüne atıldılar. Nihayet Alisander, Malgrin'i yere attı, başından miğferini çekip koparark derhal başını kesti. Bu savaşı bitirir bitirmez uşağını çağırdı ve uşak atını getirdi. Alisander kendisini ata binebilecek kadar kuvvetli sanmıştı, fakat ayakta duracak takati olmadığı için, Morgan le Fay, onu bir sedyeye yatırarak şatoya getirtti. Alisander'in vücudunda on altı büyük yara vardı ve bunlardan bilhassa bir tanesi ölümüne yol açabilecek kadar tehlikeliydi.

XXXVII. BÖLÜM

Kraliçe Morgan le Fay'in, Alisander'i şatosuna nasıl aldığı ve yaralarını nasıl iyileştirdiği.

Bundan sonra Kraliçe Morgan le Fay, Alisander'in yaralarına baktı ve vücuduna onu öldürebilecek olan bir merhem sürdü. Ertesi gün Alisander'in yanına geldiği zaman, genç şövalye halinden acı acı şikâyet etti. O zaman Morgan le Fay, onun vücuduna başka bir merhem sürdü ve ıstırabı sona erdi. Derken, şatoda oturan genç kız geldi ve Morgan le Fay'e, "Yalvarırım size, bu şövalyenin benimle evlenmesi için bana yardım edin; çünkü o, beni savaşarak elde etti," dedi Morgan le Fay, "Ne söyleyeceğimi şimdi göreceksin," diyerek Sir Alisander'in yanına gitti ve "Eğer bu Lady sizinle evlenmek isterse onu reddedin, onunla evlenmeniz münasip değildir," dedi. Bunun üzerine gelen genç kız, Sir Alisander'e onunla istediğini söyledi. Orphelin, "Genç kız, çok teşekkür ederim fakat şimdilik bu memlekette evlenmeye niyetim yok," dedi. Genç kız, "Efendim, madem ki benimle evlenmiyorsunuz," dedi; "beni siz elde ettiğiniz için bu memlekette oturan, arkadaşım olan ve beni uzun senelerden beri seven şövalyelerden birine, rica ederim beni size verin." Alisander, "Buna memnuniyetle razı olurum," dedi. Bunun üzerine ismi Sir Gerine le Grose olan bu şövalye çağırıldı. Alisander, derhal onları el ele tuuşturdu ve evlendirdi. Derken Kraliçe Morgan le Fay, Alisander'in yanına gitti, onun kalkıp bir sedyeye uzanmasını is-

tedi. Alisander'e öyle bir içki içirmişti ki genç şövalye üç gün üç gece hiç uyanmadan uyudu. Morgan le Fay, onu böylece, o sıralarda ismi le Beale Regard olan şatosuna getirdi. Orada Alisander'e yaklaşarak, iyi olmayı arzu edip etmediğini sordu. Alisander, "İyileşmek mümkünse, kim hasta olmak ister ki!" dedi. Morgan le Fay, "Peki, tam on iki ay bu şatodan dışarı çıkmayacağınıza şövalyeliğiniz üzerine yemin ederseniz, derhal iyileşeceğiniz muhakkak," dedi. Sir Alisander, "Buna razıyım," diyerek Morgan le Fay'in önünde yemin etti. Bunun üzerine kısa zamanda iyileşti. Fakat iyileşir iyileşmez de yemin ettiğine pişman oldu; çünkü bu yemin yüzünden Kral Mark'tan intikam alamayacaktı. O sırada Earl of Pase'ın akrabası olan bir genç kız geldi, bu genç kız, Morgan le Fay'in de akrabasıydı ve Le Beale Regard Şatosu ona miras kalmıştı. Bu genç kız, Alisander'in bulunduğu şatoya girdi ve genç şövalyeyi yatağına uzanmış son derece dertli ve üzgün bir halde buldu.

XXXVIII. BÖLÜM

Alisander'in, bir genç kız sayesinde Kraliçe Morgan le Fay'in elinden nasıl kurtulduğu.

Genç kız, "Şövalye, neşeli olun, size iyi haberler verebilirim," dedi. Alisander, "İyi haberler duymak benim için pek hayırlı olur," dedi; "çünkü verdiğim bir söz yüzünden burada mahpus gibiyim." Genç kız, "Efendim, hakikaten mahpus olduğunuzu, hatta vaziyetinizin zannettiğinizden daha fena olduğunu bilmeniz gerek," dedi; "yeğenim Kraliçe Morgan le Fay, sizi burada sadece istediği zaman zevkini tatmin etmek maksadıyla alıkoyuyor." Alisander, "Beni bu tarz zevklerden Tanrı korusun," dedi; "onun zevkine alet olmaktansa ölmeyi tercih ederim." Genç kız, "Eğer beni sever ve benim sözümü dinlerseniz, şerefiniz lekelenmeden sizi buradan kurtarırım," dedi. Alisander, "Ne gibi bir çareye başvuracağınızı söylerseniz, sizi severim," dedi. Genç kız, "Güzel şövalye," dedi; "hakikatte bu şatoya benim sahip olmam azım. Amcam Earl of Pase, kudretli bir asilzadeler ve dünyada en çok Morgan le Fay'den nefret eder. Ona haber göndereceğim, içinde fena şeyler cereyan eden bu şatoyu benim hatırım için mahvetmesini söyleye-

ceğim. O zaman Earl of Pase gelecek, şatoyu her bir tarafından tutuşturacak, sizi arka kapıdan çıkaracağım ve orada atınızla zırhınızı bulacaksınız." Alisander, "Güzel konuştunuz, genç kız," dedi. Genç kız, "Tam bir sene bu şatonun bulunduğu sahada kalarak, yemininizi bozmamış olursunuz," dedi. Alisander, "Doğru, güzel genç kız, çok doğru söylüyorsunuz," diyerek onu öptü. Bundan sonra genç kız amcasına derhal haber gönderdi, gelip bu şatoyu mahvetmesini istedi. Zaten Fransızca kitapta söylendiğine göre, eğer bu genç kız olmasaydı, Earl of Pase Şatoyu çoktan mahvedecekti. Earl of Pase, genç kızın, mektubunu okuyup da onun ne istediğini anladığı zaman haber gönderdi, belli bir günde gelip şatoyu imha edeceğini bildirdi. O gün gelince, genç kız, Alisander'e, kaçacağı arka kapıyı gösterdi; şövalye, o arka kapıdan geçerek bir bahçeye varacak ve orada atı ile zırhını bulacaktı. Kararlaştırılan günde, dört yüz şövalye ile gelen Earl of Pase, şatonun her bir tarafını yaktı, öyle ki yangın sonunda taş üstünde taş kalmamıştı. Şato yandığı müddetçe, Alisander bahçede kalmıştı. Yangın bittikten sonra, eskiden La Beale Regard Şatosu'nun bulunduğu sahayı, tam bir sene müddetle, gelen her şövalyeye karşı koruyacağını ilan etti.

Sir Launcelot'un akrabalarından Ansirus isimli bir Dük vardı. Büyük bir hacı olan bu şövalye, her üç senede bir Kudüs'e giderdi. Ve hayatının sonuna kadar daima hacca gittiği için ona hacı Dük Ansirus ismi verilmişti. Dükün son derece güzel olan Alice isimli bir kızı vardı ve ona babası yüzünden Güzel Hacı Alice denilirdi. Alice ilan edilen haberi duyar duymaz derhal Kral Arthur'un sarayına gitti ve orada birçok şövalyenin önünde açıkça şöyle dedi: "O toprak parçasını koruyan şövalyeyi yenen herhangi bir şövalye, bana ve bütün topraklarıma sahip olacaktır." Yuvarlak Masa şövalyelerinden çoğu, bunu duydukları zaman sevindiler; çünkü Alice, hem son derece güzeldi, hem de büyük arazilere sahipti. Sir Alisander kararını ilan ettikçe, Alice de şatolarda ve kasabalarda kendi kararını ilan ettiriyordu. Bundan sonra Alice çadırını, Alisander'in koruduğu toprak parçasının tam yanına kurdurdu. Alice, bu çadıra yerleşir yerleşmez, Kral Arthur'un sarayından Sagramore le Desirous isimli bir şövalye geldi ve Alisander ile savaşmayı teklif etti. İki şövalye karşılaştıkları zaman, Sagramor le Desirous, Sir Alisander'e vurarak kendi mızrağını zedeledi; fakat Sir Alisander, ona o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki Sagramore le Desirous atından aşa-

ğı yuvarlandı. Güzel Alice, Sir Alisander'in bu kadar güzel mızrak kullandığını görünce, onun at üstünde son derece yakışıklı bir şövalye olduğunu anladı. Çadırından dışarı atılarak, Sir Alisander'in atının dizginlerini tuttu ve Güzel şövalye! Şövalyeliğin namına sana rica ediyorum, bana yüzünü göster," dedi. Alisander, "Yüzümü göstermeye cesaretim var," diyerek miğferini çıkardı. "Güzel Alice, Sir Alisander'in yüzünü görünce, "Ben, senden başka kimseyi sevmemeliyim," dedi. Sir Alisander, "Öyleyse, siz de bana yüzünüzü gösteriniz," dedi.

XXXIX. BÖLÜM

Alisander'in Güzel Hacı Alice ile nasıl tanıştığına, iki şövalye ile nasıl savaştığına ve Alisander ile Sir Mordred'e dair.

Bunun üzerine Alice yüzünü açtı. Alisander onu görünce, "İşte! Sevgilimi, Ladymi buldum!" dedi; "güzel Lady, sizin şövalyeniz olacağımı, düyada sizden başka hiç kimseye bağlanmayacağımı bütün samimiyetimle vaat ediyorum." Alice, "Sevgili şövalye, şimdi bana isminizi söyleyiniz," dedi. Alisander, "Benim ismim Alisander le Orphelin," dedi; "genç kız, şimdi de siz bana isminizi söyleyiniz." Alice, "Benim ismim Güzel Hacı Alice," dedi; "daha rahat olduğumuz bir anda, birbirimize hangi aileden geldiğimizi söyleriz." Böylece Alice ile Alisander arasında büyük bir aşk başladı. Konuştukları sırada, Harsouse le Berbunse isminde bir şövalye geldi ve Sir Alisander ile mızraklarını denemek istedi. İki şövalye karşılaştılar ve Sir Alisander, onu ilk vuruştu atının kuyruğu üzerinden aşağı attı. Derken Sir Hewgon isimli başka bir şövalye geldi. Sir Alisander, onu da birinci şövalye gibi yere serdi. O zaman Sir Hewgon ayakta savaşmayı teklif etti. Sir Alisander, onu üç darbe ile yendi ve eğer teslim olmasaydı öldürecekti. Alisander bundan sonra bu iki şövalyeye de tam bir sene zırh giymeyeceklerine yemin ettirdi. Sonra atından inerek dinlenmeye gitti. O sırada, Sir Alisander'in şatodan kaçmasına yardım eden genç kız, hoş vakit geçirmek için Hacı Alice'e, Alisander'in, La Beale Regard Şatosu'nda nasıl mahpus olduğunu, onu hapisten nasıl çıkardığını uzun uzadıya anlattı. Güzel Hacı Alice, "Efendim, bana kalırsa, siz bu genç kıza çok şey borçlusunuz," dedi. Sir Alisander, "Evet doğru," dedi.

Derken Alice ona hangi aileden geldiğini söyledi: "Efendim, ben Sir Launcelot'un babası Kral Ban'ın kanındanım," dedi. Alisander, "Güzel Lady," dedi; "annemin söylediğine göre, benim babam bir kralın kardeşi imiş ve ben Sir Tristram'ın yakın akrabasıyım." O sırada oraya üç şövalye geldi, birinin ismi Vains, diğerinin ismi Harvis de les Marches, üçüncüsünün ismi de Perin de la Montaine idi. Sir Alisander, bir tek mızrakla üçünü de yendi ve onları öyle bir tarzda yere serdi ki ayakta savaşmayı üçü de göze alamadılar. Sonra onlara, bir sene müddetle silah taşımayacaklarına dair yemin ettirdi. Onlar gittikten sonra henüz atına binmiş olan Sir Alisander, çadırın önünde durup sevgilisi Alice'e bakmaya başladı. Ona o derece aşıktı ki atının sırtında mı, yoksa ayakta mı olduğunun farkında değildi. Tam o sırada gelen hain şövalye Sir Mordred, Sir Alisander'in sevgilisini aptal aptal seyre daldığını görünce atını dizginlerinden tutarak şuraya buraya çekmeye başladı; gayesi, Sir Alisander'in şerefini lekelemek için onu yanan şatonun bulunduğu sahadan dışarı çıkarmaktı. Şatodan kaçmasına yardım eden genç kız, Sir Alisander'in ne kadar haince dışarıya doğru sürüklendiğini görünce derhal silahlandı ve omzuna bir kalkan astı. Sonra ata binip eline yalın bir kılıç aldı ve Alisander'e bütün gücüyle hücum ederek, ona öyle bir darbe indirdi ki Sir Alisander, gözlerinin kıvılcımlar saçtığını sandı. Alisander, bu darbeyi yedikten sonra etrafına bakındı ve kılıcını çekti. O zaman genç kız çadıra, Mordred de ormana kaçtılar. Sir Alisander, eğer genç kız mani olmasaydı, şerefinin hain şövalye tarafından nasıl lekeleneceğini anlayınca, Sir Mordred'i elinden kaçırdığı için kendi kendine hiddetlendi. Bundan sonra Sir Alisander ile Hacı Alice, genç kız ile hoş tarzda şakalaştılar, Sir Alisander'in miğferine ne kadar müthiş bir darbe indirdiğinden bahsettiler. Böylece Sir Alisander her gün, yaya olarak da, at sırtında da savaştı; hem Kral Arthur'un sarayından birçok şövalye ile, hem de birçok yabancı ile savaşlar yaptı. Onun bütün savaşlarını anlatmak fazla uzun sürer, zira bu bir sene esnasında her gün bir şövalye ile çarpıştı. Bazı günler de üç dört tanesiyle birden uğraştı. Sir Alisander'i yenebilen bir tek şövalye çıkmadı. Sir Alisander, bir seneyi böyle geçirdikten sonra Ladysi Güzel Hacı Alice ile beraber yola çıktı. Genç kız da onun yanından asla ayrılmıyordu. Böylece kendi memleketleri olan Benoye'e gittiler ve orada büyük bir saadet içinde yaşadılar.

XL. BÖLÜM

Sir Galahalt'ın, Surluse'da bir mızrak oyunu müsabakası yapacağı ve bu müsabakada Kraliçe Guenever'in şövalyelerinin oraya gelen her şövalye ile çarpışacakları nasıl ilan edildi.

Fakat Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Kral Mark, Sir Alisander'i haince öldürünceye kadar rahat etmeyecekti. Sir Alisander'in Alice'den bir çocuğu oldu. İsmi Bellengerus le Beuse olan bu çocuk, bir tesadüf eseri Kral Arthur'un sarayına geldi, son derece iyi bir şövalye olduğunu ispat etti ve babasının intikamını aldı; zira kötü Kral Mark, daha sonra Sir Tristram'ı öldüreceği gibi, Alisander'i de haince ve alçakça öldürmüştü. Alisander, her nedense Kral Arthur'un sarayına gelmek saadetine ve talihine hiçbir zaman kavuşamamıştı. Sir Launcelot'un yanına gitseydi onu tanıyan herkes, onu Arthur devrinde yaşayan şövalyelerin en kuvvetlilerinden biri olarak kabul edecekti. Sir Alisander'in ölümü için büyük bir matem tutuldu.

Şimdi onu bırakarak başka bir hikâye anlatmaya başlayalım. Yüksek Prens Sir Galahalt, değerli birçok şövalye yetiştiren Surluse memleketinin hükümdarı idi. Son derece iyi bir asker olan bu asil prensin yanında, şerefli birçok insan bulunuyordu. Sir Galahalt, günün birinde Kral Arthur'un sarayına gelerek yapmak istediği şeyi anlattı: Kral Arthur'un ülkesine dahil olan Surluse memleketinde bir mızrak oyunu müsabakası yapacağını ilan ettirmek için Kral'dan izin istiyordu. Kral Arthur, "Bunu yapmanıza müsaade ediyorum, fakat ben oraya gelmeyeceğim," dedi. Kraliçe Guenever, "Efendim, oraya benim gitmeme izin verir misiniz?" dedi. Arthur, "Memnuniyetle," dedi; "zira sizi yüksek Prens Galahalt'a emanet edeceğim." Prens Galahalt, "Sizin her istediğinizi yaparım, efendim," dedi. Kraliçe "Efendim, yanıma istediğim şövalyeleri almak arzusundayım," dedi. Kral Arthur, "İstediğinizi yapın," dedi. Bunun üzerine Kraliçe Guenever, Sir Launcelot'un derhal hazırlanmasını ve uygun gördüğü şövalyeleri yanına almasını istedi. Ülkenin bütün iyi kasabalarında ve şatolarında, Sir Galahalt'ın Surluse memleketinde sekiz gün sürecek olan bir mızrak oyunu müsabakası tertip edeceği ilan edildi ve orada Yüksek Prens, Kraliçe Guenever'in şövalyelerinin yardımıyla gelen her adama karşı savaşacaktı. Bu

haber yayıldığı zaman Krallar ve Prensler, Dükler ve Kontlar, asilzadeler ve şerefli şövalyeler bu müsabakaya katılmaya hazırlandılar. Müsabaka günü, kıyafet değiştirmiş olan Sir Dinadan da oraya gelerek, büyük kahramanlıklar yaptı.

XLI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un mızrak oyunu müsabakasında nasıl savaştığı ve Sir Palamides'in bir genç kız namına orada nasıl yiğitlik gösterdiği.

Kraliçe Guenever ve Kral Bagdemagus'un arzusu üzerine Sir Launcelot, savaş meydanına geldi; fakat kıyafet değiştirmiş olduğu için onu pek az kimse tanıyabildi. Kendi kardeşi Sir Ector de Maris ile karşılaştığı ve birbirlerine vurdukları zaman her iki şövalyenin de mızrakları kırıldı; ellerine yeni mızraklar aldılar ve Sir Launcelot, kendi kardeşi Sir Ector de Maris'i yere serdi. Bunu gören Sir Bleoberis, Sir Launcelot'un miğferinin üzerine öyle bir darbe indirdi ki Sir Launcelot neye uğradığını şaşırdı. O zaman Sir Launcelot hiddetlenerek, Sir Bleoberis'in miğferinin üzerine öyle bir darbe indirdi ki Sir Bleoberis'in başı arkaya doğru düştü. Sir Launcelot ikinci darbeyi indirdiği zaman Sir Bleoberis eyerinden düştü. Sir Launcelot oradan çekilerek, savaşın en kızıştığı yere hücum etti. Northgalis Kralı, Esir Ector ile Sir Bleoberis'i yerde görünce, müthiş bir hiddete kapıldı. Çünkü bu iki şövalye kendi tarafına mensuptu ve Surluse'lu şövalyelere karşı savaşıyorlardı. Northgalis Kralı, Sir Launcelot'un üstüne atılarak, kendi mızrağını paramparça etti. Bunun üzerine Sir Launcelot, Northgalis Kralına yetişti ve kılıcıyla onun başına öyle bir darbe indirdi ki düşmanı atından düştü; fakat Kral'ı derhal gene atına bindirdiler. Bunun üzerine Bagdemagus taraftarlarıyla Northgalis Kralı taraftarları birbirlerinin üstüne atıldılar ve büyük bir mücadele başladı, ancak Northgalis taraftarları daha kuvvetli çıkıyordu.

Sir Launcelot, kendi taraftarlarının müşkül vaziyete düştüklerini görünce, elinde kılıçla, savaşın en kızışan yerine sokuldu; orada sola sağa vurmaya başladı, şövalyeleri yere çekip miğferlerini kılıcıyla uçuruyordu, öyle ki,bir şövalyenin tek başına böyle kahramanlıklar ya-

pabilmesine herkes hayret etti. Kral Bagdemagus'un oğlu Sir Meliagant, Sir Launcelot'un yaptıklarını görünce hayret içinde kaldı. Ve bu şövalyenin, Sir Launcelot olduğunu öğrendiği zaman, Sir Lancelot'un onun uğruna kıyafet değiştirdiğini anladı. Bunun üzerine Sir Meliagant, bir şövalyeye, Sir Launcelot'un atını ya kılıç yahut da mızrakla öldürmesini rica etti. O sırada Kral Bagdemagus, Sauseise isminde değerli bir şövalye ile karşılaştı ve ona: "Aziz Sauseise," dedi; "oğlum Meliagant ile çarpış ve ona ağzının payını ver, bu savaş meydanını terk etmesi için senin tarafından iyice dövülmesini istiyorum." Derken, Sir Sauseise, Sir Meliagant ile çarpıştı ve iki şövalye birbirlerini yere serdikten sonra ayakta savaşmaya başladılar ve eğer imdatlarına yetişmeselerdi, Sauseise, Sir Meliagant'ı yenecekti. O sırada Yüksek Prens, savaş meydanının şimdilik terk edilmesi için borular çaldırdı. Her şövalye silahını bırakarak, büyük ziyafete gitti. Derken Yüksek Prens'in yanına gelen bir genç kız, bütün topraklarını elinden aldığı için Goneries isimli bir şövalyeyi şikâyet etti. Orada bulunan bu şövalye, eldivenlerini yere atarak genç kızın namına savaşacak olan her insana meydan okudu. Onun hakkını koruyacak bir şövalye bulunmadığı için çok mahzun olan genç kız, eldiveni yerden kaldırdı. O sırada bir uşak, genç kıza yaklaşarak, "Genç kız, benim sözümü dinler misin?" dedi. Genç kız, "Memnuniyetle," dedi. Uşak, "Öyleyse civarda bir münzevinin oturduğu yerde bulunan ve Havlayan Hayvan'ı takip eden şövalyeye gidin," dedi; "ona kendi namınıza savaşmasını rica edersiniz, derhal kabul edeceğini biliyorum." Bunun üzerine genç kız derhal atına bindi ve çok geçmeden, Sir Palamides'i buldu. Genç kız, isteğini söylediği zaman Sir Palamides silahlandı ve onunla beraber yola çıktı. Derken, Sir Palamides'in arzusu üzerine genç kız Yüksek Prens'in huzuruna çıktı ve şövalyenin savaşabilmesi için ondan müsaade istedi. Yüksek Prens, "Savaşmasına razıyım," dedi. Bunun üzerine şövalyeler, at sırtında savaşmak için meydanda hazırlandılar. O kadar şiddetle çarpıştılar ki ikisinin de ellerindeki mızrakları paramparça oldu. Derken, kılıçlarını hızla çektiler; Sir Palamides, Sir Gonerise'i yere serdi, sonra onun miğferini keserek başını uçurdu. Bundan sonra akşam yemeğine gittiler. Genç kız, Sir Palamides'e aşık olmuştu ve Fransızca kitabın yazdığına göre o genç kız, Sir Palamides'in akrabası idi. Sir Palamides, kalkanının üstüne ve bütün eşyalarına Havlayan Hayvan'ın resmini ilave ede-

rek kıyafet değiştirdi. Böylece hazırlandıktan sonra Yüksek Prens'e haber göndererek, diğer şövalyelerle çarpışmasına izin vermesini rica etti; ama Sir Launcelot ile karşılaşmaktan çekiniyordu. Yüksek Prens, Sir Palamides'e cevap gönderdi, müsabakaya katılma isteğinin memnuniyetle kabul edildiğini ve Sir Launcelot'un onunla savaşmayacağını bildirdi. Bundan sonra yüksek Prens Galahalt, Sir Palamides'i yenen şövalyenin, genç kızı elde edeceğini ilân ettirdi.

XLII. BÖLÜM

Sir Galahalt ile Palamides'in nasıl savaştıklarına ve Sir Dinadan ile Sir Galahalt'a dair.

Burada mızrak oyunu müsabakasının ikinci günü başlar. Sir Palamides savaş meydanına ayak basar basmaz Yüksek Prens Sir Galahalt onun karşısına çıktı. İki şövalye ellerindeki büyük mızraklarla o kadar şiddetle çarpıştılar ki ikisinin de mızrakları paramparça oldu. Sir Galahalt, o kadar şiddetli bir darbe indirmişti ki Sir Palamides atının sırtından arkaya doğru kaydı. Bununla beraber yere yuvarlanmadı. Derken kılıçlarını çekerek dehşetli darbelerle vuruşmaya başladılar, öyle ki şerefli birçok şövalye kendi işlerini bırakıp onları seyretti. Fakat nihayet Yüksek Prens Galahalt, Sir Palamides'in miğferinin üstüne kuvvetli bir darbe indirdi; bununla beraber miğfer o kadar sağlamdı ki miğfere saplanmayan kılıç kayıp Sir Palamides'in atının başını kesti. Yüksek Prens, değerli şövalyenin yere düştüğünü görünce bu darbesinden utandı. Derhal atından inerek, değerli şövalye Sir Palamides'e atını hediye olarak kabul etmesini ve hareketini mazur görmesini rica etti. Palamides, "Bu büyük iyiliğinize teşekkür ederim," dedi; "şerefli bir insan, şerefli bir şövalyenin şerefini asla lekeleyemez." Sir Palamides, bu ata bindi ve Yüksek Prens'e derhal yeni bir at verildi. Yüksek Prens, "Şimdi o genç kızı size veriyorum, çünkü onu siz elde ettiniz," dedi. Palamides, "Genç kız da, ben de emrinize amadeyiz," dedi. Bunun üzerine iki şövalye ayrıldılar ve Sir Galahalt büyük kahramanlıklar yaptı. Tam o sırada Dinadan, Sir Galahalt ile karşılaştı ve bu iki şövalye öyle bir hızla birbirlerinin üstüne atıldılar ki ellerindeki mızraklar paramparça oldu. Dinadan, Yüksek Prens'in çok yorgun düştüğünü

tahmin ederek ona ağır birçok darbe indirdi. Fakat Dinadan, Yüksek Prens'i yere seremeyeceğini anladığı zaman, "Lordum, rica ederim beni bırakın da başka birisiyle uğraşın," dedi. Dinadan'ı tanımayan Yüksek Prens, bu tatlı sözleri için onu bırakıp uzaklaştı. Fakat çok geçmeden başka birisi gelip, Yüksek Prens'e, bu şövalyenin Dinadan olduğunu söyledi. Prens, "Doğrusu elimden böyle kaçmasına canım sıkıldı," dedi; "çünkü onun alaylarından ve şakalarından kurtulmam artık imkânsızdır." Bunun üzerine Galahalt hızla Dinadan'ı kovalayarak, "Dur, Dinadan, Kral Arthur'un hatırı için dur," dedi. Sir Dinadan, "Hayır, olmaz sizinle bugün artık karşılaşmayacağız," dedi. Bu yüzden hiddet içinde olan Yüksek Prens, Meliagant ile karşılaştı ve onun boğazına öyle bir vurdu ki eğer Meliagant düşmüş olsaydı boynu kopacaktı; Sir Galahalt, aynı mızrakla diğer bir şövalyeyi de yere serdi. O sırada, Northgalis taraftarlarıyla birçok yabancılar hücuma geçtiler ve Yüksek Prens Sir Galahalt fazla meşgul olduğu için, Surluse taraftarlarını nerdeyse müşkül vaziyete düşüreceklerdi. Fakat o sırada meydana gelen değerli şövalye cesur Semound, yanındaki kırk şövalye ile beraber onları gerilemeye mecbur etti. Derken Kraliçe Guenever ile Sir Launcelot, savaş meydanının şimdilik terk edilmesi için boruları çaldırttılar ve şövalyelerin hepsi silahlarını bırakıp ziyafete gittiler.

XLIII. BÖLÜM

Sir Archade'ın Sir Palamides'i hain olmakla nasıl itham ettiği ve Sir Palamides'in onu nasıl öldürdüğü.

Palamides, silahlarını bıraktıktan sonra , genç kızla beraber geceyi geçirebilecek bir yer istedi. Yüksek Prens, derhal onlara bir yer bulunmasını emretti. Sir Palamides, misafir olacağı yere henüz gitmişken Archade isimli bir şövalye göründü, bu şövalye, genç kızın hakkını korumak için Sir Palamides'in öldürdüğü Goneries'in kardeşiydi. Archade, Sir Palamides'in hain olduğunu söyledi ve onu, kardeşini öldürmekle itham etti. Sir Palamides, "Yüksek Prens'in müsaadesiyle sana cevap vereceğim," dedi. Yüksek Prens, aralarındaki anlaşmazlığın sebebini anladığı zaman, ikisine de yemeğe gitmelerini söyledi, "Yemeğinizi bitirir bitirmez, ikiniz de savaş meydanında hazır olunuz," dedi. Böyle-

ce, yemekten sonra, ikisi de silahlandılar ve atlarına bindiler. Kraliçe, Prens ve Sir Launcelot, onları seyretmek için yerlerine oturdular. İki şövalye, atlarını birbirlerine doğru sürdüler ve Sir Palamides, mızrağıyla Archade'yi atının kuyruğu üzerinden aşağı yuvarladıktan sonra kendi atından inip kılıcını çekti. Fakat Sir Archade ayağa kalkacak halde olmadığı için, Sir Palamides, onun miğferini kesti ve başını uçurdu. Bundan sonra Yüksek Prens ile Kraliçe Guenever, akşam yemeğine gittiler. Kral Bagdemagus, Sir Launcelot ile karşı karşıya gelmemesi için oğlu Meliagant'ı oradan gönderdi çünkü Meligant, Sir Launcelot'tan nefret ederdi. Sir Launcelot ise ise bunun farkında değildi.

XLIV. BÖLÜM

Mızrak oyunu müsabakasının üçüncü gününe, Sir Palamides'in Sir Lamorak ile nasıl çarpıştığına ve diğer şeylere dair.

Şimdi mızrak oyunu müsabakasının üçüncü günü başlıyor. O gün, Kral Bagdemagus, savaşa hazırlanarak Kral Marsil ile karşılaştı. Yüksek Prens Sir Galahalt, Kral Marsil'e, Pomitain ismini taşıyan adalarından birini hediye etmişti. Kral Bagdemagus ile Pomitan adasının Kralı Marsil, mızraklarıyla çarpıştıkları zaman, Kral Marsil öyle bir darbe yedi ki atının kuyruğu üzerinden aşağı yuvarlandı. Derken efendisinin intikamını almak için, Kral Marsil'in şövalyelerinden biri göründü. Kral Magdemagus, onu atıyla beraber yere serdi. O zaman Arrouse isimli bir Kont, Sir Breuse ve Pomitain'li yüz şövalye, savaş meydanına geldiler ve Northgalis Kralı'nın yardımıyla Surluse'lulara karşı hücuma geçtiler. Büyük bir savaş başladı ve birçok şövalye atların ayakları altına düştü. Kendisini en çok gösteren Kral Bagdemagus idi, çünkü çarpışmaya evvela o başlamıştı ve hâlâ devam ediyordu. Gawaine'in kardeşi Gheris, hiç durmadan Kral Bagdemagus'un yüzüne vuruyordu; fakat Kral Bagdemagus, sonunda onu atıyla beraber devirdi. Derken değerli şövalye Sir Palamides, bir tesadüf eseriyle Sir Bleoberis'in kardeşi Sir Blamor de Ganis ile karşılaştı. Bu iki şövalye, büyük mızraklarla vuruşarak birbirlerini atlarıyla beraber yere düşürdüler. Sir Blamor, öyle bir tarzda düşmüştü ki az kalsın boynu kopacaktı; burnundan, ağzından ve kulaklarından kanlar fışkırdı, fakat nihayet iyi he-

kimler sayesinde tamamen iyileşti. O sırada Dük Chaleins of Clarance geldi, maiyetinde Elis la Noire isimli bir şövalye vardı. Kral Bagdemagus bu şövalye ile karşılaştı ve Elis'e öyle bir darbe indirdi ki, onu atından aşağı yuvarladı. Dük Chaleins of Clarance da orada büyük bir kahramanlık gösterdi. Üçüncü gün geldiği için müsabakaya geç katıldığı halde, Kral Bagdemagus ile Sir Palamides dışında onun kadar başarı gösterebilen yoktu. O günün mükâfatı Kral Bagdemagus'e verildi. Bundan sonra müsabakanın şimdilik durması için borular çalındı, şövalyeler silahlarını bırakarak ziyafete gittiler. O sırada gelen Sir Dinadan, Kral Bagdemagus ile öyle bir şakalaştı ve alay etti ki bütün şövalyeler güldüler, zira Sir Dinadan, hoş nükteler yapan, bütün değerli şövalyeleri seven bir adamdı. Yemek henüz bitmişti ki, sırtında dört mızrak taşıyan bir uşak göründü ve Palamides'e yaklaşarak, "Civarda bulunan bir şövalye size bu mızrakları gönderdi," dedi; "sevgilinizin hatırı için bu mızraklardan iki tanesini seçmenizi ve savaş meydanında kendisiyle çarpışmanızı istiyor." Palamides, "İstediğini yapacağımı ona bildir," dedi. Sir Galahalt bunu öğrenince, Palamides'e hazırlanmasını söyledi. Kraliçe Guenever, Yüksek Prens ve Sir Launcelot, bu iki şövalye hakkında hüküm verebilmek için yerlerine oturdular.

Sir Palamides ile meçhul şövalye, birbirlerinin üstüne öyle bir şiddetle atıldılar ki ikisinin de ellerindeki mızrakları kırıldı. Derhal birer büyük mızrak daha aldılar ve onları da kırdılar. Ellerine üçüncü defa olarak daha da büyük birer mızrak aldıkları zaman, meçhul şövalye, Sir Palamides'i de atını da yere yuvarladı. Meçhul şövalye, atını Sir Palamides'in üstüne sürmek istediği sırada hayvanın ayağı takıldı ve şövalye Sir Palamides'in üstüne düştü. O zaman kılıçlarını çektiler ve uzun zaman insanı hayrette bırakan bir şiddetle çarpıştılar. Yüksek Prens ve Sir Launcelot, henüz bu kadar iyi çarpışan iki şövalye görmediklerini söylediler. Meçhul şövalye, durmadan darbelerini iki misli artırıyor ve Palamides'i geriletmeye mecbur ediyordu. O sırada Yüksek Prens, "Hey, durunuz!" diye bağırdı. Ve herkes savaş meydanını terk etti. Zırhlar çıkarıldığı zaman, bu meçhul adamın asil şövalye Sir Lamorak olduğu anlaşıldı. Sir Launcelot, Sir Lamorak'ı tanıyınca çok sevindi; çünkü o, Sir Tristram'dan sonra dünyada en çok sevdiği adamdı. Kraliçe Guenever'e Sir Lamorak'ı methetti ve Sir Gawaine'in kardeşleri hariç, diğer bütün değerli şövalyeler Sir Lamorak'a çok iltifat

ettiler. Kraliçe Guenever, Sir Launcelot'a, "Size rica ederim, efendim," dedi; "eğer savaşacaksanız, Lordum Arthur'un ailesine mensup olanların hiçbiriyle savaşmayın." Sir Launcelot da, Kral Arthur'un ailesine mensup hiç kimse ile savaşmayacağını vaat etti.

XLV. BÖLÜM

Mızrak oyunu müsabakasının dördüncü gününe ve birçok büyük kahramanlıklara dair.

Şimdi mızrak oyunu müsabakalarının dördüncü günü başlıyor. O gün, savaş meydanında Yüz Şövalyeli Kral, bütün Northgalis'liler, Dük Chaleins of Clarance, Pomitain Kralı Marsil geldiler. Palamides'in kardeşi Safere de gelerek, Palamides'in annesine dair haberler getirdi ve Kral Arthur'un huzurunda bir Kontu ithamı etti: "Bu adam babamıza ve annemize savaş açtığı için, onu savaşta öldürdüm," dedi. Bundan sonra genç kız ile beraber savaş meydanına gittiler. Sir Bleoberis de Ganis ile Sir Ector de Maris onlarla karşılaştı. Sir Palamides, Sir Bleoberis ile karşılaştı ve iki şövalye birbirlerini yere serdiler. Sir Safere ile Sir Ector'a da aynı şey oldu. Onun üzerine bu dört şövalye ayakta savaştılar. Derken savaş meydanına gelen Sir Lamorak, Yüz Şövalyeli Kral ile çarpıştı ve onu atının kuyruğu üzerinden aşağı yuvarladı; Northgalis Kralı'na aynı şeyi yaptı ve Kral Marsil'i de yere serdi. Sir Lamorak, hiç dinlenmeden mızrağı ve kılıcıyla otuz şövalyeyi yere serdi. Dük Chaleins, Lamorak'ın bu büyük yiğitliğini görünce, onunla savaşmanın bir şerefsizlik olacağını düşündü, bütün şövalyelerine bu hususta emir verdi: "Eğer ona dokunursanız sizi ölümle cezalandırırım," dedi; "çünkü bu şövalyenin şerefini kaybetmesi, bütün iyi şövalyeler namına bir şerefsizlik olur." Bundan sonra iki Kral bütün kuvvetlerini toplayarak Sir Lamorak'ın üstüne atıldılar.. Sir Lamorak ise onlara karşı gelmekten çekinmedi; sağa sola vurarak şuraya buraya hücum etti, birçok miğferi başlardan uçurdu, öyle ki Yüksek Prens ile Kraliçe Guenever, şimdiye kadar hiçbir şövalyenin at sırtında bu kadar büyük kahramanlık göstermediğini söylediler. Launcelot, Kral Bagdemagus'e: "Ah, ben silahlanıp Sir Lamorak'a yardım edeceğim," dedi. Kral Bagdemagus, "Ben de sizinle geliyorum," dedi. Bu iki şövalye atlarına binerek otuz şövalye

arasında durduğu halde hiç kimseden bir tek ağır darbe yemeyen, kudretle çarpışan Sir Lamorak'a yaklaştılar. Bu kalabalığa sokulan Sir Launcelot, Sir Mador de la Porte'u yere serdi ve aynı kırık mızrakla birçok şövalyeyi atlarından düşürdü. Kral Bagdemagus de sağa sola fevkalade bir tarzda vuruyordu. Bunun üzerine üç Kral kaçmak zorunda kaldılar. O sırada Sir Galahalt borular çaldırarak savaşın o gün için sona erdiğini bildirdi ve bütün tellaller Sir Lamorak'ın mükâfatı kazandığını haber verdiler. Bütün bu müddet esnasında Palamides, Sir Bleoberis, Sir Safere ve Sir Ector ayakta savaşmışlardı ve bu dört şövalye tamamen aynı kuvvette idiler. Borular çaldıktan sonra savaş meydanını terk ederek müsabakanın başında oturdukları yere uğradılar, sonra da silahlarını bırakarak büyük ziyafete gittiler.

Sir Lamorak saraya gelince, Kraliçe Guenever onu kucaklayarak, "Efendim, bugün çok güzel savaştınız," dedi. O sırada gelen Yüksek Prens, Lamorak'ı büyük bir memnuniyetle karşıladı. Dinadan ise onu görünce sevinçten ağladı. Fakat Sir Launcelot'un, Sir Lamorak'a kavuştuğu zaman duyduğu saadeti hiç kimse tasvir edemez. Bundan sonra herkes dinlenmeye gitti ve ertesi sabah Yüksek Prens, boruları çaldırarak şövalyeleri savaş meydanına çağırdı.

XLVI. BÖLÜM

Mızrak oyunu müsabakasının beşinci gününe ve Sir Lamorak'ın nasıl hareket ettiğine dair.

Şimdi mızrak oyunu müsabakasının beşinci günü başlıyor. Sir Palamides, sabahleyin Surluse civarında olan Kral Arthur'un oturduğu bir şatoya giderek savaşmak teklifinde bulundu. Orada şerefli bir Dük ile karşılaştı ve onu atından aşağı attı. Bu Dük, Kral Arthur'un amcasıydı. Derken, Sir Elise'in oğlu, Palamides'e hücum etti ve Palamides ona da aynı şeyi yaptı. Bunu gören Sir Uwaine hiddetlendi ve atına binerek Sir Palamides ile çarpıştı, Palamides, ona o kadar sert bir darbe indirdi ki Uwaine atı ile beraber yere yuvarlandı. Sözün kısası, Sir Palamides orada Sir Gawaine'in üç kardeşini, yani Mordred, Gaheris ve Agravaine'i yere serdi. Arthur, "Doğrusu, bir kâfirin, benim aileme mensup üç kişiyi yenmesi çok büyük bir şerefsizliktir," diyerek dehşetli bir hidde-

te kapıldı ve savaşmaya hazırlandı. Sir Lamorak, Arthur ile ailesinin müşkül vaziyete düştüğünü görünce derhal hazırlandı ve Palamides'e hâlâ savaşmak isteyip istemediğini sordu. Palamides, "Ne diye savaşmayacakmışım?" dedi. Bunun üzerine iki şövalye birbirlerinin üstüne atıldılar ve çarpışarak mızraklarını paramparça ettiler ; bütün şato, vuruşmalarının gürültüsüyle çınladı. Ellerine daha büyük birer mızrak alarak birbirlerine vahşice saldırdıkları zaman Sir Palamides'in mızrağı paramparça oldu, Sir Lamorak'ınki ise dayandı ve Sir Palamides ayağını üzengilerden çekmek zorunda kalarak atının sırtına yamyassı serilmeye mecbur oldu. Bundan sonra Sir Palamides geri dönerek genç kızı aldı, Sir Safere de yola çıktı. O gittikten sonra Kral Arthur, Sir Lamorak'a yaklaştı, gösterdiği iyiliğe teşekkür etti ve ismini söylemesini diledi. Lamorak, "Size daima hizmet edeceğim efendim," dedi; "fakat şimdilik burada kalacak değilim, çünkü düşmanlarımdan birçoğunu etrafımda görüyorum." Arthur, "Ah, bu şövalyenin Sir Lamorak de Galis olduğunu, şimdi iyice anladım," dedi; "ah, Lamorak, benim yanımda kal, tacının üzerine yemin ederim ki sana karşı daima iyi hareket edeceğim. Ne Gawaine ne de kardeşlerinden biri sana fenalık yapma cüretini gösteremezler!" Sir Lamorak, "Efendim, ikimize de, bana da, size de zaten kâfi derecede fenalık yaptılar," dedi. Kral Arthur, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "kendi anaları olan kızkardeşimi öldürdükleri için çok ıstırap çekiyorum. Kız kardeşimle siz evlenseydiniz çok daha iyi, çok daha hayırlı olurdu, çünkü onlar kadar siz de bir Kral oğlusunuz." Asil şövalye Sir Lamorak, Kral Arthur'a: "Onun ölümünü hiçbir zaman unutmayacağım," dedi; "size söz veriyorum ve yemin ediyorum ki, uygun bir zaman bulur bulmaz, onun intikamını alacağım. Ve eğer size karşı hürmet duymasaydım, Sir Gawaine ile kardeşinden şimdi intikam alırdım." Arthur, "Sizi onlarla barıştıracağım," dedi. Lamorak, "Şimdilik sizin yanınızda kalamam, efendim," dedi; "çünkü Sir Launcelot ile yüksek Prens Sir Galahalt'ın katıldıkları mızrak oyunu müsabakasına gitmeliyim."

Corsabrin isminde Hıristiyan olmayan bir şövalye, Kral Bandes'in kızına aşıktı ve onun başkasıyla evlenmesine katiyen razı olamıyordu. Sir Corsabrin, durup dinlenmeden o genç kızın aleyhinde konuşuyor, her zaman ondan bahsediyordu; genç kız bu yüzden çıldırmak üzere idi ve bir türlü evlenemiyordu.

XLVII. BÖLÜM

Bir Lady uğruna Sir Palamides'in Corsabrin ile nasıl savaştığı ve onu nasıl öldürdüğü.

Kral Bandes'in kızı, Sir Palamides'in genç kızlar uğruna çok mücadele ettiğini duydu. Ona küçük bir bayrak göndererek, hatırı için Sir Corsabrin ile savaşmasını rica etti. Sir Palamides buna razı olduğu takdirde genç kıza da, babasından miras olacak topraklara da sahip olacaktı; kız, bunu Sir Palamides'e bildirdi. Bundan sonra genç kız, Corsabrin'e de haber göndererek, kendisi gibi bir kâfir olan Sir Palamides'e gitmesini emretti; küçük bayrağını Sir Palamides'e gönderdiğini ve Sir Palamides'i yendiği takdirde Sir Corsabrin ile evleneceğini bildirdi. Corsabrin, genç kızın yaptığı şeyleri öğrenince, hiddetinden çıldıracak raddeye gelerek, Yüksek Prens'in bulunduğu Surluse'e gidip, küçük bayrağı alan ve savaşa hazır olan Sir Palamides ile karşılaştı. İki şövalye orada, Sir Galahalt'ın önünde savaştılar. Yüksek Prens, "Bugün asil şövalyelerin savaşması lazım," dedi; "yemekten sonra sizin ne tarzda hareket edeceğinizi görürüz." Bunun üzerine mızrak oyunu müsabakasının başlaması için borular çaldı. Sir Dinadan, Sir Gerin isimli diğer bir şövalye ile karşılaşarak onu atından aşağı düşürdü. Sir Dinadan, orada büyük kahramanlıklar yaptı ve diğer dört şövalyeyi yere serdi. Dinadan, değerli bir şövalye idi; fakat aynı zamanda alaycı ve şakacı idi ve o devirde yaşayan şövalyeler arasında onun kadar neşelisi yoktu. Dinadan'ın iyi bir adeti vardı, bütün iyi şövalyeleri sever, bütün iyi şövalyeler de onu çok severlerdi. Yüksek Prens, Sir Dinadan'ın bu kadar başarı elde ettiğini görünce, Sir Launcelot'u çağırdı ve ondan Sir Dinadan'ı yere sermesini istedi; "Onu, yere serdikten sonra asil Kraliçe Guenever'in ve benim önüme getirin," dedi. Sir Launcelot, Yüksek Prens'in istediğini yaptı. Bunun üzerine Sir Launcelot ile Sir Lamorak, birçok şövalyeyi atlarından attılar, miğferlerini kestiler, hepsini kaçmak zorunda bıraktılar. Sir Launcelot, Sir Dinadan'ı da yere fırlattı; hizmetkârlarına, onun silahlarını almalarını emretti ve onu Kraliçe'nin ve Yüksek Prens'in huzuruna götürdü. Onlar, Sir Dinadan'ın haline katıla katıla güldüler. Sir Dinadan, "Beni yenen o koca hain Launcelot olduğu için, ben şerefimi, gene de lekelen-

miş saymıyorum," dedi. Bundan sonra yemeğe gittiler ve bütün saray halkı Sir Dinadan ile eğlenerek hoş vakit geçirdi. Yemek bittikten sonra, Sir Palamides ile Corsabrin'i seyretmek için savaş meydanına gidildi. Sir Palamides, küçük bayrağı savaş meydanının ortasına diktikten sonra, iki şövalye, ellerinde mızrakları, gök gürültüsünü andıran bir sesle hücuma geçtiler ve birbirlerini yere serdiler. Sonra kılıçlarını çekip kalkanlarını kaldırdılar ve kudretli şövalyeler gibi dehşetli bir tarzda çarpıştılar; öyle ki zırhlarının hemen her tarafı parça parça oldu. Corsabrin, son derece hain bir şövalye idi. Palamides'in, "Corsabrin, bana şu genç kızı ve küçük bayrağı teslim edecek misin?" demesi üzerine, Corsabrin sonsuz bir hiddete kapıldı ve Palamides'e öyle bir darbe indirdi ki şövalye diz üstü düşmeye mecbur oldu. Fakat Palamides hızla ayağa kalkarak, Corsabrin'in miğferinin üstüne müthiş bir darbe indirip o hain şövalyeyi yere serdi. Bunun üzerine, düşmanının miğferini koparark, "Corsabrin, teslim ol, yoksa seni kendi elimle öldüreceğim!" dedi. Corsabrin, "Yazıklar olsun sana, elinden gelen kötülüğü yap," dedi. O zaman Sir Palamides, Corsabrin'in başını uçurdu, Corsabrin'in ruhu uçup gittikten sonra vücudundan o kadar fena bir koku yükseldi ki bu kokuya hiç kimse tahammül edemediği için, ceset derhal götürülüp ormanda gömüldü. Bu kokunun sebebi de, Corsabrin'in bir kâfir oluşu idi.

Bundan sonra borular çalınarak müsabakanın o gün için bittiği ilan edildi. Palamides, silahlarını bıraktıktan sonra, Kraliçe Guenever'in, Yüksek Prens'in ve Sir Launcelot'un bulunduğu yere gitti. Yüksek Prens, "Bugün Corsabrin yüzünden büyük bir mucize gördük efendim," dedi, "ruhu, vücudunu terk ettikten sonra bedeninden yükselen kokuya şahit olduk; onun için sizin vaftiz edilmenizi istiyoruz; eğer bunu yaparsanız, emin olunuz ki, bütün şövalyeler size daha fazla kıymet verirler, hakkınızda daha şerefli şeyler söylerler." Palamides, "Efendim, bu memlekete vaftiz edilmek maksadıyla geldiğimi hepinizin bilmenizi istiyorum," dedi; "zaten kalbimle Hıristiyanım, vaftiz de edileceğim. Fakat İsa'nın hatırı için, yedi tane hakiki savaş yapmadan vaftiz edilmemeye yemin ettim. Ancak bu savaşlardan sonra vaftiz edilebilirim. Samimi olduğum için bu arzumu Tanrı'nın yerine getireceğinden eminim." Bundan sonra Sir Palamides, Kraliçe Guenever ile Yüksek Prens'e, akşam yemeğini kendisiyle beraber yemeleri için ri-

cada bulundu. Kraliçe Guenever ve Yüksek Prens'ten başka Sir Launcelot, Sir Lamorak ve diğer birçok değerli şövalye de bu daveti kabul ettiler. Ertesi gün dini ayinden sonra savaş meydanına gidilmesi için borular çalındı ve şövalyeler hazırlandılar.

XLVIII. BÖLÜM

Altıncı güne ve o gün geçenlere dair.

Burada altıncı gün başlar. Sir Gaheris, savaş meydanına giderek Sir Ossaise of Surluse ile karşılaştı ve onu atından aşağı yuvarladı. Bundan sonra iki taraf birbirleriyle çarpıştılar, birçok mızrak kırıldı, birçok şövalye yere serildi. Sir Lamorak'ın kardeşleri olan Sir Dornard ile Sir Aglovale, diğer iki şövalye ile karşılaştılar ve o kadar şiddetle çarpıştılar ki şövalyelerin dördü de atlarıyla beraber yere yuvarlandı. Sir Lamorak, iki kardeşini yerde görünce ölçüsüz bir hiddete kapılarak, eline büyük bir mızrak aldı ve bu mızrak ancak değerli dört şövalyeyi yere fırlattıktan sonra kırıldı. Sonra kılıcını çekerek sağına soluna vurmaya başladı, miğferlerini koparıp şövalyeleri yere attı, öyle bir tarzda hareket etti ki birçok şövalye kaçtı ve herkes onun kahramanlıklarına hayran kaldı. Bundan sonra kardeşlerini yeniden ata bindirerek, "Kardeşlerim, atlarınızdan düştüğünüz için utanmalısınız," dedi; "at sırtında duramayan bir şövalye neye yarar ki? Ben yaya bir şövalyeye kıymet vermem; çünkü yaya asker bölükleri haydut bölüklerinden başka bir şey değildirler. Hiçbir şövalye, haince bir maksat gütmeden veya bunu yapmak zorunda kalmadan yaya savaşmamalıdır. Onun için kardeşlerim, atlarınızın sırtında ya sağlam oturun yahut da bugünden itibaren benim gözümün önünde savaşmayın." O sırada Dük Chaleins of Clarance, Kont Ulbawes of Surluse ile karşılaştı ve bu şövalyelerin ikisi de yere yuvarlandılar. O zaman her iki tarafın şövalyeleri, Lordlarını yeniden atlara bindirdiler; zira Sir Ector ile Bleoberis yaya olarak Dük Chaleins'e hizmet ediyor ve Yüz Şövalyeli Kral da Kont Ulbawes'in yanında bulunuyordu. Derken, Gaheris göründü ve Yüz Şövalyeli Kral ile çarpışmaya başladı. Dük Chaleins aralarına girerek onları ayırdı. O sırada borular çalınarak mızrak oyunu müsabakasının o gün için bittiği haber verildi, şövalyeler silahlarını bırakarak yemeğe

gittiler. Sofrada oturdukları sırada gelen Sir Dinadan, alay etmeye başladı. Dinadan, Yüksek Prens'in bir şeye kızmış olduğunu fark etti. Yüksek Prens'in bir huyu vardı, balıktan hoşlanmazdı ve kendisine nefret ettiği balığı ikram ettikleri için memnun değildi. Sir Dinadan, Yüksek Prens'e bakınca, gözü sofranın üstünde duran büyük başlı bir balığa ilişti, bu balığı alıp Yüksek Prens'e ikram etti: "Sir Galahalt, sizi hakikaten bir kurda benzetebilirim, çünkü kurt da sadece et yer, asla balık yemez." Bu söz üzerine Yüksek Prens güldü. Dinadan, Sir Launcelot'a, "Bakalım sizin bu memlekette ne işiniz var?" dedi. "Burada senin yüzünden alelade şövalyeler şeref kazanamıyorlar." Launcelot, "Sir Dinadan, ne seninle, ne de senin o büyük mızrağınla artık karşılaşmayacağıma emin olabilirsin," dedi; "zira o mızrak bana çarptığı zaman atımın üstünde oturamıyorum. Eğer rahata kavuşmak istiyorsam, senin o müthiş vücudundan da sakınmam lazım. Daima dikkatli davran; Tanrı esirgesin de yemek sofrasından başka bir yerde karşı karşıya gelmeyelim." O zaman Kraliçe ile Yüksek Prens, katıla katıla güldüler. Böylece ertesi sabaha kadar gayet hoş vakit geçirdiler. Sabahleyin, dinii ayinden sonra, savaş meydanına gidilmesi için borular çalındı. Kraliçe Guenever ile çeşitli sınıflara mensup insanlar yerlerine oturdular ve adil bir tarzda hareket edilmesi için yargıçları da kalkanları vererek silahlandırdılar.

XLIX. BÖLÜM

Yedinci savaşa ve Sir Launcelot'un bir genç kız kıyafetine girerek Sir Dinadan'ı nasıl yere serdiğine dair.

Şimdi yedinci savaş başlıyor. Dük Cambines savaş meydanına girerek, değerli bir şövalye sayılan Sir Aristance ile karşılaştı. Her ikisi de öyle bir şiddetle çarpıştılar ki atlarıyla beraber yere yuvarlandılar. Derken Kont Lambaile gelip Dükü atına bindirdi. O sırada görünen Sir Ossaise of Surluse, Kont Lambaile'i yere serdi. Bunun üzerine savaşanlar büyük kahramanlıklar yapmaya başladılar, birçok mızrak kırıldı, birçok şövalye toprağa düşürüldü. Northgalis Kralı ile Kont Ulbawes birbirleriyle öyle bir şiddetle çarpıştılar ki bütün yargıçlar bu işin ölümle biteceğini sandılar. O sırada Kraliçe Guenever, Yüksek Prens

ve Sir Launcelot, Sir Dinadan'ın savaşa hazırlanmasını istediler. Sir Dinadan, "Savaş meydanına gitmeye razıyım, fakat gittiğim takdirde ikinizden birinin karşıma çıkacağını biliyorum," dedi. Yüksek Prens, "Burada kalkanlarımız ellerimizde, yargıç sıfatıyla nasıl oturduğumuzu görüyorsun," dedi; "buraya bakıp, burada oturup oturmadığımızı daima anlayabilirsin." Bunun üzerine Sir Dinadan gidip atına bindi, birçok şövalye ile çarpıştı ve son derece başarılı oldu. O gittikten sonra Sir Launcelot, kıyafet değiştererek zırhının üzerine süslü bir genç kız elbisesi geçirdi, Sir Galihodin, onu savaş meydanına götürdüğü zaman, bu genç kızın kim olduğunu herkes merak etti. Sir Dinadan görünür görünmez, genç kız kıyafetinde olan Sir Launcelot, Galihodin'in mızrağını kaparak onun üstüne atıldı. Sir Dinadan daima yukarıya, Sir Launcelot'un bulunduğu yere bakıyor ve Sir Launcelot'un yerinde, silahlı bir adamın oturduğunu görüyordu. Fakat Dinadan, genç kız kılığındaki bu mahlukun kılık değiştirip karşısına dikilen Sir Launcelot olabileceğini düşündü ve ödü koptu. Sir Launcelot, Dinadan'ın üstüne öyle bir hızla atıldı ki onu atının kuyruğu üzerinden aşağı fırlattı. Derken Sir Dinadan'ı civarda bulunan bir ormana alay ede ede götürdüler ve soyup bir gömlekle bıraktıktan sonra sırtına bir kadın elbisesi geçirerek savaş meydanına getirdiler. O sırada mızrak oyunu müsabakasının bittiğini işaret eden borular çalındı. Kraliçe Guenever, Sir Dinadan'ın bu halini görünce, orada bulunan herkes gibi katıla katıla güldü. Dinadan, Launcelot'a: "Ne yapalım, sen o kadar hainsin ki elinden bir türlü kurtulamıyorum," dedi. Bundan sonra umumi arzu üzerine mükâfat Sir Launcelot'a verildi, Sir Lamorak de Galis ikinci, Sir Palamides üçüncü, Kral Bagdemagus de dördüncü geliyordu. Böylece bu dört şövalye mükâfat kazandılar. Bütün sarayda büyük bir sevinç ve asil bir ihtişam hüküm sürüyordu. Ertesi gün Kraliçe Guenever ile Sir Launcelot, Kral Arthur'un yanına döndüler. Fakat Sir Lamorak, onlarla gitmeye kesinlikle razı olmadı. Sir Launcelot, "Eğer bizimle gelirseniz, Sir Gawaine ile kardeşlerine, size asla fenalık yapmamaları için Kral Arthur'un emir vermesini sağlarım," dedi. Sir Lamorak, "Bu husta ne Sir Gawaine, ne de kardeşlerine güvenebilirim," dedi; "Sir Launcelot, şunu da bilmelisiniz ki, Lordum Kral Arthur'un hatırını saymazsam, Sir Gawaine ile de kardeşleriyle de kolayca başa çıkabilirim, fakat onlara güvenebileceğimi asla söyleyemem. Size rica ediyo-

rum, benim tarafımdan Lordum Arthur'a ve Yuvarlak Masa'nın bütün Lordlarına selam söyleyin. Nereye gidersem gideyim, sizlere elimden geldiği kadar hizmet edeceğimi bildirin. Daha geçenlerde Sir Palamides, Lordum Arthur'un akrabalarını müşkül vaziyete düşürdüğü zaman, onların intikamını aldım." Bundan sonra Sir Lamorak ile Sir Launcelot birbirlerinden ağlaşarak ayrıldılar.

L. BÖLÜM

Öldürülmek maksadıyla Sir Tristram'ın bir mızrak oyunu müsabakasına haince nasıl getirildiği ve nasıl hapsedildiği.

Şimdi bu meseleyi bırakarak Sir Tristram'dan bahsedelim. Kral, Kraliçe, Sir Launcelot ve Sir Lamorak'ı bırakalım; çünkü bu kitap esas itibarıyla Sir Tristram'a dairdir. Şimdi Kral Mark'ın, Sir Tristram'a karşı hazırladığı hıyaneti anlatmaya başlayacağız. Cornwall sahillerinde büyük bir mızrak oyunu müsabakası ilan edildi. Bu müsabaka, Sir Launcelot'u öldürmek veya onu tamamen mahvederek şerefini lekelemek maksadıyla Yüksek Prens Sir Galahalt ve Kral Bagdemagus tarafından düzenleniyordu. Sir Launcelot daima en yüksek mükâfatı aldığı için Prens ile Kral ona karşı bir mızrak oyunu müsabakası hazırlamışlardı. Gayeleri Kral Mark'a da anlatıldığı zaman, Kral Mark son derece sevindi. Derken Kral Mark, bu müsabakaya Sir Tristram'ı da göndermeyi düşündü; fakat Sir Tristram'ın hiç kimse tarafından tanınmaması ve Yüksek Prens'in onu Sir Launcelot zannetmesi için kıyafet değiştirmesi lazımdı. Sir Tristram, bu mızrak oyunu müsabakasına gitti. Sir Launcelot, orada bulunmuyordu, fakat kıyafet değiştirmiş bir şövalyenin bu kadar büyük kahramanlıklar yaptığını görenler, onun Sir Launcelot olduğunu sandılar. Kral Mark ise bu şövalyenin Sir Launcelot olduğunu açıkça söyledi. O zaman Yüksek Prens ve Kral Bagdemagus, şövalyeleriyle beraber onun üstüne öyle bir çullandı ki Sir Tristram'ın onlara karşı koyabilmesine herkes hayret etti. Vaziyetinin son derece müşkül olmasına rağmen, Sir Tristram, o mızrak oyunu müsabakasında mükâfatı kazandı. Orada birçok şövalyeyi yaraladı ve onlar da Sir Tristram'ı fena halde yaraladılar. Mızrak oyunu müsabakası bit-

tikten sonra, bu şövalyenin Sir Tristram de Liones olduğu anlaşıldı. Kral Mark taraftarlarının hepsi Sir Tristram'ın yaralanmasına memnun oldular, diğerleri ise buna üzüldüler; çünkü İngiltere ülkesinde Sir Tristram'dan fazla Sir Launcelot'tan nefret edilirdi. Derken Kral Mark, Sir Tristram'a yaklaşarak, "Sevgili yeğenim, yaralanmanıza müteessir oldum," dedi. Sir Tristram, "Çok teşekkür ederim, Lordum" dedi. Kral Mark, Sir Tristram'a karşı duyduğu sevginin büyüklüğünü ispat etmek için onu bir tahtırevana bindirdi ve "Sevgili yeğenim, size bizzat hekimlik edeceğim," dedi. Böylece Sir Tristram ile yola çıkarak hava kararmadan onu bir şatoya götürdü. Kral Mark, Sir Tristram'a yemek yedirdikten sonra bir içki verdi. Sir Tristram, bu içkiyi içer içmez uykuya daldı. Karanlık basınca Kral Mark onu başka bir şatoya taşıtarak hapse attı; bir kadın ile bir erkeğe de ona yiyecek vermelerini emretti. Sir Tristram uzun zaman bu hapiste kaldı. Onu etrafta gören yoktu ve dünyada hiç kimse ona ne olduğunu bilmiyordu. Güzel Isoud, Sir Tristram'ın ortadan nasıl kaybolduğunu duyunca gizlice Sir Sadok'a gitti ve Sir Tristram'ın nerede olduğunu araştırmasını rica etti. Sir Sadok, Sir Tristram'ın kaybolduğunu öğrenir öğrenmez Kral Mark ve Magons hainleri tarafından hapse atıldığını anladı. Bunun üzerine Sadok ile akrabalarından iki kişi silahlanıp Tintagil Şatosu'na çok yakın bir yerde pusu kurdular. Kral Mark, dört yeğeni ve Magons hainlerinin bir kısmıyla tesadüfen oradan geçti. Sir Sadok, onları görür görmez pusudan çıkarak hücuma geçti. Kral Mark, Sir Sadok'u görünce, çabucak kaçtı. Sir Sadok orada Kral Mark'ın yeğenlerinin dördünü de öldürdü. Magons hainleri de, Sir Sadok'un akrabalarından birini, boynundan büyük bir yara açarak öldürdüler. O zaman Sir Sadok bunu yapanın canına kıydı. Sonra yola çıkıp Liones ismini taşıyan bir şatoya vardı ve orada Kral Mark'ın hainliğini ve kötülüğünü öğrendi. Bu şatoda oturanlar Sir Sadok ile beraber Arbvay denilen bir şatoya gittiler. O civardaki kasabada, değerli bir şövalye olan kethüda Sir Dinas'ı buldular. Sir Sadok, Sir Dinas'a, Kral Mark'ın bütün kötülüğünü anlattığı zaman, Sir Dinas böyle bir Kral'a meydan okuyup ondan aldığı bütün toprakları geri vereceğini söyledi. Diğer birçok şövalye de Sir Dinas'ın fikrine katıldı. Bundan sonra Sir Sadok ve Sir Dinas'ın tavsiyesi üzerine, Liones ülkesinin bütün kasabalarına ve şatolarına erzak yığıldı ve mümkün olduğu kadar çok asker toplandı.

LI. BÖLÜM

Sözde Papa tarafından yazılan sahte mektupları Kral Mark'ın nasıl hazırlattığı ve Sir Percivale'in, Sir Tristram'ı hapisten nasıl çıkardığı.

Şimdi gene Kral Mark'tan bahsedelim. Kral Mark, Sadok'un elinden kurtulduktan sonra Tintagil Şatosu'na gitti ve orada bağırıp çağırmaya başlayarak eli silah tutan her erkeğin zırhlarını giymelerini söyledi. Şatodakiler etrafı aradılar, Kral Mark'ın dört yeğeninin ve Magons hainlerinin cesetlerini buldular. Kral, onların küçük bir kiliseye gömülmelerini istedi, sonra savaşmak zorunda olduğunu anladığı için kendi tebaasına mensup her insanın silahlanmasını bütün memlekette ilan ettirdi. Kral Mark, Sir Sadok ile Sir Dinas'ın, Liones memleketinde nasıl isyan ettiklerini öğrenince, hileler ve hıyanetler tasarladı. Ve şunu düşündü: Sözde Papa tarafından yazılan mektupları, yabancı bir kâtip, Kral Mark'a getirmişti. Bu mektuplarda, Kral Mark, Papa'nın lanetine uğramak istemiyorsa, ordusuyla beraber hazırlanarak Kudüs'e gelmesi ve kâfirlere karşı açılacak savaşta Papa ile birleşerek yardım etmesi isteniyordu. Bu kâtip gelince, Kral Mark onu derhal mektuplarla beraber Sir Tristram'ın yanına gönderdi ve ona şöyle demesini istedi: Kral Mark'ın kâfirlere karşı açılan harbe katılabilmesi için Sir Tristram'ın hapisten çıkarak bütün iktidarı kendi eline alması gerekiyordu. Sir Tristram bu haberi alınca, "Ah, Kral Mark, sen eskiden beri haindin ve daima hain kalacaksın," dedi; "kâtip sen Kral Mark'a benim tarafımdan şunları söyle: Madem ki onu, yeryüzünde Tanrı'nın mümessili olan Papa çağırttı, oraya kendisi gitsin. O hain Kral'a söyle, hapisten çıksam dahi, oraya onun emriyle gitmem, çünkü dürüstlükle yaptığım hizmetlere karşılık çok iyi mükâfatlandırıldığımı artık anlamış bulunuyorum." Bunun üzerine kâtip, Kral Mark'ın yanına dönerek Sir Tristram'dan aldığı cevabı söyledi. Kral Mark, "Ben onu buna rağmen aldatacağım," dedi. Odasına giderek sahte mektuplar yazdı. Bu mektuplarda, Papa'nın, Sir Tristram'ın bizzat gelerek kâfirlere karşı harp açmasını arzu ettiği kesinlikle bildiriliyordu. Kâtip, Sir Tristram'ın yanına gidip bu mektupları verince, Sir Tristram, onlara baktı ve onların Kral Mark tarafından uydurulduğunu derhal anladı. Sir Tristram, "Ah,

sen daima haindin Kral Mark, hayatının sonuna kadar da hain olarak kalacaksın!" dedi. Bundan sonra kâtip, Sir Tristram'dan ayrılarak gene Kral Mark'ın yanına döndü. O sırada dört yaralı şövalye Tintagil Şatosu'na gelmişti, birinin boynu hemen hemen kopmak üzere idi, bir diğerinin kolu kesilmişti, üçüncüsünün vücudunu bir mızrak delmişti, dördüncüsünün dişleri kırılmıştı. Bu dört şövalye Kral Mark'ın huzuruna çıktıkları zaman, "Kral, ne diye kaçmıyorsun? Bütün memleketin senin aleyhine ayaklandığı aşikâr!" diye haykırdılar ve bunu duyan Kral Mark, sonsuz bir hiddete kapıldı. Bütün bunlar olup biterken, Sir Percivale de Galis, Sir Tristram'ı aramak üzere bu memlekete geldi. Sir Percivale, Sir Tristram'ın hapiste olduğunu duyunca, şövalyeliği sayesinde onu hapishaneden çıkardı. Sir Tristram kurtulduğu zaman, Sir Percivale ile Sir Tristram buluştuklarına son derece sevindiler. Sir Tristram, Sir Percivale'e, "Eğer bu civarda kalacaksanız ben de sizinle geleyim," dedi. Percivale, "Hayır, Gal'e gitmem gerektiği için bu memlekette kalamam," dedi. Bundan sonra, Sir Percivale, Sir Tristram'dan ayrılarak, doğru Kral Mark'a gitti ve ona Sir Tristram'ı nasıl kurtardığını anlattı, Kral'ın bu şövalyeyi hapse atmakla çok büyük bir şerefsizlik yaptığını da söyledi: "Çünkü o, bugün yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en meşhurudur. Şunu da biliniz ki, dünyanın en asil şövalyeleri Sir Tristram'ı severler ve eğer Sir Tristram size karşı savaş açarsa, kendinizi koruyamazsınız." Kral Mark, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "fakat ben Sir Tristram'dan hoşlanmam, çünkü o, benim Kraliçem ve Karım Güzel Isoud'a âşık." Sir Percivale, "Ayıp! Böyle söz söylemeye utanmıyor musunuz?" dedi; "Sir Tristram'ın dayısı değil misiniz? O, sizin yeğeniniz değil mi? Sir Tristram kadar asil bir şövalyenin, dayısının karısıyla münasebette bulunabileceğini aklınıza bile getirmemeniz lazım. Ancak o, dünyanın en güzel kadınlarından biri sayılan Kraliçenizi belki hiçbir günah işlemeden sevmektedir." Sir Percivale, bunları söyledikten sonra Kral Mark'tan ayrıldı. Kral Mark ise, Sir Tristram'a hiçbir suretle fenalık yapmayacağını Sir Percivale'e vaat ettiği halde, yeni yeni hıyanetler tasarladı. Böylece, kethüda Sir Dinas'a derhal haber göndererek, topladığı bütün askerleri dağıtmasını söyledi, "Çünkü ben bizzat Roma'daki Papa'nın yanına giderek kâfirlerin aleyhine savaş açacağım ve böyle bir savaş halkı Kralınıza karşı ayaklandırmaktan çok daha hayırlı olur," dedi. Kethüda Sir Dinas,

Kral Mark'ın kâfirlere karşı savaşacağını öğrenince toplamış olduğu askerleri derhal dağıttı. Halk dağıldıktan, bütün askerler evlerine barklarına döndükten sonra, Kral Mark, Sir Tristram'ın Güzel Isoud ile beraber olduğunu gördü. Kral Mark, Sir Percivale'e verdiği sözü bozarak, Sir Tristram'ı haince yakalayıp hapse attırdı. Kraliçe Isoud, Sir Tristram'ın hapiste olduğunu öğrenince son derece üzüldü. Derken Sir Tristram, Güzel Isoud'a bir mektup göndererek, Kraliçe'nin daima sadık sevgilisi olarak kalmasını diledi, buna razı olduğu takdirde Güzel Isoud'tan ikisi için bir gemi hazırlatmasını istedi, çünkü o zaman Logris ülkesine beraberce gidebilirlerdi. Güzel Isoud, Sir Tristram'ın mektubundaki sözlerini ve ne yapmak istediğini anlayınca ona mektupla cevap verdi; rahat olmasını, zira gemiyi hazırlatacağını ve her şeyi tertip edeceğini bildirdi. Bundan sonra, Güzel Isoud, Sir Dinas ile Sadok'u çağırttı, herhangi bir vesile ile Kral Mark'ı hapse atmalarını ve Sir Tristram ile Logris ülkesine varıncaya kadar onu hapisten çıkarmamalarını rica etti. Kethüda Sir Dinas, Kral Mark'ın hıyanetini öğrenince, Güzel Isoud'un arzusunu yerine getireceğine dair söz verdi ve Kral Mark'ın hapse atılacağını Kraliçe'ye bildirdi. Her şey kararlaştırdıkları gibi yapıldı. Hapisten çıkarılan Sir Tristram, Güzel Isoud ile derhal gidip kendileriyle beraber gelecek olan adamlara fikir danıştı.

LII. BÖLÜM

Sir Tristram ile Güzel Isoud'un İngiltere'ye nasıl geldikleri ve Sir Launcelot'un onları Joyous Gard'a nasıl götürdüğü.

Bundan sonra Güzel Isoud ile Sir Tristram gemilerine bindiler ve denizler aşarak bu memlekete vardılar. Onlar bu memlekete ayak bastıktan dört gün sonra, Kral Arthur'un bir mızrak oyunu müsabakası hazırladığı ilan edildi. Sir Tristram, bu mızrak oyunu müsabakasının yapılacağını duyar duymaz Güzel Isoud ile beraber kıyafet değiştirerek, müsabakaya gitti; Sir Tristram, orada savaşan birçok şövalye gördü ve onların arasına katıldı. Hikâyemizi kısa keserek, Yuvarlak Masa'nın on dört şövalyesini yere serdiğini söyleyelim. Sir Launcelot, bütün bu şövalyelerin böyle mağlup olduğunu görünce, Sir Tristram'a doğru döndü. Sir Launcelot'un savaş meydanına girdiğini fark eden Güzel

Isoud, ona bir yüzük göndererek, bu şövalyenin Sir Tristram de Liones olduğunu bildirdi. Sir Launcelot, Sir Tristram'ın orada bulunduğunu anladığı zaman son derece sevindi ve savaşmaktan vazgeçti. Sir Tristram'ın nereye gittiğini görerek onu takip etti ve iki şövalye buluştukları için büyük bir sevinç duydular. Böylece, Sir Launcelot, Sir Tristram ile Güzel Isoud'u Joyous Gard'a götürdü. Sir Launcelot, kendi şatosu olan Joyous Gard'ı şahsen elde etmişti. Sir Launcelot, Sir Tristram ile Güzel Isoud'un bu şatoyu kendi evleri saymalarını rica etti. Joyous Gard, o kadar mükemmel bir tarzda hazırlanmıştı ki şahane bir kral ile bir kraliçenin orada oturmaları çok münasip olurdu. Sir Launcelot bütün adamlarına, kendisine gösterdikleri hürmet ve sevgiyi, Sir Tristram ile Güzel Isoud'a da aynı derecede göstermelerini ve onları da aynı şekilde sevmelerini emretti.

Bundan sonra, Sir Launcelot, Kral Arthur'un yanına gitti ve Kraliçe Guenever'e son mızrak oyunu müsabakasında şahane şekilde savaşan şövalyenin Sir Tristram olduğunu söyledi. Sir Tristram'ın, Kral Mark'a rağmen, Güzel Isoud'u da yanında getirdiğini bildirdi. Kraliçe Guenever ise bütün bunları Kral Arthur'a anlattı. Kral Arthur, Sir Tristram'ın, Kral Mark'ın elinden kurtularak kaçtığını ve Güzel Isoud'u da beraberinde getirdiğini öğrenince son derece memnun oldu. Böylece, Kral Arthur, Sir Tristram'ın hatırı için, mayısın birinci günü Joyous Gard'a çok yakın olan Lonazep Şatosu'nun önünde bir mızrak oyunu müsabakası yapılacağını ilan ettirdi. Kral Arthur'un kararı şu idi: Bu memleketin, Cornwall'un ve Kuzey Gal'in bütün şövalyeleri; İrlanda'nın, İskoçya'nın, Gal'in diğer kısımlarının, Gore'in, Surluse'un, Listinoise'in, Northumberland'ın ve o civarda Kral Arthur'a bağlı bütün toprakların şövalyeleriyle savaşacaktı. Bu mızrak oyunu müsabakası ilan edildiği zaman birçok şövalye sevindi, birçokları da memnun olmadı. Launcelot, Arthur'a, "Efendim, ilan ettiğiniz bu müsabaka yüzünden maiyetinizde bulunan bizleri büyük bir tehlikeye maruz bırakıyorsunuz," dedi; "zira bize karşı büyük bir kıskançlık hisseden birçok şövalye var; müsabaka günü onlarla karşılaştığımız zaman müşkül vaziyete düşeceğiz." Arthur, "Benim için bunun ehemmiyeti yok," dedi; "kimlerin üstün olduğunu orada ispat edeceğiz." Sir Launcelot, Kral Arthur'un bu mızrak oyunu müsabakasını niçin yaptığını anlayınca, Güzel Isoud'un, müsabakavı, mevkiine uygun bir tarzda,

gizli bir yerden seyredebilmesi için tertibat aldı.

Şimdi, akıllarına gelen her türlü eğlencelerle, her gün beraberce hoş vakit geçiren Sir Tristram ile Güzel Isoud'dan bahsedelim. Sir Tristram'ın ava çıkmadığı gün yoktu, çünkü bu şövalyenin o sırada yeryüzünde yaşayan avcıların en iyisi, her türlü boru çalmak hususunda en maharetlisi olduğu rivayet edilirdi. Kitaplarda söylendiğine göre, avcılığa dair bütün münasip tabirler, boru çalmak sanatının bütün incelikleri Sir Tristram'dan gelirdi. Şahin uçurmaya dair bütün tabirleri, av hayvanı cinslerini, avlanan farklı hayvanlara göre borunun nasıl çalınacağını ve bütün av tabirlerini ilk o bulmuştu. Böylece herkes, kıyamet gününe kadar Sir Tristram'ı methedecek, ruhunu huzuru için dua edecekti.

LIII. BÖLÜM

Güzel Isoud'un tavsiyesi üzerine Sir Tristram'ın silahlanıp yola nasıl çıktığı ve Sir Palamides ile nasıl karşılaştığı.

Günün birinde Güzel Isoud, Sir Tristram'a, "Burada, yabancı bir memlekette olduğunuzu, etrafınızda tehlikeli birçok şövalye bulunduğunu düşünmemenize hayret ediyorum," dedi; "Kral Mark'ın hainliğini bildiğiniz halde, ava böylece silahlanmadan çıkıyorsunuz. Sizi mahvedebilirler." Sir Tristram, "Benim güzel Lady'm, sevgilim!" dedi; "affınızı rica ediyorum; artık silahlanmadan yola çıkmam." Böylece, Sir Tristram her gün silahlanıp ava çıktı. Hizmetkârları da kalkanıyla mızrağını taşıyorlardı. Derken, günün birinde, mayıs ayından önce, Sir Tristram, bir geyiği hızla kovalıyordu; bu geyik, güzel bir çeşmenin yanından geçti. Bunun üzerine Sir Tristram, atından indi ve şırıl şırıl akan sudan içebilmek için miğferini çıkardı. Tam o sırada Havlayan Hayvan'ın çeşmeye yaklaştığını duydu ve hayvanı gördü. Bu hayvana gözü ilişir ilişmez Sir Tristram miğferini başına geçirdi; çünkü Havlayan Hayvan'ın peşinden giden Sir Palamides'in görüneceğini tahmin etti. O aralık, asil bir ata binmiş silahlı bir şövalye yaklaştı. Sir Tristram, ismi Breuse Sans Pitié olan bu şövalye ile selamlaştı ve onunla birçok şeyden konuştu. Derken, asil şövalye Sir Palamides göründü. Onunla da selamlaştılar ve birbirlerine nezaketle hitap ettiler. Sir Bre-

use Sans Pitié, "Aziz şövalyeler, size verecek haberlerim var," dedi. Diğer iki şövalye de, "Ne gibi haberler?" dediler. Breuse Sans Pitié, "Efendim, Kral Mark, kendi şövalyeleri tarafından hapse atıldı," dedi; "bütün bunlar da Sir Tristram'ın hatırı için yapıldı; zira Kral Mark, Sir Tristram'ı iki defa hapsetmişti; bir defasında asil şövalye Sir Tristram'ı, Sir Percivale hapisten kurtardı. Son defasında ise onu Kraliçe Güzel Isoud hapisten çıkardı ve hiç gizlenmeden onunla beraber bu ülkeye geldi. Bütün bunlar olup biterken de, şu kötü hain Kral Mark hapiste bulunuyor." Sir Palamides, "Söylediğiniz doğru mu?" dedi. "Eğer doğru ise pek yakında Sir Tristram'dan haber çıkar. Benim Güzel Isoud'u sevmem meselesine gelince, aşkımı ispat etmeye cesaretim var. Hayatının sonuna kadar dünyanın diğer bütün Lady'lerinden fazla ona hizmet edeceğim." Böylece durup konuşurken, büyük bir ata binmiş olan, tepeden tırnağa kadar silahlı bir şövalyenin kendilerine doğru yaklaştığını gördüler; hizmetkârlarından biri kalkanını, diğeri de mızraklarını taşıyordu. Bu şövalye, onları görür görmez kalkanını ve mızrağını alarak savaşmaya hazırlandı. Sir Tristram, "Aziz arkadaşlarım, şurada bizimle savaşmak isteyen bir şövalye var, bakalım onunla hangimiz çarpışacak. Bu şövalyenin Kral Arthur'un sarayından olduğu besbelli," dedi. Sir Palamides, "Çok geçmeden onunla çarpışan olur," dedi; "zira ben, bu Havlayan Hayvan'ın takibi esnasında savaşmak isteyen hiçbir şövalyeyi reddetmedim." Breuse Sans Pitié, "Bu Havlayan Hayvan'ı sizin kadar ben de takip edebilirim," dedi. Sir Palamides, "Öyleyse benimle savaşacaksınız," dedi. Böylece Sir Palamides, diğer şövalyeye doğru döndü. Son derece asil olan Sir Bleoberis isimli bu şövalye, Sir Launcelot'un yakın akrabası idi. Bu iki şövalye öyle bir şiddetle çarpıştılar ki Sir Palamides atıyla beraber yere yuvarlandı. Derken, Sir Bleoberis yüksek sesle, "Savaşa hazırlan kötü hain şövalye, Breuse Sans Pitié!" diye bağırdı; "ihanet ettiğin asil şövalyelerin ve Lady'lerin hatırı için seninle sonuna kadar savaşacağım." Kötü ve hain şövalye, Breuse Sans Pitié, Sir Bleoberis'in söylediklerini duyunca, atının dizginlerini koyuverdiği gibi çabucak kaçtı; çünkü Sir Bleoberis'ten ödü kopardı. Sir Bleoberis, onun kaçtığını görünce, onu dere tepe hızla kovalamaya başladı. Kaçan Sir Bleoberis'in önüne tesadüfen Yuvarlak Masa'nın üç şövalyesi çıktı. Bunlardan birinin ismi Sir Ector de Maris, diğerinin ismi Sir Percivale de Galis, değerli ve ce-

sur bir şövalye olan üçüncüsünün ismi de Sir Harry le Fise Lake idi. Sir Percivale'in ise, kendi arasında yaşayan şövalyelerin en iyilerinden, en cüretkârlarından biri olduğu söylenirdi. Breuse, bu şövalyeleri görünce, doğru onlara yaklaştı, bağırarak onlardan imdat istedi. Sir Ector, "Niçin imdat istiyorsunuz?" dedi. Sir Breuse, "Ah, sevgili şövalyelerim!" dedi. "Beni kovalayan, dünyanın en hain, en korkak, en kötü şövalyesidir. İsmi Breuse Sans Pitié; eğer eline düşersem, beni hiç çekinmeden merhametsizce öldürür." Sir Percivale, "Bizim yanımızda kalın, sizi koruruz," dedi. O sırada Sir Bleoberis'in atını hızla sürerek yaklaştığını gördüler. Sir Ector, onunla, diğerlerinden evvel savaşmak için ilerledi. Sir Bleoberis, onların dört kişi, kendisinin de tek başına olduğunu görünce geri dönmek veya yoluna devam etmek hususunda tereddüde düştü. Sonra kendi kendine, "Ben, Yuvarlak Masa'ya mensup bir şövalyeyim," dedi; "verdiğim yemini bozarak ailemin şerefini lekelemektense her şeye katlanarak ilerlemeliyim." O sırada Sir Ector, mızrağını kaldırdı ve Sir Bleoberis'e gayet şiddetli bir darbe indirdi, fakat yere kendisi düştü. Bun gören Sir Percivale, atını bütün hızı ile Sir Bleoberis'e doğru sürdü. Ancak öyle bir darbe yedi ki o da atı ile beraber yere yuvarlandı. Sir Harry, arkadaşlarının ikisinin de yere serildiğini görünce, kendi kendine, "Breuse hiçbir zaman bu kadar yiğitlik göstermemiştir," dedi. Sonra atını çevirerek Bleoberis ile karşılaştı. Atları ile beraber yerlere yuvarlandılar; fakat Sir Bleoberis'in atı derhal kalkmaya başladı. Bunu gören Sir Breuse, hızla ileri atıldı, tekrar tekrar vurarak yerde yatan Sir Bleoberis'i öldürmek istedi. O sırada Sir Harry le Fise Lake, çevik bir hareketle ayağa kalktı ve Sir Breuse'ün atını dizginlerinden tutarak, "Ayıp, utanın!" dedi;."Yere düşen bir şövalyeye hiçbir zaman vurulmaz; üstelik de, kahramanlıklarına bakacak olursak bu şövalyenin şerefsiz olduğunu söyleyemeyiz. Şimdi yerde yattığı halde, şerefli bir tarzda hareket ettiğini, son derece değerli şövalyeleri mağlubiyete uğrattığını gördük." Sir Breuse, "Onu bu yüzden bırakacak değilim," dedi. Sir Harry, "Şimdilik senin için onu bırakmaktan başka çare yok," dedi. Sir Breuse, hakikaten başka çare olmadığını istediğini yapamayacağını anlayınca,tatlı tatlı konuşmaya başladı. O zaman Sir Harry onu serbest bıraktı. Sir Breuse ise derhal atını Sir Bleoberis'in üstüne sürdü, onu öldürürcesine üstüne çullandı. Sir Harry, onun bu kadar feci bir tarzda ha-

reket ettiğini görünce, "Hain şövalye, ayıp sana, onu bırak!" diye bağırdı ve Sir Breuse ile savaşmak için atına binmek istedi. Sir Breuse, atına henüz binmek üzere olan Sir Harry'nin üstüne saldırarak vura vura onu atı ile beraber yere serdi. Değerli şövalye Sir Harry'yi az kalsın öldürecekti. Bunu gören Sir Percivale, "Hain şövalye, ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Sir Percivale atına biner binmez, Sir Breuse de kendi atına atlayarak tabana kuvvet kaçmaya başladı. Sir Percivale ile Sir Harry onu hızla kovalıyorlardı, fakat onlar kovaladıkça aralarındaki mesafe artıyordu. Bu nedenle geriye dönerek Sir Ector de Maris ile Sir Bleoberis'in yanına geldiler. Sir Bleoberis, "Ah, aziz şövalyeler, ne diye bu hain ve kötü adamın imdadına yetiştiniz?" dedi. Sir Harry, "A, o şövalye kimdir?" dedi. "Onun hain, alçak ve kötü bir şövalye olduğunu çok iyi biliyorum." Bleoberis, "Efendim o, dünyanın en alçak şövalyesidir," dedi; "Lady'leri mahveder, iyi şövalyeleri, bilhassa Arthur'unkileri öldürür." Sir Ector, "Sizin isminiz nedir?" dedi. Bleoberis, "Benim ismim Sir Bleoberis de Ganis," dedi. Ector, "Eyvah! Benim sevgili yeğenim, beni affedin, ben Sir Ector de Maris'im," dedi. Bunun üzerine Sir Percivale ve Sir Harry, Bleoberis ile buluştukları için çok sevindiler. Fakat aynı zamanda, Sir Breuse'ü ellerinden kaçırdıklarına üzüldüler ve bu yüzden büyük bir kedere düştüler.

LIV. BÖLÜM

Sir Palamides'e; bu şövalyenin Sir Bleoberis ve Sir Ector ile nasıl karşılaştığına ve Sir Percivale'e dair.

Böyle durdukları sırada Sir Palamides geldi. Sir Palamides, Bleoberis'in kalkanını yerde görünce, "Bu kalkanın sahibi karşıma çıksın," dedi; "şu civarda bulunan bir çeşmenin yanında beni yere serdiği için onunla ayakta savaşmak istiyorum." Sir Bleoberis, "Sana burada cevap vermeye hazırım," dedi; "yalnız şunu iyi bil ki, şövalye, seni yere seren bendim, ismim de Bleoberis de Ganis." Palamides, "Seninle karşılaştığıma memnunum, sen de şunu bil ki, benim ismim kâfir Sir Palamides'tir," dedi. Bu iki şövalye, birbirlerinden öldüresiye nefret ediyorlardı. Ector, "Sir Palamides," dedi; "ister sen ol, isterse dünyanın herhangi bir şövalyesi olsun, bizim ailemizden birinin canına kıyan

adamın muhakkak surette öldürüleceğini anlamanı istiyorum. Onun için eğer ille savaşmak istiyorsan, git Sir Launcelot'u veya Sir Tristram'ı bul; onlarla boy ölçüşebilirsin." Sir Palamides, "Onlarla karşılaştım, fakat bu karşılaşmadan hiçbir zaman şeref kazanamadım," dedi. Sir Ector, "Onlar dışında, sizinle başa çıkabilen bir şövalye yok mu?" dedi. Palamides, "Evet, üçüncü bir şövalye de vardı," dedi; "fevkalade değerli bir şövalye idi; kendi akranları arasında onun kadar iyisini hiç görmemiştim. Eğer yaşayıp da daha kuvvetlenseydi, bugün yeryüzünde onun bir eşine daha rastlayamazdınız. İsmi Sir Lamorak de Galis idi. Bir mızrak oyunu müsabakasında savaşırken, beni ve diğer otuz şövalyeyi yere sererek mükâfatı kazanmıştı. Oradan ayrılacağı sırada Sir Gawaine ile kardeşleri karşısına çıktılar ve onu alçakçasına güç bela öldürdüler. Bu ölüm, değerli bütün şövalyeler için büyük bir kayıptır. Sir Percivale, kardeşi Sir Lamorak'ın öldüğünü duyunca, baygın bir halde atından düştü. Onun büyük ıstırabı, dünyada hiçbir şövalyenin ıstırabıyla ölçülemezdi. Sir Percivale ayağa kalktığı zaman, "Ah, benim iyi ve asil kardeşim Sir Lamorak," dedi; "artık hiçbir zaman birbirimizi göremeyeceğiz. Bu koskoca dünyada, hiç kimse, o yaşta, onun kadar değerli bir şövalye bulamaz. Babamız Kral Pellinore'un ölümü sanki kâfi gelmiyormuş gibi, şimdi de sevgili kardeşimiz Sir Lamorak'ın ölümünün verdiği acıya tahammül edeceğiz." O sırada Kral Arthur'un sarayından gelen bir uşak onlara, Lonazep'te yapılacak olan büyük mızrak oyunu müsabakasını, saydığımız memleket şövalyelerinin, Cornwall'lularla Northgalis'lilerin; bu müsabakaya gelen bütün şövalyelerle nasıl savaşacaklarını anlattı.

LV. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Sir Dinadan ile nasıl karşılaştığı, neler konuştukları ve Sir Tristram'ın Gawaine'in kardeşlerine söyledikleri.

Şimdi gene Sir Tristram ile meşgul olalım. Sir Tristram ava çıktığı sırada, onu bu memlekette aramaya gelen Sir Dinadan ile karşılaştı. Tristram'a ismini söyleyen Dinadan, Sir Tristram'ın ismini söylememesi üzerine hiddetlendi, "Sizin gibi aptal bir şövalyeyi biraz evvel

gördüm," dedi; "bir çeşmenin yanına uzanmıştı; uyuyormuş gibi bir hali vardı; bir tek şey söylemeden bir budala gibi sırıtarak yatıyordu. Kalkanı yerde idi, atı da yanında duruyordu. Onun bir âşık olduğuna eminim." Sir Tristram, "Ah güzel efendim, siz de bir âşık değil misiniz?" dedi. Sir Dinadan, "Haydi canım, yazıklar olsun o sanatın erbabına," dedi. Sir Tristram, "Öyle söylemeyin," dedi; "ancak âşık olan şövalyeler kahramanlıklar yapabilirler." Sir Dinadan, "Söylediğinizi kabul ediyorum," dedi; "madem ki bir âşıksınız, bana isminizi söyleyiniz, yoksa sizinle savaşırım." Sir Tristram, "Size ismimi söylemeyişim, benimle savaşmanıza sebep olamaz," dedi; "benim ismimi şimdilik öğrenemeyeceksiniz." Dinadan, "Ayıp sana, utan!" dedi. "Bana ismini söylemeye cesaretin yok, sen ne biçim bir şövalyesin! Seninle savaşacağım." Sir Tristram, "Dur bakalım, bir düşüneyim," dedi; "ancak canım isterse savaşırım ve eğer savaşırsam benimle boy ölçüşemezsiniz." Sir Dinadan, "Yazıklar olsun sana, korkak!" dedi. Böylece durdukları sırada bir şövalyenin kendilerine doğru yaklaştığını gördüler. Sir Tristram, "İşte bakın, sizinle savaşmak isteyen bir şövalye geliyor," dedi. Sir Dinadan gelene bakar bakmaz, "İşte çeşmenin yanına yatıp da yarı uyuyan, yarı uyanık olan aptallaşmış şövalyenin ta kendisi," dedi. Sir Tristram, "Kalkanı mavi renkle örtülü olan bu şövalyeyi ben çok iyi tanıyorum," dedi; "Northumberland Kralı'nın oğlu; ismi de Epinegris, tanıdığım âşıkların en büyüklerinden biri. Güzel bir Lady olan, Gal Kralı'nın son derece güzel bir kızı var; onu seviyor. Eğer onunla savaşmayı teklif ederseniz, razı olacağını zannederim. O zaman, bir âşığın mı, yoksa sizin gibi hiçbir Lady'yi sevmeyen bir insanın mı daha iyi şövalye olduğu anlaşılır." Sir Dinadan, "Öyle olsun, şimdi neler yapacağımı göreceksiniz," diyerek gelen şövalyeye yüksek sesle hitap etti: "Şövalye, benimle savaşmaya hazırlan, zira birbirleriyle savaşmak, seyyar şövalyelerin âdetidir." Epinegris, "Efendim, istese de istemese de bir şövalyeyi savaşmaya mecbur etmek, siz seyyar şövalyeler, için şart mıdır?" dedi. Dinadan, "Hazırlan, çünkü bu benim için şarttır," dedi. Bunun üzerine atlarını mahmuzlayarak şiddetle çarpıştılar ve Epinegris, Sir Dinadan'ı yere serdi. O zaman Sir Tristram, Sir Dinadan'a yaklaşarak, "Eh, nasılsınız bakalım? Bana kalırsa başarıyı âşık elde etti," dedi. Sir Dinadan, "Yazıklar olsun sana, seni gidi korkak seni," dedi; "eğer iyi bir şövalye isen, benim intikamımı al!"

Sir Tristram, "Hayır, olamaz, şimdi savaşmaya niyetim yok," dedi; "atına bin de buradan gidelim." Sir Dinadan, "Seninle dostluk etmekten beni Tanrı korusun," dedi; "seninle karşılaşalı beri her şey uğursuz gitti." Böylece yola çıktılar. Sir Tristram, "Belki size, Sir Tristram'a ait haberler verebilirim," dedi. Dinadan, "Seninle dostluk etmekten Tanrı beni korusun" dedi; "Sir Tristram eğer senin yanında bulunsaydı, başına kim bilir ne felaketler gelirdi?" Bunun üzerine iki şövalye birbirlerinden ayrıldılar. Sir Tristram, "Efendim, sizinle belki başka yerlerde de buluşurum," diyerek Joyous Gard'a gitti. Kasabada büyük bir patırtı ve gürültü duydu. Sir Tristram, "Bu gürültü nedir?" dedi. Etrafındakiler, "Efendim, bu şatoda uzun zamandan beri bizimle beraber oturan bir şövalye var," dediler; "az önce iki şövalye tarafından öldürüldü. Şövalyemizin öldürülmesinin yegâne sebebi de, Sir Launcelot'un Sir Gawaine'den daha iyi bir şövalye olduğunu söylemesi." Sir Tristram, "Efendisini methetmesi, bir şövalyenin öldürülmesine sebep teşkil etmez," dedi. Kasabanın adamları, "Evet, ama bu sözleriniz bizim ne işimize yarar ki?" dediler. "Eğer Sir Launcelot burada olsaydı, o hain şövalyelerden intikamımızı alırdık." Sir Tristram, kasaba halkının bu sözlerini duyunca kalkanıyla mızrağını getirtti, hızla ilerleyerek kısa bir müddet içinde iki şövalyeye yetişti ve geriye dönmelerini, yaptıkları kötü hareketi tamir etmelerini istedi. Şövalyelerden biri, "Neyin hesabını vermemizi istiyorsun?" dedi. Bunun üzerine Sir Tristram ile şövalye, birbirlerine hücum ederek şiddetle çarpıştılar ve Sir Tristram, şövalyeyi atının kuyruğu üzerinden yere yuvarladı. O zaman ikinci şövalye, Sir Tristram'a doğru döndü; fakat Sir Tristram, ona da aynı şeyi yaptı. Bunun üzerine bu iki şövalye, atlarından çabucak kurtuldular ve sonuna kadar çarpışmak için kalkanlarını kaldırıp, kılıçlarını çektiler. Sir Tristram, "Şövalyeler, nereden geldiğinizi ve isimlerinizi söyleyeceksiniz," dedi; "belki de siz, elimden kolay kurtulmaması gereken adamlarsınız; belki de öyle bir memleketten gelen öyle kimselersiniz ki bütün kötü hareketlerinize rağmen sizi rahat bırakırım." İki şövalye, "Sana ismimizi söylemekten çekinmediğimize emin ol," dediler; "birimizin ismi Agravaine, diğerimizin de Gaheris; değerli şövalye Sir Gawaine'in kardeşleri ve Kral Arthur'un yeğenleriyiz." Sir Tristram, "Peki," dedi; "Kral Arthur'un hatırı için bu sefer size bir şey yapmayacağım; fakat, Sir Gawaine'in ve bu kadar büyük bir aileden

gelen sizin gibi dört kardeşin, bu kadar kötü şöhret salması utanılacak bir şey. Bu ülkede, iyi şövalyeleri en çok sizin mahvettiğiniz, onların en büyük katili olduğunuz söyleniyor. Sir Gawaine'e uyarak, sizlere çok üstün birisini, asil şövalye Sir Lamorak de Galis'i öldürdüğünüzü daha demin duydum; keşke Tanrı bana, Sir Lamorak öldürülürken onun yanında bulunmayı nasip etseydi!" Sir Gaheris, "Onun yanında bulunsaydın, sen de aynı yolun yolcusu olurdun," dedi. Sir Tristram, "Aziz şövalye, bunu yapabilmeniz için daha kalabalık olmanız lazımdı," diyerek onlardan ayrılıp Joyous Gard'a doğru gitti. Sir Tristram gittikten sonra iki şövalye atlarına bindiler ve biri ötekine, "Ona yetişip, Sir Lamorak vesilesiyle söylediklerinin hıncını alacağız," dedi.

LVI. BÖLÜM

Sir Tristram'ın Sir Agravaine ile Sir Gaheris'i yere nasıl serdiği ve Sir Dinadan'ın Güzel Isoud tarafından nasıl çağırıldığı.

Böylece Sir Tristram'a yetiştikleri vakit, Sir Agravaine, "Geri dön hain şövalye," diye haykırdı. Sir Tristram, "Kötü bir şey söylediniz," diyerek kılıcını çekti ve Sir Agravaine'in başının üzerine öyle bir darbe indirdi ki ağır bir surette yaralanan düşmanı bayılıp yere kapaklandı. Bunun arkasından Gaheris'e döndü ve kılıcını, şövalyenin miğferi üzerine öyle bir kudretle indirdi ki Gaheris atından aşağı yuvarlandı. Bundan sonra, Sir Tristram, Joyous Gard'a giderek atından indi ve silahlarını bıraktı. Sir Tristram, evvelce duyduğumuz bu maceraları Güzel Isoud'a anlattı. Sir Dinadan'ın lafı geçince, Güzel Isoud, "Efendim, Kral Mark hakkındaki şarkıyı o yazmamış mıydı?" dedi. Sir Tristram, "Ta kendisi," dedi; "o, dünyanın en hoş şakalarını ve tuhaflıklarını yapan adam, asîl bir şövalye ve benim tanıdığım insanların en iyisidir; bütün değerli şövalyeler onun dostluğundan zevk alırlar." Güzel Isoud, "Ah, efendim, onu niçin buraya getirmediniz?" dedi. Sir Tristram, "Bu hususta hiç üzülmeyin," dedi; "çünkü o, bu memlekete beni aramaya geldiği için, benimle buluşmadan gitmez." Sir Tristram, Güzel Isoud'a, Sir Dinadan'ın bütün âşıkların aleyhine nasıl konuştuğunu anlattı. Tam o sırada gelen bir uşak, Sir Tristram'a, seyyar bir şö-

valyenin kasabaya vardığını ve kalkanındaki renkleri söyledi. Sir Tristram, "Bu Sir Dinadan'dır," dedi; "Lady Isoud, biliyor musunuz ne yapmalı? Siz onu çağırtın, ben meydana çıkmam; şimdiye kadar konuştuğumuz şövalyenin en neşelisini, en çılgınca sözler söyleyenini göreceksiniz ve size bütün kalbimle rica ederim, onu iyi karşılayınız." Bunun üzerine Güzel Isoud, kasabaya derhal birisini göndererek, Sir Dinadan'a, şatoya gelerek bir Lady'nin yanında bir müddet istirahat etmesini rica etti. Sir Dinadan, "Memnuniyetle," dedi. Atına binerek şatonun yanına geldi. Orada atından indi, silahlarını bıraktı ve içeriye alındı. Güzel Isoud, onu derhal kabul etti ve birbirlerini selamladılar. Derken Güzel Isoud, Sir Dinadan'a nereden geldiğini sordu. Dinadan, "Efendim, Kral Arthur'un sarayından Yuvarlak Masa şövalyelerindenim; ismim de Sir Dinadan," dedi. Güzel Isoud, "Bu memlekette ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Dinadan, "Değerli şövalye Sir Tristram'ı arıyorum, efendim," dedi; "zira bana onun bu memlekette olduğunu söylediler." Güzel Isoud, "Olabilir, fakat ben onu görmedim," dedi. Dinadan, "Efendim, Sir Tristram'ın ve diğerlerinin haline şaşıyorum. Acaba nasıl oluyor da kadınlara bu kadar çılgınca, bu kadar aptalca bağlanıyorlar?" dedi. Güzel Isoud, "A! Siz bir şövalye olduğunuz halde âşık değil misiniz?" dedi. "Gayet ayıp bir şey. Ancak bir Lady'nin haklarını korursanız iyi bir şövalye olduğunuz söylenebilir." Sir Dinadan, "Hayır, Lady," dedi; "çünkü aşkın verdiği zevk kısacıktır. Halbuki aşktan gelen dert lüzumundan fazla uzun sürer." Güzel Isoud, "Ah, öyle söylemeyiniz!" dedi. "Şu civarda değerli şövalye Sir Bleoberis, bir genç kızın hatırı için üç şövalye ile birden savaştı ve onu Northumberland Kralının huzurunda elde etti." Sir Dinadan, "Evet, bunu yaptı," dedi; "ben, Sir Bleoberis'in değerli ve asil bir şövalye olduğunu bilirim. Aynı zamanda yüksek bir aileye mensuptur. Zaten Sir Launcelot du Lake'in ailesinden olanların hepsi asil şövalyelerdir." Güzel Isoud, "Şimdi rica ederim, söyleyin," dedi; "benim hatırım için bana çok büyük fenalık yapan üç şövalye ile savaşır mısınız? Kral Arthur'un şövalyelerinden olmanız sıfatıyla benim için savaşmanızı istiyorum." O zaman Sir Dinadan, "Siz, benim gördüğüm Lady'lerin en güzelisiniz. Lady'm Kraliçe Guenever'den de çok daha güzelsiniz," dedi; "fakat hatırınız için üç şövalye ile savaşamam. Tanrı esirgesin!" Bunu duyan Isoud güldü ve Sir Dinadan ile eğlendi. Böylece, Sir Dinadan, Güzel

Isoud tarafından mümkün olduğu kadar iyi karşılandı ve bütün geceyi şatoda geçirdi. Sabahleyin Sir Tristram erkenden silahlandı, Isoud da ona güzel bir miğfer verdi. Sonra, Güzel Isoud'a, Dinadan'ı bulacağını ve mızrak müsabakasının yapılacağı Lonazep'e onunla beraber gideceklerini vaat etti. Mızrak oyunu müsabakasını sizinle görmek için orada hazırlık yapacağım," diyerek yola çıktı. Sir Tristram'ın yanında iki hizmetkârı vardı; biri kalkanını, diğeri de çok büyük ve uzun olan mızrağını taşıyordu.

LVII. BÖLÜM

Sir Dinadan'ın Sir Tristram ile nasıl karşılaştığı; Sir Dinadan'ın Sir Palamides ile savaşırken gördüğü Sir Tristram'ı nasıl tanıdığı.

Bundan sonra Sir Dinadan yola çıktı ve Sir Tristram'a yetişinceye kadar hızla ilerledi. Sir Dinadan, Sir Tristram'a yetişir yetişmez, onu derhal tanıdı; dünyada, en çok yanında bulunmak istediği şövalye, bu şövalye idi. Sir Dinadan, "A! Dün karşılaştığım o korkak şövalye sen misin?" dedi. "Kendini koru, çünkü istesen de istemesen de benimle savaşacaksın." Sir Tristram, "Ama, canım hiç savaşmak istemiyor," dedi. Bundan sonra atlarıyla hücuma geçtiler. Sir Dinadan, Sir Tristram'a vurarak, mızrağını kırdı; Sir Tristram ise ona vurmamış gibi yaptı, bunun üzerine Sir Dinadan, kılıcını çekecekmiş gibi bir harekette bulundu. Sir Tristram, "Hayır, kılıcınızı çekmeyin," dedi; "niçin bu kadar hiddetlendiniz? Ben savaşmayacağım." Sir Dinadan, "Yazıklar olsun sana korkak!" dedi. "Senin varlığın bütün şövalyelik için bir şerefsizliktir." Sir Tristram, "Ne yapalım," dedi; "ben de size hizmet ederim ve himayenize sığınırım, bu kadar iyi bir şövalye olduğunuz için beni kurtarırsınız." Sir Dinadan, "Beni de senin elinden şeytan kurtarsın," dedi; "fizik itibarıyla senin kadar yakışıklı asker görmedim ama, senin kadar korkağını da görmedim. Yanında taşıdığın bu büyük mızrakla ne yapacaksın?" Sir Tristram, "Mızrak oyunu müsabakasına gittiğim zaman onları iyi bir şövalyeye hediye edeceğim," dedi; "eğer en çok sizin başarı elde ettiğinizi görürsem, bunu size veririm." Böylece konuşarak yollarına devam ettikleri sırada seyyar bir şövalyenin savaşına-

ya hazırlanarak önlerine çıktığını gördüler. Sir Tristram, "İşte, savaşmak isteyen biri var," dedi; "haydi ona hücum et!" Sir Dinadan, "Yazıklar olsun sana, utan!" dedi. Tristram, "Hayır, ben onunla savaşmam; zira bu şövalye kötü bir insana benziyor," dedi. Sir Dinadan, "Öyleyse ben savaşacağım," dedi. Bunun üzerine kalkanlarını ve mızraklarını kaldırdılar ve şiddetle çarpıştılar; meçhul şövalye, Sir Dinadan'ı atından aşağı düşürdü. Sir Tristram, "Bakın, onunla uğraşmaktan vazgeçmeniz daha hayırlı olurdu," dedi. Sir Dinadan, "Yazıklar olsun sana, korkak," diyerek ayağa kalktı, kılıcını eline aldı ve ayakta savaşmayı teklif etti. Meçhul şövalye, "Muhabbetle mi savaşıyoruz yoksa hiddetle mi?" dedi. Sir Dinadan, "Muhabbetle savaşalım," dedi. Şövalye, "İsminiz ne? Rica ederim söyleyiniz," dedi. Dinadan, "Benim ismim Sir Dinadan," dedi. O şövalye, "Aaa, Dinadan. Benim ismim de Gareth; Sir Gawaine'in en küçük kardeşiyim," dedi. Bunun ü zerine bu iki şövalye karşılaştıklarına çok sevindiler; çünkü Gareth, kardeşlerinin en iyisi idi ve değerli bir şövalye olduğunu ispat etmişti. Bundan sonra atlarına bindiler ve Sir Tristram'ın ne kadar korkak olduğundan bahsettiler. Sir Tristram, söyledikleri her kelimeyi duyuyor ve onlarla alay ederek kıs kıs gülüyordu. O sırada iyi bir ata binmiş, iyi silahlanmış bir şövalyenin kendilerine doğru ilerlediğini ve savaşmaya hazırlandığını gördüler. Sir Tristram, "Sevgili şövalyeler, şu gelenle kimin savaşacağını kararlaştırın," dedi; "çünkü ben onunla savaşacak değilim, haberiniz olsun." Sir Gareth, "Öyleyse ben savaşayım," dedi. Böylece karşılaştılar ve o şövalye, Sir Gareth'i atından aşağı yuvarladı. Sir Tristram, "Bak! Gördün mü?" dedi. "Şimdi ona doğru dön ve değerli şövalye Sir Gareth'in intikamını al." Sir Dinadan, "Böyle bir şey yapmaya niyetim yok," dedi; "çünkü o, benden çok daha kuvvetli bir şövalyeyi yere attı." Sir Tristram, "A, Sir Dinadan," dedi; "artık yılmaya başladığınızı görüyor ve hissediyorum. Şimdi de benim neler yapacağıma bakınız." Bunun üzerine Sir Tristram, bu şövalyenin üstüne atıldı ve onu yere fırlattı. Bunu gören Sir Dinadan, büyük bir hayrete düştü ve bu şövalyenin Sir Tristram olduğunu tahmin etti. Derken, yere düşen şövalye kılıcını çekti. Sir Tristram, "Sizin isminiz ne?" dedi. Şövalye, "Benim ismim Sir Palamides," dedi. Sir Tristram, "Dünyada en çok nefret ettiğiniz şövalye kimdir?" dedi. Palamides, "Şövalye Sir Tristram'dan hayatımın sonuna kadar nefret edeceğim," dedi;

"eğer onunla karşılaşırsam, birimizden biri ölecek." Sir Tristram, "Güzel söylediniz," dedi; "öyleyse şunu bilmelisiniz ki, ben Sir Tristram de Liones'im. Şimdi elinizden geleni yapın." Sir Palamides, bu şövalyenin sözlerini duyunca hayretten donakaldı, sonra "Rica ederim, Sir Tristram, size karşı gösterdiğim kötü niyeti affedin," dedi; "eğer yaşarsam, dünyadaki bütün şövalyelerden fazla size hizmet edeceğim. Size karşı kötü niyet beslediğime son derece pişmanım. Bilmem, niçin böyle hareket ettim. Çünkü bana kalırsa, siz iyi bir şövalyesiniz. Ve kendisini iyi bir şövalye sayan hiçbir insanın sizden nefret etmemesi lazım. Onun için size yalvarıyorum Sir Tristram, söylediğim kötü şeylere kızmayınız." Sir Tristram, "Sir Palamides, güzel söylediniz," dedi; "sizin iyi bir şövalye olduğunuzu biliyorum. Bunu ispat ettiğinizi gördüm. Birçok büyük işlere girdiniz ve hepsinden başarı ile çıktınız. Onun için bana karşı kötü niyetiniz varsa, hıncınızı şimdi alabilirsiniz, emrinize amadeyim." Sir Palamides, "Hayır, Lordum Sir Tristram," dedi; "emrettiğiniz her hususta size şövalyeliğe uygun bir tarzda hizmet edeceğim." Sir Tristram, "Bu teklifinizi olduğu gibi kabul ediyorum," dedi. Böylece muhtelif birçok şeylerden konuşarak yollarına devam ettiler. Dinadan, "Ah, Lordum Sir Tristram," dedi; "benimle feci surette alay ettiniz; çünkü ben, Lordum Sir Launcelot'un tavsiyesi üzerine, sizin hatırınız için bu memlekete geldim; bununla beraber Sir Launcelot, sizi kati surette nerede bulacağını söylemeye razı olmadı." Sir Tristram, "Sir Launcelot benim nerede olduğumu pekâlâ biliyordu doğrusu; çünkü onun şatosunda kalıyordum," dedi.

LVIII. BÖLÜM

Bu şövalyelerin, Lonazep Şatosu'na nasıl yaklaştıkları ve Sir Lamorak'ın ölümüne dair konuşmaları.

Şövalyeler, Lonazep Şatosu görününceye kadar yollarına devam ettiler. Orada, küçük büyük dört yüz çadırın kurulu olduğunu ve fevkalade bir hazırlık yapıldığını gördüler. Sir Tristram, "Doğrusu hayatımda bu kadar büyük bir hazırlık görmemiştim," dedi. Palamides, "Efendim, bana kalırsa, kayanın üstündeki Genç Kızlar Şatosu'nda da aynı derecede büyük bir hazırlık vardı," dedi; "orada mükâfatı siz kazanmıştı-

nız. Otuz şövalyeyi yere serdiğinizi gözlerimle gördüm." Dinadan, "Efendim, Sir Galahalt of the Long Isles'in, Surluse'ta tertip ettiği yedi gün süren mızrak oyunu müsabakasında da bu kadar büyük bir kalabalık vardı. Orada birçok milletler temsil ediliyordu," dedi. Sir Tristram, "Aralarında en iyisi kimdir?" dedi. Sir Dinadan, "En iyileri Sir Launcelot du Lake ile asil şövalye Sir Lamorak de Galis idi," dedi; "mükâfatı da Sir Launcelot kazanmıştı." Sir Tristram, "Mükâfatı kazandığından hiç şüphe etmiyorum," dedi; "onunla başa çıkabilecek kaç şövalye var ki? Sir Lamorak'ın ölümü ise çok büyük bir kayıp. Kendi devrinde yaşayan insanların en iyisi, nefes bakımından en dayanıklısı olduğunu iddia edebilirim. Sir Launcelot dışında, benim karşılaştığım şövalyelerin en kudretlisi idi. Ah, onun ölümü beni ne kadar dertlendiriyor! Sir Lamorak'ı öldürenler, Lordum Arthur'un yeğenleri olmasaydılar, onlar da, bu cinayete razı olanlar da cezalarını görürlerdi. İşte bu tarzda hadiseler yüzünden Lordum Arthur'un sarayına gitmekten çekiniyorum." Ve Sir Tristram, Gareth'e doğru dönerek, "Bunu sizin de bilmenizi istiyorum," dedi. Gareth, "Efendim, sizi ayıplamıyorum," dedi; "kardeşlerim Sir Gawaine, Sir Agravaine, Gaheris ve Mordred'in intikam almalarını anlıyorum. Fakat ben onların işlerine karışmam. Onun için kardeşlerimden hiçbiri beni sevmez. İyi şövalyelere karşı birer katil gibi hareket ettiklerini anladığım için onlardan ayrıldım. Asil şövalye Sir Lamorak öldürüldüğü zaman, Tanrı bana orada bulunmamı lütfetseydi." Sir Tristram, "Hakikaten doğru söylediniz," dedi, "ben de orada olmayı, bu memleketle Roma arasında bulunan bütün altınlara tercih ederdim." Sir Palamides, "Evet, keşke ben de orada olsaydım, halbuki onun bulunduğu mızrak oyunu müsabakalarında mükâfatı hiçbir zaman kazanamadım. Yaya olsun, at sırtında olsun, beni hep mağlup ederdi. Öldürüldüğü gün yaptığı kahramanlıkları, şimdiye kadar hiçbir şövalyenin yaptığını görmemiştim. Lord'um Arthur, ona mükâfatı verdikten sonra, Sir Gawaine ile kardeşleri Agravaine, Gaheris ve Sir Mordred, Sir Lamorak'ın üstüne ıssız bir yerde çullandılar, atını öldürdüler ve ona hem önden, hem de arkadan hücum ederek onunla üç saatten fazla çarpıştılar. Sir Mordred, Sir Lamorak'a arkadan vurarak ve üst üste darbeler indirerek ölümüne sebep olan yarayı açtı. Bana bunu hizmetkârlarından biri anlattı; onları kendi gözleriyle görmüş." Sir Tristram, "Bu hiyanete lânet olsun!" dedi.

"Bu hikâyeyi dinlediğim zaman kalbim parçalanıyor." Gareth, "Benim de kalbim parçalanıyor," dedi; "benim kardeşlerim oldukları halde bu cinayeti işledikleri için onları hiçbir zaman sevmeyeceğim, hiçbir zaman yanlarında bulunmayacağım." Sir Palamides, "Artık bunu bırakalım da başka şeylerden bahsedelim. Ne yapsanız, onu diriltemezsiniz," dedi. Dinadan, "Sir Gareth, sizin dışınızda, Sir Gawaine ile kardeşlerinin Yuvarlak Masa'nın bütün iyi şövalyelerinden nefret etmeleri çok yazık," dedi; "gizlice dahi olsa, Lordum Sir Launcelot'tan ve bütün ahbaplarından nefret ettiklerini çok iyi biliyorum. Lordum Sir Launcelot'a karşı gizlice büyük bir kin besliyorlar. O da bunun farkına vardığı için akrabası olan iyi şövalyeleri daima yanında bulunduruyor."

LIX. BÖLÜM

Şövalyelerin, Humber kıyısına nasıl vardıkları ve orada Kral Hermance'in cesedini taşıyan gemiyi nasıl buldukları.

Palamides, "Efendim, bu meseleyi bırakalım da müsabakada ne yapacağımızdan bahsedelim," dedi; "ben, bizimle savaşmak isteyenlere karşı, dördümüzün birbirimizi tutmasını tavsiye ediyorum." Sir Tristram, "Bence bu fikir doğru değil," dedi; "çünkü çadırlara bakarsak orada dört yüz şövalye bulunacak, birçoğunun değerli şövalyeler olduklarından şüphe etmeyin ve bir adam ne kadar kuvvetlı, ne kadar cesur olursa olsun, onunla başa çıkabilecek biri mutlaka vardır. Böylece birçok şövalyelerin mağlûp olduklarını gördüm. En çok şeref kazandıklarını zannettiğim anda şerefleri lekelendi. Erkeklik ancak akılla birleştiği zaman işe yarar. Belki ben de herhangi biri kadar aklımı başıma toplayabilirim." Böylece, Humber kıyısına varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Orada bir gürültü ve ıstırap dolu bir bağırışma duydular. Derken, kırmızı ipekle örtülü muhteşem bir geminin rüzgârla ilerlediğini gördüler. Gemi, şövalyelerin bulunduğu yere yanaştı. Bunun üzerine Sir Tristram, arkadaşlarıyla beraber atından inerek, önden gidip bu gemiye bindi. Geminin içine girince, üstünde kıymetli bir örtü bulunan bir yatak buldu. Yatakta yakışıklı bir şövalyenin cesedi vardı. Ölü şövalyenin üzerinde zırh vardı, fakat başında miğferi yoktu. Derin yaraları, vücudunun her tarafını kana bulamıştı. Son derece

değerli bir şövalyeye benziyordu. Sir Tristram, "Bu şövalye böyle nasıl öldürüldü?" dediği sırada,ölünün elinde bir mektup gördü. "Gemiciler, bu mektupta ne yazılı?" dedi. Gemiciler, "Efendim, bu mektuptan, onun nasıl, niçin öldürüldüğünü ve ismini öğeneceksiniz," dediler; "fakat şunu biliniz ki, efendim, ancak iyi bir şövalye, ölünün intikamını alacağına samimiyetle yemin eden bir adam, bu mektubu alıp okuyabilir. Böyle bir şövalyeden başka hiç kimse bu mektubu açamaz." Sir Tristram, "Aramızda onun intikamını alacak insan var," dedi; "ve eğer siz gemiciler doğru söylüyorsanız, intikamı alınacak." Sir Tristram, bunu söyledikten sonra mektubu şövalyenin elinden çekti. Mektupta şöyle yazılı idi: "Ben Hermance, Kırmızı Şehrin kralı ve hükümdarı, bütün seyyar şövalyelere haber gönderiyorum, Arthur'un sarayının asil şövalyeleri size güveniyorum. Aranızda, benim hatırım için iki kardeş ile savaşacak bir şövalye bulmanız için hepinize yalvarıyorum. Bir hiç olan bu iki kardeşi hayatta ben yükselttim; onlar ise beni haince ve alçakça öldürdüler. Onun için, değerli bir şövalyenin benim intikamımı almasını yalvarıyorum. İntikamımı alan adamın da benim Kırmızı Şehrime ve bütün şatolarıma sahip olmasını istiyorum." Gemiciler, "Burada yatan bu kralın, bu şövalyenin son derece şerefli bir insan, büyük bir kahraman olduğunu ve bütün seyyar şövalyeleri fevkalade sevdiğini bilmeniz lazım," dediler. Sir Tristram, "Hakikaten pek acınacak bir şey," dedi; "bu vazifeyi üstüme almayı çok arzu ederdim, fakat o büyük mızrak oyunu müsabakasına gideceğime söz verdim; eğer orada bulunmazsam, şerefim lekelenir. Lordum Arthur'un, bu mızrak oyunu müsabakasını bilhassa benim için tertip ettiğini biliyorum. Beni görebilmek için şerefli birçok insanın oraya geleceklerini de biliyorum." Sir Palamides, "Yalvarırım size efendim, bu vazifeyi bana verin," dedi; "bu vazifeyi ya şerefimle görürüm yahut da bu dava uğruna canımı feda ederim." Sir Tristram, "Tam yedi gün sonra yapılacak olan mızrak oyunu müsabakasında yanımda bulunmanız şartıyla bu vazifeyi size veririm," dedi. Palamides, "Efendim, eğer öldürülmezsem veya sakatlanmazsam, o gün yanınızda bulunacağımı vaat ediyorum," dedi.

LX. BÖLÜM

Sir Tristram ile arkadaşlarını misafir eden adamın, Sir Tristram ile nasıl savaştığına ve diğer hadiselere dair.

Bundan sonra Sir Tristram, Gareth ve Sir Dinadan, Sir Palamides'i gemide bırakarak yola çıktılar. Sir Tristram, gemicilerin, uzun Humbert nehri boyunca nasıl ilerlediklerini gördü. Sir Palamides uzaklaşıp kaybolduktan sonra şövalyeler atlarına bindiler ve etraflarına bakındılar. O sırada zırhsız olan, sadece bir kılıç taşıyan bir şövalyenin kendilerine doğru geldiğini gördüler. Bu şövalye yaklaşınca, birbirlerini selamladılar. Gelen adam, "Aziz şövalyeler, seyyar şövalyeler olduğunuz için gelip benim şatomu görmenizi ve orada misafir kalmanızı istiyorum. Bu hususta size bütün kalbimle rica ediyorum," dedi. Şövalyeler onunla şatoya gittiler. Çok güzel döşenmiş olan bir divanhaneye kabul edildiler; orada silahlarını bırakıp sofraya oturdular. Bu şövalye, Sir Tristram'a bakar bakmaz onu tanıdı. Yüzünün rengi uçtu ve hiddetlendi. Sir Tristram, ev sahibinin bu halini görerek hayrete düştü ve "Efendim, bu haliniz ne?" dedi. Ev sahibi, "Şunu iyi bil ki, senin yüzünden halim büsbütün fenalaştı," dedi; "seni tanıyorum, Sir Tristram de Liones, sen benim kardeşimi öldürdün. Onun için, eğer dışarıda elime geçirebilirsem seni öldüreceğimden haberin olsun." Sir Tristram, "Şövalye, sizin kardeşinizi öldürdüğümü hiç bilmiyordum," dedi; "eğer söylediğiniz doğru ise suçumu elimden geldiği kadar tamir edeceğim." Şövalye, "Hiçbir şeyi tamir etmeni istemiyorum, fakat benden sakın," dedi. Böylece Sir Tristram yemeğini bitirdikten sonra, silahlarını istedi ve arkadaşlarıyla yola çıktı. Bir müddet sonra Sir Dinadan, iyi bir ata binmiş, iyice silahlanmış, fakat kalkan taşımayan bir şövalyenin yaklaştığını gördü. Sir Dinadan, "Sir Tristram, dikkat ediniz," dedi; "çünkü bana kalırsa, şu gelen adam, sizinle savaşmak isteyen ev sahibi." Sir Tristram, "Bırak gelsin, onunla gücümün yettiği kadar savaşırım," dedi. Şövalye ona yaklaşır yaklaşmaz Sir Tristram'ın durması ve kendini koruması için seslendi. Birbirlerine hücum ettiler ve Sir Tristram, şövalyeye öyle bir şiddetle vurdu ki onu atından aşağı fırlattı. Şövalye hızla ayağa kalktı, gene atına bindi, Sir Tristram'ın üstüne atıldı ve başına iki sert darbe indirdi. Sir Tristram, "Şövalye, rica ederim, ba-

na vurmaktan artık vazgeçin," dedi; "bana ikram ettiğiniz yiyecek ve içecek henüz midemizde olduğu için, gönlüm size karşı fena bir şey yapmayı hiç istemiyor." Şövalye buna rağmen rahat durmadı; o zaman Sir Tristram, onun miğferi üzerine öyle bir darbe indirdi ki düşmanı atından tepe taklak yuvarlandı, miğferinin burun ve ağız deliklerinden kanlar fışkırdı ve yerde ölü gibi kaldı. Bunun üzerine Sir Tristram, "Bu kadar şiddetli bir darbe indirdiğime çok pişmanım," dedi; "zannedersem öldü." Böylece onu bırakarak yollarına devam ettiler. Kısa bir müddet sonra, iyice silahlanmış, güzel atlara binmiş, yanlarında iyi giyinmiş uşakları bulunan son derece yakışıklı iki şövalyenin kendilerine doğru ilerlediğini gördüler. Bunlardan biri, Yüz Şövalyeli Kral denilen Berrant le Apres; diğeri de Sir Segwarides idi. Gerek Berrant, gerek Sir Segwarides asaletleriyle meşhur iki şövalye idiler. Uzaklaştıkları zaman, Yüz Şövalyeli Kral o sırada Sir Tristram'ın miğferini taşıyan Sir Dinadan'a baktı. Kral, vaktiyle bu miğferi, sevdiği Northgalis Kraliçesinin yanındayken görmüştü, zira Northgalis Kraliçesi bu miğferi Güzel Isoud'a, Güzel Isoud da Sir Tristram'a hediye etmişti. Berrant, "Şövalye, bu miğferi nereden aldınız?" dedi. Sir Dinadan, "Neye sordunuz?" dedi. Kral, "Bu miğferin ilk sahibinin aşkı uğruna savaşacağım; onun için kendini koru," dedi. Böylece uzaklaştılar; sonra birbirlerinin üstüne şiddetle hücum ettiler. Yüz Şövalyeli Kral, Sir Dinadan'ı atıyla beraber yere fırlattıktan sonra,hizmetkârına, "Git şu miğferi onun başından çıkar ve sakla," diye emretti. Uşak, miğferi Sir Dinadan'ın başından çıkarmaya gitti, Sir Tristram, "Ne miğferi? Ne yapmak istiyorsunuz? O miğferi bırak!" dedi. Kral, "Şövalye, siz bu miğfer işine ne maksatla karışıyorsunuz?" dedi. Sir Tristram, "Bu miğferi elimden almaya çalışmanız size çok pahalıya mal olacak," dedi. Sir Berrant, Sir Tristram'a, "Öyleyse hazırlanınız," dedi. Böylece birbirlerinin üstüne atıldılar ve Sir Tristram onu atının kuyruğu üzerinden aşağı yuvarladı. Kral, hızla ayağa kalktı, atının sırtına hızla atladı ve Sir Tristram'a şiddetli büyük darbeler indirmeye başladı, o zaman Sir Tristram, Sir Berrant'ın miğferinin üstüne öyle bir vuruş vurdu ki Yüz Şövalyeli Kral, son derece sersemlemiş bir halde atından düştü. Sir Dinadan, "Görüyor musunuz Kral hazretleri?" dedi. "Şu miğfer ikimize de uğursuz geldi, çünkü onun yüzünden evvela ben, şimdi de siz düştünüz." O sırada Segwarides, "Benimle kim savaşacak?" diye sordu.

Sir Gareth, Dinadan'a, "Rica ederim müsaade et de ben savaşayım," dedi. Dinadan, "Rica ederim, buyurun efendim. Bana göre hava hoş," dedi. Sir Tristram, Dinadan'a, "Hayır olmaz, bu savaşı sizin yapmanız gerekiyor," dedi. Sir Dinadan, "Lafı uzatmaya gerek yok, ben bu savaşı istemiyorum," dedi. Bunun üzerine Gareth, Segwarides ile çarpıştı ve Sir Segwarides onu, atıyla beraber yere düşürdü. Sir Tristram, Dinadan'a, "Haydi, şimdi şu şövalye ile savaşın," dedi. Dinadan, "Savaşmak istemiyorum," dedi. Sir Tristram, "Öyleyse ben savaşırım," diyerek, Sir Segwarides'in üstüne atıldı ve onu yere fırlattı. Sir Tristram ile arkadaşları, Berrant ile Segwarides'i yaya bırakarak uzaklaştılar. Sir Tristram, Joyous Gard'a gitti. Sir Gareth, nazik davranıp bu şatoya gitmek istemedi. Fakat Sir Tristram, onun ayrılmasına müsaade etmedi. Böylece atlarından indiler, silahlarını bıraktılar ve büyük bir memnuniyetle karşılandılar. Dinadan, Güzel Isoud'un yanına gelince, Sir Tristram'ın miğferini giydiğine giyeceğine lanet etti ve Kraliçe'ye, Sir Tristram'ın kendisiyle nasıl alay ettiğini anlattı. Bunun üzerine Sir Dinadan'a herkes alabildiğine güldü ve onunla alay etti.

LXI. BÖLÜM

Palamides'in, Kral Hermance'in intikamını almak için iki kardeşle savaşmaya nasıl gittiği.

Şimdi Sir Tristram ile arkadaşlarını Joyous Gard'da neşe içinde bırakarak Sir Palamides'ten bahsedelim. Sir Palamides, Humber nehri boyunca ilerleyerek deniz kenarında güzel bir şatonun bulunduğu yere vardı. Vakit henüz çok erkendi ve gün doğmamıştı. Gemiciler, derin bir uykuya dalmış olan Sir Palamides'in yanına giderek, "Şövalye, kalkınız; bu şatoya gitmelisiniz," dediler. Sir Palamides, "Peki," dedi, şatonun önüne gitti ve orada, gemicilerin verdiği boruyu çaldı. Şatodakiler, bu boru sesini duyunca şövalyeleri dışarı çıkardılar. Bu şövalyeler şatonun surlarında durarak hep bir ağızdan, "Bu şatoya hoş geldiniz," dediler. O sırada gün doğdu ve Sir Palamides şatoya girdi. Bir müddet sonra ona türlü türlü yemekler ikram edildi. Derken, Sir Palamides etrafında birçok ağlaşmalar ve iniltiler duydu. "Ne var, ne oluyor?" dedi. "Böyle iniltiler duymaktan hoşlanmam ve bu gürültünün

manasını çok öğrenmek istiyorum." O zaman Sir Palamides'in önüne Sir Ebel isimli birisi gelerek, "Şövalye, burada her gün böyle inilti ve ıstırap vardır," dedi; "sebebi de şu: Bizim Hermance isimli bir kralımız vardı; Kırmızı Şehrin hükümdarı idi. Efendimiz olan bu kral, çok asil bir şövalye, cömert bir insandı. Dünyada en çok, Kral Arthur'un sarayından gelen seyyar şövalyeleri severdi. Mızrak oyunlarından, avdan ve şövalyeliğe yakışan bütün eğlencelerden hoşlanırdı. Fakir insanlara hiçbir zaman bu kadar iyi kalpli bir kral ve bir şövalye nasip olmamıştı. İyiliğini ve şefkatini düşünerek onun matemini tutuyoruz ve tutacağız. Efendimizin başına gelen, bütün krallara ve her türlü insanlara bir ders olmalı; çünkü efendimiz kendi hatasına kurban gitti; eğer kendi ailesine mensup olanları sevseydi, şimdi ihtişam ve huzur içinde yaşayacaktı. Kralımızın hali herkese ders olsun; ah, ne yazık ki, onun ölümü başkalarına ders oluyor." Palamides, "Söyleyin bana, efendinizi kim öldürdü, nasıl öldürdü?" dedi. Sir Ebel, "Efendim, bizim Kralımız, şimdi tehlikeli şövalyeler olan iki çocuğu alıp yetiştirdi. İyilik olsun diye büyüttüğü bu iki şövalyeye o derece düşkündü ki kendi ailesinden olanları veya maiyetinde bulunanların hiçbirini sevmez, hiçbirine itimat etmezdi. Bu iki şövalye, Kralımıza hakimdiler, onu da, topraklarını da sükûnetle idare ederler ve Kral'ın ailesinden olan birinin, Kral'ın işlerine karışmasına asla müsaade etmezlerdi. Kralımız çok asil ve iyi kalpli, onlar ise çok hain ve hilekâr oldukları için, efendimizi sükûnetle idare ederlerdi. Kral'ın ailesine mensup Lordlar bu vaziyet karşısında, efendimizden ayrılarak kendi topraklarına çekildiler. Bu iki alçak, Kral'ın kanından olan bütün Lordları uzaklaştırdıklarını anladıkları zaman, mevcut hakimiyetleriyle yetinmeyerek, çok daha fazla şeyler istediler. Eski bir söz vardır: Aşağı sınıftan gelen bir adama hükümdarlığı bile versen, bununla da yetinmez; asil aileden gelen bir insanı aşağı sınıftan gelen bir adam idare ederse, aşağı sınıftan gelen adam etrafındaki bütün asilzadeleri mahveder. Onun için, Lordlar ve herkes yanlarına kimi aldıklarına dikkat etmelidirler. Eğer Kral Arthur'un sarayından bir şövalye iseniz, bu hikâyeyi hatırlarsınız. Çünkü bu tarz hareketlerin sonu işte böyledir. Benim Lordum ve Kralım, bu alçak hainlerin tavsiyesi üzerine civarda bulunan bir ormana gitti. İyi bir şövalye gibi tepeden tırnağa kadar silahlanarak orada kızıl geyiği avladı. Yorulduğu için susadı ve atından inerek bir çeşmeden su

içti. O sırada, bu iki hainin Helius isimlisi, kralımızın vücuduna birdenbire bir mızrak sapladı ve onu orada öylece bıraktı. Onlar gittikten sonra tesadüfen aynı çeşmeye gittim ve efendimizi, Kralımızı ağır bir şekilde yaralı, ölmek üzere iken buldum. Felaketini duyduğum zaman onu nehrin kıyısına taşıdım ve canlı olarak o gemiye bindirdim. Lordum Kral Hermance gemiye bindikten sonra, ona borçlu olduğum hakiki sadakat namına, benden şöyle bir mektup yazmasını istedi."

LXII. BÖLÜM

Kralın intikamını almak için yazılan mektubun sureti ve bu vazifeyi üstüne almak için Sir Palamides'in nasıl savaştığı.

"Kral Arthur ile bütün seyyar şövalyelerine yalvarıyorum: Ben Kırmızı Şehrin hükümdarı Kral Hermance, büyüttüğüm ve yetiştirdiğim iki şövalye tarafından alçakça ve haince öldürüldüm. Kral Arthur'un sarayına karşı elimden geldiği kadar iyilik gösterdiğim için, şerefli bir şövalyenin benim intikamımı almasını diliyorum. Hatırım için bu iki hainle savaşarak hayatını tehlikeye koyana, ben Kırmızı Şehrin hükümdarı Kral Hermance, hayatımda sahip olduğum bütün toprakları ve gelirleri serbestçe veriyorum." Ebel, "Ben bu mektubu efendimin emri üzerine yazdım," dedi; "sonra ölülere özgü ayin yapıldı ve Kral, ruhunu Tanrı'ya emanet etmek üzere iken, bu mektubu, vücudu soğumadan önce eline koymamı ve gemiyi Humber nehrine salıvermemi emretti. Son zamanlarda bütün asil şövalyelerin toplandığı yer olan Logris'e varıncaya kadar, gemicilere hiç durmamalarını söylememi istedi: 'Orada bana acıyarak iyi bir şövalye intikamımı alacak,' dedi; 'çünkü şimdiye kadar hiçbir Kral ve hiçbir Lord bu kadar haince ve alçakça öldürülmemiştir.' İşte Kralımız Hermance bunları söyledi. Efendimizin nasıl hıyanete uğradığını artık biliyorsunuz. Tanrı hakkı için size rica ediyoruz, onun ölümüne acıyın ve intikamını şerefli bir tarzda alarak bütün bu topraklara sahip olun. Eğer bu iki alçağı öldürürseniz Kırmızı Şehir ile bu şehirde yaşayan bütün insanların sizi hükümdarları olarak kabul edeceklerini hepimiz biliyoruz." Sir Palamides, "Anlattığınız bu hazin hikâye hakikaten kalbimi parçaladı," dedi; "eğer doğru söylemek icap ederse, bahsettiğiniz bu mektubu ben de gördüm. Bana

bu mektubu dünyanın en iyi şövalyelerinden biri okudu. Kralınızın intikamını almak için onun emri üzerine buraya geldim. Onun için bu alçakları nerede bulabileceğimi bana bir an evvel bildirin; onlarla savaşıncaya kadar içim rahat etmeyecek." Sir Ebel, "Efendim, öyleyse gene geminize binininiz," dedi; "gemi sizi, Kırmızı Şehre,çok yakın olan güzel adaya götürecek. Bu şatoda kalan bizler ise, sizin selametiniz için dua edeceğiz ve geri dönmenizi bekleyeceğiz, zira eğer başarı elde ederseniz, bu şato sizin olacak. Kralımız Hermance'ın o iki alçağın hatırı için yaptırdığı bu şatoyu şiddetle müdafaa ettik ve fena surette tehdit ediliyoruz." Sir Palamides, "Sizden istediğim şey, bana ne olursa olsun, bu şatoyu iyice korumanızdır," dedi; "çünkü bu vazife uğruna öldürülmek felaketine uğrarsam, benim intikamımı almak üzere dünyanın en iyi şövalyelerinden birinin, ya Sir Tristram de Liones'in yahut da Sir Launcelot du Lake'nin geleceğine eminim."

Bundan sonra, Sir Palamides şatoyu terk etti. Şehre yaklaştığı sırada bir gemiden yakışıklı bir şövalye çıktı. Silahlı bir haldeydi; kalkanı omuzunda, eli kılıcının üstünde ilerledi ve Sir Palamides'e yaklaşır yaklaşmaz, "Şövalye, burada ne arıyorsunuz?" dedi. "Bu vazifeden vazgeçin, çünkü bu vazife benimdir; bu işi, sizden çok evvel üstüme aldığım için ben yapacağım." Sir Palamides, "Şövalye, bu vazifeyi benden evvel almış olabilirsiniz," dedi; "fakat mektup ölen Kral'ın elinden alındığı sırada, onun intikamını almayı zannedersem hiçbir şövalye taahhüt etmemişti. Ben de o sırada onun intikamını alacağıma yemin ettim. Eğer verdiğim sözü tutmazsam, şerefim lekelenir." Şövalye "Güzel söylediniz," dedi; "fakat bu takdirde sizinle savaşınam gerekiyor. Hangimiz daha iyi bir şövalye isek bu vazifeyi üstüne alır. Sir Palamides, "Buna razıyım," dedi. Bunun üzerine, iki şövalye kalkanlarını kaldırdılar, kılıçlarını çektiler ve kudretli erkekler gibi birbirlerine ağır darbeler indirerek çarpıştılar. Bu çarpışma bir saatten fazla sürdü; fakat eninde sonunda Sir Palamides, daha kuvvetli, daha dayanıklı bir insan olduğunu göstererek şövalyeye öyle bir darbe indirdi ki düşmanı diz üstü çökmeye mecbur oldu. O zaman şövalye, "Aziz şövalye, dur!" diye yüksek sesle bağırdı. Sir Palamides, iyi davranarak durdu. O şövalye, "Bu vazifeye benden fazla senin layık olduğunu bilmeni istiyorum," dedi; "sana şövalyeliğin namına rica ediyorum, bana ismini söyle." Palamides, "Efendim, benim ismim Palamides," dedi;

"Kral Arthur'un ve Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biriyim ve buraya ölen Kral'ın intikamını almak için geldim."

LXIII. BÖLÜM

Sir Palamides'in ve onunla savaşacak olan iki kardeşin hazırlıklarına dair.

Şövalye, Palamides'e, "Sizinle buluştuğuma çok memnunum," dedi; "zira dünyanın bütün şövalyeleri arasında, üç kişi dışında, en çok sizinle karşılaşmak istiyordum. Bu üç şövalyeden birincisi, Sir Launcelot du Lake, ikincisi Sir Tristram de Liones, üçüncüsü de yakın akrabam Sir Lamorak de Galis'tir. Ben, ölen Kral Hermance'in kardeşiyim, ismim de Sir Hermind." Sir Palamides, "Çok güzel söylediniz; neler yapacağımı göreceksiniz," dedi; "eğer ben orada öldürülürsem, ya Lordum Sir Launcelot'a yahut da Lordum Sir Tristram'a gidiniz ve benim intikamımı almalarını rica ediniz. Sir Lamorak'a gelince, onu bu dünyada artık görmeyeceksiniz." Sir Hermind, "Eyvah! Bu nasıl olur?" dedi. Sir Palamides, "O, Sir Gawaine ile kardeşleri tarafından öldürüldü," dedi. Hermind, "Muhakkak ki onu birer birer savaşarak öldürmediler," dedi. Sir Palamides, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "onu, o tehlikeli dört şövalye birleşerek öldürdüler. Bu cinayeti Sir Gawaine, Sir Agravaine, Sir Gaheris ve Sir Mordred işlediler; fakat kardeşlerin en küçüğü ve en değerlisi olan Sir Gareth orada bulunmuyordu. Böylece Sir Palamides, Hermind'e, Sir Lamorak'ın hıyanetle nasıl öldürüldüğünü olduğu gibi anlattı. Bundan sonra Sir Palamides, gemisine binerek, Güzel Ada'ya vardı. O aralık Kral'ın kardeşi Sir Hermind Kırmızı Şehre gitti ve orada Kral Hermance'in intikamını almak üzere Kral Arthur'un şövalyelerinden birinin geldiğini söyledi. "Bu değerli şövalyenin ismi Sir Palamides'tir ve çoğu zaman, Havlayan Hayvan'ı takip eder." dedi. Bunun üzerine bütün şehir halkı büyük bir sevinç hissetti; zira Sir Palamides'in ve onun asil yiğitliğinin methini çok duymuşlardı. Bir haberci çağırarak onu iki kardeşin yanına gönderdiler; bir şövalyenin geldiğini ve ikisiyle birden savaşmak istediğini bildirdiler. Haberci, civardaki bir şatoda oturan iki kardeşe gitti ve onlara Kral Arthur'un sarayından gelen bir şövalyenin ikisiyle birden sa-

vaşmak istediğini haber verdi. Kardeşler, "Hoş gelmiş," dediler; "fakat rica ederim söyleyin bize, o Sir Launcelot mu, yoksa Sir Launcelot'un ailesinden biri mi?" Haberci, "O aileden değil," dedi. İki kardeş "Öyleyse ehemmiyeti yok," dediler; "fakat Sir Launcelot'un ailesinden herhangi bir insanla uğraşmak istemezdik." Haberci, "Öyleyse onun Sir Palamides olduğunu öğreniniz," dedi; "bu asil şövalye, henüz vaftiz edilmemiştir." Kardeşler, "Henüz vaftiz edilmemişse, hiçbir zaman vaftiz edilmeyecektir," diyerek şehre gitmeyi kararlaştırdılar.

Sir Palamides şehre varınca büyük bir sevinçle karşılandı. Şehir halkı ona bakınca, biçimli, temiz, iri, sağlam; ne fazla genç, ne de fazla yaşlı bir adam gördüler ve onu hepsi birden methettiler. Sir Palamides vaftiz edilmediği halde en iyi tarzda iman sahibiydi. Sözünü tutmak hususunda gayet dürüsttü, sadıktı ve iyi meziyetlere sahipti. Havlayan Hayvan macerasını başarıyla bitirmeden evvel katiyen vaftiz edilmeyeceğine yemin etmişti. Bu hususta Merlin birçok kehanetlerde bulunduğu için bu fevkalade hayvanın manası çok büyüktü. Bundan başka, Sir Palamides, savaş meydanında yedi defa çarpışmadan evvel Hıristiyan dinine tamamen girmeyeceğine dair de söz vermişti. Üç gün içinde, biri Helius, diğeri de Helake ismini taşıyan bu iki kardeş şehre geldiler. Bunlar alçak ve hain olmakla beraber, çok cesur adamlardı ve aşağı bir aileden geldikleri halde, yiğitlik bakımından asil şövalyelerdi. Kırmızı Şehirde bulunanlarla başa çıkabilmek için kırk şövalye ile beraber gelmişlerdi. Bu iki kardeş, Kırmızı Şehre korku ve endişe saldıkları için övüne övüne ve büyük bir azametle geldiler. Savaş meydanında göründükleri zaman oraya gelen Sir Palamides, "İntikamı almaya geldim, Kralınız ve efendiniz Sir Hermance'ı hainice ve alçakça öldüren iki kardeş; Helius ile Helake sizler misiniz?" dedi. Sir Helius ile Sir Helake, "Evet, Kral Hermance'ı öldüren biziz," dediler; "kâfir Sir Palamides, şunu da bil ki seni salıvermeden evvel öyle hırpalayacağız ki vaftiz edilmediğine pişman olacaksın." Sir Palamides, "Olabilir," dedi, "vaftiz edilmeden ölmek istemezdim; bununla beraber ikinizden de korkmuyorum. Ve Tanrı şahidimdir ki şayet ölürsem, ikinizden de daha iyi bir Hıristiyan olarak öleceğim. Şuna da emin olun ki burada ya siz öleceksiniz yahut da ben öleceğim."

LXIV. BÖLÜM

Sir Palamides ile iki kardeş arasındaki savaşa ve iki kardeşin nasıl öldürüldüklerine dair.

Bundan sonra uzaklaştılar ve iki kardeş ile Sir Palamides, atlarının bütün hızı ile birbirlerinin üstüne atıldılar. Sir Palamides'in mızrağı, Helake'ın kalkanını ve göğsünü deldi. Bu sırada, Sir Helius, gururuna ve nefsine itimadı yüzünden Sir Palamides'e mızrağıyla vurmamıştı. Fakat kardeşinin yere düştüğünü ve savaşmaktan başka çare olmadığını görünce, Sir Palamides'e, "Kendini müdafaa et," diyerek hücum etti ve mızrağıyla Sir Palamides'i atından aşağı fırlattıktan sonra, atını iki üç kere onun üstünden geçirdi. Bunun üzerine utanan Sir Palamides, Sir Helius'un atını dizginlerinden yakaladı; at, Sir Palamides'i de sürükleyerek şahlandı ve her iki şövalye de yere yuvarlandılar, fakat Sir Helius derhal ayağa fırladı; Sir Palamides'in miğferinin üstüne kudretli bir darbe indirerek onu diz üstü çökmeye mecbur etti. Bundan sonra, birbirlerine ağır darbeler indirerek, kâh eğilip, kâh hücum ederek, bazen geri, bazen yan yan giderek, yerlerde yuvarlanarak iki yabandomuzu gibi çarpıştılar. Böylece hiç dinlenmeden, nefes almadan iki saat savaştılar. Nihayet, Sir Palamides, yorulmaya ve kuvvetini kaybetmeye başladı. Sir Helius ise gittikçe kuvvetleniyordu. Üst üste indirdiği darbelerle Sir Palamides'i gerilemeye mecbur ediyor, onu savaş meydanının kenarlarına doğru sürüyordu; öyle ki Sir Palamides'in bu halini gören Kırmızı Şehirliler, ağlamaya, bağrışmaya ve büyük bir kedere kapılmaya başladılar. Onlar ne kadar kederli iseler karşı taraf da o kadar neşeliydi. Şehrin adamları, "Eyvah, ne yazık ki, bizim Kralımız yüzünden bu asil şövalye öldürülüyor," dediler. Yüzlerce darbe yedikten sonra hâlâ ayakta durabilmesi bir mucize olan Sir Palamides, o sırada halkın kendisi için nasıl ağladığını ve bağrıştığını duydu ve kendi kendine, "Yazıklar olsun sana Sir Palamides, başın niçin bu kadar büyük?" diyerek kalkanını kaldırdı. Sir Helius ile yüz yüze gelerek miğferinin üstüne büyük bir darbe, sonra bir tane daha, bir tane daha indirdi. Nihayet Sir Helius'e öyle bir kudretle vurdu ki düşmanı yere yığıldı. O zaman Sir Palamides, onun miğferini başından çekip çıkardı ve bir tek darbe ile başını vücudundan ayırdı. Bunu gören şehir hal-

kı büyük bir sevince kapıldı. Sir Palamides'i merasimle oturduğu yere getirdiler ve orada ona hizmet edeceklerini söylediler. Sir Palamides, onlardan, Kral Hermance'ın topraklarını iyi korumalarını rica etti, "Sevgili arkadaşlarım, şimdilik yanınızda kalamayacağım," dedi; "söz verdiğim için en kısa zamanda Lonazep Şatosu'na Lordum Kral Arthur'un yanına dönmeliyim."

Halk, Sir Palamides'in gidişine çok üzüldü. Şehir halkı, Sir Palamides'i alıkoymak için mallarının üçte birini ona hediye ettiler. Fakat o, kalmaya katiyen razı olmayarak yola çıktı ve Sir Ebel'in muhafazası altında olan şatoya geldi. Şatodakiler, Sir Palamides'in nasıl başarı elde ettiğini duydukları zaman çok sevindiler. Sir Palamides, orayı da terk ederek Lonazep Şatosu'na vardı. Sir Tristram'ın orada olmadığını öğrenince, Humber nehrini takip ederek, Sir Tristram ile Güzel Isoud'un bulunduğu Joyous Gard'a gitti. Sir Tristram, Joyous Gard'a veya kasabaya herhangi bir seyyar şövalye geldiği takdirde, kendisine haber verilmesini emretmişti. Böylece kasabadan gönderilen bir adam, çok yakışıklı bir şövalyenin geldiğini bildirdi. Sir Tristram, "O nasıl bir adam? Armaları nasıl?" dedi. Kasabadan gönderilen adam, Sir Tristram'a şövalye hakkında bilgi verdi. Dinadan, "Bu şövalye, Sir Palamides olsa gerek," dedi. Sir Tristram, Dinadan'a, "Belki odur; siz gidip bakın," dedi. Böylece Sir Dinadan, Sir Palamides'in yanına gitti ve şövalyeler buluştukları için büyük bir sevinç duydular. Geceyi orada beraber geçirdikten sonra sabahleyin erkenden gelen Sir Tristram ile Sir Gareth, onları uyandırdılar. Yataktan kalkıp oruçlarını bozdular.

LXV. BÖLÜM

Sir Tristram ile Sir Palamides'in, Breuse Sans Pitié ile nasıl karşılaştıkları ve Sir Tristram ile Güzel Isoud'un Lonazep'e nasıl gittikleri.

Sir Tristram, Sir Palamides'e, kendisiyle beraber ormanlara ve tarlalara gelmesini teklif etti. Ormanda dinlenmeye karar verdiler. Uzun müddet hoş vakit geçirdikten sonra güzel bir çeşmenin yanına gittiler ve orada ilk gördükleri şey, kendilerine doğru ilerleyen silahlı bir şövalye oldu. Selamlaştıktan sonra bu silahlı şövalye, Sir Tristram'a hi-

tap ederek, Joyous Gard'da oturan şövalyelerin kim olduklarını sordu. Sir Tristram, "Kim olduklarını bilmiyorum," dedi. Şövalye, "Siz kimsiniz?" dedi. "Silahsız gezindiğiniz için seyyar bir şövalye olduğunuzu tahmin etmiyorum." Sir Palamides ile Sir Tristram, "Şövalye olalım veya olmayalım, sana ismimizi söylemek istemiyoruz," dediler. Şövalye, "Demek bana isminizi söylemiyorsunuz, ha? Öyleyse kendini koru; çünkü seni kendi ellerimle öldüreceğim," diyerek mızrağını kaldırdı ve Sir Tristram'a saplamak istedi. Bunu gören Sir Palamides, aralarına girerek şövalyeyi atıyla beraber yere düşürdü. Sonra atından inip onu öldürmek için kılıcını çekti. Sir Tristram, "Öldürme," dedi; "bu şövalye bir aptaldan başka bir şey değil, onu öldürmek ayıptır, sadece onun elinden mızrağını al, atına binsin, istediği yere gitsin." Bu şövalye yere fena şekilde düştüğü için inleye inleye ayağa kalktı ve atına bindi; sonra Sir Tristram ile Sir Palamides'in kim olduklarını sordu. Sir Tristram, "Öyleyse öğreniniz; benim ismim Sir Tristram de Liones, bu şövalyenin de Sir Palamides," dedi. Şövalye, onların kim olduklarını öğrenince, kendi ismini söylemek zorunda kalmamak için atını mahmuzladı ve dere tepe düz giderek hızla uzaklaştı. O sırada, mavi çizgili bir kalkan taşıyan, Epinogris isimli bir şövalye dörtnala çeşmenin yanına geldi. Sir Tristram, "Böyle nereye gidiyorsunuz?" dedi. Epinogris, "Aziz Lordlar, dünyanın en alçak şövalyesini kovalamakla meşgulüm," dedi; "onun için rica ederim onu görüp görmediğinizi söyleyin. Kırmızı kılıflı bir kalkan taşıyor." Sir Tristram, "Doğrusu bir çeyrek saat önce yanımızdan böyle bir şövalye ayrıldı," dedi; "rica ederiz, bize onun ismini söyleyiniz." Epinogris, "Eyvah! Onu ne diye elinizden kaçırdınız?" dedi; "o, bütün seyyar şövalyelerin o kadar büyük bir düşmanıdır ki! İsmi Breuse Sans Pitié." Sir Palamides, "Ah, çok yazık!" dedi. "Elimden kurtulması ne acı. O, dünyada en nefret ettiğim insandır." Bunun üzerine şövalyeler büyük bir kedere düştüler; Epinogris ise onlardan ayrılıp, Breuse Sans Pitié'yi takibe devam etti. Bundan sonra Sir Tristram ile üç arkadaşı, Joyous Gard'a gittiler. Ve orada Sir Palamides, Sir Tristram'a; savaşını, Kırmızı Şehir'de neler yaptığını anlattı. "İşte bu iş böyle bitti," dedi. Sir Tristram, "Doğrusu, bu kadar başarı elde etmenize memnunum, şerefli bir tarzda hareket ettiniz" dedi. Ertesi gün yola çıkacaklarını söyledikten sonra yapacakları işleri düşündü. Lonazep çeşmesi yanında Kraliçe Güzel Isoud için

çadır kurdurmak üzere adamlarını göndermeyi tasarladı. Sir Dinadan, "İyi olur," dedi. Sir Palamides ise, bunu duyunca kalbi ölçüsüz bir sevinçle çarptığı halde, pek bir şey söylemedi. Joyous Gard'a vardıkları zaman, Sir Palamides şatoya girmek istemedi; fakat Sir Tristram onu elinden tutarak şatoya götürdü. Sir Palamides, Güzel Isoud'u görünce, öyle bir heyecana kapıldı ki adeta konuşamıyordu. Böylece sofraya oturdular; fakat Sir Palamides yemek yiyemiyordu. Mümkün olduğu kadar hoş vakit geçirdiler ve ertesi sabah Lonazep'e gitmek için hazırlandılar.

Sir Tristram'ın yanında üç şövalye çömezi, Güzel Isoud'un yanında da asilzade sınıfına mensup üç kadın vardı. Diğerleri de Kraliçe gibi muhteşem bir tarzda giyinmişlerdi. Yanlarında bu hizmetkârlardan ve kalkanlarıyla mızraklarını taşıyan uşaklardan başka hiç kimse yoktu. Böylece yola çıktılar ve yolculukları esnasında bir şövalye topluluğu ile karşılaştılar. Bunlar, Galihodin ile yirmi arkadaşıydı. Galihodin, "Sevgili arkadaşlarım," dedi; "karşıdan dört şövalye ile muhteşem bir tarzda giyinmiş çok güzel bir Lady geliyor. Ben bu Lady'yi onların elinden almak arzusundayım." Galihodin'in adamlarından biri, "Bu güzel bir fikir değil," dedi; "fakat isterseniz onların yanına birini gönderin, bakalım ne diyecekler." Bu adamın tavsiyesine uyuldu ve Sir Tristram'a gönderilen bir hizmetkâr, savaşmayı mı, yoksa Lady'lerini kaybetmeyi mi tercih edeceklerini sordu. Sir Tristram, "Lorduna söyle," dedi; "biz kişi isek onun da o kadar insan göndermesini, Lady'yi kazandığı takdirde almasını istiyorum." Sir Palamides, "Efendim, müsaade edin de bu işle ben meşgul olayım, ben onların dördü ile de başa çıkarım," dedi. Sir Tristram, "İstediğiniz gibi hareket etmenize razıyım," dedi; "şimdi git bu şövalyenin efendin Galihodin ve arkadaşlarıyla çarpışacağını söyle."

LXVI. BÖLÜM

Sir Palamides'in evvela Sir Galihodin, sonra da Sir Gawaine ile nasıl çarpıştığı ve onları yere nasıl serdiği.

Bu hizmetkâr geri dönerek Galihodin'e vaziyeti anlattı. Galihodin kalkanını kaldırdı, mızrağını ele aldı, Sir Palamides de aynı şeyi yaptı. Ve

Gahilodin'e öyle bir şiddetle vurdu ki onu atıyla beraber yere fırlattı. Galihodin feci bir surette düşmüştü. Sir Palamides, gelen bir şövalyeye de aynı şeyi yaptı. Üçüncü ve dördüncü şövalye de atlarının kuyrukları üzerinden aşağı yuvarlandılar. Bunları yaparken Sir Palamides'in mızrağı kırılmamış, sapasağlam kalmıştı. Derken Galihodin'in adamlarından altı şövalye yaklaşarak, Sir Palamides'ten intikam almak istediler. Sir Galihodin, "Onu bırakın, bu kadar cüretkâr olmayın," dedi; "hiçbiriniz bu şövalye ile uğraşmayın, çünkü o, çok asil ve şerefli bir insan; zaten canı isterse, kendisiyle uğraşmamıza fırsat vermez." Bunun üzerine altı şövalye hemen durdular; savaşmaya hâlâ hazır olan Sir Palamides ise, Sir Tristram'ın yanına döndü. Sir Tristram, "Çok güzel! Değerli bir şövalye gibi şerefli bir tarzda hareket ettiniz," dedi. Yüksek Prens Galahalt'ın yakın akrabası olan Galihodin, Kraldı. Sir Tristram, Sir Palamides ve Güzel Isoud beraberce yollarına devam ederken birer mızrak taşıyan dört şövalye ile karşılaştılar. Bunların birincisi Sir Gawaine, ikincisi Sir Uwaine, üçüncüsü Sir Sagramor le Desirous, dördüncüsü de Dodinas le Savage idi. Sir Palamides, dört şövalyenin savaşmaya hazır olduklarını görünce, onlarla at sırtında kalabildiği kadar savaşabilmek için Sir Tristram'dan müsaade istedi. "Eğer yere düşürülürsem, rica ederim benim intikamımı alınız," dedi. Sir Tristram, "Peki, her istediğinizi yapmanıza razıyım," dedi; "ben, sizin şerefinizin gittikçe büyümesini sizden fazla arzu ediyorum." Bundan sonra Sir Palamides ile Sir Gawaine mızraklarını kaldırarak birbirlerinin üstüne şiddetle hücum ettiler; Sir Palamides, Sir Gawaine'i atıyla beraber yere yuvarladı. Sonra Uwaine'e Sir Dodinas'a ve Sagramore'a da aynı şeyi yaptı. Sir Palamides, dört şövalyeyi başka başka mızraklarla yere sermişti. Bundan sonra Sir Tristram, Lonazep'e gitmek üzere yoluna devam etti. Sir Tristram ile arkadaşları gittikten sonra Galihodin, on şövalyesiyle beraber oraya, Sir Gawaine'in yanına geldi ve ona başından geçenleri anlattı. Sir Gawaine, "Yeşiller giymiş olan bu şövalyelerin kim olduklarını merak ediyorum," dedi. Galihodin, "Beyaz ata binmiş olan o şövalye, beni de, üç arkadaşımı da yere serdi," dedi. Gawaine, "Bana da aynı şeyi yaptı," dedi; "beyaz ata binen şövalyenin ya Sir Tristram, yahut da Sir Palamides, güzel giyinmiş Lady'nin de Kraliçe Isoud olduğuna yüzde yüz eminim." Böylece şundan bundan bahsettiler. O sırada, Sir Tristram yoluna devam ede-

rek, kurulmuş olan iki çadırın yanına gitti, bu çadırların yanında bir çeşme vardı. Arkadaşları da atlarından indiler, etraflarında birçok çadırlar ve büyük bir hazırlık gördüler. Bundan sonra Sir Tristram, Sir Palamides ile Sir Gareth'i Güzel Isoud'un yanında bırakarak haber almak için Sir Dinadan ile Lanozep Şatosu'na gitti. Sir Tristram, Sir Palamides'in beyaz atına binmişti. Şatoya vardıkları zaman Sir Dinadan yüksek bir boru sesi duydu. Ve birçok şövalyelerin toplandıklarını gördü. Sir Tristram, bir şövalyeye, "Bu boru niçin çalınıyor?" dedi. Şövalye, "Efendim, bu mızrak oyunu müsabakasında Kral Arthur'a karşı cephe alacak olanları toplamak için çalınıyor," dedi; "bunların arasında İrlanda Kralı, Surluse Kralı, Listinoise Kralı, Northumberland Kralı, Gal'in büyük bir kısmına hakim olan Kral ve daha birçok memleketlerin hükümdarları var; bu krallar, ne tarzda hareket edeceklerini kararlaştırmak için bir toplantı yapacaklar." Bu toplantıda, Sir Tristram'ın öldürdüğü değerli şövalye Sir Marhaus'un babası İrlanda Kralı Marhalt konuşuyordu ve Sir Tristram, onun sözlerini dinledi. İrlanda Kralı Marhalt, "Lordlar ve arkadaşlar," dedi; "başımızın çaresine bakalım. Kral Arthur, değerli birçok şövalyenin kendi tarafını tutacağına emin. Eğer bundan emin olmasaydı, bize karşı bu kadar az şövalye ile savaşmazdı. Size şunu tavsiye ediyorum: Kralların her biri yanında bir bayrak veya belli bir işaret bulundursun; her şövalye de öz hükümdarının yanına gitsin. O zaman her Kral ve her kumandan, müşkül vaziyete düştükleri takdirde şövalyelerine yardım edebilirler." Sir Tristram, onların düşüncelerini duyduktan sonra, Kral Arthur'un ne düşündüğünü öğrenmek için onun yanına gitti.

LXVII. BÖLÜM

Sir Tristram ile arkadaşlarının Lonazep'teki mızrak oyunu müsabakasına nasıl geldiklerine, bazı savaşlara ve diğer meselelere dair.

Sir Tristram, Lonazep'e ayak basar basmaz, Sir Gawaine ile Sir Galihodin, Kral Arthur'un yanına giderek, "Beyaz ata binmiş olan o yeşil zırhlı şövalye, ikimizi ve altı arkadaşımızı bugün yere serdi," dediler. Arthur, "Peki," diyerek Sir Tristram'ı çağırdı ve ona ismini sordu. Sir

Tristram, "Efendim, kusuruma bakmayınız, şimdilik ismimi öğrenemeyeceksiniz," cevabını vererek geri döndü ve yoluna devam etti. Arthur, "Şu şövalyenin bana ismini söylememesine hayret ediyorum," dedi; "Griflet le Fise de Dieu, git ona rica et, gelsin de onunla tek başıma konuşayım." Bunun üzerine Sir Tristram'ın peşinden giden Sir Griflet ona yetişti ve Kral Arthur'un kendisiyle gizlice ve başbaşa konuşmak arzusunda olduğunu söyledi. Sir Tristram, "İsmimi öğrenmek istemeyeceğini temin ederseniz onunla konuşurum, yoksa geri dönerim," dedi. Sir Griflet, "Bunu ısrarla istemeyeceğini temin ederim," dedi. Böylece beraber giderek Kral Arthur'un bulunduğu yere vardılar. Kral Arthur, "Güzel efendim, bana isminizi niçin söylemiyorsunuz?" dedi. Sir Tristram, "Bunun bir sebebi olmasaydı ismimi saklamazdım, efendim," dedi. Kral, "Hangi tarafı tutacaksınız?" dedi. Sir Tristram, "Doğrusunu isterseniz Lordum, hangi taraftan olacağımı henüz bilmiyorum," dedi; "savaş meydanına geldiğim zaman gönlüm hangi tarafı isterse o tarafa geçeceğim. Hangi taraftan olduğumu yarın görecek ve anlayacaksınız." Sir Tristram, böyle söyledikten sonra çadırların bulunduğu yere gitti. Ertesi sabah yeşil zırhlar giyerek savaş meydanına geldiler. Orada genç şövalyeler savaşmaya ve kahramanca hareketler yapmaya başladılar. Gareth, mızrağını kırabilmek için Sir Tristram'ın müsaadesini istedi; zira mızrağının hâlâ sağlam kalması ayıp bir şeydi. Sir Tristram, Gareth'in bu sözünü duyunca gülerek, "Rica ederim, elinizden geleni yapınız," dedi. Bunun üzerine Sir Gareth, eline bir mızrak alıp savaşmayı teklif etti. Yüz Şövalyeli Kral'ın Selises isimli yeğeni bu vaziyeti gördü. İyi bir asker olan Selises, Sir Gareth'e döndü. İki şövalye öyle bir şiddetle çarpıştılar ki ikisi de atlarıyla beraber yerlere yuvarlandılar. İkisi de yara bere içinde olduğu için Yüz Şövalyeli Kral, Selises'i; Sir Tristram ile Sir Palamides de, Gareth'i kaldırıncaya kadar bu iki şövalye yerden kımıldayamadılar. Sir Tristram ile Sir Palamides, Sir Gareth'i çadırlarına getirerek, miğferini çekip çıkardılar. Güzel Isoud, Gareth'in yüzünün çürük içinde olduğunu görünce, başına neler geldiğini sordu. Sir Gareth, "Büyük bir darbe yedim efendim," dedi; "zannedersem karşılık olarak ben de büyük bir darbe indirdim, fakat arkadaşlarımdan hiçbiri imdadıma yetişmediler." Palamides, "Bizim bugün savaşmamız doğru olmazdı," dedi; "çünkü savaş meydanında tecrübeli şövalyelerden hiçbiri yoktu.

Siz ise ille savaşmak istediniz ve karşı taraf sizin bu arzunuzu görünce, size akranları arasında son derece değerli bir şövalye olarak tanınan birisini gönderdi, ismi Selises olan bu adamı iyi tanırım, onunla kahramanca çarpıştınız. Ve ikinizin de şerefi lekelenmedi. Şimdi istirahat edin ki yarın ki savaşa hazırlanın ve savaş meydanında sağlam olun." Sir Gareth, "Eğer atıma binecek vaziyette isem elimden geleni yaparım," dedi.

LXVIII. BÖLÜM

Sir Tristram ile arkadaşlarının nasıl savaştıklarına ve o mızrak oyunu müsabakasında yaptıkları asil kahramanlıklara dair.

Sir Tristram, "Yarın hangi tarafı tutmamız doğru olur?" dedi. Sir Palamides, "Yarın Kral Arthur'un aleyhine olmanızı tavsiye ediyorum," dedi; "çünkü Sir Launcelot ile ailesine mensup değerli birçok şövalye Kral Arthur'un tarafını tutacaklar. Onlar ne kadar şerefli insanlarsa, biz de onlarla boy ölçüşerek şeref kazanacağız." Sir Tristram, "Şövalyeliğe son derece yakışır bir tarzda konuştunuz," dedi; "siz ne tavsiye ettinizse biz de onu yapacağız." Diğerleri, "Öyle olsun," dediler. Sir Tristram ile arkadaşları, o geceyi mümkün olduğu kadar rahat geçirdiler. Ertesi sabah gün doğar doğmaz, yeşil zırhlar giydiler, ellerine yeşil kalkanlar ve yeşil mızraklar aldılar, Güzel Isoud ve yanında bulunan üç genç kız da aynı renkte elbiseler giydiler. Sonra bu dört şövalye, savaş meydanının bir ucundan öbür ucuna kadar geçerek Güzel Isoud'u, mızrak oyunu müsabakasını seyredeceği pencereye götürdüler. Hiç kimsenin tanımaması için Kraliçe yüzünü örtmüştü. Bunu yaptıktan sonra bu şövalyeler, İskoçya Kralı'nın şövalyelerine katıldılar. Bütün bunları gören Kral Arthur, Sir Launcelot'a, bu şövalyelerle Kraliçe'nin kim olduklarını sordu. Sir Launcelot, "Size bu hususta kati bir şey söyleyemem efendim," dedi; "fakat eğer Sir Tristram veya Sir Palamides bu memlekette ise, muhakkak ki gördükleriniz onlarla Güzel Isoud'dur. Derken Kral Arthur, yanına Sir Kay'i çağırarak, "Derhal git ve Yuvarlak Masa'dan kaç şövalye eksik olduğunu öğren, bunu koltukları sayarak anlayabilirsin," dedi. Sir Kay, koltuklardaki isimlere bakarak on şövalyenin eksik olduğunu gördü. Orada bulunmayanların

isimleri şunlardır: Sir Tristram, Sir Palamides, Sir Percivale, Sir Gaheris, Sir Epinogris, Sir Mordred, Sir Dinadan, Biçimsiz Hırka ve asil şövalye Sir Pelleas. Arthur, "Öyleyse bu şövalyelerin bazılarının bugün bize karşı savaşacaklarını iddia edebilirim," dedi. O sırada Sir Gawaine'in akrabası olan iki kardeş geldi. Birinin ismi Sir Edward, diğerinin ismi de Sir Sadok olan bu iki şövalye, Orkney'den olduklarını ileri sürerek, herkesten evvel savaşmak için Kral Arthur'dan müsaade istediler. Kral Arthur, "Memnuniyetle," dedi. Bunun üzerine Sir Edward, Sir Tristram ile Sir Palamides'in tarafında olan İskoçya Kralı ile çarpışarak onu atından aşağı yuvarladı. Sir Sadok ise Kuzey Gal Kralı'nı o kadar müthiş bir tarzda yere serdi ki Kral Arthur'un taraftarları bağrıştılar. Buna fena halde hiddetlenen Sir Palamides, kalkanıyla mızrağını kaldırarak, bütün gücüyle Sir Edward of Orkney ile çarpıştı ve ona öyle bir şiddetle vurdu ki Sir Edward, ayakta duramayan atıyla beraber yere kapaklandı. Sonra Sir Palamides aynı mızrakla Sir Sadok'u atından aşağı yuvarladı. Arthur, "Ah, tepeden tırnağa kadar yeşillere bürünmüş olan bu şövalye kim? Harikulade mızrak kullanıyor," dedi. Sir Gawaine, "Onun iyi bir şövalye olduğunu bilmelisiniz," dedi; "çekilip gitmeden evvel çok daha iyi şeyler yapacağını göreceksiniz. Ancak, aynı rengi taşıyan çok daha kuvvetli bir şövalye var. Şimdi iki akrabamı yere seren bu şövalye, iki gün evvel beni ve benden başka yedi kişiyi yere serdi." Kral Arthur ve Sir Gawaine böyle konuştukları sırada, siyah bir ata binmiş olan Sir Tristram meydana çıktı ve hiç nefes almadan aynı mızrakla Sir Gawaine'in akrabasından Orkney'li dört şövalyeyi yere serdi. Sir Gareth ile Sir Dinadan da iyi iki şövalyeyi atlarından düşürdüler. Arthur, "Doğrusu, siyah ata binen bu şövalye, kudretle ve harikulâde bir tarzda hareket ediyor," dedi. Sir Gawaine, "Durun, daha bekleyin," dedi; "siyah atlı şövalye henüz faaliyete geçmedi." O sırada Sir Tristram, Edward ile Sadok'un evvelce yere düşürdüğü iki kralı atlarına bindirdi. Sonra kılıcını çekerek Orkney taraftarlarına karşı yapılan savaşın en kızışan yerine sokuldu, orada şövalyeleri yere serdi, miğferleri başlarından kopardı, kalkanları çekip aldı ve birçok şövalyeyi kaldırıp yere fırlattı. Sir Tristram öyle bir tarzda hareket ediyordu ki Sir Arthur ile diğer bütün şövalyeler, bir adamın tek başına bu kadar büyük kahramanlıklar yapmasına hayret ettiler. Sir Palamides de kusur etmiyor ve fevkalade bir tarzda savaşa-

rak herkesi hayret içinde bırakıyordu. Kral Arthur, siyah ata binmiş olan Sir Tristram'ı kudurmuş bir aslana; beyaz ata binmiş olan Sir Palamides'i kudurmuş bir parsa, Sir Gareth ile Sir Dinadan'ı da coşmuş kurtlara benzetti. Kralların birbirlerine yardım etmeleri, aynı bayrak altında toplananların birbirlerinin imdadına ellerinden geldiği kadar koşmaları, Sir Tristram'ın tuttuğu tarafın âdetiydi. Fakat Sir Tristram hiç durmadan öyle kahramanlıklar yaptı ki düşen Orkney'liler Lonazep'e çekildiler.

LXIX. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Sir Tristram'ı atından nasıl düşürdüğü ve bundan sonra Sir Tristram'ın Kral Arthur'u yere nasıl serdiği.

Bunun üzerine tellaller ve halktan insanlar "Yeşil şövalye harikulade bir tarzda hareket etti ve bütün Orkney'lileri mağlup etti," diye bağırdılar. Tellaller siyah ata binen Sir Tristram'ın yirmi şövalyeyi yere serdiğini ilan ettiler. Bu şövalyelerin çoğu, Kral Arthur'un maiyetinden ve tecrübe sahibi adamlardı. Arthur, Sir Launcelot'a, "Dört kişinin bu kadar çok şövalyemi dövdüğünü görmemiz, bizim namımıza hakikaten büyük bir şerefsizliktir," dedi; "onun için hazırlanın, onlarla savaşacağız." Sir Launcelot, "Bunların son derece iyi iki şövalye olduğunu biliniz, efendim," dedi; "bugün fena halde yoruldukları için, onlarla şimdi karşılaşmamız bize büyük bir şeref temin etmez." Arthur, "Ne olursa olsun, intikam alacağım," dedi; "onun için Sir Bleoberis ile Sir Ector'u yanınıza çağırınız; dördüncü şövalye de ben olurum." Launcelot, "Efendim, kardeşim Sir Ector'u, yeğenim Sir Bleoberis'i ve beni hazır bulacaksınız," dedi. Dört şövalye hazırlanıp atlarına bindikten sonra Sir Arthur, Launcelot'a, "Şimdi karşılaşmak istediğiniz adamı seçiniz," dedi. Launcelot, "Efendim, siyah ata binen yeşilli şövalye iie (yani Sir Tristram ile) çarpışacağım," dedi; "yeğenim Sir Bleoberis, beyaz ata binen yeşilli şövalye ile (yani Sir Palamides ile) boy ölçüşecek; kardeşim Sir Ector, beyaz ata binen diğer yeşilli şövalye ile (yani Sir Gareth ile) karşılaşacak." Sir Arthur, "Öyle ise bana da külrengi ata binen yeşilli şövalye (yani Sir Dinadan) kalıyor," dedi. Sir Launcelot, "Şimdi herkes seçtiği adama dikkat etsin," dedi. Böylece beraberce at-

larını ileri sürdüler. Sir Tristram ile karşılaşan Sir Launcelot, onun kalkanına öyle bir şiddetle vurdu ki Sir Tristram'ı atı ile beraber yere attı. Sir Launcelot, bu şövalyeyi Sir Palamides zannederek geçip gitti. Derken Sir Palamides ile karşılaşan Sir Bleoberis, onun kalkanına öyle bir şiddetle vurdu ki Sir Palamides beyaz atı ile beraber yere yuvarlandı. Bundan sonra Sir Ector de Maris, Sir Gareth'e o kadar sert bir darbe indirdi ki, onu atından aşağı fırlattı. Asil Kral Arthur da, Sir Dinadan'ı yere serdi. Bir aralık Yeşil Şövalye'nin öldürüldüğüne dair bir rivayet yayıldı. Northgalis Kralı, Sir Tristram'ın düştüğünü görünce onun ne kadar büyük kahramanlıklar yaptığını gördü ve şövalyelerini savaşa hazırladı; zira o devirde şöyle bir âdet vardı; yere düşen bir şövalye yalnız başına yahut da arkadaşlarının yardımıyla ata binemediği takdirde kendisini mağlup edenler tarafından o gün için esir alınırdı. Northgalis Kralı, buna mani olmak için atını doğruca Sir Tristram'ın yanına sürdü. Oraya gelince, atından derhal indi ve Sir Tristram'ı kendi atına bindirerek, "Asil şövalye, senin kim olduğunu, hangi memleketten geldiğini bilmiyorum," dedi; "fakat bugün yaptığın asil kahramanlıklar uğruna benim atımı al, ben başımın çaresine bakarım. Çünkü hakikati söylemek icap ederse bu ata benden fazla sen layıksın." Sir Tristram, "Çok teşekkür ederim," dedi; "eğer mümkünse, size olan şükran borcumu ödeyeceğim. Buradan fazla uzaklaşmayın, sizin için başka bir at elde edeceğimi zannediyorum." Sir Tristram bunu söyledikten sonra ata bindi ve o sırada karşısına çıkan Kral Arthur'un miğferi üzerine kılıcıyla öyle bir darbe indirdi ki Kral Arthur, eyerinde tutunacak kuvvet bulamadı. O zaman Sir Tristram, Northgalis Kralına, Kral Arthur'un atını verdi. Kral Arthur'u atına bindirmek için büyük bir kalabalık toplandı; fakat buna mani olmak isteyen Sir Palamides, asil bir şövalye gibi hareket ederek sağa sola durmadan darbeler indiriyordu. O sırada Sir Tristram, atını savaşın en kızışan yerine sürdü, sağına soluna kılıç sallayarak şövalyeleri yere serdi, miğferleri başlardan kopardı ve Sir Palamides'i yaya bırakarak kendi çadırına gitti. Orada atını değiştirdi ve hayvana kırmızı koşumlar takarak, kendisi de tepeden tırnağa kadar kırmızılara büründü.

LXX. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, zırhını değiştirerek kırmızılara nasıl büründüğü, neler yaptığı ve Sir Palamides'in Launcelot'un atını nasıl öldürdüğü.

Kraliçe Güzel Isoud, Sir Tristram'ın atsız kaldığını ve ortadan kaybolduğunu görünce hüngür hüngür ağladı. Fakat, Sir Tristram hazır olup da savaş meydanında hızla atıldığı zaman Güzel Isoud onu derhal tanıdı. Sir Tristram, bir tek büyük mızrakla birçok kahramanlıklar yaptı, hiç nefes almadan beş şövalyeyi yere serdi. O zaman Sir Launcelot, bu şövalyenin Sir Tristram olduğunu çabucak idrak etti ve onu yere serdiğine pişman oldu. Derken Sir Launcelot, biraz dinlenmek için kalabalıktan ayrıldı, sonra geri döndü. Sir Tristram ise, savaşın en kızışmış yerine girince büyük kuvveti sayesinde Sir Palamides'i, Sir Gareth'i ve Sir Dinadan'ı yeniden atlarına bindirdi. Ve bu üç şövalye harikalar yaratmaya başladılar. Fakat Sir Palamides de, diğer iki arkadaşı da ata binmelerine yardım edenin kim olduğunu bilmiyorlardı. Sir Tristram daima onların yanında idi; daima imdatlarına yetişiyordu; fakat kırmızı bir zırh giyerek kıyafet değiştirdiği için arkadaşları onu tanımıyor ve ona yardım etmiyorlardı. Bütün bu zaman boyunca Sir Launcelot orada yoktu. Güzel Isoud ise, Sir Tristram'ı at üstünde görünce son derece memnun oldu, güldü ve neşesi yerine geldi. Sir Palamides bir tesadüf eseri olarak başını kaldırarak Güzel Isoud'un bulunduğu pencereye baktı ve onun neşe ile güldüğünü gördü. O zaman sevinen Sir Palamides, mızrağı ve kılıcıyla karşısına çıkan her adamı yere serdi. Güzel Isoud'a bakmak, Sir Palamides'in aşkını öyle coşturuyordu ki Sir Tristram ile Sir Launcelot birleşip de ona hücum etselerdi bile, şu anda mağlup edilmeyeceğini sanıyordu. Fransızca kitapta söylenildiği gibi, Sir Palamides, Güzel Isoud'u düşünerek herkesin önünde Sir Tristram ile şerefli bir tarzda savaşmayı için için arzu ediyordu. Böylece Sir Palamides'in kuvveti iki misli arttı. Ve öyle harikalar yarattı ki herkes ona hayran kaldı. Gözlerini sürekli Güzel Isoud'a çeviriyor, onun güler yüzünü gördükçe, bir aslan gibi hareket ediyor ve hiç kimse kendisini ondan koruyamıyordu. Derken Sir Tristram, Sir Palamides'in nasıl hareket ettiğini görerek Sir Dinadan'a, "Doğrusu, Sir Pa-

lamides, son derece iyi ve çok dayanıklı bir şövalye," dedi; "bir tek günde bu kadar büyük kahramanlıklar yaptığı şimdiye kadar ne duyulmuş, ne de görülmüştü." Sir Dinadan, "Bugün onun günü," diye lafı kısa kesti. Sir Tristram'a fazla bir şey söylemek istemedi, fakat içinden bu kahramanlıkları kimin uğruna yaptığını eğer Sir Tristram bir bilse, cesaretini çok geçmeden kaybeder, diye düşündü. Sir Tristram, "Ah, ne yazık ki, Sir Palamides vaftiz edilmedi," dedi. Aynı şeyi Kral Arthur ve Sir Palamides'i görenlerin hepsi tekrarladılar. O günün en iyi şövalyesi oldu, Sir Launcelot'a da Sir Tristram'a da üstün çıktığı için mükâfatı Sir Palamides'e verdiler. Dinadan, kendi kendine, "Bugün burada kazandığı şeref için Sir Palamides Kraliçe Isoud'a şükretmeli," dedi; "çünkü Güzel Isoud burada olmasaydı, Sir Palamides bugün mükâfatı kazanamazdı."

O sırada savaş meydanına gelen Sir Launcelot bütün bu gürültüyü ve bağrışmaları duydu, Sir Palamides'in kazandığı büyük şöhreti öğrendi. Uzun ve sağlam bir mızrakla Sir Palamides'e doğru döndü ve onu yere sermek istedi. Sir Palamides, Sir Launcelot'un hızla yaklaştığını görünce, elinde kılıç, aynı hızla onun üstüne atıldı. Sir Launcelot tam vuracağı sırada, Sir Palamides kılıcayla çarparak onun mızrağını ikiye böldü. Sonra Sir Launcelot'u müşkül vaziyete düşürmek maksadıyla hücum etti, kılıcıyla Sir Launcelot'un bindiği atın boynuna bir darbe indirdi ve Sir Launcelot yere düştü. O zaman, "Bakın, kâfir Sir Palamides, Sir Launcelot'un atını nasıl öldürdü!" diye büyük bir bağrışma yükseldi. Böyle bir harekette bulunduğu için birçok şövalye, Sir Palamides'e hiddetlendi. Çoğu, bir mızrak oyunu müsabakasında bir atı bile bile öldürmenin şövalyeliğe yakışmadığını düşünüyorlardı, bu ancak çarpışan iki kişiden birinin ölümü ile neticelenecek bir savaşta yapılabilirdi.

LXXI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Sir Palamides'e ne söylediği ve o günkü mükâfatın Sir Palamides'e nasıl verildiği.

Sir Ector de Maris, Sir Launcelot'u böyle bir hakarete uğramış ve yayan görünce, hızla bir mızrak kaparak Sir Palamides'in üstüne atıldı ve şiddetle vurarak onu yere fırlattı. Kırmızı bir zırh giyen bir Tristram

bunu gördü ve Sir Ector de Maris'i atından aşağı yuvarladı. Derken, Sir Launcelot, kalkanını omuzu hizasına kaldırdı, elinde yalın kılıcı, doğru Sir Palamides'in üstüne hiddetle yürüyerek, "Şunu iyi bil ki, bir mızrak oyunu müsabakasında hiçbir şerefli şövalye bugün bana yaptığın kadar büyük bir hakarette bulunmamıştır," dedi; "onun için senden intikam alacağım, kendini koru." Palamides, "Ah, asil şövalye, merhamet!" dedi; "benim kötü hareketimi affet, sizinle boy ölçüşmeye ne kuvvetim yeter, ne de kudretim. Zaten bugün öyle yoruldum ki hayatımda bu kadar çok savaşmadığımı, bundan sonra da bu kadar çok savaşamayacağını pekâlâ biliyorum. Sen ki, şövalyelerin en asilisin, yalvarıyorum sana, bugün benim canıma kıyma. Eğer bunu yaparsanız, yemin ediyorum, hayatımın sonuna kadar şövalyeniz olarak kalacağım. Eğer benim şerefimi şimdi elimden alırsanız, beni, hayatımda elde ettiğim veya edebileceğim en büyük şereften mahrum edersiniz." Sir Launcelot, "Peki," dedi; "hakikati söylemek icap ederse, bugün fevkalade bir tarzda savaştınız; bu kahramanlıkları kimin aşkı uğruna yaptığınızı da biraz anlıyorum. Aşkın ne büyük bir kuvvet olduğunu da biliyorum. Uzakta bulunan Lady'm şimdi burada olsaydı, bugünün şerefini size bırakmazdım. Fakat dikkat edin de aşkınızı hiç kimse anlamasın; çünkü bu aşkınızı eğer Sir Tristram öğrenirse, pişman olursunuz. Madem ki bu işte beni ayrıca alakadar eden bir mesele yok, bugünün şerefini size bırakıyorum. Bugün ne kadar çok yorulduğunuzu ve ne kadar zahmet çektiğinizi dikkate alıp da, sizi bu şereften mahrum edersem, şerefsizlik etmiş olurum." Sir Launcelot, bunları söyledikten sonra Sir Palamides'in gitmesine müsaade etti. Bundan sonra, Sir Launcelot büyük kuvveti ve kudreti sayesinde, yirmi şövalye kendisine mani olmak istediği halde atına bindi. Sir Launcelot atına bindiği zaman birçok harikalar yarattı; Sir Tristram ile Sir Palamides de fevkalade şeyler yaptılar. Derken Sir Launcelot, aynı mızrakla, Sir Dinadan'ı İskoçya Kralı'nı, Gal Kralını, Northumberland Kralını ve Listionise Kralı'nı yere serdi. Böylece Sir Launcelot ile arkadaşları kırk kadar şövalyeyi mağlup ettiler. O sırada İrlanda Kralı ile Straight Marches'lerin Kralı, Sir Tristram ile Sir Palamides'in imdadına yetişti. Büyük bir çarpışma başladı, her iki taraftan birçok şövalye yere düştü. Sir Launcelot ile Sir Tristram birbirleriyle asla savaşmıyorlardı. Sir Palamides de, Sir Launcelot'un karşısına çıkmıyordu. Böylece şöval-

yeler şuraya buraya hücum ediyorlardı. Derken Kral Arthur, Yuvarlak Masa'nın birçok şövalyelerini savaş meydanına gönderdi. Sir Palamides, daima en ön saflarda dövüşüyordu. Sir Tristram ise o kadar fevkalade bir tarzda savaşıyordu ki ona Kral da, herkes de hayran kaldı. Nihayet Kral, borular çaldırarak mızrak oyunu müsabakasının bugünlük bittiğini ilan ettirdi. Çarpışmaya ilk Sir Palamides başladığı, dinlenmek için savaş meydanını terk etmediği, yaya veya at sırtında daima harikulade bir tarzda ve herkesten fazla savaştığı için Kral Arthur ve bütün Krallar, o günün şerefini ve mükâfatını Sir Palamides'e bağışladılar. Bundan sonra Sir Tristram, Sir Dinadan'a, Kraliçe Güzel Isoud'u çeşmenin yanındaki çadırlara götürmesini emretti. Sir Dinadan, emri yerine getirdi. Sir Palamides, kırmızı zırh giyen ve kırmızı koşumlu ata binen şövalyenin Sir Tristram olduğunu öğrenince memnun oldu. Sir Gareth ile Sir Dinadan da sevindiler; çünkü hepsi, Sir Tristram'ın esir düştüğünü zannediyorlardı. Bunun üzerine şövalyeler oturdukları yere çekildiler. Kral Arthur ve yanında bulunanlar bu şövalyelerden bahsettiler. Herkesten fazla Sir Palamides'i övdüler ve onu tanıyan bütün şövalyeler, Sir Palamides'in kahramanlıklarına hayret ettiler. Sir Launcelot, Arthur'a, "Efendim, eğer Sir Palamides yeşilli şövalye ise, bugün mükâfatı almaya hak kazananın o olduğunu iddia edebilirim," dedi; "zira hiç dinlenmedi, hiç elbise değiştirmedi. Savaşa ilk o başladı ve sonuna kadar dayandı. Bununla beraber orada Sir Palamides'ten çok daha iyi bir şövalyenin mevcut olduğunu biliyorum. Hayatım üzerine yemin ederim ki bu sözümün doğruluğu, biz buradan ayrılmadan önce ispat edilecek." Her iki tarafta da aynı şeyler konuşuldu. Sir Dinadan, Sir Tristram ile alay etti, "Şeytan hakkı için, nedir senin bugünkü halin?" dedi; "bugün Sir Palamides'in kuvveti zerre kadar eksilmedi, hatta hiç durmadan artıyordu."

LXXII. BÖLÜM

Sir Dinadan'ın, Sir Tristram'ı daha büyük kahramanlıklar yapması için nasıl tahrik ettiği.

"Sir Tristram, sen bugün pek uyur gibi hareket ettin; onun için senin korkak olduğunu söylüyorum." Sir Tristram, "Dinadan, şimdiye kadar

hiçbir şövalye bana korkak demedi," dedi; "şunu da bilmelisin ki Sir Launcelot beni yere düşürdüğü halde, kendime korkak demiyorum; çünkü Sir Launcelot'u bütün şövalyelerden üstün görüyorum. Sir Launcelot esaslı bir dava uğruna savaşınca, şu sıralarda yeryüzünde yaşayan hiçbir şövalyenin onunla boy ölçüşemeyeceğine emin olabilirsiniz, Sir Dinadan. Müsamahası, cömertliği, asaleti ve nezaketi sayesinde onun eşsiz bir şövalye olduğunu söylüyorum." Böylece, Sir Tristram, Sir Dinadan'a az çok kızdı. Fakat Sir Dinadan, Sir Tristram'ı sadece hiddetlendirmek, cesaretini ayaklandırmak, gazabını uyandırmak için bu kadar ağır bir dil kullanmıştı. Zira Sir Tristram adamakıllı hiddetlendiği takdirde ertesi gün Sir Palamides'in mükâfatı kazanamayacağını Sir Dinadan pekâlâ biliyordu. Sir Dinadan, Sir Tristram ile işte bu maksatla alay etmişti. Sir Palamides, "Asil şövalyeliği, nezaketi, yiğitliği ve iyi kalpliliği bakımından Sir Launcelot eşsizdir," dedi; "bugün Sir Launcelot'a karşı gayet kaba, şövalyeliğe yakışmayan bir harekette bulundum. O ise tamamen şövalyeliğe yakışır bir tarzda büyük bir nezaketle karşılık verdi. Eğer ona yaptığım kötülüğü o da bana yapmış olsaydı bugün zerre kadar şeref kazanamayacaktım. Hayatım boyunca Sir Launcelot'un şövalyesi kalacağım." Kralların oturduğu yerlerde de bu meseleden bahsedildi. Bu Krallar, Lordlar ve şövalyeler; Sir Tristram ile Sir Launcelot'un, Kral Arthur devrinde yaşayan bütün şövalyelerden, tam manasıyla şövalyelik, temiz kuvvet, asalet ve nezaret bakımından üstün olduklarını söylediler. Arthur'un devrinde, onların kahramanlıklarının yarısını yapabilen bir şövalye mevcut değildi. Fransızca kitapta söylendiği gibi yeryüzünde on şövalye bile onların kahramanlıklarının yarısını yapamadı. O sırada yaşayan herhangi bir şövalye, Sir Launcelot'un veya Sir Tristram'ın belli bir vazifeyi yapmalarını istediği zaman, Sir Launcelot ile Sir Tristram, şereflerinin lekelenmemesi şartıyla bu arzuyu daima yerine getirirler.

LXXIII. BÖLÜM

Kral Arthur ile Sir Launcelot'un Güzel Isoud'u görmeye nasıl geldikleri ve Palamides'in Kral Arthur'u nasıl yere serdiği.

Böylece, Sir Launcelot ertesi gün yola çıktı. Sir Tristram, Güzel Isoud, Sir Palamides ve Sir Gareth, güzel ve yepyeni yeşil elbiseler giyerek

ormanda gezindiler. Sir Tristram, Sir Dinadan'ı yatağında uyurken bırakmıştı. Bir tesadüf eseri olarak pencereden bakan Kral ile Launcelot, Sir Tristram ile Güzel Isoud'un geçtiğini gördüler. Sir Launcelot, "Efendim, Kraliçeniz Dame Guenever hariç, dünyanın en güzel Lady'si geçiyor," dedi. Sir Arthur, "O da kim?" dedi. Launcelot, "Efendim, Kraliçenizi bir tarafa bırakırsak, yeryüzünde eşi olmayan Kraliçe Isoud," dedi. Arthur, "Atınıza bininiz ve benim gibi güzelce giyininiz," dedi; "size yemin ederim ki onu göreceğim." Bunun üzerine derhal silahlanarak atlarına bindiler, ellerine birer mızrak alıp ormanda ilerlediler. Launcelot, "Efendim, onların yanına sokulmanız doğru olmaz," dedi, "çünkü şu sırada dünyada yaşayan şövalyeler arasında bu iki şövalyenin eşi yoktur. Onun için rica ederim efendim, fazla a cele etmeyin. Karşılarına birdenbire çıkarsak belki sinirlenirler." Arthur, "Ben bu Lady'yi görmek istiyorum, kızıp kızınamaları benim için hiç de mühim değil," diyerek derhal Güzel Isoud'un yanına yaklaştı, onu selamladı ve "Tanrı sizi korusun," dedi. Güzel Isoud, "Hoş geldiniz efendim," dedi. Kral Arthur, Güzel Isoud'a bakınca, ondan fevkalade hoşlandı. O sırada Sir Palamides, Arthur'a yaklaşarak, "Nezaketsiz şövalye, burada ne arıyorsun?" dedi; "bir Lady'nin karşısına böyle birdenbire çıkmakla terbiyesizlik ediyorsun, geri çekil." Sir Arthur, Sir Palamides'in sözlerine hiç aldırmayarak, Kraliçe Isoud'a bakmaya devam ediyordu. Bunun üzerine hiddetlenen Sir Palamides, eline bir mızrak alarak Kral Arthur'un üstüne atıldı ve onu yere fırlattı. Sir Launcelot, Sir Palamides'in Kral'a yaptığı bu fena hareketi görünce, kendi kendine, "Şu şövalye ile onun hatırı için değil, Sir Tristram'ın hatırı için savaşmamalıyım," dedi; "eğer Sir Palamides'i yere sererse, Sir Tristram ile de çarpışmak zorundayım. Halbuki onlar asil şövalyeler oldukları için ikisiyle de başa çıkamam. Bununla beraber ölüm pahasına dahi olsa efendimin intikamını almalıyım ve başıma ne gelirse gelsin, bunu yapacağım." Sir Launcelot, Sir Palamides'e, "Kendini koru," diye bağırdı. Sir Launcelot ile Sir Palamides, ellerindeki mızraklarla birbirlerine şiddetle hücum ettiler. Sir Launcelot, Sir Palamides'e o kadar ağır bir darbe indirdi ki eyerinde tutunamayan Sir Palamides, feci bir tarzda yere yuvarlandı. Sir Tristram, Sir Palamides'in böyle düştüğünü görünce, Sir Launcelot'a, "Kendini koru, seninle savaşmak mecburiyetindeyim," dedi. Sir Launcelot, "Si-

zinle savaşmaktan çekinmiyorum ama, bunu yapmamayı tercih ederdim," dedi; "ama haber verilmeden ve şövalyeliğe yakışmayan bir tarzda yere serilen efendimin intikamını almalıyım. Efendimin intikamını aldığım için bana kızmayınız; efendim, benim o kadar yakın dostumdur ki şerefinin lekelenmesine tahammül edemem. "Sir Tristram, halinden ve nazik sözlerinden bu şövalyenin Sir Launcelot du Lake olduğunu anladı. Sir Palamides tarafından yere serilenin de Kral Arthur olduğunu tahmin etti. Bunun üzerine Sir Tristram, mızrağını bıraktı ve Sir Palamides'i ata bindirdi. Sir Launcelot da, Kral Arthur'u atına bindirerek uzaklaştı. Sir Tristram, Palamides'e, "Doğrusu, o şövalyeyi böyle birdenbire yere sermekle şerefli bir harekette bulunmadınız," dedi; "çok ayıp bir şey yaptınız. O şövalyeler, güzel bir Lady'ye nezaketle bakabilmek için buraya geldiler. Her iyi şövalye, güzel bir Lady'yi seyretmek ister. Benim Lady'min önünde böyle marifetler yapmak sizin vazifeniz değildi. Bu işin sonunun kötüye varacağını bilmeniz gerek; çünkü yere serdiğiniz adam Kral Arthur, öbürü de değerli şövalye Sir Launcelot idi. Sir Launcelot'un, refakat ettiği şövalyeden, çok şerefli bir insan diye bahsettiğini henüz unutmadım. Zaten yere düşürülenin Kral Arthur olduğunu, Sir Launcelot'un bu sözlerinden anladım. Sir Launcelot'a gelince, karşısına bu çayırda beş yüz şövalye çıksa bile, onlarla savaşmaktan çekinmeyeceği halde, benimle savaşmak istemediğini söyledi. Sir Launcelot olduğunu bu sözlerinden anladım. Çünkü Sir Launcelot her yerde bana büyük bir müsamaha gösterir ve nezaketle muamele eder. Herkes ne derse desin, bence, Sir Launcelot dünyanın bütün şövalyelerinden üstündür. Eğer iyice kızarsa ve hiç merhamet duymadan sonuna kadar savaşmak isterse yaya veya at sırtında kolayca mağlup edemeyeceği bir tek şövalye tanımıyorum." Sir Palamides, "Kral Arthur'un fakir bir seyyar şövalye gibi böyle maiyetsiz gezebileceğine hiç de inanmıyorum," dedi. Sir Tristram, "Ah, siz, Lordum Arthur'u tanımazsınız," dedi; "dünyanın bütün şövalyeleri gelsinler de şövalyeliği ondan öğrensinler. Bu kadar asil bir krala karşı fena hareket ettiğiniz için pişman olmanız lazım." Sir Palamides, "Artık olan oldu," dedi. Bundan sonra Sir Tristram, mızrak oyunu müsabakasını seyredebilmek için Kraliçe Isoud'u manastıra gönderdi.

LXXIV. BÖLÜM

Mızrak oyunu müsabakasının ikinci günü, Palamides'in Sir Tristram'ı terk ederek karşı tarafa nasıl geçtiği.

Bundan sonra bütün şövalyelere, borularla, ilk günkü gibi savaşa başlanması ilan edildi. İlk gün savaşa Sir Edward ile kardeşi Sir Sadok başlamışlardı, ikinci gün de Kral Uriens'in oğlu Sir Uwaine ile Sir Lucanere de Buttelere başladılar. İlk çarpışmada, Sir Uwaine, İskoçya Kralı'nın oğlunu yere serdi. Birbirlerine karşı hücuma geçen Sir Lucanere ile Gal Kralı'nın mızrakları paramparça oldu; bu şövalyeler birbirlerinin üstüne öyle bir şiddetle atılmışlardı ki ikisi de yere yuvarlandılar. Bunun üzerine Orkney'liler, Sir Lucanere'i tekrar ata bindirdiler. O sırada meydanda görünen Sir Tristram de Liones, Sir Uwaine'i de, Sir Lucanere'i de yere serdi. Sir Palamides iki, Sir Gareth de diğer iki şövalyeyi yere serdi. Sir Arthur, Sir Launcelot'a, "Gördünüz mü, şu üç şövalye son derece başarılı oluyorlar; özellikle ilk savaşanı," dedi. Launcelot, "Efendim, o şövalye daha savaşmaya başlamadı, bugün ne harikulade bir tarzda hareket edeceğini göreceksiniz," derken Orkney Dükü'nün oğlu göründü ve şövalyeler birçok kahramanlıklar yapmaya başladılar. Sir Tristram, onların bu hallerini görünce Palamides'e, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" dedi. "Dün yaptıklarınızı bugün de tekrarlayabilir misiniz?" Palamides, "Hayır, dün o kadar yorgun düştüm ve o kadar hırpalandım ki bugün aynı tahammülü gösteremeyeceğim," dedi. Sir Tristram, "Bugün yardımınızdan mahrum kalacağım için müteessirim," dedi. Palamides, "Bugün bana güvenmeyiniz efendim, dünkü gibi hareket edemem," dedi. Palamides, bütün bu sözleri Sir Tristram'ı aldatmak için söylemişti. Sir Tristram, Sir Gareth'e, "Öyleyse size güvenmeliyim efendim," dedi; "onun için size rica ediyorum, benden uzaklaşmayın ve gerektiğinde imdadıma yetişin." Gareth, "Gerektiği zaman size yardım etmek için elimden geleni yaparım," dedi.

Bundan sonra Sir Palamides yalnız başına uzaklaştı ve Sir Tristram'ı kızdırmak için Orkney'lilerin arasına, savaşın en çok kızışan yerine sokuldu. Orada o kadar harikulade kahramanlıklar yaptı ki herkes ona hayran oldu. Darbelerine tahammül edebilen bir tek şövalye yok-

tu. Sir Palamides'in böyle kahamanlıklar yaptığını gören Sir Tristram şaştı ve kendi kendine, "Artık o benden bıktı," dedi. Böylece Sir Tristram, uzun müddet pek bir şeyler yapmadan Sir Palamides'i seyretti. Herkes hayretten haykırıyor ve bağrışıyordu ve Sir Tristram, Sir Palamides'in bu savaş meydanında gösterdiği kahramanlıkları ve kuvveti nereden bulduğunu merak ediyordu. Sir Gareth, Sir Tristram'a, "Efendim, Sir Dinadan'ın dün size korkak dediğini hatırlamıyor musunuz?" dedi; "Sir Dinadan'ın bunları kötü bir maksatla söylemediğine emin olabilirsiniz, çünkü dünyada en çok sevdiği insan sizsiniz. Bütün sözlerini sizin şerefiniz uğruna söyledi. Hakikatte ne olduğunuzu bana bugün gösterin. Sir Palamides'e böyle hayret etmeyiniz. O, bütün şerefi ve şanı elinizden almaya uğraşıyor." Sir Tristram, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "onun kötü niyetini ve kıskançlığını artık anladım. Ben de bir gayrete geleyim, bakalım o zaman şimdiki şöhretini koruyabilecek mi?" Bunun üzerine Sir Tristram savaşın en kızışan yerine daldı ve öyle harikalar, öyle kahramanlıklar yarattı ki herkes Sir Tristram'ın, Sir Palamides'in yaptıklarının iki mislini başardığını söyledi. O zaman Sir Palamides'in şöhreti azaldı, bütün halk Sir Tristram'ı alkışladı, herkes, "Bakın, Sir Tristram bir tek mızrakla ne kadar çok şövalyeyi yere seriyor," dedi; "bakın, ne kadar çok şövalyenin başından miğferlerini kopardı, ellerinden kalkanlarını çekip aldı." Sir Tristram böylece bütün Orkney'lileri mağlup etti. Sir Launcelot, Kral Arthur'a, "Buna ne dersiniz?" dedi. "Bugün bu şövalyenin kudretini göstereceğini size söylemiştim. Bu şövalyenin, şövalyeliğe yakışır bir tarzda hareket ettiğini görüyorsunuz. Hem kuvveti var, hem de nefesi..." Arthur, Launcelot'a, "Hakikaten doğru söylüyorsunuz," dedi; "şimdiye kadar ondan iyi bir şövalye görmedim; Sir Palamides'ten elbette ki üstün olacak, çünkü o asil şövalye Sir Tristram'ın ta kendisidir," dedi. Arthur, "Doğru söylediğinize eminim," dedi. Sir Palamides, alkış ve bağrışmaların kendisi için olmadığını anlayınca bir köşeye çekilerek Sir Tristram'ı seyretti. Sir Tristram'ın bu kadar harikulade bir şekilde hareket ettiğini görünce, hiddetinden acı acı ağladı. Çünkü o gün şeref kazanamayacağını pekâlâ anlamıştı. Sir Tristram, kuvvetini ve erkekliğini meydana çıkardığı zaman Sir Palamides, pek az şeref kazanabileceğini biliyordu.

LXXV. BÖLÜM

Sir Tristram'ın savaş meydanını terk ederek, Sir Dinadan'ı nasıl uyandırdığına ve nasıl siyahlar giydiğine dair.

O sırada Kral Arthur, Northgalis Kralı ve Sir Launcelot de Lake göründü. Sir Bleoberis, Sir Bors de Ganis ve Sir Ector de Maris de, Sir Launcelot ile beraber savaş meydanına gelmişlerdi. Bunun üzerine Sir Launcelot, akrabası olan bu üç şövalye ile o kadar büyük kahramanlıklar yapmaya başladı ki herkes onu alkışladı. Sir Launcelot ile akrabaları, Gal Kralı ile İskoçya Kralı'nı ta gerilere püskürttüler ve onları savaş meydanını terke mecbur ettiler. Fakat Sir Tristram ile Sir Gareth hâlâ savaş meydanında idiler ve hücum eden herkese karşı koyuyorlardı; öyle ki bir şövalyenin bu kadar çok darbeye tahammül edebilmesi bütün halkı hayret içinde bırakıyordu. Fakat Sir Launcelot'un emri üzerine üç akrabası Sir Tristram'a dokunmuyorlardı. O sırada Sir Arthur, "Bu kadar dayanan Sir Palamides mi?" dedi. Sir Launcelot, "Hayır, o değerli şövalye Sir Tristram'dır," dedi; "bakın Sir Palamides orada, etrafına bakınıp duruyor; hemen hemen hiçbir şey yaptığı yok. Şuna da emin olun ki, efendim, Sir Tristram bugün hepimizi mağlup edip savaş meydanından püskürtmeyi tasarlıyor. Bana gelince; onu mağlup etmeyeceğim, isteyen varsa etsin. Bakınız efendim, Sir Palamides rüya görüyormuş gibi orada nasıl duruyor. Sir Tristram'ın böyle kahramanlıklar yapmasına son derece üzüldüğüne emin olabilirsiniz." Arthur, "Öyle ise o aptalın biri," dedi; "çünkü Sir Palamides, Sir Tristram kadar yiğit olmamıştır ve olamaz da. Eğer Sir Tristram'ı kıskandığı halde, onun tarafında savaşıyorsa, hain bir şövalye olması lazım." Kral ile Sir Launcelot böyle konuştukları esnada, Sir Tristram, savaşan şövalyelerin arasından gizlice ayrıldı; onun nereye gittiğini, Sir Tristram'dan gözlerini ayırmayan Güzel Isoud ile Sir Palamides'ten başka hiç kimse görmedi.

Sir Tristram çadırına gelince, Sir Dinadan'ı yatağında uyurken buldu. Tristram, "Uyan, şövalyeler savaş meydanında uğraşırlarken, sizin böyle uyumanız ayıptır," dedi. Sir Dinadan derhal ayağa kalkarak, "Ne yapmamı emrediyorsunuz?" dedi. Sir Tristram, "Hazırlanıp benimle beraber savaş meydanına gelin," dedi. Sir Dinadan silahlan-

dıktan sonra Sir Tristram'ın miğferine ve kalkanına baktı ve miğfer ile kalkanın üzerinde bu kadar çok darbe izi görünce; "Böyle uyumam çok iyi olmuş," dedi; "eğer yanınızda olsaydım, sizin peşinizi bırakmamam icap edecekti ve bunu yiğitliğimden fazla utancımdan yapmaya mecbur olacaktım; dünkü gibi herhalde bugün de adamakıllı bir sopa yiyecektim. Bunu, bu darbe izlerinden anlıyorum." Sir Tristram, "Şu şakalarınızdan vazgeçin de bir an evvel savaş meydanına gidelim," dedi. Dinadan, "Ne o? Demek cesaretiniz kabardı," dedi; "dün rüyada gibi hareket ediyordunuz." Sir Tristram, siyah bir zırh giydi, Sir Dinadan, "Ah, size bugün ne oluyor?" dedi; "bana kalırsa dün den çok daha çok vahşi bir tarzda hareket edeceksiniz!" Bunu duyunca gülümseyen Sir Tristram, Dinadan'a, "Gözünüzü benden ayırmayınız," dedi; "karşımdakilerle başa çıkamayacağımı görünce arkamda bulunmaya gayret edin, ben çekilip size yol açarım." Böylece Sir Tristram ile Sir Dinadan atlarına bindiler, Sir Palamides, Sir Tristram'ın gidişini de gördü, gelişini de; bu gelişin, Sir Tristram'ı herkesten iyi tanıyan Güzel Isoud da farkına vardı.

LXXVI. BÖLÜM

Sir Palamides'in, Sir Tristram'a fenalık yapmak için kendi kalkanı ile zırhını nasıl değiştirdiği ve Sir Launcelot'un Sir Tristram'a karşı nasıl hareket ettiği.

Sir Palamides, Sir Tristram'ın kıyafet değiştirdiğini görünce, onun şerefini lekelemek için bir çare buldu. Sir Palamides, savaş meydanının dışında, güzel bir çeşmenin yanında oturan ağır yaralı bir şövalyenin yanına gitti; "Rica ederim şövalye, bana zırhınızı ve kalkanınızı ödünç veriniz," dedi; "kıyafetimden savaş meydanında beni herkes tanıyor ve bu yüzden çok zarar gördüm. Ben de size, sizinkiler kadar sağlam olan zırhımı ve kalkanımı veririm." Şövalye, "Eğer işinize yararsa, size kalkanımı ve zırhımı memnuniyetle veririm," dedi. Böylece Palamides, bu şövalyenin zırhını hemen giydi; billur gibi, gümüş gibi parlayan kalkanı alıp savaş meydanına döndü. Sir Palamides'i, ne Sir Tristram, ne de Kral Arthur taraftarlarından herhangi biri tanıyabildi. Sir Palamides, savaş meydanına girdiği sırada Sir Tristram, üç şövalyeyi onun

gözü önünde yere serdi. Derken Sir Palamides, Sir Tristram'a karşı hücuma geçti. Çarpışmak için kullandıkları büyük mızraklar, ellerinde paramparça oldu; sonra kılıçlarıyla şiddetle savaşmaya başladılar. Sir Tristram, bu kadar yiğitlik göstererek çarpışan şövalyenin kim olduğunu merak etti. Sir Tristram, bu şövalyenin son derece kuvvetli olduğunu hissettiği zaman hiddetlendi, çünkü Sir Palamides o kadar kuvvetli idi ki Sir Tristram, kendisinin diğer şövalyelerle savaşmaya hali kalmayacağından korkuyordu. Sir Tristram ile Sir Palamides, birbirlerine ağır darbeler indirerek çarpıştılar ve birçok kimse siyahlı şövalye ile, yani Sir Tristram ile savaşanın kim olduğunu merak etti. Güzel Isoud, Sir Tristram ile savaşanın Sir Palamides olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü bulunduğu pencereden Sir Palamides'in yaralı şövalye ile zırh değiştirdiğini görmüştü. Sir Palamides'in bu kötülüğü karşısında Güzel Isoud acı acı ağladı ve düşüp bayıldı. Derken Sir Launcelot, Orkney'li şövalyelerle savaş meydanına girdi. Karşı taraftakiler Sir Launcelot'u görünce, "Geri dönün, geri dönün, Sir Launcelot du Lake geliyor!" diye bağırdılar. Birçok şövaleye, Sir Launcelot'un yanına gelerek, "Sir Launcelot, şu siyah zırhlı şövalye ile (yani Sir Tristram ile) muhakkak savaşmalısınız," dediler; "çünkü siyahlı şövalye kendisiyle savaşan gümüş kalkanlı değerli şövalyeyi (yani Sir Palamides'i) yenmek üzere. "O zaman Sir Launcelot, Sir Tristram ile Sir Palamides'in arasına girerek, Palamides'e "Şövalye, sizin dinlenmeniz lazım, bırakın da savaşa ben devam edeyim," dedi. Sir Launcelot'u, Sir Palamides de, Sir Tristram da tanımışlardı. Sir Launcelot kendisinden daha cesur bir şövalye olduğu için, Sir Palamides memnun oldu ve Sir Palamides, Sir Launcelot'un Sir Tristram'ı tanıyamadığını biliyor ve Sir Launcelot'un Sir Tristram'ı döveceğini veya şerefsiz bir mevkiye düşüreceğini umuyor, bunu şiddetle arzu ediyordu. Sir Launcelot, Sir Tristram'a ağır darbeler indirdi; çünkü Sir Tristram onu tanıdığı halde, Sir Launcelot, Sir Tristram'ı tanıyamamıştı. Böylece uzun bir müddet savaştılar ve Güzel Isoud, ıstırabından adeta çıldırmak üzere idi. O sırada Sir Dinadan, Sir Gareth'e, siyah zırhlı şövalyenin Sir Tristram olduğunu söyledi; "Onunla savaşan da Sir Launcelot," dedi; "muhakkak ki galip çıkacak, çünkü Sir Tristram bugün çok yoruldu." Sir Gareth, "Öyleyse Sir Launcelot'u yere serelim," dedi. Sir Dinadan, "Sir Tristram'ın şerefini lekelemektense, bunu yap-

mamız daha iyi olur," dedi; "çünkü gümüş kalkanlı kuvvetli şövalye, gerektiğinde Sir Tristram'ın üstüne çullanmak için şurada fırsat kolluyor." Bunun üzerine Gareth, Sir Launcelot'a doğru atılarak, onun miğferinin üstüne o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki Sir Launcelot sersemledi; o sırada gelen Dinadan ise mızrağıyla ona öyle bir vuruş vurdu ki Sir Launcelot atıyla beraber yere yuvarlandı. Sir Tristram, Sir Gareth ile Sir Dinadan'a, "Ah, yazıklar olsun size!" dedi. "Onun kadar iyi bir şövalyeyi, üstelik de benimle savaşırken ne diye yere serdiniz? Bu hareketiniz onun şerefini lekelemez, fakat sizin için çok ayıp bir şey; bana yardım etmeseydiniz de ona karşı kendimi az çok koruyabilecektim." O sırada kıyafet değiştirmiş olan Sir Palamides gelip Sir Dinadan'ı atından aşağı fırlattı. Derken,kendisini yere serdiği için Sir Launcelot, Sir Dinadan'a şiddetle saldırdı; Sir Dinadan da kendisini kudretli bir tarzda korudu. Fakat Sir Dinadan'ın Sir Launcelot ile boy ölçüşemeyeceğini anlayan Sir Tristram üzüldü. Derken Sir Palamides, Sir Tristram'a karşı yeniden taarruza geçti. Bu hücumu gören Sir Tristram, Sir Lancelot'un karşısında büyük bir tehlike geçiren Sir Dinadan'ın imdadına yetişebilmek için Sir Palamides'ten derhal kurtulmayı düşünerek onun üstüne atıldı, miğferinin üstüne büyük bir darbe indirip onu yakaladı ve altına aldı. Sir Palamides ile yere yuvarlanan Sir Tristram, onu bırakarak hızla ayağa kalktı ve Sir Launcelot ile Dinadan'ın arasına girdi. Bunun üzerine Sir Launcelot ile Sir Dinadan yeniden savaşmaya başladılar. O sırada Sir Dinadan, Sir Tristram'ın atını alarak, Sir Launcelot'un duyabilmesi için yüksek sesle, "Lordum Sir Tristram, atınızı alınız," dedi. Sir Launcelot, Sir Tristram'ın ismini duyunca, "Eyvah, ben ne yaptım!" dedi. "Şerefim mahvoldu! Ah, Lordum Sir Tristram, ne diye kıyafet değiştirdiniz? Bugün kendinizi büyük bir tehlikeye attınız. Asil şövalye, yalvarırım size, beni affedin. Eğer sizi tanımış olsaydım, böyle savaşmazdım." Sir Tristram, "Efendim, bana karşı gösterdiğiniz ilk iyilik bu değil," dedi. Bundan sonra şövalyelerin ikisi de atlarına bindiler. Bütün halk şerefi ve mükâfatı bir taraftan, Sir Tristram'a, bir taraftan da asil şövalye Sir Launcelot'a veriyordu. Fakat Sir Launcelot bunu kabul etmedi: "Ben bu şerefe layık değilim," dedi; "Sir Tristram'ın savaş meydanında benden çok daha fazla kaldığına bütün şövalyeler şahittir. Bugün o, benden çok daha fazla şövalye yendi. Onun için ben kendi reyimi Sir

Tristram'a veriyorum ve bütün Lordlarımdan ve arkadaşlarımdan da aynı şeyi yapmalarını rica ediyorum." O zaman bütün Dükler, Kontlar, asilzadeler ve şövalyeler, Sir Tristram'ın bugün savaşan en iyi şövalye olduğunu hep bir ağızdan ilan ettiler.

LXXVII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Güzel Isoud'a nasıl gittiği, Sir Palamides'in onu nasıl takip edip af dilediği.

Borular çalınarak şövalyelerin bugün için savaş meydanından çekilmeleri haber verildi. Ve Güzel Isoud çadırına götürüldü. Sir Palamides'in ihanetlerini başından sonuna kadar gören Güzel Isoud'un, bu şövalyeye karşı hiddeti sonsuzdu. Halbuki o sırada Sir Palamides'in hainliğinden ne Sir Tristram, ne Sir Gareth, ne de Sir Dinadan haberdardı. Fakat daha sonraları bu yüzden Sir Tristram ile Sir Palamides arasında büyük bir münakaşa olduğunu göreceksiniz. Mızrak oyunu müsabakası bittikten sonra Sir Tristram, Gareth ve Dinadan, Güzel Isoud ile beraber çadırlarına gittiler. Sir Palamides, kıyafet değiştirmiş bir halde onları hep takip ediyordu. Fakat Sir Tristram onu görünce, onun, kendisiyle o kadar şiddetle savaşan gümüş kalkanlı şövalye olduğunu anlayınca, "Şövalye, burada sizin dostluğunuza hiç kimsenin ihtiyacı yok; onun için rica ederim, yanımızdan uzaklaşınız," dedi. Sir Palamides, sanki Sir Tristram'ı tanıyamamış gibi, "Şövalye, sizden asla ayrılmayacağıma emin olabilirsiniz," diye cevap verdi; "zira dünyanın en iyi şövalyelerinden biri, bana, sizlerle beraber kalmamı emretti. Ve siz beni bu hizmetten atıncaya kadar çekilmeyeceğim." Bu sözlerden Sir Tristram, bu şövalyenin Sir Palamides olduğunu anladı. Asil şövalye Sir Tristram, "Ah, Sir Palamides, siz böyle bir şövalye mi olacaktınız?" dedi; "size uzun zaman iyi kalpli şövalye demekte yanılmışlar. Siz bugün bana karşı büyük bir kötülük yaptınız, az kalsın ölümüme sebep olacaktınız! Eğer karşıma siz çıkmasaydınız, herhalde başarı ile savaşacaktım. Fakat hem Sir Launcelot'la hem de sizinle başa çıkamazdım; zaten Sir Launcelot bütün gayretini gösterdiği zaman, onunla başa çıkabilecek bir tek şövalye tanımıyorum." Sir Palamides, "Eyvah, siz Lordum Sir Tristram mısınız?" dedi. "Evet

efendim, bunu pekâlâ siz de biliyorsunuz." Palamides, "Şövalyeliğimin üzerine yemin ederim ki sizi ancak şimdi tanıdım," dedi; "Armalarınızdan sizi İrlanda Kralı, zanetmiştim." Sir Tristram, "Evet, İrlanda Kralı'nın arınalarını taşımaktan çekinmiyorum," dedi, "bu armaları, savaş meydanında Sir Marhaus isimli son derece asil bir şövalyeden kazandım. Bu şövalyeyi güçlükle mağlup edebildim; Sir Marhaus iyileşemedi ve hain hekimler yüzünden öldü; bununla beraber bana hiçbir zaman teslim olmamıştı." Palamides, "Efendim, sizin Launcelot taraftarlarına katıldığınızı zannettiğim için ben de onlarla birleştim," dedi. Sir Tristram, "Güzel söylüyorsunuz, sözlerinizi kabul ediyorum ve sizi affediyorum," dedi. Bunun üzerine çadırlarına doğru ilerlediler, oraya vardıkları zaman atlarından indiler, silahlarını bıraktılar, ellerini yüzlerini yıkayarak yemek yemek için sofraya oturdular. Fakat Sir Palamides'i gören Isoud'un rengi attı ve hiddetinden konuşamaz oldu. Sir Tristram onun yüzüne bakar bakmaz, "Bu halinizin sebebi ne, efendim?" dedi. "Bugün zaten fena halde yorulduk!" Güzel Isoud, "Benim biricik Lordum, bana kızmayınız," dedi; "başka türlü hareket etmek elimen gelmiyor; çünkü bugün nasıl hıyanete uğradığınızı, ölüm tehlikesine maruz kaldığınızı gördüm. Hakikati söylüyorum efendim, her şeyin nasıl ve ne şekilde cereyan ettiğini gördüm; onun için efendim, Sir Palamides gibi bir alçağın ve hainin karşınızda oturmasına nasıl tahammül edebilirim? Savaş meydanını terk ettiğiniz zaman size nasıl baktığını kendi gözlerimle gördüm. Siz geri dönünceye kadar atının üstünde, olduğu yerde kaldı. Sonra derhal, yaralı şövalyenin yanına giderek onunla zırhını değiştirdi ve doğru savaş meydanına döndü. Sizi bulur bulmaz, sizinle çarpıştı. Sir Palamides, sizinle bile bile savaştı. Ondan pek fazla korkmuyordum efendim, fakat sizi tanımayan Sir Launcelot, beni müthiş korkutmuştu." Palamides, "Ne isterseniz söyleyiniz efendim, size karşı aksini iddia edemem," dedi; "fakat şövalyeliğim üzerine yemin ederim ki Sir Tristram'ı tanıyamamıştım." Sir Tristram, "Sir Palamides, mazeretlerini kabul ediyorum," dedi; "beni korumak için bir şey yapmadığınızı bildiğim halde sizi affediyorum." O zaman Güzel Isoud başını önüne eğdi ve sustu.

LXXVIII. BÖLÜM

Kral Arthur ile Sir Launcelot'un sofrada oturan Sir Tristram ile arkadaşlarının çadırlarına nasıl geldiklerine ve Sir Palamides'e dair.

O sırada silahlı iki şövalye çadırın önüne geldiler. İkisi de atlarından inerek, tepeden tırnağa kadar silahlanmış bir halde çadıra girdiler. Sir Tristram, "Aziz şövalyeler, biz yemek yerken, böyle tepeden tırnağa kadar silahlı bir vaziyette üstüme gelmeniz ayıp bir hareket," dedi; "savaş meydanında bulunduğumuz sırada, gönlünüzün her arzu ettiğini yapabilirsiniz." Bu şövalyelerden biri, "Hayır, bu maksatla gelmedik," dedi; "buraya dostlarınız sıfatıyla geldiğimize inanın." Şövalyelerden biri, "Buraya ben sizi görmek için geldim. Bu şövalye de Güzel Isoud'u görmek için geldi," dedi. Sir Tristram, "Öyleyse rica ederim, miğferlerinizi çıkarın ki yüzünüzü görebileyim," dedi. Şövalyeler, "Arzunuzu yerine getireceğiz," dediler. Miğferlerini çıkardıkları zaman Sir Tristram onları tanır gibi oldu. Derken Sir Dinadan, Sir Tristram'a gizlice, "Efendim, sizinle ilk konuşan Sir Launcelot du Lake, diğeri de Lordum Kral Arthur," dedi. O zaman Sir Tristram, Güzel Isoud'a, "Kalkınız efendim, işte Lordum Kral Arthur," dedi. Bunun üzerine Kral ile Kraliçe kucaklaştılar. Sir Launcelot ile Sir Tristram birbirlerine sarıldılar ve herkes sonsuz bir sevinç duydu. Güzel Isoud'un arzusu üzerine Kral Arthur ile Launcelot zırhlarını çıkardılar ve neşe ile konuşmaya başladılar. Sir Arthur, Güzel Isoud'a, "Sizi görmeyi uzun zamandan beri arzu ediyordum, efendim," dedi; "methiniz çok uzaklara yayılmıştı; şimdiye kadar gördüğüm kadınların en güzeli olduğunuzu artık ben de iddia edebiliyorum. Sir Tristram ise tanıdığım şövalyelerin en yakışıklısı ve en iyisidir. Onun için, bana kalırsa birbirinize yakışmışsınız." Asil şövalye Sir Tristram ile Isoud, "Teşekkür ederiz, efendim," dediler; "büyük iyiliğinizin ve yüce gönüllülüğünüzün yeryüzünde eşi yoktur." Böylece birçok şeyden ve mızrak oyunu müsabakasında cereyan eden hadiselerden bahsettiler. Kral Arthur, "Sir Tristram, bize karşı gelmenizin sebebi ne idi acaba?" dedi. "Siz Yuvarlak Masa'nın şövalyelerindensiniz, bizimle birleşmeniz daha doğru olurdu." Sir Tristram, "Efendim, karşı gelmeme Dinadan ile yeğeniniz Ga-

reth sebep oldular," dedi. Gareth, "Lordum Kral Arthur, isterseniz kabahati bana yükleyebilirsiniz, fakat bu Sir Tristram'ın işiydi," dedi. Sir Dinadan, "Buna ben de pişmanım," dedi; "şu uğursuz Sir Tristram, bizi o mızrak oyunu müsabakasına getirdi ve birçok ağır darbeler yememize sebebiyet verdi." Bunu duyan Kral ile Sir Launcelot, katıla katıla güldüler. Arthur, "Sizi o kadar uğraştıran gümüş kalkanlı şövalye kimdi?" dedi. Sir Tristram, "İşte şu sofrada oturuyor, efendim," dedi. Arthur, "Ne? Ne? O, Sir Palamides miydi?" dedi. Güzel Isoud, "Ta kendisi," dedi. Arthur, "Doğrusu sizin gibi bir şövalyeye hiç yakışmayan bir hareket," dedi; "halbuki birçok kimse sizin çok nazik bir şövalye olduğunuzu söyler." Palamides, "Kıyafet değiştirmiş olduğu için Sir Tristram'ı tanıyamamıştım, efendim," dedi. Launcelot, "Hakikaten doğru olabilir," dedi; "çünkü ben de Sir Tristram'ı tanıyamamıştım. Bununla beraber bizim tarafımıza geçmenize hayret ediyorum. Bunun da sebebi aynı olsa gerek." Sir Tristram, "Ben onu affettim," dedi; "dostluğundan çok hoşlandığm için, ondan ayrılmayı hiç de istemezdim." Böylece bu mevzuyu kapayıp, başka mevzudan bahsettiler. Akşam üstü, Kral Arthur ile Sir Launcelot, kendi yerlerine döndüler. Müthiş bir kıskançlık hisseden Sir Palamides, yatağında bütün gece kıvrandı. Ölçüsüz bir kedere kapılarak inleyip ağladı. Ertesi sabah erkenden kalkan Sir Tristram, Gareth ve Dinadan, Sir Palamides'in odasına gittikleri zaman, bütün gece uykusuz kalan bu şövalyeyi derin bir uykuda buldular. Acı acı ağlamış olduğu yanaklarından belliydi. Sir Tristram, "Ona bir şey söylemeyin," dedi; "Güzel Isoud ile ben, onu terslediğimiz için hiddetlendiğine ve kedere kapıldığına eminim."

LXXIXX. BÖLÜM

Sir Tristram ile Sir Palamides'in ertesi gün neler yaptıkları ve Kral Arthur'un atından nasıl düştüğü.

Bunun üzerine Sir Tristram, Sir Palamides'e seslendi ve savaş meydanına gitme zamanı geldiği için hazırlanmasını söyledi. Hazırlandıktan sonra silahlandılar ve Güzel Isoud da dahil olmak üzere hepsi kırmızı elbiseler giydiler. Böylece savaş meydanından geçerek Güzel Isoud'u müsabakayı seyrettiği yere, küçük manastıra getirdiler. O sırada boru-

lar üç defa çalındı. Bütün Krallar ve şövalyeler savaş meydanına geldi. İlk savaşacak olanlar, Sir Palamides ile Yuvarlak Masa şövalyelerinden Sir Kainus le Strange idi. Bu iki şövalye karşılaştıkları zaman, Sir Palamides şiddetli bir darbe ile Sir Kainus'u atından aşağı yuvarladı; hemen arkasından diğer bir şövalyeyi yere sererek kendi mızrağını kırdı; kılıcını çekip harikulade bir tarzda savaştı. O zaman herkes Sir Palamides'i alkışlamaya başladı. Kral Arthur, "Bakın, şu Palamides kendini göstermeye başladı," dedi; "doğrusu, o son derece iyi bir şövalye." Böyle konuştukları sırada, gök gürültüsünü andıran bir sesle savaş meydanına atılan Sir Tristram, kethüda Sir Kay ile çarpışarak onu atından aşağı fırlattı. Sir Tristram, aynı mızrakla diğer üç şövalyeyi de yere serdikten sonra, kılıcını çekti ve harikalar yarattı. O zaman herkes Sir Palamides'i bırakarak, Sir Tristram'ı alkışlamaya başladı. Ve bütün halk, "Ey Tristram, ey Tristram!" diye bağrıştı. Sir Palamides o zaman tamamen unutuldu. Launcelot, Arthur'e, "Şimdi olana ne dersiniz? İşte kendisini gösteren bir şövalye!" dedi. Arthur, Launcelot'a, "Doğrusu, şu iki şövalyenin bugün burada harikalar yaratacaklarını göreceksiniz," dedi. Launcelot, "Efendim, bu şövalyelerden biri diğerine hizmet ediyor," dedi; "fakat kıskançlığı yüzünden asil şövalye Sir Tristram'a üstün çıkmaya uğraşıyor. Sir Tristram ise Sir Palamides'in kıskançlığının farkında değil; zira asil Sir Tristram'ın her hareketi yalnız şövalyeliğinden gelir." Derken, Gareth ile Dinadan, asil iki şövalye gibi davranarak son derece büyük kahramanlıklar elde ettiler. Kral Arthur, onların hakkında da şeref verici sözler söyledi. Sir Tristram'ın tarafındaki bütün Krallar ve şövalyeler son derece başarı kazandılar ve birbirlerine sadakatle yardım ettiler. Bundan sonra Sir Tristram ile Sir Launcelot, atlarına binerek savaşın en kızışan yerine sokuldular. Orada, Sir Tristram farkına varmayarak Kral Arthur'u yere serdi. Kral Arthur'un imdadına yetişmek isteyen Sir Launcelot'un üstüne o kadar büyük bir kalabalık çullanmışı ki onu atından aşağı çektiler. Derken İrlanda Kralı ve İskoçya Kralı, şövalyeleriyle birlikte Kral Arthur'u ve Sir Launcelot'u esir almak istediler. Bunun farkına varan Sir Launclot, aç bir aslan gibi savaştı. Öyle bir tarzda hareket etti ki hiçbir şövalye ona yaklaşmak cüretini gösteremedi. O sırada, Sir Palamides'e hücum eden Sir Ector de Maris'in mızrağı paramparça oldu. Yeniden hücuma geçen Sir Ector, kılıcıyla Sir Palamides'e öyle bir

vuruş vurdu ki Sir Palamides'in başı atın eyerine kadar eğildi. O zaman Sir Ector, onu yere doğru çekti, bundan sonra Sir Ector de Maris, Sir Launcelot du Lake için bir at buldu. Bu atı ona getirerek, binmesini söyledi. Fakat daha atik davranan Sir Palamides, sıçrayıp dizginlerinden yakaladığı atın eyerine atladı. Launcelot, "Doğrusu, bu at benden fazla size layık," dedi. Bunun üzerine Sir Ector, Sir Launcelot'a başka bir at getirdi. Sir Launcelot, kardeşine "Çok teşekkür ederim," dedi. Ata bindikten sonra, bir tek mızrakla dört şövalyeyi yere serdi ve bu dört atın en iyisini Kral Arthur'a götürdü. Bundan sonra Sir Launcelot, Kral Arthur'un ve kendi akrabalarından olan birkaç şövalyenin yardımıyla harikulade kahramanlıklar yaptı. Kitapta anlatıldığına göre, Sir Launcelot o gün otuz şövalyeyi yere serdi ve atlarından düşürdü. Bununla beraber, karşı tarafın şövalyeleri birbirlerine o kadar dürüstlükle yardım ettiler ki Kral Arthur ile adamları müşkül vaziyete düştüler. Sir Tristram, Kral Arthur ile şövalyelerinin nasıl çarpıştıklarını, bilhassa Sir Launcelot'un asil kahramanlıklarını görünce büyük bir hayranlık içinde kaldı.

LXXX. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Kral Arthür'un tarafına nasıl geçtiği ve Sir Palamides'in bunu yapmayı nasıl reddettiği.

O zaman Sir Tristram, Sir Palamides'i, Sir Gareth'i ve Sir Dinadan'ı yanına çağırarak, onlara, "Sevgili arkadaşlarım, ben Kral Arthur'un tarafına geçiyorum," dedi; "çünkü hayatımda bu kadar az insanın, bu kadar büyük işler başardığını görmemiştim. Biz Yuvarlak Masa'nın şövalyeleriyiz. Gözümüzün önünde Lordumuz Kral Arthur'ün ve o asil şövalyenin, Sir Launcelot'un, şerefinin lekelenmesi çok ayıp olur." Sir Gareth ile Sir Dinadan, "Doğru, onların tarafına geçmeliyiz," dediler. Palamides, "Elinizden geleni yapın," dedi; "ben ilk tuttuğum taraftan ayrılmayacağım." Sir Tristram, "Bunu benim hatırım için yapın," dedi. "Yolunuz açık olsun." Böylece Sir Palamides, onlardan ayrıldı. Bunun üzerine Sir Tristram, Sir Gareth ve Sir Dinadan, Sir Launcelot'un tarafına geçtiler. Derken, Sir Launcelot İrlanda Kralı'nı atından aşağı attı; İskoçya Kralı ile Gal Kralı'nı da yere serdi. Sir Palamides'e hü-

cum eden Sir Arthur onu atından aşağı attı. Sir Tristram, karşısına çıkan her şövalyeyi yere serdi. Sir Gareth ile Sir Dinadan da asil şövalyeler gibi hareket ettiler. O zaman karşı taraf kaçmaya başladı. Palamides, "Eyvah, bugünü de mi görecektim? Kazandığım bütün şerefi artık kaybettim!" diyerek savaş meydanından inleye inleye uzaklaştı. Bir çeşmenin yanına varınca atını başıboş bıraktı, zırhını çıkardı ve çıldırmış bir insan gibi ağlamaya başladı.

Şövalyelerin birçoğu, mükâfatı Sir Tristram'a, birçoğu da Sir Launcelot'a vermek istediler. Sir Tristram, "Sevgili Lordlar," dedi; "bana bağışlamak istediğiniz şerefe teşekkür ederim, fakat size bütün kalbimle yalvarıyorum, reyinizi Sir Launcelot'a veriniz. İmanım üzerine yemin ederim ki, ben reyimi Sir Launcelot'a vereceğim." Ancak, Sir Launcelot buna razı olmadığı için mükâfatı ikisi paylaştılar. Bundan sonra herkes kendi yerine gitti. Sir Bleoberis ve Sir Ector, çadırlarına giden Sir Tristram ile Güzel Isoud'a refakat ettiler. Sir Palamides çeşmenin yanında inleyip ağlarken kaçan Gal Kralı ile İrlanda Kralı oradan geçtiler ve Sir Palamides'in bu çılgın halini gördüler. "Ah, sizin gibi asil bir adamın bu hale düşmesi ne acı!" dediler. Bu iki kral, Sir Palamides'in atını bulup getirdiler, ona silah kuşandırıp atına bindirdiler, böylece Sir Palamides büyük bir ıstırap içinde onlarla yola çıktı. Sir Tristram ile Güzel Isoud'un çadırına yaklaşınca, Sir Palamides, iki Kral'a, bir müddet beklemelerini, Sir Tristram ile konuşacağını söyledi. Sir Palamides, çadırlarının önüne gelince, yüksek sesle, "Neredesin Sir Tristram de Liones?" dedi. Dinadan, "Efendim, bu Palamides'tir," dedi. "Ne o? Sir Palamides, buraya, yanımıza gelmez misiniz?" Palamides,"Yazıklar olsun sana hain!" dedi. "Şimdi gece olmayıp da gündüz olsaydı, seni kendi ellerimle muhakkak öldürürdüm. Eğer seni günün birinde elime geçirebilirsem, bugün cereyan eden hadise yüzünden öleceksin." Sir Tristram, "Sir Palamides, beni ayıplamanız doğru değil," dedi; "çünkü eğer siz de benim gibi hareket etseydiniz, şeref kazanacaktınız. Fakat madem ki beni böyle tehdit ediyorsunuz, sizden sakınacağım." Palamides, "Yazıklar olsun, sana hain!" diyerek uzaklaştı. Ertesi gün, Sir Tristram, Sir Bleoberis, Sir Ector de Maris, Sir Gareth ve Sir Dinadan, kâh karadan, kâh sudan geçerek Güzel Isoud'u Jouyos Gard'a götürdüler. Orada bir hafta dinlendiler ve mümkün olduğu kadar eğlenip hoş vakit geçirdiler. Kral Arthur, şövalyeleriyle Ca-

melot'a gitmişti. Sir Palamides ise, iki Kral ile beraber yoluna devam ediyordu. Son derece büyük bir ıstırap içindeydi. Güzel Isoud'dan ayrıldığına üzüldüğü kadar, Sir Tristram'ın dostluğundan mahrum kaldığına da kederleniyordu. Zira Sir Tristram, o kadar iyi kalpli ve o kadar tatlı idi ki Sir Palamides onu hatırladığı müddetçe mesut olamazdı.

LXXXI. BÖLÜM

Sir Bleoberis ile Sir Ector'un, Güzel Isoud'un güzelliğini Kraliçe Guenever'e nasıl anlattıkları.

O hafta sonunda Sir Bleoberis ile Sir Ector, Sir Tristram ile Kraliçe'den ayrıldılar. Sir Tristram ile Kraliçe bu iki şövalyeye büyük hediyeler vermişlerdi. Sir Gareth ile Sir Dinadan ise, Sir Tristram'ın yanında kaldılar. Sir Bleoberis ile Sir Ector, Kraliçe Guenever'in oturduğu deniz kenarındaki şatoya vardılar. Tanrının yardımıyla hastalığı geçmiş olan Kraliçe, bu iki şövalyeye nereden geldiklerini sordu. Onlar da, Sir Tristram ile Güzel Isoud'un yanından geldiklerini söylediler. Kraliçe, "Sir Tristram ile Güzel Isoud nasıllar?" dedi. Bu iki şövalye, "Sir Tristram, hakikaten asil bir şövalye gibi yaşıyor," dediler; "Kraliçe Isoud'un ise, bütün Lady'ler arasında eşi yoktur. Güzelliği, cömertliği, neşesi ve iyi kalpliliği bakımından, dünyanın hiçbir yerinde onunla mukayese edilebilecek bir insan görmedik." Kraliçe Guenever, "Ah, Tanrım! Onu gören ve onunla konuşan her insan aynı şeyi söylüyor," dedi; "onun meziyetlerinin bir kısmına keşke ben de sahip olsaydım. O mızrak oyunu müsabakası sırasında hastalanmam bir talihsizlik eseri. Sizin gördüğünüz o şövalyelerin ve Lady'lerin eşine herhalde hayatımın sonuna kadar rastlamayacağım." Bundan sonra, şövalyeler, Kraliçe Guenever'e, Sir Palamides'in büyük bir asalet göstererek mızrak oyunu müsabakasının birinci gününün mükâfatını nasıl kazandığını, ikinci gün Sir Tristram'ın, üçüncü gün de Sir Launcelot'un mükâfat kazandıklarını anlattılar. Kraliçe Guenever, "Peki bu üç gün zarfında en çok kim başarı elde etti?" dedi. Şövalyeler, "Doğrusu, en çok şeref elde eden Sir Launcelot ve Sir Tristram idi," dediler; "Sir Palamides'in fevkalade bir tarzda ve kudretle savaştığı muhakkak; fakat kendi tarafının aleyhine dönmekle, kazandığı şerefin büyük bir kısmını kaybet-

ti. Sir Palamides galiba son derece kıskanç. Kraliçe Guenever, "Öyleyse hiçbir zaman şeref kazanamayacak," dedi; "zira haset bir adam bir defa kazandığı şerefi iki defa kaybeder. İşte bu yüzden bütün dürüst insanlar haset bir adamdan nefret ederler; ona hürmet etmek istemezler. Halbuki nazik, iyi kalpli ve müşfik insanlar her yerde beğenilir."

LXXXII. BÖLÜM

Sir Palamides'in bir çeşme yanında halinden nasıl şikâyet ettiğine, Epinogris'in gelip onu nasıl bulduğuna ve bu iki şövalyenin dertlerine dair.

Şimdi bu meseleyi bırakarak, iki Kral ile yolculuk eden ve geceyi onların yanında geçiren Sir Palamides'ten bahsedelim. Sir Palamides'in hali, Kralları çok üzüyordu. Derken, İrlanda Kralı, adamlarından birini Sir Palamides'e gönderdi ve ona büyük bir savaş atı hediye etti; İskoçya Kralı da ona büyük hediyeler verdi; ikisi de Sir Palamides'in kalmasını çok arzu ediyorlardı. Fakat buna katiyen razı olmayan Sir Palamides, İrlanda Kralı ile İskoçya Kralı'ndan ayrıldı ve öğleye kadar yoluna gelişigüzel devam etti. Ormanda bir çeşme yanında yatan, yakışıklı, yaralı bir şövalye gördü. Atını yanına bağlamıştı. Sir Palamides, şimdiye kadar hiç kimseyi bu kadar büyük bir ıstırap içinde görmemişti. Yaralı şövalye sanki ölmek üzere imiş gibi ağlıyor ve içini çekiyordu. Sir Palamides yaklaştı ve onu muhabbetle selamlayarak, "Güzel şövalye, böyle niçin inliyorsunuz?" dedi. "Ben de yere uzanıp sizinle beraber inleyeyim, çünkü muhakkak ki sizden daha dertliyim. Kederimin sizin kederinizden yüz kere daha büyük olduğunu iddia edebilirim. Gelin, birbirimize derdimizi dökelim." Yaralı şövalye, "Rica ederim, evvela bana ismini söyle," dedi; "çünkü eğer Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri değilsen, başıma ne gelirse gelsin, ismini asla öğrenemeyeceksin." Palamides, "Güzel şövalye, benim için neticesi ister iyi, ister kötü olsun, sana kim olduğumu söyleyeceğim. Benim ismim Sir Palamides'tir" dedi; "Kral Astlabor'un varisi ve oğluyum. Sir Safere ve Sir Segwarides, benim kardeşlerimdir. Ben hiçbir zaman vaftiz edilmedim fakat, iki kardeşim vaftizlidir." Yaralı şövalye, "Ey asil şövalye, sizinle karşılaştığıma bahtiyarım," dedi; "ben, Nort-

humberland Kralının oğlu Epinogris'im. Şimdi oturun da birbirimize derdimizi dökelim." O zaman Sir Palamides, halinden şikâyet etmeye başladı: "Şimdi nasıl dert çektiğimi size anlatacağım," dedi; "yeryüzüne gelen Kraliçelerin ve Lady'lerin en güzelini seviyorum; ismi Güzel Isoud, Cornwall Kralı Mark'ın karısı." Sir Epinogris, "Kraliçe Isoud'u sevmek çılgınlıktan başka bir şey değil," dedi; "çünkü onu, dünyanın en iyi şövalyelerinden biri olan Sir Tristram de Liones seviyor." Palamides, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "bu meseleyi hiç kimse benim kadar bilmez; çünkü bu son ayı, Sir Tristram'ın ve Güzel Isoud'un yanında geçirdim. Ah, ne bedbaht adamım ki, Sir Tristram'ın dostluğunu da, Güzel Isoud'un sevgisini de ebediyen kaybettim! Bundan sonra Güzel Isoud'u hiç göremeyeceğim. Sir Tristram ile ben, hayatımızın sonuna kadar birbirimize düşman kalacağız." Epinogris, "Peki, siz Güzel Isoud'u seviyorsunuz ama, onun da sizi sevdiğine dair ortada en küçük bir alamet var mıydı?" dedi. Palamides, "Hayır," dedi; "şövalyeliğimin üzerine yemin ederim ki beni herkesten fazla sevdiğine dair ortada hiçbir alamet yok; üstelik de, son gün beni, şimdiye kadar hiç kimsenin söylemediği ağır sözlerle azarladı. Bunu asla unutmayacağım, halbuki azarlanmayı hak etmiştim doğrusu; şövalyeliğe yakışır bir tarzda hareket etmedim ve bu yüzden Güzel Isoud'un ve Sir Tristram'ın sevgisini ebediyen kaybettim. Güzel Isoud'un hatırı için nice defalar birçok kahramanlıklar yapmaya gayret ettim; o, benim şeref kazanmama sebep oldu. Ah, kazandığım bütün şerefi artık kaybettim; çünkü Sir Tristram'ın yanında gösterdiğim yiğitliği artık hiç gösteremem."

LXXXIII. BÖLÜM

Sir Palamides'in Sir Epinogris'e sevgilisini nasıl getirdiği ve Sir Palamides ile Sir Safere'nin nasıl savaştıkları.

Epinogris, "Hayır, hayır," dedi; "sizin derdiniz, benimkiyle mukayese edildiği zaman bir şakadan başka bir şey değil. Ben sevgilimden zevk aldım, onu kendi ellerimle kazandım, sonra gene kaybettim. Ah, o ne uğursuz gündü! Onu şöyle elde ettim: Sevgilim, bir Kontun kızı idi, bu Kont ile iki şövalye, Lonazep mızrak oyunu müsabakasından dönerler-

ken sevgilimin hatırı için onlara hücum ettim. Kontu ve şövalyelerinden birini öldürdüm. Diğer şövalye kaçtı ve böylece sevgilime sahip oldum. Ertesi sabah bu çeşmenin yanında sevgilimle istirahat ederken buraya bir seyyar şövalye geldi, Sir Helior le Preuse ismindeki bu adam çok cesur idi ve Lady'min uğruna savaşınam için bana meydan okudu. Evvela at sırtında, sonra da yerde savaştık. Fakat nihayet Sir Helior, beni o kadar ağır surette yaraladı ki öleceğimi zannederek, sevgilimi alıp gitti. Benim derdim sizinkinden daha büyük, çünkü ben sevgilimden zevk aldım, halbuki siz hiçbir zaman sevdiğinizden zevk almadınız." Sir Palamides, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "ben hiçbir zaman sevgilimi elde edemeyeceğim; fakat size vaat ediyorum: eğer Sir Helior ile karşılaşırsam, ya sevgilinizi size iade edeceğim yahut da bu şövalye tarafından mağlup edileceğim." Bundan sonra Sir Palamides, Sir Epinogris'i ata bindirdi, bir münzevinin oturduğu yere beraberce gittiler ve Sir Epinogris orada dinlendi. O sırada ağaçların altında istirahat edebilmek için Sir Palamides hiç kimseye görünmeden dışarı çıktı. Derken, evvelce Sir Ector de Maris'in elinde gördüğü kalkanı taşıyan bir şövalye peyda oldu. Bu adamı takip eden on şövalye, hava çok sıcak olduğu için yaprakların altında durdular. Bu sırada diğer iki şövalye ile bir Lady göründü. Şövalye, üstünde beyaz bir aslan resmi olan yeşil bir kalkan taşıyordu. On şövalyenin herhalde efendisi olan yeşil kalkanlı şövalye, Sir Epinogris'i yaralayan Sir Helior'u şiddetle takip etti. Ve ona yaklaşınca Lady'sini korumasını emretti. Helios, "Onu, gücümün yettiği kadar koruyacağım," dedi. Bu iki şövalye öyle bir kudretle çarpıştılar ki ikisi de atlarıyla beraber yerlere yuvarlandılar, sonra hızla ayağa kalktılar, kılıçlarını çekip kalkanlarını kaldırarak kudretle bir saatten fazla çarpıştılar. Sir Palamides, bütün olanları görüyordu. Sir Ector'un kalkanını taşıyan şövalye, eninde sonunda daha kuvvetli çıktı ve Sir Helior'u yere sererek başını kesmek için miğferini çıkardı. O zaman Sir Helior merhamet diledi; hayatını bağışlaması için yalvardı ve Lady'sini almasını söyledi.

Bunun üzerine Sir Palamides, bu Lady'nin Epinogris'in sevgilisi olduğunu anladı. Epinogris'e yardım edeceğine söz verdiği için, doğru Lady'nin yanına gitti, onu elinden tutarak, Epinogris isimli bir şövalyeyi tanıyıp tanımadığını sordu. Lady, "Ah, keşke hiçbir zaman tanışmamış olsaydık!" dedi. "Onun yüzünden şerefimi kaybettim ve ba-

na asıl ıstırap veren, onun da benim yüzümden hayatını kaybetmiş olmasıdır." Palamides, "Öyle bir şey yok, Lady," dedi; "benimle gelin, Epinogris işte bu münzevinin yanında." Lady, "Ah, hâlâ yaşıyorsa, benim için ne saadet!" dedi. Sir Ector'un kalkanını taşıyan şövalye, "Bu Lady'yi nereye götürüyorsun?" dedi. Palamides, "Onu istediğim yere götürürüm," dedi. O şövalye, "Kendine lüzumundan fazla itimat eden bir adam gibi konuşuyorsun," dedi; "daha demin savaştığımı gördüğüm için, müşkül vaziyete düşeceğimi zannediyorsun. Şövalye, bu Lady'yi benim elimden kolay kolay alacağını tahmin ediyorsan, bu fikri aklından çıkar. Sir Launcelot, Sir Tristram veya Sir Palamides kadar iyi bir şövalye olsan dahi, o sana, bana olduğundan çok daha pahalıya mal olacak." Böylece iki şövalye ayakta tartışarak birbirlerine ağır darbeler indirdiler. Birbirlerini fena halde yaralayarak bir saatten fazla savaştılar. Sir Palamides, bu kuvvetli, nefesi tükenmeyen şövalyenin kim olduğunu merak ederek, "Şövalye, rica ederim, bana ismini söyle," dedi. Şövalye, "Eğer sen de bana ismini söylersen, sana kim olduğumu bildiririm," dedi. Palamides, "Söyleyeceğim," dedi. Şövalye, "Benim ismim Sir Safere," dedi; "Kral Astlabor'un oğluyum; Sir Palamides ile Sir Segwarides de benim kardeşlerimdir." "Öyle ise benim ismim de Sir Palamides." O zaman Sir Safere, diz çökerek Sir Palamides'ten af diledi. İki kardeş, miğferlerini çıkararak ağlaya ağlaya kucaklaştılar. O sırada Sir Epinogris, darbelerin gürültüsünü duyarak yataktan kalkmış ve icap ederse Sir Palamides'e yardım etmek üzere silahlanmıştı.

LXXXIV. BÖLÜM

Sir Palamides ile Sir Safere'nin, Sir Epinogris'i şatosuna nasıl götürdüklerine ve diğer maceralara dair.

Bunun üzerine Sir Palamides, Lady'yi elinden tutarak Sir Epinogris'e götürdü. Epinogris ile sevgilisi kavuştuklarına o kadar çok sevindiler ki saadetlerinden baygınlıklar geçirdiler. Sir Safere, "Sevgili şövalye ve sevgili Lady," dedi; "sizin birbirinizden ayrılmanız çok yazık olurdu; Tanrı sizi mesut etsin." Epinogris, "Çok teşekkür ederim, sevgili şövalye," dedi; "yiğitliği sayesinde bana sevgilimi geri veren Lordum

Sir Palamides'e ise daha çok teşekkür ederim." Bundan sonra Sir Epinogris, Sir Palamides ile Sir Safere'ye kendisini korumaları için şatosuna kadar gelmelerini rica etti. Sir Palamides, "Efendim, ağır bir şekilde yaralı olduğunuz için size refakat etmeye hazırız," dedi. Böylece Epinogris ile sevgilisi ağır ağır ilerleyen bir ata bindirildi.

Bundan sonra Sir Epinogris'in şatosuna gittiler. Sir Palamides ile Sir Safere hayatlarında hiçbir zaman bu kadar sevinçle karşılanmamışlar, bu kadar büyük bir misafirperverlik görmemişlerdi. Ertesi gün Sir Safere ile Sir Palamides yola çıkarak bütün gün, akşam oluncaya kadar gelişigüzel ilerlediler. Nihayet bir şatodan gelen büyük bir ağlaşma ve bir gürültü duydular. O zaman Sir Safere, "Efendim, bu gürültünün sebebini öğrenelim," dedi. Sir Palamides, "Peki, razıyım," dedi. Böylece iki şövalye, şatonun güzel kapısına varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Şatonun eşiğinde dua eden ve tesbih çeken ihtiyar bir adam oturuyordu. Sir Palamides ile Sir Safere, atlarını bırakarak içeri girdiler ve orada yakışıklı birçok adamın ağladığını gördüler. Sir Palamides, "Sevgili dostlarım, ne diye böyle ağlıyor ve üzülüyorsunuz?" dedi. Şatonun şövalyelerinden biri Sir Palamides'e bakar bakmaz onu tanıyarak derhal arkadaşlarına yaklaştı: "Sevgili arkadaşlarım, Lonazep'te efendimizi öldüren şövalye aramızda bulunuyor," dedi; "onu çok iyi tanırım, o, Sir Palamides'tir." Bunun üzerine sırtında zırh taşıyabilen her şövalye zırhını giydi, bazıları at sırtında, bazıları da yaya olarak, altmış kişi silahlandı. Hazırlandıktan sonra büyük bir gürültü ile Sir Palamides'in ve Sir Safere'nin üstüne atıldılar. "Sir Palamides, kendini koru," dediler; "seni tanıdık, efendimizi öldürdüğün için senin de ölmen lazım, kendini koru, fakat seni öldüreceğimize emin olabilirsin." O zaman Sir Palamides ile Sir Safere sırt sırta verdiler, düşmanlarına büyük darbeler indirip büyük darbeler yediler. Böylece yirmi şövalye ve silahlı diğer kırk kişi ile hemen hemen iki saat savaştılar. Fakat eninde sonunda, buna mani olmak için ellerinden geleni yaptıkları halde Sir Palamides ile Sir Safere esir düşüp kalın duvarlı bir hapishaneye atıldılar. Üç gün zarfında on iki şövalye onları yargıladı. Efendilerinin ölümünden Sir Palamides'i suçlu, Sir Safere'yi ise suçsuz buldular. Sir Safere serbest bırakılacağı sırada Sir Palamides de, Sir Safere de çok üzüldüler. Hiçbir hikâyeci, Sir Safere'nin, kardeşinden ayrılırken söylediği acıklı sözlerin onda birini bile tekrar edemez. Palamides, "Sevgili kardeşim,

bu kederinden ve ıstırabından vazgeç," dedi; "eğer kaderim şerefsiz bir ölüme mahkum olmaksa buna boyun eğmekten başka çare yok; fakat bu tarzda bir ölüme mahkum edileceğimi bilsem hiçbir zaman teslim olmazdım." Böylece Sir Safere, şimdiye kadar hiçbir şövalyenin göstermediği büyük bir keder ve ıstırap içinde kardeşinden ayrıldı. Ertesi gün şatodakiler, on iki şövalyeye emir verdiler; Sir Palamides'in, öldürdüğü şövalyenin babasına götürülmesini istediler. Sir Palamides'i, ihtiyar bir beygirin sırtına bindirdiler, bacaklarını beygirin karnının altından bağlayarak onunla beraber deniz kenarında bulunan Pelownes isimli bir şatoya gittiler. Sir Palamides'in orada yargılanmasını kararlaştırmışlardı. Yolculukları esnasında Joyous Gard Şatosu'nun yanından geçtiler. Bu sırada Sir Palamides'i tanıyan biri şatodan çıktı ve yanlarından geçti. O şövalye, Sir Palamides'in biçimsiz bir beygire bağlanmış olduğunu görünce niçin bu hale düştüğünü sordu. Sir Palamides, "Ah şövalye, ah benim sevgili dostum," dedi; "Lonazep mızrak oyunu müsabakasında bir şövalyeyi öldürdüğüm için ölüme götürülüyorum. Keşke Lordum Sir Tristram'dan ayrılmasaydım, şimdi hayatımı kurtaracağından emin olabilirdim. Rica ederim şövalye benim tarafımdan Lordum Sir Tristram'a ve Lady'm Kraliçe Isoud'a selam söyleyin, onlara karşı kusur ettimse af diliyorum. Size yalvarırım, Lordum Kral Arthur'a ve Yuvarlak Masa'nın şövalyelerine bütün kalbimle selam söylediğimi de bildirin." Bunu duyan şövalye, Sir Palamides'in haline ağladı ve atını mümkün olduğu kadar hızla sürerek Joyous Gard'a döndü. Atından derhal inerek Sir Tristram'ı buldu ve ona her şeyi evvelce duyduğunuz gibi anlattı. Şövalye bunları anlatırken, aklını kaybetmiş gibi durmadan ağlıyordu.

LXXXV. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, Sir Palamides'i kurtarmak için nasıl hazırlandığı ve Sir Launcelot'un, Sir Tristram yetişmeden Sir Palamides'i nasıl kurtardığı.

Sir Tristram, Sir Palamides'in ölüme doğru nasıl gittiğini duyunca çok üzüldü ve "Sir Palamides'e kızgın olduğum halde onun bu kadar şerefsiz bir tarzda öldürülmesine müsaade edemem; çünkü o, son derece

asil bir şövalyedir" dedi. Derhal silahlanan Sir Tristram atına bindi, yanına iki hizmetkârını alarak Sir Palamides'in ölüme mahkum edildiği Pelownes Şatosu'na doğru dört nala gitti. O sırada, Sir Palamides'i götüren on iki şövalye bir çeşmenin yanından geçtiler. Aynı çeşmenin yanında bulunan Sir Launcelot, atından inmiş, hayvanı bir ağaca bağlamış ve çeşmenin suyundan içmek için miğferini çıkarmıştı. Sir Launcelot, bu şövalyeleri görünce, miğferini yeniden giydi ve yanından geçmelerine müsaade etti. Derken Sir Palamides'in bağlı olduğunu, şerefsiz bir ölüme götürüldüğünün farkına vararak, "Aman Yarabbim!" dedi. "Acaba başına nasıl bir felaket geldi ki ölüme böyle götürülüyor? Ona yardım etmek mümkün olduğu halde bu asil şövalyenin böyle öldürülmesine göz yumarsam çok ayıp etmiş olurum. Onun için ne olursa olsun, onu ya kurtaracağım yahut da Sir Palamides'in uğruna öleceğim." Bunun üzerine Sir Launcelot atına bindi, mızrağını eline alarak Sir Palamides'i götüren on iki şövalyenin peşinden gitti. "Güzel şövalyeler, bu şövalyeyi nereye götürüyorsunuz?" dedi. "Bağlı bir halde ata binmek ona hiç de yakışmıyor." Bu on iki şövalye, atlarını birdenbire geri çevirerek Sir Launcelot'a, "Şövalye, sana bu şövalyenin işine karışmamanı tavsiye ederiz," dediler; "o, ölümü hak etti ve ölüme mahkum edildi." Launcelot, "Onu güzellikle kurtaramayacağıma müteessirim, bu değerli şövalye bu kadar şerefsiz bir tarzda ölemez. Onun için güzel şövalyeler, kendinizi elinizden geldiği kadar koruyunuz, çünkü ben ya bu şövalyeyi kurtaracağım yahut da bu gaye uğruna öleceğim." O zaman şövalyeler, mızraklarını kaldırmaya başladılar, Sir Launcelot, ilk geleni atıyla beraber yere serdi; diğer üçüne de aynı şeyi yaptıktan sonra mızrağı kırıldı. Derhal kılıcını çekerek sağındakilere ve solundakilere vurmaya başladı. Kısa bir zaman içinde bu şövalyelerin on ikisini de yere sermişti; çoğunu da fena surette yaralamıştı. Bu iş bittikten sonra Sir Launcelot, orada bulduğu en iyi atı seçti, Sir Palamides'in bağlarını çözerek onu bu ata bindirdi ve beraberce Joyous Gard'a döndüler. Derken Sir Palamides, Sir Tristram'ın yaklaştığını gördü. Sir Launcelot da ona bakar bakmaz tanıdı; fakat, omzunda altın bir kalkan taşıyan Sir Launcelot'u, Sir Tristram tanıyamadı. Sir Launcelot, kim olduğunun anlaşılamaması için Sir Tristram ile savaşmaya hazırlanıyormuş gibi yaptı. Derken Sir Palamides, Sir Tristram'a yüksek sesle, "Ey Lordum," diye bağırdı; "yalvarırım size, bu şövalye ile savaşmayın;

çünkü bu iyi şövalye beni ölümden kurtardı." Sir Tristram, Sir Palamides'in sözlerini duyunca, atını daha ağır sürerek onlara yaklaştı. O zaman Sir Palamides, "Lordum Sir Tristram," dedi; "sizin gösterdiğiniz bu büyük iyiliğe karşı çok minnettarım, buna layık olmadığım halde, size karşı çok büyük fenalıklar yapmama rağmen, o asil vücudunuzu tehlikeye sokmak istediniz. Ama yolda giderken bu asil şövalye ile karşılaştık. Şerefli bir tarzda ve erkekçe çarpışarak beni o on iki şövalyenin elinden kurtardı, hepsini yere serdi ve ağır surette yaraladı."

LXXXVI. BÖLÜM

Sir Tristram ve Sir Launcelot'un Palamides ile beraber Joyous Gard'a nasıl geldiklerine ve Palamides ile Sir Tristram'a dair.

Sir Tristram, Sir Launcelot'a, "Güzel şövalye, acaba nerelisiniz?" dedi. Sir Launcelot, "Ben, birçok maceralar peşinden koşan seyyar bir şövalyeyim," dedi. Sir Tristram, "İsminiz nedir?" dedi. Sir Launcelot, "Efendim, size bunu şimdilik söyleyemeyeceğim," diye cevap verdi. Sonra Sir Tristram ile Sir Palamides'e hitap ederek, "Madem ki ikiniz buluştunuz, ben artık sizden ayrılacağım," dedi. Sir Tristram, "Hayır, olmaz," dedi; "şövalyeliğinizin hatırı için size yalvarıyorum, benimle beraber şatoma geliniz!" Sir Launcelot, "Sizinle gelemem," dedi; "başka yerlerde yapılacak birçok işlerim olduğu için şu sırada sizinle kalamayacağım." Sir Tristram, "Yalvarırım size," dedi; "eğer şövalyelik nizamına sadık bir şövalye iseniz bu gece benimle beraber gelip eğlenin." O zaman Sir Launcelot, Sir Tristram'ın istediğini yapmaya razı oldu; zaten Sir Tristram, bunu arzu etmemiş olsaydı bile Sir Launcelot onunla beraber gidecek yahut da şatoya biraz sonra yalnız başına gelecekti; çünkü Sir Launcelot'un bu memlekete gelmesinin yegâne sebebi Sir Tristram'ı görmekti. Joyous Gard'a geldikleri zaman atlarından indiler, hayvanları bir ahıra götürüldü, onlar da zırhlarını çıkardılar. Sir Launcelot miğferini çıkardığı zaman, Sir Tristram ile Sir Palamides onun kim olduğunu anladılar. O zaman Sir Tristram da Güzel Isoud da onu kucakladı. Sir Palamides ise diz çökerek Sir Launcelot'a teşekkür etti. Sir Launcelot, Sir Palamides'in diz çöktüğünü görünce, onu derhal ayağa kaldırarak, "Sir Palamides, sizi benim kurtar-

mam veya bu memlekette yaşayan şerefli herhangi bir şövalyenin, sizin gibi asil bir şövalyenin yardımına koşması, imdadına yetişmesi lazımdı," dedi; "siz asil bir şövalye olduğunuzu bu ü lkenin her yerinde ispat ettiniz ve şöhret kazandınız." Bundan sonra hepsi büyük bir sevinç duydular. Fakat Sir Palamides, Güzel Isoud'u gördükçe hazinleşiyor, ıstırabı günden güne artıyordu. Sir Launcelot, üç dört gün sonra Sir Ector de Maris ile beraber gitti. Dinadan ile Sir Palamides, Sir Tristram'ın yanında iki aydan fazla kaldılar. Fakat Sir Palamides, o kadar eriyor, o kadar dert çekiyordu ki onun böyle günden güne solmasına herkes hayret ediyordu. Böylece bir gün, şafak sökerken Sir Palamides yalnız başına ormana bir çeşmenin yanına gitti. Suda kendi yüzüne bakarak ne kadar dertli, ne kadar solgun olduğunu, ne kadar bambaşka bir insan şekline girdiğini gördü. Sir Palamides, "Acaba bunun manası nedir?" dedi. Sonra kendi kendine, "Ah, Palamides, niçin böyle eridin?" diye sordu. "Dünyanın en yakışıklı şövalyelerinden biri olduğun söylenirdi. Artık bu hayattan bıktım. Öyle bir sevgiye tutuldum ki ne sevdiğimi elde edebiliyor, ne de aşkımdan kurtulabiliyorum." Bunun üzerine Sir Palamides, çeşmenin yanına uzandı ve Güzel Isoud ile kendisine dair bir şiir söylemeye başladı. Aynı gün Sir Tristram, yağlı bir geyik avlamak için ormana gitmişti. Sir Tristram, Sir Breuse Sans Pitié yüzünden hiçbir zaman artık silahlanmadan ava çıkmıyordu. Böylece, Sir Tristram ormanda gezinirken birisinin son derece yüksek sesle şarkı söylediğini duydu. Şarkı söyleyen, çeşmenin yanına uzanmış olan Sir Palamides idi. Sir Tristram, çeşmenin yanında seyyar bir şövalyenin bulunacağını tahmin ederek oraya yavaş yavaş yaklaştı.

Sir Tristram, Sir Palamides'e yaklaşınca, atından indi, hayvanı bir ağaca sıkı sıkı bağladı ve Sir Palamides'in yanına doğru yürüdü. Sir Palamides'in çeşmenin yanına uzanmış olduğunu, yüksek sesle ve şevkle şarkı söylediğini gördü. Şarkılarının hepsi o asil Kraliçe Güzel Isoud'a dairdi. Dertle dolu ve son derece acıklı olan bu şarkıyı, Sir Palamides harikulade güzel bir tarzda söylüyordu. Asil şövalye Sir Tristram, bütün şarkıyı başından sonuna kadar dinleyerek büyük bir endişeye ve kedere düştü. Fakat Sir Tristram, Sir Palamides'in bütün şarkılarını dinledikten sonra sonsuz bir hiddete kapıldı ve orada uzanmış olan Sir Palamides'i öldürmeyi düşündü. Sonra Sir Palamides'in şu

anda silah taşımadığını, onun da, kendisinin de asil bir nama sahip olduğunu hatırlayarak hiddetini dizginledi. Sir Palamides'in yanına yavaş yavaş gelip, "Sir Palamides, senin şiirini duydum, bana karşı uzun zaman beslediğin haince hislerini öğrendim," dedi; "bil ki sen bu yüzden öleceksin. Şövalyelik şerefini düşünmesem elimden kurtulamazdın, çünkü bana hıyanet etmek için fırsat kolladığını artık iyice biliyorum. Söyle bana bakalım, kendini nasıl temize çıkaracaksın?" Palamides, "Efendim, kendimi işte böyle temize çıkaracağım," dedi; "Kraliçe Isoud'u dünyadaki bütün Lady'lerden fazla seviyorum. Güzel Isoud'un aşkı uğruna can veren asil şövalye Sir Kehydius'un başına gelen felâketin benim başıma da geleceğini pekâlâ biliyorum. Uzun zamandan beri Güzel Isoud'u sevdiğimi, yaptığım şerefli hareketleri ona borçlu olduğumu öğrenmenizi istiyorum. Sir Tristram, eğer o olmasaydı, ben dünyanın en alelade şövalyesinden başka bir şey değildim. Şimdiye kadar elde ettiğim şerefi onun uğruna, onun sayesinde elde ettim. Her nereye gittiysem, genellikle Güzel Isoud'u hatırlayarak şeref kazandım. Bununla beraber, benim bu hareketlerim hayatımda bir defa bile mükâfatlandırılmadı, ben daima onun mükâfatlandırılmayan şövalyesi kaldım. İşte bunun için ölümden korkmuyorum. Sir Tristram, benim için ölmek, yaşamaktan daha hayırlı bir şey. Eğer senin gibi silahlı olsaydım hiç düşünmeden seninle savaşırdım." Tristram, "Hain, sözlerini pek iyi söyledin," dedi. Sir Palamides, "Size karşı hiç de hıyanet etmedim," dedi; "herkes sevmekte serbesttir; sizin Lady'nizi sevdim; fakat o, sizin olduğu kadar benim de Lady'mdir. Eğer birisine kötülük yapılmış olması söz konusu ise, kötülük size değil, bana yapıldı; çünkü siz ona sahipsiniz, seviliyorsunuz; halbuki o, beni sevmedi ve herhalde hiçbir zaman da sevmeyecek. Ama ben onu, hayatımın sonuna kadar, sizin sevdiğiniz kadar seveceğim."

LXXXVII. BÖLÜM

Sir Tristram ile Sir Palamides'in savaşmak üzere nasıl bir gün tespit ettikleri ve Sir Tristram'ın nasıl yaralandığı.

O zaman Sir Tristram, "Sizinle sonuna kadar savaşacağım," dedi. Palamides, "Buna razıyım," dedi; "bundan daha iyi bir dava uğruna sa-

vaşamazdım. Eğer beni öldürürseniz, daha iyi bir şövalye tarafından öldürülmeyeceğimi düşünerek teselli bulmam lazım. Madem ki Güzel Isoud'a hiçbir zaman sahip olmayacağını anladım, benim için ölmek de bir, yaşamak da!" Sir Tristram, "Öyleyse savaşmamız için bir gün kararlaştırın," dedi. Palamides, "Bugünden tam on beş gün sonra, sizinle burada, Joyous Gard'ın yanındaki çayırda buluşurum," dedi. Sir Tristram, "Ayıp size!" dedi. "Bu işi niçin bu kadar uzatıyorsunuz? Yarın savaşalım." Palamides, "Hayır, olmaz," dedi; "Güzel Isoud'un aşkı yüzünden uzun zamandan beri zayıf ve hasta düştüm; onun için, kuvvetime yeniden sahip oluncaya kadar dinlenmek istiyorum." Bundan sonra Sir Tristram ile Sir Palamides, tam on beş gün sonra çeşmenin yanında muhakkak surette buluşacaklarına dair söz verdiler. Sir Tristram, Sir Palamides'e, "Bundan evvel sözünüzü tutmadığınızı hatırlıyorum," dedi; "sizi Breuse Sans Pitié ile diğer dokuz şövalyenin elinden kurtardığım zaman Camelot civarındaki mezar taşının yanında buluşacağımızı vaat ettiğiniz halde gelmediniz." Palamides, "Sir Tristram, ben o gün hapiste olduğum için sözümü tutamamıştım," dedi. Sir Tristram, "Eğer sözünüzü tutsaydınız bu iş şimdi bu hale gelmiş olmazdı," dedi. Bunun üzerine Sir Tristram ile Sir Palamides birbirlerinden dehal ayrıldılar. Sir Palamides zırhını giydi, atına bindi ve Kral Arthur'un sarayına giderek, yanına dört şövalye ile dört silahlı muhafız alıp Joyous Gard'a döndü. Bu müddet esnasında Sir Tristram, çeşitli hayvanları avlamakla meşguldü. Savaştan üç gün evvel Sir Tristram bir geyiği avlarken geyiğe atılan bir ok, bir kaza neticesinde Sir Tristram'ın kalçasına isabet etti; bu ok, Sir Tristram'ın atını öldürdü, Sir Tristram'ı da yaraladı. Yaralanan Sir Tristram son derece üzüldü ve fena halde kan kaybetti. Sonra başka bir ata binerek keder içinde Joyous Gard'a döndü. Istırabı kalçasındaki yaradan çok üç gün sonra Sir Palamides ile savaşmak için verdiği sözden geliyordu. Bütün gayretlerine rağmen, Kraliçe Güzel Isoud da dahil olmak üzere, hiçbir kadın ve hiçbir erkek, Sir Tristram'ın neşesini yerine getiremiyordu; çünkü Sir Tristram, kararlaştırdıkları gün savaşamaması için Sir Palamides tarafından yaralandığını zannediyordu.

LXXXVIII. BÖLÜM

Savaş günü, Sir Palamides sözünü tuttuğu halde Sir Tristram'ın nasıl gelemediğine ve diğer meselelere dair.

Bununla beraber Sir Tristram'ın yanındaki şövalyelerden hiçbiri, Sir Palamides'in Sir Tristram'ı kendi elleriyle veya buna razı olan herhangi biri vasıtasıyla yaralayabileceğine katiyen inanmıyordu. On beşinci gün gelince, Sir Palamides yanında Kral Arthur'un sarayından dört şövalye ve üç silahlı muhafızla çeşme başına geldi. Sir Palamides, bu şövalyelerle silahlı muhafızları kendisiyle Sir Tristram arasındaki savaşa şahit olmaları için getirmişti. Muhafızlardan biri Sir Palamides'in miğferini, ikincisi mızrağını, üçüncüsü de kılıcını taşıyordu. Sir Palamides, böylece savaş meydanına geldi ve orada aşağı yukarı iki saat bekledi. Sonra hizmetkârlarından birini Sir Tristram'a gönderdi, verdiği söze sadık kalarak savaş meydanına gelmesini bildirdi. Sir Tristram, bu hizmetkârın Joyous Gard'a geldiğini duyar duymaz, yanına, yattığı yere derhal getirilmesini emretti. Palamides'in hizmetkârı, "Lordum Sir Tristram," dedi; "Lordum Sir Palamides, sizi savaş meydanında bekliyor ve savaşıp savaşmayacağınızı öğrenmek istiyor." Sir Tristram, "Ah, benim güzel kardeşim," dedi; "bu haberin beni son derece üzdüğüne emin olabilirsin. Sir Palamides'e söyleyin, eğer sıhhatli olsaydım, burada yatmazdım; eğer ata binebilecek veya yürüyecek halim olsaydı, beni çağırmasına gerek kalmazdı. Yalancı olmadığımı söylemen için sana şunu gösteriyorum." Sir Tristram, hizmetkâra, bir karış derinliğinde olan kalçasındaki yarayı göstererek, "Madem ki şimdi yaramı gördün, efendine bunun sahte bir şey olmadığını söyle," dedi; "şimdi sıhhatte olmayı, Kral Arthur'un bütün altınlarına tercih ettiğimi, iyileşir iyileşmez onu her yerde arayacağımı kendisine söyle. Dürüst bir şövalye sıfatıyla bunu yapacağıma yemin ediyorum. Eğer günün birinde karşılaşırsak, benimle canı istediği kadar savaşabilecek." Bundan sonra hizmetkâr, Sir Tristram'ın yanından ayrıldı. Sir Palamides, Tristram'ın yaralandığını öğrenince sevindi ve "Artık şerefimin lekelenmeyeceğinden eminim," dedi; "onun tarafından çok hırpalanacağımı, eninde sonunda mağlup olacağımı pekâlâ biliyordum. Çünkü Sir Tristram dışında o, bugün yeryüzünde yaşayan şövalyelerin

en cesaretle savaşanıdır." Bunun üzerine Sir Palamides yola çıkarak, gelişigüzel ilerledi. Bir ay sonra Sir Tristram'ın yarası iyileşti. O zaman atına binerek diyar diyar dolaştı. Her gittiği yerde garip maceralarla karşılaşıyor ve daima Sir Palamides'i soruyordu. Fakat bütün o yaz mevsiminde Sir Tristram, Sir Palamides'e hiç rastlamadı. Ancak Sir Tristram, Sir Palamides'i böylece arayıp soruştururken, birçok büyük savaşta başarı elde etti ve bu sayede Sir Launcelot'un şöhreti azaldı. Sir Tristram'ın şöhreti ise arttıkça arttı. Bu şöhreti yüzünden Sir Launcelot'un kardeşleri ve akrabaları Sir Tristram'ı öldürmek istediler. Fakat Sir Launcelot, akrabalarının niyetini anlayınca, onlara açıkça şöyle söyledi: "Kıskançlığa kapılarak Lordum Sir Tristram'ı yaralamak, şerefini lekelemek veya ona kötülük yapmak cüretini gösterirseniz, şövalyeliğim namına yemin ediyorum, aranızda en iyinizi bile kendi ellerimle öldürürüm. Ah, yazıklar olsun size! Asil kahramanlıklar yaptı diye onu öldürmek için fırsat mı kollayacaksınız? Sir Tristram gibi asil bir şövalyenin hıyanetle mahvedilmesini Tanrı esirgesin!" Sir Tristram'ın namı ve şöhreti Cornwall'da yayıldı ve Liones'liler son derece memnun olup büyük bir sevinç duydular. Derken Sir Tristram'a bir takdir mektubu, mevkiini muhafaza edebilmesi için birçok büyük hediyeler yolladılar. Sir Tristram, onu kendi canından fazla seven Güzel Isoud'un bulunduğu Joyous Gard'a daima gidip geliyordu.

Sir Tristram'a dair olan
Onuncu Kitap burada biter.
Ve Sir Launcelot'a dair olan
On Birinci Kitap başlar.

ON BİRİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Nasıl çıktığı, ıstırap çeken bir Lady'ye nasıl yardım ettiği ve bir ejderha ile nasıl savaştığı.

Şimdi Sir Tristram de Liones'i bırakarak, Sir Launcelot du Lake ile oğlu Sir Galahad'dan bahsedelim. Sir Galahad'ın nasıl ve ne tarzda dünyaya geldiği Fransızca kitapta anlatılır. Sir Galahad doğmadan evvel Whitsuntide Yortusu'nda şövalyeler, Yuvarlak Masa'da otururken Kral Arthur'a bir münzevi geldi. Münzevi, Tehlikeli Koltuğu görünce Kral'a ve bütün şövalyelere bu koltuğun niçin boş olduğunu sordu. Kral ve bütün şövalyeler, "Bir kişi dışında," bu koltuğa oturanların hepsi mahvolacaklardır," diye cevap verdiler. Münzevi, "Bu koltuğa oturabilecek adamın kim olduğunu biliyor musunuz?" dedi. Arthur ve şövalyeler, "Hayır, onun kim olduğunu bilmiyoruz," dediler. Münzevi, "Ama ben biliyorum," dedi; "Tehlikeli Koltuğa oturacak olan, henüz dünyaya gelmemiştir. O, bu sene doğacak ve Mukaddes Kâse'yi görecek." Münzevi bunu söyledikten sonra, Kral Arthur'un sarayından ayrıldı. Bu yortudan sonra Sir Launcelot maceralar peşinde yola çıktı ve günün birinde bir tesadüf eseriyle Corbin köprüsünden geçti. Orada şimdiye kadar gördüğü kalelerin en güzeliyle karşılaştı. Kalenin dibinde büyük bir kalabalıkla dolu olan güzel bir kasaba vardı. Bütün halk, erkekler de, kadınlar da hep bir ağızdan, "Hoş geldin Sir Launcelot du Lake! Bütün şövalyelerin çiçeği!" diyerek bağrıştılar; "senin sayende hepimiz tehlikeden kurtulacağız." Sir Launcelot, "Böyle bağrışmakla ne demek istiyorsunuz?" dedi. Hepsi birden, "Ah, güzel şövalye," dediler; "bu kalenin içinde uzun senelerden beri acı çeken dertli bir Lady var: Senelerden beri kaynayan bir su içinde yanıp duruyor. Daha ge-

çenlerde Sir Gawaine buraya geldi; fakat derdine bir çare bulamayarak onu gene ıstırap içinde bıraktı." Sir Launcelot, "Sir Gawaine gibi belki ben de onun derdine bir çare bulamam," dedi. Halk, "Hayır, onu kurtaracak adamın Sir Launcelot olduğunu çok iyi biliyoruz," dedi. Launcelot, "Peki öyleyse bana ne yapacağımı gösterin," dedi. Bunun üzerine halk onu kalenin içine götürdü. Lady'nin bulunduğu odanın önüne geldiği zaman demir kapıların kilitleri ve sürgülü kapılar açıldı. Böylece Sir Launcelot, bir hamam kadar sıcak olan bir odaya girerek şimdiye kadar gördüğü Lady'lerin en güzelini elinden tuttu. Çırılçıplak olan bu Lady, Kraliçe Morgan le Fay'in ve Northgalis Kraliçesinin büyüleriyle bu kaleye kapatılmıştı ve o memleketin en güzel kadını olarak nam saldığı için böyle ıstırap çekmeye mahkum edilmişti. Beş seneden beri bu kalede idi ve dünyanın en iyi şövalyesi gelip onu elinden tutuncaya kadar bu büyük acılarından asla kurtulamazdı. Derken orada bulunanlar, bu Lady'ye elbiseler giydirdi ve Layd giyindiği zaman Sir Launcelot, –Kraliçe Guenever dışında– onun, dünyanın en güzel Lady'si olduğunu düşündü. Bunun üzerine Lady, Sir Launcelot'a, "Efendim, Tanrı'ya tapınmamız ve şükretmemiz için yakın bir yerde olan bir kiliseye benimle beraber gelir misiniz?" dedi. Sir Launcelot, "Buyurun efendim, gidelim," dedi. Kiliseye varıp Tanrı'ya şükrettikleri zaman bütün halk, okumuş olanlar da cahiller de Tanrı'ya ve Sir Launcelot'a teşekkür ederek, "Şövalye, madem ki bu Lady'yi kurtardınız, bizi burada, bir mezarın içinde olan bir yılandan da kurtarınız," dediler. Bunun üzerine Sir Launcelot, kalkanını eline alarak, "Beni oraya götürün," dedi; "Tanrı'ya ve size hoş görünmek için elimden geleni yapacağım." Sir Launcelot oraya götürülünce mezarın üstüne altın harflerle yazılmış olan şu kelimeleri gördü: "Buraya bir Kral ailesine mensup bir pars gelecek ve o yılanı öldürecek; yabancı bir memlekette, o parstan bir aslan doğacak ve bu aslan, dünyanın bütün şövalyelerinden üstün olacak." Sir Launcelot bunun üzerine mezar taşını kaldırdı ve mezardan ağzından ateş saçan korkunç ve şeytani bir ejderha çıktı. Sir Launcelot kılıcını çekerek, bu ejderha ile uzun zaman savaştı ve büyük bir zahmetten sonra nihayet onu öldürdü. O sırada Kral Pelles isimli iyi ve asil bir şövalye geldi ve Sir Launcelot ile selâmlaştı. Kral, "Güzel şövalye, isminiz nedir?" dedi. "Şövalyeliğiniz namına size rica ediyorum, bana isminizi söyleyiniz."

II. BÖLÜM

Sir Launcelot'un Pelles ile nasıl karşılaştığına, Mukaddes Kâse'ye ve Kral Pelles'in kızı Elaine'e dair.

Launcelot, "Efendim, benim ismim Sir Launcelot du Lake," dedi. Kral, "Benim ismim de Pelles; bu yabancı memleketin Kralı ve Arimateali Yusuf'un yakın akrabasıyım." Sir Launcelot ile Kral Pelles buluştuklarına çok sevindiler ve yemek yemek için şatoya gittiler. O sırada pencerelerin birinde bir kumru göründü, ağzında altından yapılmış küçük bir buhurdanlığa benzeyen bir şey taşıyordu. Dünyanın sanki bütün baharatları oradaymış gibi odaya derhal güzel bir koku yayıldı. Ve sofra, hayal edebilecekleri bütün yiyecek ve içeceklerle derhal doldu. Derken son derece güzel genç bir kız göründü. Altın bir kâse taşıyordu. Kral ve orada bulunanların hepsi bu kâsenin önünde hürmetle diz çökerek dua ettiler. Sir Launcelot, "Bu da ne demek?" dedi. Kral, "Bu, yeryüzünde bir insanın sahip olabileceği en muhteşem şeydir," dedi; "bu dünyada görünmeye başladığı zaman Yuvarlak Masa'nın şövalyeleri dağılacak. Bu gördüğünüz şey Mukaddes Kâse'dir." Kral ile Sir Launcelot, o günün büyük bir kısmını böylece geçirdiler. Kral Pelles, kızı güzel Elaine'i, Sir Launcelot'un sevmesi için bir çare bulmak istiyordu. Bunu istemesinin sebebi de şu idi: Kral, Sir Launcelot'un Elaine'den bir çocuğu olacağını biliyordu. Sir Galahad ismini taşıyacak olan bu iyi şövalye sayesinde o yabancı memleket baştan başa kurtulacaktı ve Mukaddes Kâse'yi de o elde edecekti. O sırada Dame Brisen isimli bir Lady görünerek, "Kral'a, "Sir Launcelot'un, dünyada Kraliçe Gunever'den başka hiçbir Lady'yi sevmediğine emin olabilirsiniz," dedi; "benim tavsiyelerimi dinleyerek hareket ediniz, öyle bir şey yapacağım ki Sir Launcelot kızınız Elaine'e baktığı zaman onu Kraliçe Guenever zannedecek." Kral, "Ah, güzel Lady, Dame Brisen, böyle bir şey yapabileceğinizi ümit ediyor musunuz?" dedi. Dame Brisen, "Hayatım üzerine yemin ederim ki başarılı olacağım," dedi. Brisen o sırada yaşayan büyücülerin en büyüklerinden biriydi.

Dame Brisen, Sir Launcelot'un iyi tanıdığı bir adamı, mahareti sayesinde derhal oraya getirtti. Bu adam, Sir Launcelot'a, sözde Kraliçe

Guenever tarafından gönderilen bir yüzük getiriyordu. Bu yüzük, Kraliçe Guenever'in hemen hemen her zaman taktığı bir yüzüğe benziyordu. Bunu gören Sir Launcelot, tabii ki büyük bir arzu duydu ve "Benim Lady'm nerede?" dedi. Haberci, "Buradan ancak beş mil uzakta olan Case Şato'sunda," dedi. Bunun üzerine Sir Launcelot, bu şatoya hemen o gece gitmek istedi. Derken, Brisen denilen bu kadın, Kral Pelles'in emri üzerine Elaine'i yirmi beş şövalye ile Case Şatosu'na gönderdi. Sir Launcelot da bu şatoya gitti ve büyük bir hürmetle karşılandı. Kendisini karşılayanlar Kraliçe Guenever'in daima maiyetinde bulunan insanlara benziyorlardı. Sir Launcelot atından inince, Dame Brisen ona şarapla dolu bir kadeh getirdi. Sir Launcelot, bu şarabı içer içmez öyle bir büyülendi ki Elaine ismindeki genç kızın Kraliçe Guenever olduğunu sandı. Sir Launcelot memnundu, birleşmelerinden dünyanın en iyi şövalyesinin, Sir Galahad'ın doğacağını bilen genç kız da memnundu. Bir müddet sonra Sir Launcelot kendini toplayarak ayağa kalktı ve pencereye gitti.

III. BÖLÜM

Sir Launcelot'un aldatıldığını anladığı zaman nasıl kızdığı ve Galahad'ın nasıl dünyaya geldiği.

Sir Launcelot, pencereyi açar açmaz büyü bozuldu ve şövalye aldatıldığını anladı. "Ah, bugünü de mi görecektim! Artık şerefim lekelendi," diyerek eline kılıcını aldı ve "hain kadın, sen kimsin? Seni buracıkta kendi ellerimle öldüreceğim," dedi. O zaman Elaine isimli bu güzel Lady, Sir Launcelot'un önünde diz çökerek, "Kral kanından gelen, sevgili asil şövalye," dedi; "yalvarırım size, bana merhamet edin. Sen ki dünyanın en asil şövalyesi olarak nam salmışsın, beni öldürme, çünkü senden bir oğlum olacak ve bu çocuk, dünyanın asil şövalyelerinin en asili olduğunu ispat edecek." Sir Launcelot, "Ah, alçak hain kadın, beni niçin aldattın?" dedi. "Kim olduğunu bana derhal söyle." Elaine, "Efendim, ben Kral Pelles'in kızı Elaine'im," dedi. Sir Launcelot, "Peki, bu hareketinizi affedeceğim," diyerek genç kızı kucaklayarak öptü; çünkü Elaine, güzel ve genç bir Lady olduğu kadar, yaşayan kadınların en akıllılarından biriydi. Sir Launcelot, "Doğrusu, bu yüzden sizi

ayıplayamam," dedi; "beni böyle büyüleyen kadına gelince, eğer o Lady Brisen'i ele geçirebilsem, büyücülüğünün cezasını başıyla ödeyecek; çünkü şimdiye kadar hiçbir şövalye bu şekilde aldatılmamıştır." Bundan sonra Sir Launcelot silahlandı, genç Elaine'e hiç de ters davranmayarak veda etti. O zaman Elaine, "Lordum Sir Launcelot, yalvarırım size, mümkün olduğu kadar çabuk dönüp beni tekrar görünüz," dedi; "babamın anlattığı kehanete inandım ve babamın emri üzerine bu kehanetin gerçekleşmesi için sahip olduğum en büyük hazineyi, en güzel çiçeği, yani bir bakirenin aşkını ve sadakatini size verdim; onun için sevgili şövalye, bana karşı iyi niyet besleyin." Bundan sonra, giyinmiş ve silahlanmış olan Sir Launcelot, Elaine ismindeki bu genç Lady ile onu üzmeyecek bir şekilde vedalaştı; yola çıkarak Elaine'in babasının bulunduğu Corbin Şatosu'na gitti. Gebelik süresi sona erince Elaine, dünyaya güzel bir çocuk getirdi. Bu çocuğa Galahad ismini vererek onu vaftiz ettiler. İyi bakılan, iyi beslenen bu çocuğa, Galahad ismi verilmesinin bir tek sebebi vardı: İlk vaftizinde Sir Launcelot'a da bu isim verilmişti; daha sonraları Göl Perisi ona Sir Launcelot du Lake adını takmıştı. Elaine, çocuğu doğurduktan ve kiliseye gidip Tanrı'ya ibadet ettikten sonra, Sir Bromel la Pleche isimli bir şövalye onu ziyarete geldi. Büyük bir asilzade olan Sir Bromel la Pleche, Elaine'i uzun senelerden beri seviyor ve daima onunla evlenmek istiyordu. Sir Bromel'den bir türlü kurtulamayan Elaine, günün birinde, "Şövalye, sizi sevmeyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi; "çünkü ben dünyanın en iyi şövalyesine âşığım." Sir Bromel, "Kim o şövalye?" dedi. Elaine, "Efendim, ben Sir Launcelot du Lake'den başka hiç kimseyi sevmiyorum, onun için bana artık ilan-ı aşk etmeyin," dedi. Sir Bromel, "Güzel konuştunuz," dedi; "fakat mademki bana bu kadarını söylediniz, haberiniz olsun ki, Sir Launcelot'tan pek zevk alamayacaksınız, çünkü nerede karşılaşırsak karşılaşalım, onu öldüreceğim." Lady Elaine, "Efendim, ona karşı hainlik etmeyin," dedi. Bromel, "Sir Launcelot'u düşünerek bütün sene Corbin köprüsünde nöbet bekleyeceğim," dedi; "böylece o, size gelirken de, sizden giderken de onunla muhakkak karşılaşacağım."

IV. BÖLÜM

Sir Bors'un Dame Elaine'e gelip Galahad'ı nasıl gördüğü ve Mukaddes Kâse ile nasıl beslendiği.

Sir Launcelot'un yeğeni Sir Bors de Ganis, bir tesadüfle bu köprüye geldi ve orada Sir Bromel ile çarpıştı. Sir Bors, Sir Bromel'e öyle bir darbe indirdi ki, onu atından aşağı fırlattı. O zaman Sir Bromel, cesur bir şövalye gibi hareket ederek, Sir Bors ile savaşmak üzere kılıcını çekti ve kalkanını kaldırdı. Sir Bors da atından indi ve iki şövalye, birbirlerine ağır darbeler indirerek savaştılar. Uzun müddet böyle çarpıştıktan sonra nihayet Sir Bromel yere yıkıldı, Sir Bors ise onu öldürmek maksadıyla miğferini çözmeye başladı. O zaman Sir Bromel, Sir Bors'tan merhamet dileyerek teslim oldu. Sir Bors, "Sana hayatını ancak şu şartla bağışlayabilirim," dedi; "önümüzdeki Whitsunday Yortusu'nda Sir Launcelot'a gidip, alçak bir şövalye gibi teslim olacaksın." Sir Bromel, "İstediğinizi yapacağım," dedi. Kılıcın haç şeklindeki sapı üzerine yemin ettikten sonra, Sir Bors onun gitmesine müsaade etti. Sonra, Sir Bors, Corbin Şatosu'nda bulunan Kral Pelles'in yanına gitti. Kral ve kızı Elaine, Sir Bors'un, Sir Launcelot'un yeğeni olduğunu öğrendikleri zaman ona büyük bir misafirperverlik gösterdiler. Dame Elaine, "Sir Launcelot'un nerede olduğunu merak ediyoruz, buraya yalnız bir defa geldi," dedi. Sir Bors, "Buna hiç şaşmayın," dedi; "çünkü Sir Launcelot, Kral Arthur'ün kızkardeşi Kraliçe Morgan le Fay'in yüzünden altı aydan beri hapiste yatıyor." Dame Elaine, "Eyvah, buna çok üzüldüm!" dedi. Sir Bors, hep Dame Elaine'in kucağındaki çocuğa bakıyor ve bu çocuğun Sir Launcelot'a son derece benzediğini düşünüyordu. Dame Elaine, "Bu Sir Launcelot'un çocuğudur," dedi. O zaman Sir Bors sevincinden ağladı ve bu çocuğun, babası kadar iyi bir şövalye olabilmesi için Tanrıya dua etti. O sırada, ağzında altından yapılmış küçük bir buhurdanlık taşıyan beyaz bir kumru göründü, sofra her türlü yiyecek ve içeceklerle doldu ve Mukaddes Kâse'yi taşıyan bir genç kız, açıkça, "Sir Bors, bu çocuk Tehlikeli Koltuğa oturacak ve Mukaddes Kâse'yi elde edecek olan Galahad'dır," dedi; "o, babası Sir Launcelot du Lake'ten çok daha üstün bir şövalye olacak." Bunun üzerine orada bulunanların hepsi diz çöküp dua ettiler

ve sanki dünyanın baharatları odanın içinde imiş gibi etrafa güzel bir koku yayıldı. Kumru uçunca, Mukaddes Kâse'yi taşıyan genç kız ortadan kayboldu. Sir Bors, Kral Pelles'e, "Efendim, bu şatoya Maceralı Şato ismini verebiliriz," dedi; "çünkü burası garip birçok maceralarla dolu." Kral, "Burasının maceralı bir yer olduğunu hakikaten söyleyebiliriz," dedi; "zira buraya gelen şövalyenin pek azı şeref elde ederek geri döndüler. Bir insan ne kadar kuvvetli olursa olsun değerini burada her zaman ispat edemez. Daha geçenlerde değerli şövalye Sir Gawaine, burada hiç de şeref kazanmadı. Size şunu söyleyeyim ki ancak şerefli olan, iyi bir tarzda yaşayan, Tanrı'yı seven ve ondan çekinen şövalyeler burada şeref kazanabilirler. Diğerleri ne kadar cesur olurlarsa olsunlar, burada başarı elde demezler." Sir Bors, "Bu pek garip bir şey," dedi; "bu memleketin nasıl bir yer olduğunu anlayamadım; fakat birçok garip macera ile dolu olduğu için geceyi bu şatoda geçireceğim." Kral Pelles, "Size böyle bir şey yapmanızı tavsiye etmem," dedi; "çünkü burada şerefiniz lekelenmeden kurtulabilmeniz çok güç." Sir Bors, "Başıma gelen maceralara katlanacağım," dedi. Kral, "Öyleyse size günah çıkarmanızı tavsiye ediyorum," dedi. Sir Bors, günah çıkardı. Sir Bors'un bütün hayatında sadece bir tek kadınla münasebeti olmuştu; Kral Brangoris'in kızı olan bu Layd'den Helin isimli bir çocuğu doğmuştu ve ondan başka hiçbir kadına dokunmamıştı. Sir Bors, güzel ve büyük bir odada bulunan yatağına götürüldü. Odanın birçok kapıları vardı. Bu kapıları gören Sir Bors, odada yalnız başına kalmayı istedi. Yanına hiç kimsenin gelmemesini söyledi. Yatağın üzerine zırhını çıkarmadan uzandı. Tam o sırada bir ışık belirdi, büyük ve uzun bir mızrağın kendine doğru uzandığını görebildi. Sir Bors, mızrağın ucunun bir meşale gibi yandığını zannetti. Sir Bors kımıldamaya vakit bulamadan bu mızrak, omzuna bir karış derinliğinde saplandı ve bu yara ona son derece büyük bir ıstırap verdi. Bu acıya dayanamayarak yeniden uzandığı sırada, silahlı bir şövalye göründü. Kalkanı omzunda, kılıcı elinde olan bu şövalye, Sir Bors'a, "Şövalye, kalk ve benimle savaş," dedi. Sir Bors, "Ağır surette yaralı olduğum halde arzunu yerine getireceğim," dedi. Sir Bors, doğruluk kalkanını kaldırdı ve uzun zaman şiddetle savaştılar. Nihayet Sir Bors, bu şövalyeyi, gerilemeye mecbur ederek odanın kapılarından birine kadar sürdü. Şövalye, kapıdan çıkarak bitişik odada uzun müddet istirahat etti. Dinlendikten

sonra geri döndü, büyük bir kuvvet ve kudret göstererek Sir Bors ile yeniden savaşmaya başladı.

V. BÖLÜM

Sir Bors'un, Sir Pedivere'i teslim olmaya nasıl mecbur ettiğine, başına gelen harikulade maceralara ve bu maceralarda nasıl başarı elde ettiğine dair.

Sir Bors, bu şövalyenin dinlenmek için o odaya artık gitmemesi gerektiğini düşündü. Odanın kapısı önüne geçerek şövalyeyi yere serdi ve şövalye teslim oldu. Sir Bors, "Sizin isminiz nedir?" dedi. Şövalye, "Efendim, benim ismim Sir Pedivere of the Straight Marches," dedi. Sir Bors, ona gelecek Whitsunday Yortusu'nda Kral Arthur'un sarayına gideceğine, Sir Bors tarafından mağlup edildiğini bildirerek teslim olacağına dair yemin ettirdi. Böylece Sir Pedivere of the Straight Marches yola çıktı. Dinlenmek için yatağına uzanan Sir Bors, odanın gürültü ile çınladığını duydu. Odaya kapılardan mı yoksa pencerelerden mi geldiği belli olmayan oklar yağmaya başladı. Sir Bors, hayret içinde kaldı ve okların birçoğu, vücudunun zırhla örtülmeyen yerlerini yaraladı. Derken, Sir Bors korkunç bir aslanın yaklaştığını gördü. Ona doğru döner dönmez aslan, Sir Bors'un kalkanını yere düşürdü ve Bors, kılıcı ile onun başını uçurdu.

Sir Bors, tam o sırada avluda son derece korkunç bir ejderha gördü. Ejderhanın alnında altın harflerle yazılmış yazılar vardı. Sir Bors, bu yazıyı, Kral Arthur'un ismine benzetti. Derken ihtiyar ve korkunç bir pars göründü. Ejderha ile pars uzun müddet şiddetle dövüştüler. Nihayet ejderhanın ağzından yüz tane ejderha daha fırladı ve küçük ejderhalar, ihtiyar ejderhayı derhal öldürüp paramparça ettiler. Bunun üzerine divanhaneye gelen ihtiyar bir adam, güzel bir koltuğa oturdu. Boynunun etrafında sanki iki yılan vardı. İhtiyar adam, harp çalarak Arimateali Yusuf'un bu memlekete nasıl geldiğine dair eski bir şarkı söyledi. İhtiyar adam, şarkısını bitirdikten sonra Sir Bors'a, "Buradan gidin," dedi; "çünkü burada başka maceralarınız olmayacak, çok şerefli bir tarzda hareket ettiniz ve bundan sonra da iyi hareket edeceksiniz." O sırada, Sir Bors'un şimdiye kadar gördüğü kumruların en be-

yazı, ağzında küçük altın bir buhurdan taşıyarak göründü. Evvelce insanı hayrette bırakacak bir şiddetle esen fırtına derhal dindi, bütün avlu güzel kokularla doldu. Bu sırada Sir Bors, ellerinde dört tane güzel meşale taşıyan dört çocuk gördü. Bu çocukların arasında, bir elinde bir buhurdanlık, diğer elinde bir mızrak tutan ihtiyar bir adam vardı. Bu mızrağa ise İntikam Mızrağı ismi verilirdi.

VI. BÖLÜM

Sir Bors'un yola nasıl çıktığı ve Kraliçe Guenever tarafından ayıplanan Sir Launcelot'un kendini nasıl mazur gösterdiği.

Bu ihtiyar adam, Sir Bors'a, "Şimdi yeğeniniz Sir Launcelot'un yanına gidiniz ve ona bu macerayı anlatınız," dedi; "yeryüzünde yaşayan bütün şövalyeler arasında bu macera en çok ona yaraşırdı; fakat Sir Launcelot o kadar feci surette günah işledi ki, böyle mukaddes meselelerde başarı elde edemez; eğer bu günahı işlememiş olsaydı kendi devrinde yaşayan bütün şövalyelerden üstün olurdu. Sir Launcelot'a şunu da söyle: Dünyaya ait maceralarda, o, erkeklik ve cesaret bakımından herkesten üstündür, fakat bu yüce meselelerde, birçok kimse ondan üstün olacak." Sir Bors, tam bu sırada fakir bir tarzda giyinmiş dört kadının kendisine yaklaştıklarını gördü. Bu kadınlar, yaz ışığı gibi parlak bir ışıkla dolu olan bir odaya girdiler ve dört sütunlu, gümüşten yapılmış bir mihrabın önünde diz çöktüler. Bu gümüş mihrabın önünde piskoposu andıran birisi de diz çökmüştü. Sir Bors, başının üstünde gümüşten yapılmışa benzeyen yalın bir kılıcın asılı olduğunu gördü; bu kılıcın parıltısı gözlerini öyle kamaştırdı ki Sir Bors o esnada kör olduğunu zannetti. Derken, "Buradan git, ey Sir Bors, henüz burada bulunmaya layık değilsin," diyen bir ses duyuldu. Sir Bors, yatağına dönüp sabaha kadar yattı. Kral Pelies, ertesi sabah Sir Bors'a çok itibar etti. Bundan sonra Camelot'a giden Sir Bors, orada Launcelot du Lake'i bularak, Corbin'de, Kral Pelles'in yanında başına gelen maceraları anlattı. Böylece, Sir Launcelot'un Kral Pelles'in kızı Elaine'den bir kızı olduğu haberi Kral Arthur'ün sarayında yayıldı. Buna hiddetlenen Kraliçe Guenever, Sir Launcelot'u çok azarladı ve onun hain bir şövalye olduğunu söyledi. O zaman Sir Launcelot, Kraliçe'-

ye her şeyi, büyüler sayesinde Guenever'in şekline giren Elaine ile nasıl buluştuğunu anlattı. Kraliçe, bunun üzerine Sir Launcelot'u affetti. Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Kral Arthur, Fransa'ya giderek, kudretli Kral Claudas'a karşı savaş açmış ve topraklarının büyük bir kısmını elde etmişti. Kral geri dönünce, büyük bir ziyafet vereceğini ilan ettirdi; bu ziyafete kendisine karşı isyan edenler gelmeyecek fakat İngiltere'nin büyük Lordları ve Ladyleri orada bulunacaktı.

VII. BÖLÜM

Galahad'ın annesi Dame Elaine'in Camelot'a ihtişam içinde nasıl geldiği ve Sir Launcelot'un ne tarzda hareket ettiği.

Kral Pelles'in kızı Dame Elaine, böyle bir ziyafet verileceğini duyunca bu ziyafete gitmek için babasından izin istedi. Kral, "Oraya gitmenize razıyım; fakat eğer beni seviyorsanız ve hayır duamı elde etmek istiyorsanız, en muhteşem tarzda giyinmeniz lazım; masrafını hiç düşünmeyin, sadece isteyin; istediğiniz her şey size verilecektir." Nedimesi Dame Brisen'in tavsiyesi de dinlendi ve bu gaye uğruna her şey yapıldı; şimdiye kadar dünyanın hiçbir Lady'si bu kadar muhteşem bir tarzda giyinmemiştir. Dama Elaine yirmi şövalye, on Lady ve yüz atlı ile yola çıktı. Camelot'a vardığı zaman, Kral Arthur, Kraliçe Guenever ve bütün şövalyeler, Dame Elaine'in bu sarayda şimdiye kadar görünen Lady'lerin en güzeli ve en iyi giyineni olduğunu söylediler.

Kral Arthur, Dame Elaine'in geldiğini öğrenir öğrenmez, onu karşılamaya ve selamlamaya gitti, Yuvarlak Masa'ya mensup şövalyelerin büyük bir çoğunluğu da aynı şeyi yaptılar; bunların arasında Sir Tristram, Sir Bleoberis, Sir Gawaine ve isimlerini sayamayacağım daha birçok kimse vardı. Fakat Sir Launcelot, Dame Elaine'i görünce, ona vaktiyle kılıç çektiğini hatırlayarak o kadar utandı ki hayatında gördüğü kadınların en güzeli olduğunu düşündüğü halde, onu ne selamladı, ne de onunla konuşmak istedi. Dame, Sir Launcelot'un kendisiyle konuşmak istemediğini anladığı zaman o kadar dertlendi ki kalbinin parçalanacağını sandı; çünkü Sir Launcelot'u sonsuz bir aşkla seviyordu. Elaine, nedimesi Dame Brisen'e, "Sir Launcelot'un umursamazlığı beni öldürecek," dedi. Dame Brisen, "Susunuz efendim,

eğer kendinize hakim olursanız, Sir Launcelot'un yanınıza gelmesini temin edeceğim," dedi. Dame Elaine, "Bunu yeryüzünün bütün altınlarına tercih ederim," dedi. Dame Brisen, "Bu işi bana bırakın," dedi. Elaine, Kraliçe Guenever'in karşısına götürüldüğü zaman her ikisi de memnunmuş gibi davrandılar; fakat kalplerinde böyle bir şey yoktu. Bütün erkekler ve kadınlar Dame Elaine'in güzelliğinden ve büyük zenginliğinden bahsediyorlardı. Kraliçe, Dame Elaine'in aynı çatı altında, kendi odasına bitişik bir odada uyumasını emretti. Kraliçe'nin emirleri yerine getirildi. Derken Kraliçe, Sir Launcelot'u çağırarak o gece yanına gelmesini söyledi, "Eğer benim yanıma gelmezseniz, Galahad'ı dünyaya getiren sevgiliniz Dame Elaine'in yanına gittiğinizden şüphe edeceğim," dedi. Sir Launcelot, "Ah efendim, öyle söylemeyiniz, bunu kendi arzumla yapmamıştım," dedi. Kraliçe, "Öyle ise sizi çağırttığım zaman muhakkak gelin," dedi. Sir Launcelot, "Emrettiğiniz zaman gelmeye hazırım, efendim," dedi. Böylece derhal anlaştılar; fakat büyüleri sayesinde bundan haberdar olan Dame Brisen, vaziyeti hanımı Dame Elaine'e anlattı. Elaine, "Eyvah, şimdi ben ne yapacağım?" dedi. Dame Brisen, "Bu işi bana bırakın," dedi. "Onu elinden tutup yanınıza getireceğim ve beni Kraliçe Guenever'in habercisi zannedecek." Dame Elaine, "Çok mesudum, Sir Launcelot'u bütün dünyaya tercih ederim," dedi.

VIII. BÖLÜM

Dame Brisen'in büyüleri sayesinde Sir Launcelot'u Dame Elaine'in yanına nasıl götürdüğü ve Kraliçe Guenever'in Sir Launcelot'u nasıl azarladığı.

Böylece Dame Brisen, Sir Launcelot'un yanına giderek, "Sir Launcelot de Lake, hanımım Kraliçe Guenever sizi bekliyor," dedi. Sir Launcelot, "Ah, güzel Lady, sizinle istediğiniz yere gitmeye hazırım," dedi. Böylece, Sir Launcelot kılıcını aldı ve Dame Brisen, onu elinden tutarak hanımı Dame Elaine'in yanına götürdü. Onu Kraliçe Guenever zanneden Sir Launcelot da, Elaine de sevinç içindeydi. Bu sırada Kraliçe Guenever, maiyetindeki kadınlardan birini Sir Launcelot'a gönderdi; kadın, Sir Launcelot'u odasında bulamadı; Kraliçe'nin yanına

dönerek vaziyeti anlattı. Kraliçe, "Ah, bu hain şövalyeye ne oldu?" diyerek adeta çılgına döndü, ıstırabından deli bir kadın gibi kıvranıp yerlerde süründü. Nihayet, Kraliçe, Sir Launcelot ile karşılaştığı zaman, "Seni gidi alçak, hain şövalye!" dedi. "Benim sarayıma artık ayak basma! Alçak hain şövalye, artık gözüme görünmek cüretinde bulunma!" Kraliçe Guenever'in bu sözlerini duyan Sir Launcelot, o kadar derin bir ıstıraba kapıldı ki "Ah," diyerek baygın bir halde yere yığıldı. Kraliçe Guenever ise çekilip gitti. Sir Launcelot kendine gelince pencereden bahçeye atladı. Dikenler yüzünü ve bütün vücudunu parçaladı. Nereye gittiğini bilmeyerek koşmaya başlayan Sir Launcelot, adamakıllı delirmişti. İki sene müddetle böyle koşup durdu ve hiç kimse onu tanımaz oldu.

IX. BÖLÜM

Kraliçe Guenever'in, Dame Elaine'e sarayı terk etmesini nasıl emrettiği ve Sir Launcelot'un nasıl delirdiği.

Şimdi Kraliçe Guenever ile güzel Lady Elaine'den bahsedelim. Dame Elaine, Kraliçe'nin Sir Launcelot'a söylediği bu ağır sözleri duyunca Sir Launcelot'un nasıl bayıldığını, sonra pencereden nasıl atladığını görünce, Kraliçe Guenever'e, "Sir Launcelot'a karşı böyle hareket etmekle çok fena bir şey yaptınız, artık onu kaybettiniz," dedi; "tavrından, onun ebediyen deli kalacağını anladım. Ah, efendim, çok büyük bir günah işliyorsunuz ve kendi şerefinizi lekeliyorsunuz; bir zevceniz var ve onu sevmek için vazifenizdir, sizin zevceniz gibi bir Kral, dünyanın hiçbir Kraliçesine nasip olmamıştı. Eğer siz olmasaydınız, Lordum Sir Launcelot beni sevebilirdi. Benim onu sevmem için sebep var; ben ona kendimi verdim, ondan dünyaya güzel bir çocuk getidim. İsmi Galahad olan bu çocuk büyüyünce dünyanın en iyi şövalyesi olacak." Kraliçe, "Dame Elaine, size emrediyorum, benim sarayımdan gidiniz," dedi; "ve eğer Sir Launcelot'u seviyorsanız, onu ele vermeyiniz, çünkü bu, Sir Launcelot'un ölümüne sebep olabilir." Dame Elaine, "Onun ebediyen mahvolduğunu ve sizin yüzünüzden mahvolduğunu iddia edebilirim," dedi; "artık o, ne sizin için bir saadet kaynağı olabilir, ne de benim için. Şu pencereden aşağı atladığı zaman, hiç kimse-

nin bu kadar yürekler acısı bir tarzda inlediğini duymamıştım." Güzel Elaine içini çektiği zaman Kraliçe Guenever de içini çekerek, "Artık onu ebediyen kaybettiğimizi iyice anladım," dedi. Böylece ertesi gün, Dame Elaine, daha uzun müddet kalmak istemeyerek saraydakilerle vedalaştı. Yanında yüzden fazla şövalye bulunan Kral Arthur, ormandan geçtikleri sırada ona refakat etti. Yolda giderlerken Dame Elaine, Sir Bors de Gans'e cereyan eden bütün hadiseleri, Sir Launcelot'un aklını kaybederek pencereden nasıl atladığını anlattı. Sir Bors, "Eyvah, Lordum Sir Launcelot şimdi nerede?" dedi. Elaine, "Hiç bilmiyorum, efendim," dedi. Sir Bors, "Ah, ikiniz bir olup bu iyi şövalyeyi mahvettiniz," dedi. Dame Elaine, "Ben onu herhangi bir şekilde kızdıracak ne bir söz söyledim, ne de bir harekette bulundum," dedi; "fakat Kraliçe Guenever'in ağır sözlerini duyduğu zaman baygın bir halde yere yığıldığını gördüm, kendine gelince kılıcını eline aldı ve pencereden atladı, şimdiye kadar hiç kimsenin bu kadar korkunç bir şekilde inlediğini duymamıştım." Sir Bors, "Şimdi size veda ediyorum, Dame Elaine," dedi; "size rica ediyorum, Lordum Arthur'a bir şeyler anlatarak onu mümkün olduğu kadar uzun müddet alıkoyun, çünkü ben Kraliçe Guenever'in yanına dönüp ona bir şey söyleyeceğim. Yalvarırım size, eğer size daima hizmet etmemi istiyorsanız, dikkatli davranın ve Lordum Sir Launcelot'u bulmaya çalışın." Güzel Elaine, "Size yemin ederim ki elimden geleni yaparım," dedi; "çünkü onun ne halde olduğunu sizin kadar ben de merak ediyorum. Benim de, ona sizler kadar alaka duymam için sebep var. Onun başına fena bir şey gelmemesi için canımı vermeye razıyım. Fakat onu hiçbir zaman göremeyeceğim ve bütün bunlar, hep Kraliçe Guenever'in yüzünden." Vaktiyle Sir Launcelot ile Dame Elaine'i büyüleriyle birleştiren Dame Brisen, "Size bütün kalbimle yalvarırım, efendim," dedi; "bırakın, Sir Bors burasını terk etsin ve gidip en kısa zamanda Sir Launcelot'u bulsun. Haberiniz olsun ki Sir Launcelot adamakıllı delirdi, fakat bir mucize sayesinde tamamen iyileşecek." Dame Elaine ile Sir Bors de Ganis, birbirlerinden ağlaşarak ayrıldılar. Sir Bors, doğru Kraliçe Guenever'in yanına gitti ve Kraliçe Guenever, Sir Bors'u görünce çılgın gibi ağlamaya başladı. Sir Bors, "Ağlamaya utanmıyor musunuz?" dedi. "Ağlamayı iş işten geçtikten sonra düşünüyorsunuz. Ah, keşke Sir Launcelot'un akrabaları sizi görmeselerdi. Ailemizin en iyi şövalyesini, bizim başı-

mızı, bizim imdadımıza yetişen yegâne insanı mahvettiniz. Asaleti ve nezaketi, güzelliği ve iyi kalpliliği bakımından, Hıristiyan veya putperest, dünyada hiçbir Kral'ın onun gibi bir şövalye bulamayacağını iddia ediyorum ve bu iddiamı da ispata hazırım. Ah, aynı kandan olan bizler şimdi ne yapacağız?" Bunu duyan Ector de Maris de Lionel de içlerini çektiler.

X. BÖLÜM

Kraliçe Guenever'in, Sir Launcelot'u düşünerek nasıl ıstırap çektiği ve Sir Launcelot'un kendi akrabası olan şövalyeler tarafından nasıl arandığı.

Kraliçe, Sir Launcelot'un akrabalarının söylediklerini duyunca baygın bir halde yere yığıldı. Sir Bors, onu kaldırdı ve ayılttı. Kraliçe kendine gelince, üç şövalyenin önünde diz çökerek, ellerini onlara doğru uzattı ve Sir Launcelot'u bulmaları için yalvardı; "Onun çıldırdığını biliyorum, onu bulmak için hiçbir şeyi esirgemeyin," dedi. Sir Bors, Sir Ector ve Sir Lionel, ıstıraplarına artık tahammül edemeyerek Kraliçe'nin yanından ayrıldılar. Kraliçe, bu gaye uğruna harcamaları için onlara yeter derecede hazine gönderdi ve üç şövalye zırhlarını giyip atlarına binerek yola çıktılar. Ormanlardan, ıssız yerlerden, çöllerden geçerek diyar diyar dolaştılar. Ormanda hem etrafı gözlüyorlar, hem de yolculukları esnasında rastladıkları bütün adamlara; Sir Launcelot'a dair haber alabilmek için bir gömlekten başka bir şey giymeyen, elinde bir kılıç tutan çıplak bir adamı görüp görmediklerini soruyorlardı. Böylece hemen hemen üç ay şurada burada, birçok yerlerde, ormanlarda ve çöllerde dolaştılar. Sir Launcelot uğruna, biçimsiz birçok yerlerde gecelemeye mecbur oldular, fakat bütün gayretlerine rağmen ona dair hiçbir haber alamadılar. Bu üç şövalyenin son derece dertli olduklarından hiç şüphe etmeyiniz. Nihayet Sir Bors ile arkadaşları, Sir Melion de Tartare isimli bir şövalye ile karşılaştılar. Onu evvelce tanıyan Sir Bors, "Güzel şövalye, böyle nereye gidiyorsunuz?" dedi. Sir Melion, "Kral Arthur'un sarayına gitmek üzere yola çıktım, efendim," dedi. Sir Bors, "Lordum Arthur'a, Lady'm Kraliçe Guenever'e ve Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerine, Sir Launcelot'a ne olduğuna dair

hiçbir haber alamadığımızı söyleyin," dedi. Sir Melion, Krala, Kraliçeye ve Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerine, istedikleri şeyi söyleyeceğini bildirerek Sir Bors ile arkadaşlarını terk etti Sir Melion, Kral Arthur'un sarayına gelince, Kral'a, Kraliçe'ye ve Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerine, Sir Bors'un Sir Launcelot hakkında söylediği sözleri tekrarladı. Bunun üzerine Sir Gawaine, Sir Uwaine, Sir Sagramor le Desirous, Sir Aglovale ve Sir Percivale de Galis, Kral Arthur'un ve bilhassa Kraliçe'nin arzusu üzerine, Sir Launcelot'u bulmak için bütün İngiltere'yi, Gal'i, İskoçya'yı arayacaklarını söylediler. Kendilerine arkadaşlık etmesi için diğer on sekiz şövalyeyi de yanlarına aldılar. Böylece yirmi üç kişi olan bu şövalyelerin, hiçbir masraftan çekinmemesi için tedbir alınmıştı.

Şimdi Sir Launcelot ile meşgul olarak, onun derdinden, ıstırabından; soğuk, açlık ve susuzluk yüzünden çektiği acılardan bahsedelim. Onu aramaya çıkan o asil şövalyeler, evvela hep beraber yolculuk ettiler, sonra aralarında anlaşarak, ikişer ikişer, üçer üçer, dörder dörder, beşer beşer ilerlemeye başladılar; nerede buluşacaklarını daima tespit ediyorlardı. Böylece Sir Aglovale ile Sir Percivale, o devirde bir Kraliçe olan annelerinin yanına beraber geldiler. Kraliçe, iki oğlunu görünce sevincinden muhabbetle ağladı. Sonra, "Ah, benim sevgili oğullarım," dedi, "babanız öldürüldüğü zaman bana dört oğul bırakmıştı, şimdi bunların ikisi ölmüş bulunuyor. Asil oğlum Sir Lamorak'ın ölümü yüzünden, kalbim artık asla neşe duymayacak." Derken Kraliçe, Aglovale ile Sir Percivale'in önünde diz çökerek evlerinde, kendi yanında kalmaları için onlara yalvardı. Sir Percivale, "Ah sevgili anneciğim, bunu yapamayız," dedi; "biz ana tarafından da, baba tarafından da Kral ailelerine mensubuz, onun için anneciğim, silahlardan ve asil kahramanlıklardan vazgeçmek bize yaraşmaz." O zaman Kraliçe, "Ah, sevgili oğullarım, sizin hatırınız için huzurumu ve neşemi kaybedeceğim," dedi; "artık rüzgâra, soğuğa dayanamayacağım. Babanız Kral Pellinore da, Sir Gawaine ile kardeşi Gaharis tarafından şerefsiz bir tarzda öldürülmüştü, onu erkekçe değil, haince öldürdüler. Ah, sevgili oğullarım, babanızın ölümü yüreğimi parçaladı, üstelik şövalyelik bakımından hemen hemen eşi olmayan Sir Lamorak'ın ölümünü de düşünüyorum. Sevgili oğullarım, bu söylediklerimi unutmayınız." Sir Aglovale ile Sir Percivale gidecekleri sırada, sarayda herkes hıçkı-

ra hıçkıra ağladı ve Kraliçe herkesin arasında baygın bir halde yere yığıldı.

XI. BÖLÜM

Sir Aglovale'in hizmetkârlarından birinin nasıl öldürüldüğü ve Sir Aglovale ile Sir Percivale'in onun intikamını nasıl aldıkları.

Kraliçe kendine gelince, Sir Aglovale ile Sir Percivale'in peşinden bir hizmetkârıyla bol miktarda cep harçlığı gönderdi. Hizmetkâr, iki şövalyeye yetiştiği zaman şövalyeler onun kendileriyle beraber gelmesine müsaade etmediler, annelerini teselli etmek için onu geri gönderdiler; aynı zamanda annelerinin, kendileri için dua etmesini istediler. Karanlık bastığı zaman yolda kalan hizmetkâr, fena bir tesadüfle bir asilzadenin oturduğu bir şatoya geldi. Şatonun sahibi, ona nereden geldiğini ve kim olduğunu sordu. Hizmetkâr, "Lordum, Sir Aglovale isimli değerli bir şövalyeye hizmet ediyorum," dedi. Hizmetkâr, Aglovale'in annesine, yani Kraliçe'ye hizmet etmediğini iyi bir maksatla söylemişti; çünkü Sir Aglovale'in hatırı için, daha iyi karşılanacağını zannediyordu. Şatonun sahibi, "Peki dostum," dedi; "Sir Aglovale'in hatırı için burada rahat edemeyeceksin: Aglovale, benim kardeşimi öldürdü, sen de bu borcu hemen ödemek için öleceksin." Bunun üzerine Lord, adamlarına, hizmetkârı götürmelerini emretti. Onu şatodan dışarı sürüklediler ve merhametsizce öldürdüler. Ertesi sabah Sir Aglovale ile Sir Percivale, bir mezarlığın yanından geçtiler. Orada bulunan erkekler ve kadınlar ölen hizmetkâra bakıyor ve onu gömmeye hazırlanıyorlardı. Sir Aglovale, "Böyle dikkatle nereye bakıyorsunuz?" dedi. Adamcağızın biri, "Güzel şövalye, burada, bu gece haince öldürülen bir hizmetkâr var," dedi. Sir Aglovale, "Onu niçin öldürmüşler, sevgili dostum?" dedi. Adam, "Güzel şövalye, bu hizmetkârı şu şatonun sahibi bu gece misafir etmiş. Kral Arthur'un maiyetinde bulunan Sir Aglovale isimli değerli bir şövalyeye hizmet ettiğini söylediği için şatonun sahibi, onun öldürülmesini emretmiş. İşte ölümünün sebebi." Sir Aglovale, "Çok teşekkür ederim," dedi; "ölümünün intikamı derhal alınacaktır, göreceksiniz; çünkü bu hizmetkâr benim yüzümden öldürüldü." Sir Aglovale, Sir Percivale'i yanına çağırdı ve

atından derhal inmesini söyledi. İkisi de atlarından inip hayvanları uşaklarına bırakarak şatoya doğru yürüdüler. Şatonun kapısından girer girmez, Sir Aglovale, kapıcıya "Efendine git ve benim, bu gece öldürülen hizmetkârın efendisi Aglovale olduğumu söyle," dedi. Kapıcı, ismi Goodewin olan efendisine bunu derhal söyledi. Bunun üzerine Lord, çabucak silahlanarak, avluya çıktı ve "İkinizden hanginiz Aglovale'siniz?" dedi. Aglovale, "Benim," dedi; "annemin hizmetkârını bu gece niçin öldürdün?" Sir Goodewin, "Onu senin yüzünden öldürdüm," dedi; "çünkü sen benim kardeşim Sir Gawdelin'i öldürmüşsün." Sir Aglovale, "Evet, kardeşini öldürdüğümü kabul ediyorum," dedi; "onu, alçak bir şövalye olduğu için, Lady'lere ve iyi şövalyelere hıyanet ettiği için öldürdüm; sana gelince, hizmetkârımı öldürdüğün için öleceksin." Sir Goodewin, "Sana meydan okuyorum," dedi. Bunun üzerine iki aslan gibi şiddetle çarpıştılar. Sir Percivale ise savaşmak isteyen diğerleriyle çarpıştı. Sir Percivale, kısa bir müddet içinde, karşısına çıkanların hepsini öldürmüştü çünkü o, dehşetli darbelerini öyle bir tarzda indiriyordu ki hiç kimse onunla boy ölçüşmeye cesaret edemiyordu. Kısa bir zaman içinde Sir Goodwin'i yere seren Sir Aglovale, düşmanının miğferini çıkardı ve başını kesti. Bundan sonra iki şövalye, atlarına binerek uzaklaştılar. Ölen hizmetkârı da manastıra götürüp orada defnettirdiler.

XII. BÖLÜM

Sir Percivale'in, kardeşini gizlice nasıl bırakıp gittiğine, zincirlenmiş bir şövalyeyi nasıl kurtardığına ve diğer meselelere dair.

Bundan sonra Sir Aglovale ile Sir Percivale birçok memlekete gittiler. Daima Sir Launcelot'tan haber soruyorlar, fakat hiçbir şey öğrenemiyorlardı. Nihayet Cardican isimli bir şatoya vardılar ve geceyi orada geçirdiler. Gece yarısına doğru Sir Percivale, Sir Aglovale'in hizmetkârının yanına gizlice giderek, "Kalk ve hazırlan," dedi; "çünkü ikimiz, hiç kimseye haber vermeden buradan çıkıp gideceğiz." Hizmetkâr, "Efendim, sizinle istediğiniz yere gitmeyi çok arzu ediyorum," dedi; "fakat, efendim olan kardeşiniz beni yakalarsa öldürür." Sir Perci-

vale, "Onu hiç düşünme, ben seni korurum," dedi. Böylece Sir Percivale, akşama kadar yoluna devam ettikten sonra bir taş köprüye vardı. Orada bir taşa belinden sıkı sıkı zincirlenmiş olan bir şövalye gördü. Bağlı şövalye, "Ah, güzel şövalye, yalvarırım sana, zincirlerimi çöz," dedi. Sir Percivale, "Siz kimsiniz? Böyle zincirlenmenizin sebebi ne?" dedi. Şövalye, "Anlatayım efendim," dedi; "ben Yuvarlak Masa'nın şövalyelerindenim, ismim Sir Persides. Bir tesadüf eseriyle buradan geçtim ve geceyi köprünün yanındaki şu şatoda geçirdim. Orada fena bir Lady oturuyor. Dostu olmamı teklif etti ve bu teklifini reddettiğim için silahlarımı elime almaya vakit kalmadan, adamlarını üstüme saldırttı, beni böylece bağladılar ve eğer şeref sahibi bir insan gelip de zincirlerimi koparmazsa, burada öleceğim muhakkak." Sir Percivale, "Üzülmeyin," dedi; "benim gibi Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden olduğunuz için, Tanrı'nın yardımıyla zincirlerinizi koparabileceğimi zannediyorum." Bunun üzerine Sir Percivale, kılıcını çekti ve öyle bir kuvvetle vurdu ki zırhına bağlı olan zinciri, Sir Persides'in canını biraz acıtarak ikiye böldü. Sir Persides, "Doğrusu, şimdiye kadar böyle kuvvetli bir darbe görmemiştim," dedi; "eğer zincir olmasaydı beni de öldürecektiniz." O sırada Sir Persides, şatodan çıkan bir şövalyenin dörtnala yaklaştığını gördü. "Dikkat edin efendim," dedi; "işte, sizinle savaşmak isteyen bir şövalye geliyor." Sir Percivale, "Buyursun gelsin," diyerek, o şövalye ile köprünün ortasında karşılaştı ve ona öyle bir darbe indirdi ki atından fırlayan adam, köprüden aşağı yuvarlandı ve eğer köprünün altında küçük bir sandal bulunmasaydı, boğulacaktı. Bundan sonra Sir Percivale, suya yuvarladığı şövalyenin atına Sir Persides'i bindirdi. Böylece şatoya giderek o Lady'ye, Sir Persides'in hizmetkârlarını serbest bırakmasını emrettiler. Sir Percivale, Lady buna razı olmadığı takdirde, eline geçen bütün adamları öldüreceğini bildirdi. Lady, korkusundan hizmetkârların hepsini serbest bıraktı. Derken, Sir Percivale, Lady'yi görerek, "Ah, efendim, dostunuz olmaya boyun eğmedikleri için iyi şövalyeleri mahvetmek bir Lady'ye yakışan bir âdet midir?" dedi. "Bir Lady'nin bu tarzda hareket etmesi hakikaten çok ayıp bir şey. Eğer çok mühim bir işle meşgul olmasaydım bu kötü âdetlerinize bir son verirdim." Böylece, Sir Persides, Sir Percivale'i kendi şatosuna götürdü ve bütün gece ona büyük misafirperverlik gösterdi. Ertesi sabah Percivale, dini ayini dinleyip

orucunu bozduktan sonra Sir Persides'e, "Kral Arthur'a gidiniz ve Kral'a benimle nasıl karşılaştığınızı söyleyiniz," dedi; "kardeşim Sir Aglovale'e sizi nasıl kurtardığımı anlatınız, ona beni bulmaya çalışmamasını söyleyiniz çünkü ben, Sir Launcelot du Lake'i aramayı kendime vazife edindim. Zaten beni arasa da bulamayacak, Sir Launcelot'u buluncaya kadar onu göremeyeceğimi ve saraya dönmeyeceğimi kardeşime bildirin. Kethüda Sir Kay ile Sir Mordred'e, Tanrı'nın yardımıyla, onlar kadar şerefli bir insan olmayı umduğumu söyleyin. Şövalye olduğum gün, benimle nasıl alay ettiklerini, beni nasıl hakir gördüklerini asla unutmayacağımı bilsinler. Herkesin, beni onların ikisinden de çok daha şerefli bir şövalye sayacakları güne kadar o saraya ayak basmayacağını da söyleyin." Böylece Sir Persides yola çıkarak Kral Arthur'un yanına gitti ve orada Sir Percivale'in söylediklerini anlattı. Sir Aglovale, kardeşi Sir Percivale'in gönderdiği haberi duyunca, "O, beni çok fena bir tarzda bıraktı," dedi. Sir Persides, "Hayatım üzerine yemin ederim ki efendim, onun şu sırada yeryüzünde yaşayan şövalelerin en asillerinden biri olduğu ispat edilecek," dedi. Sir Persides, Sir Kay ile Sir Mordred'i görünce, şunları söyledi: "Aziz Lordlar, Sir Percivale ikinize de selam söylüyor. Benimle size haber gönderdi; saraya dönmeden evvel, Tanrının yardımıyla ikinizden de daha asil bir şövalye olacağını ve herkesin sizlerden çok, onun asaletinden bahsedeceğini ümit ediyor." Sir Kay ile Sir Mordred, "Olabilir," dediler; "fakat şövalye yapıldığı sırada, onun değerli bir şövalye olacağı hiç de tahmin edilemezdi." Kral Arthur, "Değerli bir şövalye olduğunu ispat edeceği muhakkak," dedi; "çünkü onun babası da, kardeşleri de asil şövalyelerdi."

XIII. BÖLÜM

Sir Percivale ile Sir Ector'un karşılaşarak uzun zaman nasıl savaştıklarına, az kalsın birbirlerini nasıl öldüreceklerine dair.

Şimdi gene Sir Percivale'den bahsedelim. Sir Percivale uzun müddet yolculuk ettikten sonra bir ormanda, kırık kalkanlı, kırık miğferli bir şövalye ile karşılaştı. Bu iki şövalye, birbirlerini görür görmez derhal savaşmaya hazırlandılar, atlarının bütün hızıyla birbirlerine doğru atıl-

dılar; şiddetle çarpıştıkları zaman Sir Percivale yere yuvarlandı. Sir Percivale çabucak ayağa kalktı, kalkanını omuzuna aldı ve kılıcını çekerek, öbür şövalyenin de atından inmesini istedi. "Sonuna kadar savaşalım," dedi. Diğer şövalye, "Daha savaşmak istiyor musunuz?" diyerek atından indi ve hayvanı uzaklaştırdı. Derken iki şövalye acele etmeden birbirlerine yaklaştılar ve orada kılıçlarını asil bir tarzda kullanarak çarpıştılar, bazen vuruyorlar, bazen geriliyorlar ve birbirlerinin vücutlarında derin yaralar açıyorlardı. Pek az dinlenerek böylece hemen hemen yarım gün savaştılar. İkisi de hiç olmazsa on beş yerinden yara almış ve o kadar kan kaybetmişti ki hâlâ ayakta durabilmelerine insan hayret ediyordu. Sir Percivale'in karşısındaki adam, tecrübe sahibi, akıllı bir tarzda savaşan bir şövalye idi; sadece genç ve kuvvetli olan Sir Percivale ise öbür şövalye gibi usta bir tarzda dövüşmesini bilmiyordu. İlk konuşan Sir Percivale oldu: "Şövalye, biraz dur!" dedi. "Basit bir şey için, ehemmiyetsiz bir dava uğruna lüzumundan fazla savaştık. Rica ederim, bana isminizi söyleyin, çünkü şimdiye kadar hiç kimse benimle böyle boy ölçüşemedi." Diğer şövalye de, "Doğrusu, birçok savaşlar yaptığım halde, şimdiye kadar hiçbir şövalye beni senin kadar ağır yaralamamıştı," dedi; "ben Yuvarlak Masa'nın şövalyelerindenim, ismim Sir Ector de Maris, değerli şövalye Sir Launcelot du Lake'in kardeşiyim." Sir Percivale, "Eyvah!" dedi. "Ben de Sir Launcelot'u aramayı kendine vazife edinen Sir Percivale de Galis'im. O kadar mahvoldum ki vazifemi başaramayacağım, beni öldürünüz." Sir Ector, "Hayır, asıl siz beni öldürünüz," dedi; "artık yaşayamam, onun için size yalvarıyorum, şu civarda bulunan bir manastıra gidip, ölmeden evvel günah çıkarmam için bir rahip getirin. Kral Arthur'un sarayına döndüğünüz zaman, kardeşim Sir Launcelot'a beni nasıl öldürdüğünüzü söylemeyiniz, çünkü o zaman hayatının sonuna kadar size düşman olur. Fakat onu ararken öldürüldüğümü söyleyebilirsiniz." Sir Percivale, "Ah, imkânsız şeyler istiyorsunuz," dedi; "o kadar kan kaybettim ki ayakta duracak halim yok. Atıma nasıl binebilirim?"

XIV. BÖLÜM

Bir mucize sayesinde Mukaddes Kâse'nin görünmesiyle ikisinin de nasıl iyileştiklerine dair.

O zaman Sir Ector da, Sir Percivale de sonsuz bir kedere kapıldılar. Sir Percivale, "Bütün bunlar hiçbir işe yaramaz," dedi. Sonra diz çökerek büyük İsa'ya bütün kalbiyle dua etti; çünkü o devirde yaşayan şövalyelerin en iyilerinden, imanı tam olanlardan biriydi. Tam o sırada çeşit çeşit tatlı kokularla Mukaddes Kâse göründü. Mukaddes Kâse'yi kimin taşıdığını pek göremediler. Fakat tertemiz bakir bir erkek olduğu için Sir Percivale, Kâse'yi ve onu taşıyan genç kızı hayal meyal sezebildi. Bunun üzerine ikisi de derhal ve tamamen iyileştiler. Tann'ya büyük bir tevazu ile şükrettiler. Sir Percivale, "Aman Yarabbi! Daha demin ölmek üzereydik, nasıl oldu da böyle birdenbire iyileştik?" dedi. Sir Ector, "Ben bunun nasıl olduğunu çok iyi biliyorum," dedi; "bir genç kız tarafından taşınan Mukaddes Kâse görüldüğü için. Bu kâsede, efendimiz İsa'nın mukaddes kanı var. Fakat ancak kusursuz insanlar Mukaddes Kâse'yi görebilirler. "Sir Percivale, "Ben, beyazlar giyinmiş, kâseyi iki eliyle tutan bir genç kızı görür gibi oldum ve derhal iyileştim," dedi. Bundan sonra iki şövalye, atlarını aldılar, paramparça olan zırhlarını ellerinden geldiği kadar tamir ettiler, atlarına binerek, konuşa konuşa yollarına devam ettiler. Sir Ector de Maris, Sir Percivale'e; kardeşi Sir Launcelot'u uzun zamandan beri aradığı halde onun hakkında hiçbir şey öğrenemediğini anlattı. "Bu gaye peşinden giderken, başıma garip birçok maceralar geldi," dedi. Böylece iki şövalye, birbirlerine maceralarını anlattılar.

On Birinci Kitap burada biter ve
On İkinci Kitap başlar.

ON İKİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

bir şövalye ile nasıl dövüştüğü ve bir yatağa nasıl atladığı.

Şimdi bir müddet için Sir Ector ile Sir Percivale'i bırakarak, Sir Launcelot'tan bahsedelim. Sir Launcelot, son iki sene içinde şiddetli birçok yağmura tutuldu, tamamen çıldırmış bir halde diyar diyar dolaştı, eline geçirdiği yemişlerle beslendi, sadece su içti. Sırtında gömleğinden ve donundan başka bir şeyi yoktu. Sir Launcelot, şurada burada böyle avare dolaşırken güzel bir çayıra geldi. Çayırda bir çadır kurulmuştu. Çadırın yanında bulunan ağaca beyaz bir kalkan ile iki kılıç asılmıştı; diğer bir ağaca da iki mızrak yaslanışlardı; Sir Launcelot, kılıçları görür görmez onlardan birini kapıp kınından çekti. Sonra kalkana öyle bir şiddetle vurmaya başladı ki sanki on şövalye birden savaşıyormuş gibi bütün çayır bu gürültü ile çınladı. O sırada görünen bir cüce, Sir Launcelot'un üstüne atılarak kılıcı elinden çekip almak istedi. Sir Launcelot, Cüce'yi omuzlarından yakalayıp yere tepe taklak öyle bir savuruşla savurdu ki, az kalsın boynu kırılacak olan Cüce, "İmdat!" diye bağırdı. Derken, kürkler ve allı kumaşlarla gayet iyi bir şekilde giyinmiş olan bir şövalye göründü. Sir Launcelot'u görür görmez, delirmiş olduğunu tahmin ederek, nazik bir eda ile, "Dostum şu kılıcı bırak," dedi; "bana kalırsa senin kılıç kullanmaktan fazla uyumaya, vücudunu sıcak tutacak elbiseler giymeye ihtiyacın var." Sir Launcelot, "Yanıma fazla sokulma," dedi; "yanıma fazla sokulduğun takdirde seni öldürürüm." Çadırdan çıkmış olan bu şövalye, Sir Launcelot'un halini görünce çadıra doğru geriledi. Derken Cüce, efendisinin zırhını çabucak giydirdi, kılıcı Sir Launcelot'un elinden zorla almayı düşünen şövalye, çadırından çıktı. Sir Launcelot, onu tepeden tırnağa kadar silahlı, elinde kılıcıyla görünce üstüne müthiş bir kudretle atıldı ve miğferine öyle bir darbe indirdi ki şövalye sersemledi ve kılıç üç parçaya bölündü. Ağzından, bur-

nundan ve kulaklarından kan fışkıran şövalye, yere ölü gibi yığıldı. O zaman Sir Launcelot çadıra koşarak, sıcak yatağın içine atladı. Yatakta yatan Lady, eteklerini toplayıp çadırdan çıktı. Lady, Lordunun bir ölü gibi yerde yattığını görünce, delicesine bağırmaya ve ağlamaya başladı. Bu gürültü sayesinde baygınlığı geçen şövalye, bitkin bir halde Lady'ye bakarak, o dehşetli darbeyi vuran deli adamın nerede olduğunu sordu; "Hayatında hiçbir insandan böyle bir darbe yememiştim," dedi. Cüce. "Efendim, deli olduğu için ona fenalık yapmak bir şerefsizlik sayılır," dedi; "onun, vaktiyle çok şerefli bir insan olduğundan hiç şüphe etmeyin, herhalde derin bir derde düşerek aklını kaybetti. Bana kalırsa o, Sir Launcelot'a çok benziyor, onu Lonazep'te yapılan büyük mızrak oyunu müsabakasında görmüştüm." Şövalye, "Asil şövalye Sir Launcelot'u bu hale düşmekten Tanrı korusun!" dedi; "fakat kim olursa olsun, ona fenalık yapacak değilim." İsmi Bliant olan bu şövalye, Cüce'ye; "Derhal ata binip, Castle Blank'te bulunan kardeşim Selivant'a git," dedi, "başıma gelen macerayı ona anlat ve atla çekilen bir sedye getirmesini söyle, o zaman bu şövalyeyi şatoma götürebliriz."

II. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, atla çekilen bir sedye ile nasıl taşındığı ve kendisini misafir eden Sir Bliant'ın imdadına nasıl yetiştiği.

Hızla giden Cüce; atla çekilen sedye, altı hizmetkâr ve Sir Selivant ile geri döndü. Böylece, Sir Launcelot'un uzanmış olduğu kuş tüyü yatağı Castle Blank'a taşıdılar. Sir Launcelot, bu şatoya getirilinceye kadar uyanmadı. Sonra elini ayağını bağlayarak ona lezzetli yemekler, güzel içkiler verdiler. Bu sayede Sir Launcelot, eskisi gibi kuvvetli ve yakışıklı oldu; fakat ona bakanlar, çılgınlığının geçmesi, kim olduğunu idrak etmesi hususunda başarı elde edemediler. Böylece, Sir Launcelot orada bir buçuk seneden fazla kaldı, ona temiz elbiseler giydiriyorlar ve onu iyi besliyorlardı. Derken, günün birinde bu şatonun sahibi Sir Bliant, silahlanıp mızrağını eline aldı ve atına binerek macera aramaya çıktı. Bir ormanda ilerlerken, macera peşinde koşan iki şövalye ile karşılaştı. Bunlardan biri Breuse Sans Pitié, diğeri de kardeşi Sir Bertelot idi. Bu şövalyelerin ikisi birden Sir Bliant'ın üstüne atılarak kendi mızraklarını kırdılar. Sonra kılıçlarını çekerek uzun müddet şiddet-

le çarpıştılar. Fakat nihayet, ağır surette yaralanan Sir Bliant bitkin düştü ve şatosuna doğru dörtnala kaçtı. Diğer iki şövalye onu kovalayarak şatonun önüne geldiler. Oturmuş, pencereden bakan Sir Launcelot, iki şövalyenin kılıçlarıyla Sir Bliant'a hücum ettiğini gördü. Sir Launcelot deli olduğu halde, kendisini misafir eden Sir Bliant'a acıdı. Ellerini çok acıtarak, bacaklarını ve kollarını bağlayan zincirleri kopardı. Koşa koşa bir arka kapıdan çıktı ve Sir Bliant'ı kovalayan şövalyelerle karşılaştı. Sir Bertelot'u yakalayıp atından aşağı çekti, sonra onun kılıcını ellerinden koparark, Sir Breuse'ün üstüne atıldı, Sir Breuse'ün başına öyle bir darbe indirdi ki şövalye atından aşağı tepetaklak yuvarlandı. Sir Bertelot, kardeşinin bu düşüşünü görünce eline aldığı mızrağı, Sir Launcelot'un vücuduna saplamak istedi. Bunu gören Sir Bliant, Sir Bertelot'un elini kesti. O zaman Sir Breuse ile Sir Bertelot atlarına binip kaçtılar. Sir Selivant gelip kardeşini kurtarmak için Sir Launcelot'un neler yaptığını görünce Tanrı'ya şükretti, Sir Bliant da Sir Launcelot'a karşı iyi davrandığı için Tanrı'ya şükretti. Sir Bliant, Sir Launcelot'un zincirlerini koparırken aldığı yaraları görünce onu bağladığına pişman oldu. Sir Selivant, "Onu artık bağlamayın; çünkü o, mesut ve müşfik bir insan oldu," dedi. O günden sonra Sir Launcelot'u artık bağlamadılar ve ona karşı büyük bir misafirperverlik gösterdiler. Böylece, Sir Launcelot orada altı ay daha kaldı. Sir Launcelot, bir sabah erken erken birçok av köpekğinin büyük bir yabandomuzunu kovaladığını gördü. Bu yabandomuzu o kadar büyüktü ki köpekler onu parçalayamayacaklardı, at sırtındaki avcılarla yaya giden avcılar, borularını çalarak onu kovalıyorlardı. Sir Launcelot, bu avcılardan birinin atından indiğini ve atını bir ağaca bağladığını, mızrağını da diğer bir ağaca dayayıp bıraktığını gördü.

III. BÖLÜM

Sir Launcelot'un bir yabandomuzu ile dövüşerek onu nasıl öldürdüğü, yaralanınca bir münzevinin yanına nasıl götürüldüğü.

Oraya yaklaşan Sir Launcelot, bağlı olan atı, ağaca yaslı mızrağı ve atın eyerine takılı olan kılıcı gördü. Atın sırtına atlayarak, mızrağı eli-

ne aldı ve yabandomuzunu kovalamaya başladı. Sir Launcelot, bir münzevinin oturduğu yere bitişik olan ağacın yanında, yabandomuzunun sıkışıp kaldığını görerek, mızrağıyla hücum etti. O zaman hızla ileri atılan yabandomuzu atın ciğerlerini ve kalbini deşerek Sir Launcelot'u yere düşürdü. Sir Launcelot, atın eyerinden kalkmaya vakit bulamadan yabandomuzu bacağının kaba etini, kemiğine kadar yaraladı. O zaman hiddetlenen Sir Launcelot, ayağa fırladı ve kılıcını çekerek bir tek darbe ile yabandomuzunun başını uçurdu. O sırada dışarı çıkmış olan münzevi, Sir Launcelot'un nasıl yaralandığını gördü. Sir Launcelot'un haline acıyarak onu evine götürmek istedi. Fakat yarası yüzünden müthiş bir hiddete kapılan Sir Launcelot, münzevinin bir şeyler söylediğini duyunca, onu öldürmek maksadıyla üstüne atıldı. Sir Launcelot münzeviyi yakalayamayacağını anladığı zaman kılıcını ona doğru fırlattı. O kadar kan kaybetmişti ki yürüyecek takati kalmamıştı. O zaman geri dönen münzevi, Sir Launcelot'a nasıl yaralandığını sordu. Sir Launcelot, "Bu yabandomuzu beni fena halde ısırdı," dedi. Münzevi, "Öyleyse benimle gelin, sizi iyileştiririm," dedi. Sir Launcelot, "Sen kendi işine bak, bana karışma," dedi. Bunun üzerine koşa koşa kaçan münzevi, yanında birçok adamı bulunan değerli bir şövalye ile karşılaştı. Münzevi, "Efendim, şurada, benim oturduğum yerin yakınında şimdiye kadar gördüğüm adamların en yakışıklısı var," dedi; "kendisini bir yabandomuzunun fena halde yaralamasına rağmen onu gene de öldürdü. İmdadına yetişilmezse, çok yazık olur; o güzel adamın bu yara yüzünden öleceğine eminim." Münzevinin arzusu üzerine, bir araba bulundu ve bu arabaya yabandomuzu ile Sir Launcelot konuldu Sir Launcelot, o kadar bitkindi ki ona her istediklerini yapabiliyorlardı. Sir Launcelot, böylece münzevinin oturduğu yere götürüldü ve münzevi onun yarasını iyileştirdi. Fakat münzevi kafi miktarda gıda temin edemediği için Sir Launcelot, bakımsızlıktan ruhen ve fiziksel olarak bozuldu, zayıf düştü. Deliliği eskisinden daha fazla arttı ve nihayet günün birinde, ormandan kaçarak tesadüfen Corbin şehrine vardı. Sir Launcelot'un oğlu Galahad'ı dünyaya getiren Dame Elaine de bu şehirde bulunuyordu. Sir Launcelot şehre gelince şatoya doğru koşa koşa ilerledi. Bu sırada şehrin bütün delikanlıları, toprak parçaları atarak ve ağır darbeler indirerek Sir Launcelot'u kovaladılar. Sir Launcelot, kendisine yetişenleri yere fırlattığı, bazılarının bacaklarını, kollarını kırdığı için yanına

hiç kimse fazla sokulamıyordu. Böylece, şatoya kaçtı ve o sırada gelen şövalyelerle hizmetkârlar, Sir Launcelot'u kurtardılar. Onu görüp de fiziğine baktıkları zaman, hepsi birden, şimdiye kadar bu kadar güzel bir erkek görmediklerini düşündüler. Vücudundaki yara izlerini gördükleri zaman ise onun şerefli bir insan olduğuna kanaat getirdiler. Ona giyecek elbise, barınabilmesi için de küçük bir ev ve saman temin ettiler. Ona yiyeceğini karşıdan atarlar ve uzağına su bırakırlardı, yemeğini doğrudan doğruya eline vermek cesaretini pek az insan gösterebilirdi.

IV. BÖLÜM

Dame Elaine'in, Sir Launcelot'u tanıyarak onu bir odaya nasıl götürdüğü ve daha sonraları Mukaddes Kâse sayesinde Sir Launcelot'un nasıl iyileştiği.

Kral Pelles'in, Castor isminde bir yeğeni vardı ve Castor, şövalye olmak istiyordu. Castor'un arzusu üzerine, Kral onu Candlemas Yortusu'nda şövalye yaptı. Sir Castor, şövalye olduğu gün, şatodakilere birçok elbiseler hediye etti. Soytarı dedikleri Sir Launcelot'a da bir elbise gönderdi. Sir Launcelot karşısına çıkınca, Sir Castor ona, her şeyi tamam olan kırmızı bir elbise verdi. Sir Launcelot bir şövalye gibi giyinince, bütün sarayın en yakışıklı adamı oldu. Hiç kimse onun kadar biçimli değildi. Sir Launcelot, fırsat bulunca bahçeye gitti, bir çeşmenin yanına uzanarak uykuya daldı. Akşam üstü Dame Elaine ile maiyetindeki genç kızlar, eğlenmek için bahçeye indiler. Bir aşağı bir yukarı dolaşırlarken, bu genç kızlardan biri, çeşme yanında uyuyan yakışıklı bir adam gördü ve onu derhal Dame Elaine'e gösterdi. Dame Elaine, "Sus, bir şey söyleme," dedi. Sonra genç kız onu, Sir Launcelot'un yattığı yere götürdü. Dame Elaine, bakar bakmaz onu hatırladı ve bu adamın Sir Launcelot olduğunu derhal anladı, için için ağlamaya başladı, yere yığıldı. Böyle uzun müddet ağladıktan sonra, ayağa kalkarak maiyetindeki genç kızları çağırdı ve onlara hastalandığını söyledi. Bahçeden çıkıp doğru babasının yanına gitti ve onu bir kenara çekerek, "Ah, baba, şimdi yardımınıza muhtacım," dedi, "eğer bana yardım etmeyeceksiniz, saadet günlerime ebediyen veda etmeliyim." Kral Pelles, "Bu da ne demek kızım?" dedi. Dame Elaine, "Anlatayım, efendim," dedi;

"eğlenmek için bahçenize gittim ve orada bir çeşmenin yanında Sir Launcelot du Lake uyuyordu." Kral Pelles, "İnanılır şey değil," dedi. Dame Elaine, "Orada olduğu muhakkak, efendim," dedi; "ve zannedersem aklını kaybetmiş. Kral Pelles, "İnanılır şey değil," dedi; "öyleyse sen bir şey yapma, bu işi bana bırak," diyerek yanına kızı Dame Elaine'i ve en çok itimat ettiği dört kişiyi aldı. Çeşmenin yanına gelip Sir Launcelot'a baktıkları zaman, Dame Brisen, onu derhal tanıdı. Dame Brisen, "Efendim, bu meseleyi akıllı bir tarzda halletmeliyiz," dedi; "çünkü bu şövalyenin aklı başında değil, onu kaba bir tarzda uyandırırsak neler yapacağını hiçbirimiz bilemeyiz. İsterseniz bekleyin, ben ona öyle bir büyü yaparım ki bir saat uyanamaz." Dame Brisen söylediğini yaptı. Biraz sonra Kral Pelles, herkesin çekilmesini, geçeceği yolda hiç kimsenin bulunmamasını emretti. Emirleri yerine getirildiği zaman, dört erkek ile Lady'ler Sir Launcelot'u yakalayıp bir kulenin içindeki odaya götürdüler. Sir Launcelot, bu odada bulunan Mukaddes Kâse'nin yanına zorla yatırıldı. Mübarek bir adam gelip Kâse'nin örtüsünü kaldırdı ve Sir Launcelot, bir mucize ile Mukaddes Kâse'nin tesiri sayesinde iyileşti. Kendine geldiği zaman inleyip içini çekti. Her yerinin ağrıdığını söyleyerek dert yandı.

V. BÖLÜM

Sir Launcelot'un iyileşip de aklı başına gelince nasıl utandığı ve Dame Elaine'in Sir Launcelot namına nasıl bir şato istediği.

Sir Launcelot, Kral Pelles ile Elaine'i görünce halinden utanarak, "Aman Tanrım! Ben buraya nasıl geldim? Tanrı aşkı için, Lordum, benim buraya nasıl geldiğimi söyleyin," dedi. Dame Elaine, "Efendim, bu memlekete bir deli gibi, tamamen çıldırmış bir halde geldiniz," dedi; "sizi burada bir soytarı diye beslediler. Hiç kimse kim olduğunuzu bilmiyordu. Nihayet maiyetimdeki genç kızlardan biri, beni uyuduğunuz yere çeşmenin yanına tesadüfen götürdü ve sizi görür görmez tanıdım. Sonra vaziyeti babama anlattım. Böylece bu Mukaddes Kâse'nin önüne getirildiniz ve bu sayede iyileştiniz." Sir Launcelot, "Ah, söylediklerinizi eğer doğru ise, benim çıldırdığımı kaç kişi biliyor?" dedi. Elaine, "Doğru söylüyorum; babamdan, benden ve Dame Bri-

sen'den başka kimse bilmiyor," dedi. Sir Launcelot, "Size yalvarıyorum, bunu herkesten gizleyiniz," dedi; "dünyada bunu hiç kimse bilmesin. Böyle fena bir tarzda hareket ettiğim için çok utanıyorum. Logris memleketinden, yani İngiltere'den ebediyen kovuldum." Böylece Sir Launcelot, on beş günden fazla yatakta yattı, zira her tarafı o kadar ağrıyordu ki kımıldayacak hali yoktu. Derken günün birinde Dame Elaine'e şu sözleri söyledi: "Lady Elaine, sizin yüzünüzen yollarda çok süründüm, çok dert ve ıstırap çektim, bunları bildiğiniz için tekrarlamaya hacet yok. Bununla beraber sizi öldürmek için kılıç çektim, bunun fena bir hareket olduğunu biliyorum. Bütün bunların sebebi, sizin ve Dame Brisen'in beni aldatmış olmasıdır." Dame Elaine, "Söylediklerıniz doğru," dedi. Sir Launcelot, "Şimdi benim hatırım için babanıza gidip, bana oturabileceğim bir yer vermesini temin edebilir misiniz?" dedi. "Çünkü artık Kral Arthur'un sarayına dönemem." Dame Elaine, "Efendim, ben sizinle yaşayacağım ve sizinle öleceğim, sizin hatırınız için her şeyi yapacağım," dedi; "eğer hayatım işinize yaramayıp da, ölümüm bir işe yararsa, sizin hatırınız için ölebilirim de... Babama gideceğim ve bana istediğim her şeyi vereceğine eminim. Nereye giderseniz gidiniz Lordum Sir Launcelot, size elimden geldiği kadar hizmet etmek için ben de beraber geleceğim." Dame Elaine, bunu söyledikten sonra babasının yanına giderek, "Efendim, Lordum Sir Launcelot, bu civardaki şatolarınızdan birinde oturmak arzusunu duyuyor," dedi. Kral, "Peki kızım," dedi; "madem ki bu civarda oturmak istiyor, Bliant Şatosu'nda kalsın. Orada, sizden başka, bu memleketin, en asil ailelerine mensup yirmi güzel Lady onunla beraber oturacak; yanınıza ayrıca on şövalye vereceğim. Kızım, Sir Launcelot'un kanından olmak hepimiz için bir şereftir, bunu bilmeniz lazım."

VI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Joyous Isle'a nasıl geldiği ve kendisine "Suç İşleyen Şövalye" ismini nasıl verdiği.

Bundan sonra Dame Elaine, Sir Launcelot'un yanına döndü ve babasının kendileri hakkındaki kararlarını söyledi. Derken Kral Pelles'in yeğeni olan Castor isimli şövalye, Sir Launcelot'un yanına gelerek ona ismini sordu. Sir Launcelot, "Efendim benim ismim Le Chavaler Mal

Fet, yani Suç İşleyen Şövalye'dir," dedi. Sir Castor, "Olabilir efendim, fakat bana kalırsa, sizin isminiz Sir Launcelot du Lake, çünkü ben, sizi bundan önce de görmüştüm," dedi. Launcelot, "Siz nazik bir şövalye değilsiniz, efendim," dedi; "farz edelim ki ismim Launcelot du Lake olduğu halde bunu gizlemek arzusundayım. Bu ismi gizli tutmamın size bir zararı yoksa bu hususta ne diye ısrar ediyorsunuz? Size, elimden geldiği takdirde fenalık yapacağıma yemin ediyorum." O zaman Sir Castor diz çökerek, Sir Launcelot'tan af diledi; "Siz burada kaldıkça, kim olduğunuzu hiçbir zaman söylemeyeceğim," dedi. Sir Launcelot da onu affetti. Bundan sonra Kral Pelles, yanındaki on şövalyeyi, Dame Elaine'i ve diğer yirmi Lady'yi alarak Bliant Şatosu'na gitti. Bliant Şatosu, içinde güzel sular bulunan derin ve geniş bir hendeğin yanında etrafı demirle çevrilmiş bir adanın üstünde idi. Oraya vardıkları zaman Sir Launcelot, bu şatoya Joyous Isle, yani Neşeli Ada isnini verdi ve orada kendisine, herkes daima, Suç İşleyen Şövalye, diye hitap ediyordu. Sir Launcelot bir kalkan yaptırdı. Bu siyah kalkanın üstünde gümüşten yapılmış taçlı bir Kraliçe'nin ve onun önünde diz çöken tepeden tırnağa kadar silahlı bir şövalyenin resmi vardı. Lady'lerin, onu eğlendirmek için sarf ettikleri bütün gayretlere rağmen, Sir Launcelot, her gün bir defa, Kral Arthur ile Kraliçe Guenever'in bulundukları Logris ülkesine doğru bakardı. Ve o zaman kalbi parçalanacakmış gibi olur, ağlamaya başlardı. Derken günün birinde, Sir Launcelot, şatonun ancak üç mil uzağında bir mızrak oyunu müsabakasının yapıldığını duyarak bir cüceye oraya gitmesini emretti. "Şövalyeler dağılmadan evvel herkesin önüde, Neşeli Ada'da, yani Bliant Şatosu'nda oturan Suç İşleyen Şövalye'nin, isteyen her şövalye ile savaşacağını ilan et," dedi; "bu şövalyeyi mağlup edene güzel bir genç kız ile cins bir şahin verileceğini bildir."

VII. BÖLÜM

Neşeli Ada'da yapılan büyük bir mızrak oyunu müsabakasına, Sir Percivale ile Sir Ector'un oraya nasıl geldiklerine ve Sir Percivale'in Sir Launcelot ile nasıl savaştığına dair.

Bu ilandan sonra, tahminen beş yüz şövalye, Neşeli Ada'ya gittiler. Arthur devrinde yaşayan herhangi bir şövalyenin, Sir Launcelot'un o

üç gün zarfında yaptığı kahramanlıkların bir benzerini asla yapamadığından emin olabilirsiniz, zira Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Sir Launcelot, bu şövalyelerin beş yüzünü de mağlup ettiği halde aralarından bir tek kişi bile ölmedi. Bundan sonra Sir Launcelot, hepsine büyük bir ziyafet verdi. O sırada Sir Percivale de Galis ile Sir Ector de Maris, Neşeli Ada denilen bu şatonun önüne geldiler. Bu güzel şatoya bir müddet baktıktan sonra içeri girmek istediler, fakat su ile dolu olan geniş hendek ve köprü buna mani oluyordu. Derken, hendeğin öbür tarafında, elinde bir atmaca tutan bir Lady gördüler. Sir Percivale ona seslenerek, bu şatoda kimin oturduğunu sordu. Lady, "Aziz şövalye, bu şatoda memleketin en güzel Lady'si oturuyor; ismi Elaine," dedi; "bundan başka bu şatoda bence yeryüzünün en yakışıklı şövalyesi, en kuvvetli adamı olan biri var; kendisine Suç İşleyen Şövalye ismini veriyor." Sir Percivale, "O, buralara nasıl geldi?" dedi. Genç kız, "Doğrusunu isterseniz o, buraya bir deli gibi geldi. Corbin şehrinde onu köpekler ve çocuklar kovaladılar. Deliliği, Mukaddes Kâse sayesinde geçti. Şövalyelerle ancak sabahları ve öğle vakti savaşır. Eğer şatoya girmek istiyorsanız, arka tarafa gidin, orada sizi ve atınızı taşıyacak bir sandal bulursunuz." Bunun üzerine Sir Percivale ile Sir Ector, oradan ayrılıp sandalın bulunduğu yere geldiler. Sir Percivale, atından inerek Sir Ector de Maris'e, "Onun nasıl bir şövalye olduğunu anlayıncaya kadar, beni burada bekleyeceksiniz," dedi; "çünkü o, tek başına olduğu için, onunla ikimizin birden savaşması şerefsizliktir." Sir Ector de Maris, "İstediğiniz gibi yapın," dedi; "sizden haber çıkıncaya kadar burada bekleyeceğim." Bundan sonra Sir Percivale, hendeğin karşı tarafına geçti. Şatonun kapısına gelince kapıcıya; "Şatoda bulunan değerli şövalyeye gidip kendisiyle savaşmak isteyen seyyar bir şövalyenin geldiğini söyle," dedi. Kapıcı, "Şatoya buyurun, efendim," dedi; "orada, Lord'larla Lady'lerin sizi savaşırken seyredebilecekleri açık bir meydan var." Sir Launcelot, bir şövalyenin geldiğini duyar duymaz çabucak hazırlandı. Sir Percivale ile Sir Launcelot öyle bir şiddetle çarpıştılar ki, mızraklarının darbeleri o kadar dehşetli idi ki atlarla beraber şövalyeler de yere yuvarlandı. Bunun üzerine atlarını bırakarak asil kılıçlarını çektiler ve birbirlerinin kalkanlarından parçalar koparak iki yabandomuzu gibi dövüştüler ve ikisi de fena halde yaralandılar. Nihayet orada iki saatten fazla savaştıktan sonra, ilk konuşan Sir

Percivale oldu. Sir Percivale, "Güzel şövalye, rica ederim, bana ismini söyle, çünkü şimdiye kadar senin gibi bir şövalye ile karşılaşmamıştım," dedi. Sir Launcelot, "Efendim, benim ismim Suç İşleyen Şövalye'dir," dedi; "şimdi rica ederim aziz şövalyem, siz de bana isminizi söyleyiniz." Sir Percivale, "Benim ismim Sir Percivale de Galis," dedi; "değerli şövalye Sir Lamorak de Galis benim kardeşimdir, babamız da Kral Pellinore idi, diğer kardeşim de Sir Aglovale'dir." Sir Launcelot, "Eyvalı, ben ki vaktiyle sizin arkadaşınızdım, Yuvarlak Masa'nın bir şövalyesiyle nasıl savaşırım?" dedi.

VIII. BÖLÜM

Sir Launcelot ile Sir Percivale'nin birbirlerini tanıyarak nasıl büyük bir nezaket gösterdiklerine ve Sir Launcelot ile kardeşi Sir Ector'un, kavuştukları zaman nasıl sevindiklerine dair.

Bunun üzerine Sir Launcelot diz çöküp kalkanıyla kılıcını uzağa fırlattı. Bu hareketinin manasını anlamayan Sir Percivale, "Şövalye, kim olursan ol, sana yüksek şövalyelik nizamı namına yalvarıyorum, bana hakiki ismini söyle," dedi. O zaman Sir Launcelot, "Benim asıl ismim Sir Launcelot du Lake'tir, Boney Kralı Ban'ın oğluyum," dedi. Sir Percivale, "Eyvalı, ben ne yaptım!" dedi. "Sizi aramam için beni Kraliçe gönderdi. Sizi iki seneden beri arıyorum. Kardeşiniz Sir Ector de Maris de şuracıkta. Hendeğin karşı tarafında beni bekliyor. Rica ederim, burada yaptığım fenalığı affediniz." Sir Launcelot, "Affettim bile," dedi. Bunun üzerine Sir Percivale, Sir Ector de Maris'i çağırttı. Sir Launcelot, Sir Ector'u görür görmez ona doğru koşup kadeşini kucakladı. Derken Sir Ector diz çöktü ve iki kardeş birbirlerine sarılıp öyle bir ağlaştılar ki onları gören her insanın yüreği parçalandı. O sırada gelen Dame Elaine, şövalyelere elinden geldiği kadar misafirperverlik gösterdi. Sir Ector ile Sir Percivale'e, Sir Launcelot'un bu memlekete nasıl geldiğini ve nasıl iyileştiğini anlattı. Sir Launcelot'un Sir Bliant ile Sir Selivant'ın yanında ne kadar zaman geçirdiği, onlarla nasıl karşılaştığı, bir yabandomuzu yüzünden onlardan nasıl ayrıldığı, münzevinin onun büyük yarasını nasıl geçirdiği ve Corbin'e nasıl geldiği de öğrenildi.

IX. BÖLÜM

Sir Bors ile Sir Lionel'in, Kral Brandegor'un yanına nasıl geldiklerine, Sir Bors'un oğlu Helin le Blanc'ı nasıl aldığına veSir Launcelot'a dair.

Şimdi Sir Launcelot'u Neşeli Ada'da, Dame Elaine, Sir Percivale ve Sir Ector ile eğlenirken bırakarak hemen hemen iki seneden beri Sir Launcelot'u arayan, fakat ona dair hiçbir haber alamayan Sir Bors de Ganis ile Sir Lionel'den bahsedelim. Sir Bors ile Sir Lionel, yollarına devam ederken bir tesadüf eseri olarak, Brandegore'un oturduğu eve geldiler. Brandegore'un evinde Sir Bors'u iyi tanırlardı; çünkü on beş sene evvel Kral'ın kızından Helin le Blanc isimli bir çocuğu olmuştu. Sir Bors, bu çocuğu görünce, son derece sevdi. Kral Brandegore, bu iki şövalyeyi büyük bir misafirperverlikle karşıladı. Sir Bors, ertesi sabah Kral Brandegore'un yanına giderek "Helin le Blanc'ın benim oğlum olduğu söyleniyor," dedi; "ve madem ki bu doğrudur, onu Kral Arthur'un sarayına götüreceğim." Kral, "Efendim, isterseniz alıp götürün ama, o henüz pek küçük," dedi. Sir Bors, "Ziyanı yok, ben onu yanıma alıp, dünyanın en şerefli evine götüreceğim," dedi. Sir Bors ile beraber Helin le Blanc da gideceği için, Kral Brandegore'un sarayındakiler büyük bir kedere kapılıp ağlaştılar. Sir Bors ile Sir Lionel yola çıkıp bir müddet sonra Kral Arthur'un bulunduğu yere, Camelot'a vardılar. Kral Arthur, Helin le Blanc'ın Sir Bors'un oğlu ve Kral Brandegore'un yeğeni olduğunu anlayınca onun Yuvarlak Masa şövalyesi yapılmasına müsaade etti. Sir Helin le Blanc, zamanla maceraperest ve iyi bir şövalye olduğunu ispat etti.

Şimdi gene Sir Launcelot'a dönelim. Günün birinde Sir Ector ile Sir Percivale, Sir Launcelot'un yanına giderek ne yapmak niyetinde olduğunu, kendileriyle beraber Kral Arthur'a gidip gitmeyeceğini sordular. Sir Launcelot, "Hayır, benim için saraya gitmek artık imkânsız," dedi; "orada öyle bir muamele gördüm ki bir daha geri dönmemeye karar verdim." Sir Ector, "Efendim, ben sizin kardeşinizim ve dünyada en çok sevdiğim insan sizsiniz," dedi; "geri dönmekle şerefinizin lekeleneceğini zannetsem size asla böyle bir tavsiyede bulunmazdım. Fakat Kral Arthur ile bütün şövalyeleri ve bilhassa Kraliçe Guenever,

gittiğiniz için, insanı hayrette bırakan bir acı ve ıstırap çektiler. Büyük şerefinizi ve şöhretinizi hatırlayınız. Yeryüzünde yaşayan hiçbir şövalyenin sizin kadar meşhur olmadığını unutmayınız. Şu sırada sizden ve Sir Tristram'dan başka hiç kimsenin bu kadar büyük namı yoktur. Onun için kardeşim, saraya bizimle beraber gelmeye hazırlanınız. Orada hiçbir şövalyenin sizin kadar iyi karşılanmayacağını söyleyebilirim. Sizi aramamın, Lady'm Kraliçe'ye yirmi bin altına mal olduğunu pekâlâ biliyorum ve bunu ispat de edebilirim." Sir Launcelot, "Peki kardeşim, tavsiyenizi dinleyerek sizinle beraber geleceğim," dedi. Böylece şövalyeler hazırlanıp atlarına bindiler ve Kral Pelles ile Dame Elaine'e veda ettiler. Sir Launcelot, yola çıkacağı sırada Dame Elaine, büyük bir kedere kapıldı. "Lordum Sir Launcelot," dedi; "önümüzdeki Pentecost Yortusu'nda oğlumuz Galahad şövalye olacak, çünkü artık on beş yaşına bastı." Sir Launcelot, "İstediğiniz gibi hareket edin," dedi; "Tanrı'nın yardımıyla iyi bir şövalye olduğunu ispat etsin." Dame Elaine, "Bir kişi dışında, ailesinin en iyi adamı olduğunu ispat edeceğine eminim," dedi. Sir Launcelot, "Öyleyse, o bir hayli iyi bir adam olacak," dedi.

X. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Sir Percivale ve Sir Ector ile saraya nasıl geldiği ve büyük bir sevinçle nasıl karşılandığı.

Bundan sonra şövalyeler yola çıktılar ve beş günlük bir yolculuktan sonra İngilizcede Winchester denilen Camelot'a vardılar. Sir Launcelot gelince Kral ile bütün şövalyeler onu büyük bir sevinçle karşıladılar. Sir Percivale de Galis ile Sir Ector de Maris, onun maceralarını baştan sonuna kadar anlattılar. Sir Launcelot'un saraydan uzak olduğu devirde delirdiğini, kendisine Suç İşleyen Şövalye, yani Le Chavaler Mal Fet ismini verdiğini, üç gün içinde beş yüz şövalyeyi yere serdiğini söylediler. Sir Ector ile Sir Percivale, Sir Launcelot'a dair olan bu hikâyeleri anlatırken, Kraliçe Guenever ölürcesine durmadan ağlıyordu. Fakat sonradan büyük bir sevinç duydu. Kral Arthur, "Sir Launcelot, niçin delirdiğinizi doğrusu merak ediyorum," dedi; "ben ve benim gibi birçokları, buna Kral Pelles'in güzel kızı Elaine'in sebep olduğu-

nu zannediyoruz. Ondan, Galahad isimli bir çocuğunuz olduğu rivayet ediliyor ve bu çocuğun harikalar yaratacağı söyleniyor." Sir Launcelot, "Eğer bir çılgınlık yaptımsa Lordum, cezarnı çektim," dedi. Bunun üzerine Kral sustu; fakat Sir Launcelot'un bütün akrabaları, aklını kimin yüzünden kaybettiğini biliyorlardı. Bundan sonra büyük bir sevinç içinde, büyük ziyafetler verildi. Ve birçok büyük Lord'lar ve Lady'ler, Sir Launcelot'un saraya döndüğünü duydukları zaman son derece sevindiler.

XI. BÖLÜM

Güzel Isoud'un Sir Tristram'a büyük Pentecost Yortusu'nda saraya gitmesini nasıl tavsiye ettiği.

Şimdi bu meseleyi bırakarak Sir Tristram'dan ve vaftiz edilmemiş bir kâfir olan Sir Palamides'ten bahsedelim. Sir Tristram, birçok maceralardan sonra Joyous Gard'a dönmüştü. Sir Launcelot'un ortadan kayboluşuyla Sir Tristram iki seneden fazla süren bu müddet esnasında bütün Logris ülkesinin en meşhur şövalyesi olmuştu. Başına garip birçok maceralar gelmişti ve vazifelerini mükemmel bir surette hareket ederek erkekçe ve şerefli bir tarzda başarmıştı. Evine döndüğü zaman Güzel Isoud, ona gelecek Pentecost Yorusu'nda yapılacak olan büyük ziyafetten bahsetti. Sir Launcelot'un iki sene müddetle, aklını kaybederek nasıl ortadan kaybolduğunu, Mukaddes Kâse sayesinde nasıl şifa bulduğunu anlattı. Sir Tristram, "Ah, buna herhalde Kraliçe Guenever ile kavga etmesi sebep olmuştur," dedi. Dame Isoud, "Efendim, hepsini biliyorum," dedi; "çünkü Kraliçe Guenever, sizden onu aramanızı istememe için bana bir mektup yazdı ve bu mektupta her şeyi olduğu gibi anlattı. Tanrı'ya şükür, Sir Launcelot şimdi sağ salim ve artık saraya döndü." Sir Tristram, "Buna memnunum," dedi; "şimdi ikimiz de hazırlanalım, çünkü ziyafete gideceğiz." Isoud, "Efendim, müsaade ederseniz ben oraya gitmeyeceğim," dedi; "zira benim yüzümden değerli birçok şövalyelenin hücumuna uğruyorsunuz, hatırım için lüzumundan fazla savaşmaya mecbur oluyorsunuz," Sir Tristram, "Siz gitmezseniz, ben de gitmem," dedi. Güzel Isoud, "Hayır olamaz," dedi; "çünkü o zaman bütün Kraliçeler ve yüksek Lady'ler aleyhimde bulu-

nacaklar. Siz, dünyanın en asil şövalyelerinden biri sayılıyorsunuz ve Yuvarlak Masa'ya mensupsunuz. Bu ziyafete gitmemezlik edebilir misiniz? Bütün şövalyeler ne diyecekler, biliyor musunuz? Bakın, Sir Tristram nasıl ava çıkıyor, şahin uçuruyor ve sevgilisiyle birlikte bir şatoda sinip kapanarak, şerefini unutuyor, diyecekler. Bazıları da, ah, ne yazık ki, o bir şövalye oldu. Ve ne yazık ki, onu bir Lady sevdi, diyecekler. Ya benim hakkımda Kraliçeler ve Lady'ler ne düşünecekler? Sizin gibi asil bir şövalyenin şeref kazanmasına mani teşkil ederek yaşamam çok yazık olur." Sir Tristram, "Güzel Isoud, son derece güzel konuştunuz ve bana asil bir tarzda nasihat ettiniz," dedi; "şimdi beni sevdiğinizi çok iyi anlıyorum, bundan sonra tavsiyenizi dinleyerek hareket edeceğim. Fakat tek başıma gideceğim; yanımda ne bir adam, ne de bir çocuk bulunacak! Önümüzdeki salı günü yola çıkıyorum, zırh giymeyeceğim ve mızrağımla kılıcımdan başka silah taşımayacağım."

XII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın silahlanmadan yola çıkarak Sir Palamides ile nasıl karşılaştığı, birbirlerine nasıl vurdukları ve Sir Palamides'in, Sir Tristram'a fenalık yapmaktan nasıl çekindiği.

Yola çıkma zamanı gelince Sir Tristram, Güzel Isoud ile vedalaştı. Güzel Isoud, onunla beraber dört şövalye göndermişti, fakat yarım mil yol aldıkları zaman Sir Tristram onları geri gönderdi. Bir millik bir mesafeden sonra da Sir Palamides'in bir şövalyeyi yere serdiğini, onu neredeyse öldürecek şekilde yaraladığını gördü. O zaman silahlanmadığına pişman olan Sir Tristram, olduğu yerde kaldı. O sırada Sir Tristram'ı tanıyan Sir Palamides, yüksek sesle: "Sir Tristram, nihayet karşılaştık, birbirimizden ayrılmadan önce şu eski hesapları görelim," dedi. Sir Tristram, "Şimdiye kadar hiçbir Hıristiyan, ondan kaçtığımı söyleyerek övünememiştir," dedi; "Sir Palamides, sen ki bir kâfirsin, Sir Tristram de Liones'in senden kaçtığını söyleyerek asla övünemeyeceksin." Bunun üzerine Sir Tristram, atını ileri sürdü ve bütün kuvvetiyle Sir Palamides'in üstüne hücum ederek onun vücuduna çarpan mızrağını paramparça etti. Sonra derhal kılıcını çekti ve atını geri döndürerek Sir Palamides'in miğferinin üstüne altı büyük darbe indirdi. Olduğu yerde ka-

lan Sir Palamides, Sir Tristram'a bakıyor ve onun deliliğine, çılgınlığına hayret ediyordu. Sonra Sir Palamides kendi kendine: "Eğer Sir Tristram silahlı olsaydı, onu bu savaştan vazgeçirmek çok güç olurdu," dedi; "hücuma geçip onu öldürürsem, nereye gidersem gideyim, şerefim lekelenecek." O sırada Sir Tristram konuşarak, "Alçak şövalye, maksadın ne?" dedi. "Ne diye benimle savaşmak istemiyorsun? Senin bütün kötülüğüne karşı koyabileceğimden şüphe etme." Sir Palamides, "Ah Sir Tristram, seninle savaşmanın pek ayıp bir şey olacağını biliyorsun," dedi; "sen çıplaksın, ben ise zırhlıyım. Seni öldürmek benim için şerefsizlik olur. Senin iyi bir şövalyeye karşı gelebilecek kadar kuvvetli ve cesur olduğunu biliyorum, bunun da pekâlâ farkındasın." Sir Tristram, "Bu doğru," dedi; "senin yiğitliğin de bence malum." Sir Palamides, "Güzel söyledin," dedi; "şimdi size rica ediyorum, soracağım suale cevap verin." Sir Tristram, "Sorun, doğru cevap vereceğim," dedi. Sir Palamides, "Farzedelim ki, siz benim gibi tepeden tırnağa kadar silahlıydınız, ben de sizin gibi silahsızdım," dedi; "şövalyeliğiniz namına hakikati söyleyin, bana karşı nasıl hareket ederdiniz?" Sir Tristram, "Ah Sir Palamides, şimdi seni iyice anladım," dedi; "şimdi bu hususta kendi fikrimi söylemeliyim ve Tanrı şahidimdir ki bunu senden çekindiğim için söylemiyorum. Sana söyleyeceğim şundan ibaret, Sir Palamides; beni şimdi bırakıp gidebilirsin, çünkü seninle savaşmayacağım." Sir Palamides, "Ben de seninle savaşmayacağım; onun için yoluna devam edebilirsin," dedi. Sir Tristram, "İstediğimi yaparım; ister giderim, ister kalırım," dedi; "fakat ben, bir şeye hayret ediyorum, Sir Palamides. Kardeşin Sir Safere vaftiz edileli çok oldu; sen bu kadar iyi bir şövalye olduğun halde niçin vaftiz edilmiyorsun?"

XIII. BÖLÜM

Sir Tristram'ın, yaralı bir şövalyenin zırhını alarak Sir Palamides'i yere nasıl serdiği.

Sir Palamides, "Senelerce evvel ettiğim bir yeminden dolayı hâlâ vaftiz edilmedim," dedi; "fakat İsa'ya ve onun tatlı anası Meryem'e inanıyorum. Önümde bir tek savaşım daha var, o savaşı da kazanırsam, memnuniyetle vaftiz edileceğim." Tristram, "Başım üzerine yemin ederim ki bu savaşı uzun müddet aramana gerek kalmayacak," dedi;

"Tanrı esirgesin! Benim yüzümden uzun zaman kâfir gibi yaşamana razı olamam! İşte şurada, sizin yaraladığınız ve yere serdiğiniz bir şövalye var, Sir Palamides. Şimdi onun zırhını giymem için bana yardım edin ki arzunuzu bir an evvel yerine getirebileyim." Sir Palamides, "İstediğinizi yapacağım," dedi. Böylece Sir Tristram ile Sir Palamides, bir tümsek üstüne oturan şövalyenin yanına gittiler. Sir Tristram, onu selamladığı zaman şövalye de bitkin bir halde selam verdi. Sir Tristram, "Şövalye size rica ederim, bana hakiki isminizi söyleyiniz," dedi. Şövalye, "Şövalye, benim ismim Sir Galleron of Galway; Yuvarlak Masa'nın şövalyelerindenim," dedi. Sir Tristram, "Yaralanmanıza hakikaten çok üzüldüm," dedi; "fakat bana zırhınızı olduğu gibi ödünç vermeniz için size yalvaracağım. Görüyorsunuz ki silahsızım; halbuki bu şövalye ile savaşınam lazım." Yaralı şövalye, "Size zırhımı memnuniyetle veririm," dedi; "fakat dikkat edin, bu şövalye çok cesur, haberiniz olsun. Rica ederim, bana isminizi ve beni mağlup eden bu şövalyenin ismini söyleyiniz." Sir Tristram, "Efendim, benim ismim Sir Tristram de Liones," dedi; "sizi yaralayan şövalyenin ismi de Sir Palamides'tir. Değerli şövalye Sir Safere'nin kardeşi olan Sir Palamides, henüz vaftiz edilmedi." Sir Galleron, "Ah, bu kadar iyi bir şövalyenin, bu kadar asil bir askerin henüz vaftiz edilmemiş olması ne yazık!" dedi. Sir Tristram, "Doğrusunu isterseniz, ya o beni öldürecek yahut da ben onu öldüreceğim," dedi; "fakat birbirimizden ayrıldığımız zaman o vaftiz edilecek." Sir Galleron, "Lordum Sir Tristram, sizin şöhretiniz ve şerefiniz birçok ülkede malumdur," dedi; "Tanrı, bugün sizi mağlubiyetten ve şerefsizlikten korusun!" Bundan sonra Sir Tristram, Galleron'un zırhını çıkardı. Asil bir şövalye olan, birçok kahramanlıklar yapan Sir Galleron iri bir adamdı. Zırhı çıkarıldığı zaman Sir Galleron, ayağa kalktı ve sırtından bir mızrak yarası almış olmasına rağmen Sir Tristram'ın silah kuşanmasına elinden geldiği kadar yardım etti. Silâhlandıktan sonra Sir Tristram atına bindi ve eline Sir Galleron'un mızrağını aldı. Sir Palamides de hazırlandı ve iki şövalye hücuma geçerek mızraklarını birbirlerinin kalkanlarının ortasına indirdiler. Sir Palamides'in kalkanı kırıldı ve Sir Tristram, onun atını yere serdi. O zaman Sir Palamides, atını mümkün olduğu kadar çabuk bırakarak kalkanını kaldırdı ve kılıcını çekti. Bunu gören Sir Tristram atından inip hayvanı bir ağaca bağladı.

XIV. BÖLÜM

Sir Tristram ile Sir Palamides'in uzun zaman savaştıktan sonra nasıl barıştıkları ve Sir Tristram'ın, Sir Palamides'i nasıl vaftiz ettirdiği.

Bundan sonra Sir Tristram ile Sir Palamides, iki yabandomuzu gibi birbirinin üstüne atıldı, savaşmak hususunda tecrübe sahibi asil iki erkek gibi hücuma geçerek ve kendilerini koruyarak çarpıştılar. Fakat Sir Palamides, Sir Tristram'ın kuvvetinden korktuğu için onun nefes almasına fırsat veriyordu. Böylece iki saatten fazla savaştılar. Sir Tristram, birçok defa Sir Palamides'in vücuduna öyle darbeler indirdi ki onu diz çökmeye mecbur etti. Sir Palamides ise Sir Tristram'ın kalkanından birçok parça kopardı ve çok iyi savaşan bir erkek olduğu için Sir Tristram'ı nihayet yaraladı. O zaman hiddetinden kuduran Sir Tristram, Sir Palamides'in üstüne öyle bir dehşetle atıldı ki onu yere serdi. Sir Palamides derhal ayağa fırladı, fakat o sırada Sir Tristram, onu omuzundan fena surette yaraladı. Sir Tristram hep aynı şiddetle dövüşüyor, Sir Palamides de ondan aşağı kalmayarak düşmanına birçok ağır darbe indiriyordu. Nihayet Sir Tristram'ın darbeleri iki misli arttı ve Sir Tristram bir tesadüf eseri olarak Sir Palamides'in kılıcının üstüne vurup onun kılıcını yere fırlattı. Sir Palamides, kılıcını almak için eğildiği takdirde öldürülecekti. Olduğu yerde kalan Sir Palamides ıstırap dolu bir kalple kılıcına baktı. Sir Tristram, Palamides'e, "Buna ne dersin?" dedi. "Bugün benim düştüğüm müşkül duruma, şimdi de sen düştün. Fakat ne bir sarayda, ne de değerli şövalyeler muhitinde, Sir Tristram'ın silahsız bir şövalyeyi öldürdüğü söylenmeyecek. Onun için kılıcını al ve bu savaşı artık bitirelim." Sir Palamides, "Bu savaşı bitirmeye cesaretim var," dedi; "ama savaşmayı artık ayrıca arzu etmiyorum, çünkü size karşı yaptığım fenalık arkadaş olmamıza mani teşkil edecek kadar büyük değil. Size karşı yaptığım bütün fenalığın sebebi, Güzel Isoud'a olan aşkımdır. Dünyanın bütün Lady'leri arasında onun bir eşi olmadığını söyleyebilirim ve ona hiçbir zaman şerefsiz bir teklifte bulunmadım. Şöhretimin büyük bir kısmını onun sayesinde elde ettim ve ona karşı en küçük bir fenalık yapmadım. Sadece sizin şahsınıza karşı fenalık yaptım. Ve bu fenalığıma karşılık bugün bana bir-

çok ağır darbe indirdiniz, ben de size bazı darbeler indirdim. Sir Launcelot du Lake dışında, sizin kadar kuvvetli, sizin kadar tükenmeyen nefesli bir erkekle hiçbir zaman karşılaşmadığımı artık söyleyebilirim. Size yalvarıyorum Lordum, size karşı yaptığım bütün fenalıkları affediniz. Beni hemen bugün, karşımıza çıkacak olan ilk kiliseye götürün, evvela iyice günah çıkarayım, sonra da vaftiz edilmemi temin edin. Bu iş bittikten sonra, büyük ziyafette bulunmak için, Kral Arthur'un sarayına beraber gidelim." Sir Tristram, "Şimdi atınıza bininiz, her şey söylediğiniz gibi yapılacak," dedi; "bana karşı gösterdiğiniz kötü niyeti affettim; sizi Tanrı da affetsin. Sizi vaftiz edecek olan Carlisle Piskoposu buradan ancak bir mil uzakta." Bundan sonra Sir Tristram ile Sir Palamides atlarına bindiler, Sir Galleron da onlara refakat etti. Piskoposun yanına geldikleri zaman Sir Tristram ona arzularını anlattı. Piskopos, büyük bir kâseye su doldurdu. Suyu takdis ettikten sonra Sir Palamides'i günahlardan temizledi. Sir Tristram ile Sir Galleron, Sir Palamides'in isim babaları oldular. Bundan sonra hemen yola çıkarak Kral Arthur ile Kraliçe Guenever'in ve Yuvarlak Masa şövalyelerinin çoğunun bulunduğu Camelot'a doğru gittiler. Kral ve bütün saray halkı Sir Palamides'in vaftiz edilmiş olmasına sevindi. Bu ziyafet esnasında gelen Galahad, Tehlikeli Koltuğa oturdu. Ziyafetten sonra Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri dağılıp yola çıktılar. Sir Tristram, gene Joyous Gard'a döndü; ve Sir Palamides, Havlayan Hayvan'ın peşinden gitti.

Sir Tristram'ın Fransızcadan İngilizceye
çevrilen İkinci Kitabı burada biter.

Fakat burada Üçüncü Kitap yoktur.
Şimdi Mukaddes Kâse'nin asil hikâyesi,
Arimatealı Yusuf tarafından bu memleketegetirilen
İsa'nın mukaddes kanına dair olan hikâye başlıyor.
Ulu Tanrı, bütün günahkâr ruhlara merhamet etsin.

Burada On İkinci Kitap biter ve
On Üçüncü Kitap başlar.

ON ÜÇÜNCÜ KİTAP

I. BÖLÜM

Pentecost Yortusu'nun arifesinde, bir genç kızın, Kral Arthur'un huzurunda divanhaneye girerek, birisini şövalye yapması için Sir Launcelot'u nasıl çağırdığı; Sir Launcelot'un, genç kızla beraber nasıl gittiği.

Pentecost Yortusu'nda Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri Camelot'a gelmişlerdi. Dini ayin bittikten sonra ve yemek yemek için sofralar kurulduğu sırada, divanhaneye gayet güzel bir Lady girdi. Atı ter içinde olduğuna göre bu Lady'nin dörtnala geldiği anlaşılıyordu. Lady, atından inerek Kral'ın önüne geldi ve onu selamladı. Kral Arthur, "Tanrı seni korusun, genç kız," dedi. Genç kız, "Rica ederim efendim, bana Sir Launcelot'un nerede olduğunu söyleyiniz," dedi. Kral "İşte bakınız, orada," dedi. Bunun üzerine genç kız, Launcelot'a yaklaşarak, "Sir Launcelot, size Kral Pelles tarafından selam getiriyorum ve benimle beraber yakında bulunan bir ormana gelmenizi rica ediyorum," dedi. Sir Launcelot, genç kıza, kimin yanında oturduğunu sordu. Genç kız "Ben Kral Pelles'in yanında oturuyorum," dedi. Sir Launcelot, "Benden ne istiyorsunuz?" dedi. Genç kız, "Oraya geldiğiniz zaman bunu anlayacaksınız," dedi. Sir Launcelot, "Peki, sizinle memnuniyetle giderim," dedi. Böylece Sir Launcelot, hizmetkârına atını eyerlemesini ve silahlarını getirmesini emretti. Hizmetkâr bu emirlere mümkün olduğu kadar çabuk itaat etti. O sırada Kraliçe, Sir Launcelot'a yaklaşarak, "Bu büyük ziyafet esnasında bizi böyle bırakacak mısınız?" dedi. Lady, "Yarın yemek vakti sizinle beraber olmasını temin edeceğim, efendim," dedi. Kraliçe, "Eğer yarın burada, bizim yanımızda olmayacağını düşünseydim, size refakat etmesine pek razı olmazdım," dedi.

Sir Launcelot, bu Lady ile beraber yola çıkarak bir ormana ve oradan da büyük bir vadiye varıncaya kadar yoluna devam etti. Bu büyük vadide, içinde rahibelerin oturduğu büyük bir manastır gördü. Kapıda bekleyen hizmetkâr, manastırın kapılarını açtı. Sir Launcelot'u birçok hoş insan karşıladı; bunlar onun etrafını sardılar ve gelişine son derece sevindiler. Sonra onu, başrahibenin odasına götürerek silahlarını aldılar. Derken, Sir Launcelot, iki akrabasının, Sir Bors ile Sir Lionel'in orada bir yatakta uyuduklarının farkına vardı. Onları uyandırdı; Sir Bors, ile Sir Lionel, Sir Launcelot'u görünce son derece sevindiler. Sir Bors, Sir Launcelot'a, "Buralara hangi macera peşinden geldiniz efendim?" dedi. "Sizi yarın Camelot'ta bulacağımızı sanıyorduk." Sir Launcelot, "Beni buraya bir Lady getirdi;" dedi; "fakat doğrusunu isterseniz bunun sebebini bilmiyorum." Şövalyeler böyle durup konuştukları sırada, beraberlerinde Galahad'ı da getiren on iki rahibe göründü. Galahad, o kadar yakışıklı ve biçimli idi ki dünyada hiç kimse onun bir eşine rastlayamazdı. Rahibelerin hepsi ağlıyordu. "Büyüttüğümüz bu çocuğu işte size getiriyoruz efendim," dediler; "onu şövalye yapmanızı rica ediyoruz; çünkü ona şövalyeliği, sizden daha şerefli bir adam bağışlayamaz." Sir Launcelot, bu delikanlıya bakınca, onun bir kumru kadar güzel ve çekingen olduğunu gördü. Galahad o kadar yakışıklı idi ki Sir Launcelot, onun akranları arasında şimdiye kadar bu derece güzel bir insan görmediğini düşündü. Sir Launcelot, "Bunu kendisi mi arzu etti?" dedi. Rahibeler de, Galahad da, "Evet," dediler. Sir Launcelot, "Öyleyse yarın, büyük yortunun şerefine, yüksek şövalyelik nizamına girecek," dedi. O gece Sir Launcelot'a son derece büyük bir misafirperverlik gösterildi. Ertesi sabah erkenden, Galahad'ın arzusu üzerine Sir Launcelot, onu şövalye yaparak, "Tanrı da sizi iyi bir insan yapsın," dedi; "çünkü siz yeryüzündeki insanların en güzelisiniz."

II. BÖLÜM

Tehlikeli Koltuk'taki yazıların nasıl görüldüğüne ve taşa saplı olan kılıcın harikulade macerasına dair.

Sir Launcelot, "Şimdi benimle beraber Kral Arthur'un sarayına gelir misiniz, güzel efendim?" dedi. Galahad, "Hayır, şimdilik sizinle gel-

meyeceğim," dedi. Bunun üzerine Sir Launcelot, iki akrabasını da yanına alarak manastırdan ayrıldı. Whitsunday Yortusu günü sabahın dokuzunda Camelot'a vardılar. O sırada Kral ile Kraliçe, ayinde bulunmak üzere kiliseye gitmişlerdi. Kral ve Kraliçe gibi bütün şövalyeler de Sir Bors ile Sir Lionel'i büyük bir sevinçle karşıladılar. Kral ve bütün şövalyeler ayinden döndükten sonra asilzadeler Yuvarlak Masa'nın koltuklarında altın harflerle yazılmış yazılar gördüler. Bu yazılarda, şunun şuraya, bunun buraya oturacağı söyleniyordu. Tehlikeli Koltuğa yaklaştıkları zaman, orada altın harflerle yazılmış olan şu cümleyi gördüler: "Hazreti İsa'nın doğduğu tarihten dört yüz elli dört sene geçtikten sonra bu koltuğun bir sahibi olacak." O zaman orada bulunanların hepsi, "Bu pek harikulade bir şey," dediler. Sir Launcelot, İsa'nın doğduğu günden bugüne kadar geçen seneleri sayarak, "Zannedersem bu koltuğun sahibi tam bugün gelecek," dedi; "çünkü bugün Pentecost Yortusu ve İsa'nın doğduğu tarihten bugüne kadar dört yüz elli dört sene geçti. Eğer buna herkes razı ise koltuğa oturacak insan gelinceye kadar, bu yazının hiç kimse tarafından görülmemesini istiyorum." Bunun üzerine, Tehlikeli Koltuğa yazılı olan bu harfleri örtmek için ipek bir kumaş getirilmesi emredildi. Bundan sonra Kral, hemen sofraya oturmalarını istedi. Kethüda Sir Kay, "Efendim, sofraya hemen şimdi otursanız, sarayınızın eski bir adetini bozmuş olacaksınız," dedi; "bugün sofraya, herhangi bir maceradan önce oturmamak âdetinizdi." Kral, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "Sir Launcelot ile akrabalarının saraya sağ salim dönmelerine o kadar çok sevindim ki bu eski âdetimi unutuverdim." Böyle konuştukları sırada bir hizmetkâr gelerek, Kral'a, "Size harikulade haberler getiriyorum, efendim," dedi. Kral, "Ne gibi haberler?" dedi. Hizmetkâr, "Efendim, nehrin şurasında, büyük bir taşın su üstünde yüzdüğünü gördüm," dedi; "bu büyük taşa da bir kılıç saplı idi." Kral, "Bu harikayı ben de göreceğim," dedi. Böylece Kral, bütün şövalyelerle beraber oraya gitti. Nehrin kıyısına geldikleri zaman kırmızı mermere benzeyen bir taşın suyun üstünde yüzdüğünü gördüler. Bu taşa güzel, muhteşem bir kılıç saplı idi. Kılıcın kabzasında mücevherler ve ince altın harfli yazılar vardı. Asilzadeler, kılıcın kabzasında şu cümleyi gördüler: "Beni, beline kuşanması gereken adamdan başka hiç kimse buradan alamaz ve bunu yapabilen adam, dünyanın en iyi şövalyesi olacak." Kral, bu harfleri görünce Sir Laun-

celot'a, "Güzel efendim, bu kılıç sizin olsa gerek," dedi; "çünkü sizin, dünyanın en iyi şövalyesi olduğunuza eminim." O zaman Sir Launcelot, gayet ciddi bir tavırla, "Benim kılıcım olmadığı muhakkak, efendim," diye cevap verdi; "o kılıca elimi sürmeğe cesaret edemeyeceğime emin olabilirsiniz; çünkü onu, benim kuşanmam doğru değil. Bundan başka, onu almaya teşebbüs edip de başarılı olamayan, bu kılıçla yaralanacak ve bu yara uzun zaman kapanmayacak. Mukaddes Kâse'ye dair maceraların, bugünden itibaren başladığını da bilmenizi istiyorum."

III. BÖLÜM

Sir Gawaine'in bu kılıcı çekmeye nasıl teşebbüs ettiği ve ihtiyar bir adamın Galahad'ı nasıl getirdiği.

Kral, Sir Gawaine'e, "Haydi, sevgili yeğenim, benim hatırım için bu kılıcı çekmeye siz teşebbüs edin," dedi. Sir Gawaine, "Efendim, beni mazur görünüz, böyle bir şey yapamam," dedi. Kral, "Kılıcı çekmeye teşebbüs etmenizi size emrediyorum, efendim," dedi. Gawaine, "Emrinize itaat edeceğim, efendim," dedi. Bunun üzerine kılıcı sapından tuttu, fakat yerinden oynatamadı. Kral, Sir Gawaine'e, "Teşekkür ederim," dedi. Sir Launcelot, "Lordum Sir Gawaine," dedi; "bu kılıç size o kadar ağır bir darbe indirecek ki ülkenin en güzel şatosu pahasına dahi olsa, ona el sürdüğünüze pişman olacaksınız." Sir Gawaine, "Efendim, dayımın arzusuna ve emrine karşı gelemezdim," dedi. Kral, vaziyeti öğrenince çok müteessir oldu ve hatırı için aynı şeyi Sir Percivale'in de denemesini istedi. Sir Percivale, "Sir Gawaine'in tek başına kalmaması için bunu memnuniyetle yaparım," dedi. Kılıcı tutup kuvvetle çekti, fakat yerinden kımıldatamadı. Bundan sonra diğer bazı kimseler kılıca el sürmek cesaretinde bulundular. Sir Kay, Kral'a, "Artık sofraya oturabilirsiniz; çünkü harikulade bir maceraya şahit oldunuz," dedi. Böylece, Kral, herkesle beraber saraya döndü. Yuvarlak Masa'nın her şövalyesi kendisine mahsus olan yeri biliyordu ve onlara diğer genç şövalyeler hizmet ediyordu. Tehlikeli Koltuk dışında, bütün diğer koltuklar sahipleri tarafından işgal edilmişken ve yemeğe başlanılmışken harikulade bir hadise oldu: Bulundukları yerin bütün

kapıları ve pencereleri kendi kendine kapandı. Bununla beraber divanhane çok kararmadı. Bütün şövalyeler şaşırıp kaldılar. İlk konuşan Kral Arthur oldu: "Sevgili arkadaşlarım, Lordlarım," dedi; "bugün harikalar gördük, fakat gece olmadan evvel daha da büyük harikalara şahit olacağımızı tahmin ediyorum." O sırada baştan aşağı beyazlar giyinmiş ihtiyar bir adam göründü. Şövalyelerden hiçbiri divanhaneye onun nereden girdiğini bilmiyorlardı. İhtiyarın yanında kırmızı bir zırh giyinmiş olan genç bir şövalye vardı. Kılıçsız ve kalkansız olan bu şövalyenin belinde bir kın asılı idi. Genç şövalye, "Tanrı size huzur versin sevgili Lordlar," dedi. İhtiyar adam, Kral Arthur'a, "İşte size, Kral ailesinden gelen ve Arimateali Yusuf'un akrabası olan genç bir şövalye getiriyorum, efendim," dedi; "o, bu sarayda ve yabancı ülkelerde, tam bir başarı elde ederek harikalar yaratacak."

IV. BÖLÜM

İhtiyar adamın, Tehlikeli Koltuğa giderek Galahad'ı oraya nasıl oturttuğu ve bütün şövalyelerin nasıl hayret içinde kaldıkları.

Bu sözlere çok sevinen Kral, ihtiyar adama, "Efendim, siz de, yanınızdaki genç şövalye de hoş geldiniz," dedi. İhtiyar adam, delikanlının zırhını çıkardı. Delikanlı, ince, kırmızı ipekten bir yelek giyiyordu; omuzlarında kakımdan yapılmış bir kürk vardı. İhtiyar şövalye, genç şövalyeye, "Beni takip ediniz, efendim," diyerek onu derhal Sir Launcelot'un koltuğunun yanında olan Tehlikeli Koltuğa götürdü. İhtiyar şövalye, koltuğu örten kumaşı kaldırarak, "Burası yüksek Prens Galahad'ın yeridir," yazısını gördü. "Emin olunuz ki,burası sizin yerinizdir," deyip, Galahad'ı oraya yerleştirdi. O zaman Galahad, ihtiyar adama, "Şimdi artık gidebilirsiniz; size emredilen vazifeyi mükemmelen yaptınız," dedi; "büyük babam Kral Pelles'e, Lordum Petchere'ye selam edin. İlk fırsatta gelip kendilerini göreceğimi söyleyin." Böylece ihtiyar adam divanhaneden çıktı; kendisini bekleyen yirmi asil şövalye çömeziyle beraber atlarına binip gittiler. Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri, bu kadar genç olduğu halde Tehlikeli Koltuğa oturmak cesaretini gösteren Sir Galahad'ın karşısında şaşırıp kaldılar; onun nereden geldiğini bilmiyorlardı. "Tanrı göndermiş olsa gerek," dediler;

"Mukaddes Kâse'yi o elde edecek; çünkü Tehlikeli Koltuğa oturup da başına bir felaket gelmeyen yegâne şövalye odur." Bundan sonra Sir Launcelot, oğluna baktı ve büyük bir sevinç duydu. Sir Bors arkadaşlarına, "Hayatım üzerine yemin ederim ki bu şövalyeye büyük şerefler nasip olacak," dedi. Bütün saraya yayılan bu haberi Kraliçe de duydu. Tehlikeli Koltuğa oturmak cesaretini gösteren şövalyenin kim olduğunu merak etti. Birçok kimse Kraliçe'ye, o şövalyenin Sir Launcelot'a çok benzediğini söyledi. Kraliçe, "Herhalde o, Sir Launcelot'un, Kral Pelles'in kızından olan Galahad isimli oğludur," dedi; "onu görmeyi çok arzu ederdim; asil bir insan olsa gerek; çünkü babası da asil bir insandır. Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri Sir Launcelot'un asaletine tanıklık edebilirler." Böylece yemek bittikten ve Kral ile beraber herkes ayağa kalktıktan sonra Tehlikeli Koltuğa yaklaşan Kral, örtüyü kaldırarak orada Sir Galahad'ın ismini gördü. Bu ismi Sir Gawaine'e gösterdi ve "Sevgili yeğenim, hepimize şeref bağışlayacak olan değerli şövalye Sir Galahad artık aramıza girdi," dedi; "Sir Launcelot'un bize söylediği gibi Mukaddes Kâse macerasında onun başarılı olacağına eminim." Bundan sonra Kral, Galahad'ın yanına giderek, "Hoş geldiniz efendim," dedi; "siz, birçok iyi şövalyenin Mukaddes Kâse'yi aramasına sebep olacaksınız ve hiçbir şövalyenin yapamadığı şeyi başaracaksınız." Bunun üzerine Kral, Galahad'ı elinden tutup, ona suyun üstünde yüzen taşı göstermek için saraydan nehre doğru indi.

V. BÖLÜM

Kral Arthur'un, suyun üstünde yüzen taşı Galahad'a nasıl gösterdiği ve Galahad'ın kılıcı nasıl çektiği.

Bunu duyan Kraliçe, birçok Lady ile beraber nehir kıyısına gitti ve onlara suyun üstünde yüzen taşı gösterdi. Kral, Sir Galahad'a, "Efendim, hayatımda bu kadar harikulade bir şey görmemiştim," dedi; "gayet iyi şövalyeler bu kılıcı çekmeye teşebbüs ettiler, fakat başarılı olamadılar." Galahad, "Bu hiç de harikulade bir şey değil, efendim," dedi; "bu macera onları değil, beni alakadar eder. Şu kılıcı elde edeceğime o kadar eminim ki yanıma başka kılıç bile almadım; işte, kını da belimde."

Galahad, kılıcı derhal tuttu, onu taştan çekip çıkarıverdi ve kınına koyarak, Kral'a, "İşte, şimdi bu kın daha güzel görünüyor," dedi. Kral, "Efendim, Tanrı size bir kalkan gönderecek," dedi. Sir Galahad, "Vaktiyle Balin le Savage'ın malı olan bu kılıcın artık sahibi benim," dedi; "son derece cesur bir insan, değerli bir şövalye olan Balin le Savage, bu kılıçla kardeşi Balan'ı öldürdü. Çok yazık, çünkü Balan da iyi bir şövalye idi. Bu iki kardeşin birbirlerini öldürmelerinin sebebi, Balan'ın büyük babam Kral Pelles'e vurarak, onun vücudunda ıstırap verici bir yara açmasıdır. Büyük babamın bu yarası henüz kapanmamıştır ve onu ben iyileştirinceye kadar da kapanmayacaktır." O sırada Kral ve yanında bulunanların hepsi, nehrin kenarını takip ederek beyaz bir ata binmiş olan bir Lady'nin kendilerine doğru yaklaştığını gördüler. Bu Lady, Kral ile Kraliçeyi selamladı ve Sir Launcelot'un orada olup olmadığını sordu. Sir Launcelot, "Buradayım, güzel Lady," diye cevap verdi. O zaman bu Lady, ağlaya ağlaya, "Bu sabahtan beri vaziyetinizin ne kadar değiştiğini bir bilseniz!" dedi. Launcelot, "Genç kız, niçin böyle söylüyorsunuz?" dedi. Genç kız, "Hakikati söylüyorum," dedi; "siz, bugüne kadar dünyanın en iyi şövalyesi idiniz; halbuki şimdi bunu iddia eden bir yalancıdan başka bir şey değildir; çünkü artık, size üstün olan birisi var. Elinizi sürmeye cüret etmediğiniz kılıcın macerası da bunu iyice ispat ediyor. Bu, şöhretinizin artık bittiğini, kaybolduğunu gösteriyor. Bunu size hatırlatmak istiyorum: bugünden itibaren, dünyanın en iyi şövalyesi olduğunuzu zannetmemeniz gerekiyor." Launcelot, "Dünyanın en iyi şövalyesi olmadığımı nasıl olsa biliyordum," dedi. Genç kız, "Hayır, dünyanın en iyi şövalyesiydiniz," dedi; "yeryüzünde yaşayan günahkâr adamlar arasında hâlâ dünyanın en iyi şövalyesisiniz." Genç kız, Kral Arthur'a doğru dönerek, "Efendim, münzevi Nacien size haber gönderiyor; Britanya'da şimdiye kadar hiçbir Kral'a nasip olmayan büyük bir şeref kazanacağınızı söylüyor," dedi; "ben bu şerefin ne olduğunu size bildirebilirim: Bugün Mukaddes Kâse evinizde görünecek, hem sizi, hem de Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerini besleyecek." Böylece genç kız saraydan ayrılarak nereden geldi ise oraya döndü.

VI. BÖLÜM

Şövalyeler dağılmadan önce Camelot'un yanında bulunan çayırda mızrak oyunu yapmaları için Kral Arthur'un, onları bir araya nasıl topladığı.

Kral, "Artık hepinizin, Yuvarlak Masa şövalyeleri olan sizlerin, Mukaddes Kâse'yi aramaya gideceğinizden eminim," dedi; "belki bugünden sonra sizleri sağ salim görmeyeceğim; onun için bugün sizleri Camelot'un yanındaki çayırda sağ salim mızrak oyunu yaparken görmek istiyorum. Sizler öldükten sonra herkes bundan bahsedecek; bu kadar değerli şövalyelerin aynı günde hep bir araya geldiği söylenecek." Bu düşünceyi bütün şövalyeler doğru buldu ve Kral'ın arzusuna hepsi boyun eğdi; mızrak oyunu yapabilmek için uygun zırhlar giydiler. Fakat hakikatte Kral'ın ortaya böyle bir fikir atmasının sebebi, Galahad'ı savaşırken seyredebilmekti; zira Kral, bir defa gittikten sonra Galahad'ın saraya kolay kolay dönemeyeceğini tahmin ediyordu. Böylece hemen hemen herkes çayırda toplandı. Sir Galahad, Kral ile Kraliçe'nin ricası üzerine sadece gövdesini koruyan güzel bir zırh giydi; miğferini de başına geçirdi, fakat Kral'ın bütün yalvarmalarına rağmen eline bir kalkan almadı. Sir Gawaine ile diğer şövalyeler bir mızrak almasını rica ettiler. O, derhal kabul etti. Kraliçe, maiyetindeki bütün Lady'lerle beraber, mızrak oyunu müsabakasını seyredebilmek için bir kuleye çıkmıştı. Sir Galahad çayırın ortasına gelip, karşısına çıkan şövalyelerin mızraklarını harikulade bir tarzda kırmaya başladı. Herkes ona hayran kaldı. Oradaki bütün şövalyelere üstün çıkıyordu. Kısa bir zaman içinde, yalnız iki kişi dışında, yani Sir Launcelot ile Sir Percivale hariç, Yuvarlak Masa'nın bütün değerli şövalyelerini yere serdi.

VII. BÖLÜM

Kraliçe'nin, Galahad'ı görmeyi nasıl arzu ettiği; bütün şövalyelerin, Mukaddes Kâse'den kuvvet aldıktan sonra onu aramaya gideceklerine nasıl yemin ettikleri.

Kraliçe'nin talebi üzerine, Kral, Galahad'ın atından inmesini ve miğferini çıkarmasını istedi; çünkü Kraliçe onun yüzünü görmek arzusun-

da idi. Kraliçe, Galahad'ı görünce, "Doğrusu, onun babasının Sir Launcelot olduğuna pekâlâ inanabilirim," dedi; "şimdiye kadar birbirine bu derece benzeyen iki insan doğmamıştır. Bu şövalyenin çok büyük bir cesaret göstermesi hiç de şaşılacak bir şey değil." Kraliçe'nin yanında duran bir Lady, "Efendim, onun bu kadar iyi bir şövalye olması tabi bir şey mi?" dedi. Kraliçe, "Hakikaten çok tabi bir şey," dedi; "çünkü o, baba tarafından da, ana tarafından da yüksek ailelerden dünyanın en iyi şövalyelerinden geliyor. Sir Launcelot, Hazreti İsa'dan gelen sekizinci nesil, Sir Galahad da Hazreti İsa'dan gelen dokuzuncu nesildir. Onun için, onların dünyanın en yüksek mevkiindeki insanlar olduklarını iddia edebilirim." Bundan sonra bütün halk, Kral ile beraber Camelot'a dönüp, akşam duası için büyük kilisenin yolunu tuttular. Kiliseden çıktıktan sonra yemeğe gittiler ve her şövalye her zaman ki yerine oturdu. Derken birdenbire gökyüzünün çatladığını ve gürlediğini duydular; bulundukları yer yıkılırcasına sarsıldı. Bu gürültü arasında divanhaneye bir güneş ışını girdi; bu ışın şimdiye kadar gördükleri güneş ışığından yedi kere daha parlaktı ve hepsi Ruh-ül-Kudüs'ün ışığıyla aydınlandılar. O zaman şövalyeler, birbirlerine bakmaya başladılar ve birbirlerini eskisinden çok daha güzel gördüler. Şövalyelerin hiçbiri uzun zaman bir tek kelime bile söyleyemedi; hepsi sanki taş kesilmiş gibi birbirinin yüzüne bakakaldı. Bu sırada divanhaneye beyaz ipekle örtülü olan Mukaddes Kâse girdi; fakat hiç kimse ne Mukaddes Kâse'yi, ne de onu taşıyanı görebildi. Bütün divanhane güzel kokularla doldu ve her şövalyenin önünde, dünyada en çok sevdiği yiyecekler ve içecekler belirdi. Mukaddes Kâse, divanhane içinde dolaştırıldıktan sonra ortadan birdenbire kayboldu. Onun nasıl yok olduğunu hiç kimse anlayamadı. O zaman şövalyeler konuşabilecek hale geldiler. Kral, bu büyük lütfu için Tanrı'ya teşekkür etti; "Bu büyük Pentecost Yortusu'nda bize gösterdiği şey için Hazreti İsa'ya teşekkür etmeliyiz," dedi. Sir Gawaine, "Bugün bize istediğimiz bütün yiyecekler ve içecekler ikram edildi," dedi; "fakat bir bakımdan aldatıldık; öyle bir itina ile örtülü idi ki Mukaddes Kâse'yi göremedik. Onun için şimdi şurada yemin ediyorum: Hemen yarın, hiç vakit kaybetmeden Mukaddes Kâse'yi aramaya başlayacağım. Saraydan tam on iki ay, gerekirse daha da fazla uzak kalacağım. Mukaddes Kâse'yi, burada gördüğümden daha açık bir tarzda görmedikçe saraya asla dönmeyeceğim. Eğer başarılı

olamazsam, Hazreti İsa'nın iradesine karşı gelmek istemeyen bir insan sıfatıyla geri döneceğim." Sir Gawaine'in bu sözlerini duyunca Yuvarlak Masa şövalyelerinin büyük bir kısmı ayağa kalkarak onun yeminini tekrarladılar.

Kral Arthur, bunu duyar duymaz son derece kızdı; çünkü yeminlerini inkâr edemeyeceklerini pek iyi biliyordu. Kral Arthur, Sir Gawaine'e, "Ah, bu ettiğiniz yeminle, verdiğiniz sözle, beni neredeyse öldüreceksiniz," dedi; "çünkü sizin yüzünüzden, dünyanın hiçbir ülkesinde böyle toplu bir şekilde mevcut olmayan değerli adamlarımdan, o sevgili arkadaşlarımdan, o dürüst şövalyelerimden mahrum oldum. Buradan gittikleri zaman, bu dünyada artık birleşemeyeceklerine eminim; çünkü bu dava uğruna birçokları ölecek. Müteessirim; onları canım kadar seviyordum ve arkadaşlarımın dağılması beni son derece üzecek. Onları yanımda bulundurmak benim çok eski bir âdetimdir."

VIII. BÖLÜM

Şövalyeler gideceği için Kral'ın, Kraliçe'nin ve Lady'lerin büyük bir kedere nasıl düştükleri ve şövalyelerin yola nasıl çıktıkları.

Bunun üzerine Kralın gözleri yaşla doldu; "Ah, Gawaine, Gawaine, benim başıma büyük bir dert açtınız," dedi; "benim sadık arkadaşlarımın burada tekrar toplanabileceklerinden çok şüpheliyim." Sir Launcelot, "Teselli bulun," dedi; "öleceğimize eminiz, fakat bu gaye uğruna ölmek bizim için başka herhangi bir yerde ölmekten çok daha büyük bir şereftir." Kral, "Ah, Launcelot," dedi; "size karşı bütün hayatım boyunca duyduğum büyük sevgi, bana bu kadar hazin sözler söyletiyor. Şimdiye kadar hiçbir Hıristiyan Kralın sofrasında, benim bugün Yuvarlak Masa'da gördüğüm şövalyeler kadar şerefli insanlar görülmemiştir. İşte ıstırabımın büyüklüğü bundan geliyor." Bu haberi işitince Kraliçe'nin, Lady'lerin ve asil sınıfa mensup kadınların duydukları ıstırabı ve kederi hiçbir dil anlatamaz; çünkü gidecek olan şövalyeler onlara karşı daima hürmet etmiş ve iyi niyet beslemişlerdi. Kraliçe Guenever'in kederi, hepsininkinden de büyüktü; "Onların gitmelerine Lordumun razı oluşuna hayret ediyorum," dedi. Böylece bu

şövalyelerin gitmesi yüzünden bütün sarayın huzuru kaçtı. Şövalyelere aşık olan Lady'lerin çoğu, âşıklarının peşinden gitmek istediler. Ve eğer aralarına rahip elbisesi giyen ihtiyar bir şövalye gelmemiş olsaydı bunu yapacaklardı. İhtiyar şövalye, "Mukaddes Kâse'yi aramaya gideceklerine yemin eden sevgili şövalyeler," dedi; "münzevi Nacien size haber veriyor: Bu macera peşinden giderken, aranızdan hiçbiri, yanına bir Lady veya bir kadın almasın; çünkü bu kadar yüksek bir gaye uğruna çalışanın yanında bir kadının bulunması doğru değildir. Sizi açıkça ihtar ediyorum: Bütün günahlarından temizlenmeyen insanlar, efendimiz İsa'nın sırlarına vakıf olamaz." İşte bu yüzden şövalyeler, Lady'leri ve kadınları bıraktılar. Bundan sonra Kraliçe, Galahad'a yaklaşarak, ona nereden, hangi memleketten geldiğini sordu. Galahad, Kraliçe'ye nereden geldiğini söyledi. Kraliçe, ona, Sir Launcelot'un oğlu olup olmadığını sorduğu zaman, Sir Galahad ne evet, ne de hayır dedi. Kraliçe, "Doğrusu, babanızdan utanmamanız lazım," dedi; "çünkü o, dünyaya gelen şövalyelerin en güzeli, yeryüzünde yaşayan insanların en iyisidir; ana tarafından da, baba tarafından da Kral ailesine mensuptur. Onun için sizin de son derece iyi bir insan olmanız gerekiyor ve Sir Launcelot'a çok benzediğiniz de muhakkak." O zaman Sir Galahad, biraz utanarak, "Efendim, madem ki bunu katiyetle biliyorsunuz, bana niçin soruyorsunuz?" dedi. "Vakti gelince, babamın kim olduğu açıkça anlaşılacak." Bundan sonra şövalyeler uyumaya gittiler. Galahad'a şeref bağışlamak için onu, Kral Arthur'un odasına götürdüler ve Galahad orada, Kral'ın odasında uyudu. Sabah olur olmaz, Kral ayağa kalktı; zaten kederinden bütün gece gözünü yummamıştı. Kral Arthur, sabah duasını dinleyebilmek için kalkmış olan Gawaine'le Sir Launcelot'un yanına gitti. Kral gene, "Ah, Gawaine, Gawaine, bana ihanet ettiniz," dedi; "sizler sayesinde sarayım artık yükselemeyecek; sizler benim için, benim sizler için çektiğim dert kadar dert çekmeyeceksiniz." Bunu söylerken gözlerinden yaşlar boşanan Kral, "Ah şövalye, ah Sir Launcelot!" dedi; "sana yalvarıyorum, bana nasihat et; eğer mümkünse bu maceradan vazgeçmenizi istiyorum." Sir Launcelot, "Efendim, dün şerefli birçok şövalyenin yemin ettiğini gördünüz; yeminlerini bozmaları katiyen imkânsız," dedi. Kral, "Bunu biliyorum," dedi; "fakat şövalyelerim gittiği vakit o kadar dert çekeceğim ki hiçbir saadet beni teselli edemeyecek." Bundan sonra Kral ile Kraliçe

kiliseye gittiler. Launcelot ile Gawaine, adamlarına silahlarını derhal getirmelerini emrettiler. Kalkanlarından ve miğferlerinden başka bütün silahlarını aldıktan sonra, kendileri gibi silahlanmış olan arkadaşlarıyla birleşerek, ayini dinlemek için kiliseye gittiler.

Ayin bittikten sonra Kral, Mukaddes Kâse'yi aramaya kaç kişinin çıkacağını öğrenmek istedi ve onları saymalarını rica etti. Yüz elli kişinin gideceği anlaşıldı ve bunların hepsi Yuvarlak Masa şövalyeleriydi. Bunun üzerine şövalyeler miğferlerini giydiler, Kraliçe'ye hürmetle selam söylediler. Herkes ağladı ve büyük bir ıstırap duydu. Kraliçe, büyük derdini hiç kimsenin fark etmemesi için odasına çekilmişti. Sir Launcelot, Kraliçe'yi bulamayınca odasına gitti. Kraliçe, Sir Launcelot'u görünce, "Ah, Sir Launcelot, bana ihanet ettiniz, böyle gitmekle beni öldürdünüz," diye bağırdı. Sir Launcelot, "Ah, efendim, size yalvarıyorum, ne olur kızmayınız," dedi; "şerefimi kaybetmeden, en kısa zamanda geri döneceğim." Kraliçe, "Ah, keşke sizi hiç görmemiş olsaydım," dedi; "bununla beraber dua ediyorum; bütün insanlık namına çarmıha gerilerek öldürülen, size ve bütün arkadaşlarınıza doğru yolu göstersin; sizi korusun." Bundan sonra Sir Launcelot, Kraliçe'den derhal ayrıldı ve kendisini bekleyen arkadaşlarının yanına gitti. Şövalyeler atlarına binerek Camelot sokaklarından geçtiler; zenginlerin de, fakirlerin de gözlerinden yaşlar boşanıyordu; ağlamaktan konuşacak hali olmayan Kral, yüzünü çevirdi. Şövalyeler, bir müddet sonra Vagon isimli bir kasabaya ve bir şatoya vardılar. Şatonun sahibi de Vagon isimli bir ihtiyardı. Çok iyi bir insan olan Vagon, şövalyelere şatonun kapılarını açtı ve onlara elinden geldiği kadar misafirperverlik gösterdi. Şövalyeler ertesi sabah birbirlerinden ayrılmaya karar verdiler. Ağlaya ağlaya ve dert içinde yola çıktılar. Şövalyelerin her biri gönlünün istediği yere gitti.

IX. BÖLÜM

Galahad'ın, kalkanını nasıl elde ettiği ve bu kalkanı almak isteyenlerin başına neler geldiği.

Hâlâ kalkan sahibi olmayan Sir Galahad, yola çıktı ve dört gün hiçbir macera ile karşılaşmadan ilerledi. Dördüncü gün akşam duasından

sonra beyaz bir manastıra vardı. Onu büyük bir hürmetle karşılayarak bir odaya götürdüler ve zırhını çıkardılar. O sırada Sir Galahad, Yuvarlak Masa şövalyelerinden iki kişi gördü. Bunlardan biri Kral Bagdemagus, diğeri de Sir Uwaine idi. Bu iki şövalye, Sir Galahad'ı görür görmez büyük bir sevinç duyarak yanına gittiler. Bundan sonra herkes sofraya oturdu. Sir Galahad, "Sizler buraya hangi macera peşinden geldiniz?" dedi. Kral Bagdemagus ile Sir Uwaine, "Efendim, bize burada bir kalkan bulunduğunu söylemişlerdi," dediler; "bu kalkanı alan her insanın başına, aradan üç gün geçmeden evvel bir felaket gelirmiş, ya ölür yahut da ebediyen sakat kalırmış." Kral Bagdemagus, "Efendim, bu garip macerayı anlamak için, yarın bu kalkanı alacağım," dedi. Sir Galahad, "Tanrı sizi korusun," dedi. Bagdemagus, "Bu macerada başarı elde edemezsem kalkanı sizin almanızı istiyorum efendim," dedi; "başarılı olacağınıza eminim." Galahad, "Zaten kalkanım olmadığı için buna razıyım efendim," dedi. Ertesi gün şövalyeler kalkıp sabah duasını dinlediler. Bundan sonra Kral Bagdemagus, o garip kalkanın nerede olduğunu sordu. Bir rahip onu derhal, kalkanın asılı olduğu bir mihrap arkasına götürdü. Kar gibi beyaz olan bu kalkanın tam ortasında kırmızı bir haç vardı. Rahip, "Efendim, bu kalkanı yalnız dünyanın en değerli şövalyesinin alması lazım," dedi; "onun için sizlere, iyice düşünmeden bir şey yapmamanızı tavsiye ediyorum." Kral Bagdemagus, "Dünyanın en iyi şövalyesi olmadığımı pek iyi biliyorum," dedi; "bununla beraber kalkanı almaya teşebbüs edeceğim." Böylece Kral Bagdemagus, kalkanı manastırdan alıp çıkararak Sir Galahad'a, "Size rica ediyorum, vazyetimin ne olacağı anlaşılıncaya kadar eğer mümkünse beni burada bekleyiniz," dedi. Galahad, "Peki, sizi burada beklerim," dedi. Kral Bagdemagus yola çıkarken yanına bir hizmetkâr aldı. Bu hizmetkâr, Sir Galahad'a, Kral'ın vaziyetine dair haber getirecekti. İki mil kadar ilerleyip de güzel bir vadide bulunan bir münzevinin oturduğu küçük kulübeye vardıkları zaman bembeyaz atlı, beyaz zırhlı bir şövalye gördüler. Beyaz şövalye, mızrağını kaldırarak atının bütün hızıyla hücuma geçti. Kral Bagdemagus'un, beyaz şövalyeye çarpan mızrağı kırıldı. Fakat beyaz şövalye, öyle bir şiddetle vurmuştu ki Kral Bagdemagus, o sırada kalkanıyla kendini koruyamadığı için düşmanının mızrağı sağ omuzuna saplandı. Kral Bagdemagus yere yuvarlandı. Beyaz şövalye atından inerek kalkanı onun elinden aldı; "Şö-

valye, başına büyük bir dert açtın," dedi; "çünkü bu kalkanı, yeryüzünde eşi olmayan şövalyeden başkasının taşımaması lazım." Bunun üzerine bu şövalye, Kral Bagdemagus'un hizmetkârına yaklaşarak, "Bu kalkanı, manastırda bıraktığınız değerli şövalye Sir Galahad'a götür ve kendisine benim selamımı söyle," dedi. Hizmetkâr, "Sizin isminiz ne efendim?" dedi. Beyaz şövalye, "İsmimi öğrenmekten vazgeç," dedi; "benim ismimi ne sen öğrenebilirsin, ne de herhangi bir fani öğrenebilir." Hizmetkâr, "Güzel efendim, İsa'nın aşkı için bana söyleyin," dedi. "Bu kalkanı taşıyan adamın başına niçin felaket geldi?" Beyaz şövalye, "Madem ki bana yalvardın, sana bu kalkana, Galahad'dan başkasının sahip olamayacağını söyleyebilirim," dedi. Hizmetkâr bundan sonra Bagdemagus'un yanına giderek, ona yarasının ağır olup olmadığını sordu. Kral Bagdemagus, "Yaram hakikaten çok ağır," dedi; "ölümün pençesinden kolay kolay kurtulamayacağım." Hizmetkâr, Kral Bagdemagus'u atına bindirdi; onu büyük zahmetlerle bir manastıra götürdü. Kral, yavaşça atından indirildi, zırhı çıkarıldı ve bir yatağa yatırılarak yaralarına bakıldı. Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Bagdemagus orada uzun zaman kaldı ve az daha ölecekti.

X. BÖLÜM

Galahad'ın, kalkanı alıp yola nasıl çıktığı veArimatealı Yusuf'un bu kalkanı Kral Evelake'e evvelce nasıl verdiği.

Hizmetkâr, "Sir Galahad," dedi; "Bagdemagus'u yaralayan şövalye size selam söylüyor, bu kalkanı sizin taşımanızı istiyor ve bu kalkan sayesinde başınızdan büyük maceralar geçeceğini bildiriyor." Sir Galahad, "Tanrıma ve talihime şükrediyorum," diyerek silahlarını istedi, atına bindi, beyaz kalkanı boynuna taktı ve manastırdakileri Tanrı'ya emanet etti. Sir Uwaine, onunla gitmek için müsaade istedi. Sir Galahad, "Olamaz efendim, yalnız başıma gitmem lazım; benimle bu hizmetkârdan başkası gelemez," dedi. Böylece Uwaine yola çıktı. Galahad bir müddet sonra, beyaz şövalyenin bulunduğu manastırın yanına geldi ve iki şövalye birbirlerini nezaketle selamladılar. Galahad, "Bu kalkan, birçok mucizelere sebep oldu, efendim," dedi. Beyaz şövalye, "Hazreti İsa'nın doğumundan otuz iki sene sonra, İsa'yı çarmıhtan in-

diren iyi kalpli şövalye Arimateali Yusuf, akrabalarının büyük bir kısmını yanına alarak Kudüs'ü terk etti," dedi; "Sarras şehrine varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Yusuf'un Sarras'a geldiği sırada, Evelake isimli bir Kral, kâfirlere karşı şiddetle savaşıyordu. Bunlardan birine, kendi akrabası olan zengin ve kudretli bir Krala ayrıca düşmandı. Kral Evelake'in memleketinin sınırlarına yaklaşmış olan bu kâfir Kralın ismi Tolleme la Feintes idi. Günün birinde Kral Evelake ile Tolleme la Feintes savaşmak üzere buluştular. Derken, Arimateali Yusuf'un oğlu Yusuf, Kral Evelake'in yanına giderek ona, eski dini terk edip yeni dine inanmadığı takdirde mağlup olup öldürüleceğini söyledi. Yusuf, Kral Evelake'e, Teslis'in doğru bir itikat olduğunu anlattı; Kral da buna bütün kalbiyle inandı. Bu kalkan, çarmıha gerilerek öldürülenin namına Kral Evelake için yaptırıldı. Böylece Kral Evelake, bu güzel imanı sayesinde Kral Tolleme'yi mağlup etti. Evelake, savaşırken kalkan, bir bez ile örtülmüştü; fakat Kral, büyük bir tehlikeye düşer düşmez bu bezi çekip çıkardı; o zaman düşmanları, kalkanın üstünde çarmıha gerilmiş bir adamın resmini görerek bozguna uğradılar. Kral Evelake'in adamlarından birinin eli kesilip koparılmıştı ve bu adam, kesilen elini diğer elinde taşıyordu. Yusuf onu yanına çağırarak, 'Git ve iyi bir imanla haça dokun,' dedi. Bu adam haça dokunur dokunmaz, eli iyileşiverdi. Biraz sonra büyük bir mucize gördük; kalkanın üstündeki haç, bir ara kayboldu ve hiç kimse onun nerede olduğunu bilemedi. Kral Evelake, o şehrin sakinlerinin büyük bir çoğunluğunun gözü önünde vaftiz edildi. Bundan biraz sonra da Yusuf yola çıktı ve buna Yusuf razı olsun olmasın, Kral Evelake onunla beraber gitmeye karar verdi. Böylece bir tesadüf eseri olarak Yusuf ile Kral Evelake, o sırada Büyük Britanya ismini taşıyan bu memlekete geldiler. Burada iktidar sahibi olan kötü bir kâfir, Yusuf'u hapse attı. Mondrames isimli değerli bir insan her nasılsa bunu öğrendi; Yusuf'un büyük şöhretini duymuş olduğu için bütün adamlarını toplayıp Büyük Britanya'ya geldi; kötü kâfirin mevkiini yıkıp onu mahvetti ve Yusuf'u hapisten kurtardı. Bundan sonra bütün halk, Hıristiyan dinini kabul ettiler."

XI. BÖLÜM

Yusuf'un beyaz kalkanın üzerine kendi kanıyla bir haç çizişi ve bir rahibin, Galahad'ı bir mezarın yanına götürüşü.

"Bir müddet sonra Yusuf, ölüm yatağına yattı. Bu vaziyeti gören Kral Evelake, büyük bir kedere kapılarak, 'Sizin hatırınız için kendi memleketimi terkettim,' dedi; 'madem ki bu dünyadan göçüyorsunuz, sizi hatırlamam için bana bir hatıra bırakın.' Yusuf 'Bunu memnuniyetle yaparım,' dedi; 'Kral Tolleme ile savaştığınız zaman size verdiğim kalkanı şimdi buraya getirin.' Bunun üzerine Yusuf'un burnu fena halde kanamaya başladı ve bu kan bir türlü dinmiyordu. Bu kalkanın üzerine kendi kanı ile bir haç çizdi: 'İşte, bu hatıram sizi sevdiğimi ispat ediyor,' dedi; 'bu kalkanı her görüşünüzde beni düşüneceksiniz; kanım orada şimdiki gibi kalacak ve hiçbir zaman silinmeyecek. Ailemin son torunu birçok harikulade şeyler yapacak olan değerli şövalye gelip bu kalkanı alıncaya kadar, onu taşıyan her insan pişman olacak.' Kral Evelake, 'Değerli şövalye Sir Galahad'ın gelip bu kalkanı alabilmesi için onu nereye koyayım?' dedi. Yusuf, 'Kalkanı, münzevi Nacien öldükten sonra gömüleceği yere koyun,' dedi; 'çünkü Sir Galahad, şövalyelik nizamına girdikten on beş gün sonra oraya gelecek.' İşte, kalkanı tespit ettikleri günde almış bulunuyorsunuz. Münzevi Nacien de o manastırda gömülü." Beyaz şövalye, bunları anlattıktan sonra ortadan kayboluverdi. Hizmetkâr, bu sözleri duyar duymaz atından inerek Galahad'ın ayaklarına kapandı; kendisini şövalye yapıncaya kadar Galahad'a refakat edebilmek için yalvardı. Galahad, "Peki, farz edelim ki sizi kabul ettim," dedi. Şövalye çömezi, "O zaman beni şövalye yaparsınız," dedi; "ve Tanrının yardımıyla, şövalyeliğe layık olmaya çalışırım." Sir Galahad, şövalye çömezinin bu ricasını kabul etti. Bunun üzerine Galahad'ın geldiği manastıra döndüler ve herkes Sir Galahad'ı büyük bir sevinçle karşıladı. Sir Galahad atından iner inmez bir rahibe onu mezarlıkta bulunan bir mezar taşının yanına götürdü. Bu mezardan öyle bir gürültü yükseliyordu ki bunu duyan her insan ya kolayca çıldırabilir yahut da kuvvetini ayakta duramayacak kadar kaybedebilirdi. Sir Galahad'ın etrafındakiler, "Bunun bir zebani olduğunu tahmin ediyoruz, efendim," dediler.

XII. BÖLÜM

Sir Galahad'ın bu mezarda gördüğü harikulâde manzaraya ve Melias'ı nasıl şövalye yaptığına dair.

Galahad, "Şimdi, beni oraya götürün," dedi ve etrafındakiler onun bu arzusunu yerine getirdiler. Sir Galahad tamamen silahlı idi, sadece miğferini takmamıştı. Rahip, "Şimdi mezara gidip mezar taşını kaldırın," dedi. Sir Galahad bunu yapar yapmaz mezardan büyük bir gürültü yükseldi ve acıklı bir ses, herkesin duyabileceği bir tarzda, "Sir Galahad, İsa'nın hizmetkârı, bana yaklaşma; çünkü eğer yaklaşırsan, beni uzun zamandan beri kaldığım yere dönmeye mecbur edersin," dedi. Fakat Galahad, hiç korkmayarak mezar taşını kaldırdı. Pis bir duman yükseldi ve mezardan şimdiye kadar gördüğü insan şekillerinin en iğrenci fırladı. Galahad, bunun bir zebani olduğunu anlayarak ıstavroz çıkardı. O zaman, "Galahad, etrafında o kadar çok melekler var ki kendimde sana fenalık yapmak kudretini bulamıyorum," diyen bir ses yükseldi. Derken Sir Galahad, yanında bir kılıç bulunan, tepeden tırnağa kadar silahlı bir vücudun mezarda yattığını gördü. Galahad, "Güzel kardeşim, bu vücudu buradan götürelim," dedi; "o, hain bir Hıristiyan olduğu için bu mezarlıkta kalmaya layık değil." Bundan sonra hepsi, oradan çekilip mezarlığa gittiler. Galahad zırhını çıkarır çıkarmaz bir adam gelip yanına oturdu; "Efendim, size, mezarlıkta gördüklerinizin manasını söyleyeceğim," dedi; "o zırhlı vücut, katı yürekliliğin bir timsaliydi ve bu, İsa'nın yeryüzünde bulduğu başlıca günahtır. Dünyamızda öyle bir kötülük hüküm sürüyordu ki baba oğlunu sevmiyor, oğul babasını seviniyordu. İsa'nın, temiz bir bakirenin etinden ve kanından doğmasının sebeplerinden biri de budur. O devirlerde günahlarımız o kadar büyüktü ki yeryüzünde fenalıktan başka bir şey yok gibiydi." Galahad, "Söylediklerinize gerçekten inanıyorum," dedi. Sir Galahad o geceyi orada geçirdi. Ertesi sabah yanındaki şövalye çömezini şövalye yaptı; ona, ismini ve kimin ailesinden geldiğini sordu. Şövalye, "Efendim, bana Melias de Lile derler, Danimarka Kralı'nın oğluyum," dedi. Galahad, "Sevgili efendim, madem ki Krallar ve Kraliçeler ailesinden geliyorsunuz, şövalyeliğe layık olmaya çalışın," dedi; "bütün şövalyeliğe bir örnek teşkil etmelisiniz." Melias, "Doğru söy-

lüyorsunuz, efendim," dedi; "fakat madem ki siz de beni şövalye yaptınız, makul olan ilk arzumu yerine getirmeniz lazım." Galahad, "Evet, doğru," dedi. Melias, "Bizi, birbirimizden herhangi bir macera ayırıncaya kadar, Mukaddes Kâse'yi sizinle beraber aramam için müsaadenizi istiyorum," dedi. Bundan sonra Sir Melias'ın zırhını, mızrağını ve atını getirdiler. Sir Galahad ile Melias, tam bir hafta, hiçbir macera ile karşılaşmadan yollarına devam ettiler. Derken bir pazartesi sabahı, bir manastırdan çıktıktan sonra, iki yolun ayrıldığı yerde bulunan bir haçın önüne geldiler. Haçın üstünde şunlar yazılıydı: "Macera peşinden giden iki yol var. Tanrı seni korusun da şu yoldan gitme; çünkü bu yola girdikten sonra, oradan ancak iyi bir insan, değerli bir şövalye olan çıkabilir. Eğer sol taraftaki yola saparsan, orada kolay kolay şeref kazanamazsın; çok geçmeden cesaretini deneyebilme fırsatını bulursun." Melias, Galahad'a "Eğer sol taraftaki yola sapınama müsaade ediyorsanız, bana söyleyin," dedi; "o yoldan gidersem kuvvetimi ispat etmiş olurum." Galahad, "O yoldan gitmemeniz daha iyi olur," dedi; "o yol sizin için tehlikeli. Halbuki ben oradan sağ salim kurtulabileceğini zannediyorum." Melias, "Hayır efendim, size rica ederim, bu maceray bana bırakın, dedi. Galahad, "Peki, Tanrı sizi korusun," dedi.

XIII. BÖLÜM

Melias'ın macerasına, Galahad'ın onun intikamını nasıl aldığına ve Melias'ın bir manastıra nasıl götürüldüğüne dair.

Bunun üzerine Melias, köhne bir ormana girdi ve orada iki günden fazla ilerledi. Sonra güzel bir çayıra geldi; orada ağaç dallarından yapılmış hoş bir köşk bulunuyordu. Köşkte, bir iskemlenin üstünde ustaca işlenmiş altın bir taç gördü. Yerde kumaşlar seriliydi ve kumaşların üstünde nefis birçok yemek vardı. Sir Melias etrafına bakıp, bu macerayı pek fevkalade buldu. Karnı tok olduğu için sadece altın taca karşı alaka duydu. Eğilip tacı alarak yoluna devam etti. Tam o sırada peşinden gelen bir şövalye, "Şövalye, malın olmayan o tacı bırak ve kendini benden koru," dedi. Bunun üzerine Sir Melias, ıstavroz çıkararak, "Ey sevgili Tanrım, yeni şövalye olan bu kuluna yardım et ve onu kurtar," dedi. Bunun üzerine iki şövalye bütün hızlarıyla atlarını birbirle-

rine doğru sürdüler. Diğer şövalye, Sir Melias'ın zırhını delerek mızrağını vücudunun sol tarafına öyle bir sapladı ki Sir Melias, yarı ölü bir halde yere yuvarlandı. Şövalye bunu yaptıktan sonra tacı alıp yoluna devam etti. Kımıldayacak takati olmayan Sir Melias ise yerde hareketsiz kaldı. O sırada, iyi bir tesadüf eseri olarak oradan geçen Sir Galahad, Sir Melias'ı ölüm tehlikesine maruz bir halde buldu. "Ah, Melias, sizi kim yaraladı?" dedi. "Öbür yoldan gitmeniz daha iyi olurdu." Sir Melias, Sir Galahad'ın sözlerini duyunca, "Efendim, Tanrı aşkı için, bu ormanda ölmeme mani olun," dedi; "günah çıkarmam ve dini akidelere riayet edebilmem için beni şu civarda bulunan manastıra götürün." Sir Galahad, "İstediğinizi yapacağım," dedi; "fakat sizi yaralayan nerede?" O sırada Sir Galahad, yaprakların arasından birisinin yüksek sesle: "Şövalye kendini benden koru!" diye bağırdığını duydu. Melias, "Ah, dikkat edin efendim, işte beni öldüren," dedi. Sir Galahad, "Şövalye, tehlikeyi göze alarak gel," dedi. Bunun üzerine iki şövalye birbirlerine doğru döndüler ve atlarını mümkün olduğu kadar hızla sürerek hücuma geçtiler. Galahad öyle bir vurdu ki mızrağı düşmanının omzunu deldi. Atından yuvarlanan şövalye, düşerken Galahad'ın mızrağını kırdı. Galahad geri dönmeye vakit bulamadan yaprakların arasından çıkan diğer bir şövalye, Galahad'a vurarak kendi mızrağını kırdı. Derken Galahad kılıcını çekip onun sol kolunu kesti. Kolu yere düşen şövalye kaçtı; Galahad ise onu hızla ko valadı. Sonra Sir Melias'ın yanına dönüp atından indi; mızrağın bir parçası hâlâ vücuduna saplı olan Sir Melias'ı yavaş yavaş kendi atının üstüne koydu; onu kolları arasında tutarak manastıra götürdü. Orada zırhını çıkarıp onu bir odaya taşıdı. Bundan sonra Sir Melias, dinî ayin yapılmasını istedi. Dini ayinden sonra, "Efendim, ölüm artık istediği zaman gelebilir," dedi ve kırık mızrak parçasını vücudundan çekip çıkarırken, bayıldı. Derken vaktiyle şövalye olan ihtiyar bir rahip gelip Sir Melias'ı gördü. Yarasına derhal bakarak Sir Galahad'a "Onun bu yarasını, Tanrı'nın yardımıyla yedi haftada tedavi edeceğim," dedi. O zaman Sir Galahad sevindi. Zırhını çıkardı ve orada üç gün bekleyeceğini söyledi. Sonra Sir Melias'a, kendisini nasıl hissettiğini sordu. Sir Melias, "Tanrı'ya şükür ferahlamaya başlıyorum," dedi.

XIV. BÖLÜM

Sir Galahad'ın yola nasıl çıktığı; kötü bir âdeti bozmak üzere Genç Kızlar Şatosu'na gitmesinin ona nasıl emredildiği.

Galahad, "Artık yola çıkacağım," dedi; "yapacak çok işlerim var. Birçok iyi şövalye Mukaddes Kâse'yi aramakla meşgul. "Bu şövalye ile ben aynı gaye uğruna çalışıyoruz. Bir adam, "Efendim, bu şövalye, günahları yüzünden böyle yaralandı," dedi; sonra yaralı şövalyeye dönerek, "hayret ediyorum size," diye devam etti; "tamamen günah çıkartmadan yüksek şövalyelik nizamı kadar büyük bir vazifeyi üstünüze almak cüretini nasıl gösterebiliyorsunuz; işte bu kadar feci surette yaralanmanızın sebebi! Sağ taraftaki yol, Hazreti İsa'nın yüce yolunun, hakikaten iyi bir tarzda yaşayanların seçeceği yolun bir timsaliydi. Diğer yol ise, günahkârların ve imansızların yolunu temsil ediyordu. Şeytan, Mukaddes Kâse'yi arayacak kadar mağrur ve kendinizi beğenmiş olduğunuzu anlayınca, sizi mağlup etti; çünkü ancak faziletli bir tarzda yaşayanlar, Mukaddes Kâse macerasında başarı elde edebilirler. Haçın üstündeki yazı, yüce hareketleri, Tanrı'nın gayelerini gerçekleştirmek için yapılan şövalyeliğe uygun hareketlerle, fani insanların gayelerini gerçekleştirmek için yapılan ve şövalyeliğe uygun olmayan hareketleri temsil ediyordu. Gurur, en kötü günahların başıdır ve bu şövalye, gururu yüzünden Sir Galahad'ın yanından ayrıldı. Altın tacı almakla, hasislik ve hırsızlık suçu işledi. Bütün bunlar şövalyeliğe uygun hareketler değildi. Bu Mukaddes şövalye Galahad, iki şövalye ile savaştı. Bu iki şövalye, Sir Melias'ta tam manasıyla mevcut olan iki günahı temsil ediyordu. Sir Galahad, siz günahsız olduğunuz için, onları mağlup edebilirdiniz." Bundan sonra Sir Galahad, orada bulunanları Tanrı'ya emanet ederek yola çıkmaya hazırlandı. Sir Melias, "Lordum Galahad, ata binebilecek hale gelir gelmez sizi arayacağım," dedi. Galahad, "Tanrı size şifa versin," diyerek atına binip yola çıktı. Gelişigüzel birçok yerlere gidip geldi. Nihayet günün birinde Abblasource isimli bir şatoyu, dini ayinde dua etmeden terk etti. Halbuki bir şatoyu veya herhangi bir yeri terk etmeden evvel dini ayinde dua etmek, Sir Galahad'ın âdetiydi. Bundan sonra Sir Galahad bir dağa geldi ve orada eski, küçük bir kilise buldu. Bu kilise ıssız, harap ı ve orada hiç kimse-

ler yoktu. Sir Galahad, mihrabın önünde diz çökerek, Tanrı'nın kendisine temiz düşünceler vermesi için dua etti. O sırada, "Ey macerapeverest şövalye, şimdi Genç Kızların Şatosu'na git ve orada göreceğin kötü âdetleri mahvet," diyen bir ses duydu.

XV. BÖLÜM

Sir Galahad'ın, şatonun şövalyeleriye savaşarak, orada gördüğü kötü âdeti nasıl mahvettiği.

Sir Galahad bu sesi duyunca, Tanrı'ya şükrederek atına bindi. Ancak yarım mil kadar ilerledikten sonra, önüne çıkan bir vadide, etrafında derin hendekler bulunan, iyice muhafaza edilmiş bir şato gördü. Şatonun yanında, Severn isimli güzel bir nehir akıyordu. Sir Galahad orada çok ihtiyar bir adamla karşılaştı; onu selamladıktan sonra şatonun ismini sordu. İhtiyar adam, "Güzel efendim, bu şato Genç Kızlar Şatosu'dur," dedi. Galahad, "Bu şato da, içinde oturanlar da lanetlenmiştir," dedi; "merhamet bu şatonun dışındadır; cüretkârlık ve kötülük ise içinde." İhtiyar adam, "Onun için size geri dönmenizi tavsiye ediyorum, şövalye," dedi. Galahad, "Geri dönmeyeceğimden emin olabilirsiniz, efendim," dedi. Hiçbir şeyin eksik olmaması için silahlarını muayene ettikten sonra, kendisini kalkanıyla korudu. O sırada Sir Galahad'ın karşısına çıkan yedi güzel genç kız, ona, "Şövalye, oraya gitmeniz büyük bir çılgınlıktır; çünkü suyun üstünden geçmeniz lazım," dediler. Galahad, "Ne diye suyun üstünden geçmeyecekmişim?" diyerek genç kızların yanından uzaklaştı ve bir hizmetkârla karşılaştı. Hizmetkâr, "Şövalye, şatodaki şövalyeler size meydan okuyorlar; ne yapmak maksadında olduğunuzu öğrenmeden evvel ilerlemenizi yasak ediyorlar," dedi. Galahad, "Güzel efendim, bu şatonun kötü âdetini mahvetmek için geliyorum," dedi. Hizmetkâr, "Efendim, bu gayenizden vazgeçmediğiniz takdirde çok uğraşmanız gerekecek," dedi. Galahad, "Şimdi siz gidin ve vazifemi derhal yapmamı temin edin," dedi. Bunun üzerine hizmetkâr şatoya girdi. Derhal, şatodan kardeş olan yedi şövalye çıktı. Bunlar, Galahad'ı görür görmez, "Şövalye, kendini koru, sana ölümden başka bir şey vaat etmiyoruz," diye bağırdılar. Galahad, "Nasıl olur? Benimle hepiniz birden mi savaşacaksınız?" dedi.

Yedi şövalye, "Evet, bundan emin olabilirsin," dediler. O zaman Galahad, mızrağını kaldırdı ve en öndeki şövalyeyi yere öyle bir fırlatış fırlattı ki,adamın az kalsın boynu kırılacaktı. Bunun üzerine diğerleri Sir Galahad'ın kalkanına büyük darbeler indirdiler ve hepsinin mızrakları kırıldı. Derken Sir Galahad kılıcını çekti ve insanı hayretler içinde bırakacak bir tarzda üstlerine hücum etti. Sir Galahad'ın büyük kuvveti karşısında bu şövalyeler savaş meydanını terk etmeye mecbur kaldılar. Sir Galahad, şövalyeler bir kapıdan geçerek şatonun içine girinceye kadar onları takip etti. O sırada karşısına rahip elbiseleri giyen ihtiyar bir adam çıkarak, "Efendim, işte buyurun, size bu şatonun anahtarlarını veriyorum," dedi. Sir Galahad, şatonun kapılarını açtı ve sokaklarda sayamayacağı kadar çok adam gördü. Hepsi, "Hoş geldiniz efendim; buradan kurtulmayı uzun zamandan beri bekliyorduk," dediler. Asilzade sınıfına mensup bir kadın Sir Galahad'a yaklaşarak, "O şövalyeler kaçtı," dedi; "fakat kötü âdetlerini uygulamak için bu gece buraya dönecekler." Galahad, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi. Kadın, "Toprakları bu şatoya bağlı olan bütün şövalyeleri çağırınız, efendim," dedi; "buranın eski âdetlerine döneceklerine dair size yemin etsinler." Galahad, "Bunu yapmaya razıyım," dedi. Bunun üzerine Lady, Sir Galahad'a altınla güzel bir tarzda kaplı olan fildişinden yapılmış bir boru getirerek, "Efendim, bu boruyu çalınız; sesi, şatonun iki mil uzaklarından duyulur," dedi. Sir Galahad, boruyu çaldıktan sonra bir yatağa oturdu. O sırada bir rahip, Galahad'ın yanına gelerek, "Efendim, yedi kardeşin bu şatoya gelip yerleştikleri günden beri yedi seneden fazla bir zaman geçti," dedi; "şatonun Dük Lianur isimli sahibi bütün memlekete hakimdi. Bu kardeşler, Dükün, fevkalade güzel bir kadın olan kızını gördükleri zaman aralarında haince kavga etmeye başladılar. Dük, sırf iyiliğinden onların arasına girince, onu da, Dükün en büyük oğlunu da öldürdüler. O zaman genç kızı ve şatonun hazinesini ellerine geçirdiler. Sonra, büyük kuvvetleri sayesinde, bu şatonun bütün şövalyelerine zorla boyun eğdirdiler. Zavallı fakir halkın malını mülkünü çalarak, yağma ederek herkesi büyük bir esaret içinde, ağır vergiler vermeye mecbur tuttular. Günün birinde Dükün kızı, 'Babamı ve kardeşimi öldürmekle ve bu sayede topraklarımızı gaspetmekle bana büyük bir fenalık yaptınız,' dedi; 'ancak, bu şatonun uzun zaman sahibi olamayacaksınız; çünkü bir şövalye, sizleri mağlup edecek.' Yedi sene

evvel Dükün kızı böyle bir kehanette bulunmuştu. Yedi şövalye, 'Peki, madem ki böyle söylüyorsunuz,' dediler, 'bizi bu şatodan kovacak olan o şövalye gelinceye kadar buradan geçen her Lady ve her şövalye, ya zorla alıkonulacak yahut da öldürülecek.' Bu şövalyeler birçok genç kız mahvettikleri için bu şatoya Genç Kızlar Şatosu ismi verildi." Sir Galahad, "Bu şatonun gaspedilmesine sebep olan genç kız şimdi burada mı?" dedi. Rahip, "Hayır, başına bu felaket geldikten üç gece sonra öldü," dedi; "şövalyeler ise onun küçük kız kardeşini aldılar ve bu genç kız, birçok Lady ile beraber büyük bir ıstırap içinde yaşıyor." O sırada, memleketin şövalyeleri şatoya geldiler. Sir Galahad onları, Dükün kızına hürmet ve sadakat yemini etmeye mecbur tuttu ve herkesin içini ferahlattı. Ertesi sabah Galahad'ın yanına gelen biri; Gawaine'in, Gareth'in ve Uwaine'in, yedi kardeşleri öldürdüklerini söyledi. Sir Galahad, "Herhalde bunu yapmışlardır," diyerek zırhını giydi, atına bindi ve şatodakileri Tanrı'ya emanet etti.

XVI. BÖLÜM

Sir Gawaine'in, Galahad'ı takip ederek bir manastıra nasıl geldiği ve bir münzeviye nasıl günah çıkarttığı.

Masalda anlatıldığına göre Sir Gawaine yola çıktıktan sonra, kâh ileriye giderek, kâh geri dönerek birçok yolculuk yaptı. Nihayet Sir Galahad'ın beyaz kalkanı aldığı manastıra geldi. Sir Galahad'ı takip etmenin yolunu oradan öğrenerek Melias'ın hasta yattığı manastıra gitti. Orada Sir Melias, Sir Gawaine'e, Galahad'ın başından geçen harikulade macerayı anlattı. Sir Gawaine, "Onun yolunu seçmemiş olmam benim için çok fena bir şey," dedi; "eğer Sir Galahad ile karşılaşırsam, yanından kolay kolay ayrılamayacağım; çünkü o, bütün harikulade maceralarda başarı elde ediyor." Rahiplerden biri, "Efendim, o sizinle beraber yolculuk etmek istemez," dedi. Sir Gawaine, "Niçin istemesin?" dedi. Rahip, "Çünkü efendim siz kötü ve günahkâr bir adamsınız; halbuki o, tam manasıyla iyi ve uğurlu bir insandır," dedi.

Böylece durup konuştukları sırada Sir Gareth göründü. Sir Gawaine ile Sir Gareth birbirlerini sevinçle karşıladılar. Ertesi gün sabah ayininde bulunduktan sonra yola çıktılar. Yolda Sir Uwaine les Avout-

res ile karşılaştılar. Sir Uwaine, Sir Gawaine'e sarayı terk edeli beri başına hiçbir macera gelmediğini söyledi. Sir Gawaine, "Biz de hiçbir mecera ile karşılaşmadık," dedi. Bu üç şövalye, eğer talih ayırmazsa, Mukaddes Kâse'yi ararken birbirlerini terk etmeyeceklerine dair söz verdiler. Yollarına gelişigüzel devam ederken bir tesadüf eseriyle karşılarına Genç Kızlar Şatosu çıktı. O sırada yedi kardeş, bu üç şövalyeyi gördüler ve "Madem ki bizi bu şatodan bir tek şövalye kovdu, Sir Galahad'dan hıncımızı almak için Kral Arthur'un, mağlup edebildiğimiz bütün şövalyelerini mahvedeceğiz," dediler. Böylece bu yedi kardeş, üç şövalyenin üstüne saldırdı. Sir Gawaine ile arkadaşları, evvela kardeşlerin üçünü, sonra da diğerlerini öldürdüler. Bundan sonra, şatonun yanından geçen yola saparak Sir Galahad'ın izini kaybettiler. O zaman bu üç şövalye birbirlerinden ayrıldılar. Sir Gawaine, bir münzevinin oturduğu yere gelinceye kadar yoluna devam etti. Bu mübarek adam, Hazreti Meryem'e akşam duası ediyordu. Sir Gawaine münzeviden sığınabilecek bir yer istedi; münzevi ise, Sir Gawaine'i memnuniyetle misafir etti. Bu mübarek adam, Sir Gawaine'e kim olduğunu sordu. Sir Gawaine, "Efendim, ben Kral Arthur'un şövalyelerindenim," dedi; "Mukaddes Kâse'yi arıyorum; ismim Sir Gawaine." Münzevi, "Tanrı ile arafiız nasıl, efendim? Bunu çok öğrenmek isterdim," dedi. Sir Gawaine, "Eğer isterseniz efendim, size hayatımı memnuniyetle anlatırım," dedi ve münzeviye, manastırda oturan rahibin kendisine Kötü Şövalye dediğini anlattı. Münzevi, "Böyle bir şey söyleyebilir," dedi; "çünkü şövalye olduğunuz zaman, şövalyeliğe uygun hareketlerde bulunmanız, faziletli bir tarzda yaşamanız icap ediyordu. Halbuki, siz bunun aksini yaptınız. Uzun seneler kötü bir insan gibi yaşadınız. Sir Galahad bakirdir; hiçbir zaman günah işlememiştir. İşte bunun için ne size, ne de arkadaşlarınızdan birine asla nasip olmayan şeyleri elde edecek. Hiçbir şövalyenin sizinki kadar kötü bir hayat sürdüğünü görmemiştim. Eğer bu kadar kötü olmasaydınız o yedi kardeş, sizin ve iki arkadaşınızın tarafından muhakkak ki hiçbir suretle öldürülemezdi. Sir Galahad, onların yedisini de bir gün önce tek başına mağlup etmişti; fakat o, öyle faziletlidir ki hiçbir adamı kolay kolay öldürmez. Size şunu da söyleyeyim: Genç Kızlar Şatosu, İsa'nın insan şeklinde yeryüzüne gelişinden evvel mahpus edilen iyi ruhların bir timsalidir. Yedi şövalye, o sırada yeryüzünde hüküm süren yedi büyük

günahı temsil ederler. Faziletli Galahad'ı ise, bir genç kız tarafından dünyaya getirilerek, bütün ruhları esaretten kurtaran ulu Tanrı'nın oğluna benzetebilirim. İsa, bütün ruhları esaretten nasıl kurtardı ise Galahad da genç kızları o lanetli şatodan kurtardı. Sir Gawaine, artık sen, günahının kefaretini ödemelisin." Sir Gawaine, "Kefaretimi nasıl ödemeliyim, efendim?" dedi. Mübarek adam, "Benim kararlaştırdığım şekilde," dedi. Sir Gawaine, "Hayır, kefaret ödeyemem," dedi; "biz maceraperest şövalyeler, zaten sık sık büyük dertler ve ıstıraplar çekeriz." Münzevi, "Peki," diyerek sustu. Ertesi sabah Sir Gawaine, onu Tanrı'ya emanet ederek, münzeviden ayrıldı. Derken, bir tesadüf eseri olarak Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden Sir Aglovale ve Sir Griflet ile karşılaştı. Bu iki şövalye, başlarına hiçbir macera gelmeden dört gün Sir Gawaine'e refakat ettiler; beşinci gün üçü de birbirlerinden ayrılarak gelişigüzel ilerlemeye başladılar.

Şimdi Sir Gawaine ile arkadaşlarının hikâyesini bırakarak Sir Galahad'tan bahsedelim.

XVII. BÖLÜM

Sir Galahad'ın, Sir Launcelot ve Sir Percivale ile karşılaşarak, onları yere serdikten sonra yoluna nasıl devam ettiği.

Sir Galahad, Genç Kızlar Şatosu'ndan çıktıktan sonra, ıssız bir ormana gelinceye kadar yoluna devam etti. Orada Sir Launcelot ve Sir Percivale ile karşılaştı, fakat kıyafet değiştirmiş olduğu için bu iki şövalye, Sir Galahad'ı tanıyamadılar. Babası Sir Launcelot, derhal mızrağını kaldırdı ve Galahad'a vurarak bu mızrağı kırdı. Sir Galahad ise Sir Launcelot'a öyle bir vuruş vurdu ki, onu atı ile beraber yere serdi. Sonra kılıcını çekerek Sir Percivale'e doğru döndü ve onun miğferinin üstüne o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki çelik yarıldı ve eğer kılıç kaymamış olsaydı atından yuvarlanan Sir Percivale ölecekti. Bu savaş, inzivaya çekilmiş bir kadının yaşadığı evin önünde cereyan etti. Kadın, Sir Galahad'ın gitmek üzere olduğunu görünce, "Tanrı seni korusun, dünyanın en iyi şövalyesi," dedi. Launcelot ile Percivale'in duyabilmeleri için yüksek sesle, "Bu iki şövalye de, benim gibi seni tanımış olsalardı seninle muhakkak ki çarpışmazlardı," diye sözüne devam et-

ti. Sir Galahad bu sözleri duyunca, kendisini tanıyacaklarından son derece korkarak atını derhal mahmuzladı ve dörtnala uzaklaştı. O zaman Sir Launcelot da, Sir Percivale de, bu şövalyenin Galahad olduğunu anladılar ve onu hızla takip ettiler; fakat Sir Galahad biraz sonra gözde kayboldu. Bunun üzerine Sir Launcelot ile Sir Percivale, hazin hazin geri döndüler. Percivale, "Şu münzevi kadından biraz haber almaya çalışalım," dedi. Sir Launcelot, "İstediğiniz gibi yapın," dedi. Sir Percivale, bu kadına yaklaştığı zaman, kadın onu da, Sir Launcelot'u da mükemmelen tanıdı. Sir Launcelot oradan uzaklaşarak vahşi bir ormanda belli bir yolu takip etmeden, gelişigüzel dolaşmaya başladı. Nihayet ıssız iki yol kavşağında bulunan taştan yapılmış bir haçın yanına vardı. Haçın alnında mermer bir taş vardı; fakat hava o kadar karanlıktı ki Sir Launcelot, bunun ne olduğunu anlayamadı. Sir Launcelot etrafına bakınırken, eski ve küçük bir kilise gördü, orada bir insan bulabileceğini tahmin etti. Atını bir ağaca bağladı, kalkanını da bir dala astı. Küçük kilisenin kapısına yaklaştığı zaman kapının kırık dökük olduğunu gördü. Kilisenin içinde, safi ipekten yapılmış bir kumaşla muhteşem bir şekilde süslenmiş olan güzel bir mihrap vardı. Mihrabın üstünde altı mumlu, güzel, gümüş bir şamdan duruyordu. Sir Launcelot, şamdanın ışığını görünce, kiliseye girmek arzusunu kuvvetle duydu; içeri girebilecek yer olmadığı için son derece üzüldü ve sıkıldı. Bundan sonra atının yanına döndü, hayvanın eyerini ve dizginlerini çıkarıp, onu otlattı; miğferini ve kılıcını bir kenara bıraktı, kalkanının üzerine uzanarak haçın önünde uyumaya hazırlandı.

XVIII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un yarı uykuda, yarı uyanık bir haldeyken, bir sedye ile taşınan hasta bir adamı nasıl gördüğü ve bu adamın Mukaddes Kâse sayesinde nasıl iyileştiği.

Böylece Sir Launcelot daldı ve yarı uykuda, yarı uyanıken, güzel ve bembeyaz iki atın bir sedyeyi çektiklerini gördü; sedyenin üstünde hasta bir şövalye yatıyordu. Sedye, haçın yanına yaklaşınca atlar durdu. Hakikaten uyumayan Sir Launcelot, bütün bunları gördü. Şövalyenin, "Ah, sevgili Tanrım, bu dertten ne zaman kurtulacağım?" dediği-

ni duydu. Hasta şövalye, "Bana saadet bağışlayacak olan Mukaddes Kâse ne zaman gelecek? Pek az günah işlediğim halde, uzun zamandan beri öyle dert çekiyorum ki!" diye uzun uzadıya şikâyet etti ve Sir Launcelot, onun söylediklerini hep duydu. Derken Sir Launcelot, altı mumlu şamdanın haçın önüne getirildiğini gördü; fakat şamdanı kimin taşıdığını hiç fark edemiyordu. Sonra oraya gümüş bir masa ve Sir Launcelot'un evvelce Kral Peschour'un evinde gördüğü Mukaddes Kâse geldi. O zaman hasta şövalye, doğruldu ve ellerini kaldırarak, "Bu Mukaddes Kâse içinde olan sevgili güzel Tanrım, beni bu hastalıktan kurtar," dedi. Elleri ve dizleri üstünde sürünerek, Mukaddes Kâse'ye dokunacak kadar yaklaştı. Hasta şövalye, onu öper öpmez derhal iyileşti; "Tanrım sana şükrediyorum, hastalığım geçti," dedi. Mukaddes Kâse orada uzun zaman kaldıktan sonra, şamdan ve ışıkla beraber küçük kilise yok oluverdi. Launcelot, onun ortadan nasıl kaybolduğunu anlayamıyordu. Sir Launcelot'un günahı, onu ayağa kalkıp Mukaddes Kâse'ye yaklaşmak kudretinden mahrum etmişti. Bu yüzden birçokları, onu ayıpladılar fakat daha sonraları Sir Launcelot pişman oldu. Bundan sonra hasta şövalye ayağa kalkarak haçı öptü. Hizmetkârı, ona derhal silahlarını getirdi ve efendisinin sıhhatini sordu. Şövalye, "Tanrı'ya bütün kalbimle şükrediyorum," dedi; "Mukaddes Kâse sayesinde iyileştim. Fakat şu uyuyan şövalyeye çok hayret ediyorum; Mukaddes Kâse buraya getirildiği zaman bir türlü uyanamadı." Hizmetkâr, "Herhalde büyük bir suç işlemiştir ve bu hususta hiçbir zaman af dileyip, günah çıkartmamıştır," dedi. Şövalye, "İmanım hakkı için, kim olursa olsun, bedbaht olduğu muhakkak," dedi; "zannedersem o, Mukaddes Kâse'yi arayan Yuvarlak Masa şövalyelerinden biri." Hizmetkâr "Efendim, miğferiniz ve kılıcınız dışında işte bütün silahlarınızı getirdim," dedi; "bence, sizin bu şövalyenin kılıcıyla miğferini almanız doğru olur." Efendisi, hizmetkârın dediğini yaptı; tepeden tırnağa kadar silâhlanarak, Sir Launcelot'un atını da aldı; çünkü Sir Launcelot'un atı, kendi atından daha iyi idi. Şövalye, bundan sonra haçın yanından uzaklaştı.

XIX. BÖLÜM

Bir sesin, Sir Launcelot'a nasıl hitap ettiği; Sir Launcelot'un, atının ve miğferinin götürülmüş olduğunu anlayınca yola nasıl yaya çıktığı.

O sırada Sir Launcelot derhal uyandı; doğruldu; orada gördüklerini, bunların bir rüya olup olmadığını düşündü. O dışında "Sir Launcelot, sen taştan daha sert, tahtadan daha acı, incir ağacı yaprağından daha çıplaksın; onun için buradan git, bu mübarek yerden uzaklaş," diyen bir ses duydu. Sir Launcelot, bu sözleri işitince son derece kederlendi ve ne yapacağını bilemedi. Acı acı ağlayarak, dünyaya gelişine lanet ederek oradan uzaklaştı. Artık hiçbir zaman şeref sahibi olamayacağını sanıyordu. Bu sözler kalbine öyle işlemişti ki bunların niçin söylendiğini nihayet anladı. Sir Launcelot, haçın yanına gidince miğferinin, kılıcının ve atının kaybolduğunu gördü. O zaman tam bir sefil, dünyada yaşayan şövalyelerin en bedbahtı olduğunu düşünerek, "Bu büyük şerefsizliğe günahım ve kötülüğüm sebep oldu," dedi; "dünyaya ait arzularımı tatmin etmek için sadece dünyayı alakadar eden maceralara atıldığım zaman daima başarı elde ederdim; her yerde üstün olurdum; haklı veya haksız olsun herhangi bir davada hiç kimse beni mağlup edemezdi. Mukaddes şeyleri alakadar eden maceraları atıldığım şu sırada, eski günahımın, başarı elde etmeme mani olduğunu, beni şerefsizliğe sürüklediğini görüyor ve anlıyorum. İşte bu yüzden, İsa'nın mukaddes kanı karşıma çıktığı zaman yerimden kımıldamak veya konuşmak kudretini kendimde bulamadım." Sir Launcelot, gün doğuncaya, kuşların ötüşünü duyuncaya kadar böyle dert çektikten sonra, biraz teselli buldu. Fakat atını ve silahlarını ortada göremeyince, Tanrı'nın kendisine kızgın olduğunu açıkça anladı. Haçtan uzaklaşıp yaya yürüyerek bir ormana gitti. Sabahleyin yüksek bir tepeye geldi ve orada yaşayan münzevinin dini ayine hazırlandığını gördü. O zaman Sir Launcelot diz çökerek günahlarının affedilmesi için Tanrı'ya yalvardı. Sir Launcelot, dini ayinden sonra münzeviyi çağırdı ve adamcağızdan merhamet duyup hikâyesini dinlemesini rica etti. Münzevi, "Sizi memnuniyetle dinlerim, efendim," dedi; "siz Kral Arthur'un sarayından ve Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden misiniz?" Sir Launcelot,

"Evet, tabii," dedi; "ismim Sir Launcelot du Lake. Vaktiyle büyük bir şöhret sahibiydim; fakat şimdi talihim döndü; dünyanın en bedbaht insanıyım." Münzevi, Sir Launcelot'a baktı ve onun bu kadar ezilmiş olmasına hayret etti. "Efendim, yeryüzünde Tanrı'ya en çok şükreden şövalye siz olmalısınız," dedi; "çünkü Tanrı, şu sırada dünyada yaşayan şövalyeler arasında en çok size şeref bağışladı. Fakat büyük bir günah işlemiş olan siz, Tanrı'nın huzuruna çıkmaya, Tanrı'nın etinin ve kanının bulunduğu yere gelmeye kalkıştınız. İşte bunun için, siz onu dünyevi gözlerinizle göremediniz; çünkü Tanrı, sizin gibi günahkârlara, ancak sizlere büyük bir fenalık yapmak için, ancak sizleri büyük bir şerefsizliğe sürüklemek için görünür. Şu sırada, Tanrı'ya en çok şükretmesi gereken şövalye sizsiniz; çünkü Tanrı, diğer bütün şövalyelerden fazla size güzellik, hoşluk ve kudret verdi. Siz, Tanrı'ya herkesten fazla borçlusunuz. Eğer Tanrı, aleyhinize dönerse, kuvvetiniz de, erkekliğiniz de pek işe yaramayacaktır."

XX. BÖLÜM

Sir Launcelot'un nasıl günah çıkarttığına, nasıl dert çektiğine ve ona gösterilen iyi örneklere dair.

O zaman Sir Launcelot, acı acı ağladı ve "Bana söylediklerinizin doğru olduğunu artık iyice anladım," dedi. Mübarek Adam, "Eski günahlarınızın hiçbirini benden saklamayınız, efendim," dedi. Sir Launcelot, "Bunu söylemek bana çok ağır gelecek doğrusu," dedi; "bu son on dört senedir, günahlarının yalnız bir tanesini hiçbir zaman itiraf edemedim; başıma gelen şerefsizlik ve felaket de işte bu yüzdendir." Bunun üzerine Sir Launcelot, mübarek adama bütün hayatını; bir Kraliçe'yi uzun zamandan beri ölçüsüz ve sonsuz bir aşkla nasıl sevdiğini anlattı. "Kahramanlıklarımın çoğunu Kraliçe uğruna yaptım," dedi; "haklı veya haksız olan davalarda daima onun hatırı için savaştım. Hiçbir zaman sadece Tanrı'ya hoş görünmek maksadıyla dövüşmedim. Yegâne gayem şeref kazanmak ve daha çok sevilmekti. Tanrı'ya, ya hiç şükretmiyor, yahut da pek az şükrediyordum." Sir Launcelot bunları söyledikten sonra, "Yalvarırım size, bana bir nasihat verin," dedi. Münzevi, "Bu kraliçenin yanına gitmemek için azami gayreti göstereceğini-

ze söz verirseniz size nasihat ederim," dedi. Sir Launcelot, bu gayreti göstereceğine imanı üzerine yemin etti. Mübarek Adam, "Bu sözlerinizin sırf laftan ibaret kalmaması için uğraşırsanız, her zamankinden fazla şeref kazanacaksınız," dedi. Sir Launcelot, "Mukaddes Peder, size evvelce de anlattığım gibi, o harikulade sözleri söyleyen ses, beni hayret içinde bırakıyor," dedi. Mübarek Adam, "Buna hiç hayret etmeyin," dedi; "galiba Tanrı, sizi çok seviyor. Taşın sert olduğu ve bazen de bir taşın diğerlerinden daha da sert olduğu herkesçe malumdur. Ayrıca sert olan o taş, seni temsil ediyordu Sir Launcelot. Tanrı'nın sana bağışladığı bütün nimetlere rağmen,günahından vazgeçmediğin için bütün taşlardan daha sertsin. Seni ne su, ne de ateş yumuşatabildi. Yani Ruh-ül-Kudüs'ün ateşi sana nüfuz edemedi. Artık dikkat etmelisin: Tanrı, sana gösterdiği iyiliği, yeryüzünde tek bir şövalyeye göstermemiştir. Sana hem güzellik, hem de cazibe verdi; sana akıl verdi; iyiyi fenadan ayırt edebilmek kabiliyetini verdi; sana cesaret ve kuvvet verdi; sana her şeyi o kadar cömertçe verdi ki her zaman, gittiğin her yerde galip geldin. Fakat, artık onu ister istemez kabul etmezsen Tanrımız sana tahammül göstermeyecek. O sesin, sana tahtadan daha acı olduğunu söylemesinin de sebebi var: Büyük bir günahın yerleştiği yerde tatlılık namına fazla bir şey kalamaz; sen, onun için çürümüş köhne bir ağaca benzetildin. Şimdi sana niçin taştan daha sert ve tahtadan daha acı olduğunu anlattım. Şimdi niçin bir incir ağacından daha çırılçıplak olduğunu göstereceğim: Hazreti İsa, Paskalya'dan evvel gelen Pazar günü, Kudüs'te vaaz verdi; oradaki halkın tamamen merhametsiz olduğunu gördü; bütün şehirde kendisine sığınacak bir yer veren tek bir insan bulamadı. Şehrin dışına çıkarak yolun ortasında bir incir ağacı gördü. Çok güzel ve bol yapraklı olan bu ağacın üstünde meyve namına bir şey yoktu. O zaman Hazreti İsa, yemiş vermeyen bir ağaca, yani Kudüs'teki, yaprağı olan, fakat meyvası olmayan bu ağaca lanet etti. Sir Launcelot, Mukaddes Kâse, senin önüne geldiği zaman, İsa, sende ne meyve, ne temiz bir düşünce, ne de iyi bir niyet bulabildi; şehvetin, her şeyi kirletmişti." Sir Launcelot, "Bütün söylediklerinizin doğru olduğu muhakkak," dedi; "karar veriyorum, bugünden itibaren eskisi gibi kötü olmayacağım; şövalyelik gayesini güdeceğim ve kahramanca hareketlerde bulunacağım." Bunun üzerine mübarek adam, Sir Launcelot'a, elinden geldiği kadar pişmanlık duymasını ve şöval-

yelik gayesine sadık kalmasını tavsiye etti. Onu günahlarından temizledi ve Sir Launcelot'a, o gün yanında kalmasını söyledi. Sir Launcelot, "Memnuniyetle kalırım; çünkü ne miğferim, ne atım, ne de kılıcım var," dedi; Mübarek Adam, "Yarın hava kararmadan evvel size bir at ve lazım olan her şeyi temin edeceğim," dedi. İşte böylece Sir Launcelot, büyük bir pişmanlık duydu.

Sir Launcelot'un hikâyesini burada bırakıyoruz.
Ve şimdi, Sir Percivale de Galis'in hikâyesi olan
On Dördüncü Kitap başlıyor.

ON DÖRDÜNCÜ KİTAP

I. BÖLÜM

Sir Percivale'in, münzevi bir kadının yanına gelerek, ondan nasıl nasihat istediği ve bu kadının, kendi teyzesi olduğunu nasıl öğrendiği.

Şimdi hikâyede anlatıldığına göre, Sir Launcelot evvelce de söylediğimiz gibi, başından bir sürü macera geçen Sir Galahad'ın peşine düştüğü zaman; Sir Percivale, münzevi kadının yanına döndü. O kadından, Sir Launcelot'un takip ettiği şövalyeye dair haber alabileceğini tahmin ediyordu. Böylece Sir Percivale, münzevi kadının penceresi önünde diz çöktü; kadın ise, pencereyi açarak ona ne istediğini sordu. Sir Percivale, "Ben, Kral Arthur'un sarayına mensup bir şövalyeyim, efendim; ismim de Sir Percivale de Galis'tir," dedi. Münzevi kadın, Sir Percivale'in ismini duyunca çok sevindi; çünkü onu, dünyanın bütün şövalyelerinden fazla seviyordu; hakikatte Sir Percivale'in teyzesi olduğu için bu çok tabi bir şeydi. Kadın, kapıların açılmasını emretti; Sir Percivale'e elinden geldiği kadar misafirperverlik gösterdi, ona mümkün olduğu kadar ikramda bulundu. Ertesi sabah Sir Percivale, münzevi kadının yanına giderek, beyaz kalkanlı şövalyenin kim olduğunu bilip bilmediğini sordu. Teyzesi, "Bunu niçin öğrenmek istiyorsunuz, efendim?" dedi. Sir Percivale, "Doğrusunu isterseniz efendim, bu şövalyenin nereden geldiğini öğreninceye ve onunla savaşıncaya kadar rahat yüzü göremeyeceğim," dedi; "onunla savaşmaktan kolay kolay vazgeçemem; çünkü onu düşündükçe hâlâ utanıyorum." Teyzesi, "Ah Percivale, onunla savaşmak mı istiyorsun?" dedi; "babanız gibi, fazla şiddetli davranarak, ölüme can attığınızı artık anladım." Sir Percivale, "Sözlerinizden beni tanıdığınızı tahmin ediyorum," dedi. Kadın, "Evet,

bir manastıra çekildiğim halde sizi tanımam icap eder; çünkü teyzenizim," dedi; "vaktiyle bazıları bana, Issız Toprakların Kraliçesi ismini verirlerdi; dünyanın en zengin Kraliçesi olduğum söylenirdi. Halbuki fakirliğim, zenginliğimden çok daha fazla hoşuma gidiyor." Sir Percivale, bu kadının, teyzesi olduğunu anlayarak, sırf sevinç ve sevgiden ağladı. Teyzesi, "Sevgili yeğenim, annenizden yeni bir haber aldınız mı?" dedi. Sir Percivale, "Ondan hiç haber alamıyorum, doğrusu," dedi; "onu, rüyamda ziyadesiyle gördüğüm için, sağ olup olmadığını da bilmiyorum." Teyzesi, "Sevgili yeğenim, annenizin öldüğü sevinç dedi; "siz yanından ayrıldıktan sonra o kadar büyük bir derde düştü ki günah çıkarır çıkarmaz öldü." Sir Percivale, "Tanrı ona merhamet etsin," dedi; "buna çok üzülüyorum, fakat günün birinde hepimiz öleceğiz. Şimdi söyleyin bana sevgili teyzeciğim, o şövalye kim? Bana kalırsa, Whitsunday Yortusu'nda kırmızı zırh giyen şövalye." Teyzesi, "Emin olun ki ta kendisi," dedi; "zaten onun daima kırmızı bir zırh giymesi lazım. O şövalyenin yeryüzünde eşi yoktur; her şeyi mucize ile yapar ve yeryüzünde yaşayan hiçbir insan onu mağlup edemeyecektir."

II. BÖLÜM

Merlin'in, Yuvarlak Masa'yı dünyaya nasıl benzettiğine ve Mukaddes Kâse macerasında başarı elde edecek şövalyelerin nasıl tanınacaklarına dair.

"Merlin, Yuvarlak Masa'yı, dünyanın yuvarlaklığının bir timsali olarak yarattı; çünkü Yuvarlak Masa, hakikatte dünyayı temsil ediyordur. Dünyada mevcut olan herkes; Hıristiyanlar da, kâfirler de Yuvarlak Masa'ya gidiyorlardı ve Yuvarlak Masa şövalyesi olmak, onlar için dünyanın yarısına sahip olmaktan daha büyük bir bahtiyarlık ve daha büyük bir şerefti. Yuvarlak Masa'ya mensup olmak için şövalyelerin; babalarını, analarını, karılarını, bütün akrabalarını ve çocuklarını bıraktıklarını gördünüz. Aynı şeyi siz de yaptınız. Yuvarlak Masa şövalyelerinin arkadaşlığı sizi o derece tatmin etti ki annenizden ayrıldığınız günden beri bir daha yanına dönmediniz. Merlin, Yuvarlak Masa'yı hazırladığı zaman, bu masaya mensup şövalyelerin, Mukaddes Kâse hakkındaki hakikati iyice kavrayacaklarını söylemişti. Mukaddes Kâ-

se macerasından en çok başarı kazanacak ve en iyi hareket edecek olan şövalyelerin nasıl tanınacağını ona sordular. O zaman Merlin, 'Bu meselede üç beyaz boğa başarı elde edecek,' dedi; 'bunlardan ikisi bakir, üçüncüsü ise iffetlidir. Bunlardan biri, aslanın kuvvet ve cesaret bakımından parsa üstün oluşu gibi, babasına da üstündür.' Merlin'in bu sözlerini duyanlar, ona, 'Madem ki yeryüzüne böyle bir şövalye gelecek,' dediler. 'büyülerinle bir koltuk yapman lazım; bu sayede koltuğa, bütün şövalyelerden üstün olan insan oturabilsin.' O zaman Merlin, böyle bir koltuk yapacağını söyledi ve Galahad'ın geçen Whitsunday Yortusu'nda yemek yemek için oturduğu Tehlikeli Koltuğu yaptı." Sir Percivale, "Bu sözleriniz bana kâfi geldi, efendim," dedi; "şu Galahad ile artık kendi arzum üzerine savaşmam; bunu ancak nezaket olsun diye yapabilirim. Tanrı aşkına sevgili teyzeciğim, bana onu bulmanın çaresini öğretebilir misiniz? Onunla arkadaş olmayı çok arzu ederdim." Teyzesi, "Sevgili yeğenim, Goothe Şatosu'na gitmelisiniz," dedi; "orada Sir Galahad'ın kardeş çocuğu oturuyor; bu geceyi orada geçirebilirsiniz. Akrabasının size söyleyeceklerini dinleyerek Sir Galahad'ı çabucak takip edin. Eğer bu akrabası size Sir Galahad hakkında haber vermezse, hemen yaralı Kral'ın yattığı Carbonek Şatosu'na gidin; çünkü orada Sir Galahad hakkında doğru haberler alacaksınız."

III. BÖLÜM

Sir Percivale'in, bir manastıra gelerek orada, ihtiyar bir adam olan Kral Evelake'i nasıl bulduğu.

Bunun üzerine Sir Percivale, teyzesinden ayrıldı; ikisi de büyük bir keder içindeydiler. Akşama kadar yoluna devam ettikten sonra, çalan bir saatin sesini duydu. O sırada, etrafı derin hendeklerle ve duvarlarla iyice muhafaza edilen bir ev gördü. Bu evin kapısını çaldı. Sir Percivale'i içeri aldılar. Atından indi, bir odaya götürüldü ve hemen silahlarını çıkardı. Bütün gece büyük bir misafirperverlikle karşılaştı. Ertesi gün sabah duasını dinledi. Bu manastırda, mihrabın önünde, hazır vaziyette duran bir rahip vardı. Sağ tarafta, demirle örtülmüş bir yer görünüyordu; mihrabın arkasında, sırmalı ipeklerle döşeli güzel ve muhteşem bir yatak gördü. Sir Percivale, bu yatakta birisinin yattığını fark

etti; fakat yüzü örtülü olduğu için, yatanın kadın mı, yoksa erkek mi olduğu anlaşılmıyordu. Sir Percivale, oraya bakmaktan vazgeçerek dini ayini dinledi. Mukaddes Ekmek ile Mukaddes Şarabı tatma zamanı gelince, o bölme arkasında yatan insan doğruldu ve yüzünü açtı. Son derece ihtiyardı, başında altın bir taç vardı ve beline kadar çıplaktı. Sir Percivale, ihtiyar adamın vücudunun büyük yaralarla kaplı olduğunu gördü; omuzlarında da, kollarında da, yüzünde de yaralar vardı. İhtiyar adam, ellerini, Hazreti İsa'nın vücudunu temsil eden Mukaddes Ekmeğe ve Mukaddes Şaraba doğru kaldırarak, "Sevgili babamız güzel İsa, beni unutma," diye bağırdıktan sonra, gene yatağına uzandı, fakat dualarına hep devam ediyordu. Bu ihtiyar adam, üç yüz yaşında görünüyordu. Dini ayin bittikten sonra rahip, İsa'nın vücudunu temsil eden Mukaddes Ekmeği ve Mukaddes Şarabı hasta yatan Kral'a götürdü. İhtiyar Kral, onları tattıktan sonra tacını başından çıkardı ve bu tacın mihrap üzerine konulmasını emretti. Sir Percivale, rahiplerden birine bu ihtiyar adamın kim olduğunu sordu. Rahip, "Efendim, Arimateali Yusuf hakkında herhalde birçok şeyler duymuşsunuzdur," dedi; "mukaddes Hıristiyan imanını öğretmesi ve vaaz etmesi için bu memlekete İsa göndermişti. İşte bunun için İsa'nın düşmanları, Arimateali Yusuf'a çok fenalık yaptılar. Sarras şehrinde Evelake isimli bir Kral'a Hıristiyan dinini kabul ettirdi. Kral, Yusuf ile beraber bu memlekete geldi. Kral Evelake'in işi gücü, Mukaddes Kâse'nin yanında bulunmaktı; zaman zaman ona, İsa'yı kızdıracak kadar yaklaşırdı; hiç durmadan Mukaddes Kâse'nin peşinden gitti; Tanrı, onu bu yüzden neredeyse kör edecekti. Kral Evelake, nihayet Tanrı'nın merhametini dileyerek, 'Benim kanımdan dokuzuncu nesle mensup bir şövalye gelinceye, Mukaddes Kâse'yi elde ettiğini gözlerimle görünceye kadar, onu kollarımla kucaklayıncaya kadar, benim canımı alma sevgili Tanrım!' dedi."

IV. BÖLÜM

Sir Percivale, ölü bir şövalyeyi taşıyan askerleri nasıl gördü ve onlarla nasıl savaştı.

"Kral, böyle dua ettikten sonra 'Duaların kabul edildi; o, seni kucaklamadan evvel ölmeyeceksin,' diyen bir ses duydu; 'o şövalye gelince, gözlerin yeniden berraklaşacak; her şeyi açıkça göreceksin' ve işleyen

yaraların, o gelince kapanacak.' İşte Kral Evelake'in başından böyle şeyler geçti. Onun bu mübarek hayatı üç yüz sene sürdü. Onu iyileştirecek şövalyenin sarayda olduğu rivayet ediliyor. Şimdi rica ederim efendim, bana kim olduğunuzu söyleyiniz. Kral Arthur'un sarayından mı geliyorsunuz? Yuvarlak Masa'ya mı mensupsunuz?" Sir Percivale, "Doğrusu evet," dedi; "ismim de Sir Percivale de Galis'tir." Adaıncağız, Sir Percivale'in ismini öğrenince onunla tanıştığına çok sevindi. Bundan sonra Sir Percivale oradan ayrılarak öğleye kadar yoluna devam etti. Bir vadide öldürülmüş bir şövalyeyi bir tabut içinde taşıyan yirmi kadar askerle karşılaştı. Sir Percivale'i gören bu askerler, ona nereden geldiğini sordular. Sir Percivale, "Kral Arthur'un sarayından," diye cevap verdi. O zaman askerler, hep bir ağızdan, "Onu öldürün!" diye haykırdılar. Sir Percivale, bu adamların birincisini yere serdi ve adam, atının altında kaldı. Yedi şövalye bir olarak Sir Percivale'in kalkanına vurdular; geri kalanları da onun atını öldürdüler. Böylece Sir Percivale yere yuvarlandı. Eğer kırmızı zırh giyen iyi şövalye Sir Galahad tesadüfen oradan geçmemiş olsaydı Sir Percivale ya öldürülecek, yahut da esir düşecekti. Sir Galahad, bu kadar şövalyenin hep birden bir tek şövalyenin üstüne çullandığını görünce, "O şövalyenin hayatına kıymayın!" diye bağırdı. Sonra mızrağını eline aldı, atını son hızıyla sürerek yirmi adamın üstüne atıldı. En önde geleni atıyla beraber yere serdi. Mızrağı kırıldıktan sonra kılıcını çekti ve sağına, soluna, insanı hayretler içinde bırakan bir tarzda vurmaya başladı. Her darbesiyle birini ya yere seriyor yahut da müşkül vaziteye sokuyordu. Öyle ki, şövalyeler artık savaşmaktan vazgeçerek sık ağaçlı bir ormana kaçtılar; Sir Galahad ise onları kovaladı. Sir Percivale, Sir Galahad'ın şövalyeleri takip ettiğini görünce, atsız olduğuna çok üzüldü. Bu şövalyenin Sir Galahad olduğunu mükemmelen anlayarak, yüksek sesle, "Ah sevgili şövalye, dur da sana teşekkür edeyim; bana çok iyilik yaptın," diye bağırdı. Fakat atını dörtnala süren Sir Galahad, gözünün önünden kayboldu. Sir Percivale, bağıra bağıra, bütün hızıyla onun peşinden koşuyordu. O sırada karşısına bir çiftçi çıktı. Biçimsiz bir ata binmiş olan bu çiftçi; bir ayı kadar siyah olan büyük bir savaş atını önüne katmış, sürüyordu. Sir Percivale, "Ah, sevgili dostum, sizin için elimden gelen her şeyi yaparım, sadık dostunuz olurum," dedi; "fakat yalvarırım size, evvela bu siyah savaş atını bana ödünç olarak verin de,

ileride giden bir şövalyeye yetişebileyim." Çiftçi , "Şövalye, rica ederim kusuruma bakmayın, bunu yapamam," dedi; "çünkü bu at, öyle bir adamın atı ki onu size veya herhangi birine ödünç olarak verirsem, o adam beni muhakkak öldürür." Sir Percivale, "Eyvah! Hayatımda hiçbir şey beni, şu şövalyeyi kaybetmek kadar üzmemiştir," dedi. Çiftçi , "Halinize çok acıyorum, efendim," dedi; "size güzel bir at çok yakışacak, fakat eğer bu atı benim elimden zorla almazsanız onu size kendi elimle teslim edemem." Sir Percivale, "Atı sizin elinizden almaya razı değilim," dedi. Böylece birbirlerinden ayrıldılar. Bir ağacın altına oturan Sir Percivale, sonsuz bir kedere kapıldı. Orada oturduğu sırada, çiftçinin götürdüğü siyah ata binmiş olan, tepeden tırnağa kadar silahlı bir şövalye geçti.

V. BÖLÜM

Çiftçinin, atını nasıl geri istediği; Sir Percivale'in beygirinin nasıl öldürüldüğü ve Sir Percivale'in bir ata nasıl sahip olduğu.

O esnada, çiftçi mümkün olduğu kadar çabuk yaklaşarak Sir Percivale'e, siyah ata binmiş olan bir şövalyenin geçip geçmediğini sordu. Sir Percivale, "Evet, hakikaten böyle bir şövalye geçti; niçin soruyorsunuz?" dedi. Çiftçi, "Ah efendim, o atı benim elimden zorla aldı," dedi; "efendim, beni nerede bulursa bulsun, bu yüzden öldürecek." Sir Percivale, "Peki ama, ne yapmamı istiyorsun?" dedi; "yaya kaldığımı pekâlâ görüyorsun; iyi bir atım olsaydı vakit kaybetmeden onu geri getirirdim." Çiftçi , "Efendim, benim beygirimi alın ve elinizden geleni yapın," dedi; "ne olacağını görebilmek için ben de sizi yaya takip edeceğim." Bunun üzerine Sir Percivale, beygire bindi ve mümkün olduğu kadar çabuk ilerledi. Nihayet şövalyeyi görerek, "Şövalye, geri dön," diye bağırdı. Şövalye, geri dönüp mızrağını kaldırdı ve beygirin göğsünün tam ortasına öyle bir darbe indirdi ki hayvan ölüvererek yere yığıldı; Sir Percivale de gayet fena bir tarzda düştü. Bunu yaptıktan sonra, şövalye yoluna devam etti. O zaman Sir Percivale, hiddetinden kudurarak, "Dur! Kötü şövalye! Alçak ve hain şövalye! Geri dön ve benimle yaya savaş," dedi. Şövalye hiç cevap vermeden yoluna devam etti. Sir Percivale, onun geri dönmeyeceğini anlayınca, miğferini ve

kılıcını yere fırlatarak, "Şimdi ben, tam manasıyla lanetlenmiş bir sefilim, yeryüzündeki şövalyelerin en bedbahtıyım," dedi. Sir Percivale'in bu kederi bütün gün devam etti. Hava kararınca, kendisini baygın hissederek yere uzandı ve gece yarısına kadar uyudu. Uyandığı zaman karşısında bir kadın gördü. O kadın, büyük bir hiddetle, "Sir Percivale, burada ne yapıyorsun?" diyordu. Sir Percivale, "Burada ne iyi bir şey, ne de kötü bir şey yapıyorum," diye cevap verdi. Kadın, "Eğer seni çağırdığım zaman,arzumu yerine getireceğini bana temin edersen sana ödünç olarak kendi atımı vereceğim ve bu at, seni istediğin yere götürecek," dedi. Sir Percivale, kadının bu teklifine sevindi ve bütün arzularını yerine getireceğini vaat etti. Kadın, "Öyleyse beni burada bekleyin; gidip size bir at getireceğim," dedi. Kadın, simsiyah bir atla çabucak geri döndü. Sir Percivale bu atı görünce büyüklüğüne ve koşumunun güzelliğine hayran oldu. Bununla beraber korkmayarak, hiç düşünmeyerek atın sırtına atladı. Hayvanı derhal mahmuzlayarak bir ormanda ilerledi; ay pırıl pırıl parlıyordu. Bu at, Sir Percivale'i bir saatten daha az bir zamanda hareket ettiği yerden dört günlük uzaklara götürdü. Nihayet Sir Percivale, gürleyen, fırtınalı bir suyun kenarına vardı; at, bu suya girmek istedi.

VI. BÖLÜM

Atı yüzünden Sir Percivale'in başından geçen büyük tehlikeye ve bir yılan ile bir aslanın savaştığını nasıl gördüğüne dair.

Sir Percivale, suyun kenarına yaklaşıp da dalgaların ne kadar azgın olduğunu görünce bu suyu aşabileceğinden şüphe etti ve alnı üzerinde istavroz çıkardı. O zaman sırtında kimin bulunduğunu anlayan ve hakikatte bir zebani olan at, Sir Percivale'i yere atıp suyun içine daldı; ağlıyor, bağırıyor ve büyük bir ıstırap çekiyordu; su, vücudunu yakıyor gibiydi. Sir Percivale, bu atın, kendisini mahva sürüklemek isteyen bir zebani olduğunu anladı. Kendisini Tanrı'ya emanet ederek, bu nevi kötü şeylerden korunabilmek için İsa'ya dua etti. Böylece bütün gece, gün doğuncaya kadar dua etti. Derken hemen hemen her bir tarafı denizle sarılmış vahşi bir dağda olduğunu gördü. Etrafında vahşi hayvanlar vardı ve kendisini teselli edebilecek hiçbir şey göremiyordu.

Bundan sonra bir vadiye gitti; orada genç bir yılan, genç bir aslanı, boğazından sürükleye sürükleye Sir Percivale'in yanına getirdi. O sırada büyük bir aslan, bağırarak ve kükreyerek, yılanın peşinden geldi. Bunu gören ve hayret içinde kalan Sir Percivale oraya hızla yaklaştı. Aslan, yılana derhal yetişmiş ve onuıla dövüşmeye başlamıştı. Aslan, daha iyi bir hayvan olduğu için Sir Percivale ona yardım etmeyi düşünerek kılıcını çekti, kalkanını kaldırdı ve yılana öyle bir darbe indirdi ki yılan ölüm derecesinde yaralandı. Bunu gören aslan, Sir Percivale'e saldırmak istemedi; bilakis, bir hayvan bir insana karşı ne kadar iyi hareket edebilirse, bu aslan da Sir Percivale'e karşı o kadar iyi davrandı. Bunun farkına varan Sir Percivale, kırık olan kalkanını yere attı; yılanla savaşırken bir hayli kızışmıştı ve rahat nefes alabilmek için miğferini çıkardı. Aslan, bir fino köpeği gibi yaltaklanarak Sir Percivale'in etrafında dört dönüyordu. Sir Percivale, onun boynunu ve yelesini okşayarak, bu hayvanı dost olarak gönderdiği için Tanrı'ya teşekkür etti. Aslan, öğleye doğru küçük yavrusunu alıp, geldiği yere götürdü. O zaman Sir Percivale yapayalnız kaldı. Hikâyede anlatıldığına göre, Sir Percivale, o sırada yeryüzünde Hazreti İsa'ya en çok inanan adamlardan biriydi; zira o devirde Tanrı'ya tam manasıyla inanan pek az insan mevcuttu. Bir adam, bir yabancıyı nasıl kolayca öldürebilirse, kendi babasının canına da aynı şekilde kolayca kıyabilirdi. Sir Percivale, Hazreti İsa'yı düşünerek teselli buldu; kendisini Tanrı'nın hizmetinden hiçbir şeyin ayırmaması, Tanrı'nın daima dürüst bir savaşçısı kalabilmesi için dua etti. Sir Percivale, dua ettikten sonra, aslanın kendisine doğru yaklaştığını ve ayağının dibine yattığını gördü. Böylece bütün gece, Sir Percivale ile aslan, yan yana yattılar. Sir Percivale, uykusunda harikulâde bir rüya gördü: karşısına iki Lady çıkmıştı; bunlardan biri bir yılanın, diğeri de bir aslanın sırtına binmişti; biri genç, diğeri ihtiyardı. Genç olanı, "Sir Percivale, efendim seni selamlıyor," demişti; "silahlanman ve hazırlanman için sana haber gönderiyor; çünkü yarın dünyanın en kuvvetli şövalyesiyle savaşacaksın. Eğer mağlûp olursan, işin içinden, sadece vücudunun herhangi bir uzvunu kaybetmekle kurtulmayacaksın. Şerefin, ilelebet, kıyamet gününe kadar lekeli kalacak." Bunun üzerine Sir Percivale, bu genç kadına, efendisinin ismini sordu. Lady, "O, dünyanın en büyük Lordudur," diyerek ortadan birdenbire kayboluverdi.

VII. BÖLÜM

Sir Percivale'in gördüğü rüyaya, bu rüyanın nasıl tabir edildiğine ve Sir Percivale'in aslanına dair.

O sırada, yılana binmiş olan diğer Lady ilerleyerek, "Sir Percivale, size karşı hiç fenalık etmedim ve sizin bana yaptıklarınızdan şikâyetçiyim,." dedi. Sir Percivale, "Ne size, ne de herhangi bir Lady'ye fenalık yapmadığıma eminim, efendim," dedi. Lady, "Bana niçin fenalık yaptığınızı size anlatayım," dedi: "ben burada, uzun zamandan beri bir yılan besliyordum; bu yılanın da bana büyük hizmeti dokunuyordu; dün kendisine yiyecek ararken, onu siz öldürdünüz. Yılanımı niçin öldürdüğünüzü söyleyin. O aslan sizin değil ki!" Sir Percivale, "O aslanın benim olmadığını pekâlâ biliyorum, efendim," dedi; "fakat yılanı, bir aslan bir yılandan daha iyi huylu olduğu için öldürdüm. Size karşı fena bir harekette bulunduğumu bilmiyordum. Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?" Lady, "Yılanımı öldürmekle işlediğiniz suçu tamir edebilmek için benim hizmetime girmenizi istiyorum," dedi. O zaman Sir Percivale, "Bunu kabul edemem," diye cevap verdi. Lady, "Hazreti İsa'nın takdirine mazhar olduğunuz günden beri, benim hizmetkârımdan başka bir şey değilsiniz," dedi; "bu yüzden, emin olun ki, sizi müdafaasız bir halde her nerede elime geçirebilirsem, vaktiyle hizmetkârım olduğunuzu düşünerek sizi alacağım." Lady, bunları söyledikten sonra, uyuyan Sir Percivale'i bırakarak uzaklaştı. Bu rüya, Sir Percivale'i çok üzmüştü. Sabahleyin uyandı, istavroz çıkardı ve son derece zayıf olduğunu hissetti. Derken denizi gördü; kendisine doğru bir gemi yaklaşıyordu. Sir Percivale, içi dışı beyaz ipekle örtülü olan bu gemiye bindi. Gemide, rahip elbiseli ihtiyar bir adam vardı. Sir Percivale, "Hoş geldiniz, efendim," dedi. İhtiyar adam, "Tanrı sizi korusun," dedi; "nereden geliyorsunuz?" Sir Percivale, "Ben Kral Arthur'un sarayındanım," dedi; "Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biriyim. Mukaddes Kâse'yi arıyorum. Fakat şu sırada çok müşkül bir vaziyete düştüm; bu ıssız yerlerden herhalde hiçbir zaman kurtulamıyacağım." İhtiyar adam, "Böyle endişe etmeyin," dedi; "eğer şövalyelik nizamının gerektirdiği kadar dürüst bir şövalye iseniz, eğer kalbiniz kâfi derecede temizse, sizi hiçbir düşmanınızın öldüremiyeceğinden

emin olmanız lazım." Sir Percivale, "Siz kimsiniz?" dedi. İhtiyar adam, "Ben bir yabancı memleketten sizi teselli etmek için buraya geldim, efendim," dedi. Sir Percivale, "Efendim, bu gece gördüğüm rüyanın mânası nedir?" dedi; ve rüyasını olduğu gibi anlattı. İhtiyar adam "Aslana binmiş kadın, Mukaddes Kilise'nin yeni kanunlarını, yani imanı, ümidi, itikadı ve vaftizi temsil ediyordu," dedi; "öbür kadından daha genç görünmesinin büyük bir sebebi var; çünkü bu kadın, hazreti İsa'nın ıstırap çekişi ve yeniden dirilişi esnasında sana karşı büyük bir sevgi beslediği için yapacağın büyük savaşa hazırlanmanı söylemek için geldi." Sir Percivale, "Kiminle savaşacağım?" dedi. İhtiyar adam, "Dünyanın en büyük şövalyelerinden biriyle," dedi; "o lady'nin söylediği gibi, eğer bu savaşta başarı elde etmezsen vücudunun bir parçasını kaybetmekle kalmıyacaksın. Yılana binen lady, eski nizamı; o yılan ise bir zebaniyi temsil ediyor. O lady'nin hizmetkârını öldürdüğün için seni ayıplamasının hiçbir mânası yok. Öldürdüğün yılan, seni sırtına alıp kayaya götüren şeytanı temsil ediyor. İstavroz işaretini yapar yapmaz onu oracıkta öldürdün, onun kudretine bir son verdin. O Lady, senin af dilemeni ve ona hizmet etmeni istedi; sen de bunu yapmayacağını söyledin. Maksadı seni kandırıp, vaftizini inkâr etmene sebebolmaktı." İhtayar adam bunları söyledikten sonra, sir Percivale'e yola çıkmasını emretti. Sir Percivale, karaya atladı ve gemi ortadan yok oluverdi. Bunun üzerine sir Percivale, kayanın üstüne çıktı ve kendisine hep ahbaplık etmekte olan aslanı buldu. Aslanın sırtını okşadı ve onun dostluğundan büyük bir zevk duydu.

VIII. BÖLÜM

Sir Percivale'in, kendisine doğru ilerliyen bir gemiyi nasıl gördüğü ve gemideki lady'nin, servetinden mahrum edildiğini Sir Percivale'e nasıl anlattığı.

Sir Percivale, öğleye kadar orada kaldıktan sonra, bir geminin, dünyanın sanki bütün rüzgârlariyle sürülüyormuş gibi denizi yara yara geldiğini gördü. Gemi, kayanın yanına yaklaştı. Bunu gören sir Percivale, oraya koştu ve geminin, bir tabuttan daha siyah örtülerle örtülü olduğunu fark etti. Gemide son derece güzel bir lady vardı; ve sir Perci-

vale şimdiye kadar hiç kimsenin bu kadar muhteşem bir tarzda giyindiğini görmemişti. Bu lady, sir Percivale'i görünce, "Sizi bu ıssız yerlere kim getirdi?" dedi. "Herhalde buradan kurtulamayacaksınız, açlıktan ve sefaletten burada öleceksiniz," Sir Percivale, "Genç kız, ben dünyanın en iyi insanının hizmetindeyim," dedi; "Ona hizmet ettiğim müddetçe ölmeme mani olur. Onun kapısına vuran, içeri alınır; ondan bir şey isteyenin arzusu yerine getirilir ve onu arayandan kendini gizlemez." Bunu duyan Lady, "Sir Percivale, benim kim olduğumu biliyor musunuz?" dedi. Sir Percivale, "Evet," dedi. Lady, "İsmimi size kim öğretti?" dedi. Sir Percivale, "Sizi zannettiğinizden çok daha iyi tanıyorum," dedi. Genç kız, "Beyaz kalkanlı kızıl şövalyeyi gördüğüm ıssız ormandan geliyorum," dedi. Sir Percivale, "Ah genç kız, o şövalye ile buluşmayı çok arzu ederdim," dedi. Genç kız, "Efendim, sizi çağırdığım zaman arzumu yerine getireceğinize şövalyeliğe karşı olan imanınız üzerine yemin ederseniz sizi o şövalyenin yanına götürürüm," dedi. Sir Percivale, "Peki, arzunuzu yerine getireceğime söz veriyorum," dedi. Genç kız, "Öyleyse size anlatayım," dedi; "onu ormanda iki şövalyeyi kovalarken gördüm. Bu iki şövalyeyi Mortaise gölüne doğru sürdü. Onlar, canlarını kurtarmak için bu göle daldılar. Kızıl Şövalye de onların peşinden suya girdi. Atı sırsıklam oldu ve ancak büyük kuvveti sayesinde karaya çıkıp kurtulabildi." Sir Percivale, genç kızın anlattıklarına son derece sevindi. Derken genç kız, Sir Percivale'e, son zamanlarda bir şey yiyip yemediğini sordu. Sir Percivale, "Hayır efendim, hemen hemen üç günden beri hiçbir şey yemedim doğrusu," dedi; "fakat biraz evvel burada iyi bir insanla konuştum; o iyi insan, temiz ve dindar sözleriyle beni besledi ve bana büyük bir kuvvet verdi." Genç kız, "Ah şövalye! O adam sadece bol bol laf eden bir sihirbazdan başka bir şey değildir," dedi; "eğer ona itimat ederseniz şerefiniz kati surette lekelenecek, bu kayanın üstünde açlıktan ölecek ve vahşi hayvanlar tarafından parçalanacaksınız. Siz genç ve güzel bir şövalyesiniz ve razı olduğunuz takdirde size yardım ederim." Sir Percivale, "Bana karşı büyük bir iyilik gösteriyorsunuz," dedi; "siz kimsiniz?" Genç kız, "Vaktiyle dünyanın en zengin kadını olan ben, şimdi servetinden mahrum edilen bir Lady'yim," dedi. Sir Percivale, "Size çok acıyorum, genç kız; sizi servetinizden kim mahrum etti?" dedi. Lady, "Efendim, ben, dünyanın en büyük adamıyla oturuyordum," dedi; "bu adam beni

o kadar güzelleştirdi ve cazibemi o kadar arttırdı ki yeryüzünde bir eşim daha yoktu. Bu büyük güzelliğim yüzünden fazla mağrur oldum. Bundan başka onun hoşuna gitmeyen bir söz söyledim. Bu söz üzerine artık yanında kalmama müsaade etmedi, servetimi elimden aldı. Ne bana, ne müşavirlerinden birine, ne de saray erkânına acıdı. Şövalye bunlar başıma geldikten sonra, adamlarından birçoğunu, kendi kendime veya maiyetim vastasıyla elinden aldım, bana hizmet etmelerinin çaresini buldum; çünkü bu adamlara, istediklerini fazlasıyla veriyordum. Böylece hizmetimde bulunanların hepsi, onunla gece gündüz mücadele ediyorlar. Şimdi, gördüğüm her iyi şövalyeyi, her iyi insanı, bana yardımcı olmaya çağırıyorum. Sizin de iyi bir şövalye olduğunuzu biliyorum; yalvarırım size, bana yardım edin. Servetinden mahrum edilmiş bir Lady, sizden yardım istediği zaman, Yuvarlak Masa'ya mensup olduğunuz için yardımınızı ondan esirgememeniz gerekir."

IX. BÖLÜM

Sir Percivale'in, bu Lady'ye yardım edeceğine dair nasıl söz verdiği; Lady'nin, onu nasıl baştan çıkarmak istediği ve şeytanın elinden nasıl kurtulduğu.

Bunun üzerine Sir Percivale, bu Lady'ye elinden geldiği kadar yardım edeceğine söz verdi. Lady onu teşekkür etti. O sırada hava sıcak olduğu için maiyetindeki kadınlardan birini çağırarak, ona, bir çadır kurmasını emretti. Bu kadın, Lady'nin arzusunu yerine getirerek, çakıl taşları üzerine bir çadır kurdu. Lady, "Efendim, hava çok sıcak, şimdi dinlenebilirsiniz," dedi. Sir Percivale, Lady'ye teşekkür etti. Lady, onun miğferini, kalkanını aldı ve Sir Percivale orada uzun zaman uyudu. Uyandığı zaman, Lady'ye, yanında yiyecek bir şey bulunup bulunmadığını sordu. Lady, "Evet, var; istediğiniz kadar yiyebilirsiniz," dedi. Masanın üzerine o kadar bol yiyecek getirildi ki Sir Percivale hayret içinde kaldı; orada aklına gelebilecek her türlü gıda vardı. Bundan başka o çadırda, şimdiye kadar tattığı şarapların en sertini içti. Bu şarap, Sir Percivale'i lüzumundan fazla coşturdu. Yanındaki Lady'ye bakınca, onun, şimdiye kadar gördüğü mahlukların en güzeli olduğunu zannetti. Sir Percivale aşkını ilan etti ve kendini teslim etmesi için Lady'ye

yalvardı. Sir Percivale'in arzusunun gittikçe şiddetlenmesi için, Lady, ona evvela bir hayli nazlandı. Sir Percivale, Lady'nin aşkını elde edebilmek için durmadan yalvarıyordu. Lady, Sir Percivale'in adamakıllı coştuğunu görünce, "Sir Percivale, bugünden itibaren benim sadık hizmetkârım olacağınıza, emrettiğim her şeyi yapacağınıza yemin etmezseniz, arzunuzu tatmin edemeyeceğim," dedi; "bu hususta bana dürüst bir şövalye gibi teminat verebilir misiniz?" Sir Percivale, "Evet, güzel Lady, başım üzerine yemin ediyorum," dedi. Lady, "Peki, artık bana istediğinizi yapabilirsiniz," dedi; "dünyada en çok arzu ettiğim şövalye sizsiniz; bunu da bilmenizi istiyorum." Sir Percivale, aşkını ilan etmek için Lady'nin yanına sokuldu. O sırada, bir talih eseri olarak, yere atılmış olan yalın kılıcını gördü. Kılıcın kabzasında kızıl bir haç ve çarmıha gerilen Hazreti İsa'yı temsil eden küçük bir heykel vardı. O zaman Sir Percivale, şövalyeliğini ve o mübarek adama vaktiyle verdiği sözü düşündü. Alnının üstünde istavroz çıkardı. Bunu yapar yapmaz, çadır altüst oldu ve evvela bir duman, sonra da kara bir bulut şeklini aldı. Bunun üzerine çok korkan Sir Percivale bağırdı.

X. BÖLÜM

Sir Percivale'in ceza olarak, kılıcını kendi kalçasını nasıl sapladığı ve bu Lady'nin şeytan olduğunun nasıl anlaşıldığı.

Sir Percivale, "Sevgili güzel Hazreti İsa," dedi, "şerefimin lekelenmesine müsaade etme! Eğer sen, bana iyilik yapmasaydın, az kalsın mahvolacaktım." O sırada bir gemi gördü. Lady, "Bana ihanet ettin, Sir Percivale," diyerek o gemiye bindi. Avaz avaz bağırarak ve haykırarak rüzgârla kayboldu. Onun geçtiği yerde sular sanki tutuşuyordu. Sir Percivale, büyük bir ıstıraba kapılarak kılıcını çekti; "Mukaddes vücudum bana hakim olmak istiyor, onu cezalandıracağım," dedikten sonra kılıcını kendi kalçasına sapladı. Vücudundan kan fışkırdığı zaman, "Ey sevgili Tanrım, sana karşı işlediğim günaha karşılık, işte kanımı veriyorum," dedi. Bundan sonra Sir Percivale giyinip silahlandı. Kendi kendisine, "Sefil! Az kalsın mahvolacaktın," diye söylendi; "bir daha asla elde edemeyeceğin bir şeyi, bekaretini kaybedecektin; çünkü o bir defa kayboldu mu, bir daha ele geçmez." Sir Percivale, kanayan yara-

sını, gömleğinin bir parçasıyla sardı. Akıbetinden böyle acı acı şikâyet ettiği sırada, bir gün evvel o iyi adamı getiren geminin doğu istikametinden yaklaştığını gördü. O zaman bu asil şövalye, kendi kendisinden o kadar utandı ki bayılıp yere düştü. Kendine gelince, gemiye bitkin bir halde yaklaşıp, o mübarek adamı selamladı. İhtiyar adam, "Sir Percivale, ben gideli beri neler yaptın?" dedi. Sir Percivale, "Efendim burada, bana büyük bir günah işletmek isteyen bir Lady vardı," diyerek, ihtiyar adama her şeyi olduğu gibi anlattı. Mübarek adam, "O kızı tanıyamadınız mı?" dedi. Sir Percivale, "Hayır efendim," dedi; "fakat şerefimi lekelemek için, onu şeytanın gönderdiğine eminim. İhtiyar adam, "Ah iyi kalpli şövalye, sen bir aptalsın!" dedi. "O kadın, bütün zebanilere hükmeden şeytanın, cehennemin hükümdarı olan şeytanın ta kendisidir. Rüyanda gördüğün yılana binmiş olan ihtiyar Lady de o idi." Bunun üzerine Mübarek Adam, Sir Percivale'e, gökyüzünün en nurlu meleklerinden biri olan şeytanın, günahkârlığı yüzünden cennetten nasıl kovulduğunu ve böylece servetinden nasıl mahrum olduğunu anlattı. "İşte, senin savaşacağın şövalye o idi," dedi; "ve eğer Tanrı sana bir lütufta bulunmasaydı, o, seni mağlup edecekti. Artık dikkat et, Sir Percivale, bu sana bir ders olsun." İhtiyar adam, bunları söyledikten sonra ortadan kayboldu. Sir Percivale ise silahlarını alıp gemiye bindi ve oradan uzaklaştı.

Sir Percivale'e dair olan On Dördüncü Kitap burada bitiyor.
Ve şimdi Sir Launcelot'a dair olan On Beşinci Kitap başlıyor.

- IV -

İçindekiler

- IV -

ON BEŞİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Launcelot'un yüz yaşında beyaz gömlekli bir rahibin cesedini küçük bir kilisede nasıl bulduğu. 669

II. BÖLÜM
Bir ölü adama, bu adamı kılıçla kesmenin imkânsızlığına ve ölünün at kılından gömleğini Sir Launcelot'un nasıl aldığına dair. 670

III. BÖLÜM
Sir Launcelot'un gördüğü bir rüyaya ve bu rüyayı bir münzeviye anlatarak ondan nasıl nasihat istediğine dair. 672

IV. BÖLÜM
Münzevinin, Sir Launcelot'un rüyasını nasıl tabir ettiği ve Sir Launcelot'a, Sir Galahad'ın babası olduğunu nasıl söylediği. 673

V. BÖLÜM
Sir Launcelot'un birçok şövalye ile nasıl savaştığı ve nasıl esir düştüğü. . . . 674

VI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, kadına, rüyasını nasıl anlattığı ve bu kadının, rüyayı nasıl tabirettiği. 676

Burada Sir Launcelot'un hikâyesini bırakalım. Ve On Altıncı Kitap'ta Sir Gawaine'den bahsedelim.

ON ALTINCI KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Gawaine'in, Mukaddes Kâse'yi aramaktan az daha nasıl vazgeçeceğine ve gördüğü harikulade rüyaya dair. 678

II. BÖLÜM
Sir Ector'un rüyasına, Sir Gawaine'in kardeş gibi seveceğine yemin ettiği Sir Uwaine les Avoutres ile nasıl savaştığına dair. 679

III. BÖLÜM
Sir Gawaine ile Sir Ector'un günah çıkarmak için bir münzevinin oturduğu yere nasıl geldikleri ve münzeviye rüyalarını nasıl anlattıkları. 681

IV. BÖLÜM
Münzevi Nacien'in, Sir Ector'un ve Sir Gawaine'in rüyalarını nasıl tabir ettiği. 683

V. BÖLÜM
Münzevi Nacien'in, Sir Gawaine'e verdiği iyi nasihatlere dair. 684

VI. BÖLÜM
Sir Bors'un bir münzevi ile karşılaşarak ona nasıl günah çıkarttığına; ve bu günahın kefaretini ödeyebilmek için dinlediği nasihatlere dair. 685

VII. BÖLÜM
Sir Bors'un, bir Lady'nin yanında nasıl misafir kaldığı ve bu Lady'nin topraklarını korumak için bir şövalyeye karşı savaşma vazifesini nasıl üstlendiği .. 687

VIII. BÖLÜM
Sir Bors'un o gece gördüğü bir rüyaya ve düşmanıyla savaşıp onu nasıl mağlup ettiğine dair. 688

IX. BÖLÜM
Lady'nin, Sir Bors'un savaşı sayesinde topraklarını nasıl elde ettiğine; yola çıkan Sir Bors'un, esir düşen ve dikenlerle dövülen Sir Lionel ile nasıl karşılaştığına; ve şerefi lekelenmek üzere olan bir genç kıza dair. 690

X. BÖLÜM
Sir Bors'un, kardeşini kurtarmaktan vazgeçerek, genç kızın imdadına nasıl yetiştiği ve Sir Bors'a, Lionel'in öldürüldüğünü nasıl söyledikleri. 691

XI. BÖLÜM
Sir Bors'un, gördüğü rüyayı bir rahibe nasıl anlattığına ve rahibin, Sir Bors'a verdiği nasihate dair 693

XII. BÖLÜM
Şeytan, kadın kıyafetine girerek Sir Bors'u nasıl baştan çıkarmak istedi ve Sir Bors, Tanrı'nın yardımıyla nasıl kurtuldu? 694

XIII. BÖLÜM
Bir başrahibin, Sir Bors ile görüştüğü mukaddes mevzulara ve bu başrahibin, Sir Bors'a nasıl nasihat ettiğine dair. 696

XIV. BÖLÜM
Sir Bors'un, kardeşi Sir Lionel ile nasıl karşılaştığı ve Sir Lionel'in, Sir Bors'u nasıl öldürmek istediği 697

XV. BÖLÜM
Sir Bors'u kurtarmak için Sir Colgrevance'ın, Sir Lionel ile nasıl savaştığı ve münzevinin nasıl öldürüldüğü. 699

XVI. BÖLÜM
Sir Lionel'in, Sir Colgrevance'ı öldürdükten sonra Sir Bors'u da nasıl öldürmek istediği. 700

XVII. BÖLÜM
Bir sesin, Sir Bors'a, Sir Lionel'e dokunmamasını nasıl emrettiğine ve iki kardeşin arasına giren bir buluta dair. 701

Sir Gawaine'e, Ector de Maris'e, Sir Bors de Ganis'e ve Sir Percivale'e dair olan On Altıntı Kitap böylece biter.

Ve şimdi, asil şövalye Sir Galahad'a dair olan On Yedinci Kitap başlıyor.

ON YEDİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Galahad'ın bir mızrak oyunu müsabakasında nasıl savaştığı ve Sir Gawaine ile Sir Ector de Maris'in onu nasıl tanıdıkları. 703

II. BÖLÜM
Sir Galahad'ın bir genç kızla yolculuk ederek, Sir Bors ile Sir Percivale'in bindiği gemiye nasıl geldiği. 705

III. BÖLÜM
Sir Galahad'ın gemiye nasıl bindiğine; orada bulunan güzel bir yatak ile diğer harikulade şeylere ve bir kılıca dair. 706

IV. BÖLÜM
Kılıcın ve kının harikalarına dair. 708

V. BÖLÜM
Kral Pelles'in, kılıcı çektiği için iki bacağından birden asıl yaralandığına ve diğer harikulade hikâyelere dair. 710

VI. BÖLÜM
Süleyman'ın, karısının tavsiyesi üzerine Davud'un kılıcını nasıl aldığına ve diğer harikulade hadiselere dair. 711

VII. BÖLÜM
Kral Süleyman ile karısına dair harikulade bir hikâye. 713

VIII. BÖLÜM
Galahad ile arkadaşlarının bir şatoya giderek nasıl savaştıklarına, düşmanlarını nasıl öldürdüklerine ve diğer meselelere dair. 714

IX. BÖLÜM
Üç şövalye ile Percivale'in kız kardeşinin ıssız bir ormana nasıl vardıklarına; bir geyiğe, dört aslana ve diğer şeylere dair. 716

X. BÖLÜM
Galahad ile arkadaşlarından, garip bir âdete uymaları nasıl istendi; Galahad ile arkadaşları bu âdete uymayı reddederek nasıl savaştılar ve birçok şövalyeyi nasıl öldürdüler. 718

XI. BÖLÜM
Sir Percivale'in kız kardeşinin bir Lady'yi iyileştirmek için bir kâse dolusu kan vererek nasıl öldüğü ve cesedinin bir gemiye nasıl konulduğu. 719

XII. BÖLÜM
Galahad ile Percivale'in, bir şatoda, kan kaybederek ölen birçok genç kızın mezarını nasıl buldukları. 721

XIII. BÖLÜM
Sir Percivale'in ölen kız kardeşinin bulunduğu gemiye Sir Launcelot'un nasıl bindiği ve oğlu Sir Galahad ile nasıl karşılaştığı 722

XIV. BÖLÜM
Bir şövalyenin, Sir Galahad'a bir at getirerek, ona babası Launcelot'tan ayrılmasını nasıl söylediği. 724

XV. BÖLÜM
Mukaddes Kâse'nin bulunduğu odanın önüne Sir Launcelot'un nasıl geldiği 725

XVI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un yirmi dört gün, yirmi dört gece ölü bir insan gibi nasıl yattığına ve muhtelif meselelere dair. 726

XVII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un Logris ülkesine nasıl geri döndüğüne ve yolda başından geçen maceralara dair. 729

XVIII. BÖLÜM
Galahad'ın, Kral Mordrains'in yanına nasıl gittiğine ve diğer meseleler ile bazı maceralara dair. 730

XIX. BÖLÜM
Sir Percivale'in ve Sir Bors'un Sir Galahad ile nasıl karşılaştıkları, Carbonek Şatosu'na nasıl vardıkları ve diğer hadiseler. 731

XX. BÖLÜM
Galahad ile arkadaşlarının Mukaddes Kâse'den nasıl gıda aldıklarına, Tanrı'nın onlara nasıl göründüğüne ve diğer meselelere dair. 733

XXI. BÖLÜM
Galahad'ın, mızraktan damlayan kanı ile Sakat Kral'ın vücudunu nasıl ovduğu ve diğer maceralar. 735

XXII. BÖLÜM
Şövalyeler hapisteyken, Mukaddes Kâse'nin onlara nasıl gıda verdiği ve Galahad'ın nasıl Kral yapıldığı. 737

XXIII. BÖLÜM
Galahad'ın ölümü üzerine Percivale ile Bors'un nasıl ıstırap çektiklerine, Percivale'in nasıl öldüğüne ve diğer meselelere dair. 738

Dünyanın en doğru ve en kutsal hikâyelerinden biri diye kaydedilen ve Fransızcadan İngilizceye kısaltılmış bir şekilde tercüme edilerek On Yedinci Kitap'ta anlatılan Mukaddes Kâse'nin hikâyesi böylece biter. Ve burada On Sekizinci Kitap başlar.

ON SEKİZİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Mukaddes Kâse maceraları başarı ile sona erdiği için Kral Arthur ile Kraliçe'nin nasıl sevindikleri; ve Sir Launcelot'un eski aşkına yeniden nasıl kapıldığı. 740

II. BÖLÜM
Kraliçe'nin, Sir Launcelot'a saraydan çekilmesini nasıl emrettiğine ve Sir Launcelot'un bu yüzden duyduğu büyük ıstıraba dair. 742

III. BÖLÜM
Kraliçe'nin verdiği ziyafette bir şövalyenin nasıl zehirlendiği ve Sir Mador'un, Kraliçe'yi nasıl itham ettiği. 743

IV. BÖLÜM
Sir Mador'un, Kraliçe'yi, hıyanet suçuyla nasıl itham ettiği ve Kraliçe uğruna savaşmayı evvela hiçbir şövalyenin nasıl istemediği. 744

V. BÖLÜM
Kraliçe'nin, savaşması için Sir Bors'a nasıl ricada bulunduğu, Sir Bors'un, savaşmayı bir şartla nasıl kabul ettiği ve bu hadiseyi Sir Launcelot'a nasıl haber verdiği. 746

VI. BÖLÜM
Kararlaştırılan günde, Sir Bors'un Kraliçe'yi müdafaa etmek için savaşmaya nasıl hazırlandığı ve tam savaşacağı sırada yerini başka bir şövalyenin nasıl aldığı. 748

VII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kraliçe'yi müdafaa etmek için Sir Mador ile nasıl savaştığı ve Sir Mador'u mağlup ederek, Kraliçe'yi suç işlemiş olmaktan nasıl kurtardığı. 750

VIII. BÖLÜM
Göl Perisi sayesinde hakikatin nasıl meydana çıktığına ve muhtelif meselelere dair. 751

IX. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Astolat'a nasıl gittiği ve bir genç kızın arzusu üzerine, miğferine bir elbisenin kol kısmını nasıl taktığı. 754

X. BÖLÜM
Winchester'deki mızrak oyunu müsabakasının nasıl başladığına, bu müsabakaya hangi şövalyelerin katıldığına ve diğer bazı şeylere dair. 756

XI. BÖLÜM
Sir Launcelot ile Sir Lavaine'in, Kral Arthur'un sarayını temsil eden şövalyelere karşı gelerek, savaş meydanına nasıl girdikleri ve Sir Launcelot'un nasıl yaralandığı. 757

XII. BÖLÜM
Sir Launcelot ile Sir Lavaine'nin savaş meydanını nasıl terk ettiklerine ve Launcelot'un tehlikeli vaziyetine dair. 759

XIII. BÖLÜM
Yarasının iyileşmesi için Launcelot'un bir münzevinin yanına nasıl götürüldüğüne ve diğer meselelere dair. 761

XIV. BÖLÜM
Sir Gawaine'in, Astolat Şatosu'nun sahibinin yanında misafir kalarak, kırmızı elbise kolunu taşıyan şövalyenin Sir Launcelot olduğunu nasıl öğrendiği. . 764

XV. BÖLÜM
Launcelot'un yaralanması yüzünden Sir Bors'un çektiği ıstırap ve elbise kolunu üstünde taşıdığı için Kraliçe'nin .Sir Launcelot'a karşı duyduğu hiddet. 765

XVI. BÖLÜM
Sir Bors'un, Sir Launcelot'u arayıp onu ınünzevinin evinde nasıl bulduğuna ve nasıl ıstırap çektiklerine dair. 767

XVII. BÖLÜM
Savaşacak halde olup olmadığını denemek için Sir Launcelot'un nasıl silahlandığı ve yarasının yeniden nasıl açıldığı. 769

XVIII. BÖLÜM
Sir Bors'un, geri dönerek Sir Launcelot hakkında nasıl haber verdiğine; mızrak oyunu ınübakasına ve mükâfatı kimin kazandığına dair. 771

XIX. BÖLÜM
Astolat'taki güzel genç kızın, Sir Launcelot'un gideceği sırada çektiği büyük ıstırap ve Sir Launcelot'a duyduğu aşk yüzünden nasıl öldüğü. 773

XX. BÖLÜM
Astolat'taki genç kızın cesedinin Kral Arthur'un önüne nasıl geldiği, genç kızın cenaze merasiminin nasıl yapıldığı ve onun ruhu için edilecek duaların pararısını, Sir Launcelot'un nasıl verdiği. 775

XXI. BÖLÜM
Milat yortusunda yapılan büyük mızrak oyunu müsabakalarına, Kral Arthur'un tertip ettiği büyük mızrak oyunu müsabakasına ve Sir Launcelot'a dair. 777

XXII. BÖLÜM
Bir Lady tarafından yaralanan Sir Launcelot'un bir münzevinin yanına nasıl gittiğine ve diğer meselelere dair. 779

XXIII. BÖLÜM
Mızrak oyunu müsabakasında Sir Launcelot'un ve diğer şövalyelerin nasıl hareket ettikleri. 780

XXIV. BÖLÜM
Mızrak oyunu müsabakasının cereyan ettiği savaş meydanındaki çarpışmaya hayran kalan Kral Arthur'un, gelip Sir Launcelot'u nasıl bulduğu. 783

XXV. BÖLÜM
Hakiki aşkın, yaza nasıl benzetildiği. 785

On Sekizinci Kitap biter ve burada On Dokuzuncu Kitap başlar.

ON DOKUZUNCU KİTAP

I. BÖLÜM
Kraliçe Guenever'in, Yuvarlak Masa'nın yeşil elbiseler giyen bazı şövalyeleriyle mayıs ayını kutlamak için gezintiye nasıl çıktığı. 787

II. BÖLÜM
Sir Meliagrance'ın, Kraliçe'yi ve savaşırken fena helde yaralanan bütün şövalyeleri nasıl esir aldığı. 788

III. BÖLÜM
Kraliçe'nin kaçırıldığını Sir Launcelot'un nasıl duyduğu ve Sir Meliagrance'ın Sir Launcelot'a nasıl pusu kurduğu. 790

IV. BÖLÜM
Sir Launcelot'un atının nasıl öldürüldüğü ve Kraliçe'yi kurtarmak için Sir Launcelot'un bir yük arabasına nasıl bindiği. 791

V. BÖLÜM
Sir Meliagrance'ın Kraliçe'den nasıl af dilediği; Kraliçe'nin Sir Launcelot'u nasıl yatıştırdığı ve diğer meseleler. 793

VI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, o gece Kraliçe'nin yanına nasıl gittiği ve Sir Meliagrance'ın Kraliçe'yi hıyanetle nasıl itham ettiği. 795

VII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kraliçe namına cevap vererek Sir Meliagrance ile nasıl savaştığı ve bir tuzağa nasıl düştüğü. 797

VIII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, bir Lady tarafından hapisten nasıl kurtarıldığı, beyaz bir ata binerek, sözünü tutmak için nasıl geldiği. 799

IX. BÖLÜM
Sir Meliagrance'ın savaş meydanında beklediği sırada Sir Launcelot'un nasıl geldiği ve savaşmaya nasıl hazırlandığı. 800

X. BÖLÜM
Sir Urre'ın, yaralarının kapanması için Arthur'un sarayına nasıl geldiği ve Kral Arthur'un onun yaralarına nasıl dokunmak istediği. 803

XI. BÖLÜM
Evvela Kral Arthur'un, sonra Yuvarlak Masa'nın birçok şövalyelerinin Sir Urre'ın yaralarına nasıl dokundukları. 804

XII. BÖLÜM
Kral Arthur'un, Sir Launcelot'a, Sir Urre'ın yaralarına dokunmasını nasıl emrettiği; Sir Urre'ın derhal nasıl iyileştiği ve herkesin Tanrı'ya nasıl şükrettiği. 808

XIII. BÖLÜM
Yüz şövalyenin, diğer yüz şövalyeye karşı nasıl cephe aldığına ve başka meselelere dair. 810

On Dokuzuncu Kitap burada biter ve şimdi, Kral Arthur'un ölümünün son derece acıklı hikâyesini anlatan Yirminci Kitap başlar.

YİRMİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Launcelot ile Kraliçe Guenever arasındaki aşkı ifşa etmesi için Sir Agravaine ile Sir Mordred'in, Sir Gawaine ile nasıl uğraştıkları. 811

II. BÖLÜM
Sir Agravaine'in, Sir Launcelot ile Kraliçe'nin aşkını Kral Arthur'a nasıl bildirdiği ve Kral Arthur'un, Sir Launcelot'u yakalamaları için onlara nasıl izin verdiği. 813

III. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kraliçe'nin odasında nasıl görüldüğü ve Sir Agravaine ile Sir Mordred'in, on iki şövalye ile beraber onu öldürmek için nasıl geldikleri. 814

IV. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Sir Colgrevance'ı öldürdükten sonra onun zırhını giyerek Sir Agravaine ile on iki arkadaşını nasıl öldürdüğü. 816

V. BÖLÜM
Sir Launcelot, Sir Bors'un yanına giderek, yaptıklarını, başından geçen macerayı ve ne şekilde kurtulduğunu nasıl anlattı. 817

VI. BÖLÜM
Kraliçe'yi kurtarmak için Sir Launcelot ile arkadaşlarının verdiği karara dair. 820

VII. BÖLÜM
Sir Mordred'in acele acele Kral'ın yanına giderek, çıkan kavgayı ve Sir Agravaine ile diğer şövalyelerin ölümünü ona nasıl anlattığı. 822

VIII. BÖLÜM
Sir Launcelot ile akrabalarının, Kraliçe'yi ateşten nasıl kurtardıkları ve Sir Launcelot'un birçok şövalyeleri nasıl öldürdüğü. 824

IX. BÖLÜM
Kral Arthur'un, yeğenleriyle diğer birçok iyi şövalyenin ölümü yüzünden ve Kraliçe'yi düşünerek nasıl ıstırap çektiği ve halinden nasıl şikâyet ettiği. .. 825

X. BÖLÜM
Kral Arthur'un, Sir Gawaine'in arzusu üzerine Sir Launcelot'a karşı savaşmaya karar vererek, Sir Launcelot'un Joyous Gard isimli şatosunu nasıl kuşatma altına aldığı. 827

XI. BÖLÜM
Kral Arthur ile Sir Launcelot'un nasıl konuştukları ve Kral Arthur'un Sir Launcelot'u nasıl azarladığı. 829

XII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un yeğenleriyle akrabalarının, gidip savaşması için onu nasıl tahrik ettikleri ve savaşa nasıl hazırladıkları. 831

XIII. BÖLÜM
Sir Gawaine'in, mızrağı ile Sir Lionel'ı yere nasıl serdiği ve Sir Launcelot'un, Kral Arthur'u ata nasıl bindirdiği. 833

XIV. BÖLÜM
Sulh yapılması için Papa'nın, fermanlarını nasıl gönderdiği ve Sir Launcelot'un Kraliçe'yi, Kral Arthur'un yanına nasıl götürdüğü. 835

XV. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kraliçe'yi Kral'a nasıl teslim ettiğine ve Sir Gawaine'in Sir Launcelot ile ne tarzda konuştuğuna dair. 837

XVI. BÖLÜM
Sir Gawaine ile Sir Launcelot'un konuşmalarına ve o sırada söylenilen diğer birçok sözlere dair. 838

XVII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un Kral'dan ayrıldıktan sonra Joyous Gard'ı terk ederek denize doğru nasıl ilerlediği ve hangi şövalyelerin onunla beraber gittiği. 840

XVIII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un denizi nasıl aştığı ve kendisine refakat eden şövalyelerin her birini nasıl büyük bir Lord yaptığı. 843

XIX. BÖLÜM
Kral Arthur ile Sir Gawaine, denizi aşarak Sir Launcelot ile savaşmak için büyük bir orduyu nasıl hazırladı. 844

XX. BÖLÜM
Sir Gawaine'in, Sir Launcelot'a gönderdiği haber; Kral Arthur'un Benwick'i kuşatması ve diğer meseleler. 846

XXI. BÖLÜM
Sir Gawaine ile Sir Launcelot'un nasıl savaştıkları ve Sir Gawaine'in nasıl mağlup olup yaralandığı. 849

XXII. BÖLÜM
Bu savaş yüzünden Kral Arthur'un duyduğu ıstıraba ve Sir Gawaine'in gene müşkül vaziyete düştüğü diğer bir savaşa dair. 850

Yirmi Birinci Kitap burada başlar.

YİRMİ BİRİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM
Sir Mordred'in İngiltere Kralı olmaya kalkışması ve dayısının karısı olan Kraliçe ile evlenmeye niyetlenmesi. 853

II. BÖLÜM
Kral Arthur'un, bu haberleri aldıktan sonra Dover'e dönüp karaya ayak basar basmaz Sir Mordred ile nasıl karşılaştığına ve Sir Gawaine'in ölümüne dair. 855

III. BÖLÜM
Sir Gawaine'nin hayaletinin Kral Arthur'a görünerek, o gün savaşmaması hususunda Kral'ı nasıl uyardığı. 857

IV. BÖLÜM
Mordred'in öldürüldüğü ve Arthur'un ölüm derecesinde yaralandığı muharebe, tesadüfen, bir engerek yılanı yüzünden nasıl başladı. 859

V. BÖLÜM
Kral Arthur'un, Excalibur isimli kılıcının suya atılmasını nasıl emrettiği ve kayıktaki Lady'lere nasıl teslim edildiği. 862

VI. BÖLÜM
Sir Bedivere'in ertesi sabah, Kral Arthur'un bir münzevinin evinde nasıl ölü bulduğu ve Sir Bedivere'in münzevinin yanında nasıl kaldığı. 864

VII. BÖLÜM
Kral Arthur'un ölümü hakkında bazı kimselerin düşüncesi ve Kraliçe Guenever'in Almesbury'de nasıl rahibe olduğu. 865

VIII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kral Arthur ile Sir Gawaine'in ölümünü ve diğer hadiseleri duyunca, İngiltere'ye nasıl geldiği. 866

IX. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Kraliçe Guenever'i aramak için nasıl yola çıktığı ve onu Almesbury'de nasıl bulduğu. 868

X. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, Canterbury Başpiskoposu'nun bulunduğu manastıra nasıl geldiği ve rahip elbisesini nasıl giydiği. 869

XI. BÖLÜM
Sir Launcelot'un, yedi arkadaşıyla Almesbury'ye giderek orada Kraliçe Guenever'i nasıl ölü bulduğu ve Kraliçe'nin cenazesini Galstonbury'ye nasıl getirdikleri. 871

XII. BÖLÜM
Sir Launcelot'un hastalanmaya başlayıp nasıl öldüğü ve cesedinin gömülmek üzere Joyous Gard'a nasıl götürüldüğü. 873

XIII. BÖLÜM
Sir Ector'un, kardeşi Sir Launcelot'u nasıl ölü bulduğuna, Arthur'dan sonra Constantine'in nasıl hüküm sürdüğü ve bu kitabın sonuna dair. 874

İsmi LE MORT D'ARTHUR olan bu asil ve neşeli kitap böyle biter. Bu kitap evvelce bahsedilen Kral Arthur'un doğumuna, hayatına ve hareketlerine; Yuvarlak Masa'nın asil şövalyelerinin harikulade maceralarıyla serüvenlerine, Mukaddes Kâse'nin nasıl elde edildiğine ve nihayet hepsinin hazin ölümüne ve dünyadan nasıl çekilip gittiklerine dairdir. Bu kitap evvelce söylediğimiz gibi, şövalye olan Sir Thomas Malory tarafından İngilizceye çevrilmiş, Benim tarafımdan Yirmi Bir Kitap ve ayrı ayrı fasıllara ayrılarak neşredilmiştir. Kitabın basılması, Westminster Abbey'de Milattan sonra MCCCCLXXXV senesinde, Temmuz ayının son gününde bitmiştir.

CAXTON ME FIERI FECIT

ON BEŞİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Sir Launcelot'un yüz yaşında beyaz gömlekli bir rahibin cesedini küçük bir kilisede nasıl bulduğu.

Münzevi, Sir Launcelot'u üç gün alıkoyduktan sonra, ona bir at, bir miğfer ve bir kılıç temin etti. Sir Launcelot öğleye doğru yola çıktı. Yolculuğu esnasında küçük bir ev gördü; küçük evin yanında da küçük bir kilise vardı. Kilisenin yanında, tepeden tırnağa kadar muhteşem bir tarzda beyazlara bürünmüş ihtiyar bir adam gördü. Sir Launcelot, ona, "Tanrı sizi korusun," dedi. Mübarek adam, "Tanrı sizi de koruyup, iyi bir şövalye yapsın," dedi. Sir Launcelot, atından inip küçük kiliseye girdi. Orada, son derece güzel kumaştan yapılmış beyaz gömlekli ihtiyar bir adamın cesedini buldu. Mübarek adam, "Bu ölü, gördüğünüz şu gömleği artık sırtında taşımamalı," dedi; "çünkü bu gömleği giyerken, mensup olduğu dini müessesenin nizamına sadık kalmadı. Yüz seneden fazla rahiplik etti." Bunun üzerine o mübarek adam ile Sir Launcelot, küçük kiliseye girdiler. Mübarek adam, dini elbisesini giydi ve eline bir kitap alarak büyüler yapmaya başladı. O sırada iğrenç bir şekil gördüler. Bu şekil, öyle korkunçtu ki, bir adam ne kadar katı yürekli, ne kadar cüretkâr olursa olsun, ondan çekinmeye mahkumdu. Bu şeytan, "Benimle çok uğraştın; şimdi söyle, benden ne istiyorsun?" dedi. O mübarek adam, "Arkadaşımın nasıl öldüğünü; ruhunun cehenneme mi, yoksa cennete mi gittiğini öğrenmek istiyorum," dedi. Şeytan, korkunç bir sesle, "Onun ruhu cehenneme gitmedi, cennete gitti," dedi. Mübarek adam, "Nasıl olur?" dedi; "bana kalırsa o, iyi bir tarzda yaşamadı. Sırtına hiçbir şey giymemesi lazımken, yeminini bozarak bir gömlek giydi. Verdiğimiz yeminlere sadık kalmayanlar suç işlemiş

sayılırlar." Şeytan, "Hayır, öyle değil," dedi; "burada yatan adam çok büyük bir aileden geliyor. Vale Kontu ismini taşıyan bir Lord, bu adamın Aguarus isimli yeğeniyle şiddetle savaştı. Aguarus, Kont'un daha kudretli olduğunu anlayınca, gördüğümüz gibi, şurada ölmüş yatan amcasından nasihat istemeye gitti. Amcası, kudretli Kont'a karşı yeğenini koruyabilmek için müsaade alarak manastırını terk etti. Şurada ölmüş yatan adam, aklı ve cesareti sayesinde büyük işler başardı; Kont'u ve üç Lordunu esir aldı."

II. BÖLÜM

Bir ölü adama, bu adamı kılıçla kesmenin imkânsızlığına ve ölünün at kılından gömleğini Sir Launcelot'un nasıl aldığına dair.

"O zaman bu Kont ile Aguarus arasındaki savaş sona erdi; ve Aguarus'a, Kont'un artık kendisine karşı mücadele etmeyeceğine dair kati teminat verildi. Derken şimdi şurada ölmüş yatan adam, manastırına döndü. O zaman Kont, iki yeğeninin, bu adamdan intikam almasını temin etti. Günün birinde Kontun yeğenleri gelip bu adamın dini ayin ile meşgul olduğunu gördüler. Ayin bitinceye kadar bekledikten sonra üstüne hücum ettiler ve onu öldürmek için kılıçlarını çektiler. Fakat kılıçlarının, onun vücuduna saplanması, bir çelik parçasına saplanması kadar imkânsızdı; çünkü hizmet ettiği ulu Tanrı, onu koruyordu. Bunun üzerine Kont'un yeğenleri, büyük bir ateş yaktılar ve rahibin sırtından, at kılından yapılmış gömleğine kadar bütün elbiselerini çıkardılar. Şimdi ölmüş olan bu münzevi, onlara, 'Beni yakabileceğinizi mi sanıyorsunuz?' dedi. 'Beni de, sırtımda taşıdığım bir iplik parçasını da mahvetmek kudretine sahip değilsiniz.' Kont'un yeğenlerinden biri, 'Öyle mi? Hele bir deneyelim,' dedi. Bunun üzerine münzeviyi soydular, sırtına bu gömleği giydirerek onu ateşe attılar. Bütün gece, gün doğuncaya kadar bu ateşin içinde kaldığı halde ölmedi. Ertesi sabah geldiğim zaman onu ölü buldum; fakat ne sırtındaki gömlek, ne de derisi yanmıştı. Onu, büyük bir korku duyarak ateşten çıkardım ve gördüğünüz gibi şuraya bıraktım. Size hakikati söyledim, şimdi müsaade edin de gideyim." Bunun üzerine o şeytan, büyük bir fırtına gürültüsü içinde kayboldu. İhtiyar ile Sir Launcelot da kendilerini daha mesut hissettiler. Sir

Launcelot, o gece ihtiyar adamın yanında kaldı. İhtiyar adam, "Siz Sir Launcelot du Lake değil misiniz, efendim?" dedi. Sir Launcelot, "Evet efendim, Sir Launcelot du Lake'im," dedi. İhtiyar adam, "Bu memlekette ne arıyorsunuz?" dedi. Sir Launcelot, "Mukaddes Kâse'yi arıyorum," dedi. İhtiyar adam, "Onu arayabilirsiniz ama, Mukaddes Kâse şimdi burada olsa bile, onu görebilmek kudretinden mahrumsunuz," dedi; "kör bir adam, parlak bir kılıcı nasıl göremezse, sizin de Mukaddes Kâse'yi görebilmeniz imkânsızdır. Buna günahınız sebep oluyor. Eğer o günahınız olmasaydı, yeryüzünde yaşayanlar arasında, bu macerada en çok başarı elde edebilecek adam sizdiniz." Bu sözleri duyan Sir Launcelot ağlamaya başladı. Mübarek adam, "Mukaddes Kâse'yi aramaya başladığınızdan beri hiç günah çıkardınız mı?" dedi. Sir Launcelot, "Evet efendim," dedi. Ertesi gün, mübarek adam sabah ayinini yaptıktan sonra, ölüyü gömdüler. Sir Launcelot, "Peder, şimdi ne yapayım?" dedi. Mübarek adam, "Bu rahibin at kılından yapılmış gömleğini alıp teninize giymenizi istiyorum," dedi; "size bunun çok iyi tesiri olacak." Sir Launcelot, "İstediğinizi yapacağım efendim," dedi. İhtiyar adam, "Bundan başka, size emrediyorum, Mukaddes Kâse'yi aradığınız müddetçe ne et yiyeceksiniz, ne de şarap içeceksiniz ve eğer mümkünse her gün dini ayinde bulunacaksınız," dedi. Sir Launcelot, at kılından yapılmış gömleği giydi ve akşamüzeri yola çıktı. Bir ormanda ilerlerken beyaz bir gezinti atına binmiş olan bir Lady ile karşılaştı. Bu Lady, Sir Launcelot'a, "Şövalye, nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. Sir Launcelot, "Nereye gittiğimi kendim de bilmiyorum, genç kız; talihin beni götürdüğü yere," dedi. Lady, "Ah Sir Launcelot, hangi maceranın peşinde olduğunuzu biliyorum," dedi; "aradığınız şeye, evvelce şimdikinden çok daha fazla yaklaşmıştınız. Bununla beraber, aradığınız şeyi, henüz görmediğiniz kadar açık bir şekilde göreceksiniz. Bu sözlerimin ne demek olduğunu yakında anlayacaksınız." Sir Launcelot bunun üzerine Lady'ye, geceyi nerede geçirebileceğini sordu. Lady, "Böyle bir yeri, ne bugün, ne de bu gece bulabileceksiniz," dedi; "fakat yarın hem sığınmak için rahat bir yer bulacaksınız, hem de şüpheleriniz dağılarak feraha kavuşacaksınız." Bunun üzerine Sir Launcelot, o Lady'yi Tanrı'ya emanet ederek yola çıktı ve bir haça rastlayıncaya kadar ilerledi. O gece haçın yanında misafir kalmaya karar verdi.

III. BÖLÜM

Sir Launcelot'un gördüğü bir rüyaya ve bu rüyayı bir münzeviye anlatarak ondan nasıl nasihat istediğine dair.

Sir Launcelot, otlaması için atını çayıra koyu verdi; miğferini ve kalkanını çıkardı; haç önünde, bir daha büyük bir günah işlemeyeceğine dair dualar etti. Bundan sonra uyumak için yere uzandı. Uyur uyumaz bir rüya gördü. Rüyasında, karşısına yolunu yıldızlar sayesinde bulan bir adam dikildi. Başında altın bir taç vardı ve arkasından yedi Kral ile iki şövalye geliyordu. Bunların hepsi diz çöktüler, ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak haça tapındılar. Hepsi, "Sevgili güzel Tanrı, gel bizi ziyaret et, hepimize hak ettiğimiz şeyi bağışla," dediler. Bunun üzerine Launcelot gökyüzüne baktı; bulutların açıldığını, ihtiyar bir adamın birçok melekle beraber yeryüzüne indiğini ve aralarına geldiğini zannetti. Bu ihtiyar adam, orada bulunanların her birini ayrı ayrı takdis etti; onların, kendi hizmetkârı ve aynı zamanda iyi, dürüst şövalyeler olduklarını söyledi. İhtiyar adam, bu sözlerden sonra, orada bulunan şövalyelerden birine yaklaşarak, "Senin hakkında beslediğim bütün ümitlerim boşa çıktı," dedi; "zira bana karşı sadece bir asker gibi hareket ettin; boş bir gurura kapılarak, benim hoşuma gitmekten fazla, dünyanın gözüne hoş görünmek için iyi bir gayesi olmayan savaşlara atıldın. İşte bunun için eğer hazinemi bana teslim etmezsen mahvolacaksın." Sir Launcelot haçın yanında yatarken bu rüyayı gördü. Ertesi sabah atına bindi ve öğleye kadar yoluna devam ettikten sonra, bir tesadüf eseri olarak bir şövalye ile karşılaştı. Bu şövalye, Mukaddes Kâse göründüğü sırada haçın önünde uyuyan Sir Launcelot'un atını, miğferini ve kılıcını alan şövalyenin ta kendisiydi. Sir Launcelot onu görünce, ayrıca nezaket göstermeden selam vererek, yüksek sesle, "Şövalye, bana karşı büyük bir fenalık yaptığın için kendini koru," diye bağırdı. İkisi de mızraklarını kaldırdılar. Sir Launcelot, bu şövalyenin üstüne öyle bir şiddetle atıldı ki atı ile beraber yere yuvarlanan adamın az kalsın boynu kırılacaktı. Bunun üzerine Sir Launcelot, eskiden kendisinin olan bu atı aldı. Şövalyenin asıl malı olan fakat kendisinin bindiği atı da bir ağaca bağladı. Şövalyenin kendine gelip ayağa kalktığı zaman onu bulabilmesini istiyordu.

Bundan sonra Sir Launcelot, hava kararıncaya kadar yoluna devam etti. Bir tesadüf eseri olarak bir münzevi ile karşılaştı. Sir Launcelot ile münzevi selamlaştılar. Sir Launcelot, atının rahat etmesi için elinden geleni yaparak bütün geceyi bu mübarek adamın yanında geçirdi. Münzevi, Sir Launcelot'a, "Siz nerelisiniz?" dedi. Sir Launcelot, "Arthur'un sarayından geliyorum, efendim," dedi; "ismim Sir Launcelot du Lake'tir. Mukaddes Kâse'yi aramakla meşgulüm; onun için rica ederim size, haçın yanında gördüğüm rüya için bana nasihat edin." Sir Launcelot böylece münzeviye bütün rüyasını anlattı.

IV. BÖLÜM

Münzevinin, Sir Launcelot'un rüyasını nasıl tabir ettiği ve Sir Launcelot'a, Sir Galahad'ın babası olduğunu nasıl söylediği.

Bu mübarek adam, "Ne kadar yüksek bir aileden geldiğini a rtık anlayabilirsin Sir Launcelot," dedi; "rüyanın manası da işte şu: Hazreti İsa'nın yeryüzünde çarmıha gerilişinden kırk sene sonra; Arimateali Yusuf, savaşlarda düşmanlarını mağlup eden Kral Evelake'in zaferine dair bir vaaz verdi. Rüyanda gördüğün o yedi Kral ile iki şövalyenin birincisi Nappus isimli mübarek bir adamdı; ikincisine, büyük babasını hatırlayarak Nacien ismi verilmişti. Hazreti İsa onun ruhunda yaşardı; üçüncüsünün ismi Hellias le Grose, dördüncüsünün Lisais, beşincisinin Jonas idi. Bu Jonas, kendi memleketini terk ederek Gal'e gitti; daha sonra Manuel'in kızını alarak Gal'e sahip oldu. Nihayet gelip bu memlekete yerleşti. İrlanda Kralı'nın kızı ile evlenen büyük baban Kral Launcelot, onun oğludur. Senin kadar şerefli bir insan olan Kral Launcelot'un oğlu Kral Ban ise senin babandır. İşte rüyanda gördüğün bu Kralların yedincisi Kral Ban idi. En son gelen dokuzuncu şövalye, yani Sir Galahad, bir aslana benzetildi; çünkü dünyanın bütün şövalyelerinden üstün olacaktır. Sen onu, Kral Pelles'in kızı ile birleşerek dünyaya getirdin. Yeryüzünde Tanrı'ya en çok şükretmesi gereken insan, sensin. Şövalyelik bakımından, dünyada yaşayan günahkârlar arasında senin bir eşin daha yoktur ve daima da eşsiz kalacaksın. Fakat Tanrı'nın sana bağışladığı büyük meziyetlere karşılık, sen Tanrı'ya pek az şükrettin."

Launcelot, "Efendim, o iyi şövalyenin benim oğlum olduğunu söylüyorsunuz," dedi. İhtiyar adam, "Bunu, herkesten iyi senin bilmen gerekir," dedi; "Kral Pelles'in kızı ile birleşerek Galahad'ın babası oldun. Pentecost yortusunda Tehlikeli Koltuğa oturanın oğlun olduğunu herkese açıkça ilan et; zira o, sana da bütün akrabalarına da şeref ve şan bağışlayacak. Size, nerede olursa olsun, onunla savaşmaya kalkışmamanızı da tavsiye ederim." Launcelot, "Bana kalırsa, bir daha günah işlememem için, o iyi şövalyenin Ulu Tanrı'ya dua etmesi lazım," dedi. Mübarek adam, "Onun duaları sayesinde çok daha rahat edeceğinden emin olabilirsin," dedi; "bununla beraber; ne babanın yaptığı kötülüklerin acısını oğul, ne de oğlun yaptığı kötülüklerin acısını baba çekecek; herkesin ıstırabı kendine mahsus. Onun için, sen Tanrı'ya yalvarırsan, bütün zor anlarında imdadına yetişir." Bundan sonra Sir Launcelot ile ihtiyar adam akşam yemeğini yediler, sonra uyumak için yattılar. At kılından yapılan gömlek, Sir Launcelot'un tenine iğneler gibi batıyor ve canını fena halde acıtıyordu; fakat Sir Launcelot, bu acıya sabırla tahammül etti. Ertesi sabah, dini ayinden sonra silahlarını alıp ihtiyar adam ile vedalaştı.

V. BÖLÜM

Sir Launcelot'un birçok şövalye ile nasıl savaştığı ve nasıl esir düştüğü.

Sir Launcelot atına bindi ve yoldan ayrılarak bir ormanda ilerlemeye başladı. Karşısına bakınca güzel bir ovada güzel bir şato gördü. Şatonun önünde rengârenk ipeklerden yapılmış birçok çadır vardı. Orada, beş yüz kadar şövalye bulunuyordu. Bu şövalyeler iki kısma bölünmüştü; şatonun şövalyelerinin hepsi siyah atlara binmişler ve siyah elbiseler giymişlerdi. Dışardan gelen şövalyelerin hepsi beyaz atlara binmişler ve beyaz elbiseler giymişlerdi. Bu şövalyeler, birbirlerine karşı öyle hücum ediyorlardı ki Sir Launcelot hayret içinde kaldı. Nihayet Sir Launcelot, şato şövalyelerinin müşkül bir vaziyete düştüklerini sandı. Sir Launcelot, şövalyelikteki namını büyütmek için zayıf düşen tarafa yardım etmeyi düşündü. Böylece, Sir Launcelot şatonun şöval-

yeleri arasına dalarak, bir şövalyeyi atı ile beraber yere fırlattı. Her yana hücum etti ve harikulade bir kahramanlık gösterdi. Derken, kılıcını çekip birçok şövalye yere serdi. Onu görenlerin hepsi, bir şövalyenin tek başına bu kadar büyük kahramanlıklar yapmasına hayran kalıyorlardı. Fakat beyaz şövalyeler, Sir Launcelot'u bitap düşürmek ve onun nefesini tüketmek için peşini hiç bırakmıyorlardı.

Ancak, bir insan ebediyen dayanamayacağı için Sir Launcelot eninde sonunda dövüşmekten ve uğraşmaktan o kadar bitap düştü ki, göstermiş olduğu büyük yiğitlik onu o kadar yordu ki, bir tek darbe indirmek için kollarını kaldıracak takati kalmamıştı; şimdiye kadar hiç silah taşımamış bir insan kadar âcizdi. O zaman şövalyeler onu alıp bir ormana götürdüler. Atından inip dinlenmesini istediler. Sir Launcelot savaştan çekilince, şatonun şövalyeleri mağlup oldu. Sir Launcelot'a, "Artık bizim aramıza girdiğiniz için Tanrı'ya şükrediyoruz; sizi hapsedeceğiz," dediler ve fazla bir şey söylemeden Sir Launcelot'un yanından ayrıldılar. O zaman Sir Launcelot büyük bir kedere kapıldı. "Şimdiye kadar her mızrak oyunu müsabakasından galip çıktım; halbuki şimdi şerefimi kaybettim," dedi; "artık eskisinden daha günahkâr olduğuma eminim." Böylece Sir Launcelot, dertlene dertlene ilerledi; birkaç saat içinde ıstırabı onu mahvetti. Nihayet derin bir vadiye geldi; karşısında yükselen dağa çıkamayacağını anlayınca atından bir elma ağacının altında indi; miğferiyle kalkanını oraya koydu ve otlaması için atını çayıra salıverdi. Sonra uyumak için yere uzandı. Derken, karşısına ihtiyar bir adamın çıktığını sandı. İhtiyar adam, "Ah kötü şeylere inanan Launcelot, zayıf imanlı Launcelot! Nasıl oldu da kendini yine kolay kolay o büyük günahına kaptırdın?" dedikten sonra ortadan kayboluverdi ve Launcelot, onun birdenbire yok oluşuna hayret etti. Bunun üzerine Sir Launcelot silahlanıp atına bindi. Yolunun üstünde küçük bir kilise gördü. Orada, dünyayı terk etmiş bir kadın oturuyordu. Kadının etrafına bakabilmesi için kilisede, mihrap seviyesinde bir pencere vardı. Dünyadan uzakta yaşayan kadın, Sir Launcelot'un seyyar bir şövalye olduğunu tahmin ederek onu yüksek sesle çağırdı. Sir Launcelot gelince ona, kim olduğunu, nereden geldiğini ve ne aradığını sordu.

VI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, kadına, rüyasını nasıl anlattığı ve bu kadının, rüyayı nasıl tabirettiği.

Sir Launcelot, dünyadan uzak yaşayan kadına, her şeyi kelimesi kelimesine anlattı; mızrak oyunu müsabakasında başına gelenleri olduğu gibi söyledi. Sonra o gece, uykusunda gördüğü rüyadan bahsetti ve kendisini hiç memnun etmeyen bu rüyanın manasını öğrenebilmek için münzevi kadına danıştı. Kadın, "Ah Launcelot! Siz dünyevi şövalyeliği temsil ettiğiniz müddetçe, dünyanın en harikulade ve en maceraperest adamı idiniz," dedi; "fakat madem ki artık kutsal maceraların peşinden koşan şövalyelerin arasına katıldınız, mızrak oyunu müsabakasında her şeyin aksi gitmesine hiç şaşmayınız; çünkü dünkü mızrak oyunu müsabakasını Tanrı tertip etmişti. Bununla beraber, bu işte bir büyü yoktu; müsabakaya iştirak eden şövalyeler, alelâde fani insanlardı. O mızrak oyunu müsabakası, Kral Pelles'in oğlu Eliazar'ın mı, yoksa Kral Harlon'un oğlu Argustus'un mu daha çok şövalye elde edeceğini anlamak için hazırlanmıştı. Eliazar, tepeden tırnağa kadar beyazlar giymişti, savaşmak için oraya gelen Argustus ise siyahlara bürünmüştü. Bütün bunların manasını sana anlatayım: Pentecost yortusunda Kral Arthur, sarayındaki insanları bir araya topladığı zaman, yeryüzünde yaşayan fani Krallar ve şövalyeler, bir mızrak oyunu müsabakasına giriştiler, yani Mukaddes Kâse'yi aramaya karar verdiler. Yeryüzünde yaşayan bu alelade şövalyeler tepeden tırnağa kadar siyahlara büründüler; bu siyah renk, onların itiraf etmedikleri günahların bir timsali idi. Beyaz elbiseler giyen şövalyeler ise, bekâreti, iffetli bir tarzda yaşamaya karar verenleri temsil ediyordu. Böylece, bu şövalyeler Mukaddes Kâse'yi aramaya başladılar. Sen günahkârlara da, faziletli adamlara da baktın ve günahkârların mağlup olacağını gördüğün zaman övünebilmek ve dünyevi gururunu tatmin edebilmek için onların tarafına geçtin. Halbuki Mukaddes Kâse'yi ararken, övünmekten de dünyevi gururunu tatmin etmekten de vazgeçmelisin. Mukaddes Kâse'yi ararken senden üstün olan birçok arkadaşlarla karşılaşacaksın. Sen itimat ve iman bakımından o kadar zayıfsın ki, o şövalyeler seni alıp ormana götürdüler. Orada, Mukaddes Kâse, beyaz şöval-

yelere derhal göründü; fakat sen itikatten ve imandan mahrum olduğun için, o mübarek adamın sana öğrettiği bütün şeylere rağmen, dayanamadın, çabucak günahkârların tarafına geçtin. İşte, başına gelen felakete bu sebep oldu, işte bu felakete iyiyi kötüden ayırt edememen, bir armut kadar değeri olmayan boş şeylerle iftihar etmen sebep oldu. O büyük gururun yüzünden, bekâreti ve iffeti temsil eden beyazlara bürünmüş şövalyelerin hepsini mağlup edemediğine çok üzüldün; onun için Tanrı sana karşı gazaba geldi; zira Tanrı, Mukaddes Kâse'yi arayanların bu tarzda hareketlerde bulunmalarından hoşlanmaz. Gördüğün rüya, senin kötü niyetli, zayıf imanlı olduğunu ispat ediyor ve eğer kendini korumazsan, cehennemin derin uçurumuna yuvarlanacaksın. Boş yere böbürlenmen ve gururun yüzünden Yaradan'a karşı birçok defalar suç işlediğini sana artık haber verdim. Ebedi bir azaptan kendini kurtar. Yeryüzündeki bütün şövalyeler arasında en çok sana acıyorum; çünkü dünyadaki günahkârlar arasında eşsiz olduğunu çok iyi biliyorum." Bunları söyledikten sonra münzevi kadın, Sir Launcelot'a yemek verdi. Yemekten sonra Sir Launcelot atına bindi, kadını Tanrı'ya emanet ederek derin bir vadide ilerledi. Orada bir nehir ile yüksek bir dağ gördü. Suları korkunç olan bu nehrin karşı kıyısına geçmeye mecburdu. Tanrı'nın ismini anarak bu işi cesaretle yaptı. Karşı sahile gelince silahlı bir şövalye gördü. Bu şövalyenin atı da elbiseleri de bir ayı gibi simsiyahtı. Bu şövalye, hiçbir şey söylemeden Sir Launcelot'un atını yere serdikten sonra yoluna devam etti. Sir Launcelot, onun ortadan nasıl kaybolduğunu anlayamadı. Bundan sonra Sir Launcelot miğferiyle kalkanını aldı ve başına böyle bir macera geldiği için Tanrı'ya şükretti.

Burada Sir Launcelot'un hikâyesini
bırakalım. Ve On Altıncı Kitap'ta
Sir Gawaine'den bahsedelim.

ON ALTINCI KİTAP

I. BÖLÜM

Sir Gawaine'in, Mukaddes Kâse'yi aramaktan az daha nasıl vazgeçeceğine ve gördüğü harikulade rüyaya dair.

Sir Gawaine arkadaşlarından ayrıldıktan sonra, başına uzun zaman hiçbir macera gelmeden ilerledi. Her zaman başına gelen maceraların onda birini bile görmedi. Whitsunday yortusundan Michaelmas yortusuna kadar yolculuk ettiği halde, hiçbir macera ile karşılaşmadı. Derken, günün birinde; Gawaine, Sir Ector de Maris'e rastladı. İki şövalye, buluştuklarına son derece sevindiler. Birbirleriyle konuştular ve başlarına hiçbir macera gelmediği için acı acı şikâyet ettiler.

Sir Gawaine, Sir Ector'a, "Ben bu işten bıkmış gibiyim, doğrusu," dedi; "Mukaddes Kâse peşinden garip memleketlere gitmeyi artık canım hiç istemiyor." Sir Ector, "Ben bir şeye hayret ediyorum," dedi; "arkadaşım olan yirmi şövalye ile karşılaştım ve hepsi de benim gibi şikâyet ediyorlar." Sir Gawaine, "Acaba kardeşiniz Sir Launcelot nerede?" dedi. Sir Ector, "Doğrusu, ne ondan, ne de Sir Galahad'dan, ne Percivale'den ne de Sir Bors'tan haber alabildim," dedi. Sir Gawaine, "Şimdi onları bırakalım, çünkü dördünün de yeryüzünde eşi yoktur," dedi; "eğer Sir Launcelot'un bir tek kusuru olmasaydı, yeryüzünde hiçbir insan onunla boy ölçüşemezdi; fakat daha fazla gayret göstermediği takdirde, o da bizden farksız olacak. Eğer bu dört şövalye buluştularsa, yanlarına başka birisinin gelmesini istemezler; ve Mukaddes Kâse'yi eğer onlar elde edemezlerse, bu hususta hepimizin uğraşması nafiledir." Böylece Ector ile Gawaine bir haftadan fazla beraber yolculuk ettiler. Bir cumartesi günü, küçük, eski bir kilise buldular. Bu kilise o kadar haraptı ki oraya hiç kimsenin uğramadığı anlaşılıyordu. Sir Ector ile Sir Gawaine orada atlarından indiler, mızraklarını kapının

önünde bırakarak içeriye girdiler. Uzun zaman dua ettikten sonra, kilisede bulunan koltuklara oturdular. Öteden beriden bahsederlerken üstlerine bir ağırlık çöktü ve uykuya daldılar. Uykularında ikisinin de başından harikulade maceralar geçti. Sir Gawaine rüyasında, otlarla ve çiçeklerle dolu bir çayıra geldi. Orada bir boğa sürüsü gördü. Yüz elli tane kadar olan boğalar mağrur ve simsiyahtılar. Aralarında sadece üç beyaz boğa vardı. Bu üç boğadan birinin siyah bir lekesi vardı; fakat diğer ikisi son derece güzel ve bembeyazdılar. Fevkalade güzel olan bu üç boğa, iki sağlam iple bağlanmışlardı. Diğer boğalar kendi aralarında, "Buralardan gidip otlayacak kadar daha iyi yerler arayalım," diye konuşuyorlardı. Bunların bir kısmı gittikten sonra tekrar geri döndüler; fakat o kadar zayıf düşmüşlerdi ki ayakta duracak halleri yoktu. Bembeyaz boğaların sadece bir tanesi geri döndü. Bu beyaz boğa diğerlerinin arasına girince, nefesi tıkanan boğalardan büyük bir bağrışma yükseldi. Böylece şuraya buraya dağıldılar. İşte, Sir Gawaine o gece böyle bir rüya gördü.

II. BÖLÜM

Sir Ector'un rüyasına, Sir Gawaine'in kardeş gibi seveceğine yemin ettiği Sir Uwaine les Avoutres ile nasıl savaştığına dair.

Sir Ector de Maris'in rüyası, Sir Gawaine'in gördüğü rayaya tam tezat teşkil ediyordu: Rüyasında kardeşi Sir Launcelot ile bir koltuktan inip iki atın sırtına atladılar ve birbirlerine, "Gidip hiçbir zaman bulamayacağımız şeyi arayalım," dediler. Derken Sir Ector, bir adamın Sir Launcelot'u dövdüğünü, soyduğunu ve sırtına düğüm düğüm olan bir elbise geçirip bir eşeğe bindirdiğini gördü. Sir Launcelot bir müddet ilerledikten sonra, şimdiye kadar gördüğü çeşmelerin en güzelinin yanına vardı. Sir Launcelot, eşekten inerek bu çeşmenin suyundan içmek istedi. İçmek için eğildiği zaman, sular çekildi. Sir Launcelot bunu görünce, oradan uzaklaşıp çeşmenin kaynağına gitti. Derken, zengin bir adamın evine varıncaya kadar, Sir Ector ile beraber yoluna devam etti. Bu zengin adamın evinde düğün vardı. Orada gördüğü bir Kral, "Şövalye, burası size uygun bir yer değil," dedi. Sir Launcelot o zaman evvelce terk etmiş olduğu koltuğa döndü. Bir müddet sonra Gawaine

de, Ector da uyandı ve büyük bir hayretle karşıladıkları rüyalarını birbirlerine anlattılar. Ector, "Kardeşim Launcelot'ta haber alıncaya kadar artık neşelenemem doğrusu," dedi.

Böyle oturup konuştukları sırada bir el göründü. Dirseğine kadar kımızı ipekle örtülü olan bu ele, süslü olmayan bir dizgin asılmıştı. Avucunda pırıl pırıl parlayan bir mum tutan bu el, gözlerinin önünden geçerek kiliseye girdi, sonra ortadan kayboluverdi. Ve derhal, yukardan gelen bir ses, "Kötü niyetli, zayıf imanlı şövalyeler; siz iyi niyetten ve imandan mahrumsunuz, onun için Mukaddes Kâse'yi alakadar eden maceralardan vazgeçin," dedi. İlk konuşabilen Gawaine, "Ector, bu sözleri duydunuz mu?" dedi. Ector, "Evet, doğrusu hepsini duydum," dedi; "şimdi gördüğümüz hayalin manasını anlatabilecek bir münzevinin yanına gidelim; çünkü bence bütün bu işlerle boşuna uğraşıyoruz." Bunun üzerine Sir Gawaine ile Sir Ector yola çıkıp bir vadide ilerlediler. Orada, bir beygire binmiş olan bir şövalye çömezi ile karşılaşınca, onu nezaketle selamladılar. Gawaine, "Bize, nerede bir münzevi bulabileceğimizi söyleyebilir misiniz, efendim?" dedi. Şövalye çömezi, "Şurada, küçük bir dağın tepesinde oturan bir münzevi var," dedi; "fakat yol o kadar biçimsiz ki hiçbir at oraya çıkamaz; onun için yaya gitmelisiniz. Oradaki fakir evde, bu memleketin en mübarek adamı olan münzevi Nacien'i bulacaksınız." Bundan sonra, Sir Gawaine ile Sir Ector bu şövalye çömezinden ayrıldılar. Bir vadide karşılaştıkları, tepeden tırnağa kadar silahlı bir şövalye, onları görür görmez savşama teklifinde bulundu. Sir Gawaine, "Doğrusu, Camelot'u terk ettiğim günden beri yalnız bir kişi benimle savaşmak istedi," dedi. Ector, "Bırakın da onunla ben savaşayım efendim," dedi. Gawaine, "Hayır, olmaz," dedi; "fakat eğer dövülürsem, benim yerime geçmenize razı olurum." Bunun üzerine Sir Gawaine ile yabancı şövalye savaşmaya hazırlandılar ve atlarını son hızlarıyla sürerek hücuma geçtiler. İkisinin de kalkanları ve zırhları parçalandı; fakat biri, diğerinden fazla hırpalanmıştı. Gawaine'in sol tarafı yaralanmıştı; fakat mızrağı, yabancı şövalyenin göğsünü delip sırtından çıkmıştı. İki şövalye de eyerlerinden düştüler ve düşerken mızrakları kırıldı. Gawaine, derhal ayağa kalkıp kılıcını çekti ve kendini kalkanıyla korudu. Fakat bütün bunlar boşuna idi; çünkü yabancı şövalye ona karşı gelecek halde değildi. O zaman Gawaine, "Mağlup bir adam sıfatıyla teslim olmalısınız, yok-

sa sizi belki de öldürürüm," dedi. Şövalye, "Ah efendim, ben zaten ölmüşüm," dedi; "Tanrı aşkı için bir iyilik yapın, beni civarda bulunan bir manastıra götürün, ölmeden evvel hiç olmazsa günah çıkarayım." Gawaine, "Efendim, bu civarda bir manastır veya bir kilise bulunduğunu hiç bilmiyorum," dedi. Şövalye, "Beni atınızın önüne oturtun, size yolu gösteririm," dedi. Gawaine, bu şövalyeyi eyerine yerleştirdi, onu tutabilmek için kendisi de arkasına oturdu. Böylece bir manastıra gittiler ve orada iyi kabul edildiler. Silahlarını derhal bırakan şövalye, günah çıkardı. Sonra Gawaine'e, vücudundan kırık mızrak parçasını çıkarmasını rica etti. Derken bu şövalyeyi tanıyamayan Gawaine, onun kim olduğunu sordu. Şövalye, "Ben Kral Arthur'un sarayındanım," dedi; "Yuvarlak Masa şövalyelerindendim. Kardeş gibi sevişeceğimize yemin etmiştik. Halbuki sen, Sir Gawaine, beni şimdi öldürdün. Benim ismim Sir Uwaine les Avoutres; Kral Uriens'in oğluyum ve Mukaddes Kâse'yi arıyordum. Senin bu hareketini Tanrı affetsin. Kardeş gibi sevişeceklerine yemin eden iki insandan birinin, diğerini öldürdüğünden bütün insanlar daima bahsedecekler."

III. BÖLÜM

Sir Gawaine ile Sir Ector'un günah çıkarmak için bir ünzevinin oturduğu yere nasıl geldikleri ve münzeviye rüyalarını nasıl anlattıkları.

Sir Gawaine, "Eyvah! Nasıl olur da başıma böyle bir felaket gelir!" dedi. Uwaine, "Buna bu kadar ehemmiyet verme," dedi; "madem ki bugün ölmem kaderimde varmış, beni sizden daha şerefli bir adam öldüremezdi. Saraya geldiğiniz zaman, Lordum Kral Arthur'a ve sağ kalan bütün şövalyelere benden selam edin ve eski arkadaşlığımızın hatırı için beni düşünün." Bunu duyan Gawaine ile Ector ağlamaya başladılar. Derken, Uwaine, Sir Gawaine'in yardımıyla kırık mızrak parçasını vücudundan çekip çıkardı ve ruhu, vücudunu derhal terk etti. Sir Gawaine ile Sir Ector, onu bir Kral oğluna yaraşır şekilde gömdüler; mezarının üstüne ismini ve kimin tarafından öldürüldüğünü yazdılar.

Bundan sonra, Gawaine ile Ector, başlarına gelen bu felaket yüzünden büyük bir keder duyarak yola çıktılar. O vahşi dağa gelinceye

kadar ilerlediler. Orada atlarını bir yere bağlayarak münzevinin oturduğu yere yürüdüler. Dağa çıktıkları zaman fakir bir ev, küçük bir kilise gördüler. Bu kilisenin yanında küçük bir avlu vardı. Münzevi Nacien, kök ve ot toplamakla meşguldü; zaten senelerden beri bunlardan başka bir şey yememişti. Seyyar şövalyeleri görünce, onlara doğru ilerleyip selam verdi. Şövalyeler de onu selamladılar. Münzevi, "Sevgili Lordlar, sizi buraya nasıl bir macera getirdi?" dedi. Gawaine, "Buraya sizinle konuşmak için, günah çıkarmak için geldik, efendim," dedi. Münzevi, "Efendim, sizleri dinlemeye hazırım," dedi. Bunun üzerine Sir Gawaine ile Sir Ector, Nacien'e, kim olduklarını iyice anlattılar ve Nacien onlara, elinden geldiği kadar nasihat etmeyi düşündü. Evvela söz alan Gawaine, küçük kilisede gördüğü rüyayı anlattı. Sonra Ector, evvelce duyduklarımızı olduğu gibi tekrarladı. Nacien, Sir Gawaine'e, "Efendim, rüyanızda gördüğünüz boğa sürüsü Yuvarlak Masa'yı temsil ediyor," dedi; "o güzel çayır ise, alçakgönüllülüğün ve sabrın timsalidir; zira alçakgönllülük ile sabır daima yeşil ve canlı kalan şeylerdir. İnsanlar, alçakgönüllülüğü ve sabrı hiçbir zaman mağlup edemezler; Yuvarlak Masa onun için bu iki meziyet üzerine kurulmuştu. Yuvarlak Masa şövalyeleri birbirlerine o kadar kardeşçe bağlı idiler ki onları mağlup etmek imkânsızdı. Ve herkes Yuvarlak Masa'nın temelini, alçakgönüllülüğün ve sabrın temsil ettiğini söylüyordu. Sürüde yüz elli tane boğa vardı; fakat yürekleri alçakgönüllülük ve sabırla dolu olması lazım gelen bu boğalar, çayırda otlamak istemiyorlardı; çünkü üçü dışında hepsi mağrur ve siyahtı. Boğalar, günahları ve kötülükleri yüzünden siyahlaşan Yuvarlak Masa şövalyelerini temsil ediyor. Siyah olmak, iyilikten ve faziletten mahrum olmak demektir. Şimdi beyaz renkli üç boğaya gelelim: Bunlardan sadece bir tanesi lekeli idi. Bembeyaz olan diğer iki boğa, Sir Galahad ile Sir Percivale'i temsil etmektedir; çünkü onlar tertemiz, lekesiz, bakir insanlardır. Bir tek lekesi olan üçüncü boğa, Sir Bors de Ganis'i temsil ediyor; Sir Bors bu hususta yalnız bir defa suç işledi; fakat o günden itibaren iffetini o kadar iyi korudu ki onun bu kötü hareketi tamamıyla unutuldu. Bu üç boğanın boyunlarından bağlı olmalarının sebebi de, bekâretlerini ve iffetlerini koruyan bu üç şövalyede gurur namına bir şey bulunmamasıdır. 'Buradan gidelim,' diyen siyah boğalar, Pentecost yortusunda verilen büyük ziyafette, günah çıkarmadan önce Mukaddes Kâse'yi aramaya

kalkışan şövalyelerdir. Onlar, alçakgönüllülük ve sabır tarlasına giremedikleri için ölümün bir timsali olan ıssız memleketlere gerisin geri döndüler. Bunların birçoğu ölecektir. Onların her biri bir günah işleyerek bir diğerini öldürecektir ve sağ kalanlar o kadar zayıf düşeceklerdir ki, onların bu hallerini görenler hayret içinde kalacaklardır. Bembeyaz olan üç boğanın bir tanesi geri gelecek fakat diğer ikisi, asla geri dönmeyecektir."

IV. BÖLÜM

Münzevi Nacien'in, Sir Ector'un ve Sir Gawaine'in rüyalarını nasıl tabir ettiği.

Bundan sonra Nacien, Ector'a hitap etti: "Sir Launcelot ile aynı koltuğa oturduğunuz doğrudur," dedi; "bu koltuk sizin ailenizin üstünlüğünü ve hâkimiyetini temsil eder. Siz, iki şövalye, hiçbir zaman bulamayacağınız bir şeyi, yani Mukaddes Kâse'yi aramaya çıktınız. Mukaddes Kâse, Hazreti İsa'nın sırrıdır. Sir Launcelot'un atından düşmesinin manası, gururundan vazgeçip, alçakgönüllü olmaya karar vermesi demektir; zira Sir Launcelot, işlediği günahın affedilmesi için yüksek sesle yalvardı, bu günahları işlediğine son derece pişman oldu. O zaman Tanrı, düğüm düğüm olan kendi elbisesini Sir Launcelot'a giydirdi. Bu düğüm düğüm elbise, Sir Launcelot'un her gün giydiği at kılından yapılmış gömleği temsil eder. Bindiği eşek de tevazu timsali olan bir hayvandır. Zira Hazreti İsa, büyük bir savaş atına veya güzel bir gezinti atına binmeyi reddetti. Onun için rüyanda Sir Launcelot'un, alçakgönüllülüğü temsil eden bir eşeğe bindiğini gördün. Sir Launcelot, içmek istediği zaman suları çekilen bir çeşmeye geldi; bu çeşmeden içemeyeceğini anlayınca suyun kaynağına gitti. Bu çeşme, Tanrı'nın yüksek lütfunun bir timsalidir; insanların ona karşı duydukları arzu gittikçe artar. Böylece, Sir Launcelot, Mukaddes Kâse'ye bu kadar yaklaşmaya layık bir insan olmadığını, alçakgönüllülük göstererek sezdi; çünkü senelerden beri büyük bir günah işlemekteydi. Bununla beraber, Sir Launcelot, çeşmenin suyundan içmek için diz çökünce, Mukaddes Kâse için büyük hazırlık yapılacağını anladı. Sir Launcelot, şeytana uzun zaman, yirmi dört sene hizmet etmişti; onun için şeytan

da Sir Launcelot'tan yirmi dört gün intikam alacaktı. Bunlar olup bittikten az sonra, Sir Launcelot bu memleketi terk edip Camelot'a dönecek ve yolculuğu esnasında gördüğü şeylerin bir kısmını nakledecek."

"Şimdi size, mum tutan dizginli elin hangi manaya geldiğini anlatacağım: Bu el, daima merhamet sahibi olan Ruh-ül Kudüs'ü, dizgin ise vücudun zevklerine kapılmamak kabiliyetini temsil ediyor. Zira bu dizgin, bir Hıristiyan'ın kalbini öylesine sıkı sıkı tutar ki onun kötü bir günah işlemesine mani olur. Parlayan ve her tarafı aydınlatan mum ise, Hazreti İsa'nın gösterdiği doğru yolu temsil eder. Bu el kaybolduktan sonra bir ses, size 'Kötü niyetli, zayıf imanlı şövalyeler,' diye hitap etti. Siz üç şeyden; mehrametten, iffetten ve doğruluktan mahrumsunuz; onun için Mukaddes Kâse'nin yüksek macerasında başarı elde edemezsiniz."

V. BÖLÜM

Münzevi Nacien'in, Sir Gawaine'e verdiği iyi nasihatlere dair.

Gawaine, "Hakikati söylediğiniz muhakkak, bunu tamamen anlıyorum," dedi; "şimdi ey mübarek adam ve mukaddes Peder! Rica ederim söyleyin bana; eskiden başımızdan birçok macera geçer ve genellikle başarı elde ederdik. Bu sefer niçin böyle olmadı?" Nacien, "Bunun sebebini size memnuniyetle söylerim," dedi; "siz ve daha birçok kimse, Mukaddes Kâse macerasına atıldınız; fakat Mukaddes Kâse günahkârlara görülmediği için onu bulamıyorsunuz. Siz de, diğer birçok kimse de, bu hususta başarılı olamazsınız, hiç hayret etmeyin. Zira siz yalancı bir şövalye ve büyük bir katilsiniz; iyi insanlar ise, katillerden bambaşka mahluklardır. Sir Launcelot eskiden çok günahkârdı; fakat Mukaddes Kâse'yi aramaya çıkalı beri hiç kimseyi öldürmedi; Camelot'a dönünceye kadar da hiç kimseyi öldürmeyecek. Sir Launcelot, artık günah işlememeye çalışıyor. Bu kararında sebat edebilme kudretinden mahrum olmazsa, düşünceleri hep günaha dönmezse bu macerada, oğlu Galahad'dan sonra en çok başarı elde edebilecek insan odur. Fakat Tanrı, onun düşüncelerini ve kararsızlığını bildiği halde, Sir Launcelot çok mübarek bir insan gibi ölecek; yeryüzünde

yaşayan günahkâr adamlar arasında, onunla hiç kimsenin boy ölçüşemeyeceği muhakkaktır." Sir Gawaine, "Efendim, biz günahkâr insanlar için, Mukaddes Kâse'yi aramanın boş olduğunu sözlerinizden anlıyorum," dedi. Nacien, "Sizler gibi yüzlerce insan, bu hususta hiçbir zaman başarılı olamayacaklar; daima müşkül vaziyete düşecekler" dedi. İki şövalye, Nacien'in sözlerini dinledikten sonra onu Tanrı'ya emanet ettiler.

Derken, Nacien, Gawaine'i geri çağırarak, "Şövalye olduğun günden beri uzun seneler geçti," dedi; "sen o günden beri, seni yaratan Tanrı'ya hiç hizmet etmedin. Şimdi ise, cansız, meyve vermeyen bir ağaç kadar kurusun. Ağacının yapraklarını ve meyvelerini şeytan aldı; şimdi Tanrı'ya sadece kuru bir kabuk vermek istiyorsun." Gawaine, "Efendim, eğer vaktim olsaydı, sizinle konuşmak isterdim," dedi; "fakat arkadaşım Sir Ector gitti ve beni aşağıda, dağın eteğinde bekliyor." Nacien, "Senin bu hususta düşünüp taşınman, daha iyi olurdu," dedi. Bundan sonra Gawaine, münzeviden ayrılarak Ector'un yanına gitti. İki şövalye atlarına binip, kendilerini gayet iyi bir tarzda misafir eden bir orman bekçsinin evine gelinceye kadar yollarına devam ettiler. Ertesi sabah, orman bekçisinin evinden çıkarak, başlarına hiçbir macera gelmeden uzun müddet yol aldılar.

VI. BÖLÜM

Sir Bors'un bir münzevi ile karşılaşarak ona nasıl günah çıkarttığına; ve bu günahın kefaretini ödeyebilmek için dinlediği nasihatlere dair.

Sir Bors, Camelot'tan çıktıktan sonra, bir eşeğe binmiş olan bir din adamıyla karşılaştı ve onu selamladı. Bu din adamı, Sir Bors'un, Mukaddes Kâse'yi arayan seyyar şövalyelerden biri olduğunu derhal anladı ve "Siz kimsiniz?" dedi. Sir Bors, "Ben Mukaddes Kâse'yi arayan bir şövalyeyim, efendim ve bu hususta bana nasihat verilmesini çok arzu ederdim," dedi; "çünkü bu macerada başarı elde edecek adamın yeryüzünde çok şerefli bir tarzda yaşaması icap ediyor." O mübarek adam, "Muhakkak ki, doğru söylüyorsunuz," dedi; "bu işi başaran adam dünyanın en iyi şövalyesi, arkadaşlarının en mükemmeli olacak.

Fakat ancak tertemiz olanların, tam manasıyla günah çıkaranların başarılı olacaklarını bilmelisiniz." Bu din adamı ile Sir Bors, küçük bir manastıra gelinceye kadar yolculuk ettiler. Din adamı, Bors'a, o gece manastırda misafir kalmasını rica etti. Böylece, Bors, atından inip silahlarını bıraktı ve o mübarek adama günah çıkartmak istedi. İkisi kiliseye girdiler ve Bors, bütün günahlarını olduğu gibi itiraf etti. Sonra beraber ekmek yiyip su içtiler. Mübarek adam, "Rica ediyorum sana, Mukaddes Kâse'nin bulunacağı sofraya oturuncaya kadar ağzına bunlardan başka hiçbir şey koyma," dedi. Sir Bors, "İstediğinizi yapmaya razıyım, efendim; fakat Mukaddes Kâse'nin bulunduğu sofraya oturacağımı nereden biliyorsunuz?" dedi. Mübarek adam, "İşte öyle; bunu biliyorum," dedi; "fakat yanınızda arkadaşlarınızın pek azı bulunacak." Sir Bors, "Tanrı'dan gelen her şeye hoş geldin derim," dedi. Mübarek adam, "İşlediğiniz suçların cezasını çektiğinize bir alamet olarak, gömlek yerine başka bir şey giyeceksiniz," dedi; "onun için rica ederim, bütün elbiselerinizi ve gömleğinizi çıkarınız." Sir Bors, mübarek adamın isteğini yaptı. Adam da, Mukaddes Kâse'yi elde edinceye kadar, gömlek yerine giymesi için Sir Bors'a kırmızı bir hırka verdi. Din adamı, Sir Bors'un ne kadar harikulade bir hayat sürdüğünü, ne kadar azimli olduğunu anlayınca ona hayran kaldı ve bu şövalyenin, Elian le Blanc'ı dünyaya getirdiği an dışında, vücudun şehvetlerine kapılarak hiçbir zaman suç işlemediğini düşündü. Bundan sonra Sir Bors silahlandı ve din adamı ile vedalaşarak yola çıktı. Sir Bors, o küçük manastırdan biraz uzaklaştıktan sonra, başını havaya kaldırıp, köhne bir ağacın üstünde fevkalade büyük bir kuş gördü. Bu köhne ağaç, son derece kuru ve yapraksızdı. En tepesine konmuş olan kuşun etrafında, açlıktan ölmüş diğer kuşlar vardı. O büyük kuş, çok iri ve keskin olan gagasıyla kendi kendisine vuruyordu. Böylece, büyük kuş o kadar çok kan kaybetti ki, yavrularının arasında can verdi. O zaman yavrular, büyük kuşun kanı sayesinde dirildiler. Bu manzaraya şahit olan Bors, bütün bunların büyük bir manası olduğunu tamamıyla anladı. Büyük kuşun öldüğünü gördükten sonra, atına binip yoluna devam etti. Akşam üzeri, bir tesadüf eseri olarak, etrafı iyice korunan yüksek bir kulenin bulunduğu yere vardı ve orada memnuniyetle misafir edildi.

VII. BÖLÜM

Sir Bors'un, bir Lady'nin yanında nasıl misafir kaldığı ve bu Lady'nin topraklarını korumak için bir şövalyeye karşı savaşma vazifesini nasıl üstlendiği

Zırhını çıkardıktan sonra Sir Bors'u yüksek bir kuleye götürdüler; bu yüksek kulede, genç, gürbüz ve güzel bir Lady vardı. Lady, Sir Bors'u büyük bir sevinçle kabul etti, onu yanına oturttu; ve akşam yemeğinde ona et ve birçok güzel yiyecek ikram edildi. Bunları gören Sir Bors, suçlarının kefaretini ödemesi için kendisine verilen cezayı hatırlayarak, bir hizmetkâra su getirmesini rica etti. Hizmetkâr suyu getirince, Sir Bors, suya batırdığı ekmek parçalarını yedi. Lady, "Ah! Zannedersem benim yemeklerimi beğenmediniz," dedi. Sir Bors, "Size çok teşekür ederim, efendim; fakat bugün bundan başka bir şey yiyemem," dedi. Sir Bors'un hoşuna gitmeyecek bir söz söylemekten çekinen Lady, bu hususta daha fazla ısrar etmedi.

Akşam yemeğinden sonra öteden beriden bahsettiler. O sırada bir hizmetkâr gelerek, "Yarın hakkınızı koruyacak bir şövalye bulmalısınız, efendim," dedi; "çünkü yarın sizin davanız uğruna Pridam le Noire ile savaşacak bir şövalye bulamazsanız, kızkardeşiniz bu şatoyu da, topraklarınızı da elinizden alacak." O zaman Lady, kederlenerek, "Ey Tanrım! Madem ki sebepsiz yere ve haksız olarak servetimden mahrum edileceğim, bana bu toprakları ne diye verdin?" dedi. Sir Bors, Lady'nin bu sözünü duyunca, "Ben size yardım ederim," dedi. Lady, "Size anlatayım, efendim," dedi: "Burada, bütün bu toprakları koruyan Aniause isminde bir Kral vardı. Ne yazık ki, benden bir hayli yaşlı olan bir Lady'ye aşık oldu. Bütün bu toprakları onun himayesine ve adamlarının idaresine bıraktı. Bu Lady birçok kötü harekette bulundu ve Kral Aniause'un akrabalarının çoğunu öldürdü. Kral bunu görünce, o Lady'yi bu memleketten kovdurdu ve bu memleketi benim idareme bıraktı. Fakat bu şerefli Kral ölür ölmez, o Lady bizimle savaşmaya başladı; adamlarımın birçoğunu mahvetti, birçoğunu aleyhime kışkırttı ve bu yüzden şimdi bir adamım bile kalmadı; bana bu yüksek kuleden başka bir şey de bırakmadı. Üstelik, onun şövalyesiyle savaşacak bir şövalye bulamazsam, bu kuleyi de alacağına yemin etti." Sir Bors,

"Rica ederim, söyleyin bana; bu Pridam le Noire kimdir?" dedi. Lady, "O, memleketin en çok çekindiği adamdır efendim," dedi. Sir Bors, "Şimdi o Lady'ye haber gönderebilirsiniz," dedi; "Tanrı için ve davanız uğruna, Pridam le Noire ile savaşacak bir şövalye bulduğunuzu söyleyebilirsiniz." O zaman Lady, son derece sevinerek, bir şövalye temin ettiğine dair kızkardeşine haber yolladı. O gece Sir Bors'a büyük misafirperverlik gösterildi; fakat bir yatağa yatmaya katiyen razı olmayan Sir Bors, yere uzandı; zaten Mukaddes Kâse'yi buluncaya kadar yatakta yatmamaya yemin etmişti.

VIII. BÖLÜM

Sir Bors'un o gece gördüğü bir rüyaya ve düşmanıyla savaşıp onu nasıl mağlup ettiğine dair.

Sir Bors uykuya dalar dalmaz bir rüya gördü. Rüyasında iki kuş onun yanına geldi. Bunlardan biri bir kuğu kuşu kadar beyazdı; daha küçük olanı ve bir kuzguna benzeyeni ise son derece siyahtı. Beyaz kuş, Sir Bors'a yaklaşarak, "Eğer bana yiyecek verir ve bana hizmet edersen, sana dünyanın bütün hazinelerini teslim ederim, seni kendim kadar güzel ve beyaz yaparım," dedikten sonra uçup gitti. Derken, siyah kuş Sir Bors'a yaklaşarak, "Eğer yarın bana hizmet eder ve bana karşı fenalık yapmazsan, siyah olduğum halde benim siyahlığım, senin işine öbür kuşun beyazlığından fazla yarıyacak; bundan emin olabilirsin," dedikten sonra uçup gitti. Bunun üzerine Sir Bors başka bir rüya gördü. Rüyasında kiliseyi andıran büyük bir yere geldi. Orada, sol tarafta, hiç de sağlam görünmeyen bir iskemle duruyordu, bu iskemleyi sanki kurtlar kemirmişti; sağ tarafta ise zambağı andıran iki çiçek vardı. Bunlardan biri diğeri kadar beyaz olmak istiyordu; fakat faziletli bir adam aralarına girip onları birbirinden ayırdı, birbirlerine dokunmalarına mani oldu. Derken, bu çiçeklerin ikisinden de birçok çiçek ve bol bol meyve peyda oldu. O sırada bu mübarek adam, "Çürümüş ağacı kurtarmak için, yere düşmesine mani olmak için, bu iki çiçeğin solmasına müsaade eden adam büyük bir çılgınlık yapmış olmaz mı?" dedi. Sir Bors, "Bana kalırsa efendim, o ağaç işe yaramaz," dedi. Mübarek adam, "Kendini iyi koru da başına hiçbir zaman böyle bir ma-

cera gelmesin," dedi. O sırada uyanan Sir Bors, alnının ortasında istavroz çıkardı ve ayağa kalkıp giyindi. Derken, Lady geldi; birbirlerini selamladıktan sonra kiliseye giderek dini ayini dinlediler. Sir Bors'u savaş meydanına götürmek için, Lady'nin çağırttığı birçok şövalye de geldi. O zaman Sir Bors silahlarını istedi. Silahlandıktan sonra, Lady ona, bir parça yemek yemesi için yalvardı. Sir Bors, "Hayır efendim, Tanrı'nın yardımıyla savaşımı bitirinceye kadar hiçbir şey yiyemem," dedikten sonra atının sırtına atladı ve yanındaki bütün şövalyelerle ve hizmetkârlarla yola çıktı. İki Lady karşılaşır karşılaşmaz, Bors'un müdafaa ettiği Lady şikâyete başladı. "Kral Aniause'un verdiği topraklarımı elimden alarak bana fenalık yaptınız, efendim," dedi; "böyle bir savaşı hiç istemezdim." Diğer Lady, "Sizin için bundan başka yapılacak bir şey yok," dedi; "isterseniz şövalyeniz savaş meydanından çekilsin." Savaşı hangi şövalye kazanırsa, bu topraklara, galip şövalyenin müdafaa ettiği Lady sahip olacaktı; bu böylece ilan edildi. İki şövalye birbirlerinden uzaklaştıktan sonra öyle bir şiddetle hücuma geçtiler ki birbirlerinin kalkanlarını ve zırhlarını deldiler, mızrakları paramparça oldu ve ikisi de fena halde yaralanarak atlarıyla beraber yere yuvarlandılar. Sonra, derhal ayağa kalkıp kılıçlarını çektiler; birbirlerinin başına darbeler indirerek, büyük ve derin yaralar açtılar; vücutlarından kan fışkırdı. Sir Bors, savaştığı şövalyenin, tahmin ettiğinden çok daha kuvvetli olduğunu anladı. Pridam, son derece iyi bir şövalye idi ve Sir Bors, onu ne kadar fena şekilde yaralıyorsa, o da Sir Bors'u aynı şekilde yaralıyor, savaşın daima şiddetle devamını temin ediyordu. Bunun farkına varan Sir Bors, Sir Pridam'ın gittikçe yanına sokulmasına müsaade etti; sonra hiç durmadan, arka arkaya hücuma geçmeye başladı. O zaman, ölmekten korkan Sir Pridam geriledi ve geri çekilirken sırt üstü yuvarlandı. Bunun üzerine Sir Bors, büyük bir kuvvetle asılarak onun miğferini başından çekip kopardı ve kılıcıyla düşmanının yüzüne yanlamasına büyük darbeler indirerek; eğer ölmek istemiyorsa teslim olmasını emretti. Derken, Sir Pridam, Sir Bors'un merhametine sığındı, "Güzel şövalye, Tanrı aşkına beni öldürme! Koruduğun Lady'ye karşı hiçbir zaman savaşmayacağıma yemin ederim, daima onun tarafını tutacağım," dedi. O zaman Sir Bors, Sir Pridam'ı bıraktı; ihtiyar Lady ise, bütün şövalyeleriyle beraber kaçıp gitti.

IX. BÖLÜM

Lady'nin, Sir Bors'un savaşı sayesinde topraklarını nasıl elde ettiğine; yola çıkan Sir Bors'un, esir düşen ve dikenlerle dövülen Sir Lionel ile nasıl karşılaştığına; ve şerefi lekelenmek üzere olan bir genç kıza dair.

Bundan sonra Bors, koruduğu Lady'nin topraklarına bağlı olan adamların yanına giderek, Lady'ye lazım geldiği şekilde hizmet etmedikleri takdirde, onları mahvedeceğini söyledi. Onlar bu hususta Lady'ye sadakat yemini ettiler; yemin etmeye razı olmayanlar ise, topraklarından kovuldular. Böylece Sir Bors de Ganis'in büyük yiğitliği sayesinde, bu genç Lady, topraklarına yeniden sahip oldu. Bütün memlekette huzur hüküm sürünce, Sir Bors, "Hoşça kalın," deyip yola çıktı. Genç Lady, Sir Bors'a çok teşekkür etti ve ona büyük hediyeler vermek istedi; fakat Sir Bors bunları reddetti. Bütün gün, hava kararıncaya kadar yoluna devam ettikten sonra, o gece, kendisini çok iyi tanıyan ve büyük bir sevinçle karşılayan diğer bir Lady'nin yanında misafir kaldı. Ertesi sabah gün doğar doğmaz, Sir Bors oradan ayrılarak, öğleye kadar bir ormanda ilerledi; ve orada başından fevkalade bir macera geçti. Bir yol ağzında, kardeşi Lionel'i götüren iki şövalye ile karşılaştı. Elleri göğsü üzerine çaprazlama bağlanmış, çırılçıplak bir halde olan Lionel'i iri bir beygirin sırtına sıkı sıkı zincirlemişlerdi. Şövalyelerin ikisi de ellerinde tuttukları dikenli otlarla Lionel'i o kadar şiddetle dövüyorlardı ki vücudunda kanayan yüzlerce yer vardı; göğsü de sırtı da kana bulanmıştı. Fakat Sir Lionel, cesur yürekli bütün insanlar gibi, bir tek kelime söylemiyordu; bütün işkencelere, sanki hiç acı çekiyormuş gibi göğüs geriyordu. Sir Bors, kardeşini derhal kurtarmaya hazırlandı. Derken, öbür tarafına bakınca, bir genç kızı sürükleyen bir şövalye gördü. Bu şövalye, kendisini arayanlardan, daha emin bir tarzda gizlenebilmek için, genç kızı ormanın en ağaçlı yerine çekmek istiyordu. Büyük bir korku içinde olan genç kız, yüksek sesle, "Hazreti Meryem, bâkireni kurtar!" diye bağırıyordu.

O sırada genç kız, Sir Bors'u gördü. Sir Bors'a yaklaşınca, Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri olduğunu tahmin ederek, ondan imdat istedi. Sir Bors'a yalvarmaya başladı: "Hizmetine girdiğin Tanrı'ya

borçlu olduğun iman hakkı için, yüksek şövalyelik nizamı uğruna, seni şövalye yaptığını umduğum asil Kral Arthur'un hatırı için, benim imdadıma yetiş! Bu şövalyenin, şerefimi lekelemesine müsaade etme!" dedi.

Genç kızın bu sözlerini duyan Bors, ne yapacağını şaşırakak, büyük bir ıstıraba kapıldı: "Eğer kardeşimi bu vaziyette bırakırsam, muhakkak öldürülecek; bütün dünya pahasına olsa bile buna razı değilim," diye düşündü; "diğer taraftan genç kızın imdadına yetişmezsem, şerefi ebediyen lekelenecek, bir daha asla elde edemeyeceği namusunu kaybedecek." Sir Bors, gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve ağlayarak, "Kölesi olduğum sevgili, güzel Hazreti İsa! Kardeşim Lionel'i koru, bu şövalyeler onu öldürmesinler. Ben de sana olan sevgimi düşünerek ve Meryem'in hatırı için bu genç kızın imdadına yetişeceğim."

X. BÖLÜM

Sir Bors'un, kardeşini kurtarmaktan vazgeçerek, genç kızın imdadına nasıl yetiştiği ve Sir Bors'a, Lionel'in öldürüldüğünü nasıl söyledikleri.

Bunun üzerine Sir Bors, genç kızı tutan şövalyeye doğru dönerek, "Şövalye, elini bu genç kızın üstünden çek, yoksa ölürsün!" diye bağırdı. O zaman mızraksız, fakat tepeden tırnağa kadar silahlı olan bu şövalye, genç kızı yere bıraktı ve kalkanını kaldırıp kılıcını çekti. Bors, ona o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki mızrağı, düşmanının kalkanını ve zırhını delerek sol omzuna saplandı. Bors, büyük kuvveti sayesinde onu yere serdi ve mızrağını onun vücudundan çektiği sırada şövalye bayıldı.

O zaman Sir Bors, genç kıza yaklaşarak, "Ne dersiniz? Şimdilik bu şövalyeden kurtuldunuz," dedi. Genç kız, "Rica ederim efendim, beni bu şövalyenin aldığı yere götürün," dedi. Bors, "Memnuniyetle," diyerek genç kızı yaralı şövalyenin atına bindirdi ve onu gitmek istediği yere götürdü. Genç kız, "Şövalye, zannettiğinizden çok daha hayırlı bir iş yaptınız," dedi; "benim kurtarılmamam, beş yüz kişinin hayatına mal olacaktı." Bors, "Sizi ormana sürükleyen şövalye kimdir?" dedi. Genç kız, "İmanım üzerine yemin ederim ki, benim yeğenimdir," dedi; "bil-

mem, şeytan onu nasıl baştan çıkarıp da bu hale getirdi. Dün bilhassa gelip, beni babamın yanından aldı; çünkü ona, benim gibi, babamın bütün adamları da itimat ediyordu. Eğer benim namusumu lekeleseydi, işlediği bu günah onun ölümüne sebep olacaktı ve şerefini ebediyen kaybedecekti." Genç kız, Bors ile böyle konuştuğu sırada, onu arayan on iki şövalye geldi. Genç kız, bu şövalyelere, Bors tarafından nasıl kurtarıldığını derhal anlattı. Şövalyeler çok sevindiler ve Bors'a, genç kızın babasının yanında misafir kalması için yalvardılar. Genç kızın büyük bir Lord olan babasının, Bors'u sevgiyle karşılayacağını söylediler. Bors, "Şimdi gelemem, doğrusu; bu diyarda yapacak büyük bir işim var," diyerek genç kız ile on iki şövalyeyi Tanrı'ya emanet edip yola çıktı. Bundan sonra Sir Bors, atların nal izlerini takip ederek kardeşi Lionel'in peşinden gitti. Böylece uzun zaman onu aradı durdu. Nihayet, bir ayıdan çok daha siyah, büyük ve kapkara bir ata binmiş rahip elbiseli bir adam gördü. Bu adam, "Ne arıyorsunuz, şövalye?" dedi. Sir Bors, "Bir müddet evvel iki şövalyenin dövdüğünü gördüğüm kardeşimi arıyorum, efendim," dedi. Adam, "Ah Bors, hem üzülmemen, hem de boş ümitlere kapılmamam lazım," dedi; "sana bir şeyi olduğu gibi söyleyeceğim: doğrusunu istiyorsan kardeşin öldü." Bunun üzerine adam, Sir Bors'a, çalıların arasında yeni öldürülmüş bir insan vücudu gösterdi ve Sir Bors, bu ölünün Lionel olduğu kanaatine vardı. O zaman Sir Bors o kadar büyük bir ıstıraba kapıldı ki baygın bir halde yere yığılıp uzun zaman öylece kaldı. Kendine gelince, "Sevgili kardeşim, madem ki senden ayrıldım, kalbim artık hiçbir zaman sevinç duymayacak," dedi, "artık bana, ancak hizmetine girdiğim Tanrı yardım edebilir." Bunu söyledikten sonra, o cesedi yavaşça kolları arasına alarak, eyerinin önüne koydu. Derken, o adama, "Bu ölüyü gömebilmek için nerede bir kilise bulabileceğimi bana söyler misiniz?" dedi. Adam, "Haydi gelin, burada, yakında bir kilise var," dedi. Güzel bir kuleye varıncaya kadar yollarına devam ettiler. Kulenin önünde, eski harap bir kilise vardı. Sir Bors ile rahip elbiseli adam atlarından inerek, ölüyü mermer bir mezara koydular.

XI. BÖLÜM

Sir Bors'un, gördüğü rüyayı bir rahibe nasıl anlattığına ve rahibin, Sir Bors'a verdiği nasihate dair

O adam, "Şimdi onu burada bırakalım da, geceyi geçirecek bir yer bulalım," dedi; "mezar başında dua etmek için yarın sabah gene geliriz." Bors, "Siz bir rahip misiniz?" dedi. Adam, "Evet, hakikaten rahibim," dedi. Sir Bors, "Öyleyse rica ederim, dün gece gördüğüm bir rüyanın manasını söyleyin bana," dedi. Bunun üzerine Sir Bors, rahibe ormanda gördüğü büyük kuşu, biri beyaz, diğeri siyah olan öbür kuşları, çürümüş ağaç ile beyaz çiçekleri anlattı. Rahip, "Efendim, rüyanın bir kısmını şimdi, bir kısmını da yarın tefsir edeceğim," dedi; "beyaz kuş, seni seven, seni uzun zamandan beri sevmiş olan güzel ve zengin bir Lady'yi temsil ediyor. Eğer onun aşkını reddedersen, eğer ona karşı merhamet göstermezsen, derhal ölüverecek. Büyük kuş, bu Lady'yi reddetmene sebep olan şahsı temsil ediyor. Sen, o Lady'yi, Tanrı'dan çekindiğin ve korktuğun için reddetmeyeceksin; herkesin seni iffetli sanması, boş şeylerle iftihar eden insanların seni beğenmeleri için reddedeceksin. Fakat onu kabul etmediğin takdirde, akraban olan değerli şövalye Sir Launcelot ölecek. O zaman herkes, senin bir katil olduğunu; kardeşin Sir Lionel'i de, kolayca kurtarabileceğin akraban Sir Launcelot du Lake'i de öldürdüğünü söyleyecekler. Sen, seninle hiçbir alakası olmayan bir genç kızı kurtarmayı düşündün. Şimdi düşün bir kere; kardeşinin ölümü mü daha büyük bir felaket, yoksa o genç kızın lekelenmesine razı olmak mı? Senin için tabir ettiğim bu rüyanın manasını anladın mı?" Sir Bors, "Evet, rüyama dair yaptığınız bütün izahı ve tefsiri iyice dinledim ve anladım," dedi. Siyah elbiseli adam, "Demek ki, akraban Sir Launcelot senin yüzünden ölecek," dedi. Bors, "Bunu hiç istemezdim, efendim," dedi; "Lordum Sir Launcelot du Lake'in benim yüzümden öldüğünü görmemek için dünyada yapmayacağım şey yoktur." Rahip, "Bu iki şıktan birini artık seçmelisin," dedikten sonra Sir Bors'u, içinde birçok şövalyenin ve Lady'nin bulunduğu yüksek bir kuleye götürdü. Oradaki Lady'ler, Sir Bors'a, "Hoş geldiniz," diyerek zırhını çıkardılar. Üstünde sadece yeleği kaldığı zaman; hizmetkârlar, getirdikleri kakım kürküyle süslenmiş hırkayı ona giy-

dirdiler. Sir Bors'a o kadar ikramda bulundular ki genç şövalye, bütün kalbiyle kendisini bu eğlenecelere ve yiyeceklere verdi; kederini de, ıstırabını da unuttu; kardeşi Sir Lionel'i de, akrabası Sir Launcelot du Lake'i de düşünmez oldu. Derken, bir odadan, şimdiye kadar gördüğü Lady'lerin en güzeli çıktı; bu Lady, Kraliçe Guenever'den de, yüksek mevki işgal eden diğer kadınlardan da daha muhteşem bir tarzda giyinmişti. Orada bulunanlar, "Bakın Sir Bors," dediler; "işte hepimizin hizmet ettiği Lady; bize kalırsa, o dünyanın en güzel ve en zengin kadınıdır; üstelik de dünyada en çok sevdiği insan sizsiniz. Aşkını sizden başka hiçbir şövalyeye vermeye razı değil." Sir Bors, bu sözlerin manasını anlayınca utandı. Bununla beraber Lady ile selamlaştılar, sonra yan yana oturup birçok şeyden bahsettiler. Bu Lady, Sir Bors'a yalvardı; onun sevgilisi olmak istedi; dünyada en çok sevdiği insan Sir Bors'tu. Bu Lady, Sir Bors'u, bütün akrabalarından çok daha zengin yapabilirdi. Sir Bors, Lady'nin bu sözlerinin manasını anlayınca, adamakıllı rahatsız oldu; iffetine katiyen halel getirmemek için Lady'ye nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

XII. BÖLÜM

Şeytan, kadın kıyafetine girerek Sir Bors'u nasıl baştan çıkarmak istedi ve Sir Bors, Tanrı'nın yardımıyla nasıl kurtuldu?

Lady, "Ah Bors! Benim arzumu yerine getirmeyecek misiniz?" dedi. Sir Bors, "Yeryüzünde, bu hususta arzusunu yerine getirebileceğim tek kadın yoktur; çünkü erkek kardeşim az önce öldü," dedi. Lady, "Ah Bors, o fevkalade güzelliğinizi gördüğüm için, cesaretinizin büyüklüğünü duyduğum için, size senelerden beri âşığım," dedi; "siz de beni muhakkak sevmelisiniz; size yalvarıyorum aşkınızı benden esirgemeyiniz." Sir Bors, "Doğrusu, sizi katiyen sevemem," dedi. O zaman Lady, kederinden ölecek gibi oldu. "Bors, sizin yüzünüzden ölüyorum," diyerek Sir Bors'un elini yakaladı ve kendisine bakmasını istedi. "Sizin aşkınız uğruna nasıl öleceğimi göreceksiniz," dedi. Bors, "Ah, Tanrı bana böyle bir şey göstermesin!" dedi. Bunun üzerine Lady, on iki nedimesi tarafından odadan çıkarılıp yüksek bir kulenin

üstünde bulunan mazgallara götürüldü. Oraya çıktıkları zaman, Lady'nin nedimelerinden biri, "Ah, Sir Bors, sevgili şövalye!" diye bağırdı; "bizlere merhamet et, Lady'min arzusunu yerine getir. Eğer bunu yapmazsan, kendimizi bu yüksek kuleden aşağı atarak, hanımımızla beraber ölmeye mahkûmuz. Eğer bu kadar ehemmiyetsiz bir şey yüzünden ölmemize meydan verirseniz, sizi dünyanın bütün kadınları ayıplayacaklar." Bunu duyan Sir Bors, yukarıya doğru baktı. Bütün bu Lady'ler, yüksek mevki sahibi, mükemmel bir tarzda giyinmiş ve güzel kadınlardı. Onlara son derece acımakla beraber, kararından dönmedi; bütün bu Lady'lerin mahvolmalarını, kendi ruhunun cehennemlik olmasına tercih ediyordu. O sırada kadınlar, kendilerini hep beraber kuleden aşağı attılar. Sir Bors, bu vaziyet karşısında hayretten donakalarak istavroz çıkardı. Derhal büyük bir gürültü ve bir bağrışma duydu; sanki cehennemin bütün zebanileri etrafını almıştı. Kule de, Lady de, nedimeler de, kardeşini getirdiği kilise de, ortadan yok oluverdi. O zaman Sir Bors, ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak, "Sevgili Tanrım, az kalsın kurtulamayacaktım!" dedi. Sonra silahlarını aldı ve atına binerek yoluna devam etti. Derken sağ tarafından bir saatin çan sesini duydu ve o tarafa doğru ilerleyerek, yüksek duvarlarla çevrili bir manastıra vardı. Manastırdakiler, Sir Bors'u içeri aldılar ve onun Mukaddes Kâse'yi arayan şövalyelerden biri olduğunu tahmin ettiler. Sir Bors'u bir odaya götürüp silahlarını çıkardılar. Sir Bors, "Sizlere rica ederim efendim, eğer bu evde mübarek bir adam varsa, müsaade edin de onunla konuşayım," dedi. Bunun üzerine oradakilerden biri, Sir Bors'u kilisede bulunan başrahibin yanına götürdü. Sir Bors ile başrahip selamlaştılar. Bors, "Ben bir seyyar şövalyeyim, efendim," diyerek, başrahibe, başından geçen bütün maceraları anlattı. Başrahip, "Sizin kim olduğunuzu merak ettim, efendim," dedi; "zira sizin yaşınızda bir şövalyenin, Hazreti İsa'nın lütfu sayesinde bu kadar metin olabileceğini hiç tahmin etmezdim. Şimdi gidip dinlenin; vakit çok geç olduğu için bugün sizinle görüşmeyeceğim; yarın size elimden geldiği kadar nasihat ederim."

XIII. BÖLÜM

Bir başrahibin, Sir Bors ile görüştüğü mukaddes mevzulara ve bu başrahibin, Sir Bors'a nasıl nasihat ettiğine dair.

O gece Sir Bors'a muhteşem bir misafirperverlik gösterildi. Sir Bors, ertesi sabah erkenden dini ayini dinledi. Yanına gelen başrahip ile selamlaştılar. Sir Bors, başrahibe, Mukaddes Kâse'yi arayan şövalyelerden biri olduğunu ve mübarek bir a damın ona sadece ekmek yemesini ve yalnız su içmesini emrettiğini anlattı. O zaman başrahip, "Hazreti İsa, size bizim uğrumuza büyük ıstırap çeken bir ruh şekline girerek göründü," dedi; "Hazreti İsa, çarmıha gerildi ve insaniyet için bütün kanını feda etti. Gözünüzün önünde canlanan hayal, Mukaddes Kâse'nin bir timsalidir; zira, büyük kuşun kaybettiği kan, onun ölen yavrularını diriltti. Gördüğünüz kupkuru ağaç, Tanrı'ya bağlanmadıkça, çıplak ve meyvasız kalan dünyayı temsil ediyor. Uğruna savaştığınız Lady ve evvelce o memlekette hakim olan Kral Aniause, dünyanın Kral'ı olan Hazreti İsa'yı temsil ediyor. O Lady'yi korumak için bir şövalye ile savaşmanızın da bir manası var: Savaşarak koruduğunuz Lady, Hazreti İsa'nın ve Mukaddes Kilise'nin yeni kanunlarının bir timsalidir; halbuki diğer Lady, eski kanunları ve bütün gün Mukaddes Kilise'ye karşı savaşan şeytanı temsil ediyor. Onun için siz doğru bir şey uğruna savaştınız. Hazreti İsa'nın şövalyelerinden biri olduğunuz için, Mukaddes Kilise'yi korumanız gerekiyor. Siyah kuş, 'Ben siyahım,' diyen, fakat hakikatte güzel olan Mukaddes Kilise'nin bir timsalidir. Beyaz kuş ise, şeytanı temsil ediyor. Size, bir kuğu kuşunun, görünüşte beyaz, fakat içinde nasıl siyah olabileceğini söyleyeceğim. İkiyüzlüler, görünüşte sapsarı ve solgundurlar ve görünüşte Hazreti İsa'nın hizmetkârları gibi hareket ederler; halbuki içleri pislikten, günahtan iğrenç bir şekil almıştır ve dünyayı kötülükleriyle aldatırlar. Şeytan, sana bir kilise adamı kıyafetinde görünerek, kardeşini bir Lady uğruna terk ettiğin için seni ayıpladı; seni yanına alıp bir yere götürdü ve orada kardeşinin öldüğünü zannettin; halbuki kardeşin hâlâ yaşıyor. Bütün bunlar, seni yanlış yola sevk etmek, boş ümitlere ve şehvete kapılmanı temin etmek içindi. Zira Şeytan, senin yumuşak kalpli olduğunu biliyordu ve Mukaddes Kâse'nin kutsal macerasında başarılı olma-

man için elinden geleni yapıyordu. Üçüncü kuş, hakikatte hepsi de zebani olan o güzel Lady'lere karşı yaptığın şiddetli mücadelenin bir timsalidir. Kurumuş ağaç ise, kardeşin Sir Lionel'i temsil ediyordu. Kardeşin Sir Lionel, kupkuru ve faziletsiz olduğu için, ona birçok insan, 'çürümüş ağaç,' 'kurtların kemirdiği ağaç,' ismini verebilirler. O, bir katildir ve şövalyelik nizamına yaraşır bir şekilde hareket etmez. İki beyaz çiçek ise, iki bakir insanı temsil ediyor. Bunlardan biri, geçenlerde yaralanan bir şövalye, diğeri de imdadına yetiştiğin genç kızdır. Çiçeklerden birinin diğerine sokulmasını, o şövalyenin, hem genç kızın namusunu, hem de kendi namusunu lekelemek istemesiyle izah edebiliriz. Sir Bors, eğer o çürük ağacı kurtarmak için, o iki çiçeğin mahvolmasına meydan verseydiniz, hem büyük bir budalalık etmiş ve hem de büyük bir tehlikeye girmiş olurdunuz; zira ikisi birleşip günah işleselerdi, ruhları cehenneme gidecekti. İkisini de kurtardığınız için, herkes sizin tam bir şövalye, Hazreti İsa'nın tam bir hizmetkârı olduğunuzu söyleyebilir."

XIV. BÖLÜM

Sir Bors'un, kardeşi Sir Lionel ile nasıl karşılaştığı ve Sir Lionel'in, Sir Bors'u nasıl öldürmek istediği

Bundan sonra Sir Bors, başrahibi Tanrı'ya emanet ederek, manastırdan çıktı. Bütün gün yoluna devam ettikten sonra geceyi bir ihtiyar Lady'nin evinde geçirdi. Ertesi gün, bir vadide bulunan bir şatoya geldi. Orada, bir ormana doğru hızlı hızlı giden bir çiftçi ile karşılaştı. Sir Bors, "Söyle bakalım, burada macera var mı?" dedi. Çiftçi, "Efendim, bu şatonun önünde, büyük ve harikulade bir mızrak oyunu müsabakası yapılacak," dedi. Sir Bors, "Bu müsabakaya kimler girecek?" dedi. Çiftçi, "Bir tarafta Earl of Plains, diğer tarafta da Lady of Hervin'in yeğeni var," dedi. Bunun üzerine Bors, kardeşi Sir Lionel ile yahut da Mukaddes Kâse'yi arayan diğer şövalyelerin herhangi biriyle görüşebilmeyi ümit ederek, mızrak oyunu müsabakasına katılmayı düşündü. Ormanın tam başladığı yerde bulunan küçük bir manastıra gitti. Orada, kilise kapısının önünde oturan ve tepeden tırnağa kadar silahlı olan kardeşi Sir Lionel'i buldu. Sir Lionel, mızrak oyunu müsabakasının

başlayacağı günü beklemek üzere o manastıra sığınmıştı. Sir Bors, kardeşini görünce, çılgınca bir sevince kapıldı. Atından inerek, "Sevgili, güzel kardeşim, buraya ne zaman geldiniz?" dedi. Sir Lionel, onu görür görmez, "Ah Bors! Artık bundan sonra hiç övünemezsiniz," dedi; "eğer iş size kalsaydı, çoktan ölmüş olacaktım. İki şövalyenin, beni döve döve götürdüklerini gördüğünüz zaman, beni, bir Lady'yi kurtarmak için bıraktınız; benim, ölüm tehlikesine maruz kalmama göz yumdunuz. Şimdiye kadar hiçbir kimse, kardeşine bu kadar büyük bir fenalık yapmamıştır. Yemin ederim ki, bu kötü hareketiniz yüzünden öleceksiniz; ölümü hakikaten hak ettiniz. Onun için kendinizi, şu andan itibaren benden koruyunuz. Hele ben silahlarımı bir alayım da görürsünüz!" Sir Bors, kardeşinin ne kadar hiddetli olduğunu anlayınca, toprağın üzerinde diz çöktü, iki elini de uzatarak onun merhametine sığındı; yaptığı bu kötü hareketi affetmesi için kardeşine yalvardı. Lionel, "Hayır, seni hiçbir zaman affedemem," dedi; "Tanrı'nın huzurunda yemin ediyorum ki, seni öldüreceğim. Bundan fazla yaşamanız çok yazık olur." Lionel, bunu söyler söylemez gidip silahlarını aldı, atına bindi ve Sir Bors'un karşısına gelerek, "Bors, kendini koru," dedi; "bir alçağa veya bir haine karşı nasıl hareket edeceğim; çünkü babamız Kral Bors de Ganis'in şerefli ailesinden senin kadar namussuz bir şövalye çıkmamıştır. Derhal atına bin de, karşımda müşkül vaziyete düşme. Ama eğer istersen, sen orada ayakta dururken üstüne hücum ederim. O zaman beni ayıplarlar, sen de mahvolursun; fakat beni bu yüzden ayıplamalarına hiç ehemmiyet vermeyeceğim." Sir Bors, ya kardeşiyle savaşmasının yahut da ölmesinin gerektiğini anlayınca, ne yapacağını bilemedi. Kalbi, ona savaşmamasını tavsiye etti; çünkü ağabeyi olan Lionel'e karşı hürmet göstermesi lazımdı. Sir Bors, Lionel'in atının nalları önünde diz çökerek, "Sevgili, güzel kardeşim; bana acı, beni öldürme; birbirimizi ne kadar büyük bir muhabbetle sevmemizin gerektiğini hatırla," dedi. Lionel, Sir Bors'un bu sözlerine hiç ehemmiyet vermedi; zira Şeytan, onu öyle bir hale getirmişti ki ne olursa olsun kardeşini öldürmek istiyordu. Lionel, başka çare olmadığını, Sir Bors'un ayağa kalkıp kendisiyle savaşmayacağını görünce, kardeşinin üstüne öyle bir şiddetle hücum etti ki atının nalları Sir Bors'u arka üstü yere serdi. Fena halde canı acıyan Sir Bors, günah çıkaramadan öleceğini hissederek ıstırabından bayıldı. Bu vaziyeti gö-

ren Lionel, kardeşinin başını kesmek için atından indi. Sir Bors'un miğferini yakaladı ve çekip koparmak istedi. O sırada, manastırda oturan münzevi koşa koşa gelerek, kendi vücudu ile Sir Bors'unkini korudu. Çok mübarek ve çok ihtiyar bir adam olan bu münzevi, Sir Bors ile Lionel'in bütün sözlerini duymuştu.

XV. BÖLÜM

Sir Bors'u kurtarmak için Sir Colgrevance'ın, Sir Lionel ile nasıl savaştığı ve münzevinin nasıl öldürüldüğü.

O zaman münzevi, Lionel'e, "Ah, sevgili şövalye, bana ve kardeşine merhamet et," dedi; "eğer onu öldürürsen çok yazık olacak ve bu günah seni de öldürecek. Kardeşin, dünyanın en değerli, en faziletli şövalyelerinden biri." Lionel, "Rahip efendi, Tanrı şahidimdir ki, eğer onu bırakmazsanız sizi öldüreceğim; sıra nasıl olsa ona da gelecek," dedi. Mübarek adam, "Onu öldürmektense, beni öldürmenizi tercih ederim," dedi; "çünkü benim ölümüm, onun ölümünün yarısı kadar bile felaket sayılmaz." Lionel, "Peki, razıyım," diyerek kılıcını aldı ve münzeviye öyle bir şiddetle vurdu ki münzevinin başı kopup arkaya düştü. Lionel bu kadarla kalmadı; kötülüğüne hakim olamayarak, kardeşinin başını kesmek için miğferini yakalayıp çözdü. Yuvarlak Masa şövalyelerinden biri olan Colgrevance, Tanrı'nın lütfu sayesinde o sırada oraya gelmemiş olsaydı, Lionel, kardeşini öldürecekti. Colgrevance, münzevinin öldürüldüğünü görünce hayretler içinde kaldı. Derken, Lionel'in, kardeşinin başını kesmek üzere olduğunu gördü ve son derece sevdiği Sir Bors'u hemen tanıdı. Derhal ileri atılarak, Lionel'i omuzlarından yakalayıp, kuvvete geri çekti. "Dünyanın en şerefli şövalyesi olan kardeşinizi öldürecek misiniz, Lionel?" dedi. "İyi kalpli herhangi bir insan böyle bir şeye müsaade edemez." Sir Lionel, "Bana niçin mani oluyorsunuz?" dedi; "eğer aramıza girerseniz, evvela sizi, sonra da onu öldüreceğim." Colgrevance, "Aman, nasıl olur? Yoksa onu hakikaten öldürmek mi istiyorsunuz?" dedi. Lionel, "Kim ne derse desin, onu öldüreceğim; bana karşı o kadar çok fenalık yaptı ki ölümü hak etti," diyerek Sir Bors'un üstüne atıldı ve kılıcını kardeşinin başına saplamak istedi. Sir Colgrevance, aralarına girerek, "Eğer hâlâ

bunu yapmak cüretinde bulunursanız, bizim dövüşmemiz gerekiyor," dedi. Lionel bu sözleri duyunca, kendisini kalkanıyla koruyarak, Colgrevance'a kim olduğunu sordu. Colgrevance, "Ben sizin arkadaşlarınızdan biriyim, Colgrevance'ım," dedi. Lionel, bunun üzerine Colgrevance'e meydan okudu ve onun miğferinin üstüne büyük bir darbe indirdi. Son derece iyi bir şövalye olan Colgrevance, kılıcını çekerek, kendisini erkekçe müdafaa etti. Bu savaş o kadar uzun sürdü ki yerinden doğrulabilen Sir Bors, değerli şövalye Colgrevance'ın, kendisini korumak için Sir Lionel ile dövüştüğünü büyük bir ıstırap içinde seyretti. Sir Bors, bu manzaranın karşısında büyük bir hüzün ve keder duydu. Colgrevance, kardeşi Lionel'i öldürürse, artık hiçbir zaman mesut olamayacağını; şayet kardeşi, Colgrevance'ı öldürürse, şerefinin ebediyen lekeleneceğini düşündü. Onları ayırmak için aralarına girmek istedi; fakat ayakta durabilecek hali yoktu. Colgrevance müşkül vaziyete düşünceye kadar, Sir Bors böylece, olduğu yerde kaldı. Son derece cesur ve usta bir şövalye olan Lionel, Colgrevance'ın miğferini ve zırhını delik deşik etmişti ve Colgrevance için ölmekten başka çare yoktu; o kadar çok kan kaybetmişti ki hâlâ ayakta durabilmesi adeta bir mucize idi. O sırada Colgrevance, oturduğu yerde doğrulmaya çalışan Sir Bors'a bakarak, "Ah Bors, beni ölüm tehlikesinden kurtarmak için ne diye imdadıma yetişmiyorsun?" dedi. "Şimdi ölmek üzere olan ben, seni kurtarmak için bu vaziyete düştüm." Lionel, "Emin olunuz ki, bütün bunlar hiçbir işe yaramayacak," dedi; "ikiniz de birbirinizi korumaktan âcizsiniz; ben ikinizi de öldüreceğim." Bors, bu sözleri duyunca, ne yapıp edip ayağa kalkarak miğferini giydi. Bu sırada öldürülen münzeviyi görerek müthiş bir ıstıraba kapıldı.

XVI. BÖLÜM

Sir Lionel'in, Sir Colgrevance'ı öldürdükten sonra Sir Bors'u da nasıl öldürmek istediği.

Colgrevance, Sir Bors'a durmadan bağırıyordu: "Sizin hatırınız için burada ölmeme niçin müsaade ediyorsunuz? Sizin için ölmem madem ki hoşunuza gidiyor, sizin yerinize daha şerefli bir adamın imdadına yetişmeyi tercih ederdim." O sırada Sir Lionel, Sir Colgrevance'ın ba-

şındaki miğferi kesip kopardı. Ölümden kurtulmanın imkânsız olduğunu gören Colgrevance, "Sevgili güzel Hazreti İsa!" dedi. "Bu işi başaramadım, beni affet! İyilik yapmak, bir zavallıya yardım etmek isteyişim yüzünden burada çektiğim acının, ruhumun selametine faydası dokunsun!" Bu sözleri duyan Lionel, Colgrevance'a öyle bir şiddetle vurdu ki onu yere serdi. Colgrevance'ı böylece öldürdükten sonra, kardeşinin üstüne bir zebani gibi atıldı ve onu bir darbe ile iki büklüm etti. Alçakgönüllü olan Sir Bors, Lionel'e, "Tanrı aşkı için, bu savaştan vazgeç!" diye yalvardı. "Sevgili kardeşim, eğer birbirimizin canına kıyarsak, bu günah ikimizin de ölümüne sebep olacak," dedi. Sir Lionel, "Tanrı hakkı için yemin ederim ki, eğer galip gelirsem, sana merhamet etmeyeceğim," dedi. O zaman Bors, kılıcını ağlaya ağlaya çekerek, "Tanrı benim içimi bilir, sevgili kardeşim," dedi; "hiçbir suçu olmayan bu mübarek rahibi öldürmekle bugün son derece fena hareket ettiniz. Bundan başka arkadaşımız olan iyi kalpli bir şövalyeyi öldürdünüz. Sizden ayrıca korkmadığımı iyice biliniz; benim asıl korkum Tanrı'nın gazabından. Savaşmamız çok kötü bir şey; onun için Tanrı'nın bir mucize yapmasını isterdim. Kendi kardeşime karşı hayatımı müdafaa ediyorum. Tanrı beni affetsin." Bu sözleri söyledikten sonra Bors, elini kaldırdı ve kardeşine vurmak istedi.

XVII. BÖLÜM

Bir sesin, Sir Bors'a, Sir Lionel'e dokunmamasını nasıl emrettiğine ve iki kardeşin arasına giren bir buluta dair.

Sir Bors, o sırada, "Kaç Bors! Ona dokunma, yoksa onu öldüreceksin!" diye bir ses duydu. Tam o sırada, iki kardeşin arasına ateş gibi bir bulut düştü ve harikulade bir alev, ikisinin de kalkanını yaktı. O zaman Sir Bors ile Sir Lionel o kadar çok korktular ki her ikisi de yere yığılıp uzun zaman baygın kaldılar. Kendilerine geldikleri zaman Bors, kardeşine hiçbir şey olmadığını gördü ve Tanrı'nın intikamından korkarak, ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. O sırada, "Bors, buradan git," diyen bir ses duydu. Bu ses, "Artık kardeşinin yanında kalma; derhal denize doğru git; çünkü seni orada Sir Percivale bekliyor," dedi. Bunu duyan Bors, kardeşine, "Sevgili güzel kardeşim, Tanrı aşkı

için, sana karşı işlediğim bütün suçları affet," dedi. Sir Lionel, "Ben seni memnuniyetle affediyorum; Tanrı da affetsin," dedi. Böylece Sir Bors, kardeşinden ayrılarak hemen denize doğru gitti. Nihayet, bir tesadüf eseriyle, denize yakın bir yerde bulunan bir manastıra vardı. Bors, o gece orada dinlendi. Uykusunda duyduğu bir ses, ona denize doğru gitmesini emretti. O zaman Bors, ayağa kalktı, alnının ortasında istavroz çıkardı, zırhını giydi ve hazırladığı atının sırtına bindi. Yakılmış bir duvarın üstünden geçip dışarıya çıkarak, deniz kenarına gelinceye kadar yoluna devam etti. Sahilde, baştan aşağı beyaz ipekle örtülü olan bir gemi buldu. Atından inip kendisini Hazreti İsa'ya emanet etti. Bors, güverteye çıkar çıkmaz harekete geçen gemi, adeta uçuyormuş gibi hızla ilerlemeye başladı. Hava hemen karardığı için etrafında hiçbir şey göremeyen Bors, gün doğuncaya kadar uyudu. Uyandığı zaman, silahlı, fakat başında miğferi olmayan bir şövalyenin güverte ortasında yattığını gördü. Bu şövalyenin Sir Percivale of Wales olduğunu anlayan Sir Bors, son derece büyük bir sevinç duydu. Fakat Sir Percivale, Sir Bors'u görünce şaşırdı ve ona kim olduğunu sordu. Bors, "Ah sevgili efendim, beni tanıyamadınız mı?" dedi. Sir Percivale, "Burada bulunmanıza hayret ediyorum, sizi buraya Tanrı getirmiş olsa gerek," dedi. O zaman Sir Bors gülümsedi ve miğferini başından çıkardı. Bunun üzerine Sir Percivale onu tanıdı ve iki şövalye, buluştuklarına son derece sevindiler. Sir Bors, Sir Percivale'e, gemiye nasıl ve kimin tavsiyesi üzerine geldiğini anlattı. İki şövalye, evvelce duyduğunuz maceralarını; yani Şeytan'ın onları nasıl baştan çıkarmak istediğini birbirlerine anlattılar. Böylece gemileri bata çıka denizlere açıldı. Sir Bors ile Sir Percivale, birbirlerini teselli ediyor ve sık sık Tanrı'ya yakarıyorlardı. Derken Sir Percivale, "Aramızda yegâne eksik olan değerli şövalye Galahad'dır," dedi.

Sir Gawaine'e, Ector de Maris'e,
Sir Bors de Ganis'e ve Sir Percivale'e
dair olan On Altıntı Kitap
böylece biter.

Ve şimdi, asil şövalye Sir Galahad'a
dair olan On Yedinci Kitap başlıyor.

ON YEDİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Sir Galahad'ın bir mızrak oyunu müsabakasında nasıl savaştığı ve Sir Gawaine ile Sir Ector de Maris'in onu nasıl tanıdıkları.

Şimdi bu hikâyede anlatıldığına göre, Galahad, Percivale'i, o yirmi şövalyenin elinden kurtardıktan sonra büyük bir ormana girdi. O büyük ormanda günlerce yolculuk etti; orada başından geçen bu kitapta anlatılmayan birçok macera sayesinde başarı kazandı. Derken, günün birinde denize doğru ilerledi. Bir tesadüf eseri olarak, önünde fevkalade bir mızrak oyunu yapılan bir şatonun yanından geçti. Bu mızrak oyunu müsabakasında dışardan gelenler o kadar büyük gayret göstermişlerdi ki, şatonun şövalyeleri müşkül duruma düşmüştü; halbuki mağlubiyete doğru giden bu şövalyelerin arasında çok değerli insanlar vardı. Galahad, şatoya mensup şövalyelerin bu müşkül durumunu, şatonun kapılarında öldürüldüklerini görünce, imdatlarına yetişmeyi düşünerek, bu şövalyelerin düşmanlarından birine öyle bir darbe indirdi ki adam yere yuvarlandı. Galahad'ın mızrağı da iki parçaya bölündü. Sonra kılıcını çekip, savaşın en kızışan yerine atıldı. Galahad'ın büyük kahramanlıkları karşısında orada bulunanların hepsi hayretler içinde kaldı. Bir tesadüf eseri olarak Gawaine ile Sir Ector de Maris, dışardan gelen şövalyelerin tarafını tutmuşlardı. Kızıl haçlı beyaz kalkanı gördükleri zaman, biri diğerine, "İşte Yüksek Prens, değerli şövalye Sir Galahad," dedi; "onunla savaşmaya kalkışan çok aptallık etmiş olur." O sırada tesadüfen Sir Gawaine'in yanından geçen Sir Galahad, Sir Gawaine'e, o kadar müthiş bir darbe indirdi ki miğferi yaran kılıç, şövalyenin başını koruyan çelik başlığa kadar dayandı ve Sir Gawaine atından aşağı yuvarlandı. Bu müthiş darbe, Sir Gawaine'in miğferinden aşağı doğru kayarken atının boynunu da iki parçaya bölmüştü. Ec-

tor, Gawaine'i yere serilmiş görünce, bir kenara çekildi. Galahad'ın karşısına çıkınayı doğru bulmadı; zaten akrabası olan Galahad'a hissettiği tabi sevgi de onunla savaşmasına mani oluyordu. Böylece, Galahad büyük yiğitliği sayesinde dışardan gelen bütün şövalyeleri mağlup ederek püskürttü. Derken, şatonun şövalyeleri, dışarı çıkarak onları kovalamaya başladılar. Galahad, kaçanlardan hiçbirinin dönmeyeceğini anlayınca, gizlice uzaklaştı ve onun, ortadan nasıl kaybolduğunu hiç kimse anlayamadı. Gawaine, Ector'a, "Launcelot du Lake'in söylediği garip şeyin doğru çıktığına artık başım üzerine yemin edebilirim," dedi; "taşa saplı kılıcın, başıma müthiş bir darbe indireceği ve bu darbeye, dünyanın en mükemmel şatosu pahasına dahi olsa razı olamayacağımı söylemişti. Bu kehanet hakikaten doğru çıktı; hayatımda şimdiye kadar hiç kimseden böyle bir darbe yememiştim." Ector, "Efendim, bana kalırsa bu macera sizin için artık bitti," dedi. Gawaine, "Bu macera benim için bitti, fakat sizin için bitmedi; ben artık Mukaddes Kâse'yi aramayacağım," dedi. Bundan sonra Gawaine'i bir şatoya götürdüler, zırhını çıkarıp onu muhteşem bir yatağa yatırdılar. Yaşayabilmesi ve bir ayda iyileşebilmesi için bir hekim temin ettiler. Gawaine iyileşinceye kadar ondan uzaklaşmak istemeyen Sir Ector da, arkadaşının yanında kaldı.

Değerli şövalye Galahad, yoluna uzun zaman devam ederek o gece Carboneck Şatosu'na varmak istedi; fakat bir tesadüf eseri olarak, geceyi, bir münzevinin oturduğu yerde geçirmeye mecbur oldu. Münzevi, Galahad'ın bir seyyar şövalye olduğunu görünce, sevindi. Uyudukları sırada gelip kapıya vuran bir genç kız, Galahad'ı çağırdı. Münzevi, bu genç kızın ne istediğini öğrenmek için kapıyı açtı. Genç kız, münzeviye ismiyle hitap ederek, "Sir Ulfin, ben, sizin yanınızdaki şövalye ile konuşmak isteyen bir Lady'yim," dedi. Bunun üzerine münzevi, Galahad'ı uyandırdı; "Kalkın ve sizinle görüşmeye çok ihtiyacı olan bir Lady ile konuşun," dedi. Galahad, genç kızın yanına giderek, ona ne istediğini sordu. Genç kız, "Galahad, silahlanıp atınıza binerek beni takip etmenizi istiyorum," dedi; "çünkü önümüzdeki üç gün içinde, şimdiye kadar hiçbir şövalyenin görmediği derecede ulvi olan bir macera ile karşılaşacaksınız." Galahad, derhal silahlandı, atına bindi ve kendisini Tanrı'ya emanet ederek, genç kıza, nereye giderse gitsin, onu takip edeceğini söyledi.

II. BÖLÜM

Sir Galahad'ın bir genç kızla yolculuk ederek, Sir Bors ile Sir Percivale'in bindiği gemiye nasıl geldiği.

Genç kız, atını mümkün olduğu kadar hızlı sürerek Colibe ismini taşıyan denize vardı. Geceleyin, bu genç kız ile Sir Galahad; akar su ile dolu hendeklerle, sağlam ve yüksek duvarlarla korunmuş, bir vadide bulunan bir şatoya geldiler. Genç kız Galahad ile beraber bu şatoya girdi ve Galahad orada çok iyi karşılandı; çünkü bu şatonun sahibesi, o genç kızın hanımı idi. Sir Galahad silahlarını bırakınca, genç kız, şatonun sahibesine, "Bütün gün burada kalalım mı, efendim?" dedi. Şatonun sahibesi, "Hayır, fakat evvela biraz yemek yemesi ve dinlenmesi lazım," dedi. Böylece, Sir Galahad yemek yedi ve bir müddet uyudu. Sonra genç kız onu çağırdı ve Sir Galahad meşalelerin ışığında zırhını giydi. Sir Galahad ile genç kız, atlarına bindikleri zaman, şatonun sahibesi, Galahad'a mükemmel bir tarzda giydirilmiş güzel bir çocuk gösterdi. Sir Galahad ile genç kız, şatoyu böylece terk ederek deniz kenarına gittiler. Orada Bors ile Percivale'in gemisini buldular. Bors ile Percivale, geminin güvertesinden, "Sir Galahad, hoş geldiniz! Sizi uzun zamandan beri bekliyorduk," diye bağırıyorlardı. Sir Galahad, bu sözleri duyunca, onlara kim olduklarını sordu. Genç kız, "Efendim, ikimiz de atımızı burada bırakalım," dedi. Sir Galahad ile genç kız, atlarının eyerlerini ve koşumlarını yanlarına alarak, istavroz çıkardıktan sonra gemiye bindiler. Sir Bors ile Sir Percivale, onları büyük bir sevinçle karşıladı ve hepsi birbirini tanıdı. O sırada çıkan rüzgâr, onları deniz üzerinde harikulade bir yere doğru sürükledi. Bir müddet sonra gün doğdu. Galahad, miğferiyle kılıcını bir kenara bırakarak, arkadaşlarına bu güzel geminin nereden geldiğini sordu. Sir Bors ile Sir Percivale, "Bunu bizim kadar siz de biliyorsunuz. Nereden gelebilir ki? Tanrı'nın lütfundan tabi," dediler. Bundan sonra şövalyeler, birbirlerine başlarından geçen çetin maceraları, Şeytan'ın onları nasıl baştan çıkarmak istediğini anlattılar. Galahad, "Doğrusu, Tanrı'ya çok şükretmelisiniz; çünkü büyük tehlikeler atlattınız," dedi; "eğer bu genç kız olmasaydı, ben de buraya gelmeyecektim; ikinizi bu garip memlekette bulacağını hiç tahmin etmezdim." Bors, "Ah, Galahad! Babanız

Launcelot burada olsaydı içimiz çok rahat ederdi; o zaman tam olurduk," dedi. Galahad, "Eğer Tanrı buna razı olmazsa, böyle bir şey imkânsızdır," dedi. O aralık gemi, Logris memleketinden uzaklaştı ve bir tesadüf eseriyle, son derece büyük ve harikulade olan iki kayanın arasına geldi. Orada bir girdap bulunduğu için karaya çıkmak imkânsızdı. Ancak o sırada başka bir gemi gördüler ve hiçbir tehlikeye maruz kalmadan o gemiye geçmeleri mümkündü. Genç kız, "Şu gemiye gidelim, orada başımızdan birçok maceralar geçecek; bunu yapmamızı Tanrı arzu ediyor," dedi. O gemiye bindikleri zaman, geminin son derece muhteşem olduğunu gördüler; fakat gemide ne bir erkek, ne de bir kadın vardı. Geminin bir ucunda, insanda korku uyandıran garip sözler yazılı idi: "Ey bu gemiye girecek olan insan, inancının sağlam olmasına dikkat et; çünkü ben, imanı temsil ediyorum. Buraya girerken dikkatli davran, çünkü başarılı olmadığın takdirde sana yardım edecek olan ben değilim." O sırada genç kız, "Percivale, benim kim olduğumu biliyor musunuz?" dedi. Percivale, "Hayır, bilmiyorum," dedi. Genç kız, "Öyleyse senin kızkardeşin olduğumu, Kral Pellinore'un kızı olduğumu öğren," dedi; "dünyada en çok sevdiğim adam sensin, bunu da bilmen lazım. Eğer Hazreti İsa'ya tam bir imanın yoksa, bu gemiye katiyen binme; bu gemide mahvolabilirsin. Bu gemi o kadar mükemmeldir ki hiçbir günahkârı taşımaya tahammülü yoktur." Percivale, bu genç kızın kendi kızkardeşi olduğunu anlayınca, için için sevinerek, "Sevgili kızkardeşim, bu gemiye bineceğim," dedi; "eğer kötü bir mahluk, alçak bir şövalye isem, burada mahvolayım!"

III. BÖLÜM

Sir Galahad'ın gemiye nasıl bindiğine; orada bulunan güzel bir yatak ile diğer harikulade şeylere ve bir kılıca dair.

O sırada, Galahad istavroz çıkararak gemiye bindi; onun arkasından genç kız, Sir Bors ve Sir Percivale de gemiye sıra ile bindiler. Geminin içi o kadar harikulade bir tarzda güzel ve muhteşemdi ki hepsi hayran kaldılar. Geminin ortasında güzel bir yatak vardı; bu yatağa yaklaşan Sir Galahad, orada gümüş bir kılıç vardı; bu kılıç kınından, yarım arşından fazla çekilmişti. Kılıcın, muhtelif mücevherlerden yapılmış

olan sapında, insanın aklına gelebilecek olan bütün renkler mevcuttu ve bu mücevherlerden her birinin çeşit çeşit özellikleri vardı. Kılıcın sapı, muhtelif hayvanların kaburga kemiklerinden yapılmıştı. Bu hayvanlardan biri, umumiyetle Calidone'da oturan ve şeytan yılanı denilen bir yılandı. Bu yılanın kemiğinin öyle bir özelliği vardı ki onu tutan bir el, hiçbir zaman ne yorulur, ne de yaralanırdı. Diğer hayvan ise, pek büyük olmayan ve Fırat nehri sularında bulanan bir balıktı. Ertanax ismini taşıyan bu balığın kemiklerine dokunanın iradesi o kadar kuvvetlenir ki hiçbir zaman yorulmaz, sevinçlerini ve kederlerini unutarak, sadece karşısında duran, gözlerinin gördüğü şeyi düşünür. Bu kılıcın kabzasını, ancak bütün erkeklere üstün olan bir erkek kavrayabilir. Percivale, "Tanrı beni korusun, onu elime almaya teşebbüs edeceğim," diyerek elini kılıca uzattı, fakat onu bir türlü kavrayamadı. Percivale, "İşte, Tanrı şahidimdir ki, başarılı olamadım," dedi. Kılıca Bors da elini uzattı ve o da aynı başarısızlığa uğradı. O sırada Galahad kılıca baktı ve kılıcın üstünde kan renkli harflerle yazılmış olan şu sözleri gördü: "Beni ancak herkesten daha cesur olan insan, kınımdan çekip çıkarmaya teşebbüs edebilir. İyice bilmelisiniz ki beni çekmeyi başaran, vücudunun zaafı yüzünden hiçbir zaman müşkül vaziyete düşmeyecek ve aldığı yaralar onu hiçbir zaman öldürmeyecek." Galahad, "İmanım hakkı için bu kılıcı kınından çekerdim, fakat günahlarım o kadar büyük ki ona elimle dokunamam," dedi. Genç kız, "Şimdi size şunu söyleyeyim ki, bu kılıcı kınından çekmek sizden başka herkese yasaktır, efendim," dedi; "bu gemi Logris'e vardığı sırada, sakat kralın babası Kral Labor ile bir kâfir olan Hurlame, birbirleri ile şiddetle savaşıyorlardı. Fakat o sırada vaftiz edilen Kral Hurlame'yi, herkes dünyanın en akıllı adamlarından biri sayıyordu. Kral Labor ile Kral Hurlame, günün birinde askerlerini toplayarak savaşa denizde devam ettiler. Bu gemi gelince, Kral Hurlame, mağlûp oldu, askerleri de öldürüldü. Katledilmekten korkan Kral Hurlame, bu gemiye kaçtı. Orada bulduğu bu kılıcı çekip, gemiden tekrar çıkarak, o devirde bütün Hıristiyan ülkelerinde dünyanın en büyük imanına sahip olan Kral Labor'u buldu. Kral Hurlame, Kral Labor ile karşılaşınca, bu kılıcı kaldırıp, düşmanının miğferinin üzerine öyle bir kuvvetle vurdu ki kılıcın ilk darbesi Kral Labor'u da, atını da ikiye böldü. Logris memleketinde cereyan eden bu hadiseden sonra iki ülkede büyük veba salgınları

ve felaketler hüküm sürmeye başladı. O günden beri bu memleketlerde ne buğday, ne de ot yetişti; ağaçlar hemen hemen bir meyve vermiyordu; sularda balık bulunmuyordu. İşte bu müthiş kılıç darbesi yüzünden herkes bu ülkelere, Viran Topraklar ismini verdi. Kral Hurlame, bu kılıcın keskinliğini görünce, kınını aramaya gitti. Bu gemiye binerek kılıcı kınına soktu. Bunu yapar yapmaz yatağın önünde yere yığılıp ölüverdi. Böylece, bu kılıcı çeken her insanın, ya öleceği, yahut da sakatlanacağı ispat edildi. Kral Hurlame'nin cesedi, bir genç kız gemiye binip de onu denize atıncaya kadar orada kaldı. Bu gemiye binmek yasak olduğu için, bu cesareti o genç kızdan önce kimse gösterememişti."

IV. BÖLÜM

Kılıcın ve kının harikalarına dair.

Bundan sonra şövalyeler, kılıcın, yılan derisine benzeyen kınına baktılar. Kının üstünde gümüş ve altın harflerle yazılmış yazılar vardı. Kılıcı beline takmak için kullanılan kuşak pek alelade bir şeydi ve bu muhteşem kılıca hiç de yakışmıyordu. Kının üstündeki yazı şuydu: "Beni kullanacak adam, eğer beni icap ettiği şekilde ve yiğitçe taşıyacaksa, o adamın, dünyanın bütün adamlarından daha cesur olması gerekir; zira beni kuşanacak vücut, bu kılıcın kemerini beline taktığı müddetçe, şerefini hiçbir yerde kaybetmeyecek. Bu kuşağı onun belinden, yalnız bir genç kızın elleri çözüp çıkaracak. Bu genç kızın, bir Kral ile bir Kraliçe'den doğmuş olması ve fikirleriyle de, hareketleriyle de daima bakire kalması şarttır. Bu genç kız, bekâretini kaybettiği takdirde, şimdiye kadar hiçbir kadının ölmediği bir tarzda, ölümlerin en feci şekline mahkûm olacaktır." Percivale, "Bu kılıcı çevirin efendim, bakalım öbür tarafında ne yazılı," dedi. Kılıcın, kan gibi kıpkırmızı olan öbür tarafında, kömür kadar siyah harflerle şunlar yazılı idi: "Beni en çok metheden adama karşı, bu adamın müşkül bir anında fena hareket edeceğim. En büyük iyiliği yaptığım adama karşı, en büyük kötülüğü de yapacağım ve bütün bunlar hep aynı zamanda olacak." Genç kız, Percivale'e, "Sevgili kardeşim," dedi, "Hazreti İsa'nın ölümünden kırk sene sonra, Kral Mordrains'in kayınbiraderi Nacien, gü-

nün birinde Hazreti İsa'nın emri üzerine kendi memleketinden on dört günlük mesafede bulunan bir adaya götürüldü. Batı'da olan bu adaya Turnance adası ismi verilir. Nacien, bir kayanın önünde tesadüfen bu gemiyi buldu; evvelce bahsi geçen yatağı ve kılıcı da gördü. Ancak, bu kılıcı kınından çekebilmek cesaretini gösteremiyordu. Sekiz gün gemide kaldı; dokuzuncu gün çıkan dehşetli bir rüzgâr, onu bu adadan alıp, başka bir adaya, bir kayanın yanına attı. Orada, şimdiye kadar yeryüzünde görülen devlerin en büyüğü ile karşılaştı. Bu korkunç dev, Nacien'i öldürmek için derhal yaklaştı. Nacien etrafana bakındı; kaçması imkânsızdı ve kendisini korumak için bir silahı bile yoktu. Bu kılıca doğru koştu; kınsız olduğunu görünce, kılıcı çok methetti; fakat onu havada sallar sallamaz, kılıç kırılıp iki parça oldu. Nacien, "Ah, o kadar methettiğim bu kılıca şimdi lanet etmeliyim," diyerek, kılıcın parçalarını yatağın üstüne attı. Sonra devle dövüşmek için karaya atladı ve onu öldürdü. Devi öldürür öldürmez derhal gemiye bindi. Çıkan rüzgâr onu gene denizlerde sürükledi. Bir tesadüf eseri olarak, içinde Kral Mordrains'in bulunduğu diğer bir geminin yanına geldi. Tehlikeli kayalar limanında, bir zebani, Kral Mordrains'i baştan çıkarmak için fena halde uğraşmıştı. Nacien ile Kral Mordrains, birbirlerini görünce çok sevindiler ve başlarından geçen maceralardan bahsettiler. Nacien, en çok ihtiyacı olduğu anda kılıcın nasıl kırıldığını anlattı. Aynı kılıcı gören Mordrains, onu çok methetti; 'Bu kılıç, senin kendi kötülüğünden kırıldı; sen herhalde bir günah işlemiş olacaksın,' diyerek kılıcın parçalarını birbirine ekledi; kılıç eskisi kadar güzeldi ve nereden kırıldığı hiç belli olmuyordu. Kral Mordrains, kılıcı kınına sokup yatağın üstüne bıraktı. O sırada, 'Bir müddet için bu gemiden çıkıp öbür gemiye binin; çünkü eğer büyük bir günah işlemişseniz burada kalkıp da kurtulmanız imkânsızdır; muhakkak öleceksiniz,' diyen bir ses yükseldi. Bunun üzerine Nacien ile Kral Mordrains öbür gemiye gittiler. Nacien, gemiye tam binerken, sağ ayağına öyle bir kılıç darbesi yedi ki, 'Aman Yarabbi! Nasıl oldu da yaralandım!' diyerek güverteye tepe taklak yuvarlandı. O sırada, 'İşte bu kılıcı çekmekle işlediğin suçun cezası,' diyen bir ses duyuldu; 'kılıcın üstündeki yazıdan da anlaşıldığına göre, bu kılıcı kullanmaya asla layık olmadığın için yaralandın,'" Galahad, "Tanrı hakkı için! Siz bu işleri çok iyi biliyorsunuz," dedi.

V. BÖLÜM

Kral Pelles'in, kılıcı çektiği için iki bacağından birden nasıl yaralandığına ve diğer harikulade hikâyelere dair.

Genç kız, "Efendim, Kral Pelles isimli sakat bir Kral vardı," dedi; "bu Kral Pelles, ata binebildiği müddetçe Hıristiyanlığı ve Mukaddes Kilise'yi çok himaye etmişti. Bir gün, denize kadar uzanan ormanlarından birinde ava çıktı. Nihayet köpeklerini de, bir tek kişiden başka bütün şövalyelerini de kaybetti. Kral Pelles ile yanında kalan şövalye, İrlanda'ya yaklaşıncaya kadar yollarına devam ettiler ve orada bir gemi buldular. Kral Pelles, geminin üstündeki yazıları okuduğu ve onların manasını anladığı halde, hayatında bir tek günah işlememiş olduğu için bu gemiye bindi; fakat şövalyesi, bunu yapmaya cesaret edememişti. Kral Pelles, gemide bu kılıcı buldu ve onu kınından ancak gördüğümüz kadar çekebildi. O sırada uzanan bir mızrak, Kral'ın iki bacağını birden deldi. Kral Pelles'in bu yarası hâlâ kapanmadı ve biz onun yanına gidinceye kadar da kapanmayacak. İşte büyük babanız Kral Pelles, cüretkârlığı yüzünden böylece sakatlandı." Galahad, "Tanrı öyle istemiş, genç kız," dedi. Bundan sonra şövalyeler her şeyi etraflıca görmek için yatağa yaklaştılar. Yatağın başında iki kılıç asılıydı. Bundan başka aynı yere iki iğ de asılmıştı; bunlardan biri kar gibi beyaz, diğeri kan gibi kırmızı idi. Biraz daha yukarda, bir zümrüt gibi yeşil olan üçüncü bir iğ vardı. Ayrı ayrı üç renkte olan bu renkleri, kendi tabi renkleriydi; üstlerinde hiç boya yoktu. Genç kız, "Bu üç iğ, günahkâr Havva'nın meyve toplamaya geldiği zamandan kalmadır," dedi; "Adem ile Havva, bu yüzden cennetten kovuldular; ve Havva giderken, elmanın asılı olduğu dalı yanına aldı. Bu dalın ne kadar yeşil ve ne kadar güzel olduğunu görünce, o ağaç yüzünden başına gelen felaketi hatırladı ve bu dalı uzun zaman saklamak istedi. Onu muhafaza edebilecek bir sandığı olmadığı için bunu toprağa gömdü. Bu dal, Tanrı'nın arzusu üzerine kısa bir zamanda koskoca bir ağaç oluverdi. Bir bakire tarafından ekildiği için, bütün ağaç, dalları ve yapraklarıyla kar gibi bembeyazdı. Fakat daha sonraları ağaç, bütün dallarıyla ve yapraklarıyla ot gibi yemyeşil oldu. Aynı sıralarda Habil dünyaya geldi. Böylece ağaç uzun zaman yeşil kaldı; fakat yıllarca sonra, bu ağacın altında Kabil, Habil'i öldürünce,

büyük bir mucize oldu. Yeşil ağacın altında Habil can verir vermez, ağaç yeşilliğini kaybederek, dökülen kanın bir timsali olarak kızıllaştı. Etrafındaki bütün bitkiler derhal soluverdi; fakat ağaç gittikçe büyüyor ve harikulade güzelleşiyordu. O, bir insanın yeryüzünde görebileceği ağaçların en güzeli ve en göz alanı idi. Habil, ağacın altında öldürüldükten sonra ağacın etrafındaki bitkiler soldular. Kral Davud'un oğlu Süleyman saltanat sürmeye ve babasının ölümünden sonra memleketi idare etmeye başlayıncaya kadar, bu ağaç olduğu gibi kaldı. Çok akıllı olan Süleyman, muhtelif ağaçların ve taşların bütün özelliklerini yıldızların seyrini ve daha birçok şeyi biliyordu.

"Süleyman'ın fena bir karısı vardı. Bu kadını düşünerek, hiçbir kadının iyi olamayacağını zannediyordu ve kadınları kitaplarında hakir gördü. Günün birinde bir ses ona, 'Süleyman, bir erkeğin bir kadın yüzünden dert çekmesine ehemmiyet verme,' dedi; 'zira istikbalde öyle bir kadın yaşayacak ki, onun erkeklere verdiği saadet, erkeklerin şimdiye kadar çektikleri dertten yüz misli büyük olacak ve bu kadın senin ailenden gelecek.' Süleyman bu sözleri duyunca, kendi kendisini ve eski kitaplardan öğrendiği şeyleri saçma buldu. Bundan başka Ruh-ül-Kudüs, büyük Meryem Ana'nın dünyaya geleceğinden Süleyman'ı haberdar etti. Süleyman, o sese, sülâlesinin Meryem Ana ile sona erip ermeyeceğini sordu. Ses, 'Hayır,' dedi, 'sülalenizin son adamı bakir bir erkektir ve bu adam, kayınbiraderin Dük Yeşu kadar iyi bir şövalye olacak.'"

VI. BÖLÜM

Süleyman'ın, karısının tavsiyesi üzerine Davud'un kılıcını nasıl aldığına ve diğer harikulade hadiselere dair.

"O ses, 'Kati surette bilmediğin şeyleri artık sana izah ettim,' dedi. Süleyman, kendi ailesinden böyle bir insanın yetişeceğine sevindi; bu adamın kim olacağını, hangi ismi taşıyacağını daima merak ediyor ve düşünüyordu. Dalgın olduğunu gören karısı, bir gün onun bu dalgınlığının sebebini öğrenmek istedi. Bekleyip de müsait bir zaman bulunca, Süleyman'a dalgınlığının sebebini sordu. Süleyman, o sesin söylediklerini karısına olduğu gibi anlattı. Karısı 'Peki, öyleyse yeryüzünde

mevcut olan en iyi ve en sağlam tahtadan bir gemi yaptıracağım,' dedi. Bunun üzerine Süleyman, memleketin en iyi marangozlarını çağırttı. Gemiyi bitirdikleri zaman, karısı Süleyman'a, 'Efendim,' dedi, 'bu şövalye, madem ki kendisinden önce yaşayan insanlardan da, kendisinden sonra yaşayacak insanlardan da üstün olacak, size bir tavsiyede bulunacağım: Tanrımızın mabedine gidip, oradan babanız Davud'un kılıcını alın. Babanızın kılıcı, dünyada bir şövalyenin eline alabileceği kılıçların en harikuladesi ve en keskinidir. Bu kılıcın kabzasını çıkarıp, ona, kıymetli mücevherlerin kullanıldığı yeni bir kabza yapın. Bu mücevherler, birbirlerine o kadar ince bir tarzda yapışmış olsun ki, gören bunu bir tek mücevher zannetsin. Sonra bu kılıca, fevkalade ve harikulade bir sap yapın; bu sapın nasıl işlendiğini hiç kimse anlayamasın. Sonra kılıç için mükemmel bir kın yapın. Bütün bunları yaptıktan sonra, ben de o kılıç için gönlümün istediği şekilde bir kemer hazırlayacağım.' Kral Süleyman, karısının bütün arzularını; gemiyi ve istediği diğer şeyleri yaptı. Gemi hazırlanıp da denize indirilince, Kral Süleyman'ın karısı, büyük ve muhteşem bir yatak yaptırdı. İpek örtülü bu yatağın başına oturdu; kılıcı da yatağın ayak kısmına koydu. Kral, kılıç kemerinin kendirden yapılmış olduğunu görünce kızdı. Karısı, 'Efendim, bu kadar asil bir kılıca yakışan bir kuşak bulamadım,' dedi; 'bir genç kız, bu kılıcın bulunduğu yere, başka şövalyeleri de götürecek, fakat bunun ne zaman olacağını bilmiyorum.' Bundan sonra Süleyman'ın karısı, gemi için her türlü havaya dayanacak ve hiçbir zaman çürümeyecek olan ipek bir örtü yaptırdı. Habil'in öldürüldüğü ağacın altna bir marangoz götürdü. 'Şimdi bana bu ağaçtan, bir iğ yapabilecek büyüklükte bir parça kes,' dedi. Marangoz, 'Ah efendim! Bu ilk anamız Havva'nın ektiği ağaçtır,' dedi. Süleyman'ın karısı, 'Eğer istediğimi yapmazsan, seni mahvederim,' dedi. Marangoz çalışmaya başlar başlamaz, ağaçtan kan damlaları aktı. Marangoz bu işten vazgeçmek istedi, fakat Lady onu bırakmadı. Marangoz, bir iğ yapmak için ağaçtan kâfi miktarda tahta kesti. Süleyman'ın karısı, yeşil ve beyaz ağaçlardan da aynı miktarda tahta kestirdi. Bu üç iğ yapıldıktan sonra, onları yatağın üstüne astırttı. Süleyman bunu görünce, karısına, "Harikulade bir şey yaptınız,' dedi; 'çünkü şimdi bütün dünya burada olsa bile, bunların manasını Tanrı'dan başkası anlayamaz. Hatta bu işi yapan sen bile, bunların bütün manasını anlayamıyorsun.' Karısı 'Şim-

di bundan bahsetmeyelim; bu hususta umduğundan evvel haber alacaksın,' dedi. Şimdi size Kral Süleyman ile karısı hakkında harikulade bir hikâye anlatacağım."

VII. BÖLÜM

Kral Süleyman ile karısına dair harikulade bir hikâye.

"O gece Süleyman, maiyetinden birkaç kişi ile beraber geminin önünde yattı. Uykusunda gökyüzünden inen birçok meleğin geminin üstüne konduğunu zannetti. Bu melekler, aralarından birinin getirdiği gümüş kâsenin içindeki suyu bütün gemiye serptiler. Bu sırada bir melek, kılıcın bulunduğu yere gidip, kabzasına bir şeyle yazdı; sonra da geminin güvertesine şu yazıyı yazdı: 'Ey buraya gelmek isteyen insan, imanla dolu olmaya bak; çünkü ben, iman ve itikatten başka bir şey değilim,' Süleyman, bu harfleri görünce, cesaretini kaybetti; gemiye girmeye cüret edemeyerek geri çekildi. O sırada gemi birdenbire denize daldı ve öyle bir hızla ilerledi ki kısa bir müddet içinde Süleyman onu göremez oldu. Bunun üzerine, 'Süleyman, senin sülalenden gelen son şövalye bu yatakta yatacak,' diyen hafif bir ses duydu. Süleyman, gidip karısını uyandırarak, ona, bu gemi macerasını anlattı."

Şimdi hikâyede nakledildiğine göre, Sir Galahad, Sir Bors ve Sir Percivale, uzun zaman yatağa ve üç iğe baktılar. Bu iğlerin, boyasız ve tabi renkte olduğunu anladılar. Sonra yere serili olan bir örtüyü kaldırarak, çok güzel bir çanta buldular. Bu çantayı alan Percivale, onun içinde bir yazı buldu. Bu yazıyı okuyarak, iğlerin manasını, geminin nereden geldiğini ve kimler tarafından yapıldığını anladı. Galahad, "Bu kılıç için yeni bir kemer yapacak olan genç kızı nereden bulacağız?" dedi. Percivale'in kızkardeşi, "Üzülmeyiniz sevgili efendim," dedi; "Tanrı'nın izniyle, ben bu kılıca uygun bir kemer bulacağım," dedi. Bunun üzerine bir kutu açtı ve oradan sırma gibi tellerle gayet güzel bir tarzda işlenmiş olan ve üstünde çok kıymetli mücevherler bulunan, altın tokalı bir kuşak çıkardı. "Bakın, Lordlar; işte bu kılıca yaraşan kemer," dedi; "bu kuşağın büyük bir kısmı benim saçımın telleriyle yapıldı. Dünyadan çekilmeden evvel, kendi saçımdan çok hoşlanırdım. Fakat bu maceranın bana nasip olacağını öğrenir öğrenmez sa-

çımı kestim ve Tanrı'nın izniyle bu kemeri yaptım." Sir Bors, "Sizinle buluşmamız çok hayırlı oldu," dedi; "bizi büyük bir ıstıraptan kurtardınız; eğer bize bu haberleri vermeseydiniz çok zahmet çekecektik." Bundan sonra genç kız gidip kılıcı bu kemere taktı. Şövalyeler, "Şimdi söyleyin bize, bu kılıcın adı ne? Onu hangi adla analım?" dediler. Genç kız, "Doğrusunu isterseniz bu kılıcın adı, Garip Kuşaklı Kılıç'tır," dedi; "kının ismi de Kanı Yerinden Kovan'dır; çünkü vücudunda kan olan herhangi bir insan, bu kının, Havva'nın cennette günah işlemesine sebep olan ağaçtan yapılmış kısmını göremez." Bundan sonra arkadaşları, Galahad'a, "Logris ülkesinde bu kadar arzu edilen şu kılıcı kuşanmanız için size Hazreti İsa namına yalvarıyoruz," dediler. Galahad, "Sizlere cesaret vermek için şu kılıcı elime alayım," dedi; "fakat bu kılıç, sizlerin olmadığı kadar benim de malım değildir. Bunu kati surette bilmelisiniz." Galahad bunu söyledikten sonra, kılıcı uzun zaman elinde tuttu. Derken, genç kız, kılıcı onun beline astı. Genç kız, "Artık ölsem de gam yemem," dedi; "çünkü kendimi, dünyanın en değerli şövalyesine yardım eden bir genç kız, yeryüzünde yaşayan mübarek genç kızlardan biri sayıyorum." Galahad, "Genç kız, bana karşı o kadar iyilik ettiniz ki, hayatımın sonuna kadar sizin şövalyeniz olacağım," dedi. Bundan sonra gemiyi hep beraber terk edip öbür gemiye bindiler. Rüzgâr onları büyük bir hızla sürükledi. Yanlarında yiyecek namına hiçbir şey yoktu. Ertesi gün, bir tesadüf eseri olarak, İskoçya sınırlarında bulunan Carteloise isimli bir şatoya geldiler. Limana girdikleri zaman, genç kız, "Lordlar, burada karaya öyle adamlar çıktı ki, eğer Kral Arthur'un sarayından olduğunuzu anlarlarsa, size derhal saldırırlar," dedi. Galahad, "Genç kız, bizi o kayadan kurtaran, onların elinden de kurtarır," dedi.

VIII. BÖLÜM

Galahad ile arkadaşlarının bir şatoya giderek nasıl savaştıklarına, düşmanlarını nasıl öldürdüklerine ve diğer meselelere dair.

Galahad ile arkadaşları böyle konuştukları sırada, yanlarına gelen bir hizmetkâr, onlara kim olduklarını sordu. Galahad ile arkadaşları Kral

Arthur'un sarayından geldiklerini söylediler. Hizmetkâr, "Doğru mu söylüyorsunuz? Başımın üzerine yemin ederim ki, vaziyetiniz pek kötü," diyerek, sarp kayaların üstündeki kaleye döndü. Bir müddet sonra, Galahad ile arkadaşları bir boru sesi duydular. Derken, yanlarına yaklaşan bir La dy, onlara nereden geldiklerini sordu; onlar da nereden geldiklerini söylediler. Lady, "Sevgili Lordlar, Tanrı aşkı için geri dönün! Ölümle karşı karşıyasınız," dedi. Galahad ile arkadaşları, "Hayır geri dönmeyeceğiz; hizmetkârı olduğumuz Tanrı bize yardım edecek," dediler. Böylece durup konuştukları sırada, iyice silahlanmış şövalyeler göründü ve Galahad ile arkadaşlarına, ya teslim olacaklarını yahut da öleceklerini söyledi. Galahad ile arkadaşları "Teslim olmamız size pek pahalıya mal olacak," dediler. Bunun üzerine düşmanları atlarını ileri sürdüler. Sir Percivale, karşısına ilk çıkanı yere sererek, düşmanının atına kendi bindi. Galahad ile Bors da aynı şeyi yaptılar; zira onların bu memlekette atları yoktu, gemiye bindikleri zaman kendi atlarını başka yerde bırakmışlardı. Atlara bindikten sonra, düşmanlarına karşı hücuma geçtiler. Şatonun şövalyeleri, müstahkem kalelerine kaçtılar; Sir Galahad, Sir Bors ve Sir Percivale de onları takip ederek şatoya girdiler. Atlarından inip düşmanlarını öldükdükten sonra divanhaneye girdiler. Ne kadar çok adam öldürdüklerini gördükleri zaman, kendilerini büyük bir günah işlemiş olmakla itham ettiler. Bors, "Fakat Tanrı bu şövalyeleri sevseydi, onları böyle öldürmek kudretine katiyen sahip olamazdık," dedi; "onlar Tanrı'ya karşı o kadar çok suç işlediler ki, Tanrı, onların yaşamalarına artık müsaade edemedi." Galahad, "Öyle söylemeyiniz," dedi; "eğer Tanrı'ya karşı fena hareket ettilerse, intikam almak vazifesi bize değil, bu kudrete sahip olan Tanrı'ya düşer." O sırada bir odadan, rahip olan mübarek bir adam çıktı. Bir kâsenin içinde Hazreti İsa'nın mukaddes vücudunu temsil eden ekmeği taşıyordu. Bu mübarek adam, divanhanede yatan ölüleri görünce, hayretler içinde kaldı. Galahad, miğferini başından çıkararak diz çöktü; iki arkadaşı da aynı şeyi yaptılar. "Efendim, bizden sakın korkmayınız; biz, Kral Arthur'un sarayına mensubuz," dediler. Mübarek adam, şato şövalyelerinin bu kadar kısa zamanda nasıl öldürüldüklerini sordu. Galahad ile arkadaşları, bu işin nasıl olduğunu anlattılar. Mübarek adam, "Doğrusunu isterseniz, kıyamet gününe kadar bile yaşasaydınız, böyle büyük bir hayır işleyemezdiniz," dedi. Galahad, "Ben bunu yap-

tığıma çok pişmanım, efendim; nihayet onlar da vaftiz edilmişti, onlar da Hıristiyandı," dedi. Mübarek adam, "Hiç de pişman olmayınız, vaftiz edilmiş değildiler," dedi; "bu şato hakkında bildiklerimi size anlatayım: Kont Hernox ismindeki Lord, burada bir sene bile kalmadı. İyi asker olan üç oğlu ve yeryüzünde yaşayan Lady'lerin en güzeli olan bir kızı vardı. Bu üç şövalye, kendi kız kardeşlerine karşı duydukları aşk ile yanıp tutuşmuşlar ve onun şerefini zorla lekelemişlerdi. Genç kızı, babasından yardım istediği için öldürdüler; babalarını da öldürürcesine yaralayarak hapse attılar; fakat genç kızın bir akrabası onu kurtardı. Bundan sonra bu üç kardeş birçok namussuzluklar yaptılar: Okumuş insanları ve rahipleri öldürdüler, Tanrı'ya hizmet ve dua edilmemesi için kiliseleri yıktırdılar. Bir gün babaları günah çıkarmak ve Hazreti İsa'nın mukaddes vücudunu temsil eden ekmek ve şarabı tatmak için beni çağırttı. O gün şu üç kardeşten gördüğüm alçakça muameleye, yeryüzünde hiçbir kimse maruz kalmamıştır. Fakat babaları, bana sabretmemi, bunların uzun zaman yaşayamayacaklarını, Tanrı'nın üç hizmetkârı tarafından mahvedileceklerini söyledi. Şimdi her şey halledildi. Tanrı'nın, bu hareketinize kızmayacağını artık herhalde anlamışsınızdır." Galahad, "Tanrı istemeseydi, bu kadar az zamanda bu kadar çok adam öldürebilmemiz imkânsızdı," dedi. Bunun üzerine Kont Hernox'u hapisten çıkarıp divanhanenin ortasına getirdiler. Kont Hernox, Galahad'ı ilk defa gördüğü halde, Tanrı'nın vermiş olduğu ilhamla onu derhal tanıdı.

IX. BÖLÜM

Üç şövalye ile Percivale'in kız kardeşinin ıssız bir ormana nasıl vardıklarına; bir geyiğe, dört aslana ve diğer şeylere dair.

Bunun üzerine Kont Hernox, muhabbetinden ağlamaya başlayarak, "Sizin gelmenizi uzun zamandan beri bekliyorum," dedi; "Tanrı aşkı için beni kucaklayın ki, ruhum vücudumu sizin kadar iyi bir insanın kolları arasında terk etsin." Galahad, "İstediğinizi memnuniyetle yaparım," dedi. O sırada, herkesin duyabileceği bir ses, "Galahad, Tanrı'nın düşmanlarına karşı benim intikamımı çok iyi aldın," dedi; "şimdi senin vazifen, hemen sakat Kral'a gitmektir; çünkü o, uzun seneler-

den beri beklediği şifaya senin sayende kavuşacak." O sırada, Kont Hernox'un ruhu, vücudundan uçup gitti. Galahad, onun mevkiine uygun bir tarzda gömülmesini temin etti.

Bundan sonra üç şövalye, Percivale'in kız kardeşiyle beraber yola çıkarak ıssız bir ormana geldiler. Orada, dört aslanın götürdüğü beyaz bir geyik gördüler. Nereye gittiklerini öğrenmek için onları takip etmeye karar verdiler. Aslanlar ile geyiğin peşinden hızla giderek bir vadiye vardılar. Orada mübarek bir adamın oturduğu bir yer vardı ve geyik ile aslanlar o eve girdiler. Galahad ile arkadaşları bunu görünce, kiliseye doğru giderek Tanrı'nın zırhını, rahip elbiselerini giyen o mübarek adam ile karşılaştılar. Mübarek adam, Ruh-ül-Kudüs'e dua etmekle meşguldü. Galahad ile arkadaşları da kiliseye girip bu ayini dinlediler. Ayin esnasında, herkes sessizce dua ederken, geyiğin bir insan şekline girdiğini ve mihrabın yanında güzel bir koltuğa oturduğunu görünce hayret ettiler. Dört aslandan birincisi bir insan oldu; ikincisi gene bir aslan şeklinde kaldı; üçüncüsü bir kartal, dördüncüsü de bir öküz şeklini aldı. Bunlar, geyiğin koltuğu yanında oturduktan sonra, camları kapalı bir pencereden çıkıp gittiler; fakat camlar mahvolmadı, zerre kadar kırılmadı. O sırada, "Hazreti İsa da bir bakire olan Meryem Ana'nın rahminde böyle yer aldı," diyen bir ses duyuldu. Galahad ile arkadaşları, bu kelimeleri duyunca vurulmuş gibi yere yığıldılar. Derken, etrafa büyük bir aydınlık yayıldı. Galahad ile arkadaşları kendilerine geldikleri zaman, o mübarek adama yaklaşıp hakikati söylemesi için yalvardılar. Mübarek adam, "Ne gördünüz?" dedi. Şövalyeler, bütün gördüklerini ona anlattılar. Mübarek adam, "Ah Lordlar, hoş geldiniz!" dedi; "Mukaddes Kâse macerasını başarı ile bitirecek olan iyi şövalyeler sizlersiniz, bunu artık iyice anladım. Tanrı büyük sırları sizlere ifşa edecek. Bir geyik, Hazreti İsa'yı pekâlâ temsil edebilir; zira geyik ihtiyarladığı zaman, beyaz derisiyle yeniden gençleşir. Aynı tarza Hazreti İsa da ölümden sonra hayata döner; o da maddi vücudunu, Mukaddes Bakire Meryem'in rahminden aldığı ölüme mahkûm vücudunu kaybetti. İşte, Hazreti İsa'nın sizlere lekesiz bembeyaz bir geyik şeklinde görünmesinin sebebi budur. Yanındaki dört aslan, Hazreti İsa'nın, aranızda fani bir insan olarak yaşadığı sırada yaptıklarının bir kısmını yazan dört azizi temsil ederler. Şunu da iyice biliniz ki, bundan evvel hiçbir şövalyeye bu hususta hakikat malum

olmadı; halbuki Hazreti İsa, evvelce de birçok defa iyi insanlara ve iyi şövalyelere, kendisini bir geyik şeklinde gösterdi. Fakat zannedersem, artık göreceğiniz bir şey yok." Bundan sonra Galahad ile arkadaşları, bütün günü büyük bir sevinç içinde orada geçirdiler. Ertesi sabah, dini ayinden sonra, o mübarek adamı Tanrı'ya emanet ederek yola çıktılar. Galahad ile arkadaşları bir şatonun önünden geçtikleri sırada, silahlı bir şövalye arkalarından gelerek, "Lordlar, size söyleyeceklerimi dinleyin," dedi.

X. BÖLÜM

Galahad ile arkadaşlarından, garip bir âdete uymaları nasıl istendi; Galahad ile arkadaşları bu âdete uymayı reddederek nasıl savaştılar ve birçok şövalyeyi nasıl öldürdüler.

O şövalye, "Yanınızda giden bu Lady bir bakire midir?" dedi. Percivale'in kız kardeşi, "Evet efendim, ben bir bakireyim," dedi. O zaman şövalye, genç kızın atını dizginlerinden tutarak, "Mukaddes haçın üzerine yemin ederim ki, bu şatonun âdetine uymadan benim elimden kurtulmayacaksınız," dedi. Percivale, "Onu bırakın! Bir bakire nereye giderse gitsin hürdür," dedi. O sırada silahlı on iki şövalye ve elinde gümüş bir kâse tutan bir genç kız şatodan çıkarak, "Bu genç kızın, şatonun âdetine uyması gerekiyor," dediler. Şato şövalyelerinden biri, "Efendim, buradan geçen her bakire, bu tabağı sağ kolundan akan kanla dolduracaktır," dedi. Galahad, "Böyle şeyleri âdet edinenlerin utanmaları lazım," dedi; "sizi temin ederim ki, ben yaşadıkça şu genç kıza bunu yaptırmayı başaramayacaksınız." Sir Percivale, "Doğrusu, bunu yapmaması için ölmeye razıyım," dedi. Sir Bors, "Ben de," dedi. O zaman şövalye, "Öyleyse muhakkak öleceksiniz," dedi; "dünyanın en iyi şövalyeleri olsanız dahi bize karşı gelemezsiniz." Bunun üzerine hücuma geçildi ve üç arkadaş, on şövalyeyi yere serdiler; sonra kılıçlarını çekerek onları mağlup ettiler ve öldürdüler. Bunun üzerine şatodan altmışa yakın silahlı şövalye çıktı. Üç arkadaş, "Sevgili Lordlar, kendi kendinize acıyın da bizimle uğraşmaktan vazgeçin," dediler. Şato şövalyeleri, "Hayır güzel Lordlar, savaştan vazgeçmenizi, asıl biz size tavsiye ediyoruz," dediler; "sizler dünyanın en iyi şö-

valyelerisiniz, fakat artık savaşı bırakın; zaten kâfi derecede uğraştınız. Size bundan fazla bir şey yapmayacağız, fakat şatonun âdetine uymanız elzem." Galahad, "Boşuna konuşuyorsunuz," dedi. Şövalyeler, "Peki ölmek mi istiyorsunuz?" dediler. Galahad, "Ölüm saatimiz henüz çalmadı," dedi. Bundan sonra üç arkadaş, şövalyelerle çarpışmaya başladılar. Galahad, garip kuşaklı kılıcını çekerek sağına soluna vurmaya, karşısına çıkan her insanı öldürmeye başladı. Öyle harikalar yarattı ki görenlerin hepsi, onun bir insandan ziyade tabiat üstü bir mahluk olduğunu sandılar. İki arkadaşı, ona mükemmel bir tarzda yardım ediyordu. Aynı cesaretle, her üçü de hava kararıncaya kadar savaştılar; fakat karanlık basınca ayrılmaya mecbur oldular. O sırada iyi bir şövalye, üç arkadaşın yanına yaklaşarak, "İsterseniz sizi bu gece memnuniyetle misafir ederiz," dedi; "ve imanımız üzerine yemin ediyoruz ki, size karşı dürüst şövalyeler gibi hareket edeceğiz, hiçbir hainlik yapmayacağız; şimdi ne kadar sağ salimseniz, yarına kadar da öyle kalacaksınız. Bu âdetimizin sebebini öğrenir öğrenmez, bizimle barışacağınızı da iddia edebiliriz." Sir Percivale'in kız kardeşi, "Öyleyse Tanrı aşkı için oraya gidin, benim yüzümden çekinmeyin," dedi. Galahad, "Gidelim," dedi ve böylece şatoya girdiler. Galahad ile arkadaşları attan indikleri zaman büyük misafirperverlikle karşılandılar. Bir müddet sonra üç şövalye, şatoya bu âdetin nereden geldiğini, bunun sebebini sordular. Şatodakiler, "Size bunun sebebini doğru olarak söyleyeceğiz," dediler.

XI. BÖLÜM

Sir Percivale'in kız kardeşinin bir Lady'yi iyileştirmek için bir kâse dolusu kan vererek nasıl öldüğü ve cesedinin bir gemiye nasıl konulduğu.

"Burada, bize de, bu şatoya da, diğer birçok şatolara da hakim olan bir Lady var. Senelerce evvel hastalandı. Bir nevi sıtmaya tutularak uzun müddet yatakta yattı. Hiçbir hekim onun derdine bir çare bulamıyordu. Nihayet ihtiyar bir adam, şayet bir bakireden bir kâse dolusu kan alabilir ve bu kan ile vücudunu ovabilirse, o zaman iyileşebileceğini söyledi. Kanını veren genç kızın, düşünüş ve hareket ediş tarzı itiba-

rıyla tertemiz bir bakire ve bir Kral kızı olması şarttı. İşte, bu âdet böylece meydana çıktı." Percivale'in kız kardeşi, "Sevgili şövalyeler, bu Lady'nin ölmek üzere olduğunu biliyorum," dedi. Galahad, "Evet, muhakkak ölecek," dedi; "fakat o kadar kan kaybederseniz siz de ölebilirsiniz." Genç kız, "Doğrusu, eğer Lady'yi iyileştirmek için ölürsem, ruhumun sağlığını, büyük bir şerefi ve ailem için şöhreti temin etmiş olurum," dedi; "bir kişinin ıstırap çekmesi, iki kişinin ıstırap çekmesinden daha iyidir; onun için artık savaş devam etmeyecek; yarın bu şatonun âdetine uyacağım." O zaman şatoda, eskisinden çok daha büyük bir sevinç hüküm sürdü; çünkü genç kız bu kararı vermeseydi, ertesi gün öldürücü bir savaş başlayacaktı. Genç kız, bütün ısrarlara rağmen verdiği karardan caymadı. O gece üç arkadaşa mümkün olduğu kadar büyük bir misafirperverlik gösterildi. Ertesi sabah dini ayine gittiler ve Sir Percivale'in kız kardeşi, hasta Lady'nin getirilmesini emretti. Hasta Lady'yi oraya getirdiler. O zaman genç kız, "Benim kanımı kim alacak?" dedi. Orada bulunanlardan biri ilerleyerek genç kızın kanını aldı. Genç kız o kadar çok kan verdi ki, kâse derhal doluverdi. Bundan sonra Percivale'in kız kardeşi, ellerini kaldırarak Lady'yi takdis etti; "Sizi iyileştirmek gayesiyle ölüyorum, efendim; Tanrı'yı seviyorsanız benim için dua edin," diyerek baygın bir halde yere yığıldı. Galahad ile iki arkadaşı genç kıza doğru koşarak onu yerden kaldırdılar, kanını dindirdiler; fakat genç kız o kadar çok kan kaybetmişti ki yaşaması imkânsızdı. Genç kız kendine geldiği zaman, "Sevgili kardeşim Percivale, bu Lady'nin iyileşmesi için ölüyorum," dedi; "rica ederim, beni toprağa bu memlekette vermeyiniz. Ben ölür ölmez, beni, karşınıza çıkan ilk limanda bir gemiye koyunuz; bırakın gemi beni rüzgârın dilediği yere götürsün. Siz üçünüz, Mukaddes Kâse macerasını başarı ile tamamlamak üzere Sarras şehrine geldiğiniz zaman, beni taşıyan geminin bir kule altına yanaştığını göreceksiniz. Beni orada, o mübarek yerde gömünüz. Size şunu da söyleyeyim ki, siz de aynı yere gömüleceksiniz, Galahad da." Percivale bu sözleri dinledi ve kız kardeşinin istediğini yapacağını ağlaya ağlaya kabul etti. O sırada bir ses, "Lordlar ve arkadaşlar, siz üçünüz yarın erkenden birbirinizden ayrılacaksınız ve sakat Kral'ın yanında buluşuncaya kadar ayrı yaşayacaksınız," dedi. Bundan sonra genç kız, bir rahip çağırıp günah çıkardı ve günah çıkarır çıkarmaz, ruhu vücudundan uçup gitti. Aynı gün

genç kızın kanı ile ovulan Lady iyileşti. Bundan sonra Sir Percivale, başlarından geçen garip maceraları ve bu genç kızın kendilerine ne kadar çok yardım ettiğini anlatan bir mektup yazdı; bu mektubu kız kardeşinin sağ eline koyarak, cesedini silah ipekle örtülü bir gemiye taşıdı. O sırada çıkan rüzgâr, gemiyi karadan uzaklaştırdı. Gemi gözden kayboluncaya kadar bütün şövalyeler ona baktılar.

Sonra hep birlikte şatoya döndüler. O sırada birdenbire fırtına çıktı. Gök, sanki bütün dünya çatlayacakmış gibi gürledi, şimşek çaktı, yağmur yağdı; şatonun yarısı yıkıldı. Fırtına ancak akşama doğru dindi ve orada bulunanların hepsi, karşılarında silahlı bir şövalye gördüler. Vücudundan ve başından ağır şekilde yaralı olan bu şövalye, "Ey Tanrım, benim imdadıma yetiş, şimdi sana ihtiyacım var!" dedi. Bu şövalyenin arkasından başka bir şövalye, onun arkasından da, onlara ta uzaklardan, "Durun, imkânı yok, kaçamazsınız!" diye bağıran bir cüce geliyordu. Yaralı şövalye, ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı, böyle hazin bir halde ölmek istemediğini söyleyerek yalvardı. Galahad, "Tanrı'nın adını andığı için onun imdadına yetişeceğim," dedi. Bors, "Bunu ben yapacağım, efendim; bir tek şövalye ile savaşmak size yakışmaz," dedi. Galahad, "Peki, razıyım efendim," dedi. Böylece Sir Bors atına bindi ve kendini Tanrı'ya emanet ederek, yaralı şövalyeyi kurtarmak için onların peşinden gitti.

Şimdi Sir Galahad ile Sir Percivale'den bahsedelim.

XII. BÖLÜM

Galahad ile Percivale'in, bir şatoda, kan kaybederek ölen birçok genç kızın mezarını nasıl buldukları.

Şimdi hikâyede anlatıldığına göre Galahad ile Percivale, Sir Bors'un kurtulması için bütün gece bir kilisede dua ettiler. Ertesi sabah, zırhlarını giyerek, şatoda oturanların vaziyetini öğrenmek üzere oraya gittiler. Şatoya girdikleri zaman, orada Tanrı intikam aldığı için, sağ kalan bir tek erkek veya bir tek kadın görmediler. O sırada, "Genç kızların kanını dökenlerden böyle intikam alındı," diyen bir ses duydular. Kilisenin yanında bir mezarlık gördüler. Orada altmış tane güzel mezar vardı. Bu güzel ve nefis mezarlığa, fırtına hiç zarar vermemiş gibiydi;

çünkü hasta Lady'nin hatırı için kurban giden bütün iyi genç kızlar bu mezarlıkta gömülmüşlerdi. Bütün bu genç kızların isimlerini ve hangi ailelerden geldiklerini öğrendiler. Bunların hepsi Kral ailelerinden gelmişti, on ikisi de Kral kızları idiler. Bundan sonra Galahad ile Percivale, oradan çıkarak bir ormana gittiler. Percivale, Galahad'a, "Artık birbirimizden ayrılmalıyız; Tanrı'ya dua edelim de bizi çabuk kavuşturusun," dedi. Bundan sonra iki şövalye, miğferlerini başlarından çıkarıp kucaklaştılar ve ayrıldıkları için ağladılar.

XIII. BÖLÜM

Sir Percivale'in ölen kız kardeşinin bulunduğu gemiye Sir Launcelot'un nasıl bindiği ve oğlu Sir Galahad ile nasıl karşılaştığı

Şimdi hikâyede anlatıldığına göre, evvelce söylediğimiz gibi Launcelot, Mortoise gölüne gelince büyük bir tehlike ile karşılaştı. Yere uzanıp uyudu ve Tanrı'nın göndereceği maceraları kabul etmeye karar verdi.

Uykusunda bir hayalet ona, "Launcelot, ayağa kalkıp zırhını giy ve karşına çıkacak ilk gemiye bin," dedi. Launcelot, bu sözleri duyunca ayağa fırladı ve etrafında büyük bir aydınlık gördü. Elini kaldırıp istavroz çıkararak, silahlarını aldı ve silahlandı. Yola çıkıp bir tesadüf eseriyle sahile vardı. Orada yelkensiz ve küreksiz bir gemi buldu. Gemiye biner binmez, hayatında şimdiye kadar hiçbir zaman tatmadığı bir saadet duydu. Bütün düşündüğü ve arzu ettiği şeylere sahip oldu. O zaman Sir Launcelot, "Güzel sevgili Hazreti İsa, bu sevinci niçin duyduğumu bilmiyorum; bu sevinç yeryüzünde tattığım bütün saadetlerden daha üstün," dedi. Sir Launcelot, bu büyük sevinç içersinde geminin güvertesine uzandı ve sabaha kadar uyudu. Uyandığı zaman, gemide güzel bir yatak buldu. Sir Percivale'in ölen kız kardeşi bu yatakta yatıyordu. Launcelot, onun kim olduğunu düşünürken, genç kızın elinde bir mektup gördü. Evvelce duyduğumuz bütün maceraları ve genç kızın hangi aileden olduğunu anlatan bu mektubu okudu. Böylece Sir Launcelot, bu ölen genç kızın yanında, bir aydan fazla kaldı. Eğer ne ile beslendiğini soruyorsanız, Musevilere çölde gıda veren

Tanrı'nın, Sir Launcelot'u da beslediğini söyleyebiliriz. Her gün dualarını ettikten sonra, Ruh-ül-Kudüs'ün lütfu sayesinde kuvvet buluyordu. Nihayet, gemiden biraz bıktığı için bir gece gezinmek üzere sahile çıktı. O sırada etrafına kulak verdi ve bir atlının geldiğini duydu. Yaklaşan bu atlı, bir şövalyeye benziyordu. Bu şövalye, Launcelot'un önünden geçerek geminin bulunduğu yere gitti. Orada atından indi; eyeri ve dizginleri alarak atı uzaklaştırdı ve gemiye bindi. O zaman Launcelot, bu şövalyenin yanına gitti ve ona, "Hoş geldiniz," dedi. Şövalye de Sir Launcelot'u selamlayarak, "İsminiz ne? Kalbim size karşı çok muhabbet duydu," dedi. Launcelot, "Benim ismim Launcelot du Lake'tir," dedi. Şövalye, "Öyleyse hoş geldiniz, efendim; çünkü beni bu dünyaya getiren sizsiniz," dedi. Launcelot, "Ah, siz Galahad mısınız?" dedi. Galahad, "Evet, tabii," diyerek diz çöktü ve babasının hayır duasını istedi; sonra miğferini çıkararak Launcelot ile kucaklaştı. Buluştukları zaman, baba ile oğulun duydukları sevinci anlatmaya hiç kimse muktedir değildir. Muhabbet dolu sözlerle nasıl konuştuklarını anlatmaya da gerek yoktur. Launcelot ile Galahad, saraydan ayrıldıkları günen beri başlarından geçen maceraları, muhtelif seyahatleri esnasında gördükleri harikulade şeyleri birbirlerine anlattılar. Galahad, yatakta yatan genç ölü kızı görür görmez tanıdı ve onu çok övdü; yeryüzünde yaşayan kızların en iyisi olduğunu, ölümünün büyük bir felaket sayıldığını söyledi. Launcelot, harikulade kılıcın nasıl elde edildiğini, kimin tarafından yapıldığını ve evvelce bu hususta anlattığımız harikulade şeyleri duyunca, oğlundan, bu kılıcı göstermesini rica etti. Galahad, babasının isteğini yerine getirdi. Launcelot, kılıcın kabzasını, sapını ve kınını derhal öptü. "Henüz bu kadar ulvi bu kadar harikulade ve garip maceralar duymamıştım," dedi. Böylece, Launcelot ile Galahad, Tanrı'ya gece gündüz, ellerinden geldiği kadar hizmet ederek bu gemide kaldılar. Çoğu zaman herkesten uzak olan, içinde sadece vahşi hayvanların yaşadığı ıssız adalara gidiyorlardı. Oralarda, başlarından garip ve tehlikeli birçok maceralar geçti ve hepsinde başarı elde ettiler. Fakat bu maceralar, vahşi hayvanlara dair olduğu ve Mukaddes Kâse ile hiçbir ilgisi bulunmadığı için, hikâyede anlatılmamıştır; zaten Launcelot ile Galahad'ın başına gelen bütün bu maceraların anlatılması da çok uzun sürer.

XIV. BÖLÜM

Bir şövalyenin, Sir Galahad'a bir at getirerek, ona babası Launcelot'tan ayrılmasını nasıl söylediği.

Böylece, bir pazartesi günü, Sir Launcelot ile Sir Galahad, bir orman kenarında bulunan bir haçın önüne geldiler. Orada, tepeden tırnağa kadar beyazlara bürünmüş, güzel bir ata binmiş ve sağ eliyle beyaz bir atın dizginlerini tutan bir şövalye gördüler. Bu şövalye, gemiye yaklaşarak, iki şövalyeyi Tanrı namına selamladı ve "Galahad, babanızla kaldığınız kâfi; gemiden çıkıp bu ata binin ve Mukaddes Kâse'yi aramak için yola çıkın; başınıza gelecek olan maceralar sizi nereye götürürse, oraya gidin," dedi. Bunun üzerine Galahad, babasına yaklaşarak onu muhabbetle öptü, "Sevgili güzel babacığım, Hazreti İsa'nın mukaddes vücudunu görmeden evvel bilmem sizinle buluşabilecek miyim?" dedi. Launcelot, "Size yalvarıyorum, Ulu Tanrı'ya dua edin, beni daima hizmetinde alıkoysun," dedi. Bunun üzerine Galahad atına bindi. O sırada, "İyi hareket etmeye bakın; çünkü o korkunç Kıyamet gününden evvel, birbirinizi asla göremeyeceksiniz," diyen bir ses duyuldu. Launcelot, "Oğlum Galahad, madem ki ayrılıyoruz ve birbirimizi madem ki bir daha göremeyeceğiz, ulu Tanrı'ya ikimizi de koruması için dua ediyorum," dedi. Galahad, "Hiçbir dua sizinki kadar tesirli olamaz, efendim," diyerek ormana daldı. O sırada çıkan rüzgâr, Launcelot'u bir aydan fazla denizde sürükledi. Launcelot çok az uyuyor, Mukaddes Kâse'ye dair herhangi bir haber alabilmek için Tanrı'ya daima dua ediyordu. Böylece bir gece yarısı, tesadüfen, muhteşem ve güzel bir şatonun arka tarafına geldi. Bu şatonun denize bakan arka kapısı ardına kadar açıktı; bu kapıda, nöbet bekleyen iki aslandan başka kimsecikler yoktu; ay pırıl pırıl parlıyordu. Sir Launcelot, tam o sırada, "Gemiden çık Launcelot; arzu ettiğin şeyin büyük bir kısmını bu şatoda göreceksin, onun için bu şatoya gir!" diyen bir ses duydu. Launcelot, silahlarının bulunduğu yere koştu, silahlanarak kapıya geldi ve orada aslanları gördü. Kılıcını çekti; fakat birdenbire ortaya çıkan bir cüce, Launcelot'un koluna öyle bir şiddetle vurdu ki kılıç, şövalyenin elinden düştü. O zaman Sir Launcelot, "Ah, kötü niyetli, kıt imanlı adam!" diyen bir ses duydu. "Ne diye seni yaratan Tanrı'dan çok zır-

hına güveniyorsun? Hizmet ettiğin Tanrı'nın, sana zırhından fazla faydası dokunabilir." Launcelot, "Sevgili Hazreti İsa, benim bu kötü hareketimi ayıplamakla, bana yaptığın büyük iyiliğe teşekkür ederim," dedi; "beni hizmetkârın saydığını artık iyice anlamış bulunuyorum." Bundan sonra, Launcelot kılıcını alıp kınına koydu; alnının üstünde istavroz çıkararak aslanlara yaklaştı. Aslanlar fenalık yapmak ister gibi davranmalarına rağmen, onların yanından hiçbir tehlikeye maruz kalmadan geçti ve şatonun içindeki esas kaleye girdi. Orada herkes uyuyordu. Launcelot, böyle silahlı olarak kaleye girdiği zaman, dış kapıların ve iç kapıların hepsi açıktı. Nihayet karşısına kapısı kapalı olan bir oda çıktı. Launcelot elini uzatıp bu kapıyı açmak, istedi fakat açamadı.

XV. BÖLÜM

Mukaddes Kâse'nin bulunduğu odanın önüne Sir Launcelot'un nasıl geldiği.

Sir Launcelot, bu kapıyı açabilmek için çok uğraştı. Derken, kulak verdi ve fani bir insan sesi olamayacak kadar tatlı bir sesin şarkı söylediğini duydu. Launcelot, bu sesin, "Ulu Tanrı'ya sevinç ve şeref!" dediğini sandı. Launcelot, o zaman kapının önünde diz çöktü; çünkü Mukaddes Kâse'nin bu odada olduğunu anlamıştı. "Sevgili güzel Hazreti İsa," dedi, "eğer Tanrı'ya hoş görünen herhangi bir harekette bulundumsa, bana merhamet et; evvelce işlediğim günahlar yüzünden bana kızma! Aradığım şeyi bana biraz göster!" Bu sözleri söyler söylemez, Launcelot kapının biraz açıldığını gördü. Evin içinde dünyanın bütün meşaleleri yanıyor gibiydi, her taraf büyük bir ışıkla dolmuştu. Launcelot, oda kapısına geldi ve içeri girmek istediği sırada, bir ses, "Kaç Launcelot, buraya girmemen lazım; eğer girersen pişman olacaksın!" dedi. Launcelot, büyük bir ıstırapla geri çekildi. Sonra odanın ortasına baktı, gümüş masayı ve kırmızı ipekle örtülü olan Mukaddes Kâse'yi gördü. Mukaddes Kâse'nin etrafında birçok melek vardı. Bu meleklerden biri, elinde, bal mumundan yapılmış, yanan bir kandil tutuyordu. Diğerinin elinde bir haç ile mihrabın üstünde bulunan eşyalar vardı. Mukaddes Kâse'nin önünde duran rahip kıyafetli mübarek bir

adam ibadet ediyordu. Rahibin biraz ilerisinde üç adam duruyordu; bunlardan ikisi, kendilerinden daha genç görünen üçüncü adamı rahibe verdiler. Rahip, onu yukarıya doğru kaldırarak sanki herkese göstermek istiyormuş gibi bir hareket yaptı. O zaman Launcelot hayret içinde kaldı; çünkü bu yükü taşıyamayan rahibin, yere yığılacak gibi bir hali vardı. Launcelot, rahibin etrafında bulunan adamların, yardım etmek niyetinde olmadıklarını görünce, kapıya doğru hızla yaklaşarak, "Sevgili Hazreti İsa, yardıma çok ihtiyacı olan bu mübarek adamın imdadına yetişmemi bir günah sayma!" dedi ve derhal odaya girip, gümüş masaya doğru yürüdü. Masaya yaklaşınca, yüzünde, ateşle karışmış bir nefes hisseder gibi oldu; yüzüne şiddetle çarpan bu nefes, onu âdeta yaktı. Bunun üzerine Launcelot, yere yığıldı; ayağa bir türlü kalkamıyordu. Kendisini öyle kaybetmişti ki vücudu kımıldamıyor, kulakları duymuyor, dili dönmüyordu. Derken, birçok elin, kendisini yerden kaldırıp, dışarı taşıdıklarını ve kapının önüne bıraktıklarını hissetti; fakat baygınlığı geçmemişti, onu görenler ölü zannedebilirlerdi. Ertesi sabah, gün doğunca, şatoda oturanlar yataklarından kalktılar ve Launcelot'u o odanın kapısı önünde yere yığılı bulunca, şatoya nasıl girebildiğini merak ettiler. Launcelot'a baktılar ve onun yaşayıp yaşamadığını anlamak için nabzını dinlediler. Launcelot'un canlı olduğunu gördüler; fakat o, ne ayakta durabiliyor, ne de vücudunun herhangi bir parçasını kımıldatabiliyordu. Onu yerden kaldırıp, herkesten uzak olan bir odaya taşıdılar ve güzel bir yatağa yatırdılar. Launcelot dört gün bu halde kaldı. Bazıları onun yaşadığını, bazıları da öldüğünü söylüyorlardı. İhtiyar bir adam, "Tanrı hakkı için size onun ölmediğini haber veriyorum," dedi; "aramızdaki en güçlü kuvvetli adam kadar canlıdır; Tanrı, onu yeniden harekete geçirinceye kadar ona iyi bakılmasını tavsiye ediyorum."

XVI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un yirmi dört gün, yirmi dört gece ölü bir insan gibi nasıl yattığına ve muhtelif meselelere dair.

Böylece Launcelot, yirmi dört gün yirmi dört gece aynı halde, ölü bir insan gibi kaldı. Yirmi beşinci gün, öğleden sonra gözlerini açtı. Etra-

fında birçok insan görünce, büyük bir kedere kapılarak, "Beni niçin uyandırdınız?" dedi. "Uyurken çok daha rahattım. Ah, Hazreti İsa! Hiçbir günahkârın bulunamayacağı bir yerde, senin büyük ve gizli mucizelerini açıkça görebilmek saadetini kim tadabilir?" Launcelot'un etrafında duran adamlar, "Ne gördünüz?" dediler. Launcelot, "Hiçbir dilin anlatamayacağı, hiçbir kalbin tahayyül edemeyeceği kadar büyük harikalar gördüm;" dedi "ve eğer orada karşıma oğlum gelmeseydi çok daha fazla görecektim." Bundan sonra Launcelot'a, bu odada yirmi dört gün, yirmi dört gece nasıl yattığını anlattılar. O zaman Launcelot, yirmi dört sene bir günahkâr gibi yaşamış olduğu için, Tanrı tarafından yirmi dört gün ve yirmi dört gece cezalandırıldığını düşündü. Derken, karşısına bakarak, hemen hemen bir seneden beri sırtında taşıdığı at kılından yapılmış gömleği gördü; münzeviye, bunu giyeceğine dair bir vaatte bulunmuştu ve sözünü tutamadığı için çok üzüldü. Etrafındakiler, Launcelot'a kendisini nasıl hissettiğini sordular. Launcelot, "Tanrı'ya çok şükür, vücudum hakikaten sıhhatte," dedi; "efendiler, Tanrı aşkı için bana nerede olduğumu söyleyiniz." Yanında duranların hepsi, onun Carbonek Şatosu'nda bulunduğunu söylediler. O sırada gelen bir Lady, Launcelot'a ince keten bezinden yapılmış bir gömlek getirdi; fakat Launcelot, at kılından yapılmış gömleği tercih etti. Yanındakiler, "Efendim, Mukaddes Kâse'nin aranması sizin için sona ermiş bulunuyor," dediler; "Mukaddes Kâse'yi işte bu kadar gördünüz ve bundan sonra artık hiç göremeyeceksiniz." Launcelot, "Bana bu kadarını göstermek lütfunda bulunduğu için Tanrı'ya şükrediyorum," dedi; "gördüklerim bana kâfi geliyor; çünkü zannettiğime göre, benim gibi yaşamış herhangi bir insan bu hususta bu kadar büyük bir başarı elde edemezdi." Launcelot, bu sözleri söyledikten sonra, at kılından yapılmış gömleği tenine giydi, onun üstüne de keten gömleği geçirdi, sonra sırtına temiz ve yeni, kırmızı renkte bir hırka giydi. Launcelot böyle giyindikten sonra herkes hayretler içinde kaldı; çünkü hepsi, onun değerli şövalye Sir Launcelot olduğunu anlamışlardı. Hep bir ağızdan, "Ah Lordum Sir Launcelot, o adam siz miydiniz?" dediler. Launcelot, "Hakikaten bendim," dedi. Bundan sonra, uzun zamandan beri ölü gibi yatan şövalyenin Sir Launcelot olduğuna dair Kral Pelles'e haber salındı ve bu habere çok sevinen Kral, Launcelot'u görmeye geldi. Kral'ın yaklaştığını gören Launcelot, kalkıp onu karşıladı. Kral, Laun-

celot ile buluşabildiği için büyük bir sevinç duyuyordu. Launcelot'a, güzel kızının öldüğünü haber verdi. O zaman son derece üzülen Launcelot, "Kızınızın ölümüne çok müteessir oldum, efendim," dedi; "o, taze, genç ve son derece güzel bir Lady idi. Üstelik de, Hazreti İsa'nın doğduğu günden bugüne kadar yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en iyisini dünyaya getirmişti." Kral Pelles, Launcelot'u dört gün Carbonek Şatosu'nda alıkoydu. Sir Launcelot, beşinci günün sabahı, Kral Pelles ve orada bulunan bütün insanlarla vedalaştı, büyük zahmetlere katlandıkları için, onlara teşekkür etti. Büyük divanhanede yemek yemek için sofraya oturdukları sırada, Mukaddes Kâse sayesinde, masaların, insanın arzu edebileceği bütün yemeklerle dolduğunu gördüler. Derken, divanhanenin bütün kapıları ve pencereleri hiçbir insan eli değmeden, kendiliğinden kapandı. Herkes hayretten donakaldı ve ne yapacağını şaşırdı. Birdenbire bir şövalye gelip büyük kapıyı vurarak "Kapıyı açınız!" diye bağırdı; fakat kapıyı hiç kimse açmadı. Şövalye durmadan, "Kapıyı açınız!" diye haykırıyor ve hiç kimse yerinden kımıldamıyordu. Nihayet divanhanedekiler o kadar sıkıldılar ki Kral Pelles bizzat ayağa kalkıp, şövalyenin bağırdığı taraftaki pencereye yaklaştı. Kral Pelles, "Şövalye, Mukaddes Kâse buradayken siz içeri girmeyeceksiniz; onun için başka bir yere gidin," dedi; "sizin Mukaddes Kâse'yi arayan şövalyelerden biri olmadığınız muhakkak; herhalde Tanrı'nın hizmetinden çıkan ve şeytana kölelik edenlerden birisiniz." Şövalye, Kralın bu sözlerine son derece hiddetlendi. Kral, "Şövalye, içeri girmeye madem ki bu kadar can atıyorsunuz, bari bana hangi memleketten geldiğinizi söyleyin," dedi. Şövalye, "Ben Logris ülkesinden geliyorum, efendim; ismim Ector de Maris, Lordum Sir Launcelot'un kardeşiyim," dedi. Kral, "Bu söylediklerime hakikaten pişman oldum; kardeşiniz de burada, içeride," dedi. Ector de Maris, dünyada en çok çekindiği ve en çok sevdiği adam olan kardeşinin içeride olduğunu anlayınca, "Eyvah! Şimdi ıstırabım ve utancım iki misli arttı!" dedi. "Tepede oturan mübarek adam, Gawaine'in rüyalarını ve benim rüyalarımı son derece doğru bir tarzda tefsir etmişti." Ector de Maris, bunu söyler söylemez, atını mümkün olduğu kadar çabuk sürerek avludan ve şatodan çıktı.

XVII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un Logris ülkesine nasıl geri döndüğüne ve yolda başından geçen maceralara dair.

Bundan sonra Kral Pelles, Sir Launcelot'un yanına gitti ve ona kardeşine dair haberler verdi; Sir Launcelot, bu haberleri duyunca o kadar üzüldü ki ne yapacağını şaşırdı. Bundan sonra zırhını giyerek Logris ülkesine gideceğini söyledi; "Bir yıldır oraya gitmedim," dedi. Sir Launcelot, Kral'ı Tanrı'ya emanet ederek yola çıktı ve birçok ülkeden geçti. Nihayet beyaz bir manastıra vardı ve orada o gece Sir Launcelot'a büyük bir misafirperverlik gösterdiler. Ertesi sabah kalkıp, dini ayine gitti. Bir mirhabın önünde, yeni kazılmış olan güzel bir mezar buldu. Dikkatle bakınca, mezarın kenarlarında altından yapılmış harfler gördü ve şu yazıyı okudu: "Burada, Kral Arthur'un Sir Gawaine isimli yeğeni tarafından öldürülen Gore Kral'ı Bagdemagus yatıyor." O zaman Launcelot son derece kederlendi; zira Kral Bagdemagus, dünyada en çok sevdiği insandı ve onu öldüren, şayet Gawaine olmayıp da başka bir insan olsaydı, ölümden kurtulamazdı. Sir Launcelot, kendi kendine, "Ah, böyle bir adamın kaybı, Kral Arthur'un sarayı için çok büyük bir felakettir," dedi. Bundan sonra Sir Launcelot, yoluna devam ederek, başka bir manastıra geldi. Vaktiyle Galahad, bu manastırdaki mezarlar macerasında başarı elde etmiş ve kızıl haçlı beyaz kalkanı kazanmıştı. Orada bütün gece Sir Launcelot'a büyük bir misafirperverlik gösterdiler. Ertesi sabah Camelot'a gitti ve orada Kral Arthur ile Kraliçe'yi buldu. Yuvarlak Masa şövalyelerinin yarısından fazlası öldürülmüş veya mahvolmuştu. Üç kişi, Ector, Gawaine, Lionel ve ismini zikretmeyeceğimiz diğer birçok şövalye de saraya dönmüşlerdi. Sir Launcelot'un gelişine bütün saray halkı, son derece sevindi. Kral ona, oğlu Galahad'a dair birçok sual sordu. Launcelot, Camelot'dan ayrıldığı günden beri başından geçen maceraları Krala anlattı. Galahad'ın, Percivale'in ve Bors'un maceralarını da anlattı; bunları, ölen genç kızın elindeki mektuptan ve Galahad'dan öğrenmişti. Kral, "Tanrı müsaade etse de, üçü de buraya gelseler," dedi. "onların ikisini artık asla görmeyeceksiniz; fakat biri geri dönecek."

Şimdi bu hikâyeyi bırakarak Galahad'tan bahsedelim:

XVIII. BÖLÜM

Galahad'ın, Kral Mordrains'in yanına nasıl gittiğine ve diğer meseleler ile bazı maceralara dair.

Şimdi hikâyede anlatıldığına göre, Galahad, boş yere birçok yolculuk yaptı. Nihayet, Kral Mordrains'in oturduğu manastıra vardı ve Kral Mordrains'in bu manastırda bulunduğunu duyunca, onu görebilmek için orada kaldı. Ertesi sabah dini ayinden sonra, Galahad, Kral Mordrains'in yanına gitti. Uzun senelerden beri kör olan Kral, onu derhal gördü. Ona doğru dönerek, "Bu kadar uzun zamandan beri beklediğim Galahad, Hazreti İsa'nın hizmetkârı Galahad," dedi; "beni derhal kucakla ki, göğsüne yaslanıp kollarının arasında dinleneyim; zira sen, bütün faziletleri temsil eden, ateşin rengini taşıyan bir gülsün. Ruh-ül-Kudüs'ün ateşi senin içinde öyle bir yanıyor ki, ihtiyarlıktan ölen vücudum, senin sayende yeniden gençleşti." Galahad bu sözleri duyunca, Kral Mordrains'i kucakladı. O zaman Kral Mordrains, "Sevgili Hazreti İsa, artık arzum yerine geldi," dedi; "şimdi sana yalvarıyorum, şu anda gel ve beni ziyaret et." Tanrı, Kral Mordrains'in duasını dinledi ve Kral'ın ruhu, vücudunu terk etti. Galahad, onu toprağa, bir Kral'a yaraşan bir tarzda gömerek yoluna devam etti ve tehlikeli bir ormana girdi. Orada, evvelce anlattığımız gibi, kabara kabara kaynayan çeşmeyi buldu. Galahad elini, bu çeşmenin suyuna batırır batırmaz, su yanmaz oldu, bütün hararetini kaybetti; zira şehveti temsil eden bu yanar su, Galahad'ın tertemiz bekâreti karşısında sönüverdi. Bu hadise o memlekette bir mucize sayıldı ve o günden sonra o çeşmeye, Galahad Çeşmesi ismi verildi. Bundan sonra Galahad, bir tesadüf eseriyle Gore memleketine, Sir Launcelot'un evvelce uğradığı manastıra vardı ve orada, Arimateali Yusuf'un oğlu tarafından yaptırılan Kral Bagdemagus'un mezarını ve Launcelot'u başarısızlığa uğratan Simeon'un mezarını buldu. Derken, kilisenin altında olan bir mahzene baktı ve orada harikulade bir tarzda yanan bir mezar gördü. Rahiplere bunun manasını sordu. Rahipler, "Efendim, bu fevkalade bir maceradır," dediler; "ve ancak Yuvarlak Masa'ya mensup şövalyelerden, asalet ve şövalyelik bakımından üstün olan adam, bu macerayı başarı ile bitirebilir." Galahad, "Beni oraya götürmenizi istiyorum," dedi. Rahipler, "Mem-

nuniyetle," diyerek Galahad'ı mahzenin kapısına kadar götürdüler. Galahad, merdivenlerden inip, mezara yaklaştı. Bunun üzerine, uzun zamandan beri şiddetle yanan ateş söndü, alevler parlamaz oldu. O sırada, "Tanrı'ya şükretmelisiniz, ona çok borçlusunuz," diyen bir ses yükseldi; "ruhları dünya ıstıraplarından kurtarıp, onları cennetin sevinçlerine gark edebilmeniz için Tanrı, size iyi bir fırsat verdi. Sizin akrabanız olan ben, üç yüz elli dört seneden beri, Arimateali Yusuf'a karşı işlediğim suçun cezasını çekmek için bu ateşin içinde kaldım." Galahad, bu sözleri duyduktan sonra, ölüyü kucağına alıp kiliseye götürdü. O geceyi manastırda geçirdi. Ertesi sabah ölüyü, büyük mihrabın önüne dini merasimle gömdü.

XIX. BÖLÜM

Sir Percivale'in ve Sir Bors'un Sir Galahad ile nasıl karşılaştıkları, Carbonek Şatosu'na nasıl vardıkları ve diğer hadiseler.

Bunun üzerine Galahad, rahipleri Tanrı'ya emanet ederek manastırdan ayrıldı. Yoluna beş gün devam ettikten sonra sakat Kral'ın yanına vardı. Bu beş gün zarfında, Percivale nerelere gittiğini sorarak onu takip etmişti. Galahad, Logris ülkesinde cereyan eden maceralarının nasıl başarı ile bittiklerini Percivale'e anlatmıştı. Derken, günün birinde büyük bir ormandan çıktılar ve tek başına olan Sir Bors ile karşı karşıya geldiler. Bu üç şövalyenin ne kadar sevindiklerini söylemeye gerek yok. Sir Bors, iki arkadaşını selamladı; onlar da Sir Bors'a şeref ve güzel maceralar temenni ettiler; sonra başlarından geçenleri birbirlerine anlattılar. Sir Bors, "Bir buçuk seneden daha fazla bir zamandan beri, insanların oturduğu yerlerde on gece bile kalmadım," dedi; "daima vahşi ormanlarda ve dağlarda idim; fakat Tanrı, beni daima teselli etti."

Uzun müddet yollarına devam ettikten sonra Carbonek Şatosu'na vardılar. Şatoya girdikleri zaman, Kral Pelles onları tanıdı. Şatodakiler büyük bir sevinç duydular; çünkü bu üç şövalyenin, Mukaddes Kâse macerasında başarı elde ettiklerini biliyorlardı. Kral Pelles'in oğlu Eliazar, Yusuf'u bacaklarından yaralayan kırık kılıcı önlerine getirdi.

Bors, kırık parçaları birbirine yapıştırmak için kılıcı eline aldı, fakat başaramadı. Derken kılıcı Percivale'e götürdü; lakin Percivale de bunu yapabilecek kudrete sahip değildi. Percivale, Galahad'a, "Şimdi kılıcı siz alınız," dedi; "eğer yeryüzünde bunu yapmaya muktedir tek adam varsa, o da siz olmalısınız." O zaman Galahad, kılıcın kırık parçalarını birbirine yapıştırdı; kılıç, hiçbir zaman kırılmamış gibi ve yepyeni görünüyordu. Şatodakiler, kılıç macerasının başarı ile sona erdiğini gördükleri zaman, kılıcı, iyi bir şövalye ve değerli bir insan olan Bors'a vermeyi uygun buldular. Hava kararmadan biraz evvel bu büyük ve harikulade kılıç, gökyüzüne doğru yükseldi; bu kılıç, etrafına öyle bir sıcaklık saçıyordu ki, birçok kimse korkudan yere yığıldı. Tam o sırada bir ses duyuldu. Bu ses, "Hazreti İsa'nın masasında oturmaması gerekenler, ayağa kalksın; çünkü şimdi mükemmel şövalyelere gıda verilecek," dedi. Bunun üzerine mübarek birer insan olan Kral Pelles ile oğlu Eliazar ve Kral'ın yeğeni olan bakire bir kızdan başka, şatodakilerin hepsi oradan uzaklaştılar. Orada, bu üç kişi ile Galahad, Bors ve Percivale'den başka hiç kimse kalmadı. O sırada, tepeden tırnağa kadar silahlı şövalyelerin, divanhane kapısından içeri girerek, başlarından miğferlerini çıkardıklarını, silahlarını bıraktıklarını gördüler. Bu şövalyeler, Galahad'a, "Efendim, mukaddes yemeğin paylaşılacağı bu sofrada sizinle beraber oturabilmek için çok acele ettik," dediler. Galahad, "Hoş geldiniz; sizler nerelisiniz?" dedi. Üçü Gaul'dan, üçü İrlanda'dan, üçü de Danimarka'dan geldiklerini söylediler. Böyle oturdukları sırada, divanhaneye, dört Lady'nin taşıdığı, ağaçtan yapılmış bir yatak getirildi. Bu yatakta, başında altın bir taç taşıyan, mübarek ve hasta bir adam yatıyordu. Bu dört Lady, yatağı divanhanenin ortasına bırakarak gittiler. Hasta adam başını kaldırarak, "Galahad, şövalye hoş geldin," dedi; "senin gelmeni çok arzu ettim; uzun senelerden beri büyük bir ıstırap ve büyük bir dert içindeydim. Fakat artık ıstırabımın sona ereceğine, senelerce evvel bana vaat edildiği gibi bu dünyayı terk edeceğim saatin geldiğine eminim." O sırada bir ses, "Aranızda, Mukaddes Kâse'yi aramamış iki kişi var; o iki kişi gitsin," dedi.

XX. BÖLÜM

Galahad ile arkadaşlarının Mukaddes Kâse'den nasıl gıda aldıklarına, Tanrı'nın onlara nasıl göründüğüne ve diğer meselelere dair.

Bunun üzerine Kral Pelles ile oğlu gittiler. O sırada gökyüzünden, bir adam ile dört melek iner gibi oldu. Bu adam, bir piskopos gibi giyinmişti ve elinde bir haç tutuyordu. O dört melek, bir iskemleye oturmuş olan bu adamı, üstünde Mukaddes Kâse'nin bulunduğu gümüş masanın önüne bıraktılar. Bu adamın alnının üstünde, "İşte Hıristiyanlığın ilk piskoposu Yusuf; Sarras şehrinde, o mukaddes yerde, Tanrı tarafından kurtarılan Yusuf," diyen bir yazı vardı. Bunu gören şövalyeler hayret içinde kaldılar; zira o piskopos öleli üç yüz seneden fazla olmuştu. Piskopos, "Ey şövalyeler, hayret etmeyin; ben de vaktiyle fani bir insandım," dedi. O sırada, divanhanenin kapısı açıldı ve melekler göründü. İkisinin elinde balmumundan yapılmış kandiller, üçüncüsünün elinde bir örtü, dördüncüsünün elinde kanlı ve harikulade bir mızrak vardı; mızraktan düşen üç damla kan, meleğin öbür eliyle tuttuğu bir kutunun içine damladı. İlk iki melek, kandilleri masanın üstüne koydu, üçüncüsü Mukaddes Kâse'yi örttü, dördüncüsü mızrağı, Mukaddes Kâse'nin üstüne dikti. Bundan sonra piskopos, dinî bir ayine başlayacakmış gibi hareket etti ve Mukaddes Ekmeği eline aldı. Ekmeği yukarıya doğru kaldırdığı zaman, bir çocuğa benzeyen bir şekil belirdi; bu çocuk şeklinin, bir ateş gibi kızıl ve parlayan yüzü, Mukaddes Ekmeğe saplandı. Bu ekmeğin, fani bir insan tarafından şekillendiğini hepsi gördükten sonra, piskopos, ekmeği yeniden Mukaddes Kâse'nin içine koydu. Sonra bir dini ayinde rahiplere düşen vazifeyi yaptı. Bundan sonra piskopos, Galahad'ın yanına gidip onu öptü ve Galahad'a, arkadaşlarına yaklaşıp, onları öpmesini söyledi. Galahad, piskoposun isteğini derhal yaptı. Piskopos, "Hazreti İsa'nın hizmetkârları, şimdi bu masada, henüz hiçbir şövalyenin tatmadığı tatlı yemeklerle beslenecekseniz," dedi ve bu sözleri söyler söylemez ortadan kayboldu. Şövalyeler, büyük bir korku içinde masanın etrafına oturdular ve dua ettiler. O sırada Mukaddes Kâse'nin içinden bir adamın çıktığını gördüler. Bu adam, çarmıha gerilen Hazreti İsa'nın bütün alametlerini taşı-

yordu; vücudu kanıyordu. "Şövalyelerim, hizmetkârlarım, benim dürüst çocuklarım," dedi; "şimdi siz fani hayattan ruhi hayata geçtiğiniz için, kendimi artık sizden gizlemeyeceğim. Benim sırlarımın, gizlediğim şeylerin bir kısmını şimdi göreceksiniz. Şimdi bu kadar çok arzu ettiğiniz ulvi gıdayı alıp tutunuz." Hazreti İsa, bu sözleri söyledikten sonra, Mukaddes Kâse'yi kendi elleriyle alıp Galahad'ın yanına gitti. Galahatd, diz çökerek Mukaddes Ekmeği tattı; ondan sonra bütün arkadaşları Mukaddes Ekmeği sırayla tattılar ve bu ekmekte harikulade bir lezzet buldular. Hazreti İsa, Galahad'a, "Elimde tuttuğum şeyin ne olduğunu biliyor musun, oğlum?" dedi. Galahad, "Eğer söylemezseniz, onun ne olduğunu bilemeyeceğim," dedi. Hazreti İsa, "İşte, Paskalya'dan evvelki perşembe günü, içinde kuzu yediğim mukaddes tabak," dedi; "şimdi görmeyi en çok arzu ettiğin şeyleri gördün; fakat onları Sarras şehrinde, mukaddes diyarda şimdikinden çok daha açık bir surette göreceksin. Onun için artık buradan gitmelisin. Mukaddes Kâse'yi de yanına al. Mukaddes Kâse, bu gece Logris ülkesinden gidecek ve bu geceden itibaren buralarda hiçbir zaman görünmeyecek. Bunun sebebini biliyor musun? Bu memleketin adamları, bana gerektiği gibi hizmet ve ibadet etmiyorlar. Onlar, kendilerini kötü bir hayata verdikleri için, onlara şimdiye kadar bağışladığım şereften mahrum olacaklar. Siz üçünüz yarın denize gidiniz; orada geminizi hazır bulacaksınız. Garip kemerli kılıcı da alın. Yanınızda Sir Percivale ile Sir Bors'tan başka kimse olmasın. Sakat Kral'ın, hem bacaklarını, hem de bütün vücudunu ovmanız için, bu mızraktan damlayan kanı da almanızı istiyorum; Sakat Kral o zaman iyileşecek." Galahad, "Bu arkadaşlar niçin bizimle beraber gelmiyorlar, efendim?" dedi. Hazreti İsa, "Bunun sebebi var," dedi; "havarilerimi birbirinden ayırıp, birisini şuraya, birisini oraya gönderdiğim gibi, sizlerin de birbirinizden ayrılmasını istiyorum. Üçünüzden ikiniz, benim hizmetimde can verecek, fakat birisi geri dönüp haber getirecek." Hazreti İsa, bunları söyledikten sonra, şövalyeleri takdis etti ve ortadan kayboldu.

XXI. BÖLÜM

Galahad'ın, mızraktan damlayan kanı ile Sakat Kral'ın vücudunu nasıl ovduğu ve diğer maceralar.

Galahad, masanın üstünde duran mızrağa giderek, parmaklarıyla kana dokundu; sonra Sakat Kral'ın yanına dönüp bu kanı onun bacaklarına sürdü. O zaman Kral derhal giyindi; yatağından çıkıp, sıhhatli bir adam gibi ayağa kalktı ve iyileştiği için Tanrı'ya teşekkür etti. Fakat Kral artık dünyaya dönmedi, derhal beyaz rahiplerin manastırına gitti ve mübarek bir adam oldu. Aynı gece, saat on ikiye doğru, şövalyelerin bulundukları yerde, "Benim iktidara düşkün olmayan oğullarım, benim cengâver olmayan dostlarım, burasını bırakıp en faydalı olabileceğiniz yerlere, size söylediğim yerlere gidiniz," diyen bir ses duyuldu. Şövalyeler, "Ah Tanrım! Biz günahkârlarına seslenmeye tenezzül ettiğin için sana şükrediyoruz," dediler; "boşuna zahmet etmediğimizi sana artık iyice ispat edebiliriz."

Bunu söyledikten sonra, şövalyeler derhal zırhlarını giyip yola çıktılar. Gaul'dan gelen üç şövalyeden biri Kral Claudas'ın oğlu Claudine idi; diğer ikisi de çok asil insanlardı. Galahad, bunların her birine ricalarda bulundu, "Eğer Kral Arthur'un sarayına giderseniz, benim tarafımdan, babam Sir Launcelot'u ve Yuvarlak Masa'nın şövalyelerini selamlayın; size yalvarıyorum, oralara giderseniz bunu yapmayı unutmayınız," dedi. Galahad bunu yaptıktan sonra, Percivale ve Bors ile birlikte diğer şövalyelerden ayrıldı. Üç şövalye, yollarına üç gün devam ettikten sonra deniz kenarına vardılar ve orada, hikâyemizde evvelce zikredilmiş olan gemiyi buldular. Gemiye bindikleri zaman, güvertenin ortasında, Sakat Kral'ın yanında bıraktıkları gümüş masayı ve kırmızı ipekle örtülü olan Mukaddes Kâse'yi buldular. Bu kutsi şeylerin yanlarında kalmasına sevinerek, Mukaddes Kâse'nin önünde hürmetle eğildiler. Galahad, uzun zaman Tanrı'ya dualar etti ve istediği zaman ölüp bu dünyayı terk edebilmek için yalvardı. O kadar çok dua etti ki, nihayet bir ses, ona, "Galahad, arzun yerine getirilecek, istediğin anda vücudun ölecek ve o zaman ruhunun hayatına kavuşacaksın," dedi. Bu sesi duyan Percivale, aralarındaki dostluk namına, Galahad'dan, niçin böyle şeyler istediğini söylemesini rica etti. Galahad,

"Bunun sebebini size söyleyeyim," dedi, "geçen gün, Mukaddes Kâse'ye dair maceraların bir kısmını gördüğümüz zaman, kalbimde, yeryüzünde yaşayan hiçbir insanın duyamayacağı kadar büyük bir sevinç vardı. Onun için vücudum öldüğü zaman, her gün Tanrı'yı temsil eden Mukaddes Üçlü'yü ve Hazreti İsa'nın haşmetini görerek ruhumun büyük bir saadet içinde olacağını artık iyice anladım." Şövalyeler bu gemide uzun zaman kaldılar ve arkadaşları Galahad'a, "Siz bu yatakta yatmalısınız, yazıdan öyle anlaşılıyor, efendim," dediler. Galahad, o yatağa yattı ve uzun müddet uyudu. Uyandığı zaman karşısına baktı ve Sarras şehrini gördü. Galahad ile arkadaşları karaya çıkacakları sırada, içinde, Percivale'in kız kardeşinin bulunduğu gemiyi gördüler. Percivale, "Tanrı hakkı için, kız kardeşimin bize verdiği sözü çok iyi tuttuğuna yemin edebilirim," dedi. Bundan sonra gümüş masayı gemiden çıkardılar. Masayı taşıyan Percivale ile Bors önden giiyor, Galahad da onları takip ediyordu. Böylece şehrin kapılarına vardılar; orada iki büklüm olmuş ihtiyar bir adam gördüler. Galahad, onu çağırarak, bu ağır masayı taşımalarına yardım etmesini istedi. İhtiyar adam, "Doğrusu, ben on seneden beri koltuk değneğine dayanmadan yürüyemiyorum," dedi. Galahad, "Buna ehemmiyet verme; ayağa kalk ve iyi niyet göster," dedi. İhtiyar adam ayağa kalktı ve eskisi kadar sağlam ve sıhhatli olduğunu gördü. Gümüş masaya koşarak, bir ucundan Galahad'ın tuttuğu masayı kaldırdı. Şehre giren bu harikulade şövalyelerin, sakat bir adamı sağlam yaptıkları, derhal bütün şehre yayıldı. Hemen deniz kenarına giden şövalyeler, Percivale'in kız kardeşini saraya getirerek, onu bir Kral kızına yaraşan ihtişamla gömdüler. Şehrin, Esterause isimli Kral'ı, bu üç şövalyeyi görünce, onlara nereden geldiklerini ve gümüş masa üzerinde getirdikleri şeyin ne olduğunu sordu. Şövalyeler, Mukaddes Kâse'ye ve Tanrı'nın bu kâseye verdiği kudrete dair hakikati, Esterause'ye olduğu gibi anlattılar. O zaman zorba bir hükümdar olan ve ecdadı kâfirlerden oluşan Kral, bu şövalyeleri alıp derin bir zindana hapsetti.

XXII. BÖLÜM

Şövalyeler hapisteyken, Mukaddes Kâse'nin onlara nasıl gıda verdiği ve Galahad'ın nasıl Kral yapıldığı.

Fakat şövalyeler hapse atılır atılmaz, Tanrı onlara Mukaddes Kâse'yi gönderdi ve Mukaddes Kâse sayesinde, hapiste kaldıkları müddetçe hiçbir şeyden mahrum olmadılar. Senenin sonunda Esterause ismindeki bu Kral bir hastalığa tutuldu ve öleceğini hissetti. O zaman bu üç şövalyeyi yanına çağırdı. Şövalyeler gelince, Kral, onlara karşı yaptığı fenalıkların affını diledi. Kral, şövalyeler tarafından affedilir edilmez, derhal öldü. Kral ölünce, bütün şehir halkı şaşkına döndü; kimin Kral olacağını bilmiyorlardı. Bu hususta bir karara varmak için toplandıkları sırada, bir ses yükseldi. Bu ses, onlara, üç şövalyenin en gencini kendilerine Kral seçmelerini emrediyordu. Ses, "Çünkü o, size de, size bağlı olan her şeye de iyi bakacak," diyordu. Böylece, bütün şehrin arzusu üzerine Galahad, Kral ilan edildi; buna razı olmadığı takdirde öldürülecekti. Galahad, memlekete hükmetmeye başlayınca gümüş masayı ve Mukaddes Kâse'yi korumak için altınla ve kıymetli mücevherlerle süslenmiş bir sandık yaptırdı. Bu üç arkadaş, her sabah erkenden Mukaddes Kâse'nin önüne gelip dua ediyorlardı. Galahad, o sene sonunda, yani altın tacı giydiği günden tam bir sene sonra, arkadaşlarıyla beraber bir sabah erkenden kalkarak saraya gitti. Piskopos kıyafetli bir adam, Mukaddes Kâse'nin önünde diz çökmüştü. Bu adam, sanki bizzat Hazreti İsa idi, çünkü etrafında meleklerden oluşan büyük bir kalabalık vardı. Adam ayağa kalkarak, Meryem Ana'ya ibadet etmeye başladı. Ayin sonunda Galahad'ı çağırdı, "Gel, Hazreti İsa'nın hizmetkârı! Çok arzu ettiğin bir şeyi göreceksin," dedi. Fani vücudu ile o mukaddes şeylere bakınca, Galahad titremeye başladı. Ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak, "Tanrım sana şükrediyorum," dedi; "ne zamandan beri görmeyi arzu ettiğim şeyi şimdi gördüm. Ulu Tanrım, keşke müsaade etsen de şu andan itibaren yaşamasam!" O sırada, o mübarek adam, Hazreti İsa'nın vücudunu temsil eden Mukaddes Ekmeği ellerine alarak Galahad'a ikram etti. Galahad, sevinçle ve alçakgönüllülükle bu ekmekten tattı. Mübarek adam, "Benim kim olduğumu artık anladın mı?" dedi. Galahad, "Hayır," dedi. Mübarek adam,

"Ben Arimateali Yusuf'um," dedi; "buraya, seninle beraber bulunmak için Hazreti İsa tarafından gönderildim. Hazreti İsa'nın, buraya başkasını göndermeyip de beni göndermesinin sebebini biliyor musun? Sen bana iki hususta benzediğin için Hazreti İsa beni buraya gönderdi: Sen de benim gibi Mukaddes Kâse'nin mucizelerini gördün ve sen de benim gibi tertemiz, bakir bir insan olarak yaşadın." Arimateali Yusuf bu sözleri söyledikten sonra, Galahad, Percivale'in yanına gitti, onu kucaklayıp Tanrı'ya emanet ederek, "Sevgili efendim, benim tarafımdan babam Sir Launcelot'a selam edin," dedi; "babamı görür görmez ona, bu yaşadığımız dünyanın ne kadar gelip geçici bir âlem olduğunu hatırlatın." Bunun üzerine Galahad, masanın önünde diz çökerek dua etti. Sonra birdenbire ruhu Hazreti İsa'ya kavuştu. İki arkadaşı, Galahad'ın ruhunun, meleklerden oluşan büyük bir kalabalık tarafından gökyüzüne götürüldüğünü gördüler. O sırada gökyüzünden, vücudu görülmeyen bir el uzandı; bu el, hemen Mukaddes Kâse ile mızrağı tutup gökyüzüne götürdü. O günden sonra hiçbir insan, Mukaddes Kâse'yi gördüğünü iddia etmek cüretinde bulunamadı.

XXIII. BÖLÜM

Galahad'ın ölümü üzerine Percivale ile Bors'un nasıl ıstırap çektiklerine, Percivale'in nasıl öldüğüne ve diğer meselelere dair.

Galahad'ın öldüğünü görünce, Percivale ile Bors, yeryüzünde şimdiye kadar hiç kimsenin çekmediği kadar büyük bir ıstıraba kapıldılar ve eğer o kadar iyi insanlar olmasalardı, ümitsizliğe kolay düşebilirlerdi. Memleketin ve şehrin bütün ahalisi de son derece dertliydi. Galahad gömülür gömülmez, Sir Percivale, şehrin dışında bulunan bir manastıra çekildi ve rahip elbiseleri giydi. Sir Percivale'in yanında kalan, fakat günün birinde Logris ülkesine dönmek niyetinde olan Sir Bors, eski kıyafetini muhafaza ediyordu. Sir Percivale, bu manastırda bir sene iki ay son derece mübarek bir hayat yaşadıktan sonra, bu dünyadan göçüp gitti. Bors, onu kız kardeşiyle Galahad'ın bulunduğu mukaddes yere gömdü. Bors, kendisini Babil gibi uzak diyarlarda bulunca, silahlanarak Sarras şehrini terk etti ve deniz kenarına gitti. Oradan bir gemiye bindi ve hadiseler müsait bir tarzda cereyan ettiği için Logris ül-

kesine vardı. Atını mümkün olduğu kadar çabuk sürerek, Kral'ın bulunduğu Camelot'a gitti. Sarayda onu büyük bir sevinçle karşıladılar. Sir Bors, memleketten o kadar uzun zaman uzak kalmıştı ki herkes onun öldüğünü sanmıştı. Yemekten sonra Kral, bu iyi şövalyelerin ulvi maceralarının kaydedilmesi için, âlim yazıcıların çağırılmasını emretti. Bors, kendisinin yaşadığı ve üç arkadaşının başından geçen, yani Sir Launcelot'un, Percivale'in ve Galahad'ın maceralarını, Mukaddes Kâse'ye dair olan maceraları anlattı. Launcelot da Mukaddes Kâse'yi alakadar eden ve kendi başından geçen maceraları anlattı. Bütün bu anlatılanlar, büyük kitaplar şeklinde yazılarak, Salisbury'de dolaplara konuldu. Sir Bors, Sir Launcelot'a, "Oğlunuz Galahad tarafından evvela size , sonra Kral Arthur'a, sonra bütün saray halkına selam getiriyorum," dedi; "Sir Percivale de hepinize selam söyledi. Onları kendi ellerimle Sarras şehrinde gömdüm. Sir Launcelot, Galahad, bu dünyanın ne kadar gelip geçici olduğunu hatırlamanız için size yalvarıyor. Galahad ile beraber yaşadığınız, altı aydan fazla süren zaman esnasında, ona, bunu unutmayacağınızı vaat etmiştiniz." Launcelot, "Evet, doğru; Tanrı şahidimdir ki, duası bana tesir edecek," dedikten sonra Sir Bors'u kucaklayarak, "sevgili akrabam, gelişinize son derece memnunum," diye sözüne devam etti; "size yemin ederim ki, ruhum bu biçare vücudumu terk etmedikçe, sizin hatırınız ve size bağlı insanların hatırı için, elimden gelen her şeyi yapmakta kusur etmeyeceğim. Sevgili akrabam Sir Bors, hayatımızın sonuna kadar birbirimizden ayrılmayacağımızı da bilmenizi istiyorum." Sir Bors, "Her istediğiniz şeyi memnuniyetle yaparım, efendim," dedi.

Dünyanın en doğru ve en kutsal hikâyelerinden
biri diye kaydedilen ve Fransızcadan İngilizceye
kısaltılmış bir şekilde tercüme edilerek On Yedinci Kitap'ta
anlatılan Mukaddes Kâse'nin hikâyesi böylece biter.
Ve burada On Sekizinci Kitap başlar.

ON SEKİZİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Mukaddes Kâse maceraları başarı ile sona erdiği için Kral Arthur ile Kraliçe'nin nasıl sevindikleri; ve Sir Launcelot'un eski aşkına yeniden nasıl kapıldığı.

Mukaddes Kâse'den bahseden kitapta anlatıldığı gibi, Mukaddes Kâse'nin araştırılmasına dair maceralar başarı ile sona erdikten ve hâlâ hayatta olan şövalyeler Yuvarlak Masa'ya geri döndükten sonra sarayda büyük bir sevinç hüküm sürdü. Bilhassa Kral Arthur ile Kraliçe Guenever geri gelen şövalyeleri sonsuz bir sevinçle karşılıyorlardı. Sir Launcelot ile Sir Bors'un dönmüş olmaları Kral ile Kraliçe'yi çok mesut ediyordu; çünkü bu iki şövalye, çok uzun zamandan beri, memleketlerinden uzak yerlerde Mukaddes Kâse'yi aramışlardı. Daha sonraları, kitapta anlatıldığı gibi, Sir Launcelot, Mukaddes Kâse'yi ararken vermiş olduğu sözü ve o sırada elde ettiği fazileti unutarak, gene Kraliçe Guenever ile meşgul olmaya başladı. Kitapta söylendiğine göre, eğer Sir Launcelot, Kraliçe'ye bütün gizli düşünceleri ve ruhu ile görünüşte Tanrı'ya bağlı olduğu kadar alaka duymasaydı, Mukaddes Kâse maceralarında hiçbir şövalye ondan üstün olamazdı. Fakat Sir Launcelot, için için daima Kraliçe'yi düşünmüştü. Böylece, Kraliçe ile buluştukları zaman, evvelki aşklarından çok daha coşkun bir aşkla seviştiler. Öyle ki, sarayda birçok kimseler, bilhassa Sir Gawaine'in daima gevezelik eden kardeşi Sir Agravaine, bu aşk hakkında konuşmaya başladı. Sir Launcelot'a, birçok Lady'ler ve genç kızlar her gün müracaatta bulunuyorlar ve haklarını müdafaa etmesi için yalvarıyorlardı. Sir Launcelot, iyi bir gaye uğruna olan bütün bu davalarda, daima Hazreti İsa'nın hoşuna gidecek bir tarzda hareket etmeye çalışıyor; iftiraların ve dedikoduların önüne geçmek için, Kraliçe Guenever'den

mümkün olduğu kadar uzak yaşamaya gayret ediyordu. Sir Launcelot'a karşı hiddetlenen Kraliçe, günün birinde onu kendi odasına çağırarak, "Sir Launcelot, bana olan sevginin gün geçtikçe azaldığını görüyor ve hissediyorum," dedi; "benim yanımda bulunmaktan artık zevk almıyorsun, daima saraydan uzak yaşıyorsun. Lady'ler ile genç kızları alakadar eden davalar için eskisinden çok daha fazla uğraşıyorsun." Launcelot, "Ah efendim, beni bu hususta affetmeniz için birçok sebep var," dedi; "bu sebeplerden biri, Mukaddes Kâse'yi aramaktan henüz dönmüş oluşum. Bunu hiç de hak etmediğim halde bana karşı gösterdiği büyük lütuftan dolayı Tanrı'ya şükrediyorum. Bu maceralarım esnasında benim, hiçbir günahkâra nasip olmayan şeyleri gördüğüm haber verildi. Eğer sizin aşkımza yeniden dönmeyi gizlice düşünmemiş olsaydım, oğlum Galahad'ın, Percivale'in veya Sir Bors'un gördükleri büyük sırlara ben de bakabilirdim. Ben Mukaddes Kâse'yi aramaya çıkalı beri aradan pek az zaman geçti. Emin olunuz ki, efendim, büyük bir gayretle hizmet ettiğim o yüksek gaye, kolay kolay unutulamaz. Bundan başka efendim, bu sarayda bizim aşkımıza dair dedikodu yapan ve bizi sıkı sıkı gözetleyen birçok kimsenin, mesela Sir Agravaine ile Sir Mordred gibi insanların varlığından haberdar olmanız lazım. Kendimden fazla sizi düşünerek bu insanlardan korkuyorum. Gerektiği takdirde tehlikeli bir anda kaçabilir ve kendimi kurtarabilirim; halbuki sizin, aleyhinize söylenen bütün sözlere tahammül etmeniz gerekecek. Bile bile çılgınca bir hareket yapar ve müşkül bir vaziyete düşerseniz, size benden ve benim akrabalarımdan başka hiç kimsenin faydası dokunmayacak. Biliniz ki efendim, gösterdiğimiz cüret yüzünden, ikimiz de büyük bir şerefsizliğe maruz kalacağız, ikimiz de iftiraya uğrayacağız. Halbuki namusunuzun lekelendiğini hiçbir zaman görmeye razı değilim. İşte genç kızların ve bakirelerin davaları ile eskisinden çok daha fazla uğraşmanın sebebi budur. Herkesin, genç kızlar ve bakireler uğruna savaşmanın bana büyük bir saadet ve zevk verdiğini zannetmesini istiyorum."

II. BÖLÜM

Kraliçe'nin, Sir Launcelot'a saraydan çekilmesini nasıl emrettiğine ve Sir Launcelot'un bu yüzden duyduğu büyük ıstıraba dair.

Bütün bu müddet esnasında Kraliçe ağzını açmadı ve Sir Launcelot'un istediğini söylemesine müsaade etti. Sir Launcelot her şeyi söyledikten sonra, Kraliçe hüngür hüngür ağlamaya başladı ve uzun müddet böyle hıçkıra hıçkıra ağladı. Kendini toplayıp konuşabilince, "Launcelot, senin alçak ve hain bir şövalye olduğunu, başka Lady'leri sevdiğini ve onlarla münasebette bulunduğunu artık iyice anladım," dedi; "artık sana ilgisizlikten ve aşağılamadan başka bir şey veremem. Hainliğini artık idrak ettiğim için seni bugünden itibaren asla sevemem. Bir daha gözüme görünmek cüretinde bulunma. İşte seni şimdi bu saraydan kovuyorum; buraya bir daha ayak basmayacaksın. Benim yanıma gelmeni men ediyorum. Eğer beni bir daha görürsen, öleceğini bil." Bu sözleri duyduktan sonra Sir Launcelot, Kraliçe'den büyük bir keder içinde ayrıldı. Istırabı o kadar büyüktü ki, adeta ayakta duracak hali yoktu. Sir Bors'u, Sir Ector de Maris'i ve Sir Lionel'i çağırarak, Kraliçe'nin, kendisini saraydan nasıl kovduğunu anlattı. Kendi memleketine dönmek niyetindeydi. Sir Bors de Ganis, "Size bu memleketten gitmemenizi tavsiye ediyorum, sevgili efendim," dedi; "burada şerefiniz sayesinde ne kadar meşhur olduğunuzu, size dünyanın en asil şövalyesi denildiğini unutmamalısınız. Burada yapacak birçok mühim işleriniz var. Kadınlar düşünmeden hareket edip sonra yaptıklarına fena halde pişman olurlar. Size, atınıza binip şu civarda, Windsor'da oturan iyi bir münzevinin yanına gitmenizi tavsiye ediyorum. Vaktiyle değerli bir şövalye olan bu münzevinin ismi Sir Brasias'tır. Ben, size daha hayırlı haberler gönderinceye kadar orada bekleyiniz." Sir Launcelot, "Emin olunuz ki kardeşim, bu ülkeyi hiç terk etmek istemiyorum," dedi; "fakat Kraliçe, beni buradan öyle bir şiddetle kovdu ki, artık bana karşı hiçbir zaman iyi davranmayacağını tahmin ediyorum." Sir Bors, "Öyle söylemeyin," dedi; "size bundan evvel kaç defa kızdı, fakat ilk pişmanlığı duyan kendisi oldu." Launcelot, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "sizin nasihatinizi dinleyeceğim; atımı ve zırhımı alıp

münzevi Sir Brasias'ın yanına gideceğim ve sizden herhangi bir haber alıncaya kadar orada dinleneceğim. Fakat sevgili kardeşim, yalvarırım size, Lady'm Kraliçe Guenever'in beni gene sevmesi için elinizden geleni yapın." Sir Bors, "Bana bunu hatırlatmanıza gerek yok," dedi; "mesut olmanız için her çareye başvuracağımı pekâlâ biliyorsunuz." Bundan sonra, asil şövalye Sir Launcelot büyük bir keder içinde yola çıktı. Saraydan gidişi o kadar ani olmuştu ki, onun ne olduğunu, nereye gittiğini yeryüzünde Sir Bors'tan başka hiç kimse bilmiyordu. Sir Launcelot ortadan kaybolduktan sonra, Kraliçe, kederini, kendi ailesine mensup olanlardan da, başkalarından da sakladı; ama, emin olunuz ki, Fransızca kitapta da anlatıldığı gibi büyük bir derde düşmüştü. Fakat ıstırabına, hiçbir şey duymuyormuş, kendisini tehlikede hissetmiyormuş gibi, mağrur bir tavırla tahammül etti.

III. BÖLÜM

Kraliçe'nin verdiği ziyafette bir şövalyenin nasıl zehirlendiği ve Sir Mador'un, Kraliçe'yi nasıl itham ettiği.

Bundan sonra Kraliçe, Yuvarlak Masa şövalyelerine Londra'da hususi bir ziyafet verdi. Bu ziyafeti vermekteki maksadı, Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerinden Sir Launcelot kadar hoşlandığını göstermekti. Bu yemeğe gelenler şunlardı: Sir Gawaine ile kardeşleri, yani Sir Agravaine, Sir Gaheris, Sir Gareth ve Sir Mordred; Sir Bors de Ganis, Sir Blamor de Ganis, Sir Bleoberis de Ganis, Sir Galihud, Sir Galihodin, Sir Ector de Maris, Sir Lionel, Sir Palamides, kardeşi Sir Safere, Biçimsiz Hırka, Sir Persant, Sir Ironside, Sir Brandiles, Kethüda Sir Kay, Sir Mador de la Porte, İrlandalı bir şövalye olan Sir Patrise, Aliduk, Sir Astamore ve Sir Gawaine ile kardeşlerinin haince öldürdükleri değerli şövalye Sir Lamorak de Galis'in akrabası olan Sir Pinel le Savage. Bu yirmi dört şövalye, hususi bir yerde Kraliçe ile yemek yiyeceklerdi ve bu büyük ziyafet için nefis birçok yemek hazırlanmıştı. Sir Gawaine'in öğle ve akşam yemeklerinde yemiş yemek âdetiydi; her türlü meyveyi, bilhassa elma ve armutu çok severdi. Böylece Sir Gawaine'e yemek ikram eden veya ziyafet veren her insan, ona genelde güzel meyveler temin ederdi. Kraliçe de, mizaç itibarıyla son derece ha-

raretli bir şövalye olan Sir Gawaine'in hoşuna gitmek için, ona türlü türlü yemişler ikram etti. Sir Pinel, akrabası Sir Lamorak de Galis'in katlinden beri Sir Gawaine'den nefret ediyordu. Böylece, Sir Pinel sırf haset ve nefretinden, Sir Gawaine'i öldürmek için, elmalardan birkaçının içine zehir koydu. Ziyafetin sonuna doğru, Sir Mador de la Porte'un akrabası olan değerli şövalye Patrise, fena bir tesadüf eseriyle zehirli elmalardan birini aldı. Bu elmayı yedikten sonra, patlayacakmış gibi şişmeye başladı ve misafirlerin arasında yere yığılıp birdenbire öldü. O zaman, şövalyelerin her biri, hem utanmış, hem de hiddetten kudurmuş ve adeta aklını kaybetmiş bir halde ayağa fırladı. Ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Ziyafetin, Kraliçe Guenever tarafından verildiğini dikkate alarak, hepsi ondan şüpheleniyordu. Gawaine, "Lady'm Kraliçe, bu zehirli meyvelerin benim için hazırlandığından emin olabilirsiniz," dedi; "benim hususiyetlerimi tanıyan her insan meyva sevdiğimi bilir. Az kalsın öldürülecektim, bunu artık iyice idrak etmiş bulunuyorum. Bu yüzden sizin şerefinizin lekelenmesinden korkarım." Son derece üzülen Kraliçe, olduğu yerde hareketsiz kaldı ve Sir Gawaine'e ne diyeceğini şaşırdı. Sir Mador de la Porte, "Bu iş böyle bitmeyecek," dedi; "aileme mensup, son derece asil bir şövalyeyi kaybetmiş bulunuyorum. Onun için, bu şerefsizliğin ve alçaklığın, ölünceye kadar intikamını alacağım." Ve Sir Mador, orada, akrabası Sir Patrise'in ölümünden Kraliçe'yi mesul tuttu ve onu açıkça itham etti. Herkes sustu, hiç kimse Sir Mador'un aleyhine bir tek kelime söyleyemedi; zira bu ziyafeti verdiği için Kraliçe'den hepsi fazlasıyla şüpheleniyordu. Kraliçe, o kadar ezildi ki, hıçkıra hıçkıra ağlamaktan kendini alamayıp, nihayet baygın bir halde yere düştü. Bu gürültüyü ve kargaşayı duyan Kral Arthur, oraya yetişti. Bu felaketi duyunca büyük bir üzüntüye kapıldı.

IV. BÖLÜM

Sir Mador'un Kraliçe'yi, hıyanet suçuyla nasıl itham ettiği ve Kraliçe uğruna savaşmayı evvela hiçbir şövalyenin nasıl istemediği.

Sir Mador, Kral'ın önünde duruyor ve Kraliçe'yi hıyanet işlemiş olmakla itham ediyordu; zira o devirde, birisinin şerefsiz bir tarzda ölü-

müne sebep olan her harekete hıyanet ismi verilirdi. Kral Arthur, "Sevgili Lordlar, bu felaket, beni çok müteessir etti," dedi; "fakat bu meseleye karışınam doğru olmayacak; bu vaziyette dürüst bir hakim vazifesini görmek zorundayım. Karımın hakkını müdafaa etmek için savaşamayacağıma çok üzülüyorum. Bu hareketten katiyen mesul olmadığını zannettiğim için, herkesin onu hakir görmeyeceğini düşünüyorum. Karımın haksız yere yakılarak öldürülmemesi için, iyi bir şövalyenin onun uğruna savaşma tehlikesini göze alacağını tahmin ediyorum. Bu kadar acele etmeyin Sir Mador, belki karıma dostluk gösterecek birisi çıkar. Siz savaş gününü kararlaştırın, o da size karşı gelmek için iyi bir şövalye bulsun. Böyle bir şövalyenin bulunmaması, benim için de, bütün sarayım için de büyük bir şerefsizlik olur." Sir Mador, "Devletli efendim, beni mazur görün," dedi; "bizim Kral'ımızsınız ama, netice itibarıyla siz de bizim gibi bir şövalyesiniz; siz de bizim gibi, şövalyelik nizamına uygun bir tarzda yaşamaya yemin ettiniz; onun için yalvarırım size bana kızmayınız. Bu ziyafete davet edilen yirmi dört şövalyenin hepsi Kraliçe'den şüpheleniyor. Buna ne dersiniz Lordlar?" Bunun üzerine şövalyeler, sırayla cevap vererek, Kraliçe'den şüphelendiklerini söylediler; bu ziyafeti Kraliçe vermişti ve bu cinayetten ya o, yahut da hizmetkârları suçlu idi. Kraliçe, "Ah, ben bu ziyafeti kötü bir niyetle değil, iyi bir niyetle vermiştim," dedi; "Tanrı şahidimdir ki, hiçbir fena maksadım yoktu. Kendimi koruyabilmem için bana Tanrı yardım etsin!" Sir Mador, "Lordum, adil bir Kral sıfatıyla, savaşabilmem için bir gün tayin etmenizi diliyorum," dedi. Kral, "Peki, tam on beş gün sonra Westminster'in yanındaki çayırda, silahlanıp ata binmenizi ve hazır olmanızı istiyorum," dedi; "eğer karşınıza sizinle çarpışacak bir şövalye çıkarsa ona karşı elinizden geleni yaparsınız; haklı olanı Tanrı korur. Eğer karşınıza sizinle savaşacak hiçbir şövalye çıkmazsa, o zaman Kraliçe'nin yakılması lazım. Kraliçem de orada bulunacak ve verilen hükme boyun eğecek." Sir Mador, "Cevabımı aldım," dedi. Bundan sonra şövalyeler dağıldılar. Karı koca yalnız kalınca, Kral, Kraliçe'ye bu meselenin nasıl çıktığını sordu. Kraliçe, "Tanrı şahidimdir ki, bunun nasıl ve ne tarzda olduğunu bilmiyorum," dedi. Kral Arthur, "Sir Launcelot nerede?" dedi. "Eğer burada olsaydı, sizin uğrunuza savaşmaktan çekinmezdi." Kraliçe, "Nerede olduğunu bilmiyorum, efendim," dedi; "fakat kardeşi ile akraba-

ları, bu ülkede bulunmadığını zannediyorlar." Kral Arthur, "Buna çok müteessirim," dedi; "çünkü eğer burada olsaydı, bu davayı çabucak hallederdi. Size, Sir Bors'a müracaat etmenizi tavsiye ediyorum; ona, Sir Launcelot'un hatırı için, sizi müdafaa etmesini söyleyin. Hayatım üzerine yemin ederim ki, bu müracaatınıza olumsuz yanıt vermeyecektir. Sir Patrise öldürüldüğü sırada, sizinle beraber ziyafette bulunan o yirmi dört şövalyeden hiçbirinin sizin uğrunuza savaşmayacağını anladım; bunların hiçbiri sizin lehinize de konuşmayacak ve bu yüzden sarayda büyük iftiralara uğrayacaksınız." Kraliçe "Ah, şimdi Sir Launcelot'u arıyorum; eğer o burada olsaydı, çok geçmeden huzura kavuşurdum," dedi. Kral, "Acaba ne yapıyorsunuz da Sir Launcelot sizin yanınızda kalmıyor?" dedi; "Sir Launcelot'u yanında alıkoyabilen kişi, dünyanın en şerefli insanına sahiptir. Şimdi gidip Sir Bors'a rica edin, Sir Launcelot'un hatırı için sizi müdafaa etmek üzere savaşsın."

V. BÖLÜM

Kraliçe'nin, savaşması için Sir Bors'a nasıl ricada bulunduğu, Sir Bors'un, savaşmayı bir şartla nasıl kabul ettiği ve bu hadiseyi Sir Launcelot'a nasıl haber verdiği.

Böylece Kraliçe, Kral'dan ayrıldı ve Sir Bors'u odasına çağırdı. Sir Bors gelince, Kraliçe ondan yardım diledi. Sir Bors, "Ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?" dedi. "O ziyafette ben de bulunduğum için, bu işe karışmak benim şerefimi lekeleyecek; o zaman şövalyelerin, benden de şüphelenmelerinden korkarım. Şimdi Sir Launcelot'u arıyorsunuz efendim; çünkü haklı da olsanız, haksız da olsanız, sizin imdadınıza o muhakkak yetişecekti. Tehlike geçirdiğiniz her anda bunun ispatını gördünüz. Size de, hepimize de her gün şeref bağışlayan adamı memleketten sürdünüz. Size hayret ediyorum, efendim. Bizi yükselten ve şereflendiren adamı memleketinizden kovduktan sonra, hiç utanmadan benim yardımımı istemek cüretini nasıl gösteriyorsunuz?" Kraliçe, "Ah, sevgili şövalye, sizin merhametinize sığınıyorum; sizin nasihatlerinizi dinleyip, yaptığım bütün fenalıkları tamir edeceğim," dedi ve bu sözleri söyledikten sonra diz çökerek, Sir Bors'tan merhamet diledi; "bana yardım etmezseniz, hiçbir suç işlemediğim halde, şeref-

siz bir ölüme mahkûm edileceğim," dedi. O sırada odaya giren Kral Arthur, Kraliçesini Sir Bors'un önünde, diz çökmüş bir halde buldu. Sir Bors, Kraliçe'yi ayağa kaldırarak, "Beni büyük bir şerefsizlik yapmaya mecbur ediyorsunuz, efendim," dedi. Kral, "Ah sevgili şövalye, iyi kalpli şövalye, Kraliçeme acıyın!" dedi; "onun yalan yere itham edildiğini artık kati surette biliyorum. Bu nedenle, Kraliçem uğruna savaşacağınızı bana vaat edin. Rica ederim size, bunu Sir Launcelot'un hatırı için yapın." Sir Bors, "Lordum, şimdiye kadar hiç kimse benden bu kadar büyük bir şey istememiştir," dedi; "emin olun ki, eğer Kraliçe'nin uğruna savaşmayı göze alırsam, Yuvarlak Masa'daki arkadaşlarımdan birçoğunu kızdıracağım. Bununla beraber, Lordumun arzusunu yerine getiriyorum. Lordum Sir Launcelot'un hatırı için ve sizin hatırınız için, o gün Kraliçe'nin hakkını koruyacağım. Fakat bir şartım var; eğer o gün oraya benden daha iyi bir şövalye gelip de Kraliçe için savaşmak isterse yerimi ona vereceğim." Kral, "Bunu yapacağınıza dair bana imanınız üzerine söz verir misiniz?" dedi. Sir Bors, "Evet, efendim," dedi; "bu meselede ikinize de kusur etmeyeceğim; fakat eğer savaş meydanına benden daha iyi bir şövalye gelirse, benim yerime o savaşacak." Bunu duyan Kral ile Kraliçe son derece sevinerek, Sir Bors'a bütün kalpleriyle teşekkür ettiler. Sir Bors, günün birinde gizlice yola çıkarak, münzevi Sir Brasias'ın yanında bulunan Sir Launcelot'a gitti ve ona olup bitenlerin hepsini anlattı. Sir Launcelot, "Ah, işte, bu tam istediğim gibi oldu!" dedi. "Rica ederim, siz savaşacakmış gibi hazırlanın, fakat ben gelinceye kadar hücuma geçmemeye, beni mümkün olduğu kadar uzun zaman beklemeye dikkat edin. Mador, hiddetlendiği takdirde çok coşacağından eminim; siz onu ne kadar bekletirseniz, savaşmak için o kadar sabırsızlanacak." Bors, "Mador'u bana bırakın efendim; sizi temin ederim ki, her şey istediğiniz gibi olacak," diyerek Sir Launcelot'tan ayrıldı ve saraya döndü. Derken, Sir Bors'un Kraliçe'yi müdafaa etmek için savaşacağı, bütün saraya yayıldı. Kraliçe uğruna savaşmak vazifesini üstüne aldığı için birçok şövalye ona kızdı; çünkü birkaç kişi dışında, şövalyelerin hepsi, Kraliçe'nin suçlu olduğunu, bu hıyaneti yaptığını tahmin ediyordu. Sir Bors, Yuvarlak Masa'daki arkadaşlarına şöyle cevap verdi: "Biliniz ki, aziz Lordlar, dünyanın en asil Kraliçesinin şerefini kaybetmesine mani olmamak, hepimiz için çok ayıp bir şey. Onun kocası, bizim

hükümdarımız olan adamın; dünyanın en şerefli ve en Hıristiyan insanının, hepimize her yerde daima şeref bağışladığını nazarı itibare almalıyız." Şövalyelerden birçoğu buna cevap olarak şu sözleri söylediler: "Son derece asil olan Kral'ımız Arthur'u bizler de sizin kadar severiz, bizler de ona sizin kadar hürmet ederiz; fakat iyi şövalyeleri mahvettiği için Kraliçe Guenever'i sevmiyoruz." Sir Bors, "Sevgili Lordlar, bana kalırsa doğru konuşmuyorsunuz," dedi; "şimdiye kadar, Kraliçe'nin iyi şövalyeleri ne mahvettiğini gördüm, ne de bu hususta bir şey duydum. Benim bildiğime göre, o daima iyi şövalyeleri himaye etmiştir; bütün iyi şövalyelere malını mülkünü hiç hesaplamadan ve düşünmeden hediye etmiştir. Bence Kraliçe, dünyanın en cömert ve en lütufkâr Lady'lerinden biridir. Onun için son derece asil Kral'ımızın karısının, şerefsiz bir ölüme mahkûm edilmesine göz yummamız, hepimize ayıptır. Emin olun ki, ben böyle bir şeye müsaade etmeyeceğim. Zaten Sir Patrise'in ölümünde Kraliçe'nin hiçbir suçu olmadığını iddia ediyorum; çünkü Kraliçe, ne Sir Patrise'e, ne de yemekte bulunan o yirmi dört şövalyenin herhangi birine kin besliyordu. Bizi o yemeğe fena şeyler tasarladığı için değil, hepimize karşı muhabbeti olduğu için davet etti. Günün birinde sözlerimin doğruluğunun ispat edileceğinden hiç şüphem yok; ne maksatla olduğunu bilmiyorum, fakat aramızdan birinin hıyanet ettiği muhakkak." Bunun üzerine bazı şövalyeler, Sir Bors'a, "Sözlerinizin doğru olduğuna pekâlâ inanabiliriz," dediler. Şövalyelerin bir kısmı memnun oldular, fakat bir kısmı hiç de memnun olmadılar.

VI. BÖLÜM

Kararlaştırılan günde, Sir Bors'un Kraliçe'yi müdafaa etmek için savaşmaya nasıl hazırlandığı ve tam savaşacağı sırada yerini başka bir şövalyenin nasıl aldığı.

Günler çabucak geçiverdi ve savaş günü geldi. Kraliçe, Sir Bors'u yanına çağırarak ne yapmak niyetinde olduğunu sordu. Sir Bors, "Uğrunuza savaşmak için benden daha iyi bir şövalye çıkmazsa, size söz verdiğim gibi savaşmak niyetindeyim," dedi; "fakat benden daha iyi bir şövalye gelirse, o zaman savaşmak mecburiyetinde değilim." Kraliçe,

"Lordum Arthur'a bunu söylememi istiyor musunuz?" dedi. Sir Bors, "İstediğinizi yapınız efendim," dedi. Bunun üzerine Kraliçe, Kral'ın yanına giderek, ona, Sir Bors'un cevabını anlattı. Kral, "Sir Bors'tan zerre kadar şüphe etmeyin," dedi; "o, bence, dünyanın en iyi şövalyelerinden ve en yardımsever insanlardan biridir." Sabah böyle geçtikten sonra Kral, Kraliçe ve o sırada orada bulunan şövalyeler, savaşın cereyan edeceği yerde, Westminster'in yanındaki çayırda toplandılar. Kral, Kraliçe ve Yuvarlak Masa şövalyelerinin birçoğu ile gelince; Kraliçe, bir zabıta memurunun muhafazası altında bırakıldı ve Sir Mador de la Porte galip geldiği takdirde, Kraliçe'nin yakılması için demir bir direğin etrafında büyük bir ateş hazırlandı. O devirlerde âdet böyle idi; mevkii, sevgiyi, akrabalığı dikkate almadan, verilen bir hükme, bir Kral, bir şövalye gibi, bir Kraliçe de, herhangi bir Lady gibi boyun eğerdi. Sir Mador de la Porte, Kral'ın önüne gelerek, Kraliçe'nin, akrabası Sir Patrise'e karşı hainlik yaptığına ve bunun aksini iddiaya kalkışanla savaşarak haklı olduğunu ispat edeceğine yemin etti. Derhal Kral'a yaklaşan Sir Bors de Ganis, "Kraliçe Guenever suçsuzdur," dedi; "böyle bir hainlik yapmadığını ispat etmek için savaşacağım." Sir Mador, "Öyleyse hazırlan; sen mi haklısın, ben mi haklıyım, şimdi ispat edilecek," dedi. Sir Bors, "Sir Mador, sizin cesur bir şövalye olduğunuza eminim, bundan hiç şüpheniz olmasın," dedi; "bununla beraber pek korkmuyorum: Tanrı'nın yardımıyla kendimi sizden koruyabileceğime inanıyorum. Eğer benden daha iyi bir şövalye gelip yerimi almazsa, bu dava uğruna sonuna kadar savaşacağını Lordum Arthur'a ve Lady'm Kraliçe'ye vaat ettim." Sir Mador, "Söyleyeceğin bu kadar mı?" dedi. "Ya gelip benimle savaş yahut da savaşmayacağını bildir." Sir Bors, "Atınıza bininiz," dedi; "zannedersem çok geçmeden cevabınızı alacaksınız." Bundan sonra her iki şövalye de kendi çadırına çekildiler ve dikkatle hazırlanarak atlarına bindiler. Sir Mador, omzunda kalkanı ve elinde mızrağıyla savaş meydanına geldi. Kral Arthur'a, "Eğer şövalyeniz savaşmaya cüret ediyorsa, söyleyin ona, karşıma çıksın," diye bağırarak savaş meydanında atını sürdü. Utanan Sir Bors, atına binerek hücuma hazırlandığı sırada, bitişik bir ormandan, tepeden tırnağa kadar silahlanmış ve beyaz bir ata binmiş bir şövalyenin geldiğini gördü. Bu şövalye, üstünde garip arınalar bulunan garip bir kalkan taşıyordu, atını dörtnala sürerek Sir Bors'un yanına yaklaştı ve,

"Sevgili şövalye, size yalvarıyorum, kızmayınız; fakat bu savaşta sizden daha iyi bir şövalye çarpışacak; onun için rica ederim buradan çekiliniz," dedi; "emin olunuz ki, çok uzun bir yolculuktan geliyorum ve bu savaşta benim dövüşmem lazım. Sizinle olan son konuşmamızda bu hususta size söz vermiştim. Bana karşı gösterdiğiniz iyi niyetten dolayı size bütün kalbimle teşekür ediyorum." Bunun üzerine Sir Bors, Kral Arthur'un yanına giderek, Kraliçe'yi müdafaa etmek için savaşmak isteyen bir şövalyenin geldiğini söyledi. Kral, "Bu şövalye kimdir?" dedi. Sir Bors, "Kim olduğunu bilmiyorum," dedi; "fakat bugün burada bulunmak için benimle anlaşmıştı. Savaşmak artık bana düşmez."

VII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kraliçe'yi müdafaa etmek için Sir Mador ile nasıl savaştığı ve Sir Mador'u mağlup ederek, Kraliçe'yi suç işlemiş olmaktan nasıl kurtardığı.

Bunun üzerine Kral, o şövalyeye, Kraliçe'yi müdafaa etmek için savaşıp savaşmayacağını sordu. Şövalye, "Buraya bu maksatla geldim," diye cevap verdi; "çok vaktim yok, onun için bu işi uzatmayın Kral hazretleri. Başka yerlerde yapılacak birçok işlerim var; bu savaşı bitirir bitirmez buradan gitmeliyim. Şunu da bilmenizi istiyorum ki, Kraliçe Guenever kadar asil bir Lady'nin, onun kadar yüce gönüllü bir Kraliçe'nin böyle uluorta hakarete ve iftiraya uğraması, hepiniz namına, bütün Yuvarlak Masa şövalyeleri namına ayıp bir şeydir." O zaman, savaşmak vazifesini üstüne alan bu şövalyenin kim olduğunu hepsi merak etti, çünkü onu Sir Bors'tan başka hiç kimse tanıyamamıştı. Bunun üzerine Sir Mador de la Porte, Kral'a, "Hangisiyle savaşacağımı artık anlayayım," dedi. Şövalyelerden biri savaş meydanının bir ucuna, diğeri de öbür ucuna gitti; sonra mızraklarını kaldırarak, bütün kuvvetleriyle birbirlerinin üstüne hücum ettiler. Sir Mador'un mızrağı paramparça oldu ve düşmanının kırılmayan mızrağı, onu arkaya doğru iterek, fena surette yere fırlattı. Fakat Sir Mador, çevik ve ani bir hareketle ayağa kalktı, kalkanını kaldırıp kılıcını çekerek, karşısındaki şövalyenin de atından inip yaya savaşmasını istedi. Şövalye, mert bir adam

gibi atından çabucak indi ve kalkanını kaldırıp kılıcını çekti. Böylece, birbirlerine büyük darbeler indirerek, eğilip kalkarak, ileri atılıp geri çekilerek, ellerindeki kılıçlarla yabandomuzları gibi birbirlerinin üstüne atılarak, şiddetle savaşmaya başladılar. Bir saat kadar böyle dövüştüler; çünkü Sir Mador, birçok büyük savaşta kudretini ispat etmiş olan yiğit bir şövalye idi. Fakat o şövalye, Sir Mador'u eninde sonunda yerlerde sürüklenmeye mecbur etti ve onu sırt üstü yere yatırmak için yanına sokuldu. Tam o sırada, Sir Mador ayağa fırladı ve o şövalyenin bacaklarının üst kısmına öyle bir vuruş vurdu ki, şövalyenin vücudundan kan fışkırmaya başladı. Şövalye, nasıl yaralandığını ve nasıl kan kaybettiğini görünce, düşmanının ayağa kalkmasına müsaade etti, fakat sonra, onun miğferi üstüne öyle bir darbe indirdi ki, Sir Mador yere yapışıp kaldı. O zaman bu şövalye miğferini başından çekip koparmak için Sir Mador'a yaklaştı. Sir Mador, hayatına kıymaması için bu şövalyeye yalvardı, kendisini mağlup sayıp teslim oldu ve Kraliçe'ye karşı dava açmaktan vazgeçtiğini söyledi. O şövalye, "Bu davadan ebediyen vazgeçmen, Kraliçe Guenever'in bu hıyanete iştirak ettiğine dair Sir Patrise'in mezarına hiçbir şey yazılmaması şartıyla sana hayatını bağışlarım," dedi. Sir Mador, "Bütün istedikleriniz yapılacak," dedi; "herkesin huzurunda bu davadan ebediyen vazgeçiyorum." Bundan sonra, savaşanları birbirinden ayırmayı vazife edinmiş olan şövalyeler, Sir Mador'u alıp çadırına götürdüler. Diğer şövalye ise, Kral Arthur'un oturduğu yere doğru yürüdü. O sırada, Kraliçe, Kral'ın yanına gitmişti ve muhabbetle öpüşmüşlerdi. Kral, şövalyeyi görünce, önünde eğilerek teşekkür etti. Kraliçe de aynı şeyi yaptı. Kral, o şövalyeye, miğferini çıkarıp dinlenmesi ve biraz şarap içmesi için ricada bulundu. Şövalye şarap içmek için miğferini çıkarınca, onun Sir Launcelot du Lake olduğunu herkes anladı. Kral, bunu görür görmez, Kraliçe'yi elinden tutup Sir Launcelot'un yanına giderek, "Efendim, bugün benim ve Kraliçemin hatırı için sarf ettiğiniz büyük gayrete çok teşekkür ederim," dedi. Sir Launcelot, "Lordum, emin olunuz ki, sizin uğrunuza ve Lady'm Kraliçe'nin uğruna savaşmak benim daima vazifemdir," dedi; "zira yüksek şövalyelik şerefini bana bağışlayan insan sizsiniz. Ve o gün Kraliçe'niz, bana büyük bir iyilik yaparak, şerefimin lekelenmesine mani olmuştu: Beni şövalye yaptığınız gün, telaşa kapılarak kılıcımı kaybetmiştim. Kraliçe, onu bulup

elbisesinin eteğine sardı ve ihtiyacım olduğu anda bu kılıcı bana verdi. Eğer bunu yapmasaydı, büyük şövalyelerin önünde rezil olacaktım. Lordum Arthur, işte bunun için o gün, haklı veya haksız bir davada daima şövalyesi olacağımı Kraliçe'ye vaat etmiştim." Kral Arthur, "Bugünkü savaşınız için bin bir teşekkür," dedi; "bu iyiliğinizi mükâfatlandıracağımdan emin olabilirsiniz." Kraliçe ise, gözünü Sir Launcelot'tan ayırmıyordu; o kadar büyük bir fenalık yaptığı Sir Launcelot'un kendisine karşı gösterdiği büyük iyiliği düşünerek, muhabbetinden ağlıyor ve ıstırabından adeta ayakta duramıyordu. Derken, ailesine mensup şövalyeler, Sir Launcelot'un etrafını sardılar; nihayet buluştukları için, Sir Launcelot da, onlar da çok sevindi. Yuvarlak Masa'nın orada bulunan bütün şövalyeleri, hoş geldin demek için Sir Launcelot'un yanına gittiler. Sir Mador, hekimlerin eline bırakıldı; Sir Launcelot'un yarası da iyileşmişti. Bundan sonra sarayda büyük bir sevinç ve neşe hüküm sürdü.

VIII. BÖLÜM

Göl Perisi sayesinde hakikatin nasıl meydana çıktığına ve muhtelif meselelere dair.

Nimue ismini taşıyan ve değerli şövalye Sir Pelleas ile evlenmiş olan Göl Perisi, günün birinde saraya geldi. Bu Göl Perisi, sihirbazlığı ve büyüleri sayesinde, Kral Arthur ile bütün şövalyelerine daima iyilik yapardı. Böylece, Sir Patrise'in ölümü yüzünden Kraliçe Guenever'in nasıl itham edildiğini duyunca, Guenever'in katiyen suçlu olmadığını herkesin önünde söyledi; bu cinayeti kimin işlediğini ifşa etti ve Sir Pinel'in ismini bildirdi; bunu yapmasının sebebini de izah etti. O zaman, hakikat olduğu gibi meydana çıktı, Kraliçe bu suçtan kurtuldu ve Pinel kendi memleketine kaçtı. Sir Gawaine ile kardeşleri, Sir Pinel'in akrabası olan Sir Lamorak de Galis'i öldürdükleri için; Sir Pinel'in, Gawaine'i mahvetmek maksadıyla o ziyafette elmalara zehir kattığı herkes tarafından açıkça öğrenildi. Sir Patrise, Westminster kilisesine gömüldü ve mezarının üstüne şunlar yazıldı: "Pinel le Savage tarafından öldürülen İrlandalı Sir Patrise burada yatıyor. Pinel le Savage, Sir Gawaine'i öldürmek maksadıyla elmalara zehir koymuştu; fena bir te-

sadüf eseriyle, bu elmalardan birini yiyen Sir Patrise, birdenbire çatlayıp öldü." Mezarın üstüne Sir Patrise'in ölümü yüzünden, Sir Mador de la Porte'un, Kraliçe Guenever'i hainlikle nasıl itham ettiği; Kraliçe Guenever'i müdafaa için Sir Launcelot'un Sir Mador de la Porte ile nasıl savaştığı ve onu nasıl yendiği de yazılmıştı. Sir Patrise'in mezarına yazılan bu yazılar, Kraliçe'nin suçlu olmadığını ispat ediyordu. Sir Mador, Kraliçe tarafından affedilmek için, devamlı surette ve uzun zaman uğraştı. Kraliçe ile Sir Launcelot'un yardımı sayesinde barıştı ve her şey unutuldu. Böylece günler geçti ve Meryem Ana'nın gökyüzüne yükselişini kutlayan yortu yaklaştı. Kral Arthur, yortu günü Camelot'ta yani Winchester'de büyük bir mızrak oyunu müsabakası yapılacağını, yortudan on beş gün önce ilan ettirdi. Kral Arthur, İskoçya Kral'ı ile bir olup, gelenlerin hepsiyle savaşacağını bildirdi. Bu mızrak oyunu müsabakası ilan edildikten sonra, oraya birçok şövalye geldi. Bunların arasında, Northgalis Kral'ı, İrlandı Kral'ı Anguish, Yüz Şövalyeli Kral, Yüksek Prens Sir Galahalt, Northumberland Kral'ı ve farklı memleketlerden gelen daha birçok asil Dük ve Kont vardı. Bu mızrak oyunu müsabakasına gitmeye hazırlanan Kral Arthur, Kraliçe'nin de beraber gelmesini istedi; fakat Kraliçe, hasta olduğunu ve yolculuk edemeyeceğini bahane ederek gelmek istemedi. Kral, "Buna müteessirim," dedi; "çünkü, Galahad'ın sarayı terk ettiği Whitsuntide yortusunda toplananlar dışında, bu kadar değerli şövalye yedi seneden beri bir araya gelmemiştir." Kraliçe, Kral'a, "Beni mazur görün; orada bulunamayacağıma çok müteessirim," dedi. Birçokları, Kraliçe'nin, Sir Launcelot du Lake yüzünden oraya gitmediğini tahmin ettiler; zira Sir Mador'un açtığı yaranın henüz kapanmadığını söyleyen Sir Launcelot da, Kral ile beraber gitmiyordu. Buna üzülen, son derece kederlenen Kral, maiyetiyle Winchester'e doğru hareket etti. Kral, yolculuğu esnasında, şimdi İngilizcede Gilford denilen ve o sırada Astolat ismini taşıyan bir şehirde kaldı. Kral yola çıktıktan sonra, Kraliçe Guenever, Sir Launcelot'u yanına çağırarak, "Sir Launcelot, kocamla beraber gitmemekle çok fena hareket ettiniz," dedi; "size ve bana düşman olan insanların şimdi ne tahmin edeceklerini ve ne diyeceklerini biliyor musunuz? Sir Launcelot ile Kraliçe, baş başa kalmak için, Kral'ı daima işte böyle uzaklaştırıyorlar, diyeceklerinden hiç şüphe etmeyiniz."

IX. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Astolat'a nasıl gittiği ve bir genç kızın arzusu üzerine, miğferine bir elbisenin kol kısmını nasıl taktığı.

Sir Launcelot, "Makul olduğunuzu kabul ediyorum, efendim," dedi; "ancak şu son günlerde makul davranmaya başladınız. Artık tavsiyelerinize uygun bir tarzda hareket edeceğim. Bu gece dinlenip, yarın, vakti gelince Winchester'e hareket edeceğim. Fakat şunu da biliniz ki, o mızrak oyunu müsabakasında Kral ile maiyetine karşı savaşacağım." Kraliçe, "Orada istediğinizi yaparsınız," dedi; "fakat ben size, Kral'ınıza ve arkadaşlarınıza karşı gelmemenizi tavsiye ediyorum. Kral'ın maiyetinde, sizin ailenize mensup, cesur birçok şövalye var; bunu siz de pekâlâ biliyorsunuz, isimlerini söylemeye gerek yok." Sir Launcelot, "Rica ederim, efendim, bana kızmayınız," dedi; "Tanrı, bana hangi macerayı gönderirse onu kabul edeceğim." Sir Launcelot, ertesi sabah erkenden dini ayine gitti, orucunu bozdu ve Kraliçe ile vedalaşarak yola çıktı. Astolat'a, yani Gilford'a varıncaya kadar yoluna devam etti. Orada akşam vakti, Sir Bernard of Astolat isimli ihtiyar bir asilzadenin evine gitti. Sir Launcelot bu şatoya girerken, şatoya bitişik bir bahçede dolaşan Kral Arthur onu tanıdı ve nereye gittiğini gördü. Kral Arthur, şatoya bitişik bir bahçede bulunan şövalyelerine, "Gittiğimiz şu mızrak oyunu müsabakasında kendini gösterecek olan bir şövalyeyi şimdi gördüm; harikalar yaratacağına eminim," dedi. Orada bulunan şövalyelerin birçoğu, "Kimmiş o? Rica ederiz, söyleyin," dediler. Kral, "Bunu benden şimdi öğrenemezsiniz," diyerek gülümsedi ve geceyi geçireceği yere gitti. Sir Launcelot, odasına çekilip zırhını çıkardığı sırada, bir münzevi olan bu ihtiyar asilzade, gelip onun önünde hürmetle eğildi; ona, büyük bir nezaketle, hoş geldin, dedi. Halbuki ihtiyar adam, bu şövalyenin Sir Launcelot olduğunu bilmiyordu. Sir Launcelot, ev sahibine, "Sevgili efendim, bana ödünç olarak armalarını kimsenin tanımadığı bir kalkan vermenizi rica ederim; zira benim kalkanımın armalarını herkes tanıyor," dedi. Ev sahibi, "İstediğinizi vereceğim, efendim," dedi; "bana kalırsa, siz dünyanın en hoş şövalyelerinden birisiniz; onun için size karşı dostça davranacağım. Efendim, benim, daha geçenlerde şövalye olan iki oğlum var. İsmi Sir Tir-

re olan büyük oğlum şövalyeliğinin ilk günü yaralandığı için evde kalmaya mecbur. İşte size onun kalkanını vereceğim. Bu kalkanın üstündeki armaların, buradan başka hiçbir yerde bilinmediklerini iddia edebilirim. Küçük oğlumun ismi Sir Lavaine'dir. Eğer müsaade ederseniz, şu mızrak oyunu müsabakasına sizinle beraber gidecek. Yaşına göre kuvvetli ve cesurdur. Sizin asil bir şövalye olduğunuzu hissediyorum ve sizden çok hoşlanıyorum; onun için rica ederim, bana isminizi söyleyiniz." Sir Launcelot, "Şimdilik beni mazur görün," dedi; "eğer Tanrı beni korur da o mızrak oyunu müsabakasında başarı elde edersem, gene buraya gelip size ismimi söyleyeceğim. Rica ederim, oğlunuz Sir Lavaine muhakkak benimle gelsin; kardeşinin kalkanını da bana verin." Sir Bernard, "İstediğiniz olacak," dedi.

Bu ihtiyar asilzadenin bir kızı vardı ve bu kıza o sıralarda, Astolat'ın Güzel Genç Kızı ismi verilirdi. Bu genç kız, Sir Launcelot'a hayran hayran bakmaktan kendini alamıyordu. Ve Fransızca kitapta söylenildiğine göre, Sir Launcelot'a öyle aşık oldu ki, bu aşktan hiçbir zaman kurtulamayarak nihayet öldü. Bu genç kızın ismi Elaine le Blanc idi. Odaya girip çıkarken bu genç kızın aşkı o kadar arttı ki, Sir Launcelot'a bir hatıra vermek istedi ve bu hatırayı mızrak oyunu müsabakasında taşıması için yalvardı. Sir Launcelot, "Güzel genç kız, eğer buna razı olursam, şimdiye kadar hiçbir Lady'nin ve hiçbir genç kızın hatırı için yapmadığım şeyi sizin hatırınız için yaptığımı söyleyebilirsiniz," dedi. Sonra, mızrak oyunu müsabakasına kıyafet değiştirerek katılacağını hatırladı. Şimdiye kadar üstünde hiçbir genç kızın hatırasını taşımadığı için, ailesine mensup insanlar tarafından tanınmamak maksadıyla genç kızın hatırasını taşımaya karar verdi. "Güzel genç kız, bana vereceğiniz hatırayı miğferimde taşımaya razıyım; onun için bunun ne olduğunu bana gösterin," dedi. Elaine, "Efendim, size elbisemin bir kolunu vereceğim; bu, büyük incilerle güzel bir tarzda işlenmiş bir elbise koludur," diyerek hatırayı Sir Launcelot'a getirdi. Sir Launcelot, "Şimdiye kadar hiçbir genç kız için böyle bir şey yapmadım," deyip elbise kolunu aldı. Sonra bu güzel genç kıza kalkanını verdi ve geri dönünceye kadar bu kalkanı saklamasını rica etti. O gece Sir Launcelot hoş vakit geçirdi ve büyük bir misafirperverlik gördü. Elaine ismindeki bu genç kız, her an Sir Launcelot'un yanında bulunmaya çalışıyordu.

X. BÖLÜM

Winchester'deki mızrak oyunu müsabakasının nasıl başladığına, bu müsabakaya hangi şövalyelerin katıldığına ve diğer bazı şeylere dair.

Bir gün erkenden Kral Arthur, bütün şövalyeleriyle beraber yola çıktı. Kral, asil şövalyelerini beklemek için, orada üç gün geçirmişti. Kral gittikten sonra, Sir Launcelot ile Sir Lavaine, yola çıkmaya hazırlandılar. İkisinin de beyaz kalkanları vardı ve Sir Launcelot, kırmızı elbise kolunu yanına almıştı. Sir Launcelot ve Sir Lavaine, ihtiyar Sir Bernard ve Astolat'ın Güzel Genç Kızı ile vedalaştılar. Sonra, Astolat'ı terk ederek, o sırada Winchester ismini taşıyan Camelot'a vakıncaya kadar yollarına devam ettiler. Orada, Kralllardan, Düklerden, Kontlardan, Baronlardan ve asil birçok şövalyelerden oluşan büyük bir kalabalık vardı. Sir Lavaine'in yardımıyla Sir Launcelot, gizlice, zengin bir şehirlinin evine yerleşti. Şehirde hiç kimse Sir Launcelot ile Sir Lavaine'in nerede olduğunu bilmiyordu. Bu iki şövalye, Meryem Ana'nın gökyüzüne yükselişini kutlayan büyük yortu gününe kadar orada kaldılar. O gün gelince, şövalyelerin savaş meydanına gitmeleri için borular çalındı; Kral Arthur, hangi şövalyenin daha iyi savaşacağını görmek için yüksek bir yere oturdu. Fransızca kitapta söylenildiğine göre, Kral Arthur, yanından Sir Gawaine'in ayrılmasına müsaade etmedi; zira Sir Launcelot savaş meydanında bulunduğu müddetçe, Sir Gawaine kendini gösteremezdi. Sir Launcelot, bir mızrak oyunu müsabakasına kaç defa kıyafet değiştirip geldiyse, Sir Gawaine'i hep müşkül vaziyete düşürmüştü. Bazı Krallar, mesela İrlanda Kral'ı Anguish ile İskoçya Kral'ı, Kral Arthur'un tarafında idiler. Öbür tarafta da Northgalis Kral'ı, Yüz Şövalyeli Kral, Northumberland Kral'ı ve Yüksek Prens Sir Galahalt vardı. Fakat bu üç Kral ile bir Dük, Kral Arthur'un taraftarlarıyla başa çıkacak kadar kuvvetli değildiler; zira dünyanın en asil şövalyeleri, Kral Arthur'un tarafındaydı. Bu iki taraf birbirinden ayrıldı ve her şövalye, elinden geleni yaparak en iyi şekilde savaşmaya hazırlandı. Sir Launcelot da hazırlık yaptı; kırmızı elbise kolunu miğferine sıkı sıkı bağladı. Bundan sonra Sir Launcelot ile Sir Lavaine, Winchester'den gizlice çıkarak, Kral Arthur'a karşı sava-

şan şövalyelerin bulunduğu yerin arka kısmına, sık ağaçlı küçük bir ormana gittiler. İki tarafın şövalyeleri hücuma geçinceye kadar orada kaldılar. Derken, Arthur taraftarı İskoçya Kral'ı ile İrlanda Kral'ı hücuma geçtiler; Northumberland Kral'ı onlara karşı koydu. Yüz Şövalyeli Kral, Northumberland Kral'ını da, İrlandalı Kral'ı Anguish'i de yere serdi. Bundan sonra, Arthur'un tarafında olan Sir Palamides, Sir Galahalt ile karşılaştı; çarpışan bu şövalyelerin ikisi de yere yuvarlandı ve her ikisi de, kendi adamlarının yardımıyla yeniden atlarına bindirildi. Böylece, iki taraf da şiddetle hücuma geçti. Bundan sonra Sir Brandiles, Sir Sagramore le Desirous, Sir Dodinas le Savage, Kethüda Sir Kay, Sir Griflet le Fise de Dieu, Sir Mordred, Sir Meliot de Logris, Sir Ozanna le Cure Hardy, Sir Safere, Sir Epinogris ve Sir Galleron de Galway savaş meydanına çıktılar. Bu on beş şövalyenin hepsi de Yuvarlak Masa'ya mensuptu. Bu şövalyeler ve diğer birçoğu, hep birden taarruza geçerek Norhumberland Kral'ı ile Northgalis Kral'ını geri çekilmeye mecbur ettiler. Sık ağaçlı küçük bir ormanda bekleyen Sir Launcelot, bu vaziyeti görünce, Sir Lavaine'e "Bakınız; şurada, bir araya toplanmış değerli birçok şövalye var; av köpeklerinin hücumuna uğramış yabandomuzları gibi birbirlerini koruyorlar," dedi. Sir Lavaine, "Evet, doğru söylüyorsunuz," dedi.

XI. BÖLÜM

Sir Launcelot ile Sir Lavaine'in, Kral Arthur'un sarayını temsil eden şövalyelere karşı gelerek, savaş meydanına nasıl girdikleri ve Sir Launcelot'un nasıl yaralandığı.

Sir Launcelot, "Şimdi bana biraz yardım ederseniz efendim, bizim tarafımızdaki şövalyeleri kovalayan şu adamlar ne kadar çabuk ilerledilerse, o kadar da çabuk gerileyecekler," dedi. Sir Lavaine, "Onlara karşı yumuşak davranmayın, efendim; ben de elimden geleni yapacağım," dedi. Bunun üzerine Sir Launcelot ile Sir Lavaine, savaşın en kızışan yerine atıldılar. Orada Sir Launcelot, bir tek mızrakla Sir Brandiles'i, Sir Sagramore'u, Sir Dodinas'ı, Sir Kay'i, Sir Griflet'i yere serdi. Sir Lavaine ise, Sir Lucan le Buttelere'i ve Sir Bedivere'i yere serdi. Bundan sonra Sir Launcelot eline başka bir mızrak alarak, Sir Agravaine'i,

Sir Gaheris'i, Sir Mordred'i ve Sir Meliot de Logris'i yere serdi. Sir Lavaine ise, Ozanna le Cure Hardy'yi mağlup etti. Bundan sonra Sir Launcelot, kılıcını çekerek, sağına soluna vurmaya başladı; büyük kuvveti sayesinde Sir Safere'yi, Sir Epinogris'i ve Sir Galleron'u atlarından düşürdü. Bu vaziyet karşısında, Yuvarlak Masa'nın şövalyeleri, atlarını bulabilmek için ellerinden geleni yaptıktan sonra geri çekildiler. Sir Gawaine, "Aman Yarabbi! Savaş alanında bu kadar harikulade kahramanlıklar yapan bu şövalye kimdir?" dedi. Kral Arthur, "Ben onun kim olduğunu biliyorum, fakat şimdilik ismini söylemeyeceğim," dedi. Sir Gawaine, "Efendim, ata binişine ve indirdiği darbelere bakınca, onun Sir Launcelot olduğunu söylerdim," dedi; "fakat zannedersem o değil; çünkü bu şövalye, miğferinin üstünde kırmızı bir elbise kolu taşıyor; halbuki Sir Launcelot'un, hiçbir mızrak oyunu müsabakasında bir Lady'nin veya bir genç kızın hatırasını taşıdığını görmemiştim." Kral Arthur, "Şimdilik onu bırak; gitmeden evvel daha birçok işler başaracak, kim olduğunu da daha iyi anlayacağız," dedi. Sir Launcelot savaş meydanına girince, Kral Arthur'un aleyhine savaşan şövalyeler teselli buldular. Evvelce feci bir vaziyete düşmüş olan bu şövalyeler, kendilerini başarı ile müdafaa ettiler. Bundan sonra, Sir Bors, Sir Ector de Maris ve Sir Lionel, kendi ailelerine mensup şövalyeleri; mesela Sir Blamor de Ganis'i, Sir Bleoberis'i, Sir Aliduke'u, Sir Galihud'u, Sir Galihodin'i, Sir Bellangere le Beuse'ü yanlarına çağırdılar. Sir Launcelot'un akrabaları olan bu adamların dokuzu da asil şövalyelerdi ve kudretle taarruza geçtiler. Bu meçhul şövalyeye karşı büyük bir nefret ve hiddet duyarak, hakikatte kim olduğunu anlayamadıkları asil şövalye Sir Launcelot'u ve Sir Lavaine'i müşkül vaziyete düşürmek istediler. Bu dokuz şövalye, hep beraber hücuma geçerek, Northgalis'in ve Northumberland'ın birçok şövalyelesini yere serdiler. Sir Launcelot, onların neler yaptıklarını görünce, mızrağını eline aldı. Derken karşısına Sir Bors, Sir Ector ve Sir Lionel çıktı ve bu şövalyelerin üçü birden Sir Launcelot'un üstüne atıldılar, ona mızraklarıyla hep birden vurdular. Sir Launcelot'un atı yere yuvarlandı ve fena bir tesadüf eseriyle Sir Bors'un mızrağı Sir Launcelot'un kalkanını delerek vücuduna saplandı; kırılan mızrağın ucu, şövalyenin vücudunda kaldı. Sir Lavaine, efendisinin yerde yattığını görünce, İskoçya Kral'ı'nın üstüne saldırarak onu yere fırlattı; büyük kuvveti sayesinde,

İskoçya Kral'ı'nın atını alıp Sir Launcelot'a getirdi ve herkes mani olmak istediği halde, efendisini bu ata bindirdi. Bundan sonra Launcelot, eline bir mızrak alarak, Sir Bors'u atı ile beraber yere fırlattı; Sir Ector ile Sir Lionel'e de aynı şeyi yaptı. Sir Lavaine ise Sir Blamor de Ganis'i atından aşağı attı. Derken, Sir Launcelot kılıcını çekti. Çok acı duyduğu ve yarasının çok ağır olduğunu hissettiği için orada öleceğini zannediyordu. Sir Launcelot, Sir Bleoberis'in miğferinin üstüne öyle bir vuruş vurdu ki, Sir Bleoberis baygın bir halde yere yuvarlandı. Sir Aliduke'a ve Sir Galihud'a da aynı şeyi yaptı. Sir Lavaine, Alisander le Orphelin'in oğlu olan Sir Bellangere'i atından aşağı düşürdü. O sırada yeniden ata binmiş olan Sir Bors, Sir Ector ve Sir Lionel ile birlikte hücuma geçti. Bu şövalyelerin üçü birden, kılıçlarıyla Sir Launcelot'un miğferinin üstüne vurdular. Sir Launcelot, bu darbelerin şiddetini ve ıstırap verici yarasının acısını duyunca, dayanabildiği müddetçe elinden geleni yapmaya karar verdi. Bunun üzerine Sir Bors'un miğferine öyle bir darbe indirdi ki Sir Bors'un başı önüne düştü; Sir Launcelot, miğferini başından çekip koparark onu yere fırlattı; isteseydi öldürebilirdi de. Sir Ector ile Sir Lionel'i de aynı müşkül vaziyete düşürdü. Fransızca kitapta söylendiği gibi, Sir Launcelot'un canı isteseydi onları öldürebilirdi; fakat yüzlerini gördüğü zaman buna kalbi razı olmadı; onları bırakıp geçti.

Bundan sonra Sir Launcelot, savaşın en kızışan yerine atıldı ve orada, şimdiye kadar yeryüzünde görülen veya hikâyesi anlatılan kahramanlıkların en harikuladelerini yaptı. Değerli şövalye Sir Lawaine, onun yanından hiç ayrılmıyordu. Fransızca kitapta anlatıldığına göre, Sir Launcelot orada kılıcıyla otuzdan fazla şövalyeyi yere serdi ve bunların çoğu Yuvarlak Masa'ya mensuptu. O gün Sir Lavaine de büyük başarı elde ederek, Yuvarlak Masa'nın on şövalyesini yere serdi.

XII. BÖLÜM

Sir Launcelot ile Sir Lavaine'nin savaş meydanını nasıl terk ettiklerine ve Launcelot'un tehlikeli vaziyetine dair.

Sir Gawaine, Arthur'a, "Aman Yarabbi! Kırmızı elbise kolunu taşıyan şövalyenin kim olduğunu çok merak ediyorum!" dedi. Kral Arthur,

"Kim olduğu o gitmeden evvel anlaşılacak, efendim," dedi. Bundan sonra Kral, şövalyelerin savaş meydanından çekilmeleri için borular çaldırttı. Tellaller mükâfatın, kırmızı elbise kolunu taşıyan beyaz kalkanlı şövalyeye verildiğini ilan ettiler. Bunun üzerine, Yüz Şövalyeli Kral, Northgalis Kral'ı, Northumberland Kral'ı ve Yüksek Prens Sir Galahalt, Sir Launcelot'un yanına giderek, "Sevgili şövalye, Tanrı seni korusun," dediler; "bugün bize çok büyük iyilik yaptınız. Onun için size yalvarıyoruz, şerefinizle kazandığınız mükâfatı almak üzere bizimle beraber geliniz." Sir Launcelot, "Sevgili Lordlar, sizin bu şükranınızın bana çok pahalıya mal olduğunu bilmeniz lazım," dedi; "sağ kalamayacağıma çok üzülüyorum, onun için sevgili Lordlar, rica ederim, bırakın beni istediğim yere gideyim; çok ağır yaralıyım. Bana şeref bağışlanmasına hiç ehemmiyet vermiyorum. Şu sırada dinlenmeyi, bütün dünyanın hükümdarı olmaya tercih ederim." Sir Launcelot bu sözleri söyledikten sonra, insanın yüreğini parçalayan bir tarzda inledi ve atını dört nala sürerek bu şövalyelerden uzaklaştı. Bir ormanın yanına gelince, savaş meydanından hemen hemen bir mil uzakta olduğunu ve kendisini hiç kimsenin göremeyeceğini anladı. O zaman yüksek sesle, "Ah, sevgili şövalye Sir Lavaine, bana yardım et de, vücudumdan şu mızrak parçasını çekip koparabileyim," dedi; "vücuduma o kadar feci bir tarzda saplandı ki, beni adeta öldürüyor." Sir Lavaine, "Ah benim sevgili Lordum," dedi; "istediğinizi yapmak isterim, ama mızrak parçasını çekersem ölüm tehlikesine maruz kalırsınız diye çok korkuyorum." Sir Launcelot, "Size emrediyorum; eğer beni seviyorsanız mızrak parçasını çekiniz," dedikten sonra atından indi. Sir Lavaine de atından inerek, mızrak parçasını efendisinin vücudundan çekip çıkardı. Sir Launcelot, dehşetle feryat ederek, insanı hayret içinde bırakan korkunç bir şekilde inlemeye başladı, vücudundan kanlar fışkırdı; nihayet, ölüyormuş gibi sapsarı kesilerek, baygın bir halde yere yığıldı. Sir Lavaine, "Eyvah! Şimdi ben ne yapacağım?" diyerek, Sir Launcelot'u, rüzgârın estiği tarafa çevirdi. Sir Launcelot, hemen hemen yarım saat, böyle, ölü gibi kaldı. Nihayet gözlerini açıp, "Ah Lavaine, bana yardım et de atıma bineyim," dedi; "buraya yakın bir yerde, sadece iki mil uzakta, iyi kalpli bir münzevi var. Bu münzevi vaktiyle son derece asil bir şövalye ve mal mülk sahibi zengin bir insandı. Büyük fazileti sayesinde, topraklarından vazgeçerek kendi arzusuyla fakir oldu.

İsmi Sir Baudewin of Brittany olan bu adam, son derece mükemmel bir cerrah ve iyi bir hekimdir. Şimdi beni kaldırın da oraya gideyim. Yeğenim Sir Bors yüzünden ölmeye asla razı olamıyorum." Bundan sonra Sir Lavaine, büyük bir zorluk ile Sir Launcelot'u atına bindirdi. İki şövalye, atlarını dörtnala sürerek uzaklaştılar. Sir Launcelot'un yarası kanıyor ve kanları yere damlıyordu. Nihayet, münzevinin oturduğu yere geldiler. Ormanda olan bu evin bir yanında büyük ve sarp bir kaya vardı ve bu kayanın altında güzel bir dere akıyordu. Sir Lavaine, mızrağının sapı ile, kapıya üst üste vurdu ve yüksek sesle, "Tanrı aşkı için bizi içeri alınız!" diye bağırdı. O sırada, güzel bir çocuk gelip, iki şövalyeye, ne istediklerini sordu. Sir Lavaine, "Güzel oğlum, Tanrı aşkı için efendin münzeviye git ve son derece ağır yaralı olan bu şövalyeyi içeri alması için rica et," dedi; "efendine, bu şövalyenin bugün, şimdiye kadar hiç kimsenin yapamadığı kadar harikulade kahramanlıklarda bulunduğunu söyle." Çocuk, derhal içeri gitti ve son derece iyi bir adam olan münzeviyi getirdi. Sir Lavaine, münzeviye, Sir Launcelot'a yardım etmesi için yalvardı. Münzevi "Bu şövalye kimdir? Kral Arthur'un sarayına mı mensup, yoksa başka bir yerin şövalyesi mi?" dedi. Sir Lavaine, "Onun kim olduğunu ve ismini bilmiyorum; fakat bugün harikulade kahramanlıklar yaptığını gördüm," dedi. Münzevi "Kimin tarafını tutuyordu?" dedi. Sir Lavaine, "Bugün Kral Arthur taraftarlarına karşı savaştı," dedi; "ve Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyelerini mağlup ederek mükâfatı kazandı." Münzevi, "Eskiden olsaydı, Lordum Kral Arthur'a karşı savaştığı için onu sevmeyecektim," dedi; "çünkü vaktiyle ben de Yuvarlak Masa şövalyelerindendim. Fakat Tanrı'ya şükrediyorum, artık bütün zihniyetim değişti. Şövalye nerede? Onu bir göreyim." Bunun üzerine Sir Lavaine, münzeviyi Sir Launcelot'un yanına götürdü.

XIII. BÖLÜM

Yarasının iyileşmesi için Launcelot'un bir münzevinin yanına nasıl götürüldüğüne ve diğer meselelere dair.

Münzevi, eyerine tutunan ve feci surette kan kaybeden Sir Launcelot'a bakınca onu tanıyacakmış gibi oldu. Fakat Sir Launcelot, kan kaybede

kaybede o kadar sararmıştı ki, münzevi onu bir türlü tanıyamadı. "Siz kimsiniz? Nerede doğdunuz?" dedi. Sir Launcelot, "Sevgili Lordum, ben bir yabancıyım; şeref kazanmak için birçok ülkede savaşan maceraperest bir şövalyeyim," dedi. Bunun üzerine münzevi, ona daha dikkatle baktı ve yanağındaki bir yara izinden onun Sir Launcelot olduğunu anladı. "Ah, benim sevgili Lordum, isminizi benden ne diye saklıyorsunuz?" dedi. "Hakikaten sizi tanımam lazımdı; çünkü siz, dünyanın en asil şövalyesisiniz. Sizin Sir Launcelot olduğunuzu pekâlâ biliyorum." Sir Launcelot, "madem ki beni tanıdınız efendim; Tanrı aşkı için, eğer mümkünse bana yardım edin," dedi; "çünkü ister yaşayayım, ister öleyim, bu ıstıraptan derhal kurtulmam lazım." Münzevi, "Yaşayacağınızdan ve tamamen iyileşeceğinizden hiç şüphe etmeyin," dedi. Bundan sonra münzevi, hizmetkârlarından ikisini yanına çağırdı ve onların yardımıyla Sir Launcelot'u içeri taşıdı; derhal şövalyenin zırhını çıkarıp onu yatağa yatırdı. Sonra hemen Sir Launcelot'un akan kanını dindirdi; ferahlaması ve kendine gelebilmesi için ona şifalı bir şarap içirdi. O devirdeki münzevilerin yaşayış tarzı, şimdiki münzevilerin yaşayış tarzından farklı idi. O devirdeki münzevilerin hepsi mevki ve şeref sahibi insanlardı; birçok hizmetkârları vardı ve müşkül vaziyete düşen insanlara yardım ederlerdi.

Şimdi Sir Launcelot'u, münzevinin yanında bırakarak, Kral Arthur'dan bahsedelim. Her iki tarafın Kralları birleştiği ve büyük ziyafet verileceği sırada, Kral Arthur, Northgalis Kral'ı ile maiyetine, miğferinde kırmızı elbise kolu taşıyan o şövalyenin nerede olduğunu sordu: "Onu getirin ki, hak ettiği mükâfatı vereyim, onu şereflendireyim ve öveyim," dedi. O zaman yüksek Prens Sir Galahalt ile Yüz Şövalyeli Kral, "Bu şövalyenin başına bir felaket geldiğini tahmin ediyoruz," dediler; "herhalde artık ne sizi, ne de herhangi birimizi görebilecek ve şimdiye kadar hiçbir şövalyeye, ona acıdığımız kadar acımadık." Arthur, "Eyvah!, Böyle bir şey nasıl olur? Yarası o kadar ağır mı? İsmi nedir?" dedi. Hepsi, "Doğrusunu isterseniz, ne ismini, ne nereden geldiğini, ne de nereye gittiğini biliyoruz," dediler. Kral, "Eyvah! İşte yedi seneden beri duyduğum haberlerin en fenası!" dedi. "O asil şövalyenin öldüğünü öğrenmektense, sahip olduğum bütün toprakların elimden gitmesini tercih ederim." Orada bulunanların hepsi, "Onu tanıyor muydunuz?" dediler. Arthur, "Onu tanıyıp tanımadığımı, onun kim ol-

duğunu benden öğrenemeyeceksiniz," dedi; "fakat Tanrı verse de ona dair iyi haberler alabilsem!" Kral Arthur'un yanında olanlar da aynı temennide bulundular. Sir Gawaine, "Başımın üzerine yemin ederim ki, bu değerli şövalyenin böyle, bu kadar ağır şekilde yaralanması, bütün memleket namına büyük bir kayıp ve büyük bir felakettir," dedi; "çünkü o, savaş meydanında mızrak veya kılıç kullanırken gördüğüm şövalyelerin en asilidir. Bu şehirden çok uzaklara gitmediğine eminim ve eğer mümkünse onu bulacağım." Kral Arthur, "Dikkatli davranın; eğer sağ ise onu bulursunuz," dedi. Sir Gawaine, "Tanrı onu ölümden kurtarsın!" dedi. "Ama onu bulursam, kim olduğunu da öğreneceğim." Sir Gawaine, yanına bir hizmetkâr alarak, beygirine binip, Camelot'tan altı yedi mil uzaklara kadar her bir yana gitti; fakat o şövalyeye dair hiçbir haber alamadan geri döndü.

Bundan iki gün sonra, Kral Arthur ile bütün şövalyeleri Londra'ya döndüler. Yolculukları esnasında, Sir Gawaine, Astolat'tan geçerken bir tesadüf eseri olarak Sir Launcelot'u vaktiyle misafir eden Sir Bernard'ın şatosunda kaldı. Sir Gawaine, dinlenmek amacıyla odasına çekildiği sırada, hoş vakit geçirmesi için, ihtiyar Sir Bernard ile kızı Elaine onun yanına geldiler; ondan haber almak istediler ve Winchester'deki mızrak oyunu müsabakasında en çok kimin başarılı olduğunu sordular. Sir Gawaine, "Doğrusu, en çok başarı kazanan beyaz kalkanlı iki şövalye idi," dedi; "fakat bunlardan miğferine kırmızı bir elbise kolu takanı, muhakkak ki, savaş meydanında gördüğüm şövalyelerin en iyisiydi. O şövalye, tek başına, Yuvarlak Masa'ya mensup kırk yiğit şövalyeyi yere serdi. Arkadaşı da başarı ile ve şerefli bir tarzda savaştı." Astolat'ın Güzel Genç Kızı, "O şövalye bu kadar başarılı olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum," dedi; "çünkü dünyada sevdiğim ilk adam odur ve onu hayatımın sonuna kadar da seveceğim." Sir Gawaine, "Güzel genç kız, o şövalye sizin sevgiliniz mi?" dedi. Elaine, "Tabi efendim, emin olunuz ki, o benim sevgilimdir," dedi. Sir Gawaine, "Öyleyse, onun ismini bilmeniz lazım," dedi. Genç kız, "Hayır; doğrusu onun ne ismini, ne de nereden geldiğini biliyorum," dedi; "fakat onu sevdiğime, sizin önünüzde ve Tanrı'nın huzurunda yemin edebilirim." Sir Gawaine, "Onu ilk nasıl tanıdınız?" dedi.

XIV. BÖLÜM

Sir Gawaine'in, Astolat Şatosu'nun sahibinin yanında misafir kalarak, kırmızı elbise kolunu taşıyan şövalyenin Sir Launcelot olduğunu nasıl öğrendiği.

Bunun üzerine genç kız, Sir Gawaine'e evvelce duyduklarımızı; erkek kardeşinin o şövalyeye hizmet etmesinin nasıl kararlaştırıldığını; babasının, şövalyeye, kardeşi Sir Tirre'in kalkanını nasıl ödünç verdiğini anlattı; "Kendi kalkanını da burada bana bıraktı," dedi. Sir Gawaine, "Kalkanını acaba niçin burada bıraktı?" dedi. Genç kız, "Kalkanını, asil birçok şövalye çok iyi tanıdığı için burada bıraktı," dedi. Sir Gawaine, "Ah güzel genç kız, şu kalkanı bana bir defa gösteriniz, rica ederim," dedi. Genç kız, "Kalkanın üstüne bir kılıf geçirdim efendim ve onu odamda saklıyorum; eğer benimle gelirseniz görebilirsiniz," dedi. Sir Bernard, kızına, "Hayır olmaz; onu buraya getirsinler," dedi. Kalkan getirilince, Sir Gawaine kılıfını çıkardı ve bu kalkanın Sir Launcelot'un kalkanı olduğunu, üstünde onun armalarının bulunduğunu derhal anladı. Sir Gawaine, "Aman Yarabbi! Şimdi bu işe çok daha fazla üzüldüm," dedi. Elaine, "Niçin?" dedi. Sir Gawaine, "Üzülmemin çok büyük bir sebebi var," dedi; "bu kalkanın sahibi sizin sevgiliniz mi?" Genç kız, "Evet, hakikaten benim sevgilim," dedi; "Tanrı izin verse de ben de onun sevgilisi olabilsem!" Sir Gawaine, "Güzel genç kız, doğrusu, onu kendinize sevgili olarak seçmekte isabet etmişsiniz," dedi; "onu sevmekle dünyanın en namuslu şövalyesini, dünyanın en şerefli insanını sevmiş oluyorsunuz." Genç kız, "Ben de bunu düşünüyordum," dedi; "çünkü şimdiye kadar gördüğüm şövalyelerin hiçbirine âşık olmamıştım." Sir Gawaine, "Bu pek talihe bağlı bir şey ama, Tanrı izin verse de birbirinizi mesut edebilseniz," dedi; "bununla beraber, size karşı çok büyük bir lütuf gösterdiğini iddia edebilirsiniz; zira bu asil şövalyeyi yirmi dört seneden beri tanıdığım halde, onun bir mızrak oyunu müsabakasında bir Lady'nin veya bir genç kızın hatırasını taşıdığını şimdiye kadar ne ben görebildim, ne de bir başkası görebildi. Bu bakımdan ona karşı çok minnettar olmalısınız. Fakat korkarım ki, siz onu artık bu dünyada göremeyeceksiniz ve yeryüzünde hiçbir şövalyenin ölümüne bu kadar çok üzülmeyeceğim." Genç kız, "Eyvah! Nasıl olur! O şövalye öldürülmü mü?" dedi. Sir Gawaine,

"Öyle bir şey söylemedim," dedi; "fakat bütün vaziyetten onun çok ağır yaralı olduğu anlaşılıyor ve herkes öldüğünü tahmin ediyor. Size onun, asil şövalye Sir Launcelot olduğunu da söyleyeyim; bunu kalkanından anladım." Astolat'ın Güzel Genç Kızı, "Ah nasıl olabilir? O, böyle nasıl yaralandı?" dedi. Sir Gawaine, "Doğrusunu isterseniz, onu dünyada en çok seven adam yaraladı," dedi "ve eğer o adam, Sir Launcelot'u yaraladığını kati surette öğrenirse, dünyanın en büyük ıstırabını duyar." O zaman Elaine, "Sevgili babacığım, size yalvarıyorum, bana müsaade edin de yola çıkıp onu arayayım." dedi; "bunu yapmazsam çıldıracağımı biliyorum. Onu ve kardeşim Sir Lavaine'i buluncaya kadar arayacağım." Babası, "İstediğiniz gibi hareket edin," dedi; "o asil şövalyenin yaralanmasına son derece üzülüyorum." Bunun üzerine, Sir Gawaine'in önünde büyük bir ıstıraba kapılan genç kız, derhal yola çıkmaya hazırlandı. Ertesi gün Sir Gawaine, Kral Arthur'un yanına giderek, ona Sir Launcelot'un kalkanını Astolat'taki güzel genç kızın sakladığını anlattı. Kral Arthur, "Bütün bunları ben evvelinden biliyordum," dedi; "onun için o büyük mızrak oyunu müsabakasına iştirak etmenize izin vermedim. Bir akşam geç vakit, geceyi geçirmek için Sir Launcelot'un Astolat Şatosu'na girdiğini görmüştüm. Fakat bir genç kızın yadigârını üzerinde taşımasına hayret ediyorum; çünkü bugüne kadar herhangi bir kadının yadigârını taşıdığını ne gördüm, ne de duydum." Sir Gawaine, "Başımın üzerine yemin ederim ki, Astolat'taki güzel genç kız, Sir Launcelot'u fevkalade bir aşkla seviyor," dedi; "bu aşkın nereden geldiğini anlayamadım. Sir Launcelot'u aramak için yollara düştü." Bundan sonra Kral, bütün maiyetiyle beraber Londra'ya döndü ve Sir Gawaine, orada bütün saraya, mızrak oyunu müsabakasında en iyi savaşan şövalyenin Sir Launcelot olduğunu açıkça söyledi.

XV. BÖLÜM

Launcelot'un yaralanması yüzünden Sir Bors'un çektiği ıstırap ve elbise kolunu üstünde taşıdığı için Kraliçe'nin Sir Launcelot'a karşı duyduğu hiddet.

Sir Bors bunu öğrenince büyük bir ıstıraba kapıldı; bütün akrabaları da aynı acıyı duydular. Fakat Kraliçe Guenever, Sir Launcelot'un, Asto-

lat'taki güzel genç kızın yadigârını üstünde taşıdığını haber alınca, hiddetinden az kalsın aklını kaybedecekti. Sir Bors de Ganis'i derhal yanına çağırttı. Sir Bors gelince, Kraliçe, "Ah Sir Bors, Sir Launcelot'un bana ne kadar alçakça ihanet ettiğini duydunuz mu?" dedi. Sir Bors, "Ah efendim, korkarım ki, o kendisine de, hepimize de ihanet etti," dedi. Kraliçe, "Mahvolmasına ehemmiyet vermem; çünkü o, alçak ve hain bir şövalyedir," dedi. Sir Bors, "Yalvarırım efendim, böyle söylemeyin," dedi; "emin olunuz ki, onun hakkında böyle konuşulmasına tahammül edemem." Kraliçe, "Sir Bors, Winchester'deki büyük mızrak oyunu müsabakasında, miğferine kırmızı elbise kolunu taktıktan sonra, ben ona nasıl olur da hain demeyebilirim?" dedi. Sir Bors, "Bu yadigâr meselesine ben de çok üzülüyorum," dedi; "fakat bunu kötü bir maksatla yapmadığına da eminim; o elbise kolunu herhalde kendi ailesine mensup olanlar tarafından tanınmamak için yanına aldı; zira onun bugüne kadar bir Lady'nin veya bir genç kızın yadigârını taşıdığını hiçbirimiz görmedik." Kraliçe, "Yazıklar olsun!" dedi. "Bütün azametine ve böbürlenmesine rağmen, siz gene de ondan üstün olduğunuzu ispat ettiniz." Sir Bors, "Hayır efendim, katiyen öyle söylemeyin," dedi; "Sir Launcelot, beni de arkadaşlarımı da mağlup etti ve eğer canı isteseydi bizi öldürebilirdi de." Kraliçe, "Yazıklar olsun ona!" dedi. "Sir Gawaine'in, Lordum Arthur'un önünde, Sir Launcelot ile Astolat'taki güzel genç kız arasındaki büyük aşktan hayretle bahsettiğini duydum." Sir Bors, "Efendim, Sir Gawaine'in, aklına eseni söylemesine mani olamam," dedi; "fakat Lordum Sir Launcelot'un hiçbir Lady'yi veya genç kızı, diğer bir Lady'den veya diğer bir genç kızdan fazla sevmediğini iddia edebilirim. Siz ne söylerseniz söyleyiniz efendim; emin olunuz ki, ben derhal Sir Launcelot'u aramaya gideceğim ve nerede olursa olsun onu bulacağım. Tanrı, bana, ona dair iyi haberler gönderse!" Şimdi Kraliçe Guenever ile Sir Bors'u bırakarak, çok tehlikeli bir vaziyete düşen Sir Launcelot'tan bahsedelim.

Güzel Elaine, Winchester'e gelip bütün etrafı aramaya başladı. Sir Lavaine o sırada, oralarda atını şahlandırmaya çalışarak oynayıp duruyordu. Onu görür görmez tanıyan Elaine, kardeşini yüksek sesle çağırdı. Sir Lavaine, kız kardeşinin sesini duyar duymaz onun yanına gitti. Elaine, Sir Lavaine'e, "Lordum Sir Launcelot nasıl?" dedi. Sir Lavaine, "Efendimin Sir Launcelot olduğunu size kim söyledi kardeşim?"

dedi. O zaman Elaine, Sir Gawaine'in, Sir Launcelot'u kalkanı sayesinde nasıl tanıdığını anlattı. İki kardeş münzevinin oturduğu yere gittiler. Elaine orada atından indi ve Sir Lavaine onu, Sir Launcelot'un yanına götürdü. Genç kız, Sir Launcelot'un hasta yatağında solgun bir halde yattığını görünce, bir tek kelime söyleyemeden birdenbire yere yığıldı ve uzun zaman baygın kaldı. Kendine geldiği zaman içini çekerek, "Ah, Lordum Sir Launcelot, niçin bu hale geldiniz?" dedi; sonra gene bayıldı. Sir Launcelot, Sir Lavaine'e, "Onu kaldırın ve benim yanıma getirin," diye rica etti. Genç kız ayıldığı zaman, Sir Launcelot onu öperek, "Güzel genç kız, bu haliniz nedir?" dedi. "Beni çok üzüyorsunuz; eğer beni teselli etmeye geldinizse, bu kederli hallerinizden vazgeçiniz. Geldiğinize memnunum. Bu küçük yaram da Tanrı'nın yardımıyla çabucak iyileşecek. Fakat size, ismimi kimin söylediğini merak ediyorum. Bunun üzerine güzel genç kız, her şeyi, Sir Gawaine'in, şatolarında nasıl misafir kaldığını anlattı; "Kalkanınızı görünce, siz olduğunuzu anladı," dedi. "Eyvah! İsmimin keşfedilmesine çok üzüldüm," diyen Sir Launcelot, kırmızı elbise kolunu taşıdığını Sir Gawaine'in Kraliçe Guenever'e anlatacağını ve bu yüzden Kraliçe'nin fena halde hiddetleneceğini düşündü. O güzel genç kız ise Sir Launcelot'un yanından bir an ayrılmıyor, gece gündüz onun başucunda duruyordu. Elaine, Sir Launcelot'a, o kadar iyi baktı ki, Fransızca kitapta, şimdiye kadar hiçbir kadının, bir erkeğe bu kadar şefkat göstermediği yazılıdır. Sir Launcelot, Sir Lavaine'e, bir ricada bulundu; Sir Bors, Winchester'e geldiği takdirde, Sir Lavaine'in onu aratıp bulmasını istedi; onu, alnındaki yara izinden tanıyabileceklerini söyledi; "Sir Bors'un beni arayacağına eminim; çünkü beni yaralayan şerefli şövalye odur," dedi.

XVI. BÖLÜM

Sir Bors'un, Sir Launcelot'u arayıp onu münzevinin evinde nasıl bulduğuna ve nasıl ıstırap çektiklerine dair.

Şimdi, akrabası Sir Launcelot'u aramak için Winchester'e gelen Sir Bors de Ganis'ten bahsedelim. Sir Lavaine, bazı adamlara, Sir Bors'u bulma vazifesini vermişti. Ve Sir Bors, Winchester'e ayak basar bas-

maz, Sir Lavaine bu hususta haberdar edilerek oraya geldi ve Sir Bors'u bulup ona kim olduğunu, kimin yanında kaldığını ve ismini bildirdi. Sir Bors, "Sevgili şövalye, rica ederim size, beni Lordum Sir Launcelot'un yanına götürün," dedi. Sir Lavaine, "Atınıza binin efendim, onu bir saate kadar göreceksiniz," dedi. Böylece yola çıkıp münzevinin oturduğu yere gittiler.

Sir Bors, Sir Launcelot'u yatağında solgun ve renksiz yatarken görür görmez, ne yapacağını şaşırdı; duyduğu muhabbet ve acı yüzünden konuşacak hali yoktu ve uzun zaman ağlayıp durdu. Kendini toplayınca, "Ah, Lordum Sir Launcelot, Tanrı sizi korusun ve çabuk iyileştirsin," dedi; "bu uğursuzluk ve felaket bana büyük bir ıstırap veriyor; çok bedbaht bir adamım. Bizim başımız ve şerefimiz olan sizin gibi bir insanı yaralamama fırsat veren Tanrı'nın beni hiç sevmemesinden korkuyorum; ve bu yüzden kendimi bedbaht hissediyorum. Ah! Benim gibi sefil bir şövalyenin, bir uğursuzluk neticesinde, dünyanın en asil şövalyesini yaralayabilmesi ne acı! Size şerefsiz bir tarzda hücum edip üstünüze çullandığım zaman, beni öldürebileceğiniz halde, canıma kıymadınız; halbuki ben aynı asaleti gösteremedim. Size şiddetle ben de saldırdım, bütün akrabalarınız da saldırdı. Kalbimin ve kanımın bu hadiseye mani olmamasına hayret ediyorum. Lordum Sir Launcelot, beni affedin." Sir Launcelot, "Affedilecek bir şey yok ki, sevgili akrabam," dedi; "bana hoş görünmek için kendinizi lüzumundan fazla itham etmeniz hoşuma gitmiyor. Niçin böyle söylüyorsunuz? Başıma gelen şeyi, ben hak etmiştim. Gururuma kapılıp hepinizi mağlup etmek istedim ve bu gururum az kalsın ölümüme sebep olacaktı. Hepsi benin kabahatim; mızrak oyunu müsabakasına katılacağımı herhalde size haber verebilirdim. O zaman yaralanmazdım. Akrabalar ve arkadaşlar birbirleriyle dövüştükleri zaman savaş şiddetli olur, diye eski bir atasözü vardır; bu savaşlarda zerre kadar merhamet duymadan sonuna kadar dövüşülür. Onun için sevgili arkadaşım, bu sözleri unutarak, Tanrı'nın gönderdiği her şeye boyun eğelim. Artık bu bahsi kapayalım ve daha neşeli şeylerden bahsedelim. Artık olan oldu, bir an evvel iyileşmem için bir çare düşünelim." Bundan sonra Sir Bors, Sir Launcelot'un yatağının başucuna eğilip, büyük mızrak oyunu müsabakasında kırmızı elbise kolunu taşıdığı için, Kraliçe'nin fena halde kızdığını ve olup bitenlerin hepsini anlattı; "Sir Gawaine, sizi, Astolat'ta-

ki güzel genç kıza bıraktığınız kalkandan tanıdı," dedi. Sir Launcelot, "Kraliçe'nin kızmış olması beni çok üzüyor," dedi; "bu yadigârı sadece tanınmamak için taşıdım." Sir Bors, "Ben de aynı şeyi söyleyerek sizi mazur gösterdim," dedi; "fakat her şey nafile. Sizin hakkınızda benim anlattıklarımdan çok daha fazla şeyler söyledi. Fakat, etrafınızda dört dönen şu Astolat'taki güzel genç kız mı?" Sir Launcelot, "Evet, o; onu yanımdan bir türlü uzaklaştıramıyorum," dedi. Sir Bors, "Onu yanınızdan ne diye uzaklaştıracaksınız ki!" dedi; "o, fevkalade, güzel, biçimli ve iyi yetişmiş bir genç kızdır. Onu keşke sevebilseydiniz. Fakat bu hususta size akıl öğretmeye cesaretim yok. Ancak size bu kadar ihtimam ettiğine göre, âşık olduğu muhakkak." Sir Launcelot, "Beni sevmesine müteessirim," dedi. Sir Bors, "Bu genç kız, ne yazık ki, size boş yere âşık olanların birincisi değil," dedi. Bundan sonra Sir Launcelot ile Sir Bors, diğer birçok mevzudan bahsettiler. Üç dört gün içinde Sir Launcelot yeniden toplandı ve kuvvetlendi.

XVII. BÖLÜM

Savaşacak halde olup olmadığını denemek için Sir Launcelot'un nasıl silahlandığı ve yarasının yeniden nasıl açıldığı.

Derken, Sir Bors, Sir Launcelot'a Allhallowmas Yortusu'nda, Winchester'de Kral Arthur ile Northgalis Kral'ı arasında büyük bir mızrak oyunu müsabakası yapılacağını anlattı. Sir Launcelot, "Söylediğiniz doğru mu?" dedi. "Öyleyse ben tamamıyla iyileşinceye kadar burada kalın; kendimi zaten çok sağlam ve kuvvetli hissediyorum." Sir Bors, "Tanrı'ya şükür," dedi. Böylece, Sir Launcelot ile Sir Bors, hemen hemen bir ay orada kaldılar. Elaine, Sir Launcelot'a gece gündüz hizmet ediyordu. Bu güzel genç kızın Sir Launcelot'a gösterdiği şefkati, ne bir çocuk, babasına; ne de bir kadın, kocasına gösterebilmiştir. Bu sebepten dolayı Sir Bors, Elaine'den çok hoşlanıyordu. Günün birinde, Sir Launcelot'un, Sir Bors'un ve Sir Lavaine'in arzusu üzerine, münzevi ormanda çeşit çeşit otlar aradı. Sir Launcelot da, güzel Elaine'in toplayacağı otları yıkanırken kullanmak istedi. O sırada Sir Launcelot, tepeden tırnağa kadar silahlanarak, yarasının kapanıp kapanmadığını anlamak için zırhını giydi ve mızrağını kullanmak istedi; bu maksatla ata

bindi. Bir aydan beri sırtında hiç kimseyi taşımayan atı, iyice dinlenmiş olduğu için çok azgındı ve şiddetle oynamaya başladı. Sir Launcelot, mızrağını kaldırdı ve mahmuzları hisseden at, müthiş bir tarzda şahlandı. Dünyanın en asil atına binmiş olan Sir Launcelot dehşetli bir gayretle, mızrağını düz tutabildi. Fakat Sir Launcelot, atını ileri sürmek için, kendini o kadar zorlamış ve vücudunu büyük bir kuvvetle öyle bir germişti ki, yarası içten de dıştan da açıldı ve açılan yaradan kanlar öyle bir şiddetle fışkırdı ki, Sir Launcelot, atının üstünde oturabilecek kuvveti bulamadı. O zaman Sir Bors'a, "Ah, Sir Bors, Sir Lavaine! Ölüyorum, imdadıma yetişin!" diye bağırdı ve bir ceset gibi atından yere yuvarlandı. Sir Bors ile Sir Lavaine, ölçüsüz bir kedere kapılarak onun yanına koştular. İyi bir tesadüf eseriyle bu iniltileri duyan Elaine, oraya geldi. Sir Launcelot'u silahlı halde görünce, aklını kaybetmiş gibi bağırmaya ve ağlamaya başladı; sonra onu öptü ve kendine gelmesi için bütün varlığıyla çalıştı. Derken, kardeşini ve Sir Bors'u azarladı, Sir Launcelot'u yataktan çıkardıkları için onların hain ve alçak olduklarını söyledi. Sonra ağlayarak, onları Sir Launcelot'un ölümünden mesul tutacağını bildirdi. O sırada gelen dindar münzevi Sir Baudewin of Brittany, Sir Launcelot'u bu vaziyette görünce, fazla bir şey söylemedi, fakat kızdığı muhakkaktı. Sir Bors ile Sir Lavaine'e, "Onu içeri götürelim," dedi. Bunun üzerine hepsi bir olup Sir Launcelot'u münzevinin evine götürdüler, zırhını çıkarıp yatağına yatırdılar. Feci bir surette durmadan kan kaybeden Sir Launcelot'un vücudunda hiçbir hareket yoktu. Münzevi, burnuna bir şeyler koyup, ağzına biraz su akıtınca, Sir Launcelot kendine geldi ve Sir Baudwin, onun kanını dindirdi. Sir Launcelot, konuşabilecek bir hale geldiği zaman, münzevi ona, hayatını niçin tehlikeye soktuğunu sordu. Sir Launcelot, "Kendimi artık kuvvetli sanmıştım, efendim," dedi; "bundan başka Sir Bors, bana, Allhallowmas Yortusu'nda Kral Arthur ile Northgalis Kral'ı'nın büyük mızrak oyunu yapacaklarını söyledi; ben de oraya gidecek halde olup olmadığımı anlamak için kendimi denedim." Münzevi, "Ah, Sir Launcelot, yiğitliğiniz ve cesaretiniz öleceğiniz güne kadar devam edecek," dedi; "fakat şimdilik benim nasihatlerimi dinleyiniz; bırakın, Sir Bors buradan gitsin ve o mızrak oyunu müsabakasında kendini göstermek için elinden geleni yapsın. Sir Bors, o mızrak oyunu müsabakası bitip de buraya döndüğünüz zaman,

Tanrı'nın yardımıyla Sir Launcelot'un sizin kadar sıhhatli olduğunu göreceksiniz. Yeter ki, benim tavsiyelerime uygun bir tarzda hareket etsin."

XVIII. BÖLÜM

Sir Bors'un, geri dönerek Sir Launcelot hakkında nasıl haber verdiğine; mızrak oyunu mübakasına ve mükâfatı kimin kazandığına dair.

Bunun üzerine Sir Bors, Sir Launcelot'un yanından ayrılmak için hazırlandı. Sir Launcelot, "Sevgili akrabam Sir Bors, bütün tanıdıklara selam söyleyin," dedi; "rica ederim, benim hatırım için, o mızrak oyunu müsabakasında elinizden geleni yapın ki, sizi orada en iyi savaşan şövalye saysınlar. Tanrı beni korusun, sizi burada dönünceye kadar bekleyeceğim." Bundan sonra Sir Bors yola çıktı ve Kral Arthur'un sarayına giderek, Sir Launcelot'un nerede bulunduğunu söyledi. Kral, "Uzakta olmasına müteessirim; fakat ölmediği için Tanrı'ya şükredelim," dedi. Sir Bors, Kraliçe'ye, Sir Launcelot'un atına binmeyi tecrübe ettiği zaman ne büyük bir tehlike atlattığını anlattı; "Bütün bunları sırf sizi sevdiği için, o mızrak oyunu müsabakasında bulunmak istediği için yaptı," dedi. Kraliçe, "Yazıklar olsun o alçak şövalyeye! Emin olunuz ki, hâlâ yaşadığına çok müteessirim," dedi. Sir Bors, "O yaşayacaktır," dedi; "ve sizin dışında, bunun aksini isteyenlerin hayatı, Sir Launcelot'un ailesine mensup olan bizler tarafından kısaltılacak. Siz, Lordum Sir Launcelot'a şimdiye kadar kaç defa kızdınız; fakat onun iyi bir şövalye olduğunu eninde sonunda anlayacaksınız efendim." Sir Bors, bunları söyledikten sonra yola çıktı. O sırada Yuvarlak Masa'nın orada bulunan bütün şövalyeleri, Allhallowmas Yortusu'nda cereyan edecek olan mızrak oyunu müsabakasına gitmeye hazırlandılar. Farklı memleketlerden gelen birçok şövalye orada toplandı. Allhallowmas Yortusu yaklaşınca, Northgalis Kral'ı, Yüz Şövalyeli Kral, Surluse memleketinin Yüksek Prensi Sir Galahalt, İrlanda Kral'ı Anguish ve İskoçya Kral'ı oraya gittiler. Bu üç Kral, Kral Arthur'un tarafını tutuyordu. O gün savaşa ilk önce başlayan Sir Gawaine, büyük kahramanlıklar yaptı. Tellaller, Sir Gawaine'in yirmi şövalyeyi yere serdiğini

ilan ettiler. Aynı anda savaş meydanına giren Sir Bors de Ganis de yirmi şövalyeyi yere serdi. Böylece, savaşa evvela onlar başladığı ve uzun zaman en çok onlar dövüştüğü için, mükâfat Sir Gawaine ile Sir Bors arasında paylaşıldı.

Fransızca kitapta anlatıldığına göre, o gün Sir Gareth de otuz şövalyeyi yere sererek ve onları atından aşağı atarak, büyük kahramanlıklar yaptı; fakat bu yiğitliği gösterdikten sonra, orada kalmayıp, savaş meydanını terk ettiği için mükâfatı kazanamadı. O gün büyük kahramanlıklar yaparak yirmi şövalyeyi yere seren Sir Palamides de birdenbire savaş meydanından çıkıp gitti. Herkese göre, Sir Gareth ile Sir Palamides, bir olup başka bir macera peşine takılmışlardı. Mızrak oyunu müsabakası bittikten sonra yola çıkan Sir Bors, akrabası Sir Launcelot'un yanına gitti ve onu ayakta buldu. İki şövalye buluştuklarına son derece sevindiler. Sir Bors, Sir Launcelot'a, mızrak oyunu müsabakasına dair evvelce duyduğumuz şeyleri anlattı. Sir Launcelot, "Sir Gareth'in böyle kahramanlıklar yaptıktan sonra orada kalmamasına hayret ediyorum," dedi. Sir Bors, "Buna hepimiz hayret ettik," dedi; "çünkü şimdiye kadar sizden, Sir Tristram'dan ve Sir Lamorak de Galis'ten başka herhangi bir şövalyenin, bu kadar kısa zamanda bu kadar çok insanı yere serdiğini hiç görmemiştik; bugün Sir Gareth, bunu yaptıktan sonra ortadan kaybolup meçhul bir yere gitti." Sir Launcelot, "Başımın üzerine yemin ederim ki, Sir Gareth asil bir şövalye olduğu gibi, nefesi kolay kolay tükenmeyen kuvvetli bir erkektir," dedi; "tecrübe sahibi olsaydı, yeryüzünde başa çıkamayacağı insan kalmazdı. Üstelik iyi kalpli, nazik, dürüst, cömert, mütevazi ve tatlı bir şövalyedir. Zerre kadar kötü niyeti yoktur; açık kalpli, sadık ve doğru bir insandır." Bundan sonra Sir Launcelot ile arkadaşları, münzevinin evini terketmeye hazırlandılar. Bir sabah Elaine le Blanc ile beraber atlarına bindiler. Astolat'a geldikleri zaman orada büyük bir ikramla karşılandılar. İhtiyar Sir Bernard ile oğlu Sir Tirre, bu şövalyelerin gelişine çok sevindiler. Ertesi sabah Sir Launcelot yola çıkacağı sırada, yanında babası, Sir Tirre ve Sir Lavaine ile gelen güzel genç kız şunları söyledi:

XIX. BÖLÜM

Astolat'taki güzel genç kızın, Sir Launcelot'un gideceği sırada çektiği büyük ıstırap ve Sir Launcelot'a duyduğu aşk yüzünden nasıl öldüğü.

"Lordum Sir Launcelot, artık gideceğinizi anladım. Sevgili ve iyi kalpli şövalye, bana acı, sana duyduğum aşk yüzünden ölmeme mani ol!" Sir Launcelot, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi. Elaine, "Kocam olmanızı istiyorum," dedi. Sir Launcelot, "Güzel genç kız, size teşekkür ederim; fakat emin olun ki, hiçbir zaman evlenmemeye karar verdim," dedi. Elaine, "Sevgili şövalye, öyleyse benim âşığım olur musunuz?" dedi. Sir Launcelot, "Tanrı esirgesin!" dedi. "O zaman babanızın ve erkek kardeşinizin bana karşı gösterdikleri büyük iyiliği çok kötü bir tarzda mükâfatlandırmış olurum." Genç kız, "Eyvah! Demek ki, size karşı olan aşkım beni ölüme sürükleyecek!" dedi. Sir Launcelot, "Hayır, sakın öyle bir şey yapmayınız," dedi; "güzel genç kız, eğer istemiş olsaydım evlenebilirdim; fakat böyle bir şey şimdiye kadar hiç aklıma gelmedi. Beni madem ki o kadar çok seviyorsunuz, temiz yüreğinize ve iyiliğinize karşılık, ben de size bir iyilik yapmak istiyorum: Eğer sizinle evlenmeye razı olan iyi bir şövalyeye gönül verirseniz, size ve varislerinize senede bin altınlık bir gelir temin edeceğim. Sevgili efendim, bunu, bana karşı gösterdiğiniz iyilik için yapıyorum ve hayatımın sonuna kadar da sizin şövalyeniz olarak kalacağım." Genç kız, "Bütün bunları istemem," dedi; "Sir Launcelot, eğer benimle evlenmezseniz veya benim âşığım olmazsanız, mesut günlerimin artık sona erdiğinden hiç şüpheniz olmasın." Sir Launcelot, "Güzel genç kız, iki arzunuzu da yapamam, beni mazur görün," deyince, Elaine bir çığlık atıp, baygın bir halde yere yığıldı. Kadınlar, onu odasına götürdüler ve genç kız orada sonsuz bir kedere kapıldı. Yola çıkmak üzere olan Sir Launcelot, Sir Lavaine'e, ne yapmak niyetinde olduğunu sordu. Sir Lavaine, "Eğer beni uzaklaştırmazsanız veya yanınızdan gitmemi emretmezseniz, tabi sizi takip edeceğim," dedi. O sırada Sir Launcelot'a yaklaşan Sir Bernard, "Kızım Elaine'in sizin yüzünüzden öleceği muhakkak," dedi. Sir Launcelot, "Buna son derece üzülüyorum, fakat elimden ne gelir ki!" dedi. "İyi niyet gösterdiğime siz de şahitsiniz; be-

ni böyle sevmiş olmasına, çok müteessirim. Buna asla ben sebep olmadım; Sir Lavaine de biliyor; kızınıza hiçbir zaman iltifat edip, tatlı bir dille tekliflerde bulunmadım. Hem hareket tarzı, hem de düşünce bakımından tertemiz bir kız olduğunu, iyi bir şövalye sıfatıyla ispat edebilmek için her şeyi yapmaya hazırım. Başına gelen bu felaket beni son derece bedbaht ediyor; çünkü o, son derece güzel, iyi kalpli, tatlı ve mükemmel tarzda yetiştirilmiş bir genç kızdır." Sir Lavaine, "Baba, Lordum Sir Launcelot'un söylediği gibi, kız kardeşimin temiz ve iyi bir insan olduğuna ben de eminim," dedi; "benim duyduğum hissi, o da duydu; çünkü ben de Lordum Sir Launcelot'u gördüğüm günden beri, ondan asla ayrılamadım ve eğer onu takip edebilmem mümkünse hiçbir zaman da onun yanından ayrılmayacağım." Bundan sonra Sir Launcelot, Sir Bernard ile vedalaştı ve şövalyeler yola çıkarak Winchester'e geldiler. Kral Arthur, Sir Launcelot'un sağ salim geldiğini öğrenince, onu Sir Gawaine ile birlikte büyük bir sevinçle karşıladı. Sir Agravaine ve Sir Mordred dışında, Yuvarlak Masa'nın bütün şövalyeleri aynı sevinci duydular. Sir Launcelot'a delice hiddetlenen Kraliçe Guenever, onunla katiyen konuşmak istemeyerek, Sir Launcelot'tan kaçtı. Sir Launcelot, Kraliçe ile konuşabilmek için her çareye başvurdu, fakat bunu başaramadı.

Şimdi Astolat'taki güzel genç kızdan bahsedelim. Gece gündüz büyük bir ıstırap çeken Elaine, ne yiyip içebiliyor, ne de uyuyabiliyordu. Durup dinlenmeden Sir Launcelot'a duyduğu aşktan bahsediyordu. Genç kız böylece on gün dert çektikten sonra o kadar zayıf düştü ki bu dünyayı terk edeceği katiyetle anlaşıldı. Genç kız günah çıkardı. Daima Sir Launcelot'u düşünerek, kendi halinden acı acı şikâyet ediyordu. Başucundaki rahip, bu tür düşüncelerden vazgeçmesini söyledi. O zaman genç kız, "Bu tür düşüncelerden niçin vazgeçeyim?" dedi. "Ben fani bir kadın değil miyim ki? Göğsümde nefes kaldıkça, halimden şikâyet edeceğim; çünkü yeryüzünde yaşayan bir erkeği sevmekle hiçbir günah işlemediğime eminim. Tanrı şahidimdir ki, şimdiye kadar Sir Launcelot du Lake'ten başkasını ne sevdim, ne de seveceğim. Ve ben Sir Launcelot için de, diğer bütün erkekler için de el sürülmemiş bir bakireyim. Madem ki bu kadar asil bir şövalyeye duyduğum aşk yüzünden ölmem kaderimde varmış, ruhuma merhamet etmesi için Tanrı'ya yalvarıyorum; çektiğim sayısız ıstırap, günahlarımın

bir kısmını hafifletsin. Sevgili Hazreti İsa, sen de şahidimsin ki, senin kanunlarına hiçbir zaman karşı gelmedim; yegâne günahım o asil şövalyeyi, Sir Launcelot'u sonsuz bir aşkla sevmemdir. Ölümüme sebep olan o coşkun aşkla başa çıkamadım." Bundan sonra genç kız, babası Sir Bernard'ı ve kardeşi Sir Tirre'i yanına çağırarak, kendi namına kardeşinin bir mektup yazması için babasına bütün kalbiyle yalvardı. Babası, Elaine'e, istediği mektubun yazılacağını temin etti. Mektupta Elaine'in söyledikleri, kelimesi kelimesine yazıldıktan sonra, genç kız, babasından, ölünceye kadar başucunda beklenilmesini rica etti. "Bu mektubu, vücudum soğumadan sağ elime koysunlar ve bu elimi vücudum soğuncaya kadar sıkı sıkı bağlasınlar," dedi; "sonra en güzel elbiselerimi giydirerek beni güzel bir yatağa yatırın. Bu yatağı bir arabaya koyup Thames nehrine götürün. Oradan beni yatağımla beraber bir kayığa koyun. Beni oraya götürebilmesi için, yanıma, sadık hizmetkârlarınızdan sadece bir kişi verin. Kayığımın her tarafı siyah ipekle örtülsün. Size yalvarıyorum, baba, her şey istediğim gibi yapılsın." Babası, kızının her arzusunu yerine getireceğine yemin etti. Bütün bunlar olur olmaz, genç kız hemen öldü ve babası ile kardeşi büyük bir kedere kapıldılar. Ölen genç kız yatağıyla beraber en kısa yoldan Thames nehrine götürüldü. Orada Elaine'in cesedini, içinde sadece bir tek kişi bulunan bir kayığa koydular. Bu adam, kayığı Westminster'e götürdü. Orada bir aşağı bir yukarı kürek çekti, fakat kayığa uzun müddet hiç kimse dikkat etmedi.

XX. BÖLÜM

Astoiat'taki genç kızın cesedinin Kral Arthur'un önüne nasıl geldiği, genç kızın cenaze merasiminin nasıl yapıldığı ve onun ruhu için edilecek duaların parasını, Sir Launcelot'un nasıl verdiği.

O sırada bir tesadüf eseri olarak, Kral Arthur ile Kraliçe Guenever bir pencerenin önünde durmuş konuşuyorlardı. Thames nehrine bakarken bu siyah kayığı gördüler ve bu hususta merak duydular. Derken Kral, Sir Kay'i yanına çağırarak ona siyah kayığı gösterdi. Sir Kay, "Emin olunuz ki, yeni haberler alacağız efendim," dedi. Kral, Sir Kay'e, "Ya-

nınıza Sir Brandiles ile Sir Agravaine'i alıp oraya gidiniz ve bu hususta bana derhal haber getiriniz," dedi. Bu üç şövalye, Kral'dan ayrılıp kayığın bulunduğu yere gittiler ve kayığa bindiler. Orada, şimdiye kadar gördükleri cesetlerin en güzelinin, muhteşem bir yatakta yattığını gördüler. Kayığın burnunda oturan fakir adam, bir tek kelime bile söylemiyordu. Bu üç şövalye, Kral'ın yanına dönerek, ona, kayıkta gördüklerini anlattılar. Kral, "Bu güzel cesedi göreceğim," diyerek Kraliçe'yi elinden tutup oraya gitti. Kral kayığın sahile bağlanmasını istedi; bundan sonra Kral ve Kraliçe, yanlarındaki şövalyelerle beraber kayığa bindiler. Orada Kral, şimdiye kadar gördüğü kadınların en güzelini muhteşem bir yatakta yatarken buldu. Bu kadın beline kadar, sırmalı güzel kumaşlarla örtülmüştü ve gülümseyen bir hali vardı. Bu sırada Kraliçe, ölü kadının sağ elinde bir mektup görerek, bunu Kral'a gösterdi. Kral mektubu alıp, "Eminim ki, bu mektuptan, onun kim olduğunu ve buraya niçin geldiğini öğreneceğiz," dedi. Kral ile Kraliçe kayıktan inip bir adama kayığın önünde nöbet beklemesini emrettiler. Kral, odasına gelince, yanına şövalyelerini çağırarak, onlara, mektupta yazılı olanları öğrenmek istediğini söyledi. Kral'ın açtığı mektubu bir kâtip okudu. Mektupta şunlar yazılı idi: "Şövalyelerin en asili Sir Launcelot, size karşı duyduğum aşk yüzünden, benimle ölüm arasında bir mücadele oldu. Vaktiyle Astolat'taki Güzel Genç Kız ismini taşıyan ben, size âşıktım. Bütün Lady'lerin önünde halimden acı acı şikâyet ediyordum. Hiç olmazsa benim cenaze merasimimi siz yapın ve ruhumun huzuru için edilecek dualarm parasını siz verin. İşte son arzum. Tertemiz bir bakire olarak öldüğüme Tanrı şahittir. Yeryüzünde bir eşi olmayan Sir Launcelot, benim ruhum için dua et." Mektup işte bu kelimelerden ibaretti ve okuduktan sonra, Kral, Kraliçe ve bütün şövalyeler, bu genç kızın çektiği ıstıraba acıyarak ağladılar. Derken, Sir Launcelot çağırıldı. Geldiği zaman, Kral Arthur, mektubun ona da okunmasını emretti. Sir Launcelot, bu mektubun her kelimesini dinledikten sonra, "Lordum Kral Arthur, emin olunuz ki, bu güzel genç kızın ölümüne çok müteessirim," dedi; "onun ölümüne isteye isteye sebep olmadığımı Tanrı da bilir; kendi kardeşi de şahidimdir. İşte, Sir Lavaine burada. Onun hem güzel, hem de iyi olduğunu inkâr edemem; ona karşı çok borçluyum da; fakat beni sonsuz bir aşkla seviyordu." Kraliçe, "Bu genç kızın ölümüne mani olmak için ona biraz iltifat edebilir, bi-

raz tatlı davranabilirdiniz," dedi. Sir Launcelot, "Efendim, o başka şeye katiyen razı olmuyordu; ya karım, yahut da sevgilim olmak istiyordu," dedi; "bu iki arzusuna da ben razı olmadım. Bana gösterdiği sevgiye karşılık olarak, ona ve varislerine senede bin altınlık bir gelir ve gönlünü verebileceği herhangi bir şövalye ile evlenmesini teklif ettim. Ben, birisini zorla sevmekten hoşlanmam efendim; aşk, hiçbir baskıya bağlı olmadan kalpten yükselmeli." Kral ve diğer birçok şövalye, "Doğru" dediler; "aşk hürdür, esarete asla boyun eğemez; zincirlenince kendiliğinden kaybolur." Bunun üzerine Kral, Sir Launcelot'a, "Cenazesinin, şerefine uygun bir tarzda kaldırılmasını temin etmek vazifesi size düşer," dedi. Sir Launcelot, "Bu vazifeyi elimden geldiği kadar iyi bir şekilde ifa edeceğim, efendim," dedi. Bundan sonra bu güzel genç kızı seyretmek için birçok şövalye kayığa gitti. Ertesi gün genç kız ihtişam içinde defnedildi. Sir Launcelot, onun ruhu için edilecek duaların bedelini verdi ve Yuvarlak Masa'nın, o anda orada bulunan bütün şövalyeleri bu masrafa iştirak ettiler. Cenaze merasiminden sonra, o fakir adam, kayığı alıp gitti. Derken Kraliçe, Sir Launcelot'u çağırarak, ona sebepsiz yere kızdığı için affını diledi. Sir Launcelot, "Bana sebepsiz yere ilk hiddetlenişiniz değil," dedi; "fakat her şeye tahammül ediyorum, efendim; sizden gelen her derde katlanıyorum." Böylece bütün kış geçti; birçok defa ava çıkıldı ve büyük Lordlar arasında birçok mızrak oyunu müsabakaları yapıldı. Her yerde daima büyük şeref kazanan Sir Lavaine, Yuvarlak Masa'nın birçok şövalyeleri arasında asaletiyle nam saldı.

XXI. BÖLÜM

Milat yortusunda yapılan büyük mızrak oyunu müsabakalarına, Kral Arthur'un tertip ettiği büyük mızrak oyunu müsabakasına ve Sir Launcelot'a dair.

Milat yortusuna kadar vakit böylece geçti. Bir elmas uğruna her gün mızrak oyunu müsabakaları yapılıyordu; bu mızrak oyunu müsabakalarında en çok başarı elde eden, bu elmasa sahip olacaktı. Fakat ilan edilen büyük mızrak oyunları dışında, Sir Launcelot, bu müsabakalara katılmıyordu. Sir Lavaine ise bütün Milat yortusu müddetince orada

son derece iyi bir tarzda savaştı ve onun kadar başarı gösteren pek az şövalye olduğu için, birçok şövalye, gelecek Pentecost yortusunda Sir Lavaine'in Yuvarlak Masa şövalyeliğine gireceğini tahmin etti: Milat yortusundan sonra, Kral Arthur birçok şövalyeyi yanına çağırdı ve büyük bir mızrak oyunu müsabakası tertip etmek istediğini bildirerek, onlara, müsabakada hangi şövalyenin, hangi tarafı tutması lazım geldiğini sordu. Northgalis Kral'ı, Arthur'a, İrlanda Kral'ı Anguish'in, Yüz Şövalyeli Kral'ın Northumberland Kral'ı'nın ve Yüksek Prens Sir Galahalt'ın kendi tarafından olmasını istediğini söyledi. Böylece, bu dört Kral ile bu kudretli Dük, mızrak oyunu müsabakasında Kral Arthur ve Yuvarlak Masa şövalyeleriyle çarpışacaklardı. Mızrak oyunlarının, Candlemas yortusu günü, Westminster'de yapılacağı ilan edildiği zaman birçok şövalye sevindi ve orada ellerinden geldiği kadar kuvvetli olabilmek için hazırlandılar. Derken, Kraliçe Guenever, Sir Launcelot'u çağırtarak ona şunları söyledi: "Size tembih ediyorum, hiçbir mızrak oyunu müsabakasına akrabanız tarafından tanınmadan katılmayınız. Önümüzdeki mızrak oyunu müsabakası için size sırmadan yapılmış bir elbise kolu vereceğim. Ve rica ederim, benim hatırım için orada gayret gösterin ki, herkes sizin yiğitliğinizden bahsetsin. Fakat yalvarıyorum, eğer sizi sevmemi istiyorsanız, o gün miğferinizde sırmalı elbise kolunu taşıyacağınızı akrabalarınıza önceden haber veriniz." Sir Launcelot, "İstediğinizi yapacağım efendim," dedikten sonra, birbirlerine kavuştukları için ikisi de büyük bir sevinç duydular. Vakti gelince, Sir Launcelot, Sir Bors'a; yanına sadece Sir Lavaine'i alarak, Windsor ormanında oturan Sir Brastias isimli mübarek münzevinin yanına gideceğini bildirdi. Mızrak oyunu müsabakasında kuvvetli olmak istediği için, orada mümkün olduğu kadar dinlenmek arzusundaydı. Böylece Sir Launcelot ile Sir Lavaine, yola çıktılar ve Sir Launcelot'un nereye gittiğini, ailesine mensup asil adamlardan başka hiç kimse bilmiyordu. Sir Launcelot, münzevinin oturduğu yere varınca, orada büyük bir misafirperverlikle karşılandı. Sir Launcelot her gün münzevinin oturduğu eve çok yakın olan bir çeşmeye gidiyor; orada yere yatıp suyun nasıl fışkırdığını ve kabarcıklar yapa yapa nasıl aktığını seyrediyor ve bazen de uykuya dalıyordu. O devirlerde bu ormanda yaşayan bir Lady vardı; yayını daima yanında taşıyan bu Lady, ava çok meraklı idi ve her gün ava çıkardı. Bu Lady'nin yanında hiçbir erkek

yoktu, daima kadınlarla gezinirdi ve ok atmakta usta olan bu kadınlar, bir geyiği pusu kurarak veya uluorta, kolayca öldürebilirlerdi. Bu kadınlar; yayları, okları, av boruları ve av bıçakları ile her gün ormana çıkarlardı; hem atlarını takip eden, hem de avladıkları hayvana saldıran birçok iyi köpekleri vardı. Günün birinde, bu av meraklısı Lady, köpeklerini bir dişi geyiğin üstüne saldırttı. Dişi geyik, dağ tepe aşarak kaçmaya başladı. Bu Lady ile maiyetindeki kadınların bir kısmı, dişi geyiği yakından kovalıyorlar, av köpeklerinin havlamalarıyla onu ürkütüyorlar ve onu bir su kenarına sürüp, orada yakalamak istiyorlardı. Dişi geyik, bir tesadüf eseriyle, Sir Launcelot'un uykuya daldığı çeşmenin yanına geldi. Bu çeşmeye varan dişi geyik, hararetten yandığı için suya girdi ve orada uzun müddet kaldı; peşinden gelen ve onun kokusunu alamayan av köpekleri şuraya buraya koşuştular. Tam o sırada gelen avcı Lady, köpeklerin halinden dişi geyiğin suya girdiğini anladı. Cesaretle ilerleyerek dişi geyiği buldu; büyük bir ok seçip hayvana nişan aldı; fakat bu ok, dişi geyiğin üstünden geçip fena bir tesadüfle, Sir Launcelot'un bacağının üst kısmına isabet etti. Sir Launcelot, yaralandığını hissedince, bir deli gibi ayağa fırladı ve kendisini vuran Lady'yi gördü. Bu avcının bir kadın olduğunu anlayınca, "Bir Lady misiniz, yoksa bir genç kız mısınız bilmiyorum ama, keşke Tanrı size yay kullandırmasaydı! Nişan almasını size şeytan öğretmiş olsa gerek!" dedi.

XXII. BÖLÜM

Bir Lady tarafından yaralanan Sir Launcelot'un bir münzevinin yanına nasıl gittiğine ve diğer meselelere dair.

Lady, "Beni affediniz, güzel efendim," dedi; "bu ormanda ava çıkmak benim âdetimdir. Doğru söylüyorum, sizi görmedim. Dişi geyik bu çeşmeye girdi; ben de ona nişan aldığımı zannettim, fakat elim titredi." Sir Launcelot, "Ah, bana çok fena bir şey yaptınız," dedi. Bunun üzerine Lady gitti ve Sir Launcelot, elinden geldiği kadar dikkatli davranarak, oku bacağının üst kısmından çekip çıkardı; fakat okun baş kısmı bacağında kaldı. Sir Launcelot, güçlükle yürüyebilerek, yarası kanaya kanaya münzevinin evine gitti. Sir Lavaine ile münzevi, Sir

Launcelot'un yaralandığını gördükleri zaman son derece üzüldüler. İkisi de onun nasıl ve kimin tarafından yaralandığını bilmiyorlardı. Öğrendikleri zaman müthiş bir hiddete kapıldılar. Münzevi, okun başını Sir Launcelot'un bacağından güç bela çıkardı. Sir Launcelot çok kan kaybetti; yara hem çok acıyor, hem de çok biçimsiz bir yerde bulunuyordu; bu yara yüzünden Sir Launcelot, "Aman Yarabbi! Kendimi yeryüzünde yaşayan adamların en bedbahtı addediyorum," dedi; "şeref kazanmayı en çok arzu ettiğim anlarda, başıma daima uğursuz bir hadise gelir. Fakat Tanrı bana yardım etsin, ne olursa olsun Candlemas yortusunda, mızrak oyunu müsabakasına katılmak için savaş meydanında bulunacağım." Bunun üzerine Sir Launcelot'un iyileşmesi için her çareye başvuruldu. Mızrak oyunu müsabakasının yapılacağı gün gelince, Sir Launcelot ile Sir Lavaine, kafir kılığına girdiler; atları da kâfir atlarının koşumlarıyla koşumlandı. Sir Launcelot ile Sir Lavaine, bu kıyafetle yola çıkıp savaş meydanına yaklaştılar. Northgalis Kral'ı, oraya yüz şövalye getirmişti; Northumberland Kral'ı, yanına yüz iyi şövalye almıştı; İrlanda Kral'ı Anguish, yanında, savaşa hazır yüz iyi şövalye ile gelmişti; Yüksek Prens Sir Galahalt ile Yüz Şövalyeli Kral da yüzer tane iyi şövalye ile gelmişlerdi. Bütün bunlar, değerlerini ispat etmiş olan şövalyelerdi. Bundan sonra Kral Arthur'un taraftarları geldi. İskoçya Kral'ının yüz şövalyesi, Gore Kral'ı Uriens'in yüz şövalyesi ve Brötanya Kral'ı Howell'in yüz şövalyesi vardı. Chalance of Clarance, yanında yüz şövalye ile gelmişti. Kral Arthur, kendisi savaş meydanına iki yüz şövalye getirdi; bunların çoğu da Yuvarlak Masaya mensup ve yiğitliklerini ispat etmiş olan şövalyelerdi. İhtiyar şövalyeler ile Kraliçe, hangi şövalyenin daha iyi savaştığını tesbit etmek için yüksek bir yere oturmuşlardı.

XXIII. BÖLÜM

Mızrak oyunu müsabakasında Sir Launcelot'un ve diğer şövalyelerin nasıl hareket ettikleri.

Bundan sonra borular çalındı ve mızrak oyunu müsabakasının başladığı ilan edildi. Northgalis Kral'ı ile karşılaşan İskoçya Kral'ı, yere yuvarlandı. İrlanda Kral'ı, Kral Uriens'i; Northumberland Kral'ı, Brö-

tanya Kral'ı Howell'i; Yüksek Prens Sir Galahalt da, Chalance of Clarance'ı yere serdi. Bunun üzerine hiddetinden adeta çıldıracak hale gelen Kral Arthur, birdenbire hücuma geçerek Yüz Şövalyeli Kral'ı yere serdi; bundan başka aynı mızrakla diğer üç şövalyeyi de yendi. Kral Arthur, mızrağının kırılmasına rağmen de büyük başarılar elde etti. Derken, Sir Gawaine, Sir Gaheris, Sir Agravaine ve Sir Mordred, savaş meydanına girdiler; bunların her biri başka bir şövalyeyi yere serdi; Sir Gawaine ise dört şövalyeyi mağlup etti. O sırada şiddetli bir çarpışma başladı. Launcelot'un akrabası olan şövalyeler, Sir Gareth, Sir Palamides ve Yuvarlak Masa'nın birçok şövalyeleriyle ileri atılarak, dört Kral'ın ve kudretli Dük'ün üstüne hücum edip, onları müşkül vaziyete düşürdüler. Fakat asil bir şövalye olan Yüksek Prens Sir Galahalt, büyük kahramanlıkları sayesinde Yuvarlak Masa'nın şövalyelerini bir hayli uğraştırdı. Bütün bunları gören Sir Launcelot, Sir Lavaine ile beraber, gök gürültüsünü andıran bir sesle savaş meydanına atıldı. Sir Bors onu görür görmez, Sir Launcelot'un ailesine mensup şövalyelere haber verdi; "Haberiniz olsun, miğferinin üstünde sırmalı bir elbise kolu taşıyan şövalyeye dikkat ediniz; çünkü o, Sir Launcelot du Lake'tir." dedi. Sir Bors, büyük bir iyilik yaparak Sir Gareth'e de haber verdi. Sir Gareth, "Onun kim olduğunu öğrendiğime çok memnunum," dedi. Sir Launcelot'un bütün akrabaları, "Onun yanında bulunan aynı kıyafetteki şövalye kimdir?" dediler. Sir Bors, "O, değerli ve iyi kalpli Sir Lavaine'dir," dedi. Bundan sonra Sir Launcelot, Sir Gawaine ile çarpıştı ve kuvveti sayesinde onu atıyla beraber yere fırlattı. Aynı mızrakla, Sir Agravaine'i, Sir Gaheris'i ve Sir Mordred'i de yere serdi. Derken, Sir Lavaine ile Sir Palamides, öyle bir hız ve şiddetle çarpıştılar ki ikisinin de atları yere yuvarlandı. Bu iki şövalye, yeniden atlarına bindikten sonra, Sir Palamides ile çarpışan Sir Launcelot, onu atından düşürdü. Böylece Sir Launcelot, durup dinlenmeden, mızrağı kırılır kırılmaz eline bir yenisini alarak, otuz şövalyeyi yere serdi; mağlup olanların çoğu, Yuvarlak Masa'ya mensuptu. Sir Launcelot'un akrabaları, daima onun yanından uzaklaşıyor, onun gitmediği yerlerde savaşıyorlardı. Sir Launcelot'un hareket tarzını gören Kral Arthur, gazaba gelerek, Sir Gawaine'i, Sir Mordred'i, Sir Kay'i, Sir Griflet'i, sofracıbaşı Sir Lucan'ı, Sir Bediver'i, Sir Palamides ile kardeşi Sir Safere'i yanına çağırdı. Kral ile bu dokuz şövalye, Sir Launcelot ile Sir

Lavaine'in üstüne hücum etmeye hazırlandılar. Sir Bors ile Sir Gareth, bu vaziyetin farkına vardı. Sir Bors, "Lordum Sir Launcelot'un bütün bu şövalyelerle başa çıkamayacağından son derece korkuyorum," dedi. Sir Gareth, "Başımın üzerine yemin ederim ki, ne olursa olsun, ona yardım etmeye gideceğim," dedi; "çünkü beni şövalye yapan adam, Sir Launcelot'tur." Sir Bors, "Eğer kıyafet değiştirmeyecekseniz, böyle bir şey yapmanızı tavsiye etmem," dedi. Sir Gareth, "Kıyafet değiştireceğim," diyerek etrafına bakındı ve dinlenmek için bir yere uzanmış olan Galli bir şövalye gördü. Sir Gareth, Sir Gawaine'in fena surette yaraladığı bu şövalyenin yanına giderek, şövalyelik hakkı için, kalkanlarını değiştirmelerini rica etti. Galli şövalye, "Memnuniyetle," dedi. Fransızca kitaba göre, Sir Gareth'in aldığı kalkan yeşildi ve üstünde bir genç kızın resmi vardı. Bundan sonra Sir Gareth, Sir Launcelot'un yanına mümkün olduğu kadar çabuk koşup, "Şövalye, kendini koru," dedi; "işte, seni müşkül vaziyete düşürmek için Kral Arthur yanında dokuz asil şövalye ile beraber geliyor. Bana vaktiyle gösterdiğiniz sevginin hatırı için size yardım etmeye geldim." Sir Launcelot, "Çok teşekkür ederim, efendim," dedi. Sir Gareth, "Efendim, siz Sir Gawaine ile çarpışın," dedi; "ben Sir Palamides'in karşısına çıkarım; Sir Lavaine ise asil Kral Arthur ile boy ölçüşsün. Onların işini halledtikten sonra biz üçümüz birbirimizi azimle müdafaa edelim." Bundan sonra Kral Arthur, yanındaki dokuz şövalye ile yaklaştı. Sir Gawaine ile çarpışan Sir Launcelot, ona öyle bir vuruş vurdu ki, Sir Gawaine'in atının eyeri koptu ve şövalye yere yuvarlandı. Sir Gareth, değerli şövalye Sir Palamides ile karşılaşarak, bir darbe ile onu atıyla beraber yere fırlattı. Derken, Kral Arthur, Sir Lavaine ile çarpıştı ve her iki şövalye atlarıyla beraber yere yuvarlanıp uzun müddet yerde kaldılar. Bundan sonra Sir Launcelot; Sir Agravaine'i, Sir Gaheris'i ve Sir Mordred'i yere serdi. Sir Gareth; Sir Kay'i, Sir Safere'i ve Sir Griflet'i mağlup etti. Derken, yeniden ata binen Sir Lavaine, sofracıbaşı Sir Lucan ile Sir Bediver'i yere fırlattı. Bundan sonra değerli birçok şövalye birbirine girdi. Şuraya buraya atılan Sir Launcelot, şövalyelerin miğferlerini başlarından çekip koparıyordu; karşısına çıkanların hiçbiri, mızrağıyla veya kılıcıyla indirdiği bir tek darbeye dayanamayıp atlarından düşüyorlardı. Sir Gareth, öyle kahramanlıklar yaptı ki herkes, bu yeşil kalkanlı şövalyenin kim olduğunu merak etti. Sir Gareth'in

atından düşürdüğü ve el ense yere çektiği şövalyelerin sayısı otuzu aşmıştı. Fransızca kitapta söylenildiğine göre, Sir Gareth'in böyle kahramanlıklar yaptığını gören Sir Launcelot, bu şövalyenin kim olduğunu merak etti. Sir Lavaine, yirmi şövalyeyi atından düşürüp yere serdi. Eğer Sir Tristram de Liones veya Sir Lamorak de Galis yaşamış olsaydı, Sir Gareth'i tanıyamayan Sir Launcelot, bu şövalyenin onlardan biri olduğunu zannedecekti. Sir Launcelot, Sir Gareth ve Sir Lavaine, böylece hiç durmadan dövüştüler. Sir Bors, Sir Ector de Maris, Sir Lionel, Sir Lamorak de Galis, Sir Bleoberis, Sir Galihud, Sir Galihodin, Sir Pelleas ve Kral Ban'ın ailesine mensup diğer şövalyeler, başkalarıyla savaştılar; Yüz Şövalyeli Kral ve Nothumberland Kral'ı ile mükemmelen başa çıktılar.

XXIV. BÖLÜM

Mızrak oyunu müsabakasının cereyan ettiği savaş meydanındaki çarpışmaya hayran kalan Kral Arthur'un, gelip Sir Launcelot'u nasıl bulduğu.

Böylece bu mızrak oyunu müsabakası uzun müddet, hava kararıncaya kadar devam etti. Yuvarlak Masa'nın şövalyeleri, daima Kral Arthur'un etrafında toplanıyorlardı. Kral Arthur, o gün vaziyete hakim olamadıkları için son derece hiddetliydi. Bunun üzerine Sir Gawaine, Kral'a, "Sir Bors de Ganis ile Sir Launcelot'un ailesine mensup diğer şövalyelerin bugün nerede olduklarını merak ediyorum," dedi; "bütün gün yanınıza gelmemelerine şaşıyorum. Bunun bir sebebi olsa gerek." Sir Kay, "Başımın üzerine yemin ederim ki, Sir Bors bütün gün şurada, savaş meydanının sağ tarafında kaldı," dedi; "orada Sir Bors ile akrabaları, bizden daha şerefli bir tarzda dövüştüler." Sir Gawaine, "Olabilir," dedi; "fakat ben bu işin içinde bir hile olmasından korkuyorum. Hayatım hakkı için yemin ederim ki, sırmalı elbise kolunu taşıyan şövalye Sir Launcelot'un ta kendisidir. Bunu, ata binişinden ve indirdiği büyük darbelerden iyice anladım. Zırhı aynı renkte olan diğer şövalye, genç ve değerli Sir Lavaine'dir. Yeşil kalkanlı şövalye ise, kıyafet değiştiren kardeşim Sir Gareth'tir. Kardeşimi Sir Launcelot şövalye yaptığı için, hiçbir kuvvet onu Sir Launcelot'a karşı savaşmaya mecbur

edemez." Kral Arthur, "Başımın üzerine yemin ederim ki, söylediklerinize inanıyorum, yeğenim," dedi; "bana iyi bir tavsiyede bulunun." Sir Gawaine, "Şövalyelerin savaş meydanını terk etmeleri için boruları çaldırtın," dedi; "çünkü eğer o şövalye Sir Launcelot du Lake ise, yanındaki kardeşim Sir Gareth ise ve onlara yardım eden değerli genç şövalye Sir Lavaine ise, emin olun ki onlarla uğraşmak hiçbir işe yaramaz. Yahut da on ikimiz birden bir tek şövalyenin üstüne hücum etmeli; bu da şerefsizlik olur, ayıp bir şey olur!" Kral, "Evet, doğru," dedi; "eğer doğrusunu söylemek gerekirse, bizlerin, yani büyük bir şövalye kalabalığının, onların üstüne hâlâ hücum etmeleri ayıp olacak. Onların üç iyi şövalye olduğundan hiç şüphe etmeyiniz; bilhassa sırmalı kolu taşıyanın." Bunun üzerine, şövalyelerin savaş meydanından çekilmeleri için borular çalındı. Kral Arthur, dört Kral ile kudretli Dük'e derhal haber göndererek, sırmalı elbise kolunu taşıyan şövalyeyi alıkoymalarını, onunla bizzat konuşmak istediğini bildirdi. Derken, Kral Arthur hemen atından indi, zırhını çıkardı ve küçük bir beygire binerek Sir Launcelot'un peşinden gitti; zaten gözünü ondan hiç ayırmamıştı. Sir Launcelot'u, dört Kral ile Dük'ün yanında buldu ve hepsini akşam yemeğine davet etti. Davet edilenler, memnuniyetle geleceklerini söylediler. Üç şövalye zırhlarını çıkarınca, Kral Arthur; Sir Launcelot'u, Sir Gareth'i ve Sir Lavaine'i tanıdı. Kral Arthur, "Ah Sir Launcelot, bugün beni de şövalyelerimi de terlettiniz," dedi. Hep beraber Arthur'un oturduğu yere gittiler. Orada muazzam bir ziyafet ve büyük eğlenceler hazırlanmıştı. Mükâfat Sir Launcelot'a verildi. Tellaller, Sir Launcelot'un elli şövalyeyi, Sir Gareth'in otuz beş şövalyeyi ve Sir Lavaine'in yirmi dört şövalyeyi yere serdiğini ilan ettiler. Bundan sonra Sir Launcelot, Kral ile Kraliçe'ye, av meraklısı Lady tarafından Windsor ormanında büyük bir ok ile bacağının üst kısmından nasıl yaralandığını, yaranın altı parmak uzunluğunda ve altı parmak eninde olduğunu anlattı. Kral Arthur, kendi tarafını terk ederek, Sir Launcelot ile birleşen Sir Gareth'i ayıpladı. Sir Gareth, "Lordum, beni şövalye yapan Sir Launcelot'tur," dedi; "onun ne kadar müşkül vaziyette olduğunu görünce, imdadına koşmayı bir vazife bildim. Birçok asil şövalyeler onun aleyhine olduğu halde, Sir Launcelot'un ne kadar büyük işler başardığını görmüştüm. Onun Sir Launcelot du Lake olduğunu anladığım zaman, tek başına olan bir adama karşı bu kadar çok

şövalyenin hücum ettiğini görmek beni utandırdı." Kral Arthur, Sir Gareth'e, "Hakikaten doğru söylüyorsunuz ve şerefli bir tarzda hareket ettiniz," dedi; "emin olun ki, sizi bu sayede hayatımın sonuna kadar daha çok seveceğim ve size daha çok itimat edeceğim. Şerefli bir şövalye, şerefli diğer bir şövalyenin büyük bir tehlikeye maruz kaldığını görünce, ona yardım etmek mecburiyetindedir; çünkü şerefli bir insan, şerefli diğer bir insanın müşkül vaziyete düştüğünü görmekten hoşlanmaz. Şerefsiz olan adam, korkakça hareket eden adam, birisini tehlikede görünce, zerre kadar merhamet ve iyilik göstermez; zira alçaklar daima katı yüreklidirler; halbuki iyi bir adam, kendisine nasıl hareket edilmesini isterse, başkalarına karşı da daima öyle hareket eder." Bundan sonra Krallara ve Düklere büyük ziyafetler verildi; eğlenceler, oyunlar tertip edildi; her şey en muhteşem şekilde yapıldı. Nazik, dürüst ve arkadaşlığına sadık olanlar o devirde çok sevildiler.

XXV. BÖLÜM

Hakiki aşkın, yaza nasıl benzetildiği.

Candlemas Yortusu'ndan, Paskalya'nın sonuna kadar vakit böyle geçti ve nihayet bütün coşkun kalplerin çiçeklendiği ve meyve verdiği mayıs ayı geldi. Zira mayısta bütün bitkilerin ve ağaçların çiçeklenip meyve verdikleri gibi, bu ay zarfında herhangi bir tarzda aşk duyabilen her coşkun kalp de coşkun hareketlerle meydana çıkar ve çiçek açar. O şehvetli mayıs ayı, bütün âşıklara cesaret verir; ve âşık bir insan kendini, muhtelif sebeplerle bütün diğer aylardan fazla mayıs ayında göstermeye gayret eder. Mayıs ayında, bütün nebatlar ve ağaçlar bir erkekle bir kadının hislerini tazelendirir; âşıklar eski tatlı günleri, eski fedakârlıklarını ve nankörlük yüzünden unutulan güzel birçok hareketleri hatırlarlar. Kışın esen keskin rüzgârlar, yeşil yaz mevsimini nasıl bozup mahvederse, erkeklerle kadınlar arasındaki ciddi olmayan aşkları da öylece bozar, yok eder. Birçok insanın aşklarında kararlılık yoktur. Kışın esen hafif bir rüzgâr dahi, onların değersiz aşkını bozuverir ve onları birbirinden ayırır. Bu, ne akıl, ne de kararlılıktır, sadece tabiatın zaafıdır ve bu vaziyete düşen her insan büyük bir şerefsizlik yapmış olur. Onun için mayıs ayında birçok bahçelerde çiçek aç-

tığı gibi; her şerefli insanın kalbi de, evvela Tanrı'ya, sonra da sadakat yemini ettiği insanlara bir çiçek gibi açılsın! Şerefli bir erkek ile şerefli bir kadın, birbirlerini herkesten fazla severler. Silahlarını mertçe kullananlara karşı gelinemez; fakat savaşta elde edilen şerefleri Tanrı'ya bağışlamak ve sevgili uğruna kavgaya atılmak lazımdır. İşte ben, bu aşkın, faziletli bir aşk olduğunu söyleyebilirim. Fakat yaşadığımız devirde insanlar yedi gün yedi gece sevdikten sonra, bütün arzularının tatmin edilmesini istiyorlar ve bu yüzden aşkları devam etmiyor; zira çabucak anlaşanların sabrın ne olduğunu bilmeyen bu ateşi, çabucak sönüveriyor. Eski aşklar, bu devamsız aşklar gibi değildi. Eskiden, kötü bir şehvet hissine kapılmadan, bir erkekle bir kadın birbirlerini yedi sene sevebilirlerdi. O devirlerde aşk, dürüstlük ve sadakat demekti. İşte Kral Arthur'un devrinde bu aşkı görüyoruz. Onun için bugünün aşkını yaz ve kış mevsimlerine benzetiyorum; çünkü bugünün aşkı, yazın sıcak, kışın da soğuk olan havalar gibi. Âşık olanlar! Kraliçe Guenever'in hatırladığı mayıs ayını siz de hatırlayınız. Kraliçe Guenever'in lafı geçmişken, onun, hayatının sonuna kadar sadık bir âşık olduğunu ve bu sayede hayatının iyi bir tarzda sona erdiğini söylemek isterim.

On Sekizinci Kitap biter ve burada
On Dokuzuncu Kitap başlar.

ON DOKUZUNCU KİTAP

I. BÖLÜM

Kraliçe Guenever'in, Yuvarlak Masa'nın yeşil elbiseler giyen bazı şövalyeleriyle mayıs ayını kutlamak için gezintiye nasıl çıktığı.

Böylece, mayıs ayında, Kraliçe Guenever, Yuvarlak Masa'nın bazı şövalyelerini yanına çağırarak, ertesi gün erkenden Westminster civarındaki ormanlarda ve çayırlarda gezintiye çıkacağını bildirdi. "Size haber veriyorum, hepiniz güzel atlara binin, ya ipekten yahut da pamuktan yapılmış yeşil elbiseler giyin," dedi; "ben on Lady getireceğim; her şövalye, bir Lady'yi atının arkasına bindirecek ve yanında bir şövalye çömezi ile iki hizmetkâr bulunduracak. Hepinizin güzel atlara binmesini istiyorum." Bunun üzerine şövalyeler en iyi şekilde hazırlandılar. Kraliçe Guenever ile gidecek olan şövalyeler şunlardı: Kethüda Sir Kay, Sir Agravaine, Sir Brandiles, Sir Sagramor le Desirous, Sir Dodinas le Savage, Sir Ozanna le Cure Hardy, Sir Ladinas of the Forest Savage, Sir Persant of Inde, Kızıl Ovaların Şövalyesi denilen Sir Ironside ve âşık Sir Pelleas. Bu şövalyeler ertesi sabah Kraliçe ile beraber atlarına binip, mayıs ayını kutlamak için ormanlarda ve çayırlarda gezindiler; büyük bir sevinç ve neşe içinde, gönüllerinin dilediği yere gittiler. Kraliçe, en geç saat onda Kral Arthur'un yanına dönmek istiyordu; niyeti bu idi. O sırada, Meliagrance isimli bir şövalye yaşamakta idi. Kral Bagdemagus'un oğlu olan bu şövalye Kral Arthur, Westminster'in yedi mil uzağında bir şato hediye etmişti. İsmi Sir Meliagrance olan bu şövalye, Kraliçe'ye uzun senelerden beri son derece âşıktı. Fransızca kitapta anlatıldığına göre, Kraliçe'yi kaçırmak için fırsat kolluyordu; fakat Sir Launcelot'tan çekindiğinden böyle bir şeye hiçbir zaman teşebbüs etmemişti. Sir Launcelot, Kraliçe'nin yanında, yahut yakın bir yerde olunca, Meliagrance, Kraliçe ile katiyen uğ-

raşmazdı. O sırada Kraliçe'nin, silahlı bir sürü adamla gezinmesi âdetti; Kraliçe, yanında onlar bulunmadan hiçbir yere gitmezdi. Aralarında çok iyi şövalyeler bulunan bu adamların çoğu, şeref kazanmak isteyen delikanlılardı ve bunlara, Kraliçe'nin Şövalyeleri ismi verilmişti. Bunun sebebi, herhangi bir savaşta veya mızrak oyunu müsabakasında bu şövalyelerin kendi armalarını taşımayıp, dümdüz beyaz kalkanlar taşımalarıydı. Bu adamlardan biri, asil kahramanlıkları sayesinde büyük bir şöhret elde ettiği zaman Pentecost yortusunda, savaşta öldürülen veya kendiliğinden ölen bir şövalyenin yerini alırdı. Her sene, birisi muhakkak öldüğü için, Kraliçe'nin Şövalyeleri arasında en şerefli olan adam, onun yerine seçilirdi. Böylece, Sir Launcelot da, diğerleri de, yiğitlikleriyle ün salmış birinci derecede adamlardı. Sir Meliagrance ismindeki bu şövalye, Kraliçe'nin vaziyetini yakından incelemişti; Sir Launcelot'un orada olmadığını, yanında gezintiye çıkmak üzere yeşiller giymiş on asil şövalyeden başka hiç kimse bulunmadığını görmüştü. Sir Meliagrance, bunun, Kraliçe'yi kaçırmaya çok uygun bir fırsat olduğunu düşünerek, Kraliçe ile şövalyelerini mahvetmek için silah taşıyan yirmi kişi ile yüz oklu ve yaylı asker temin etti.

II. BÖLÜM

Sir Meliagrance'ın, Kraliçe'yi ve savaşırken fena halde yaralanan bütün şövalyeleri nasıl esir aldığı.

Gezintiye çıkmış olan Kraliçe ile bütün şövalyeleri en hoş ve en güzel bir tarzda, üstlerini başlarını otlarla, yosunlarla ve çiçeklerle süslemişlerdi. Tam o sırada Sir Meliagrance, sağlam zırhlar giymiş yüz altmış adamla savaşarak şövalyelerin yolunu kesmeye hazır bir halde, bir ormandan çıkıp Kraliçe ile şövalyelerin durmalarını emretti ve isteseler de istemeseler de durdurulacaklarını söyledi. Kraliçe Guenever, "Hain şövalye, maksadın ne?" dedi. "Namusumu mu mahvedeceksin? Bir Kral oğlu ve Yuvarlak Masa'nın şövalyesi olduğun halde, seni şövalye yapan asil Kral'ın şerefini lekelemek üzeresin. Eğer fena bir hareket yaparsan, bütün şövalyelik şerefini, kendi şerefini ve benim şerefimi lekelemiş olursun. Şunu da bil ki, namusuma tecavüz etmene meydan vermektense, boğazımı keserim daha iyi." Sir Meliagrance, "Bu

sözlerinize ehemmiyet vermiyorum," dedi; "sizi uzun senelerden beri sevdiğime emin olabilirsiniz, efendim. Sizi elde edebilmem için şimdiye kadar elime böyle bir fırsat geçmemişti; onun için sizi şimdi olduğunuz gibi alacağım." Bunun üzerine on asil şövalye, hep bir ağızdan konuşarak, "Sir Meliagrance, hem kendi şerefinizi lekelemek, hem de bizim şahsımıza tecavüz etmek tehlikesine maruzsunuz," dediler; "silahsız olduğumuz için bizi çok müşkül bir vaziyete düşürdünüz; herhalde bize pusu kurdunuz. Fakat Kraliçe'nin şerefiyle beraber, bizim şerefimizin de lekelenmesine meydan vermektense, hayatlarımızı feda etmeye hazırız; bunu yapmadığımız takdirde namusumuzu ebediyen kaybetmiş oluruz." O zaman Sir Meliagrance, "Elinizden geldiği kadar savaşıp Kraliçe'yi koruyun," dedi. Yuvarlak Masa'nın on şövalyesi kılıçlarını çektiler; düşmanları onlara mızrakla hücum etti; on şövalye, bu hücuma yiğitlikle göğüs gererek, düşmanlarının mızraklarını ellerinden düşürdüler ve böylece şövalyelerin hiçbiri mızrakla yaralanmadı. Bundan sonra kılıçla çarpışmaya başladılar. Korkunç yaralar alan Sir Kay, Sir Sagramor, Sir Agravaine, Sir Dodinas, Sir Ladinas ve Sir Ozanna derhal yere serildiler. Sir Brandiles, Sir Persant, Sir Ironside ve Sir Pelleas uzun müddet savaşarak fena halde yaralandılar. Bu on şövalye, yere düşmeden evvel, düşmanlarının en cesur ve en kuvvetlilerinden kırkını öldürdü. Kraliçe, şövalyelerinin bu kadar ağır surette yaralandıklarını ve eninde sonunda muhakkak öldürüleceklerini görünce, acı ve ıstırap içinde, "Sir Meliagrance, benim asil şövalyelerimi öldürme!" diye bağırdı. "Onların canına kıymaman şartıyla, daha fazla yaralanmalarına meydan vermemen şartıyla seninle beraber gelirim; fakat beni nereye götürürsen, onların da benimle gelmeleri lazım. Eğer bu asil şövalyelerim yanımda kalmazsa, seninle beraber gelmektense kendimi öldürmeyi tercih ederim." Meliagrance, "Hatırınız kalmasın diye onlar da sizinle beraber şatoma götürülecek, efendim," dedi; "fakat itaat edip benimle gelmeniz şarttır." Bunun üzerine Kraliçe, dört şövalyeye savaştan vazgeçmelerini, onlardan ayrılmayacağını söyledi. Sir Pelleas, "Efendim, siz ne yaparsanız, biz de aynı şeyi yapmaya razıyız," dedi; "bana gelince, benim için yaşamakda bir, ölmek de..." Fransızca kitapta anlatıldığına göre, Sir Pelleas, bu savaş esnasında öyle darbeler indirmişti ki, hiç kimsenin zırhı onu, Sir Pelleas'ın bu darbelerinden koruyamamıştı.

III. BÖLÜM

Kraliçe'nin kaçırıldığını Sir Launcelot'un nasıl duyduğu ve Sir Meliagrance'ın Sir Launcelot'a nasıl pusu kurduğu.

Kraliçe'nin emri üzerine savaş durdu ve yaralı şövalyeler atlarına bindirildi; bazıları atlarının sırtında oturabiliyordu; bazıları da atlarının sırtına yüzükoyun öyle bir tarzda yatırılmıştı ki, onlara bakanın merhametten içi sızlıyordu. Meliagrance, Kraliçe'nin bütün şövalyelerine, Kraliçe'nin yanından ayrılmamalarını emretti; çünkü Sir Launcelot du Lake'in bu vaziyetten haberdar olmasından son derece korkuyordu. Bunun farkına varan Kraliçe, kendisine hizmet eden küçük çocuklardan birini gizlice yanına çağırdı ve çizgili bir ata binmiş olan bu çocuğa, "Fırsat bulur bulmaz buradan kaç ve bu yüzüğü Sir Launcelot du Lake'e götür," dedi; "eğer beni seviyorsa, benimle mesut olmak istiyorsa, gelip beni görmesi ve kurtarması için ona yalvar. Karşına ister su çıksın, ister kara çıksın, hiç aldırma, atını hep ileri sür." Bu çocuk fırsat bulur bulmaz, atını derhal mahmuzladı ve son hızla kaçmaya başladı. Sir Meliagrance, çocuğun kaçtığını görünce, bunun, Sir Launcelot'a haber vermek için, Kraliçe'nin emri üzerine yapıldığını anladı. En iyi atlara binmiş olanlar, çocuğu kovaladılar ve arkasından ok attılar; fakat çocuk ortadan çabucak kayboldu. O zaman Sir Meliagrance, Kraliçe'ye, "Bana hıyanet etmek üzeresiniz, efendim; fakat Sir Launcelot'un yanınıza kolay kolay gelmemesi için tertibat alacağım," dedi. Bundan sonra Sir Meliagrance, Kraliçe ve orada bulunan bütün adamlarla beraber, en kısa zamanda şatosuna gitti. Memleketinde yaşayan yaylı ve oklu en iyi otuz askeri yolda pusuya yatırdı. Bunlara, Sir Launcelot'u beklemelerini; beyaz bir ata binmiş herhangi bir şövalye görürlerse, atını öldürmelerini emretti; "fakat onunla yüzyüze gelerek katiyen savaşmayınız; çünkü onu mağlup etmeniz hemen hemen imkânsızdır," dedi. Sir Meliagrance'ın emirleri yerine getirildi. Şatoya vardıkları zaman, Kraliçe, on şövalyesinin ve maiyetindeki Lady'lerin yanından bir an bile ayrılmıyordu; onları daima yanında alıkoyuyordu. Fransızca kitapta söylenildiğine göre, Sir Launcelot'un vaziyetten haberdar olduğunu tahmin eden ve bu şövalyeden korkan Sir Meliagran-

ce hiçbir şey yapmaya cüret edemedi. Sir Meliagrance'ın yanından ayrılan çocuk, kısa zamanda Westminster'e vardı ve derhal Sir Launcelot'u buldu. Çocuk, haberi verdiği ve Kraliçe'nin yüzüğünü Sir Launcelot'a teslim ettiği zaman, Sir Launcelot, "Eyvah! Eğer bu asil Lady'nin namusunu koruyamazsam, şerefim ebediyen lekelenecek," dedi ve derhal zırhını getirmelerini emretti. Çocuk, Sir Launcelot'a, on şövalyenin harikulade bir tarzda nasıl savaştığını; Sir Pelleas, Sir Ironside, Sir Brandiles ve Sir Persant of Inde'in şiddetle nasıl dövüştüklerini; bilhassa Sir Pelleas'ın karşısında hiç kimsenin dayanamadığını; bütün şövalyelerin, yere yıkılıncaya kadar nasıl çarpıştıklarını ve onların hayatını kurtarmak için Kraliçe'nin Sir Meliagrance ile gitmeye nasıl razı olduğunu anlatıyordu. Sir Launcelot, "Ah! O asil Lady'nin mahvolması mümkün mü?" dedi. "İyice silahlanmış bir tarzda orada bulunmayı, bütün Fransa'nın hükümdarı olmaya tercih ederdim!" Sir Launcelot, silahlanıp atına bindikten sonra, Kraliçe'ye hizmet eden bu çocuğa bir ricada bulundu; hangi sebepten dolayı birdenbire yola çıktığını Sir Lavaine'e izah etmesini istedi; "Sir Lavaine'e söyleyin, eğer beni seviyorsa derhal peşimden gelsin," dedi; "Sir Meliagrance'in şimdi bulunduğu, her zaman oturduğu şatoya varıncaya kadar atını hiç durmadan sürsün. Orada benden haber alacak. Eğer yaşarsam, Kraliçe'yi de, Sir Meliagrance'ın hainçe esir aldığı o on şövalyeyi de kurtaracağım. Sir Meliagrance ve onun tarafını tutanların hepsi, bu hainliklerinin cezasını çekecekler."

IV. BÖLÜM

Sir Launcelot'un atının nasıl öldürüldüğü ve Kraliçe'yi kurtarmak için Sir Launcelot'un bir yük arabasına nasıl bindiği.

Bundan sonra Sir Launcelot, atını mümkün olduğu kadar hızlı sürdü. Fransızca kitapta söylendiğine göre, Westminster köprüsünde suya girdi ve atı, Thames nehrini Lambeth'e kadar yüzerek geçti. Sir Launcelot, kısa bir zaman içinde, on şövalyenin Sir Meliagrance ile savaştığı yere geldi; oradaki izleri takip ederek bir ormana vardı. Bu ormanda dar bir yola geldiği zaman, yaylı ve oklu otuz asker, Sir Launcelot'a

geri dönmesini, bu izleri artık takip etmemesini söylediler. Sir Launcelot, "Size kim emir verdi ki, benim gibi bir Yuvarlak Masa şövalyesini yolundan alıyokmaya çalışıyorsunuz?" dedi. Askerler, "Ya bu yoldan çekilirsin yahut da yayan yürürsün; emin ol ki atını öldüreceğiz," dediler. Sir Launcelot, "Atımı öldürmek büyük bir marifet değil," dedi; "fakat atım öldürüldükten sonra yanınızda beş yüz kişi olsa bile, size gene zerre kadar ehemmiyet vermem." Bunun üzerine bu adamlar Sir Launcelot'un atını öldürdüler, şövalyeye de birçok oklar attılar. Sir Launcelot, atını bırakıp yürümeye başladı. Fakat bu adamlarla arasında o kadar çok hendekler ve çalıdan yapılmış çitler vardı ki, Sir Launcelot, onların hiçbirisiyle savaşamadı. Sir Launcelot, "Ah! Bir şövalyenin diğer bir şövalyeye hıyanet etmesi ne kadar ayıp bir şey!" dedi. "Fakat eski bir söz vardır: İyi bir adam, ancak bir korkağın eline düştüğü zaman tehlikededir, derler." Sir Launcelot bir müddet daha ilerledi; zırhı, kalkanı, mızrağı ve taşıdığı diğer eşyalar kendisini fena halde rahatsız eden bir yük teşkil ediyordu. Sir Launcelot'un son derece canı sıkıldığından emin olabilirsiniz; fakat Sir Meliagrance'ın bir hainlik yapmasından korktuğu için, eşyalarının hiçbirini bırakmak da istemiyordu. O sırada, oraya odun taşımak için gelmiş olan bir yük arabası göründü. Sir Launcelot, "Söyle arabacı, eğer arabana atlamama müsaade edersen ve beni buradan iki mil uzakta bulunan bir şatoya götürürsen, sana ne vereyim?" dedi. Arabacı, "Sen benim arabama binemezsin," dedi; "çünkü ben, Efendim Sir Meliagrance için odun almaya geldim." Sir Launcelot, "Efendinle görüşmek istiyorum," dedi. Arabacı, "Benimle gelemezsin," dedi. O zaman Sir Launcelot, arabacının üstüne atıldı ve ona öyle bir vurdu ki, adam derhal ölüp yere yığıldı. Kendi başına da aynı şeyin gelmesinden korkan, ölen arabacının yanındaki öbür arabacı, "Güzel Efendim, benim canıma kıymayın; sizi istediğiniz yere götürürüm," diye bağırdı. Sir Launcelot, "Öyleyse sana emrediyorum, beni bu araba ile Sir Meliagrance'ın kapısına kadar götür," dedi. Arabacı, "Arabaya atlayın, hemen orada olacaksınız," dedi. Arabacı atlarını dörtnala sürdü. Sir Launcelot'un atı arabanın peşinden gidiyordu; bu atın yakışıklı kırktan fazla geniş ve biçimsiz ok saplı idi. Bir buçuk saatten beri maiyetindeki Lady'ler ile bir pencerenin önünde oturan Kraliçe Guenever, bir yük arabasının içinde ayakta duran bir şövalye gördü. Lady'lerden biri, "Bakınız, efendim, şu yük ara-

basının içinde silahlı ve biçimli bir şövalye var; onu herhalde asmaya götürüyorlar," dedi. Kraliçe, "Nerede?" dedi; fakat kalkanından, bu şövalyenin Sir Launcelot du Lake olduğunu anladı. Sir Launcelot'un atı, yük arabasını hiç durmadan takip ediyordu; at, karnından sarkan bağırsaklarını kendi nallarıyla ezerek ilerliyordu. Kraliçe, "Ah, sadık bir dost olanların duyduğu saadeti şimdi iyice anladım," dedi; "ah şövalyelerin en asili! Kim bilir ne müşkül vaziyete düştün ki, bu yük arabasına binmeye razı oldun!" Kraliçe bundan sonra, yük arabasına binen bu şövalyenin asılmaya götürüldüğünü söylediği için Lady'yi azarladı. "Bu fena bir sözdü, yersiz bir tahmindi," dedi; "dünyanın en asil şövalyesinin bu kadar şerefsiz bir ölüme gidebileceği nasıl tahmin edilir? Hazreti İsa, onu herhangi kötü bir ölümden korusun!" O sırada şatonun kapılarına gelen Sir Launcelot, yük arabasından inip, bütün şatoyu çınlatan bir sesle, "Yuvarlak Masa'nın şövalyesi, alçak ve hain Sir Meliagrance, neredesin?" diye bağırdı. "Bütün dostlarını da alıp şimdi buraya gel, hain şövalye! İşte, buraya seninle savaşmak için geldim. Sir Launcelot du Lake burada!" Sir Launcelot bunu söyledikten sonra, kapıcıyı iterek kapıyı ardına kadar açtı ve kapıcının kulağının altına zırhlı eliyle öyle bir vuruş vurdu ki adamın boynu koptu.

V. BÖLÜM

Sir Meliagrance'ın Kraliçe'den nasıl af dilediği; Kraliçe'nin Sir Launcelot'u nasıl yatıştırdığı ve diğer meseleler.

Sir Meliagrance, Sir Launcelot'un geldiğini duyar duymaz, Kraliçe Guenever'e koşup diz çökerek, "Bana acıyın efendim, artık tamamen sizin merhametinize sığındım," dedi. Kraliçe, "Bu haliniz ne böyle?" dedi; "Lordum Arthur'un bu yaptığınız işten haberdar olmamasına rağmen, benim intikamımı iyi bir şövalyenin alacağını tahmin ediyordum." Sir Meliagrance, "Yaptığım bütün kötülükleri, arzu ettiğiniz şekilde tamir edeceğim, efendim; tamamen sizin merhametinize sığınıyorum," dedi. Kraliçe, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi. Meliagrance, "İstediğim yegâne şey, bütün vaziyeti idare etmeniz ve Lordum Sir Launcelot'u yatıştırmanızdır," dedi; "bu fakir şato, yarın sabaha kadar size ve ona elinden gelen misafirperverliği gösterecek. Yarın sabah he-

piniz Westminster'e dönersiniz. Canımı ve bütün malımı mülkümü size teslim edeceğim." Kraliçe, "Doğru söylüyorsunuz," dedi; "barış, devamlı bir savaştan daha iyidir ve bu hususta ne kadar az dedikodu olursa, şerefim için o kadar hayırlı olur." Bundan sonra Kraliçe ile maiyetindeki Lady'ler, şatonun iç avlusunda, ölçüsüz bir hiddetle savaşmayı bekleyen Sir Launcelot'un yanına gittiler. Sir Launcelot, hiç durmadan, "Hain şövalye, haydi gel!" diyordu. Kraliçe, Sir Launcelot'a yaklaşarak, "Sir Launcelot, niçin bu kadar heyecanlısınız?" dedi. Sir Launcelot, "Ah, efendim, ne diye bana böyle bir sual soruyorsunuz?" dedi. "Bence, sizin benden çok daha hiddetli olmanız gerekirdi; çünkü felakete ve şerefsizliğe kurban giden sizsiniz. Emin olunuz ki, efendim, bana yapılan fenalık atımın öldürülmesinden ibaret; fakat beni asıl üzen, yapılan bu hakaret!" Kraliçe, "Söylediklerıniz hakikaten doğru," dedi; "size bütün kalbimle teşekkür ediyorum; fakat benimle sakin sakin içeri gelmelisiniz; çünkü bu meselenin halledilmesi bana bırakıldı. Yapılan bu kötü hareket, en iyi şekilde tamir edilecek. O şövalye, başına böyle bir felaket açtığı için son derece pişman oldu." Sir Launcelot, "Onunla madem ki barıştınız, efendim; Sir Meliagrance'ın bana karşı şerefsizce ve alçakça hareket etmesine rağmen, bu vaziyete itiraz edemem," dedi; "ah, efendim, onunla bu kadar çabuk anlaşacağınızı bilseydim, yanınıza gelmek için bu kadar acele etmezdim." Kraliçe, "Niçin böyle söylüyorsunuz?" dedi. "Yaptığınız iyiliğe pişman mısınız? Emin olunuz ki, onunla barışmamın sebebi, katiyen ona iltifat etmek istediğimden veya ona muhabbet duyduğumdan değil; sadece bütün kötü dedikoduların önüne geçmek için." Sir Launcelot, "Kötü iftiralara ve dedikodulara hiçbir zaman razı olmadığımı, bunlardan hiçbir zaman hoşlanmadığımı pekâlâ biliyorsunuz, efendim," dedi; "Lordum Kral Arthur ve siz dışında; yeryüzünde yaşayan hiçbir Kral, hiçbir Kraliçe ve hiçbir şövalye, buradan ayrılmadan önce Sir Meliagrance'ın kalbini buz gibi soğutmama mani olamazdı." Kraliçe, "Bunu pekâlâ biliyorum," dedi; "fakat bundan fazla ne yapmak istiyorsunuz ki? Her şey istediğiniz gibi olacak." Sir Launcelot, "Eğer siz memnunsanız benim için mesele yok," dedi. Bunun üzerine Kraliçe, zırhının eldivenini çıkarmış olan Sir Launcelot'u elinden tutup, odasına götürdü. Sonra Sir Launcelot'a zırhını çıkarmasını emretti. Sir Launcelot, ağır yaralı on şövalyenin nerede olduklarını sordu. Kraliçe Guenever,

onları Sir Launcelot'un yanına getirdi. Şövalyeler, Sir Launcelot'un gelişine son derece sevindiler; Sir Launcelot ise onların yaralanmasına çok üzüldü ve bu yaralarından büyük bir ıstırap ile bahsetti. Sir Launcelot, şövalyelere, Meliagrance'ın haince ve alçakça hareket ederek, atını öldürmek üzere oklu ve yaylı askerlere pusu kurdutttuğunu ve bu yüzden bir yük arabasına binmeye mecbur olduğunu anlattı. Böylece Sir Launcelot ile bu şövalyeler, birbirlerine dert yandılar. İntikam almayı son derece istiyorlardı; fakat Kraliçe'nin ısrarıyla yatıştılar. Fransızca kitapta söylenildiğine göre, Sir Launcelot'a bundan sonra, uzun zaman "Arabalı Şövalye" ismi verildi ve Sir Launcelot birçok kahramanlıklar yaptı, başından birçok büyük maceralar geçti. Fakat şimdi Arabalı Şövalyeyi bırakıp, hikâyemize devam edelim.

Sir Launcelot'un Kraliçe ile arası fevkalade iyi idi ve Sir Launcelot, Kraliçe'ye bir vaatte bulundu. Sir Launcelot, Kraliçe ile o gece herkes uyuduktan sonra bir bahçeye açılan demir parmaklıklı bir pencerenin önünde buluşacaktı. O sırada gelen Sir Lavaine, atını şatonun parmaklığına doğru sürerek, "Lordum Sir Launcelot du Lake nerede?" diye haykırdı. Bunun ü zerine Sir Launcelot'u çağırdılar ve Sir Lavaine onu görünce, "Lordum, ne kadar müşkül bir vaziyete düştüğünüzü biliyorum; çünkü okla öldürülen atınızı gördüm," dedi. Sir Launcelot, "Rica ederim, Sir Lavaine, bunu unutup artık başka mevzulardan bahsedin," dedi; "elimize fırsat geçerse, bu meseleyi başka bir zaman halledeceğiz."

VI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, o gece Kraliçe'nin yanına nasıl gittiği ve Sir Meliagrance'ın Kraliçe'yi hıyanetle nasıl itham ettiği.

Bundan sonra, yaralanan şövalyeler tedavi edildi; yaralarına yumuşak merhemler sürüldü. Vakit, akşam yemeğine kadar böyle geçti. Kraliçe'ye ve bütün şövalyelere büyük ikramlarda bulunuldu. Zamanı gelince herkes odasına çekildi. Kraliçe, yaralı şövalyelerin yanından uzaklaşmalarına katiyen müsaade etmedi. Onlara bizzat bakabilmek için, kendi dairesine bitişik odalara serilen yataklarda ve yastıklarda yatmalarını istedi. Launcelot, kendisine verilen odaya gidince, Sir La-

vaine'i yanına çağırarak, sevgilisi Dame Guenever ile konuşmaya gideceğini söyledi. Sir Lavaine, "Eğer müsaade ederseniz ben de sizinle geleyim, efendim; çünkü Meliagrance'in bir hainlik yapmasından son derece korkuyorum," dedi. Sir Launcelot, "Hayır, teşekkür ederim, ama yanımda hiç kimsenin bulunmamasını istiyorum," diyerek kılıcını eline aldı ve evvelce gördüğü bir merdivenin bulunduğu yere gizlice gitti. Merdiveni kolunun altına alıp bahçeye götürdü ve pencereye dayadı. Kraliçe, derhal bu parmaklıklı pencerenin önüne gelip Sir Launcelot ile konuştu. Birçok şeylerden bahsettiler. Sir Launcelot, Kraliçe'nin odasına girmek arzusunda olduğunu söyledi. Kraliçe, "Emin olunuz ki, odama gelmenizi ben de çok arzu ederdim," dedi. Sir Launcelot, "Yanınızda olmamı bütün kalbinizle ister miydiniz, efendim?" dedi. Kraliçe, "Doğrusu, evet," dedi. Sir Launcelot, "Size olan aşkın uğruna şimdi kuvvetimi ispat edeceğim," diyerek, demir parmaklığı yakalayıp öyle bir kuvvetle çekti ki, onu taş duvardan koparıverdi. Demir parmaklığın bir kısmı, Sir Launcelot'un elini kemiğine kadar kesti. Sir Launcelot, Kraliçe'nin odasına atladı. Kraliçe, "Gürültü yapmayın, yaralı şövalyelerim buraya çok yakın bir yerde yatıyorlar," dedi. Kraliçe'den ayrılma zamanı gelince, Sir Launcelot onunla vedalaşıp, demir parmaklığı mümkün olduğu kadar dikkatle yerine koyarak pencereden indi ve kendi odasına gitti. Orada, Sir Lavaine'e nasıl yaralandığını anlattı. Sir Lavaine, Sir Launcelot'un elini sardı, kanını dindirdi ve bu yaranın farkına varılmaması için Sir Launcelot'a bir eldiven giydirtti. Kraliçe, uzun zaman, saat dokuza kadar yatağından çıkmadı. Derken Sir Meliagrance, Kraliçe'nin odasına gelip, maiyetindeki Lady'leri orada giyinmiş ve hazırlanmış bir halde buldu. Sir Meliagrance, "Aman Yarabbi! Neniz var, efendim, niçin bu kadar çok uyuyorsunuz?" dedi ve o sırada Sir Launcelot'un yaralı elinden yatağa akan kanı gördü. Sir Meliagrance, bu kan lekelerini görünce, Kraliçe'nin Kral'ı aldattığını; bu kanın, yaralı şövalyelerden birinin kanı olduğunu zannetti. Sir Meliagrance, "Ah efendim! Sizin Lordum Arthur'a hıyanet eden bir namussuz olduğunuzu artık anladım," dedi; "bu yaralı şövalyeleri bitişik odaya yatırmanız meğer boşuna değilmiş! Sizi Lordum Kral Arthur'un huzurunda hıyanet suçuyla itham edeceğim. Sizin alçaklık ettiğinizi artık ispat ettim. Bu şövalyelerin hepsinin veya bazılarının hain olduğunu da ispat edeceğim;

çünkü yaralı bir şövalyenin buraya geldiği muhakkak." Kraliçe, "Yalan söylediğinize hepsi tanıklık edebilirler," dedi. Sir Meliagrance'ın sözlerini duyan on şövalye, hep bir ağızdan konuşarak Sir Meliagrance'a, "Yalan söylüyorsun," dediler; "bizi böyle bir harekette bulunmuş olmakla haksız yere itham ediyorsun. İçimizden herhangi birimiz seninle savaşarak, sana yalan söylediğini kabul ettirebilir. Yaralarımız iyileşince içimizden istediğini seç." Sir Meliagrance, "Bu mağrur sözlerinizle meseleyi halledemezsiniz," dedi; "buraya yaralı bir şövalyenin geldiğini hepiniz görüyorsunuz." On şövalye kan lekelerini gördükleri zaman utandılar. Sir Meliagrance, Kraliçe'yi böyle müşkül bir vaziyete düşürebildiği için çok sevindi; çünkü bu sayede kendi hainliğinin örtbas edilebileceğini umuyordu. O sırada bir gürültü duyan Sir Launcelot, odaya girdi ve orada bulunanların hepsini fena bir vaziyette buldu.

VII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kraliçe namına cevap vererek Sir Meliagrance ile nasıl savaştığı ve bir tuzağa nasıl düştüğü.

Sir Launcelot, "Bu haliniz nedir?" dedi. Bunun üzerine Sir Meliagrance, gördüklerini anlattı ve Sir Launcelot'a kan lekelerini gösterdi. Sir Launcelot, "Doğrusunu isterseniz, siz Kraliçe'ye karşı şövalyeliğe uygun bir tarzda hareket etmediniz; bu yüzden kendinize karşı da şerefsizce ve alçakça hareket etmiş oldunuz," dedi. Sir Meliagrance, "Ne demek istediğinizi anlayamıyorum," dedi; "fakat buraya yaralı şövalyelerden birinin geldiği muhakkak, onun için Kraliçe'nin, Lordum Arthur'a hıyanet ettiğini savaşarak ispat edeceğim." Sir Launcelot, "Hareketlerinize dikkat edin," dedi; "eğer bunu söylüyorsanız ve bunu ispat edeceğinizi ileri sürüyorsunuz, sizinle savaşacak biri bulunabilir." Sir Meliagrance, "Lordum Sir Launcelot, size dikkatli davranmanızı tavsiye ediyorum," dedi; "dünyanın en iyi şövalyesi olarak nam saldığınız malum; fakat haksız bir dava uğruna savaşmadan evvel düşünüp taşınmanız lazım; zira Tanrı, her savaşta insana bir darbe indirebilir." Sir Launcelot, "Evet, Tanrı'dan korkmalı," dedi; "bununla beraber sizin bir hain olduğunuzu açıkça söylüyorum. Dün gece bu on

yaralı şövalyenin hiçbiri Lady'm Kraliçe Guenever'in yanında değildi. Yalan söylediğinizi kendi ellerimle ispat edeceğim." Sir Meliagrance, "Durunuz," dedi; "Kraliçe'nin Lordum Kral Arthur'a hıyanet ettiğini, yaralı bir şövalyenin buraya geldiğini iddia ediyorum ve size eldivenimi atarak meydan okuyorum." Sir Launcelot, "Ben de eldiveninizi kabul ediyorum," dedi. Böylece on şövalyeyi şahit göstererek, savaşacaklarına dair mühürleriyle yemin ettiler. Sir Launcelot, "Birbirimizle ne zaman savaşacağız?" dedi. Sir Meliagrance, "Tam sekiz gün sonra, Westminster'in yanındaki çayırda," dedi. Sir Launcelot, "Kabul ediyorum," dedi. Sir Meliagrance, "madem ki savaşacağız, size rica ediyorum, asil şövalyeler gibi hareket ederek savaştan evvel birbirimize kötülük ve hainlik yapmayalım," dedi. Sir Launcelot, "Tanrı esirgesin!" dedi. "Benim hiçbir zaman böyle huylarım olmadığını katiyetle bilmelisiniz. Beni tanıyan bütün şövalyeler şahidimdir; ben hiçbir zaman ne haince bir harekette bulunmuşumdur, ne de haince hareketlerde bulunan adamların dostluğundan hoşlanmışımdır." Sir Meliagrance, "Öyleyse yemeğe gidelim," dedi; "yemekten sonra Kraliçe, hepinizle beraber Westminster'e döner." Sir Launcelot, "Peki," dedi. Sir Meliagrance, Sir Launcelot'a, "Bu şatodaki odaları gezmek ister misiniz?" dedi. Sir Launcelot, "Memnuniyetle," dedi. Bunun üzerine iki şövalye oda oda gezindiler. Sir Launcelot, hiçbir tehlikeden çekinmiyordu; zira şeref ve cesaret sahibi bir adam, herkesi kendisi gibi sandığı için, dünyada en az bu nevi tehlikelerden çekinir. Hainee hareketler yapmaya alışık olanlar ise, bir adamı büyük tehlikelere sık sık sokabilirler. Hiçbir tehlikeden korkmayan Sir Launcelot'un başı da işte böyle bir tehlikeye girdi. Sir Meliagrance ile yürürken, ayağının altında bulunan bir kapak açıldı ve Sir Launcelot, on arşın derinliğinde olan samanla dolu bir mahzene düştü. Sir Meliagrance, bundan sonra, Sir Launcelot'un nerede olduğunu sanki bilmiyormuş gibi yoluna devam etti. Sir Launcelot, böylece ortadan kaybolunca herkes, onun nerede olduğunu merak etti. Kraliçe Guenever ve şövalyelerin birçoğu, onun âdeti olduğu üzere, birdenbire yola çıktığını tahmin ettiler. Zira Sir Meliagrance, Sir Launcelot'un birdenbire yola çıktığı kanaatine varılması için, Sir Lavaine'in atını başka bir yere saklamıştı... Öğleye kadar vakit böylece geçti. Sir Lavaine, yaralı şövalyeler için sedyeler temin edinceye kadar durmadan uğraştı. Yaralı şövalyeler sedyelere ya-

tırıldı ve herkes Kraliçe ile beraber Westminster'e döndü. Şövalyeler, Kral'a, Meliagrance'ın Kraliçe'yi büyük bir ihanetle nasıl itham ettiğini; bu meydan okuyuşa Sir Launcelot'un nasıl cevap verdiğini anlattılar: "Tam sekiz gün sonra önünüzde savaşacaklar," dediler. Kral Arthur, "Sir Meliagrance, korkarım ki, başından büyük bir işe girdi," dedi; "fakat Sir Launcelot nerede?" Şövalyelerin hepsi, "Nerede olduğunu bilmiyoruz efendim," dediler; "âdeti olduğu üzere maceralar peşinde koştuğunu tahmin ediyoruz. Sir Lavaine'in atını almış." Kral, "Bırakın istediği yere gitsin," dedi; "eğer bir hıyanete uğramadı ise onu buluruz."

VIII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, bir Lady tarafından hapisten nasıl kurtarıldığı, beyaz bir ata binerek, sözünü tutmak için nasıl geldiği.

Sir Launcelot'u, o mahzende büyük bir ıstırap içinde yatarken bıraktık. Sir Launcelot'un yanına her gün bir Lady geliyor, yiyecek ve içecek getiriyor, onu kandırarak Sir Launcelot'un kendisini sevmesini istiyordu. Asil şövalye Sir Launcelot, bu Lady'ye daima olumsuz cevap veriyordu. Lady, "Sir Launcelot, hiç akıllı değilsiniz," dedi; "çünkü eğer ben size yardım etmezsem bu hapisten asla çıkamayacaksınız. Ve eğer savaş günü orada bulunamazsanız, sevgiliniz Kraliçe Guenever sizin yüzünüzden yakılacak." Sir Launcelot, "Tanrı esirgesin de benim yüzümden yakılmasın!" dedi. "Şayet o gün orada bulunmazsam, Kral, Kraliçe ve şeref sahibi her insan, benim ya ölmüş, ya hasta, yahut da hapiste olduğumu pekâlâ anlar. Eğer o gün orada bulamazsam, beni tanıyanların hepsi, başıma bir felaket geldiğini söyleyecekler ve eminim ki, benim akrabam olan, yahut da beni seven iyi bir şövalye, benim yerime savaşacak. Onun için beni korkutamayacağınıza emin olunuz. Bu memlekette sizden başka bir tek kadın kalmasa bile, gene aynı tarzda konuşurdum." Lady, "Öyleyse senin şerefin ebediyen lekeli kalacak, artık sen mahvolmuşsun," dedi. Sir Launcelot, "Bu dünyada beni şerefsizlikten Hazreti İsa korusun," dedi; "bedbahtlığa ise razıyım; Tanrı'nın gönderdiği her şeye boyun eğerim." Bu Lady, savaş günü, Sir Launcelot'un yanına yine gelerek, "Sir Launcelot, bana kalırsa, siz

fazla katı yüreklisiniz," dedi; "beni sadece bir tek defa öpsen, seni kurtarırım, sana zırhını ve Sir Meliagrance'ın ahırındaki en iyi atı veririm." Sir Launcelot, "Sizi şerefimi lekelemeden öpebilirim," dedi; "fakat emin olunuz ki, eğer sizi öpmeyi bir şerefsizlik addetseydim bunu yapmazdım." Bundan sonra Sir Launcelot, Lady'yi öptü. Lady, ona zırhını getirdi ve Sir Launcelot silahlanınca onu bir ahıra götürdü. Bu ahırda on iki tane, güzel savaş atı vardı. Lady, Sir Launcelot'a atların en güzelini seçmesini söyledi. Sir Launcelot, bunların arasından en çok beyaz bir savaş atını beğenerek, seyislere bu atı ellerinde mevcut olan en iyi savaş eyeriyle derhal eyerlemelerini emretti. Seyisler, Sir Launcelot'un emrini yerine getirdiler. Bundan sonra Sir Launcelot, mızrağını eline aldı, kılıcını kuşandı ve Lady'yi Tanrı'ya emanet ederek, "Lady, bana yaptığınız bu iyiliğe karşılık, eğer elimden gelirse, size hizmet edeceğim," dedi.

IX. BÖLÜM

Sir Meliagrance'ın savaş meydanında beklediği sırada Sir Launcelot'un nasıl geldiği ve savaşmaya nasıl hazırlandığı.

Şimdi Sir Launcelot'u bütün gücü ile atını dört nala sürerken bırakarak, yakılmak üzere ateşin yanına götürülen Kraliçe Guenever'den bahsedelim. Sir Meliagrance, Sir Launcelot'un bu savaşa gelmeyeceğine emin olduğu için, Kral Arthur'a sürekli bağırıyor; ya adaletin yerine getirilmesini, yahut da Sir Launcelot'un gelip savaşmasını talep ediyordu. Sir Launcelot'un orada bulunmaması yüzünden Kraliçe'nin yakılacağını düşünen Kral ve bütün saray halkı, büyük bir acı duyuyor ve utançlarından yerin dibine geçiyorlardı. Sir Lavaine, "Lordum Arthur, emin olunuz ki, Lordum Sir Launcelot'un başına bir felaket gelmiştir," dedi; "hasta veya hapiste değilse ve eğer yaşıyorsa, muhakkak burada bulunacağından hiç şüpheniz olmasın; çünkü Sir Launcelot'un bir savaşta kendisine düşen vazifeyi yapmakta kusur ettiğini hiçbir zaman duymamışsınızdır. Lordum Kral Arthur, size yalvarıyorum, Lady'm Kraliçe'yi kurtarmak için müsaade edin de, Lordumun ve efendimin yerine bugün ben savaşayım." Kral Arthur, "Çok teşekkür ederim, iyi kalpli şövalye, Sir Lavaine," dedi; "Sir Meliagran-

ce'ın, Lady'm Kraliçe'yi tamamen haksız yere itham ettiğine eminim. Yaralı şövalyelerin onu ile de konuştum. Eğer sıhhatte ve savaşabilecek halde olsalardı, Sir Meliagrance ile çarpışarak, Kraliçe hakkında yalan söylediğini ispat edeceklerdi." Sir Lavaine, "Lordum Sir Launcelot'un namına, eğer müsaade ederseniz ben de aynı şeyi ispat edeceğim," dedi. Kral Arthur, "Peki, müsaade ediyorum," dedi; "elinizden geleni yapın; çünkü Sir Launcelot'un bir hıyanete kurban gittiğine eminim." Bunun üzerine Sir Lavaine ata bindi ve savaşa başlamak için derhal meydanın bir ucuna gitti. Tellaller, şövalyelerin hücuma geçmeleri için tam işaret verecekleri sırada, atını bütün gücü ile dört nala süren Sir Launcelot göründü. O zaman Arthur, "Hey! Durunuz!" diye bağırdı. Kral'ın huzuruna çağırılan Sir Launcelot, Sir Meliagrance'ın neler yaptığını başından sonuna kadar anlattı. Kral, Kraliçe ve bütün Lordlar, Sir Meliagrance'ın hainliğini öğrendikleri zaman, onun hesabına utandılar. Bunun üzerine, Kraliçe Guenever'i müdafaa edecek olan şövalyeye karşı büyük bir itimat beslendiği için, Kraliçe çağırılıp, Kral Arthur'un yanına oturtuldu. Artık söylenecek bir şey yoktu. Sir Launcelot ile Sir Meliagrance, savaşmak için birbirlerine doğru döndüler. Ellerine mızraklarını alarak gök gürültüsünü andıran bir sesle çarpıştılar ve Sir Launcelot, Sir Meliagrance'ı atından aşağı yuvarladı. Bundan sonra Sir Launcelot atından indi, eline kılıcını alıp kalkanının omzuna doğru kaldırdı; Sir Meliagrance da aynı şeyi yaptı ve iki şövalye birbirlerine büyük darbeler indirmeye başladılar. Nihayet Sir Launcelot, Sir Meliagrance'ın miğferine öyle bir darbe indirdi ki, yere yığılan Sir Meliagrance yüksek sesle, "Şövalyelerin en asili Sir Launcelot du Lake, bana hayatımı bağışla, sana teslim oluyorum," diye bağırdı; "Yuvarlak Masa'ya mensup bir şövalye olduğunuz için size yalvarıyorum, beni öldürmeyiniz; mağlup bir adam sıfatıyla size teslim oluyorum. Yaşamam veya ölmem Kral'ın ve sizin elinizdedir." Bunun üzerine Sir Launcelot, ne yapacağını şaşırdı. Sir Meliagrance'tan intikam alabilmeyi, dünyanın verebileceği bütün nimetlere tercih ediyordu. Sir Launcelot, Kraliçe Guenever'e bakıp, onun vereceği herhangi bir işaretten veya tavrından ne yapılması lazım geldiğini anlamaya çalıştı. Kraliçe, Sir Launcelot'a, sanki "Onu öldür!" der gibi başını salladı. Sir Launcelot, bu baş hareketinden, Kraliçe'nin Sir Meliagrance'ın ölümünü istediğini pekâlâ anlamıştı. O zaman Sir Laun-

celot, Sir Meliagrance'a, "Utanmıyor musun? Ayağa kalk ve sonuna kadar dövüş," dedi. Sir Meliagrance, "Hayır, eğer bir alçak gibi teslim olduğumu kabul etmezseniz, katiyen kalkmam," dedi. Sir Launcelot, "Size karşı çok cömertçe davranarak bazı tekliflerde bulunacağım," dedi; "miğferimi başımdan çıkarayım; zırhım vücudumun sol tarafını çok az himaye edecek; işe yaramaması için sol elimi arkama bağlattıracağım; işte sizinle böyle savaşacağız." Bunu duyan Sir Meliagrance, ayağa fırlayarak, yüksek sesle, "Lordum Arthur, bu teklife dikkat edin," dedi; "ben bu teklifi kabul ediyorum; söylediği gibi zırhını çıkarsınlar ve kolunu bağlasınlar." Kral Arthur, Sir Launcelot'a, "Ne dersiniz? Teklif ettiğiniz şeyi yapacak mısınız?" dedi. Sir Launcelot, "Evet, Lordum, bu sözümden asla dönmem," dedi. Bunun üzerine savaş meydanında asayişi temin eden şövalyeler, Sir Launcelot'un miğferini aldılar; zırhını sol kolundan ve sol tarafından çıkararak, sol elini arkasına bağladılar. Kalkanı olmayan Sir Launcelot, Sir Meliagrance'ın karşısına getirildi. Birçok Lady'ler ve şövalyeler, Sir Launcelot'un kendisini böyle tehlikeye atmasına hayret ettiler. Derken, Sir Meliagrance, kılıcını havaya kaldırarak ilerledi ve Sir Launcelot ona, çıplak başını ve vücudunun zırhsız olan sol tarafını gösterdi. Sir Meliagrance onun çıplak başına tam vuracağı sırada, Sir Launcelot, çevik bir hareketle sol tarafını geriye aldı bu darbeyi, sağ eliyle tuttuğu kılıçla, büyük bir maharet göstererek karşıladı; sonra Sir Meliagrance'ın miğferinin tam ortasına müthiş bir kuvvetle bir darbe indirerek hasmının başını ikiye böldü. Artık yapılabilecek yegâne şey, Sir Meliagrance'ı savaş meydanından dışarı taşımaktı. Yuvarlak Masa şövalyelerinin büyük ısrarı üzerine, Kral, Sir Meliagrance'ın gömülmesine müsaade etti. Mezarın üstüne kimin tarafından ve hangi sebepten dolayı öldürüldüğü yazıldı. Bundan sonra Kral ile Kraliçe, Sir Launcelot'a eskisinen çok daha fazla kıymet verdiler ve Sir Launcelot o kadar çok sevildi ki ona karşı eskiden duyulan sevgi, bu sevginin yanında bir hiç sayılır.

X. BÖLÜM

Sir Urre'ın, yaralarının kapanması için Arthur'un sarayına nasıl geldiği ve Kral Arthur'un onun yaralarına nasıl dokunmak istediği.

Fransızca kitapta söylenildiği gibi, Macaristan'da Sir Urre isminde iyi bir şövalye vardı. Maceralardan hoşlanan bu şövalye, nerede yapılacak şerefli işler varsa, oraya giderdi. İspanya'da bir kontun Alphegus isimli bir oğlu vardı. İspanya'da yapılan büyük bir mızrak oyunu müsabakasında, Macaristan'dan gelen Sir Urre ile, İspanya'dan gelen Sir Alphegus, birbirlerini çekemedikleri için çarpıştılar; sonuna kadar savaştılar ve bir tesadüf eseriyle Sir Urre, İspanyol Kontu'nun oğlunu öldürdü. Fakat öldürülen şövalye, ölmeden evvel Sir Urre'ı yedi yerinden ağır surette yaralamıştı. Bu büyük yaraların üç tanesi Sir Urre'ın başında, dört tanesi de gövdesinde ve sol elindeydi. Sir Alphegus'un büyük bir büyücü olan annesi, oğlunun ölümünün hıncını almak için, tesirli büyüleri sayesinde Sir Urre'ın asla iyileşmemesini, yaralarının daima kâh cerahat toplamasını, kâh kanamasını temin etti. Yaraları dünyanın en iyi şövalyesi tarafından tedavi edilinceye kadar, Sir Urre'ın asla iyileşemeyeceğini söyleyerek övündü. Bunun üzerine Sir Urre'ın annesi, iki atla çekilen bir tahtırevan yaptırdı; ve oğlunu bu tahtırevana yatırdı. Yanına, Sir Urre'ın çok güzel bir genç kız olan Felolie isimli kız kardeşini ve atlara bakması için genç bir uşak alarak, Sir Urre'ı birçok memlekete götürdü. Fransızca kitapta anlatıldığına göre, bu anne, oğlunu bütün Hıristiyan memleketlerinde yedi sene gezdirdi; fakat Sir Urre'a şifa verebilecek bir tek şövalye bulamadı. Böylece bu Lady, İskoçya ve İngiltere topraklarına vardı ve bir tesadüf eseriyle, Pentecost Yortusu'ndan evvel, o sırada Carlisle'da bulunan Kral Arthur'un sarayına geldi. Saraya varınca, bu memlekete, oğlunu iyileştirmek için geldiğini herkese açıkça ilan etti.

Bundan sonra Kral Arthur, bu Lady'yi çağırttı ve ona yaralı şövalyeyi niçin bu memlekete getirdiğini sordu. Lady, "Kralların en asili, onu bu memlekete, yedi seneden beri kapanmayan yaralarının iyileşmesi için getirdim," dedi ve Kral'a, oğlunun nerelerinden ve kimin tarafından yaralandığını; Sir Alphegus'ün mağrur annesinin, Sir Urre'ı

nasıl büyülediğini ve bu yaralar dünyanın en iyi şövalyesi tarafından tedavi edilinceye kadar Sir Urre'ın hiçbir zaman iyileşemeyeceğini anlattı: "Böylece, bu memleket dışında, oğlumun iyileşmesi için bütün Hıristiyan memleketlerinden geçtim," dedi; "onun burada da iyileşmesini temin edemezsem, artık bu teşebbüsten vazgeçeceğim ve çok yazık olacak; çünkü oğlum iyi ve çok asil bir şövalye idi." Arthur, "İsmi nedir?" dedi. Lady, "İyi kalpli ve merhametli efendim, onun ismi Sir Urre of the Nount'tır," dedi. Kral, "Bu memlekete iyi ki geldiniz, gelişinize çok memnunuz," dedi; "eğer onu yeryüzünde yaşayan herhangi bir Hıristiyan adam iyileştirebilirse, emin olunuz ki, oğlunuz burada iyileşecek. Şeref sahibi şövalyelere cesaret vermek için, oğlunuzun yaralarını tedaviye evvela ben teşebbüs edeceğim. Sonra da, şu sırada sarayımda bulunan bütün Krallar, Dükler, Kontlar aynı şeyi yapacaklar. Onlara bu hususta emir vereceğim ve emirlerime itaat edeceklerinden de eminim." Kral Arthur, Urre'ın kız kardeşine, "Onu tedavi etmek için elimden geleni yapacağım," dedi; "kahramanlıklarım sayesinde Sir Urre'ı iyileştirmeye layık olduğumu iddia etmiyorum; fakat şeref sahibi insanları aynı şeyi yapmaya teşvik edeceğim." Bundan sonra Kral, o sırada orada bulunan bütün Krallara, Düklere, Kontlara ve Yuvarlak Masa'nın asil şövalyelerine, Carlisle'deki çayıra gelmelerini emretti. O devirde sarayda Yuvarlak Masa'ya mensup sadece yüz on şövalye bulunuyordu; kırk şövalye de başka yerlerde idi. Şimdi Kral Arthur'un, Sir Urre'ı nasıl tedavi etmek istediğini anlatalım: Kral Arthur, o devirde yaşayan vaftiz edilmiş insanların en şereflisi olduğu için, herkesten evvel ondan bahsetmek lazım.

XI. BÖLÜM

Evvela Kral Arthur'un, sonra Yuvarlak Masa'nın birçok şövalyelerinin Sir Urre'ın yaralarına nasıl dokundukları.

Bundan sonra Kral Arthur, Sir Urre'a baktı ve onun sıhhatliyken son derece yakışıklı bir adam olduğunu anladı. Kral Arthur, Sir Urre'ın tahtırevandan kaldırılıp yere yatırılmasını emretti. Kral'ın onun yanında diz çökebilmesi için yere sırmalı bir yastık konuldu. Kral Arthur, "asil ve sevgili şövalye, yaralandığın için çok müteessirim," dedi; "ri-

ca ederim, diğer asil şövalyelere cesaret vermem için, müsaade et de, yaralarına hafif hafif dokunayım." Sir Urre, "Hıristiyan Krallarının en asili, istediğinizi yapın," dedi; "ben artık Tanrı'nın merhametine sığındım ve emrinize amadeyim." Bunun üzerine Arthur, onun yaralarına yavaş yavaş dokundu ve bu yaraların bazıları tekrar kanamaya başladı. Derken, Northumberland Kral'ı Clariance, yaraları tedavi etmek istedi ve hiçbir netice elde edemedi. Bundan sonra Yüz Şövalyeli Kral ismiyle tanınan Sir Barant le Apres, aynı şeyi tecrübe etti ve başaramadı. Gore memleketinin Kral'ı Urience, İrlanda Kral'ı Anguisance, Garloth Kral'ı Nentres, İskoçya Kral'ı Carados, Yüksek Prens Dük Galahalt, Carados'un oğlu Cornwall'lu Constantine, Dük Chalance of Clarance, Kont Ulbause, Kont Lambaile, Kont Aristause da aynı başarısızlığa uğradılar. Bundan sonra Sir Gawaine ile oğulları, Sir Urre'ın yaralarına dokundular ve onu iyileştiremediler. Sir Gawaine'in bir oğlunun ismi Sir Gingalin idi; diğer iki oğlunun, yani Sir Florance ile Sir Lovel'in anneleri, Sir Brandiles'in kız kardeşiydi. Bundan sonra Sir Agravaine, Sir Gaheris, Sir Mordred ve şövalyelik bakımından bütün kardeşlerine bedel olan değerli şövalye Sir Gareth geldi. Launcelot'un akrabası olan şövalyeler de geldiler; fakat maceralar peşinde gitmiş olan Sir Launcelot, o sırada sarayda bulunmuyordu. Derken, Sir Lionel, Sir Ector de Maris, Sir Bors de Ganis, Sir Blamor de Ganis, Sir Bleoberis de Ganis, Sir Gahalantine, Sir Galihodin, Sir Menadeuke, cesur Sir Villiars ve Sir Hebes le Renoumes geldiler. Sir Launcelot'un akrabası olan bu şövalyelerden hiçbiri başarılı olamadı. Bundan sonra Sir Sagramor le Desirous, Sir Dodinas le Savage, Sir Dinadan, Sir Bruin le Noire, Sir Kay'in Biçimsiz Hırka dediği şövalye, kethüde Sir Kay, Sir Kay de Stranges, Sir Meliot de Logris, Sir Petipase of Winchelsea, Sir Galleron of Galway, Sir Melion of the Mountain, Sir Cardok, Sir Uwaine les Avoutres ve Sir Ozanne le Cure Hardy geldiler. Bunlardan sonra da Sir Astamore, Grummor'un oğlu Sir Gromere, Sir Crosselme ve Sir Servause le Breuse geldi. Sir Servause le Breuse son derece kuvvetli bir şövalye idi; o kadar ki, Fransızca kitaba göre, göl perilerinin en büyüğü, Sir Servause le Breuse ile Sir Launcelot'a ayrı ayrı zamanlarda ziyafetler vermişti. Ziyafetten sonra onlardan bir şey dilemişti. İki şövalye, Göl Perisi'nin arzusunu yerine getirecekl̇erini vaat etmeleri üzerine, Göl Perisi, Sir Launcelot du Lake ile hiçbir za-

man savaşmayacağına Sir Servause'un yemin etmesini istemişti. Aynı şekilde Sir Launcelot'a da Sir Servause ile hiçbir zaman savaşmamasını rica etmişti. Ve her iki şövalye de bu hususta Göl Perisi'ne söz vermişlerdi. Fransızca kitapta anlatıldığına göre, Sir Servause, insanlarla değil, ancak devletlerle, ejderhalarla ve vahşi hayvanlarla savaşmaktan zevk alırmış ve ancak onlarla savaştığı zaman gayret gösterirmiş. Şimdi hikâyemize devam ederek Kral'ın arzusu üzerine Sir Urre'ın yaralarını tedaviye teşebbüs eden diğer insanlardan bahsedelim. Kral Arthur, büyük ziyafette bulunanların hepsini ve bütün Yuvarlak Masa şövalyelerini bunu yapmaya mecbur ederken bir maksat güdüyordu; gayesi, aralarındak en asil şövalyenin kim olduğunu öğrenmekti.

Bundan sonra Sir Aglovale, Sir Durnore ve Sir Tor geldi. Kral Pellinore, bu şövalyelerin babasıydı; evvela Sir Tor doğmuştu; sonra Sir Aglovale, Sir Durnore ve Sir Lamorak. Sir Lamorak, Arthur devrinde yaşayan şövalyelerin en asillerinden biriydi. Mukaddes kahramanlıklar göstermekte Sir Galahad'dan sonra gelen Sir Percivale de, Kral Pellinore'un oğlu idi. Sir Galahad gibi Sir Percivale de Mukaddes Kâse'yi ararken ölmüştü. Bundan sonra şu şövalyeler geldi: Sir Griflet le Fise de Dieu, sofracıbaşı Sir Lucan, kardeşi Sir Bedivere, Sir Brandiles, Arthur'dan sonra hüküm süren ve Cornwall Kral'ı Sir Cador'un oğlu olan Sir Constantine, Sir Clegis, Sir Sadok, Cornwal'de kethüda olan Sir Dinas, Sir Fergus, Sir Driant, Sir Lambegus, Sir Clarrus of Cleremont, Sir Cloddrus, Sir Hectimere, Sir Edward of Carnavan, Sir Dinas, asil şövalye Sir Tristram tarafından vaftiz edilen ve son zikrettiğimiz Sir Edward ile Sir Dinas'ın kardeşi olan Sir Priamus; babası Sir Bors ve annesi Kral Brandegoris'in kızı olan Sir Hellaine le Blanc; Sir Brian de Listinoise; Sir Launcelot'un, Sir Kay'in silahlariyla bir köprü üstünde mağlup ettiği üç kardeş olan Sir Gautere, Sir Reynold ve Sir Gillemere; Sir Guiart le Petite; Kral Mark'ın hainliği yüzünden öldürülen değerli şövalye Sir Alisander le Orphelin'in oğlu Sir Bellangere le Breuse. O hain Kral Mark, sevgilisi Güzel Isoud'un önünde harp çalan asil şövalye Sir Tristram'ı da keskin bir kılıçla öldürmüştü. Arthur'un devrinde yaşayan her şövalye, onun ölümü için matem tutmuştu. Hiçbir şövalyenin ölümüne, Sir Tristram'ın ve Sir Lamorak'ın ölümüne ağladıkları kadar ağlamamışlardır; çünkü bu iki

şövalye haince öldürüldü; Sir Tristram'ı Kral Mark, Sir Lamorak'ı da Sir Gawaine ile kardeşleri öldürdü. Sir Bellangere ise, babası Alisander'in intikamını aldı. Sir Tristram da Kral Mark'ı öldürmüştü ve Güzel Isoud'un, Sir Tristram'ın mezarı üzerine kapanıp ölmesi, yürekler acısı bir şeydi. Sir Andred ve diğer birçokları gibi Kral Mark'ın tarafını tutarak; Sir Tristram'ın öldürülmesine razı olanların hepsi öldürüldüler. Bundan sonra gelenler şunlardı: Sir Hebes, Sir Morganore, Sir Sentraile, Sir Suppinabiles, değerli şövalye Sir Lamorak'ın herkesin önünde savaşarak mağlup ettiği Sir Bellangere le Orgulous, Sir Launcelot'un mağlup ettiği iki değerli şövalye olan Sir Nerovens ile Sir Plenorius, Sir Darras, Sir Harry le Fise Lake, Kral Hermance'ın kardeşi Sir Erminide (Sir Palamides, Kral Hermance'ın uğruna Kızıl Şehir'de iki kardeş ile savaşmıştı); ıstırap veren kulede oturan Sir Selises, Sir Edward of Orkney, Kızıl Ovaların asil şövalyesi ismini taşayan ve Dame Liones'in hatırı için Sir Gareth'in mağlup ettiği Sir Ironside, Sir Arrok de Grevant, Kara Tepe'deki devle savaşan Sir Degrane Sance Vilany, Northumberland Kral'ının oğlu Sir Epinogris, Lady Ettard'a âşık olan Sir Pelleas, (eğer Dame Nimue ismini taşıyan göl perilerinden biri, Sir Pelleas ile evlenmeseydi, bu şövalye Lady Ettard'a olan aşkı yüzünden can verecekti; Dame Nimue, son derece asil bir şövalye olan Sir Pelleas'ı ölümden kurtardı); büyük bir âşık olan Sir Lamiel of Cardiff, Sir Plaine de Forse, Sir Meleas de Lile, Kral Arthur'un oğlu Sir Bobart le Cure Hardy, Sir Mador de la Porte, Sir Colgrevance, Sir Hervise de la Forest Savage, karısı tarafından aldatılan ve yedi sene müddetle bir kurt şekline giren değerli şövalye Sir Marrok, Sir Persant, Sir Persant'ın kardeşleri olan ve Yeşil Şövalye ismini taşıyan Sir Pertilope ile Beaumains diye anıldığı sırada Sir Gareth'in mağlup ettiği Kızıl Şövalye ismini taşıyan Sir Persimones. Bu yüz on şövalyenin hepsi Kral Arthur'un emri üzerine Sir Urre'ın yaralarını tedavi etmeye çalıştılar.

XII. BÖLÜM

Kral Arthur'un, Sir Launcelot'a, Sir Urre'ın yaralarına dokunmasını nasıl emrettiği; Sir Urre'ın derhal nasıl iyileştiği ve herkesin Tanrı'ya nasıl şükrettiği.

Kral Arthur, "Aman Yarabbi! Sir Launcelot du Lake nerede? Nasıl oluyor da onu burada göremiyoruz?" dedi. Herkesin böylece durup şundan bundan konuştuğu sırada, Kral'a, Sir Launcelot'un yaklaştığı haber verildi. Kral, "Susunuz! Aramıza gelinceye kadar, ona hiçbir şey söylenmesin," dedi. Sir Launcelot, Kral'ı görünce, atından inerek, onun yanına gitti, Arthur'u ve orada bulunanların hepsini selamladı. Sir Urre'ın kız kardeşi olan genç kız, Sir Launcelot'u görür görmez, sedyesinde yatan Sir Urre'ın yanına koşarak, "Kardeşim, işte son derece sevdiğim bir şövalye geliyor," dedi. Sir Urre, "Onu ben de seviyorum, sevgili kardeşim," dedi; "artık muhakkak iyileşeceğimi ümit ediyorum; çünkü gönlüm, yaralarıma bakan bütün bu insanlardan fazla ondan hoşlandı." O sırada Kral Arthur, Sir Launcelot'a, "Siz de bizim gibi yapmalısınız," diyerek, herkesin ne yaptığını anlattı ve Sir Urre'ın yaralarını tedavi etmeye çalışanların hepsini gösterdi. Sir Launcelot, "Bu kadar çok Kral ve bu kadar çok şövalye bu işi deneyip başarısızlığa uğradıktan sonra, hiçbirinizin başaramadığı bir işi yapmaya kalkışmaktan Tanrı beni korusun!" dedi. Kral Arthur, "Başka çare yok; size emrediyorum, hepimizin yaptığını siz de yapacaksınız," dedi. Sir Launcelot, "Benim devletli efendim, emrinize karşı gelmeye cüret edemeyeceğimi, etmemem lazım geldiğini pekâlâ biliyorsunuz," dedi; "fakat emin olunuz ki, size itaat etmemek cesaretini gösterebilseydim, bu yaralı şövalyeye dokunmaya kalkışmazdım. Bütün şövalyelere üstün olduğumu iddia etmek şerefsizliğinden beni Tanrı korusun!" Kral Arthur, "Beni yanlış anladınız," dedi; "bu hareketi, kendinizi beğendiğiniz için değil; Yuvarlak Masa'nın şövalyelerinden biri olmak sıfatıyla hepimize uymak için yapacaksınız. Emin olunuz ki, eğer başarısızlığa uğrayıp onu siz de iyileştiremezseniz, Sir Urre'ı bu memlekette hiçbir şövalyenin iyileştiremeyeceğini iddia edeceğim. Onun için, rica ederim, siz de bizim gibi yapınız." Bundan sonra Krallar ile şövalyelerin çoğu, Sir Urre'ın yaralarını tedavi etmesi için Sir Launcelot'a

yalvardılar. O sırada yaralı şövalye, yerinden bitap bir halde doğruldu ve Sir Launcelot'a bütün kalbiyle yalvarmaya başladı: "İyi kalpli şövalye, sana Tanrı aşkı için rica ediyorum, yaralarımı iyileştir," dedi; "çünkü siz buraya yaklaşalı beri, yaralarımın artık sızlamadığını hissediyorum." Sir Launcelot, "Ah sevgili Lordum, keşke size yardım edebilsem!" dedi; "başarısızlığa uğrayacağım için çok utanıyorum. Ben, bu kadar büyük bir iş başarmaya hiçbir zaman layık olmadım." Bunun üzerine Sir Launcelot, yaralı şövalyenin yanında diz çökerek, "Lordum Arthur, buna gönlüm razı olmadığı halde, emrinizi yerine getirmeliyim," dedi. Sonra ellerini kaldırıp Doğu'ya doğru bakarak, kendi kendisine, "Ey büyük Tanrım, ulvi Hazreti İsa, bana karşı merhamet göstermen için sana yalvarıyorum," dedi; "benim bu zavallı şerefimi ve namusumu kurtar! Şu hasta şövalyeyi iyileştirmek kudreti, bana kendi varlığımdan değil, senin büyük kudretinden ve merhametinden gelebilir." Bundan sonra Sir Launcelot, Sir Urre'a başındaki yaraları göstermesini rica etti. Büyük bir dindarlıkla diz çökerek, Sir Urre'ın başındaki üç yaraya dokundu; biraz kanadıktan sonra bütün yaralar tamamen kapandı. Sir Urre'ın başında sanki yedi seneden beri hiçbir yara yoktu. Sir Launcelot, Sir Urre'ın vücudundaki üç yarayı da aynı tarzda tedavi etti. Elindeki yaraya hepsinden sonra dokundu ve bu yara da tamamen kapandı. Bunun üzerine Kral Arthur, bütün Krallar ve şövalyeler diz çökerek Tanrı'ya ve Meryem'e şükrettiler. Sir Launcelot ise, dayak yemiş bir çocuk gibi hiç durmadan ağlıyordu. Derken, Kral Arthur, rahipler ve kiliseye mensup, okumuş insanlar buldu ve bunlar şarkı söyleyerek ve Tanrı'ya şükrederek, Sir Urre'ı, dini merasimle Carlisle'a götürdüler. Sir Urre, Carlisle'a götürüldükten sonra, Kral, onun fevkalade muhteşem bir tarzda giyinmesini temin etti. O zaman, sarayda ancak bir iki şövalyenin Sir Urre kadar yakışıklı olduğu anlaşıldı; zira Sir Urre son derece iri ve biçimli idi. Arthur, ona kendini nasıl hissettiğini sordu. Sir Urre, "Benim sevgili Lordum, kendimi hiçbir zaman bu kadar gürbüz hissetmedim," dedi. Kral Arthur, "Savaşmak ve kahramanlığınızı göstermek ister misiniz?" dedi. Sir Urre, "Efendim, savaşmak için silahlarım olsaydı, çok geçmeden hazır olurdum," dedi.

XIII. BÖLÜM

Yüz şövalyenin, diğer yüz şövalyeye karşı nasıl cephe aldığına vebaşka meselelere dair.

Bundan sonra Kral Arthur, yüz şövalyenin, diğer yüz şövalyeye karşı cephe almasını temin etti. Böylece bu şövalyeler, ertesi sabah bir elmas kazanmak için bir mızrak oyunu müsabakası yaptılar. Ancak, bunların arasında tehlikeli şövalyelerin hiçbiri yoktu. Sözü kısa keserek o gün en iyi savaşan şövalyelerin Sir Urre ile Sir Lavaine olduklarını söyleyelim. Karşılarına çıkanların hepsini mağlup ettiler ve otuzar şövalyeyi yere serdiler. Bundan sonra bütün Kralların ve Lordların arzusu üzerine Sir Urre ile Sir Lavaine, Yuvarlak Masa şövalyeliğine alındılar. Sir Lavaine, Sir Urre'ın kız kardeşi Dame Felelonie'ye âşık oldu ve birbirleriyle büyük bir sevinç içinde evlendiler. Kral Arthur, onların ikisine de büyük topraklar hediye etti. Sir Urre, Sir Launcelot'tan katiyen ayrılmak istemedi. Sir Urre ile Sir Lavaine, daima Sir Launcelot'un yanında bulunuyorlardı. Bütün saray halkı, onları, değerli ve savaşmaya daima hazır şövalyeler olarak kabul ediyordu. Bu iki şövalye, asil birçok kahramanlıklar yaptılar; zira durup dinlenmeden daima macera peşinde koşuyorlardı. Sarayda böylece büyük bir fazilet göstererek, saadet içinde yaşadılar. Fakat Sir Gawaine'in kardeşi Sir Agravaine, gece gündüz Kraliçe Guenever ile Sir Launcelot'u gözetliyor ve onlara iftira edip şereflerini lekelemek için fırsat kolluyordu. Şimdi bu hikâyeyi bırakalım. Sir Launcelot du Lake'in, Arabalı Şövalye ismini taşıdığı sıralarda başından geçen büyük maceraları da anlatmayalım. Fransızca kitaba göre, kendisine, "Darağacında asılmaya giden mahkûm gibi yük arabasına binen şövalye" diyen erkeklere ve kadınlara kızarak, Sir Launcelot, Kraliçe uğruna Sir Meliagrance'ı öldürdükten sonra, bir sene müddetle hiç ata binmedi, daima bir yük arabasıyla gezindi. Gene Fransızca kitapta anlatıldığına göre, bu on iki ay zarfında kırktan fazla savaşa girdi. Arabalı Şövalye'ye dair olan hikâyeleri kaybettiğim için, Sir Launcelot'u şimdilik bırakıyorum ve şimdi Kral Arthur'un ölümünü anlatacağım. Bu ölüme de Sir Agravaine sebep olmuştur.

On Dokuzuncu Kitap burada biter ve şimdi,
Kral Arthur'un ölümünün son derece
acıklı hikâyesini anlatan Yirminci Kitap başlar.

YİRMİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Sir Launcelot ile Kraliçe Guenever arasındaki aşkı ifşa etmesi için Sir Agravaine ile Sir Mordred'in, Sir Gawaine ile nasıl uğraştıkları.

Mayıs ayında şehvetle dolu olan bütün kalpler tomurcuklanır ve çiçek açar. Baharı seyretmek insana zevk ve huzur verir. Taze çiçekleriyle yazın geleceğini düşünen erkekler ve kadınlar, neşe ve sevinç duyarlar; zira kış, sert rüzgârlarıyla en gürbüz erkekleri ve kadınları sindirir, onları ateşin yanına sokulup oturmaya mecbur eder. Bu mevsimde, mayıs ayında başlayan büyük ıstırap ve felaketler, dünyanın en güzide şövalyelerini mahvedip öldürünceye kadar devam etti ve bütün bunlar iki bedbaht şövalyenin, Sir Gawaine'in kardeşleri olan Sir Mordred ve Sir Agravaine'in yüzünden oldu. Sir Agravaine ile Sir Mordred, Kraliçe Dame Guenever ile Sir Launcelot'tan gizliden gizliye daima nefret etmişlerdi ve Sir Launcelot'u gece gündüz durmadan gözetliyorlardı. Günün birinde fena bir şey oldu: Sir Gawaine ile kardeşleri Kral Arthur'un odasındayken, Sir Agravaine açıkça ve birçok şövalyenin duyabileceği bir tarzda; "Sir Launcelot ile Kraliçe'nin vaziyetini hepimiz gördüğümüz ve bildiğimiz halde, utanmayışımıza doğrusu hayret ediyorum," dedi; "bu vaziyeti hepimiz biliyoruz ve buna hepimiz rezilce göz yumuyoruz. Kral Arthur gibi asil bir hükümdarın şerefinin lekelenmesine bile bile razı oluyoruz." Bunun üzerine konuşan Sir Gawaine, "Sir Agravaine, kardeşim, size hem rica ediyor, hem de emrediyorum, benim önümde bu meselelerden artık bahsetmeyiniz," dedi; "bu hususta sizin tarafınızı tutmayacağıma emin olabilirsiniz." Sir Gaheris ile Sir Gareth, "Kardeşimiz Agravaine, doğrusunu isterseniz, sizin yaptığınız işlere biz de karışmak istemiyoruz," dediler. Sir Mordred,

"Öyleyse ben karışmak istiyorum," dedi. Sir Gawaine, "Kardeşim Mordred, bu işe giriştiğiniz takdirde, herkesin başını felakete sokacağınıza eminim," dedi; "bütün bunlardan vazgeçmenizi, bu işle uğraşmamanızı isterdim; çünkü bunun neticesinin ne olacağını biliyorum." Sir Agravaine, "Neticesi ne olursa olsun, Kral'ı vaziyetten haberdar edeceğim," dedi. Sir Gawaine, "Size böyle bir şey yapmamanızı tavsiye ediyorum," dedi; "çünkü Sir Launcelot ile aramızda anlaşamazlık ve savaş çıktığı takdirde emin olunuz ki, birçok Kral ve büyük Lord onun tarafını tutacaklardır, kardeşim. Sir Agravaine, bundan başka Sir Launcelot'un kaç defa Kral'ın ve Kraliçe'nin imdadına yetiştiğini unutmamalısınız. Eğer Sir Launcelot, bizden daha değerli olmasaydı, aramızda bulunan en iyi insanlar, çoktan ölüp gitmişlerdi. Sir Launcelot, bizden ne kadar üstün olduğunu kâfi derecede ispat etti. Bir gün gösterdiği kahramanlığı düşünerek, ben Sir Launcelot'a hiçbir zaman düşman olamam. O gün, Sir Launcelot imdadıma yetişerek, Istırap Veren Kule'den gelen Kral Carados ile savaşmış, onu öldürmüş ve benim hayatımı kurtarmıştı. Sir Agravaine ve Sir Mordred, kardeşlerim, Sir Launcelot aynı tarzda ikinizi ve diğer altmış iki şövalyeyi de Sir Turquin'in elinden kurtardı. Bana kalırsa kardeşim, bu nevi kahramanlıkların ve iyiliklerin unutulmaması lazım." Sir Agravaine, "Siz istediğinizi yapın, ben bu vaziyeti artık gizlemeyeceğim," dedi. Tam o sırada Kral Arthur yanlarına geldi. Sir Gawaine, "Kardeşim, sesini kes," dedi. Sir Agravaine ile Sir Mordred, "Susmayacağız." dediler. Sir Gawaine, "Demek öyle," dedi; "Tanrı sizi korusun! Bana gelince, sizin ne masallarınızı dinler, ne de fikirlerinize katılırım." Sir Gareth ile Sir Gaheris, "Biz de aynı şeyi düşünüyoruz; o adam hakkında hiçbir zaman kötü bir şey söyleyemeyiz," dediler. Sir Gareth, "Beni Sir Launcelot şövalye yaptığı için, katiyen onun aleyhinde konuşmamam lazım," dedi. Bunun üzerine Sir Gawaine, Sir Gaheris ve Sir Gareth, oradan büyük bir acı duyarak ayrıldılar. Sir Gawaine ile Sir Gareth, "Eyvah! Artık bu ülke tamamen mahvoldu; Yuvarlak Masa'nın asil şövalyeleri dağılacak," diyerek birbirlerinden ayrıldılar.

II. BÖLÜM

Sir Agravaine'in, Sir Launcelot ile Kraliçe'nin aşkını Kral Arthur'a nasıl bildirdiği ve Kral Arthur'un, Sir Launcelot'u yakalamaları için onlara nasıl izin verdiği.

Bunun üzerine Kral Arthur, onlara, bu gürültünün sebebini sordu. Agravaine, "Lordum, artık hiçbir şey gizlemeyeceğim, size her şeyi söyleyeceğim," dedi; "ben ve kardeşim Sir Mordred; diğer kardeşlerimiz Sir Gawaine'e, Sir Gaheris'e ve Sir Garethe'e, hepimizce malum olan bir şeyi, yani Kraliçe'nizin uzun zamandan beri Sir Launcelot ile münasebette bulunduğunu söyledik. Sizin kız kardeşinizin oğulları olan bizler, artık bu vaziyete tahammül edemeyeceğiz. Sizin Sir Launcelot'tan üstün olmanızın gerektiğini hepimiz biliyoruz. Onu şövalye yapan Kral sizsiniz ve biz, Sir Launcelot'un size karşı bir hain gibi hareket ettiğini ispata hazırız." Sir Arthur, "Eğer söylediğiniz doğru ise, onun bir hainden başka bir şey olmadığı kati surette anlaşılır," dedi; "fakat bu hususta delil elde etmeden böyle bir işe katiyen girişmek istemem. Zira Sir Launcelot cesur bir şövalyedir. Aramızdaki şövalyelerin en iyisi olduğu hepimizce malumdur. Eğer suçüstü yakalanmazsa, bu rivayeti çıkaran şövalye ile savaşacak; halbuki ben, onunla boy ölçüşebilecek hiçbir şövalye tanımıyorum. Onun için, söylediğiniz eğer doğru ise, onun suçüstü yakalanmasını arzu ediyorum." Fransızca kitapta anlatıldığına göre, Kral, Sir Launcelot ile Kraliçe'sine dair bir dedikodunun çıkmasını hiç de temenni etmiyordu. Kral'ın bu hususta şüpheleri olduğu halde, bunun lafını duymak istemiyordu; çünkü Sir Launcelot, Kral ve Kraliçe uğruna, kaç defa, o kadar büyük işler yapmıştı ki, Arthur onu son derece seviyordu. Sir Agravaine, "Lordum, yarın siz ava çıkacaksınız; Sir Launcelot'un sizinle gelmeyeceğine emin olabilirsiniz," dedi; "hava kararınca, bütün gece eve dönmeyeceğinize dair Kraliçe'ye haber gönderebilir ve aşçılarınızı çağırtabilirsiniz. O zaman biz, Sir Launcelot'u Kraliçe ile beraber muhakkak yakalayacağız. Ve onu size, ya ölü, yahut da diri olarak getireceğiz." Kral, "Peki, buna razıyım," dedi; "fakat yanınıza güvendiğiniz insanları almanızı tavsiye ediyorum." Agravaine, "Efendim, kardeşim Sir Mordred ve ben, yanımıza Yuvarlak Masa'nın on iki şövalyesini alacağız," dedi. Kral Arthur, "Dikkat ediniz; karşınızda çok cesur bir insan bulacaksı-

nız," dedi. Sir Agravaine ile Sir Mordred, "Bu işi bize bırakın," dediler. Böylece ertesi sabah Kral Arthur ava çıktı ve bütün gece geri dönmeyeceğine dair Kraliçe'ye haber gönderdi. Bunun üzerine Sir Agravaine ile Sir Mordred, yanlarına on iki şövalye alarak Carlisle Şatosu'nun bir odasına saklandılar. Bu on iki şövalye şunlardı: Sir Colgrevance, Sir Mador de la Porte, Sir Gingaline, Sir Meliot de Logris, Sir Petipase of Winchelsea, Sir Galleron of Galway, Sir Melion of the Mountain, Sir Astamore, Sir Gromore Somir Jour, Sir Curselaine, Sir Florence, Sir Lovel. Sir Mordred ile Sir Agravaine'in tarafını tutan bu on iki şövalyenin hepsi İskoçya'dan gelmişti; bazıları Sir Gawaine'in akrabası, bazıları da Sir Gawaine'in kardeşlerinin dostu idi. Karanlık basınca Sir Launcelot, Sir Bors'a, o gece gidip Kraliçe ile konuşacağını söyledi. Sir Bors, "Bu gece oraya gitmemenizi tavsiye ederim, efendim," dedi. Sir Launcelot, "Niçin?" dedi. Sir Bors, "Efendim, Sir Agravaine'den daima korkuyorum," dedi; "sizin de, hepimizin de şerefini lekelemek için sizi her gün gözetliyor. Şimdiye kadar hiçbir zaman, Kraliçe'nin yanına gitmenizden bu derece çekinmemiştim. Kral'ın, bu gece Kraliçe'nin yanında olmaması beni kuşkulandırıyor. Belki size ve Kraliçe'ye bir pusu kurdu. Bu işin içinde bir hıyanet olmasından son derece korkuyorum." Sir Launcelot, "Hiç korkmayınız," dedi; "ben gideceğim ve çok geçmeden geri döneceğim." Sir Bors, "Gidişinize çok müteessirim efendim; bu gece gitmeniz hepimizi mahvedecek diye müthiş korkuyorum," dedi. Sir Launcelot, "Sevgili yeğenim, böyle söylemenize doğrusu çok hayret ediyorum," dedi; "Kraliçe beni mademki çağırdı, bir korkak gibi hareket etmeyeceğimi pekâlâ bilirsiniz. Bana karşı gösterdiği bu büyük lûtfu takdir ettiğimi, Kraliçe'nin anlaması lazım." Sir Bors, "Tanrı sizi korusun ve sizi sağ ve salim geri göndersin!" dedi.

III. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kraliçe'nin odasında nasıl görüldüğü ve Sir Agravaine ile Sir Mordred'in, on iki şövalye ile beraber onu öldürmek için nasıl geldikleri.

Sir Launcelot, kılıcını kolunun altına alarak oradan ayrıldı. Sırtında zırhı olmayan bu asil şövalye, kendisini büyük bir tehlikeye sokarak, Kraliçe'nin odasına girdi. Bunun üzerine, Fransızca kitapta anlatıldığı gibi,

Sir Agravaine ile Sir Mordred, Yuvarlak Masa'nın on iki şövalyesiyle oraya geldiler ve "Hain şövalye Sir Launcelot du Lake, şimdi yakalandın!" diye bağırdılar. Bütün saray halkının duyabileceği bir sesle haykırıyorlardı. Bu şövalyelerin on dördü de savaşa hazırlanmış gibi tepeden tırnağa kadar silahlı idi. Kraliçe Guenever, "Eyvah! Artık ikimiz de mahvolduk!" dedi. Sir Launcelot, "Efendim, şu zavallı vücudumu örtebilmem için odanızda bir zırh var mı?" dedi. "Eğer varsa onu bana verin; bunların bu kötülüğü o zaman sona erer." Kraliçe, "Burada ne bir zırh, ne bir kalkan, ne de bir kılıç, ne de bir mızrak var," dedi; "onun için bu uzun aşkımızın feci bir tarzda biteceğinden korkuyorum. Asil birçok şövalyenin dışarıda olduğunu, yaptıkları gürültüden anlıyorum. Mükemmel bir tarzda silahlanmış olduklarına da eminim; onlara karşı gelemeyeceğiniz için herhalde öldürüleceksiniz, ben de yakılacağım. Onların elinden kurtulabildiğiniz takdirde, nasıl bir tehlikeye maruz kalırsam kalayım, benim imdadıma yetişeceğinizden hiç şüphe etmiyorum," Sir Launcelot, "Eyvah! Zırhımın üzerimde olmaması yüzünden böyle şerefsiz bir tarzda öldürülmek tehlikesine hayatımda hiçbir zaman düşmemiştim," dedi. Sir Agravaine ile Sir Mordred, bir ağızdan, "Hain şövalye, Kraliçe'nin odasından çık! Bu vaziyete düştükten sonra, bizim elimizden kurtulamazsın!" diye hiç durmadan bağırıyorlardı. Sir Launcelot, "Aman Yarabbi! Bu feci bağırışmalara ve gürültüye tahammül edemem; bu ıstıraba katlanmaktansa, derhal ölmeyi tercih ederim," diyerek Kraliçe'yi kolları arasına aldı ve öptü. "Son derece asil Hıristiyan Kraliçe," dedi; "siz her zaman benim iyi kalpli biricik sevgilimdiniz; ben de daima zavallı sadık bir şövalyeniz gibi hareket ettim. Kral Arthur'un beni şövalye gibi yaptığı günden beri haklı olun, haksız olun, size elimden geldiği kadar yardım etmekten hiç çekinmedim. Onun için size yalvarıyorum, eğer burada öldürülürsem, ruhumun selameti için dua edin. Yeğenim Sir Bors'un ve bütün akrabalarımın, Sir Lavaine ve Sir Urre ile birleşerek, sizi ateşten kurtaracaklarına eminim. Benim biricik Lady'm, akıbetim ne olursa olsun, üzülmeyiniz. Yeğenim Sir Bors ve Sir Urre ile buradan gidiniz. Onlar, benim topraklarımda bir Kraliçe gibi mesut yaşayabilmeniz için ellerinden geleni yapacaklardır." Kraliçe, "Hayır Launcelot, sen öldükten sonra benim yaşamayacağıma emin olabilirsin," dedi; "eğer seni öldürürlerse, Hıristiyan bir Kraliçe gibi, Hazreti İsa'nın hatırı için,

ölüme sükûnetle katlanacağım." Launcelot, "Peki, efendim," dedi; "madem ki aşkımızın biteceği gün geldi, ölümümün epey pahalıya mal olacağından hiç şüphe etmeyin. Sizi düşünerek, kendim için üzüldüğümden bin kere daha fazla üzülüyorum. Ölümümden evvel yaptığım kahramanlıkların dillere destan olabilmesi için, şimdi üzerimde sağlam bir zırh bulunmasını, bütün Hıristiyan ülkelerine hakim olmaya tercih ederdim." Kraliçe, "Doğru söylüyorum; keşke Tanrı müsaade etse de, beni alıp öldürseler; siz de kaçabilseniz," dedi. Sir Launcelot, "Katiyen böyle bir şey olmaz," dedi; "Tanrı beni böyle bir şerefsizlikten korusun! Ey Hazreti İsa, şimdi sen, benim kalkanım ve zırhım ol!"

IV. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Sir Colgrevance'ı öldürdükten sonra onun zırhını giyerek Sir Agravaine ile on iki arkadaşını nasıl öldürdüğü.

Bundan sonra Sir Launcelot, hırkasını kolunun etrafına sağlam bir tarzda ve sıkı sıkı sardı. O sırada dışarıdaki şövalyeler, divanhaneden büyük bir tahta sedir getirmişlerdi ve bu sedir ile kapıyı kırmaya çalışıyorlardı. Sir Launcelot, "Sevgili Lordlar, bu gürültüden ve kapıya vurmaktan vazgeçiniz," dedi; "bu kapıyı açacağım o zaman bana istediğinizi yaparsınız." Şövalyelerin hepsi, "Öyleyse oradan çık," dediler; "hepimizle birden uğraşman hiç de işe yaramayacak, onun için çıkmalısın. Bırak da odaya girelim. Seni Kral Arthur'a teslim edinceye kadar öldürmeyeceğiz." Bunu üzerine Sir Launcelot, kapının sürgüsünü çekti ve sadece bir tek kişinin içeriye girebilmesi için kapıyı sol eliyle biraz açtı. Değerli bir şövalye, derhal içeriye ayak bastı. Çok cesur ve iri bir erkek olan Colgrevance of Gore isimli bir şövalye, kılıcıyla Sir Launcelot'a dehşetli bir darbe indirmek istedi. Buna mani olan Sir Launcelot, Colgrevance'ın miğferine öyle bir vuruş vurdu ki, şövalye kapı eşiğinde yıkılıp öldü. Sir Launcelot, ölü şövalyeyi büyük bir kuvvetle odanın içine çektikten sonra, Kraliçe'nin ve nedimelerinin yardımıyla Sir Colgrevance'ın zırhını çabucak giydi. O sırada Sir Agravaine ile Sir Mordred, "Hain şövalye, Kraliçe'nin odasından çık!" diye durmadan bağırıyorlardı. Sir Launcelot, Sir Agravaine'e, "Bu gürültüden vazgeçiniz, Sir Agravaine," dedi; "beni bu gece hapsedemeyeceksiniz, buna

emin olun. Benim sözümü dinleyin de bu kapıdan uzaklaşın. Bu bağrışmalarınızdan ve iftiralarınızdan da vazgeçin. Size şövalyeliğim üzerine yemin ederim ki, eğer buradan gider ve eğer artık gürültü etmezseniz, yarın hepinizin önünde, Kral'ın huzuruna çıkacağım. O zaman bakalım, beni hepiniz, yahut da biriniz hainlikle nasıl itham edecek? Orada size bir şövalye gibi cevap vererek, buraya Kraliçe'nin yanına kötü bir maksatla gelmediğimi söyleyeceğim. Bu sözümün doğru olduğunu sizinle savaşarak ispat edeceğim." Sir Agravaine ile Sir Mordred, "Yazıklar olsun sana! Hain!" dediler. "Ne yaparsan yap seni ele geçireceğiz; canımız isterse seni öldüreceğiz de. Kral Arthur bize bu hususta yetki verdi. Seni istersek serbest bırakırız, istersek öldürürüz." Sir Launcelot, "Ah efendiler, demek başka çare yok! Öyleyse kendinizi koruyunuz," dedi. Bundan sonra kapıyı ardına kadar açarak, kudretle ve şövalyeliğe uygun bir tarzda onlara doğru ilerledi. İlk darbede Sir Agravaine'i öldürdükten sonra, kısa bir müddet içinde, Sir Agravaine'in on iki arkadaşını öldürüp yere serdi; bu on iki kişiden hiçbiri, Sir Launcelot'un bir tek darbesine bile dayanamıyordu. Sir Launcelot, Sir Mordred'i de yaraladı ve Sir Mordred tabana kuvvet kaçtı. Bundan sonra Sir Launcelot, Kraliçe'nin yanına dönerek, "Bu derin aşkımızın artık sana erdiğini bilmeniz lazım, efendim," dedi; "çünkü Kral Arthur bundan sonra bana hep düşman kalacak. Onun için efendim, eğer benimle beraber gelmeye razı olursanız, sizi her türlü tehlikeden korurum." Kraliçe, "Bu doğru olmaz," dedi; "bence onlara kâfi derecede fenalık yaptınız. Fazla ileri gitmemeniz çok daha hayırlı olur. Eğer yarın beni öldüreceklerini anlarsanız, sizce en uygun şekil neyse, imdadıma o şekilde yetişirsiniz." Sir Launcelot, "Evet, hayatta oldukça imdadınıza yetişeceğim, bundan hiç şüpheniz olmasın," diyerek Kraliçe'yi öptü. Sonra, birbirlerine birer yüzük verdiler ve Sir Launcelot, Kraliçe'den ayrılarak kendi dairesine gitti.

V. BÖLÜM

Sir Launcelot, Sir Bors'un yanına giderek, yaptıklarını, başından geçen macerayı ve ne şekilde kurtulduğunu nasıl anlattı.

Sir Launcelot'u gören Sir Bors, son derece sevindi. Sir Launcelot'un dairesine dönüşüne hiçbir zaman bu kadar çok sevinmemişti. Sir La-

uncelot, "Aman Yarabbi! Niçin hepiniz silahlısınız? Bu ne demek?" dedi. Sir Bors, "Efendim, siz gittikten sonra, ailenize mensup olan ve size karşı iyi niyet besleyen bizler, o kadar büyük bir huzursuzluk duyduk ki, kimimiz yatağından çırılçıplak fırladı, kimimiz uykusunda yalın kılıçlar yakaladı. Bütün bunlar yüzünden büyük bir mücadelenin başlamak üzere olduğunu tahmin ediyoruz. Sizin haince bir tuzağa düşürüldüğünüzü sandık, onun için belki size faydamız dokunur diye hazırlandık." Sir Launcelot, Sir Bors'a, "Benim sevgili yeğenim, hepiniz bilmelisiniz ki, şimdiye kadar bu geceki gibi müşkül bir vaziyete hiçbir zaman düşmemiştim; bununla beraber kurtulabildim," dedi ve böylece orada bulunanlara, her şeyin nasıl cereyan ettiğini, evvelce duyduğumuz gibi anlattı. "Onun için arkadaşlarım, hepinize rica ediyorum, size herhangi bir tarzda muhtaç olduğum zaman, yardımınızı esirgemeyiniz, artık hepimiz savaşmak zorundayız," dedi. Sir Bors, "Efendim, Tanrı'nın her arzusuna boyun eğeriz," dedi; "sizinle beraber çok iyi günler geçirdiğimiz ve çok şeref kazandığımız için, yanınızda kara günler geçirmeye de razıyız." Orada değerli birçok şövalye vardı ve hepsi, "Hiç üzülmeyiniz," dediler; "bizimle uğraşacak şövalyeler kimler olursa olsun; bizi, ancak onları hırpalayabileceğimiz kadar hırpalayabilirler. Onun için katiyen endişe etmeyin. Bizim sevdiğimiz ve bizi seven adamları bir araya toplarsanız istediklerinizin hepsi yapılır. İşte, Sir Launcelot, sizinle iyi günler geçirdiğimiz gibi, kara günler geçirmeye de razıyız." Sir Launcelot, "Beni böyle teselli ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi; "sevgili yeğenim, başıma büyük bir felaket geldi; şu sırada beni adamakıllı teseli ettiğiniz için size karşı kendimi çok borçlu hissediyorum. Sevgili yeğenim, hatırım için derhal bir şey daha yapmanızı istiyorum: Yarın erkenden Kral'ın yanında oturanların evlerine gidin ve kimlerin benimle birlik, kimlerin bana düşman olacağını öğrenin; çünkü dostumu düşmanımı artık birbirinden ayırmam lazım." Sir Bors, "Efendim, saat yediden evvel elimden geleni yapıp, kimlerin sizin tarafınızı tutacağını öğreneceğim," dedi.

Sir Bors'un çağırdığı şövalyeler şunlardır: Sir Lionel, Sir Ector de Maris, Sir Blamor de Ganis, Sir Bleoberis de Ganis, Sir Gahalantine, Sir Galihodin, Sir Galihud, Sir Menadeuke, Sir Villiers the valiant, Sir Hebes le Renoumes, Sir Lavaine, Macar Sir Urre, Sir Nerouneus, Sir

Plenorius (bu son zikrettiğimiz iki adamı, Sir Launcelot du Lake şövalye yapmıştı; bunlardan birini bir köprünün üstünde mağlup etmişti ve bu iki şövalye hiçbir zaman Sir Launcelot'a karşı gelmiyorlardı); Sir Harry le Fise du Lake, Istırap Veren Kule'den gelen Sir Selises, Sir Melias de Lile ve Sir Alisander le Orphelin'in oğlu olan Sir Bellangere le Bouse. Sir Bellangere'in annesi Dame Alis le Beale Pilgrim, Sir Launcelot'un akrabası olduğu için, bu şövalye de Sir Launcelot'un tarafını tutuyordu. Sir Palamides, kardeşi Sir Safere, Sir Clegis of Sadok, Sir Dinas ve Sir Clarius of Cleremont da Sir Launcelot'u tercih ettiler. Bir araya toplanan bu yirmi iki şövalye, silahlanıp atlarına bindikten sonra Sir Launcelot'un her arzusunu yerine getireceklerine ant içtiler. Sir Lamorak'ın ve Sir Tristram'ın hatırı için, Northgalis'ten ve Cornwall'den de gelen seksen şövalye de bunlara katıldı.

Sir Launcelot, "Lordlarım, emin olunuz ki, bu memlekete ayak bastığım ilk günden beri, Lordum Kral Arthur'a ve Lady'm Kraliçe Guenever'e karşı elimden geldiği kadar iyi niyet besledim," dedi; "dün gece, Lady'm Kraliçe, kendisini görmem için beni çağırttı. Bu işin içinde bir hainlik olduğunu sanıyorum; fakat Kraliçe'nin katiyen suçlu olmadığını da iddia edebilirim. Orada beni bir tuzağa düşürdüler ve az kalsın öldürülecektim. Ancak, Tanrı'nın yardımıyla kendimi bu şövalyelerin kötülüğünden ve hainliğinden kurtarabildim." Bundan sonra asil şövalye Sir Launcelot, orada bulunanların hepsine, Kraliçe'nin odasında ne kadar müşkül bir vaziyete düştüğünü ve düşmanlarının elinden nasıl kurtulduğunu anlattı. "Sevgili Lordlar, bütün bu hadiseler yüzünden, benim için ve benim dostlarım için savaşmaktan başka çare kalmadığına eminim," dedi; "ben dün gece o şövalyeleri öldürdüm. Sir Agravaine, Sir Gawaine'in kardeşidir ve o on iki şövalye onun akrabalarıdır; bundan dolayı muhakkak ki, dehşetli bir savaş çıkacak; zira bu şövalyeler, beni tuzağa düşürmek için oraya Kral Arthur'un emriyle geldiler. Heyecana ve kine kapılmış olan Kral, Kraliçe'yi yanmaya mahkûm edecek; Kraliçe'nin benim yüzümden yanmasına göz yumamam. Sözümü dinleyen olur da, konuşmam için bana fırsat veren çıkarsa, kocasına karşı dürüst bir Lady gibi hareket ettiğini ispat etmek için Kraliçe'nin hayatı uğruna savaşacağım. Fakat heyecanına kapılan Kral, korkarım ki, benim sözlerimi iyi karşılamayacak."

VI. BÖLÜM

Kraliçe'yi kurtarmak için Sir Launcelot ile arkadaşlarının verdiği karara dair.

Sir Bors, "Lordum Sir Launcelot, size fena şeylere de, iyi şeylere de sabırla katlanmanızı ve Tanrı'ya şükretmenizi tavsiye ediyorum," dedi; "madem ki vaziyet bu merkezde, kendinizi koruyunuz. Eğer bunu yapmaya azmederseniz, size, yeryüzündeki Hıristiyan şövalyelerin hiçbiri fenalık edemez. Lordum Sir Launcelot, size bir tavsiyem daha var: Sizin yüzünüzden Lady'm Kraliçe Guenever'in felakete yakalandığı için, tehlikeli bir vaziyete düşerse, bir şövalye gibi hareket ederek onu kurtarmalısınız. Eğer bunu yapmazsanız, Kıyamet Günü'ne kadar sizi bütün dünya ayıplar; çünkü maksadınız ister iyi, ister kötü olsun, neticede onunla beraber yakalandınız. Şimdi size düşen vazife, öldürülmemesi, feci bir ölüme mahkûm edilmemesi için Kraliçe'yi korumaktır; Kraliçe öldüğü takdirde, sizin şerefiniz de lekelenir." Sir Launcelot, "Tanrı, beni şerefimi kaybetmekten korusun," dedi; "Tanrı, Lady'm Kraliçe'yi kötülüğe ve feci bir ölüme kurban gitmekten kurtarsın, Kraliçe, benim yüzümden asla mahvolmasın! Sevgili Lordlarım, akrabalarım ve arkadaşlarım, ne yapmak niyetindesiniz?" Bunun üzerine şövalyeler hep birden, "Siz ne yaparsanız, biz de aynı şeyi yaparız," dediler. Sir Launcelot, "Size şunu soruyorum," dedi; "eğer yarın Lordum Arthur, kötülerin sözüne uyarak ve heyecanına kapılarak, Lady'm Kraliçe'yi yakılmak üzere ateşe atmak isterse, bana ne yapmamı tavsiye edersiniz? Rica ederim söyleyin." O zaman bütün şövalyeler hep bir ağızdan, "Efendim, böyle bir şey olursa, bizce en doğrusu, bir şövalye gibi hareket ederek Kraliçe'yi kurtarmanızdır," dediler; "eğer Kraliçe yakılırsa, sizin yüzünüzden yakılmış olacak ve ellerine geçirebilseler, sizi de ya aynı ölüme, yahut da daha beterine mahkûm ederler. Size hepimiz şunu söylüyoruz efendim: Başkalarının kavgası uğruna Kraliçe Guenever'i kaç kere ölümden kurtardınız; bu sefer sizin yüzünüzden felakete uğradığı için, onu bu tehlikeden kurtarmakla şerefli bir insan gibi hareket etmiş olursunuz."

Bunun üzerine Sir Launcelot, hiç yerinden kımıldamadan, "Sevgili Lordlarım," dedi, "emin olunuz ki, sizlerin veya aileme mensup olanların şerefini lekeleyecek bir şey yapmaktan son derece korktu-

ğum gibi, Lady'm Kraliçe'nin şerefsiz bir ölüme mahkûm edilmesine de razı değilim. Bana onu kurtarmamı tavsiye ediyorsunuz; fakat onu kurtarmak için çok fena şeyler yapmak mecburiyetindeyim. Belki bu gaye uğruna en iyi arkadaşlarımdan bazılarını mahvedeceğim. Bu da beni fena üzecek. Belki de bu şövalyelerin bazıları, imkân buldukları takdirde, Lordum Kral Arthur'a itaat etmeyerek benimle birleşecekler; halbuki ben, o şövalyelere fenalık yapmak arzusunda değilim. Bundan başka, farz edelim ki, Kraliçe'yi kurtardım, onu nerede alıkoyabilirim?" Sir Bors, "Bize kalırsa, bu hiç de mühim bir mesele değil," dedi; "lütfen söyleyin, asil şövalye Tristram ne yapmıştı? Güzel Isoud'u hemen hemen üç sene atalarınızın yaptırdığı Joyous Gard'da alıkoymamış mıydı? O şato sizin malınız, canınız istediği takdirde siz de aynı şeyi yapabilirsiniz. Eğer Kral, Kraliçe'yi yakılarak ölmeye mahkûm ederse, onu hiç düşünmeden Joyous Gard'a kaçırıp, Kral'ın hiddeti geçinceye kadar orada muhafaza edebilirsiniz. Bundan sonra gayet şerefli bir tarzda hareket ederek, Kraliçe'yi Kral'a iade edersiniz. O zaman, onu geri getirdiğiniz için Kral, size belki müteşekkir kalır; belki nefretle karşılanacağınıza, bilakis sevgi ve minnetle karşılanırsınız." Sir Launcelot, "Bunu yapmak o kadar kolay bir iş değil," dedi; "Sir Tristram'ın başına gelenler, benim için iyi bir ders oldu. Birçok vaatlere güvenerek, Sir Tristram, Güzel Isoud'u Joyous Gard'dan alıp Kral Mark'a götürdü. Fakat sonunda ne olduğunu; o alçak ve hain Kral Mark'ın, Lady'si Güzel Isoud'un önünde oturup harp çalan Sir Tristram'ı ne kadar şerefsiz bir tarzda öldürdüğünü; arkadan gelip keskin bir kılıcı Sir Tristram'ın kalbine kadar nasıl sapladığını biliyorsunuz. Sir Tristram'ın yeryüzünde bir eşi bulunmadığı için, bu şövalyenin ölümünden bahsetmek bana büyük bir ıstırap veriyor." Sir Bors, "Bütün bu söylediklerinizi doğru," dedi; "fakat size de, hepimize de cesaret verecek bir şey var: Kral Arthur ile Kral Mark'ın ahlak bakımından birbirlerine katiyen benzemediklerini pekâlâ biliyorsunuz. Hiçbir kimse, şimdiye kadar Kral Arthur'un sözünü tutmadığını ispat edemez." Sözün kısası, Sir Launcelot'un bütün dostları bir karara vardılar: Kraliçe'nin ertesi gün yakılması kararlaştırılırsa, ne olursa olsun, onu derhal kurtaracaklardı. Böylece şövalyeler, Sir Launcelot'un tavsiyesi üzerine, Carlisle yakınlarındaki bir ormanda pusu kurdular. Kral'ın ne yapacağını anlamak için orada gizlenip beklediler.

VII. BÖLÜM

Sir Mordred'in acele acele Kral'ın yanına giderek, çıkan kavgayı ve Sir Agravaine ile diğer şövalyelerin ölümünü ona nasıl anlattığı.

Şimdi gene Sir Mordred'den bahsedelim. Sir Mordred, asil şövalye Sir Launcelot'un elinden kurtulur kurtulmaz, derhal atına bindi; fena halde yaralı ve hırpalanmış bir halde, kanlar içinde, Kral Arthur'un bulunduğu yere gitti. Orada Kral'a, her şeyi olduğu gibi söyledi, bütün şövalyelerin nasıl öldürüldüklerini anlattı. Kral, "Aman Yarabbi! Onu Kraliçe'nin odasında mı yakaladınız?" dedi. Sir Mordred, "Evet, onu orada silahsız bulduk, fakat o, Colgrevance'ı öldürerek onun zırhını giydi," dedi; sonra Kral'a her şeyi başından sonuna kadar anlattı. Kral, "Aman Yarabbi! Şu şövalyenin cesareti ne kadar harikulade! Ah, Sir Launcelot'un bana düşman olmasına o kadar üzülüyorum ki! Yuvarlak Masa'nın asil şövalyelerinin artık ebediyen dağılacaklarına eminim; çünkü bu asil şövalyelerden birçoğu Sir Launcelot'un tarafını tutacaklar. Artık vaziyet öyle bir şekil aldı ki, eğer Kraliçe ölüme mahkûm edilmezse, şerefim lekelenecek." Böylece, heyecana kapılmış olan Kral, Kraliçe'nin ölüme mahkûm edilmesi için kati emirler verdi. O devirde şöyle bir kanun vardı: Suçu hıyanet olan bir insan, kim olduğuna bakılmadan muhakkak surette ölüme mahkûm edilirdi; suç üstünde yakalanmaları, onların derhal mahkûm edilmeleri için kâfi bir sebepti. Sir Mordred'in ağır yaralı olarak kaçabilmesi ve Yuvarlak Masa'dan on üç şövalyenin öldürülmesi, Kraliçe Guenever'i suçlu mevkiine düşürdü. Bu deliller ve hadiselerin seyri yüzünden, Kral Arthur, Kraliçe'nin ateşe atılarak yakılmasını emretti. O sırada Sir Gawaine konuşarak, "Lordum Arthur, size bu hususta fazla acele etmemeniz için bir tavsiyede bulunacağım," dedi; "Lady'm Kraliçe hakkında verdiğiniz bu hükmü derhal uygulamanız için ortada birçok sebepler var. Bu sebeplerin biri şu: Kraliçe'nin odasında bulunmasına rağmen Sir Launcelot oraya belki fena bir maksatla gitmemiştir. Kraliçe'nin, bütün diğer şövalyelerden fazla, Sir Launcelot'a borçlu olduğunu biliyorsunuz, Lordum; zira bütün saray, Kraliçe'ye yardım etmekten çekindiği zaman, Sir Launcelot kaç defa onun hayatını kurtar-

dı, kaç defa onun hatırı için savaştı. Kraliçe onu, belki kötü bir maksatla değil, iyi bir gaye uğruna, vaktiyle yaptığı iyiliklerin mükâfatını vermek için çağırtmıştır. Belki de Lady'm Kraliçe, iftiraya uğramak istemediği için, iftiradan çekindiği için, Sir Launcelot'un böyle gizlice, hiç kimseyi haberdar etmeden gelmesini arzu etmiştir. Zira birçok defa, çok iyi hareket ettiğimizi zannederek yaptığımız bir şey, çok fena neticeler vermiştir. Lady'm Kraliçe'nin size karşı hem iyi, hem de sadık bir zevce olduğunu iddia edebilirim. Sir Launcelot'a gelince, kendisini de Dame Guenever'i de şerefsizlikle itham eden her şövalyenin yalan söylediğini ispat edebileceğine eminim." Kral Arthur, "Buna ben de inanıyorum," dedi; "fakat Sir Launcelot'un bu tarzda hareket etmesine meydan vermeyeceğim; zira Sir Launcelot kendi kuvvetine ve kudretine o kadar güvenir ki, hiç kimseden çekinmez. Kraliçem, kanuna boyun eğecek ve Sir Launcelot, Kraliçe'min uğruna bir daha savaşamayacak. Eğer Sir Launcelot'u elime geçirebilirsem, onu şerefsiz bir ölüme mahkûm edeceğim." Sir Gawaine, "Tanrı esirgesin! Böyle bir şeyi gözüm görmesin!" dedi. Kral Arthur, "Niçin böyle söylüyorsunuz?" dedi. "Doğrusu, sizin böyle söylemeniz için hiçbir sebep yok. Daha dün gece son derece değerli bir şövalye olan kardeşiniz Sir Agravaine'i öldürdü; öbür kardeşiniz Sir Morred'i de az kalsın öldürecekti. Aynı yerde on üç asil şövalyenin canına kıydı. Bundan başka sizin iki oğlunuzu, yani Sir Florence ile Sir Lovel'i öldürdüğünü de unutmamalısınız." Sir Gawaine, "Bütün bunları biliyorum; onların ölümü de benim için büyük bir ıstırap kaynağıdır," dedi; "fakat onlara ihtar etmiştim, eninde sonunda başlarına ne geleceğini kardeşlerime de, oğullarıma da söylemiştim; benim nasihatlerime kulak asmadıkları için onların işine karışmaz oldum; ölümlerinin intikamını da katiyen alacak değilim. Sir Launcelot ile uğraşmanın hiçbir netice vermeyeceğinden onları haberdar etmiştim. Kardeşlerimin ve oğullarımın ölümüne müteessirim, fakat kendi felaketlerini kendileri hazırladılar. Kardeşim Agravaine'e kaç defa ihtarda bulundum. Başını tehlikeye sokacağını söyledim."

VIII. BÖLÜM

Sir Launcelot ile akrabalarının, Kraliçe'yi ateşten nasıl kurtardıkları ve Sir Launcelot'un birçok şövalyeleri nasıl öldürdüğü.

Bundan sonra asil Kral Arthur, Sir Gawaine'e, "Sevgili yeğenim, rica ederim, en iyi zırhınızı giyip, kardeşleriniz Sir Gaheris ve Sir Gareth ile hazırlanınız," dedi; "hükme boyun eğmesi ve ölmesi için Kraliçemi ateşe götüreceksiniz." Sir Gawaine, "Hayır, asil Lordum, bunu asla yapamam," dedi; "emin olunuz ki, Lady'm Dame Guenever kadar asil bir Kraliçe'nin şerefsiz bir ölüme mahkûm edileceği yerde katiyen bulunamam. Onu ölürken görmeye kalbim asla razı olamaz ve hiç kimse, onun öldürülmesi hususunda sizinle hem fikir olduğumu hiçbir zaman iddia edemeyecek." Kral, Sir Gawaine'e, "Öyleyse kardeşleriniz Sir Gaheris ile Sir Gareth'in orada bulunmalarına müsaade edin," dedi. Sir Gawaine, "Lordum, emin olunuz ki, orada bulunmayı onlar da arzu etmezler," dedi; "çünkü orada birçok hadisenin vuku bulması ihtimali var. Fakat kardeşlerim genç oldukları için, size ret cevabı veremiyorlar." Bunun üzerine Sir Gaheris ile değerli şövalye Sir Gareth, Sir Arthur'a hitap ettiler: "Efendim, bize orada bulunmamızı emretmek hakkınızdır," dediler; "fakat emin olunuz ki, böyle bir şeyi katiyen istemiyoruz. Eğer oraya sırf emriniz üzerine gidersek, bizi mazur görmelisiniz; çünkü oraya savaşmayı göze alarak gitmeyeceğiz ve sırtımıza zırh giymeyeceğiz." Kral, "Tanrı hakkı için hazırlanın; çok geçmeden Kraliçe ölüme mahkûm edilecek," dedi. Sir Gawaine, "Ah, yaşayıp da bu felaket gününü görecek miydim?" diyerek sırtını çevirdi ve en samimi hislerle ağlaya ağlaya odasına gitti. Bundan sonra Kraliçe, Carlisle'den uzaklaştırıldı ve sırtında yalnız gömleği bırakılarak bütün elbiseleri çıkarıldı. Günah çıkarması için yanına bir rahip getirildi. Birçok Lordlar ile Lady'ler, ağladılar, inlediler ve ıstırap içinde kıvrandılar. Kraliçe'nin muhakkak surette öldürülmesini temin etmek için zırh giymiş olanlar nispeten azdı. Sir Launcelot, Kraliçe'nin ne zaman öldürüleceğini öğrenmek için oraya birisini göndermişti. Bu adam, sırtında sadece bir gömlek bulunan Kraliçe'nin günah çıkardığını görür görmez, Sir Launcelot'a haber verdi. Sir Launcelot ile arka-

daşları, atlarını mahmuzlayıp ileri sürerek derhal ateşin yanına vardılar. Sir Launcelot'un darbelerine hiç kimse dayanamıyordu. Silah taşıyan ve onlara karşı gelen her insan öldürüldü. Ölenlerin arasında asil birçok şövalye de vardı: Sir Belias le Orgulous, Sir Segwarides, Sir Griflet, Sir Brandiles, Sir Aglovale, Sir Tor, Sir Gauter, Sir Gillemer, Sir Reynold'un üç kardeşi, Sir Damas, Sir Priamus, yabancı Sir Kay; Sir Driant, Sir Lambegus, Sir Herminde; iki kardeş olan ve Yeşil Şövalye adını taşıyan Sir Pertilope ile Kızıl Şövalye adını taşıyan Sir Perimolnes. Bütün bu savaşma ve hücum esnasında, şuraya buraya atılan Sir Launcelot, fena bir tesadüfle Gaheris'i ve asil şövalye Sir Gareth'i öldürdü. Bu iki kardeş, silahsız ve şaşkın bir halde idi ve Fransızca kitapta anlatıldığına göre, Sir Launcelot onların başına birer darbe indirerek, bu iki şövalyeyi savaş meydanında öldürdü. Halbuki hakikatte Sir Launcelot, Sir Gaheris ile Sir Gareth'i görmemişti bile. Onlar, savaşın en kızışan yerinde ölü bulundular. Sir Launcelot, böyle hareket ederek, kendisine karşı koymak isteyenlerin hepsini öldürdükten veya kaçmaya mecbur ettikten sonra, doğru Dame Guenever'in yanına gitti; Kraliçe'nin sırtına bir elbise atıp, onu atının arkasına oturttu ve teselli bulması için yalvardı. Ölümden kurtulduğu için sevinç içinde olan Kraliçe, Tanrı'ya ve Sir Launcelot'a teşekkür etti. Böylece Fransızca kitapta anlatıldığı gibi, Sir Launcelot, Kraliçe ile beraber Joyous Gard'a gitti. Ve orada asil bir şövalye gibi hareket ederek Kraliçe'yi himayesi altına aldı. Birçok büyük Lordlar ve bazı Krallar, Sir Launcelot'a çok sayıda ve değerli şövalyeler gönderdiler. Sir Launcelot, etrafına böylece birçok asil şövalye topladı. Kral Arthur ile Sir Launcelot'un mücadele halinde olduğu öğrenilince, birçok kimseler bu anlaşmazlığa son derece üzüldüler.

IX. BÖLÜM

Kral Arthur'un, yeğenleriyle diğer birçok iyi şövalyenin ölümü yüzünden ve Kraliçe'yi düşünerek nasıl ıstırap çektiği ve halinden nasıl şikâyet ettiği.

Şimdi gene Kral Arthur'dan bahsedelim. Kral Arthur, Kraliçe'nin nasıl ateşten kurtarıldığını öğrenince ve asil şövalyelerinin, bilhassa Sir

Gaheris ile Sir Gareth'in ölümünü duyunca, sırf kederinden yere düşüp bayıldı. Kendine geldiği zaman, "Ah, keşke hiçbir zaman başıma taç giymeseydim!" dedi. "Bir Hıristiyan Kral'ın bir araya toplayabileceği en asil şövalyeleri artık kaybetmiş bulunuyorum. Ah, benim iyi şövalyelerim! Ben yokken öldürüldünüz. Son iki günde, hem kırk şövalyeyi, hem de Sir Launcelot'un ve akrabalarının asil dostluğunu kaybettim. Eğer şeref sahibi bir adam gibi hareket etmek istiyorsam, onları yanımda alıkoyamam. Ah, bu mücadelenin başlamış olması ne acı! Sevgili arkadaşlarım, size yalvarıyorum, Sir Gawaine'e iki kardeşinin ölümünden hiç kimse bahsetmesin; çünkü Sir Gareth'in öldüğünü duyunca Sir Gawaine adeta çıldıracak hale gelecek. Aman Yarabbi! Ne diye Sir Gareth ile Sir Gaheris'i öldürdü? Sir Gareth, Sir Launcelot'u herkesten fazla severdi." Bazı şövalyeler, "Doğru söylüyorsunuz," dediler; "Sir Gareth ile Sir Gaheris, kargaşalık esnasında, Sir Launcelot, savaşın en çok kızıştığı yere atıldığı zaman öldürüldüler. Bu iki şövalye silahsızdı; Sir Launcelot, kime vurduğunun farkına varmayarak onlara da vurdu ve maalesef böylece öldürüldüler." Arthur, "Onların ölümü, yeryüzünde cereyan eden savaşların en büyüğüne ve en öldürücüsüne sebep olacak," dedi; "Sir Gareth'in öldürüldüğünü duyduğu zaman, Sir Gawaine'in bana artık rahat yüzü vermeyeceğine eminim. Sir Launcelot ile akrabaların mahvetmezsem, Sir Gawaine beni mahvedecek. Şimdiye kadar başıma bu derece büyük bir dert gelmedi, bundan hiç şüpheniz olmasın. İyi şövalyelerimin kaybına, güzel Kraliçe'min kaybından çok daha fazla üzülüyorum; çünkü başka Kraliçeler bulabilirim, fakat artık hiçbir zaman bu kadar iyi şövalyeleri bir araya toplayamam. Dünyada hiçbir Hıristiyan Kral'ın maiyetinde, böyle şövalyeler bulunmadığını artık iddia edebilirim. Ah, Sir Launcelot ile aramda anlaşmazlık çıkması, ne acı bir şey! Ah, Agravaine, Agravaine, Hazreti İsa senin ruhunu affetsin! Bütün bu felaketlere, kardeşin Sir Mordred ile senin Sir Launcelot'a karşı beslediğin kötü niyet sebep oldu." Kral, böylece halinden acı acı şikâyet ederken ağladı ve yere düşüp bayıldı.

Bundan sonra Sir Gawaine'in yanına gelen birisi, Sir Launcelot'un Kraliçe'yi nasıl götürdüğünü ve yirmi dört şövalyenin nasıl öldürüldüğünü anlattı. Sir Gawaine, "Ah, Hazreti İsa, kardeşlerimi korusun!" dedi; "Sir Launcelot'un, ya Kraliçe'yi kurtaracağını yahut da bu

gaye uğruna can vereceğini pekâlâ biliyordum. Eğer hakikati söylemek gerekirse, Kraliçe'yi kurtarmamış olsaydı, şerefli bir adam gibi hareket ettiğini söyleyemezdik. Kraliçe, Sir Launcelot'un yüzünden yakılacaktı; onun için Sir Launcelot bu hususta bir şövalye gibi davrandı. Aynı vaziyette olsam, ben de aynı şeyi yapardım. Fakat kardeşlerim nerede? Onlardan haber çıkmamasına hayret ediyorum." Sir Gawaine ile konuşan adam, "Doğrusunu istiyorsanız, Sir Gareth ile Sir Gaheris öldürüldü," dedi. Sir Gawaine, "Tanrı esirgesin!" dedi. "Bütün dünya pahasına olsa bile, onların, bilhassa iyi kardeşim Sir Gareth'in öldürülmesine tahammül edemem." Adam, "Çok acı bir şey ama, kardeşiniz öldürüldü," dedi. Sir Gawaine, "Onu kim öldürdü?" dedi. Adam, "İkisini de Launcelot öldürdü, efendim," dedi. Sir Gawaine, "onun kardeşim Sir Gareth'i öldürdüğüne inanamam," dedi; "çünkü Gareth'in, onu benden de, bütün kardeşlerinden de, Kral'dan da fazla sevdiği muhakkaktır. Şuna da eminim ki, eğer Sir Launcelot isteseydi, kardeşim Sir Gareth, Kral'a ve hepimize karşı gelerek onun tarafını tutardı. Onun için Sir Launcelot'un kardeşimi öldürdüğüne hiçbir zaman ihtimal veremem." Adam, "Efendim, onu Sir Launcelot'un öldürdüğü söyleniyor," dedi.

X. BÖLÜM

Kral Arthur'un, Sir Gawaine'in arzusu üzerine Sir Launcelot'a karşı savaşmaya karar vererek, Sir Launcelot'un Joyous Gard isimli şatosunu nasıl kuşatma altına aldığı.

Sir Gawaine, "Eyvah! Artık benim saadetim bitti!" diyerek yere düşüp bayıldı ve düştüğü yerde uzun zaman ölü gibi kaldı. Kendine gelince, ıstırap içinde, "Eyvah!" diye bağırdı. Sonra haykırarak ve ağlayarak Kral'ın yanına koştu. "Ah, Kral Artur, dayıcığım!" dedi."Benim iyi kardeşim Sir Gareth öldürüldü, kardeşim Sir Gaheris de öldürüldü! Bunlar asil iki şövalye idi!" O zaman Kral da ağlamaya başladı ve Kral ile Sir Gawaine yeniden bayıldılar. Kendilerine geldikleri zaman, Sir Gawaine, "Efendim, gidip kardeşim Sir Gareth'i göreceğim," dedi. Kral, "Onu göremezsiniz," dedi; "çünkü ben onu da, Sir Gaheris'i de defnettirdim. Sonsuz bir kedere kapılacağınızı ve Sir Gareth'i görürse-

niz, kederinizin iki misli artacağını düşünüyordum." Sir Gawaine, "Ah Lordum," dedi; "Sir Launcelot, kardeşim Sir Gareth'i nasıl öldürdü? Benim iyi kalpli Lordum, rica ederim bana söyleyin." Kral, "Bunu size, bana anlattıkları gibi anlatacağım," dedi; "Sir Gareth'i de, Sir Gaheris'i de Sir Launcelot öldürdü." Sir Gawaine, "Ah! Onların ikisi de Sir Launcelot'a karşı silah kaldırmadılar ki!" dedi. Kral, "Hadisenin nasıl cereyan ettiğini bilmiyorum," dedi; "fakat söylediklerine göre, Sir Launcelot onları tanımayarak, savaşın kızıştığı bir esnada öldürmüş. Şimdi onların intikamını almak için bir çare arayalım." Sir Gawaine, "Siz benim Kralım, Lordum ve dayımsınız," dedi; "şimdi size bir şey vaat ediyorum ve bu sözümü tutacağımı şövalyeliğim üzerine yemin ediyorum: Bugünden itibaren ya ben onu yahut o beni öldürünceye kadar Sir Launcelot'un peşini hiç bırakmayacağım. Onun için, yalvarıyorum size, Lordum ve Kralım, savaşa hazırlanın. Sir Launcelot'tan intikam alacağıma inanın ve eğer size hizmet etmemi ve sizi sevmemi istiyorsanız, arkadaşlarınızın fikrini almak için acele ediniz. Tanrı'nın huzurunda yemin ediyorum ki, kardeşim Sir Gareth'i öldürdüğü için, Sir Launcelot'u gerekirse yedi Kral'ın yedi ülkesinin bir ucundan öbür ucuna kadar arayacağım; ya ben onu öldüreceğim, yahut da o beni öldürecek." Kral, "Onu bu kadar uzaklarda aramanıza gerek yok," dedi; "çünkü işittiğime göre, Sir Launcelot beni ve sizi Joyous Gard'ta bekleyecek. Etrafında birçok insanların toplandığı da rivayet ediliyor." Sir Gawaine, "Herhalde doğrudur," dedi; "fakat Lordum, siz bu hususta kendi arkadaşlarınıza danışınız, ben de benimkilerle meşgul olurum." Kral, "Bunu yapacağım," dedi "ve zannedersem, onu şatosunun en müstahkem kulesinden çekip çıkarabilecek kuvvete sahibim." Bundan sonra Kral, bütün şövalyelerini çağırmak için İngiltere'nin her köşesine mektuplar ve yazılar gönderdi. Birçok şövalye, Dük ve Kont, Arthur'un yanına geldi ve böylece Kral, büyük bir orduya sahip oldu. Hepsi bir araya toplanınca, Kral onlara, Sir Launcelot'un Kraliçe'yi elinden nasıl aldığına dair bilgi verdi. Bunun üzerine Kral ile bütün ordusu Joyous Gard'ta bulunan Sir Launcelot'u kuşatma altına almaya hazırlandılar. Bunu duyan Sir Launcelot, yanına değerli birçok şövalye topladı; zaten birçok şövalye, Sir Launcelot'un tarafını tutuyordu; bazıları, bunu onun hatırı için; bazıları da Kraliçe'nin hatırı için yapıyorlardı. Her iki taraf da iyice silahlanmış ve savaşta ge-

rekli olan her şeyi temin etmişti. Ancak, Kral Arthur'un ordusu o kadar büyüktü ki, Kral ile savaşmayı hiç arzu etmeyen Sir Launcelot, bu orduyu savaş meydanında beklemedi. Sir Launcelot, her türlü erzaktan toplayarak kalesine çekildi; kasabaya ve kaleye, yanındaki bütün asil şövalyeleri yerleştirdi. Bundan sonra Kral Arthur ile Sir Gawaine, çok büyük bir ordu ile gelip, Joyous Gard'ın her bir tarafını; hem kasabayı, hem de kaleyi kuşatma altına aldılar ve orada her iki taraf da birbirleriyle şiddetle çarpıştılar. Fakat Sir Launcelot uzun zaman, kalesinden katiyen çıkmadı ve gerek kasabadaki, gerek şatodaki iyi şövalyelerinin de on beş hafta boyunca dışarı çıkmalarına müsaade etmedi.

XI. BÖLÜM

Kral Arthur ile Sir Launcelot'un nasıl konuştukları ve Kral Arthur'un Sir Launcelot'u nasıl azarladığı.

Derken, günün birinde, hasat zamanında, surlardan bakan Sir Launcelot, yüksek sesle Kral Arthur ile Sir Gawaine'e hitap etti: "Lordlarım, bu kuşatmada gösterdiğiniz bütün gayretin nafile olduğunu ikiniz de bilmelisiniz," dedi; "burada şeref değil, fenalık ve şerefsizlikten başka hiçbir şey elde edemiyorsunuz; çünkü iyi şövalyelerimle dışarı çıkarsam, bu savaşa pek çabuk bir son veririm." Arthur, Launcelot'a, "Eğer cesaretin varsa dışarı çık," dedi; "seni savaş meydanının ortasında karşılayacağıma söz veriyorum." Sir Launcelot, "Tanrı esirgesin de, beni şövalye yapan o son derece asil Kral ile hiçbir zaman çarpışmayayım!" dedi. Kral, "Bu söylediğin tatlı sözlerden utan!" dedi. "Senin en büyük düşmanınım ve ölünceye kadar da böyle kalacağımdan hiç şüphen olmasın; çünkü sen, benim değerli şövalyelerimi, aileme mensup o son derece asil adamları öldürdün; onları ebediyen kaybettim. Bundan başka Kraliçemin şerefini lekeledin. Onunla senelerce münasebette bulunduktan sonra, bir hain gibi hareket ederek, Kraliçe'yi benim elimden zorla aldın." Sir Launcelot, "Benim son derece asil Lordum ve Kralım," dedi; "ne söylerseniz söyleyin, size karşı gelmeyeceğimi pekâlâ biliyorsunuz. İyi şövalyelerinizi öldürdüğümü söylüyorsunuz; doğrudur. Bunu yaptığımın ben de farkındayım ve buna son derece pişmanım. Fakat onlarla, kendi hayatımı kurtarmak için savaşmak zo-

runda kaldım; savaşmasaydım onlar beni öldüreceklerdi. Lady'm Kraliçe Guenever'e gelince; yeryüzünde sizden ve Lordum Sir Gawaine'den başka hiç kimse, size hainlik ettiğimi benimle savaşarak ispat edemez. Kraliçenize senelerce sahip olduğumu söylüyorsunuz. Bu ithama mertçe cevap vereceğim. Bir zevcenin efendisine gösterebileceği bütün sadakati Lady'm Kraliçe Guenever size karşı gösteriyordu. Bunu, sizden ve Sir Gawaine'den başka herkesle savaşarak ispat ederim ve bunu savaşarak ispat edeceğim de! Gerçi Kraliçe'nin, bana karşı lütufkâr davranıp iyi niyet beslediği, diğer şövalyelerden fazla bana muhabbet gösterdiği doğrudur. Ben de elimden geldiği kadar onun sevgisine layık olmaya çalıştım. Lordum, kaç defa hiddete kapılarak Kraliçe'nin yakılmasına ve mahvına razı oldunuz. Ben de o sıralarda Kraliçe'yi müdafaa etmek için savaştım ve savaştan sonra onun düşmanları, yalan söylediklerini itiraf ettiler; böylece Kraliçe, şerefiyle temize çıktı." Sir Launcelot, "Lordum Arthur, o zamanlar siz beni seviyordunuz," diye sözüne devam etti; "Kraliçenizi ateşten kurtardığım zaman bana teşekkür ediyordunuz; daima bana karşı iyi bir efendi gibi hareket edeceğinizi vaat etmiştiniz; fakat şimdi görüyorum ki, size yaptığım hizmetleri son derece fena bir tarzda mükâfatlandırıyorsunuz. Sevgili Lordum, Kraliçenizin yanmasına müsaade etseydim, şövalyelik şerefim epey lekelenirdi zannediyorum; Kraliçe, üstelik de benim yüzümden yanacaktı. Madem ki bana ait olmayan davalarda Kraliçe'nizin hatırı için savaştım, şahsımı alakadar eden bir davada haydi haydi savaşırım. Benim iyi ve lütufkâr Lordum, Kraliçenize karşı iyi niyet besleyiniz; çünkü o, hem güzel, hem sadık, hem de iyidir." Sir Gawaine, "Yazıklar olsun sana, hain, alçak şövalye!" dedi. "Dayını Kral Arthur'un her şeye rağmen Kraliçesini ve seni ele geçireceğini ve canı isterse ikinizi de öldüreceğini bilmeni istiyorum." Sir Launcelot, "Evet, olabilir," dedi; "fakat siz de şunu biliniz ki, Lordum Sir Gawaine, eğer aklıma eser de bu kaleden çıkarsam, beni ve Kraliçe'yi ancak şiddetli bir savaş sayesinde ele geçirebileceksiniz." Sir Gawaine, "Bu mağrur sözlerinden utan!" dedi. "Lady'm Kraliçe'nin şerefini lekeleyen bir sözü asla söyleyemem. Sana gelince, hain, alçak şövalye, bütün akrabalarımdan fazla seni seven değerli kardeşim Sir Gareth'i niçin öldürdün? Ah! Sen onu kendi elinle şövalye yapmıştın. Seni o kadar çok seven bir insanı niçin öldürdün?" Sir Launcelot,

"Kendimi mazur göstermek hiçbir işe yaramaz," dedi; "fakat şövalyeliğin yüksek nizamına karşı duyduğum iman üzerine yemin ederim ki, o sırada Sir Gareth'i öldüreceğime, kendi yeğenim Sir Bors de Ganis'i öldürmeyi tercih ederdim. Ne yazık ki, Sir Gareth ile Sir Gaheris'i görememek bedbahtlığına uğramıştım." Sir Gawaine, "Yalan söylüyorsun, alçak şövalye!" dedi. "Sen onu bana fenalık yapmak için öldürdün; onun için hayatımın sonuna kadar seninle mücadele edeceğim." Sir Launcelot, "Buna çok müteessirim," dedi; "siz, Sir Gawaine, bu kadar kötü niyet besledikçe, sizinle barışmaya çalışmanın nafile olduğunu iyice anlamış bulunuyorum. Eğer siz bu tavrı takınmasaydınız, Lordum Arthur'un bana karşı lütufkâr davranacağından hiç şüphe etmezdim." Sir Gawaine, "Hain, alçak şövalye! Bundan ben de hiç şüphe etmiyorum," dedi; "çünkü sen, çoktandır hepimizden üstün sayılıyorsun ve bu yüzden iyi şövalyelerimizin birçoğunu mahvettin." Sir Launcelot, "İstediğinizi söyleyiniz," dedi; "her şeye rağmen, şimdiye kadar iyi bir şövalyeyi haince bir maksatla öldürdüğüm, ne iddia, ne de ispat edilebilir. Halbuki, Lordum Sir Gawaine, siz bunu yaptınız. Ben ise sadece kendimi müdafaa etmek için, hayatımı kurtarmak zorunda kaldığım zaman böyle bir harekette bulundum." Sir Gawaine, "Ah, hain şövalye," dedi; "eğer Sir Lamorak'ı kastediyorsan, evet, onu ben öldürdüm." Sir Launcelot, "Onu siz kendiniz öldürmediniz," dedi; "onu öldürmek işiyle kolay kolay başa çıkamazdınız; çünkü o, bu devirde vaftiz edilen şövalyelerin en iyilerinden biriydi ve onun ölümü çok acı bir kayıptır."

XII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un yeğenleriyle akrabalarının, gidip savaşması için onu nasıl tahrik ettikleri ve savaşa nasıl hazırladıkları.

Sir Gawaine, Sir Launcelot'a, "Peki, öyle olsun," dedi; "Sir Lamorak yüzünden madem ki beni ayıplıyorsun, seni elime geçirinceye kadar peşini bırakmayacağım." Sir Launcelot, "Samimi olduğunuza tamamen inanıyorum," dedi; "eğer elinize düşersem, pek merhamet yüzü göremeyeceğim." Fransızca kitapta anlatıldığına göre, asil Kral Arthur, Kraliçesini geri alacak ve Sir Launcelot ile barışacaktı; fakat Sir

Gawaine, buna katiyen müsaade etmedi. Sir Gawaine, Sir Launcelot'a birçok kimsenin ağır sözler söylemesini temin etti ve hep bir ağızdan ona, "Hain, alçak şövalye!" diye haykırdılar. Sir Bors de Ganis, Sir Ector de Maris ve Sir Lionel, bu haykırmaları duyunca, Sir Safere'in kardeşi Sir Palamides'i, Sir Lavaine'i ve ailelerine mensup olanlardan birçok diğer şövalyeyi yanlarına çağırdılar ve hep beraber Sir Launcelot'a yaklaşarak, "Lordum Sir Launcelot," dediler, "Gawaine'in bu ağır hakaretlerini küçümseme ile karşıladığımızdan emin olabilirsiniz. Size rica ediyoruz, bunu sizden ısrarla talep ediyoruz, eğer hizmetinizde kalmamızı istiyorsanız, bizi artık bu surların arasında alıkoymayın. Biz, açıkça savaş meydanına gidip onlarla savaşacağız. Siz korkak bir adam gibi hareket ediyorsunuz ve bu tatlı sözlerinizin hiçbiri bir işe yaramayacak. Kral Arthur ile barışmanıza Sir Gawaine müsaade etmeyecektir, buna emin olun. Onun için, eğer cesaretiniz varsa, hayatınızı ve hakkınızı korumak için savaşın." Sir Launcelot, "Ah, gönlüm bu şatodan çıkıp savaşmaya katiyen razı değil," dedikten sonra, Sir Arthur ile Sir Gawaine'e yüksek sesle hitap etti: "Lordlarım, size rica ediyorum ve yalvarıyorum: Madem ki savaş meydanına gitmem için ısrar ediliyor, siz Lordum Kral Arthur ve siz Sir Gawaine, savaş meydanına bari gelmeyin." Sir Gawaine, "Ne yapmamızı istiyorsun?" dedi; "Kral'ın gayesi seninle savaşmak değil mi? Benim gayem, kardeşim Sir Gareth'in intikamını almak için seninle savaşmak değil mi, Sir Launcelot?" Sir Launcelot, "Demek ki, ben de savaşmak zorunda kalacağım," dedi; "Lordum Arthur ve Sir Gawaine, benimle savaştığınıza pişman olacaksınız." Bunun üzerine, birbirlerinden uzaklaşıp, ertesi sabahki savaşa hazırlandılar; her iki taraf da büyük hazırlıklar yaptı. Sir Gawaine, Sir Launcelot'u kollarnaları ve onu yere serdikten sonra öldürmeleri için birçok şövalye getirtti. Ertesi sabah saat dokuzda, Sir Arthur, üç büyük ordu ile savaş meydanında hazırdı. Derken, Sir Launcelot'un arkadaşları, şatonun üç kapısından gayet muhteşem bir tarzda çıktılar. Sir Lionel en öndeki bölükle geliyordu; Sir Launcelot ortada idi ve Sir Bors üçüncü kapıdan çıkmıştı. Böylece asil şövalyelere yakışır bir tarzda, intizam içinde ve usule riayet ederek ilerlediler. Sir Launcelot, şövalyelerine ne yapıp yapıp Kral Arthur ile Sir Gawaine'i korumaları için sürekli emir veriyordu.

XIII. BÖLÜM

Sir Gawaine'in, mızrağı ile Sir Lionel'ı yere nasıl serdiği ve Sir Launcelot'un, Kral Arthur'u ata nasıl bindirdiği.

Bundan sonra Sir Gawaine, Kral'ın ordusundan ayrılarak öne doğru ilerledi ve savaşma teklifinde bulundu. Çok şiddetli bir şövalye olan Sir Lionel, Sir Gawaine ile derhal çarpıştı. Sir Gawaine, mızrağıyla onun vücudunda öyle bir delik açtı ki Sir Lionel bir ölü gibi yere yuvarlandı. Sir Ector de Maris ile başka biri, Sir Lionel'i şatoya götürdüler. Bunun üzerine büyük bir savaş başladı ve birçok kimse öldürüldü. Sir Launcelot, Kral Arthur taraftarlarını korumak için daima elinden geleni yapıyordu. Sir Palamides, Sir Bors, Sir Safere ile Sir Blamor de Ganis, Sir Bleoberis de Ganis, Sir Bellengere le Beuse birleşerek birçok kimse yere serdiler. Son derece tehlikeli olan bu altı şövalye, karşı tarafa çok fenalık yaptılar. Kral Arthur, onu öldürmek maksadıyla Sir Launcelot'un peşini bırakmıyordu. Sir Launcelot ise, Kral'a hiç vurmuyor ve her şeye boyun eğiyordu. Sir Bors, Kral Arthur ile karşılaştı ve Kral'ı, mızrağıyla yere serdikten sonra, atından inerek kılıcını çekti ve Sir Launcelot'a, "Bu savaşa bir son vereyim mi?" dedi; maksadı Kral Arthur'u öldürmekti. Sir Launcelot, "Sakın böyle bir şey yapmaya kalkışma," dedi; "ona dokunursan seni öldürürüm. Beni şövalye yapan o son derece asil Kral'ın öldürülmesine veya şerefinin lekelenmesine katiyen razı olamam." Bu sözleri söyledikten sonra Sir Launcelot atından indi, Kralı ayağa kaldırarak atına bindirdi ve "Lordum Arthur, Tanrı aşkı için bu mücadeleden vazgeçin," dedi; "çünkü bu mücadele size şeref bağışlamıyor. Ben bütün kuvvetimle savaşmak istediğim halde size bir türlü kıyamıyorum; halbuki siz de, sizin tarafınızdakiler de beni korumaya çalışmıyorsunuz. Lordum, birçok yerde sizin uğrunuza yaptıklarımı hatırlayın; şimdi beni çok fena mükâfatlandırıyorsunuz."

Kral Arthur, ata bindikten sonra Sir Launcelot'a baktı ve Sir Launcelot'un herkesten daha iyi kalpli olduğunu düşününce gözlerinden yaşlar boşandı. Kral, atını sürüp Sir Launcelot'tan uzaklaşırken, "Ah, bu savaşın başlamış olması ne acı!" dedi. Bundan sonra her iki tarafın orduları da dinlenmek için savaş meydanından çekildiler; ölüleri gömdüler, yaralıların vücuduna yumuşak merhemler sürdüler, gün doğunca-

ya kadar beklediler. Ertesi sabah saat dokuzda savaşmaya hazırlandılar. Sir Bors, öncülerin başında gidiyordu. Sir Gawaine, bir yabandomuzu kadar hiddetli bir şekilde elinde büyük bir mızrakla ilerledi. Sir Bors, onu görünce, bu şövalyeden, kardeşi Sir Lionel'a bir gün evvel yaptığı hakaretin intikamını almayı düşündü. Birbirlerini tanıyan bu iki şövalye, mızraklarını kaldırdılar; atlarının ve vücutlarının bütün kuvvetiyle o kadar feci bir surette çarpıştılar ki,mızrakları birbirinin vücuduna saplandı ve ikisi de yere yuvarlandılar. Bundan sonra ordular karşılaştı ve her iki taraftan da birçok ölen oldu. Derken, Sir Launcelot, Sir Bors'un imdadına yetişip onu şatoya gönderdi. İyice yardım gördükleri için aldıkları bu yaralar yüzünden ne Sir Gawaine, ne de Sir Bors öldü. Bundan sonra Sir Lavaine ile Sir Urre, Sir Launcelot'a elinden geleni yapmasını, kendileri gibi savaşmasını rica ettiler: "Karşınızdakileri koruduğunuzu ve onlara kıyamadığınızı görüyoruz," dediler; "bu çok fena bir şey! Size yalvarıyoruz, madem ki düşmanlarınız size kıyasıya vuruyorlar, siz de onlara kıyasıya vurunuz." Sir Launcelot, "Ah, Lordum Arthur ile savaşmaya gönlüm razı değil," dedi; "bana hep fena bir şey yapıyormuşum gibi geliyor." Sir Palamides, "Lordum, bugün onların hepsini korusanız dahi size asla minnet beslemeyecekler," dedi; "ve eğer sizi müşkül bir vaziyete düşürebilirlerse, muhakkak öleceksiniz." Bunun üzerine Sir Launcelot, etrafındakilerin doğru söylediklerini anladı ve yeğeni Sir Bors'un ağır yaralı olduğunu da düşünerek, daha büyük bir gayret gösterdi. Bir müddet sonra, akşam olduğu zaman, Sir Launcelot ile taraftarlarının vaziyeti iyileşti; o kadar çok insan öldürülmüştü ki, atlar dizlerine kadar kana bulanmıştı. Bunun üzerine merhamete gelen Sir Launcelot, kendi şövalyelerinin önüne geçerek, Kral Arthur taraftarlarının bir kenara çekilmelerine müsaade etti. Sir Launcelot'un adamları da şatoya döndüler. Her iki taraf ölülerini gömdü ve yaralıların vücutlarına merhem sürdü. Sir Gawaine yaralandıktan sonra, Kral Arthur taraftarları savaşma heveslerini kaybettiler. Bu savaşa dair haberler, bütün Hıristiyan ülkelerine yayıldı ve nihayet Papa'nın kulağına kadar geldi. Papa, dünyanın en asil şövalyeleri sayılan Kral Arthur ile Sir Launcelot'un fevkalade meziyetlerini dikkate alarak, o sırada orada bulunan asil ve bilgili bir adamı (Fransızca kitapta bu adamın Rochester Piskoposu olduğu rivayet edilir) yanına çağırdı ve bu adama, İngiltere Kralı Arthur'a götürülmek üzere

fermanlar verdi. Bu fermanlarda, Kral Arthur, Kraliçesi Dame Guenever'i geri almazsa ve Sir Launcelot ile barışmazsa Roma Kilisesi'nin İngiltere ile alakasını keseceği bildiriliyordu.

XIV. BÖLÜM

Sulh yapılması için Papa'nın, fermanlarını nasıl gönderdiği ve Sir Launcelot'un Kraliçe'yi, Kral Arthur'un yanına nasıl götürdüğü.

Böylece bu Piskopos, Carlisle'a varınca, Kral'a bu fermanları gösterdi. Kral, fermanları okuduktan sonra ne yapacağını şaşırdı; Sir Launcelot ile barışmayı çok arzu ediyordu, fakat Kraliçe'yi geri almasına razı olan Sir Gawaine, Sir Launcelot ile barışmasına müsaade etmiyordu. Böylece Sir Gawaine, Kraliçe'nin geri alınmasına rıza gösteriyor, fakat Kral'ın Sir Launcelot ile barışmasına kati surette mani oluyordu. Kral, dürüst bir hükümdar sıfatıyla büyük mührünü kullanarak, Piskopos'a teminatta bulundu; Sir Launcelot, Kral'ın yanına sağ salim gelip gidecekti; ve Kraliçe'ye, ne Kral, ne de herhangi bir kimse vaktiyle cereyan eden hadiselerden bahsetmeyecekti. Piskopos, bütün bu katî kararların yazılı bir suretini, Sir Launcelot'a götürmek üzere yanına aldı. Piskopos, Joyous Gard'a varınca, Papa'nın Arthur'a ve Arthur'un Papa'ya neler yazdığını Sir Launcelot'a gösterdi ve Kraliçe'nin Kral'ın yanında dönmesine mani olduğu takdirde vaziyetin ne kadar tehlikeli bir şekil alacağını anlattı. Launcelot, "Kraliçe'nin Lordum Arthur'un yanına dönmesine mani olmak aklımdan bile geçmedi," dedi; "fakat benim yüzümden ölüm tehlikesine maruz kaldığı için, hayatını kurtarmayı, vaziyet iyileşinceye kadar onu tehlikeden korumayı kendime bir vazife bildim. Papa, onu Kral ile barıştırdığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Onu geri götürürken, onu aldığım zaman duyduğum sevincin bir kat mislini hissedeceğime Tanrı şahittir. Yeter ki, sağ salim gibip geleyim, Kraliçe eskisi kadar hür olsun ve evvelce cereyan eden hadiseler yüzünden hiçbir zaman tehlikeli bir vaziyete düşmesin. Aksi takdirde, onu çok daha şiddetli hücumlardan korumak cesaretini göstereceğim ve bu hususta daha da çok başarılı olacağım." Piskopos, "Bu kadar korkmanıza gerek yok," dedi; "Papa'ya itaat edileceğine emin olunuz.

Sizi mutsuz, Kraliçe'yi tehlikeli bir vaziyette veya şerefi lekelenmiş bir halde görmeye, ne Papa'nın şerefi, ne de benim zavallı namusum müsaade eder." Piskopos bunu söyledikten sonra, Sir Launcelot'a, hem Papa'nın, hem de Kral Arthur'un yazdıklarını gösterdi. Sir Launcelot, "Artık eminim," dedi; "Lordum verdiği söze daima sadık kaldığı için, onun el yazısına da mührüne de tamamen itimat ediyorum."

Sir Launcelot, Piskopos'a, "Öyleyse, Kral'a siz benden evvel gidin," dedi; "bana karşı iyi niyet beslemesini rica edin ve tam sekiz gün sonra, Tanrı'nın yardımıyla Lady'm Kraliçe Guenever'i ona kendi elimle getireceğimi bilsin. Şahsından son derece çekindiğim Kral'ıma şunu da söyleyin: Kraliçe'yi daima müdafaa edeceğim; Kral ve Lordum Sir Gawaine dışında, cesaretimi kaybederek veya korkuya kapılarak bu hususta hiç kimseyi mazur görmeyeceğim; Sir Gawaine'i mazur görmem ise, kendi hatırından fazla Kral'ın hatırı için." Bunun üzerine Piskopos, yola çıkarak Carlisle'a, Kral'ın bulunduğu yere geldi ve Arthur'a, Sir Launcelot'un bütün söylediklerini anlattı. O zaman Kral'ın gözlerinden yaşlar boşandı. Bundan sonra Sir Launcelot yüz şövalye buldu. Bu yüz şövalye yeşil kadifeden elbiseler giymişti ve atlarının sırtlarındaki örtüler yerlere kadar sarkıyordu. Her şövalye, başarı timsali olarak elinde bir zeytin dalı tutuyordu. Kraliçe'nin peşinden, aynı kıyafette yirmi dört kadın geliyordu. Sir Launcelot'u on iki savaş atı takip ediyordu. Bu atların her birine genç bir asilzade binmişti. Bu genç asilzadelerin hepsi, altın kemerli yeşil kadifeden yapılmış elbiseler giymişlerdi; atlarının yere kadar sarkan örtülerinin üstünde, altın kakmalı, kıymetli taşlar ve incilerden oluşan bine yakın mücevher vardı. Kraliçe ile Sir Launcelot'un sırtında altın sırmalı beyaz bir kumaştan yapılmış elbiseler vardı. Fransızca kitapta anlatıldığı ve sizin de duyduğunuz gibi, Sir Launcelot, Kraliçe ile beraber Joyous Gard'tan Carlisle'a işte böylece gitti. Şatoya gitmek üzere Carlisle'dan geçerlerken, onları herkes gördü ve bu manzaranın karşısında birçok kimsenin gözleri yaşla doldu. Sir Launcelot, atından inip Kraliçe'yi aldı ve onu Kral Arthur'un oturduğu yere götürdü. Kral'ın yanında Sir Gawaine ile başka birçok büyük Lord oturuyordu. Sir Launcelot, Kral ile Sir Gawaine'i görünce, Kraliçe'yi kolundan tutup oraya götürdü. O sırada Kral'ın yanında bulunan yiğit şövalyelerden birçoğu, sanki akrabalarına kavuşmuş gibi muhabbetle ağladı. Kral, ne yerinden kımıl-

dadı, ne de bir tek kelime söyledi. Sir Launcelot, onun bu tavrını görünce, Kraliçe'yi de çekerek ayağa kalktı ve bir şövalyeye yakışır bir tarzda şunları söyledi:

XV. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kraliçe'yi Kral'a nasıl teslim ettiğine ve Sir Gawaine'in Sir Launcelot ile ne tarzda konuştuğuna dair.

"Benim devletli Kralım, Papa'nın ve sizin emriniz üzerine, Lady'm Kraliçe'yi icap ettiği gibi yanınıza getirdim. Sizin dışınızda, eğer herhangi bir sınıfa mensup diğer bir şövalye, Kraliçe'nin size sadık kalmadığını söylemek cüretini gösterirse, ben Sir Launcelot du Lake, onunla savaşarak, Kraliçe'nin size sadık olduğunu ispat edeceğim. Şimdiye kadar yalancıların sözünü dinlediğiniz için aramız açıldı. Lord'um Arthur, Lady'm Kraliçe'niz uğruna savaştığım için beni son derece takdir ettiğiniz günler oldu. Onun bundan evvel de büyük iftiralara uğradığını pekâlâ biliyorsunuz, benim asil Kral'ım. Madem ki benim Kraliçe uğruna birçok defa savaşmamı hoş gördünüz, Kraliçe'yi ateşten kurtarmamı hoş gördünüz, Kraliçe'yi ateşten kurtarmamı da mazur görmeniz gerekir zannediyorum; benim yüzümden yanacağı için bunu yapmam daha da tabidir. Size bu masalları uydurup anlatanlar, yalancıdırlar ve ağızlarının payını da aldılar. Eğer Tanrı bana kuvvet vermeseydi, on dört şövalye ile asla başa çıkamazdım; üstelik de onlar silahlı ve hazırlıklı idi, bense silahsız ve hazırlıksızdım. Lady'm Kraliçe'niz, bilmediğim bir sebeple beni yanına çağırttı; fakat odasına ayak basar basmaz Sir Agravaine ile Sir Mordred bana, hain ve alçak şövalye, diye bağırdılar." Sir Gawaine, "Sana hak ettiğin ismi vermişler," dedi. Sir Launcelot, "Lordum Sir Gawaine, onların bu kavgalarında haksız olduğu meydana çıktı," dedi; "bana karşı böylece hareket etmen için hiçbir sebep yoktu; zira sana ve senin akrabalarına karşı, şövalyelerimin hiçbirine göstermediğim sevgiyi gösterdim." Sir Launcelot, "Benim iyi Lordum," dedi; "emin olunuz ki, ben ve akrabalarım sizi memnun etmek için size her yerde bütün şövalyelerden fazla hizmet ettik. Birçok defa, son derece müşkül bir vaziyete düştüğünüz zaman sizi çeşit çeşit tehlikelerden ben kurtardım; sizi ve Lordum Sir

Gawaine'i, elimden geldiği kadar memnun etmekten daima zevk duydum. Mızrak oyunu müsabakalarında olduğu gibi, meydan muharebelerinde de, at sırtında, ayakta, farklı yerlerde size yardıma koştum; Lordum Sir Gawaine'in ve şövalyelerinizden birçoğunun kaç defa imdadına yetiştim." Sir Launcelot, "Artık kendimi öveceğim," diye sözüne devam etti, "tüm gücümle savaştığım zaman karşıma çıkan bütün şövalyeleri Tanrı'nın yardımıyla yendiğimi hepinizin kabul etmesini istiyorum. Üstelik de Sir Tristram ve Sir Lamorak gibi iyi şövalyelerle boy ölçüştüm; fakat onlara karşı daima iyi niyet besledim, değerlerini takdir ettim. Tanrı şahidimdir ki, şeref kazanmak için uğraşan hiçbir iyi şövalyeye kızmadım, fazla şiddetli davranmadım. At sırtında veya yaya olarak bana karşı koyabilen bir şövalye bulduğum zaman, daima son derece memnun oldum. Istırap Veren Kule'den gelen Sir Carados, fevkalade asil bir şövalye, gayet mert bir adamdı; bunu siz de biliyorsunuz, Lordum Sir Gawaine; güzel kuvveti sayesinde sizi atınızdan çekip kendi atının eyerine bağlayan adamın asil bir şövalye olduğunu söyleyebiliriz. İşte sizi o sırada kurtarmıştım ve Sir Carados'u gözünüzün önünde öldürmüştüm. Sir Gawaine, Sir Carados'un kardeşi Sir Turquin de, kardeşiniz Sir Gaheris'i aynı şekilde atının önüne bağlamış götürüyordu; kardeşinizi kurtardım, Sir Turquin'i öldürdüm ve Lordum Arthur'un şövalyelerinden altmış dört kişiyi Sir Turquin'in zindanlarından kurtardım. Sir Carados ile Sir Turquin kadar kuvvetli olan, o kadar iyi savaşan şövalyelerle hiçbir zaman karşılaşmadığımı artık iddia edebilirim; ben onlarla bütün gücümle dövüştüm." Sir Launcelot, Sir Gawaine'e hitap ederek, "Bana kalırsa bunu hatırlamanız gerekir," dedi; "çünkü bana karşı iyi hisler beslerseniz, Tanrı'nın yardımıyla Lordum Arthur'un lütfuna kavuşacağıma eminim."

XVI. BÖLÜM

Sir Gawaine ile Sir Launcelot'un konuşmalarına ve o sırada söylenilen diğer birçok sözlere dair.

Sir Gawaine, "Kral istediğini yapmakta serbesttir," dedi; "fakat hayatımızın sonuna kadar barışmayacağımıza emin ol, Sir Launcelot; zira sen benim üç kardeşimi de öldürdün. Kardeşlerimden ikisini haince ve

yürekler acısı bir tarzda öldürdün; onlar kendilerini senden korumak için sırtlarına bir zırh geçirmeye bile razı olmamışlardı." Sir Launcelot, "Ah, keşke zırhlı olsalardı, o zaman ölmezlerdi;" dedi, "Sir Gareth'e gelince, onu bütün akrabalarımdan fazla severdim, Sir Gawaine. Hayatımın sonuna kadar Sir Gareth'in matemini tutacağım. Istırabım sizden korkmamdan gelmiyor; bu ıstırabın birçok sebepleri var. Birinci sebep, onu kendi elimle şövalye yapmış olmam; ikinci sebep, Sir Gareth'in beni bütün şövalyelerden fazla sevdiğini bilmem; üçüncü sebep, onun son derece asil, dürüst, nazik, iyi kalpli ve meziyetli oluşu; dördüncü sebep de, Sir Gareth'in öldüğünü duyar duymaz, sizin bana karşı artık hiçbir zaman sevgi beslemeyeceğinizi, daima birbirimize karşı mücadele edeceğimizi derhal anlamış olmam. Bundan başka, Lordum Arthur'u, hayatının sonuna kadar bana karşı düşman edeceğinizi de pekâlâ biliyordum. Halbuki İsa şahidimdir ki, ben Sir Gareth ile Sir Gaheris'i katiyen isteyerek öldürmedim. Ah! Ne yazık ki, o uğursuz günde kardeşleriniz silahsızdılar!" Sir Launcelot, "Ama Kral'ım ve Lordum Sir Gawaine, sizi memnun etmek için bazı şeyler yapmaya razıyım," diye sözüne devam etti; "sırtımda bir gömlekten başka hiçbir şey taşımayarak ve yalın ayak Sandwich'ten yola çıkıp yürümeye başlayacağım. Her on milin sonunda, içinde, emrettiğiniz herhangi bir mezhebe mensup rahiplerin oturacağı bir din evi inşa ettireceğim; bu manastırlarda, bilhassa Sir Gareth ile Sir Gaheris'in ruhunun selameti için gece gündüz ilahiler söylenecek, dualar okunacak. Sandwich'ten Carlisle'a kadar böyle manastırlar yaptıracağım. Hıristiyan ülkelerinde benim geçim vasıtalarım oldukça, bu manastırlarda yaşayanlar rahat rahat geçinebilecekler. Size bütün samimiyetimle vaat ediyorum ki bu din evlerinin her biri, mukaddes birer bina tarzında inşa edilecek, döşenecek ve her hususta hazır edilecek. Ve bana kalırsa Sir Gawaine, ruhlarının selameti uğruna bunu yapmak, benimle mücadele etmekten çok daha doğru; çok daha dini ve çok daha iyi bir şeydir. Son derece asil Kral'ıma ve size söylüyorum Sir Gawaine, benimle savaşmanız hiçbir işe yaramayacak." Bunun üzerine, orada bulunan şövalyelerin ve Lady'lerin hepsi deliler gibi ağladılar; Kral Arthur'un gözlerinden de yaşlar boşandı. Sir Gawaine, "Sir Launcelot, sözlerini ve yüce gönüllü tekliflerini dikkatle dinledim," dedi; "Kral istediğini yapmakta serbesttir; fakat ben, kardeşlerimin, bilhassa Sir Gareth'in

öldürülmesini asla affetmeyeceğim. Eğer dayım Kral Arthur, seninle barışırsa, benim hizmetimden mahrum olacak; zira sen Kral'a da, bana da ihanet ettin." Sir Launcelot, "Sözlerinizin doğruluğunu ispat edecek adam henüz yeryüzüne gelmemiştir, efendim," dedi; "ve eğer siz Sir Gawaine, bana karşı bu kadar büyük bir ithamda bulunursanız, size cevap vermek mecburiyetinde kalmamı mazur görmelisiniz." Sir Gawaine, "Hayır olmaz Sir Launcelot, şimdi bunun sırası değil," dedi; "Papa, dayıma, Kraliçe'sini geri almasını ve seninle barışmasını emrederek böyle şeylere mani oldu. Onun için şu sıralarda, geldiğin yere sağ salim dönebileceksin. Fakat sana haber veriyorum, bu memlekette on beş günden fazla kalamazsın. Sen buraya gelmeden evvel bu hususta Kral ile anlaştık ve böyle bir karara vardık. Aksi takdirde buraya ancak zorla getirilmen gerekecekti. Eğer Papa'nın emri olmasaydı, seninle bizzat savaşarak, dayım Kral Arthur'a olduğu gibi, bana karşı da haince davrandığını ispat ederdim ve bunu sen buradan gittikten sonra, seni her nerede bulursam, gene de ispat edeceğim."

XVII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un Kral'dan ayrıldıktan sonra Joyous Gard'ı terk ederek denize doğru nasıl ilerlediği ve hangi şövalyelerin onunla beraber gittiği.

O zaman Sir Launcelot içini çekti ve gözlerinden yaşlar boşanarak şu sözleri söyledi: "Ah Hıristiyan ülkelerinin en asili! Dünyanın bütün memleketlerinden fazla sevdiğim toprak! Şerefimin büyük bir kısmını elde ettiğim ülke, şimdi seni böyle terk etmek mecburiyetindeyim. Bunu katiyen hak etmeden, hiçbir sebep olmadan rezilce sürüldüğüm bu topraklara geldiğime hakikaten pişmanım. İnsanın talihi o kadar değişir, feleğin çarkı o kadar çabuk döner ki, hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Asil Hector'a, Troilus'e, kudretli fatih Alisander'e ve diğer birçok kimselere dair olan eski hatıralar da bunu ispat etmektedir. Onlar en büyük ihtişama vardıkları zaman en aşağılara düştüler. Bana da aynı şey oldu. Bu memlekette şeref kazandım. Bütün Yuvarlak Masa'nın şerefi, diğer şövalyelerden fazla benim sayemde ve akrabalarımın sayesinde yükseldi. Onun için, burada bulunan herhangi bir şövalye ka-

dar benim de kendi topraklarımda yaşayabileceğime emin ol Sir Gawaine. Ve eğer siz, son derece hürmet ettiğim ve çekindiğim Kral'ım, benimle savaşmak üzere Sir Gawaine'i de yanınıza alıp topraklarıma gelirseniz, kendimi elimden geldiği kadar müdafaa etmek zorunda kalacağım. Oraya siz yalnız geldiğiniz takdirde Sir Gawaine, rica ederim beni hainlik ve alçaklıkla itham etmeyiniz; çünkü bunu yaptığınız takdirde size cevap vermeye mecburum." Sir Gawaine, "Elinden geleni yap," dedi; "acele et de bir an evvel def ol. Çok geçmeden peşinden geleceğimizi ve sahip olduğun en müstahkem kaleyi başına geçireceğimizi de unutma." Sir Launcelot, "Buna gerek yok," dedi; "madem ki bu kadar mağrursunuz, benimle savaş meydanının ortasında karşılaşın; eğer kendimi sizin kadar beğenmiş olsaydım böyle yapardım." Sir Gawaine, "Artık lafı kes de, Kraliçe'yi teslim edip bu saraydan bir an evvel def ol git," dedi. Sir Launcelot, "Öyle olsun," dedi; "vaziyetin bu şekle gireceği aklıma gelseydi, buraya ayak basmadan evvel uzun uzadıya düşünürdüm. Ve eğer Kraliçe'ye sizin iddia ettiğiniz kadar bağlı olsaydım, onu yeryüzünün en iyi şövalyelerine dahi teslim etmemek cesaretini gösterebilirdim." Bundan sonra Sir Launcelot, Kral'ın ve herkesin duyabileceği bir sesle, Guenever'e, "Efendim, şimdi sizden ve bu asil şövalyelerden ebediyen ayrılmak zorundayım," dedi; "madem ki böyle oldu, benim için dua etmenizi ve hakkımda iyi şeyler söylemenizi istirham ediyorum. Kötü diller, sizi müşkül vaziyete düşürdüğü takdirde Lady'm, bana derhal haber gönderiniz. Eğer savaşarak bir şövalyenin sizi kurtarması mümkünse bunu ben yaparım." Bundan sonra Sir Launcelot, Kraliçe'yi öptü ve herkesin önünde, "Bakalım, şimdi burada bulunanlardan biri, Kraliçe'nin Lordum Arthur'a sadık olmadığını söyleme cüretini gösterebilecek mi?" dedi. "Cesareti olan konuşsun bakalım." Sir Launcelot, bunu söyledikten sonra Kraliçe'yi Kral'ın yanına götürdü, oradakilerle vedalaşarak yola çıktı. Kral, Dükler, Kontlar, Baronlar, şövalyeler, Lady'ler ve asil sınıfa mensup kadınlar ağladılar; orada Sir Gawaine hariç, deli gibi ağlamayan bir tek insan yoktu. Asil Sir Launcelot, Carlisle'i terketmek üzere atına bindiği zaman, onun gidişine üzülen bütün halk hıçkıra hıçkıra ağladı. Sir Launcelot, böylece Joyous Gard'ın yolunu tuttu ve o günden sonra Joyous Gard'a, Dolorous Gard ismini verdi. İşte Sir Launcelot sarayı böylece ebediyen terk etti. Joyous Gard'a vardığı zaman, arkadaşları-

nı yanına çağırdı ve onlara ne yapmak niyetinde olduklarını sordu. Arkadaşları hep bir ağızdan, Sir Launcelot ne yaparsa, aynı şeyi yapacaklarını söylediler. Sir Launcelot, "Sevgili arkadaşlarım ben, ülkelerin en asili olan bu memleketi terk etmek zorunda kaldım," dedi; "ve bu gidişim benim için büyük bir acı; çünkü şerefsiz bir tarzda çekiliyorum. Sürgün edilen hiçbir adam, bir memleketi şerefiyle terk edemez. İşte benim derdim de bu. Ben dünyadan göçtükten sonra, bu topraklardan sürülmemin tarihe kaydedilmesinden korkuyorum. Sevgili Lordlarım, vaziyet bu şekli almasaydı, şerefimin lekelenmesinden feci surette korkmasaydım, emin olunuz ki, Lady'm Kraliçe Guenever'den asla ayrılmayacaktım." Bunun üzerine Sir Palamides, Sir Palamides'in kardeşi Sir Safir, Sir Bellangere le Beuse, Sir Urre, Sir Lavaine'in de aralarında bulunduğu asil birçok şövalye konuşmaya başladılar: "Efendim, eğer canınız bu memlekette kalmak istiyorsa, biz de sizin arzunuza tabi oluruz," dediler; "bu memlekette kalmak istemediğiniz takdirde, burada bulunan iyi şövalyelerin hepsi arzunuzu yerine getirmek hususunda gene kusur etmezler. Bunun birçok sebepleri var. Bu sebeplerden biri de, akrabanız olmayan bizlerin, sarayda hiçbir zaman iyi karşılanmayacağınıza kanaat getirmiş olmamızdır. Madem ki bu ülkedeki felaketlerinizi ve dertlerinizi paylaşmak istedik, sizinle beraber başka memleketlere gitmeyi ve oradaki hayatımızı paylaşmayı da aynı derecede istediğimize emin olunuz." Sir Launcelot, "Sevgili Lordlarım, ne demek istediğinizi anlıyorum ve size bütün kalbimle teşekkür ediyorum," dedi; "biliniz ki, bana miras kalan bütün malımı mülkümü sizinle paylaşacağım. Kendi hissem sizinkilerden büyük olmayacak ve bana kâfi gelecek; çünkü şahsım için zenginlik aramak niyetinde değilim. Tanrı'nın yardımıyla sizleri, topraklarımda refah içinde yaşatabileceğime güveniyorum; bu memleketin diğer şövalyeleri kadar rahat edebileceğinize eminim." Bunun üzerine bütün şövalyeler hep bir ağızdan konuşarak, "Sizi terk edene lanet olsun!" dediler. "Yuvarlak Masa şövalyeleri arasındaki dostluk mahvolduktan sonra, bu ülkedeki huzurun bozulduğunu, burada anlaşmazlığın ve mücadelenin devam edeceğini, hepimiz biliyoruz. Kral Arthur, Yuvarlak Masa'nın asil şövalyeleri sayesinde yükselmişti ve Kral ile ülkesindekiler onların asaleti sayesinde rahat ve huzur içinde yaşıyordu. Ve bu rahatın, huzurun büyük bir kısmını da sizin yiğitliğinize borçluyduk."

XVIII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un denizi nasıl aştığı vekendisine refakat eden şövalyelerin her birini nasıl büyük bir Lord yaptığı.

Sir Launcelot, "Bütün bu güzel sözlerinize samimiyetle teşekkür ederim," dedi; "ama bu memleketin bütün huzurunun benden gelmediğini pekâlâ biliyorum. Vazifemi elimden geldiği kadar yapmaya çalıştım; vaktiyle birçok isyanlar benim sayemde yatıştırıldı. Halbuki şimdi, asilerin gene baş kaldıracaklarından eminim ve bu, beni çok üzüyor. Sir Mordred'in bir fenalık yapmasından korkuyorum; çünkü o, son derece kıskançtır ve işi gücü fesatlıktır." Şövalyeler, topraklarına giden Sir Launcelot'a refakat etmek hususunda anlaştılar. Sözün kısası her şövalyeye hazırlanması için para verildi. Sir Launcelot ile yüz şövalye biraber yola çıktılar ve şövalyeler, vaziyet iyi de olsa, fena da olsa Sir Launcelot'u bırakmıyacaklarına dair yemin ettiler. Böylece Cardiff'ten gemiye binip Benwick'e gittiler. Benwick'e bazıları Bayonne, bazıları da Beaume şarabının yapıldığı yer olan Beaume ismini verirler. Eğer hakikati söylemek gerekirse Sir Launcelot ile yeğenleri bütün Fransa'ya ve Fransa'ya ait bütün topraklara hakimdiler ve Sir Launcelot'un asil cesareti sayesinde bu toprakların keyfini sürüyorlardı. Bundan sonra Sir Launcelot, bütün o muhteşem kasabalarına ve şatolarına erzak yığdı; oraları korumaya alıp hazırladı. Bu topraklarda oturan bütün halk gelip Sir Launcelot'un önünde el pençe divan durdu. Böylece Sir Launcelot, bu memleketlerin vaziyetini düzenledikten sonra derhal bir toplantı yaptı. Bu toplantıda, Sir Lionel'ı Fransa Kralı, Sir Bors'u da Kral Claudas'ın bütün topraklarının hükümdarı yaptı. Sir Launcelot'un en büyük kardeşi Sir Ector de Maris, Benwick Kralı ve ağabeyinin toprağı olan Guienne'in hükümdarı ilan edildi. Sir Launcelot, Sir Ector'u bütün diğer şövalyelerin prensi ilan etti. Sonra Sir Launcelot, kendi ailesine mensup olanlardan başlayarak, bütün asil şövalyelerinin mevkiini yükseltti; Sir Blamor'u, Guienne'de bulunan Limosin'in Dükü yaptı; Sir Bleoberis'i, Poictiers Dükü yaptı; Sir Gahalantin'i, Querne Dükü yaptı; Sir Galihodin'i, Sentonge Dükü yaptı; Sir Galihud'u, Perigot Kontu yaptı; Sir Menadeuke'u, Roerge Kontu yaptı; cesur Sir Villiers'i, Bearn Kontu yaptı; Sir Hebes le Re-

noumes'i, Comange Kontu yaptı; Sir Lavaine'i, Arminak Dükü yaptı; Sir Urre'u, Estrake Kontu yaptı; Sir Neroneus'u, Pardiak Kontu yaptı; Sir Plenorius'u, Foise Kontu yaptı; Istırap Veren Kule'den gelen Sir Selises'i, Masauke Kontu yaptı; Sir Melias de Lisle'i, Tursauk Kontu yaptı; Sir Bellangere le Bewse'u, Landes Kontu yaptı; Sir Palamides'i, Provence Dükü yaptı; Sir Safir'i, Langedok Dükü yaptı; Sir Clegis'e Agente Kontluğunu verdi; Sir Sadok'a, Surlat Kontluğunu verdi; kethüda Sir Dinas'ı, Anjou Dükü yaptı; Sir Clarus'u, Normandy Dükü yaptı; Sir Launcelot, bu asil şövalyeleri ve diğer birçoğunu böylece mükâfatlandırdı, fakat bütün bunların isimlerini zikretmek, bence fazla uzun sürecek.

XIX. BÖLÜM

Kral Arthur ile Sir Gawaine, denizi aşarak Sir Launcelot ile savaşmak için büyük bir orduyu nasıl hazırladı.

Şimdi Sir Launcelot'u kendi topraklarında ve asil şövalyelerinin yanında bırakarak, büyük bir ordu hazırlayan Kral Arthur ile Sir Gawaine'den bahsedelim. Bu altmış bin kişilik ordunun denizi aşabilmesi için her türlü tertibat alındı ve askerler Cardiff'ten gemilere bindiler. O sırada Kral Arthur, Sir Mordred'i, bütün İngiltere'nin hükümdarı ilan etti ve Kraliçe Guenever'i de onun idaresi altında bıraktı. Sir Mordred, Kral Arthur'un yeğeni olduğu için, Kral Arthur, bütün memleketinin ve karısının idaresini ona devretmişti. Böylece Kral Arthur, denizi aşarak Sir Launcelot'un topraklarına çıktı. Kral Arthur'un ordusu, intikam almak isteyen Sir Gawaine'e uyarak, karşılarına çıkan her şeyi yakıp yıktılar. Kral Arthur ile Sir Gawaine'in, Sir Launcelot'un topraklarına ayak bastıkları ve her şeyi yıkıp mahvettikleri duyulunca, Sir Bors, "Lordum Sir Launcelot," diye söze başladı; "topraklarımızın üzerinden bu şekilde geçmelerine meydan vermemiz çok ayıp; çünkü onlara ne kadar boyun eğerseniz eğiniz, ellerinde olduğu takdirde, size karşı iyi niyet göstermeyecekleri muhakkak; buna inanırız." Bundan sonra temkinli ve akıllı olan Sir Lionel, "Size şunu tavsiye ediyorum, Lordum Sir Launcelot," dedi; "onlar aç kalıncaya kadar soğuktan donmamak için avuçlarına hohlayıncaya kadar, mükemmel surette ko-

runan kasabalarımızdan dışarı çıkmayalım; ancak o zaman üstlerine atılarak, onları çayırda kesilen koyunlar gibi paramparça edelim. Bu, topraklarımıza ayak basmak isteyen yabancılara, hiçbir zaman unutamayacakları bir ders olsun." Bundan sonra Kral Bagdemagus, Sir Launcelot'a hitap ederek, "Sizin bu nezaketiniz hepimiz için zararlı olacak, efendim," dedi; "zaten bütün bu felaketlere nezaketiniz sebep oldu. Biz, deliklerde böyle saklanırken, onların atlarını topraklarımızda sürmelerine meydan verirsek mahvoluruz." Bunun ü zerine Sir Galihud, Sir Launcelot'a, "Onların arasında damarlarında Kral kanı taşıyan şövalyeler var, efendim," dedi; "bu duvarları aştıkları takdirde miskin miskin oturmayacaklar; onun için onlarla savaş meydanında karşılaşmamıza müsaade edin. Onları öyle bir öldüreceğiz ki bu memlekete ayak bastıkları ana lanet edecekler." Bundan sonra Kuzey Gal'den gelen ve asil şövalyeler olan yedi kardeş söz aldı; insan ayrı ayrı yedi memleketi ararsa, bu yedi şövalyenin benzerlerine rastlayamazdı. Bunlar hep bir ağızdan konuşarak, "Sir Launcelot, Sir Galihud ile beraber surların dışına çıkalım," dediler; "biz, kasabalarda ve muhteşem şatolarda korkudan sinmeye alışık değiliz." Bundan sonra bütün bu şövalyelerin efendisi ve hükümdarı olan Sir Launcelot konuştu: "Sevgili Lordlarım," dedi; "Hıristiyan kanı dökmek niyetiyle, şövalyelerimle beraber suların dışına çıkmak arzusunda değilim, buna emin olabilirsiniz. Vaktiyle Kral Claudas, bu memlekette babam Kral Ban ve amcam Kral Bors ile savaşmıştı; bu şiddetli savaşlar yüzünden topraklarımızın tamamiyle verimsiz kaldığını ve hiçbir orduyu uzun zaman besleyemeyeceğini de pekâlâ biliyorum. Şimdilik, kuvvetle korunan surlarımızın içinde kalalım. Bir antlaşma yapabilmek için Lordum Arthur'a bir haberci göndereceğim; barışı daimi bir savaşa tercih ederim." Böylece Sir Launcelot, yanında bir cüce bulunan bir genç kızı Kral Arthur'a haberci olarak gönderdi ve Kral'ın bu topraklarda savaşmaktan vazgeçmesini rica etti. Genç kız, bir ata binip yola çıktı; cüce de atın yanında koşa koşa ilerliyordu. Genç kız, Kral Arthur'un çadırına gelince atından indi ve sofracıbaşı Sir Lucan isimli nazik bir şövalye tarafından karşılandı. Sir Lucan, "Güzel genç kız, sizi Sir Launcelot du Lake mi gönderdi?" Genç kız, "Evet efendim," dedi; "buraya Lordum Kral ile konuşmak üzere geldim." Sir Lucan, "Ah, ne yazık!" dedi. "Lordum Arthur, Launcelot'u sevmeye hazır, fakat Sir Gawaine müsaade etmiyor. Başa-

rılı olabilmeniz için Tanrı'ya dua ediyorum, genç kız; zira Kral'ın yanında bulunan bizler, Sir Launcelot'un, dünyanın bütün şövalyelerinden üstün olmasını arzu ediyoruz." Bunun üzerine Lucan, genç kızı Kral'ın yanına götürdü; Kral, genç kızın söylediklerini dinlemek için, Sir Gawaine ile birlikte oturmuştu. Genç kız sözlerini bitirince, Kral'ın gözlerinden yaşlar boşandı ve Sir Gawaine hariç bütün Lordlar, Kral'a, Sir Launcelot ile barışmasını büyük bir sevinçle tavsiye ettiler. Sir Gawaine ise, "Lordum, dayım, ne yapmak niyetindesiniz?" dedi. "Buralara kadar geldikten sonra, şimdi de geri mi döneceksiniz? Bütün dünyanın gözünden düşeceksiniz." Arthur, "Hayır Sir Gawaine," dedi; "senin nasihatlerini dinleyerek hareket edeceğime emin olabilirsin; fakat bence, Sir Launcelot'un bu makul tekliflerini reddetmek iyi bir şey olmayacak. Ama, buralara kadar madem ki savaşmak için geldim, genç kıza sizin cevap vermenizi istiyorum; teklifleri o kadar yüce gönüllü ki ona acıdığım ve merhamet duyduğum için konuşamayacağım."

XX. BÖLÜM

Sir Gawaine'in, Sir Launcelot'a gönderdiği haber; Kral Arthur'un Benwick'i kuşatması ve diğer meseleler.

Bunun üzerine Sir Gawaine, genç kıza şu sözleri söyledi: "Genç kız, Sir Launcelot'a, şu sırada dayıma boş yere yalvarmamasını söyle. Barış yapabilmesi için bu gayreti daha evvel göstermesi gerekirdi. Artık iş işten geçti, kendisine böyle söyle. Ben Sir Gawaine, ona haber gönderiyorum: Tanrı'ya borçlu olduğum iman ve şövalyeliğim üzerine yemin ederim ki, ya o beni, ya ben onu öldürünceye kadar, peşini bırakmayacağım." Bunu duyan genç kız, ağlayarak yola çıktı ve orada bulunan birçok kimsenin gözünden yaşlar boşandı. Sir Lucan, genç kızı, atının durduğu yere kadar götürdü. Böylece, genç kız, şövalyelerinin arasında bulunan Sir Launcelot'un yanına gitti. Kendisine verilen bu cevabı duyunca Sir Launcelot'un gözlerinden yaşlar boşandı. O zaman, asil şövalyeleri etrafını sararak, "Sir Launcelot, niçin bu hallere düşüyorsunuz?" dediler; "Kim olduğunuzu, bizim nasıl insanlar olduğumuzu unutmayın. Biz asil şövalyeleriz; onlarla savaş meydanının

ortasında boy ölçüşelim." Sir Launcelot, "Bunu yapmak kolay bir şey; ama savaşmak için hiçbir zaman bu kadar isteksiz olmamıştım," dedi; "onun için rica ederim size sevgili efendilerim, eğer beni seviyorsanız, benim istediğim gibi hareket edin: ben, beni şövalye yapan o asil Kral'dan daima çekineceğim; ona karşı kendimi, ancak mecbur olursam müdafaa edeceğim ve bu hareket tarzı, benim için de, sizin için de, hizmetinde bulunduğumuz o asil Kral ile boy ölçüşmeye kalkışmaktan çok daha şerefli bir şeydir." Bunun üzerine şövalyeler sustular ve uyumak için kendi odalarına çekildiler. Ertesi sabah gün doğarken pencereden dışarı bakan şövalyeler, Benwick şehrinin çepeçevre kuşatıldığını ve askerlerin surlara merdivenler dayadığını gördüler. O zaman Sir Launcelot'un arkadaşları, onları kasabadan uzaklaştıracaklarına dair sözler söyleyerek meydan okudular ve onları fena halde hırpalayarak surlardan uzaklaştırdılar. Bundan sonra iyice silahlanmış olan, kudretli bir savaş atına binen Sir Gawaine, elinde mızrağıyla şatonun en büyük kapısının önüne gelerek, "Sir Launcelot nerelerdesin?" diye bağırdı. "Mağrur şövalyeler, aranızda benimle karşılaşmaya cüret edebilen bir tek kişi yok mu?" Bunun üzerine hazırlanan Sir Bors, kasabanın dışına çıktı ve Sir Gawaine ile karşılaştı. Sir Gawaine, Sir Bors'u atından aşağı attı ve az kalsın öldürecekti. Sir Bors'un imdadına yetişenler onu kasabaya götürdüler. Bundan sonra, Sir Bors'un intikamını almak maksadıyla kardeşi Sir Lionel ortaya çıktı. Sir Gawaine ile Sir Lionel, mızraklarını kaldırıp hücuma geçtiler ve kinle çarpıştılar. Talihli olan Sir Gawaine, Sir Lionel'ı yere serdi ve onu fena halde yaraladı. Sir Lionel'ın imdadına koşanlar, onu da kasabaya taşıdılar. Böylece Sir Gawaine, her gün surların önüne geldi ve daima bir iki şövalyeyi yere sermeyi başardı. İşte bu vaziyet altı ay devam etti ve her iki taraftan da birçok kimseler öldürüldü. Tepeden tırnağa kadar silahlı, asil bir ata binmiş olan ve elinde büyük bir mızrak tutan Sir Gawaine, günün birinde, surların önüne gelerek yüksek sesle, "Şimdi nerelerdesin, alçak, hain Sir Launcelot?" diye haykırdı. "Bir korkak gibi niçin deliklere ve duvarların arkasına saklanıyorsun? Gözünü aç, hain, alçak şövalye! Seninle savaşarak ölen üç kardeşimin intikamını alacağım." Sir Launcelot, bu sözlerin hepsini duydu. Etrafını saran akrabaları ile şövalyeleri, Sir Launcelot'a hep bir ağızdan, "Sir Launcelot, şimdi kendinizi bir şövalye gibi müdafaa etmelisiniz, yoksa şerefiniz

ebediyen lekelencek," dediler; "madem ki artık hainlikle itham edildiniz, harekete geçmenizin vakti geldi demektir; zaten lüzumundan fazla uyukladınız ve sabır gösterdiniz." Sir Launcelot, "Tanrı şahidimdir ki, Sir Gawaine'in sözleri beni son derece üzdü," dedi; "bana karşı ağır bir ithamda bulundu ve kendimi müdafaa etmediğim takdirde, bir korkak mevkiine düşeceğimi sizin kadar ben de biliyorum." Bunun üzerine Sir Launcelot, en kuvvetli atının eyerlenmesini ve silahlarıyla beraber kalenin kapısına getirilmesini emretti. Sonra, yüksek sesle Kral Arthur'a hitap ederek, "Lordum Arthur, beni şövalye yapan asil Kral," dedi; "benim aleyhime dönmenize son derece üzülüyorum, emin olunuz size karşı daima sabırlı davrandım. Eğer intikam almak isteseydim, sizinle savaş meydanının ortasında karşılaşırdım ve orada en cesur şövalyelerinizi bile yola getirirdim. Altı aydan beri sabrediyorum. Sir Gawaine ile sizin her istediğinizi yapmanıza müsaade ettim. Fakat artık tahammülüm kalmadı. Sir Gawaine beni nihayet hainlikle itham etti ve kendimi müdafaa etmek zorunda kaldım. Gönlüm, sizin ailenize mensup bir adamla, savaşmaya razı olmadığı halde, çarpışmaktan vazgeçmek artık elimde değil; avlanan bir hayvan gibi bunu yapmak mecburiyetindeyim." Bunun üzerine Sir Gawaine, "Sir Launcelot, eğer savaşmaya cesaretin varsa bu gevezelikten vazgeç de, ortaya çık, içimiz ferahlasın," dedi. O zaman Sir Launcelot derhal silahlanıp atına bindi. Şövalyelerin ikisi de ellerine büyük mızraklar aldılar. Surların dışındaki ordu, dağınık bir halde ve hareketsiz duruyordu. Asil şövalyeler ise kasabadan çıkmaya başlamışlardı. O kadar kalabalıktılar ki, Kral Arthur, kasabadan çıkan bütün bu adamları görünce, hayret içinde kalıp kendi kendine, "Ah, Sir Launcelot'un bana düşman olması ne acı! Beni korumak istediğini artık anlamış bulunuyorum," dedi. Bu iki şövalyeden biri ölünceye veya teslim oluncaya kadar Sir Launcelot ile Sir Gawaine'in yanına hiç kimsenin yaklaşmaması ve onlarla meşgul olmaması hususunda bir karara varıldı.

XXI. BÖLÜM

Sir Gawaine ile Sir Launcelot'un nasıl savaştıkları ve Sir Gawaine'in nasıl mağlup olup yaralandığı.

Bunun üzerine Sir Gawaine ile Sir Launcelot, birbirlerinden bir hayli uzaklaştıktan sonra, atlarının bütün hızıyla hücuma geçtiler ve birbirlerinin kalkanlarının tam ortasına vurdular. Şövalyeler o kadar kuvvetli ve kullandıkları mızraklar o kadar büyüktü ki, indirdikleri darbelere dayanamayan atları yere yuvarlandı. Sir Launcelot ile Sir Gawaine atlarını bırakıp, kendilerini kalkanlarıyla korudular. Sonra karşılaşıp, birbirlerinin vücutlarının farklı yerlerine şiddetli darbelerle vurdular; öyle ki, her taraf kana bulandı. Bir evliya, Sir Gawaine'e fevkalade bir kabiliyet vermişti: Senenin her günü, sabahın dokuzundan tam öğle vaktine kadar Sir Gawaine'in kuvveti üç misli artardı ve o, bu sayede büyük şeref kazanmıştı. Kral Arthur, Sir Gawaine'in hatırı için, kendi huzurunda cereyan edecek olan bütün savaşların sabahın dokuzunda başlaması hususunda bir karar vermişti. Bunu yapmaktaki maksadı, savaştığı takdirde kuvvetinin devam ettiği bu üç saat zarfında Sir Gawaine'in galibiyetini temin etmekti. Fakat o sırada Sir Gawaine'in bu kabiliyetini Kral Arthur'dan başka bilen pek az şövalye mevcuttu. Böylece Sir Launcelot, Sir Gawaine ile savaştı ve düşmanının gittikçe kuvvetlendiğini görünce, hem hayret etti, hem de şerefini kaybetmekten fena halde korktu. Zira, Fransızca kitapta anlatıldığına göre, Sir Gawaine'in kuvvetinin iki misli arttığını hisseden Sir Launcelot, onun alelade fani bir insandan çok, bir zebani olduğunu zannetti. Sir Launcelot, şiddetle çarpışarak, kendini kalkanıyla koruyarak, kuvvetini ve hızını üç saat koruyabildi. Sir Gawaine ona, bütün bu müddet zarfında o derece müthiş darbeler indirmişti ki, savaşı seyreden bütün şövalyeler, Sir Launcelot'un hâlâ dayanabilmesine hayret ediyorlardı; fakat Sir Launcelot'un, Sir Gawaine'e karşı koyabilmek için sarf ettiği gayretin tam manasıyla farkında değildiler. Ama, öğle vakti gelip geçince, Sir Gawaine, kendi tabi kuvvetiyle kaldı. Sir Launcelot, Sir Gawaine'in zayıf düştüğünü hissedince, doğrulup yanına yaklaşarak, "Lordum Sir Gawaine," dedi; "siz yapacağınızı yaptınız; şimdi de ben elimden geleni yapacağım. Bugün sizin birçok ağır ve şiddetli darbe-

nize büyük bir acı ile tahammül ettim." Bunu söyledikten sonra Sir Launcelot'un darbelerinin şiddeti iki misli arttı ve Sir Gawaine'in miğferinin üstüne öyle bir vuruş vurdu ki, düşmanı yana yıkıldı ve Sir Launcelot uzaklaştı. Sir Gawaine, "Ne diye çekiliyorsun?" dedi. "Hain, alçak şövalye, geri dön de beni öldür; çünkü beni sağ bırakırsan seninle gene savaşacağım." Sir Launcelot, "Tanrı'nın yardımıyla size karşı kendimi müdafaa edebileceğim, efendim," dedi; "yere düşen bir şövalyeye hiçbir zaman vurmayacağıma emin olabilirsin, Sir Gawaine." Sir Launcelot, bunu söyledikten sonra kasabaya döndü; Sir Gawaine ise, Kral Arthur'un çadırlarından birine götürüldü; yanına hekimler çağırıldı ve yaraları şifalı merhemlerle tedavi edildi. Sir Launcelot, "Şimdi hoş bir gün geçirin, Lordum Kral," dedi; "bu duvarların içinde şeref kazanamayacağınıza emin olabilirsiniz ve eğer ben şövalyelerimi bu surların dışına çıkarırsam, bu birçok kimsenin canına mal olacaktır. Onun için Lordum Arthur, aramızdaki eski sevgiyi hatırlayın. Ve benim kaderim ne olursa olsun, İsa'nın size her yerde rehberlik etmesini diliyorum."

XXII. BÖLÜM

Bu savaş yüzünden Kral Arthur'un duyduğu ıstıraba ve Sir Gawaine'in gene müşkül vaziyete düştüğü diğer bir savaşa dair.

Kral, "Ah, bu uğursuz savaş başlamaz olsaydı!" dedi. "Sir Launcelot, her yerde bana ve benim akrabalarıma karşı şiddetle harekete geçmek istemiyor. Yeğenim Sir Gawaine'in bugünkü hali de bunu iyice ispat ediyor." Derken, Kral Arthur, Sir Gawaine'in fena surette yaralandığını ve Sir Gawaine ile birlikte Sir Launcelot'a karşı açtıkları savaşı düşünerek kederinden hasta düştü. Arthur taraftarları, surların dışında pek az savaşmakla beraber kuşatmayı devam ettirdiler; kasabanın içindekiler ise, dışarı çıkmadılar ve surlarını gereken durumlarda koruduler. Böylece Sir Gawaine, hemen hemen üç hafta çadırında hasta yattı ve onu mümkün olduğu kadar iyi tedavi etmeye çalıştılar. Sir Gawaine, yürüyüp de ata binecek vaziyete gelir gelmez, tepeden tırnağa kadar silahlandı, bir savaş atına bindi ve eline bir mızrak alarak Ben-

wick'in büyük kapısının önüne geldi. Orada yüksek sesle, "Neredesin Sir Launcelot?" diye bağırdı; "hain, alçak şövalye! Dışarı çık; çünkü ben geldim! İşte Sir Gawaine burada; ve senin hakkında söylediklerinin doğru olduğunu ispat edecek." Bütün bu sözleri duyan Sir Launcelot, "Sir Gawaine, bu kötü sözlerinize, hâlâ bu tarzda konuşmanıza teessüf ediyorum," dedi; "sizin kuvvetinizi, bütün yapabileceklerinizi bildiğimin farkındasınız. Bana fazla bir fenalık yapamayacağınızı da biliyorsunuz Sir Gawaine." Sir Gawaine, "Aşağı gel, hain şövalye ve benimle savaşarak söylediklerimin aksini ispat et," dedi; "son savaşta bir talihsizliğe kurban giderek senin kılıcınla yaralandım. Bugün intikam almak için geldim. Seni bugün, beni vaktiyle düşürdüğün müşkül vaziyete düşüreceğim." Sir Launcelot, "Beni Tanrı korusun da, sizi düşürdüğüm tehlikeli vaziyete bu sefer kendim düşmeyeyim," dedi; "çünkü o zaman kendimi ölmüş bilirim. Vakit kazanmak istediğimi zannetmeyiniz, Sir Gawaine; madem ki şövalyeliğe hiç yakışmayan bir tarzda hareket ederek beni hainlikle itham ettiniz, benimle öyle kolay kolay başa çıkamayacaksınız." Bunu söyledikten sonra Sir Launcelot, tepeden tırnağa kadar silahlandı, atına bindi ve eline büyük bir mızrak alarak surların dışına çıktı. Kalenin içindeki ve dışındaki ordular da orada toplanmıştı ve muntazam saflar halinde yiğit askerler gibi duruyorlardı. Bu iki asil şövalyenin savaşını seyredebilmeleri için, her iki tarafa da kımıldamamaları emredilmişti. İki şövalye, mızraklarını kaldırarak, gök gürültüsünü andıran bir sesle birbirlerinin üstüne hücum ettiler. Sir Launcelot'a çarpan Sir Gawaine'in mızrağı paramparça oldu. Sir Launcelot daha büyük bir şiddetle vurduğu için Sir Gawaine'in atı şahlandı ve şövalye ile beraber yere yuvarlandı. O zaman Sir Gawaine, çevik bir hareketle atının altından kalktı, kendini kalkanıyla korudu ve kılıcını hızla çekerek, Sir Launcelot'a, "Atından in, alçak şövalye!" diye emretti. "Bir kısrak oğlu olan bu at, beni müşkül vaziyete düşürdü, fakat bir Kral ile bir Kraliçe'nin oğlu da seni müşkül vaziyete düşürecek."

Bunun üzerine Sir Launcelot, atını bırakıp kendisini kalkanıyla koruyarak kılıcını çekti. Böylece Sir Launcelot ile Sir Gawaine, karşı karşıya geçip birbirlerine o kadar müthiş darbeler indirdiler ki, her iki tarafın askerleri de büyük bir hayret içinde kaldılar. Fakat Sir Launcelot, Sir Gawaine'in kuvvetinin bu kadar harikulade bir tarzda arttığını

hissedince, cesaretini ve nefesini korumaya çalıştı; kendisini Sir Gawaine'in kudretine karşı harikulade bir tarzda korudu ve kalkanını kaldırarak, Sir Gawaine'in darbelerinin ve yiğitliğinin önüne geçmek için, kâh eğilerek, kâh doğrularak kılıç salladı. Sir Gawaine'e gelince, Sir Launcelot'u mahvetmek için, bütün kudretini ve bütün kabiliyetini kullanarak azami gayretini sarf ediyordu; zira Fransızca kitapta anlatıldığına göre, Sir Gawaine'in artan kuvveti gibi nefesi de, kötü niyeti de artardı. Böylece Sir Gawaine, bu üç saat zarfında Sir Launcelot'a o kadar ıstırap verdi ki, Sir Launcelot, kendisini müdafaa etmekte büyük bir zahmet çekti. Üç saat geçtikten sonra, Sir Gawaine'in kendi tabi kuvvetiyle kaldığını hisseden Sir Launcelot, ona, "Sizin son derece tehlikeli bir şövalye ve harikulade kuvvetli bir adam olduğunuzu ikinci defa gördüm," dedi; "hayatınızda fevkalade birçok kahramanlıklar yaptınız. Kuvvetinizin artması sayesinde, son derece asil ve cesur birçok şövalyeyi aldattınız. Fakat sizin büyük kahramanlıklarınız artık bitti; şimdi ben kahramanlıklar yapacağım." Sir Launcelot bunu söyledikten sonra, Sir Gawaine'e yaklaşarak, darbelerinin şiddetini iki misli artırdı; Sir Gawaine ise, kendini kudretle müdafaa etti. Ama Sir Launcelot, Sir Gawaine'in miğferinin ve eski yarasının üstüne öyle bir vuruşla vurdu ki düşmanı baygın bir halde yan tarafa yıkıldı. Kendine gelir gelmez, Sir Launcelot'a yattığı yerden kılıç salladı ve "Alçak şövalye, daha ölmedim," dedi; "yanıma gel ve sonuna kadar savaşalım." Sir Launcelot, "Şimdilik bundan fazlasını yapmam," dedi; "sizinle, ayakta durabildiğinizi gördüğüm müddetçe savaşırım. Fakat yaralı bir adama vurmak olmaz; Tanrı esirgesin de böyle bir şerefsizlik yapmayayım!" Sir Launcelot, bunu söyledikten sonra geri dönüp kaleye doğru yürüdü. Sir Gawaine ise, arkasından hiç durmadan, "Alçak şövalye!" diye bağırıyordu. "İyileştiğim zaman seninle gene savaşacağıma emin ol, Sir Launcelot. İkimizden biri ölmedikçe senin peşini asla bırakmam," diyordu. Bu kuşatma böylece devam etti ve Sir Gawaine, hemen hemen bir ay hasta yattı. Sir Gawaine, iyice iyileştiği ve Sir Launcelot ile üç gün zarfında tekrar savaşmaya hazırlandığı sırada, Arthur, İngiltere'den bazı haberler aldı ve bu haberler yüzünden bütün ordusuyla oradan çekildi.

Yirmi Birinci Kitap burada başlar.

YİRMİ BİRİNCİ KİTAP

I. BÖLÜM

Sir Mordred'in İngiltere Kralı olmaya kalkışması ve dayısının karısı olan Kraliçe ile evlenmeye niyetlenmesi.

Bütün İngiltere'nin hükümdarı olan Sir Mordred, sözde deniz aşırı bir ülkeden gelen mektuplar yazdırdı; bu mektuplarda Kral Arthur'un, Sir Launcelot ile savaşırken öldüğü açıklanıyordu. Bunun üzerine Sir Mordred, Lordları bir araya çağırarak bir meclis topladı ve bu meclisin kendisini Kral seçmesini temin etti. Böylece Sir Mordred, Canterbury'de taç giydi ve orada on beş gün süren bir ziyafet verdi. Sonra Winchester'e giderek Kraliçe Guenever'i yanına aldı; kendi dayısının ve kendi babasının karısı olan bu Kraliçe ile evleneceğini açıktan açığa ilan etti. Böylece ziyafet hazırlıkları yaptı ve evlenecekleri günü tespit etti. Bunun üzerine Kraliçe Guenever, son derece bedbaht oldu. Fakat Kraliçe, kalbindekileri açığa vurmaya cesaret edemediği için Sir Mordred ile güzel konuştu ve onun arzusunu onaylamış göründü. Derken, Kraliçe, düğüne gereken birçok şeyi almak bahanesiyle, Londra'ya gitmek için Sir Mordred'den izin istedi. Tatlı sözleri sayesinde, Sir Mordred, Kraliçe'ye itimat gösterdi ve Londra'ya gitmesine müsaade etti. Kraliçe, Londra'ya gelince Londra kalesine girdi; bu kaleye derhal her türlü erzağı yığdı, içine birçok asker yerleştirdi ve böylece kaleyi korumaya aldı. Sir Mordred, nasıl aldatıldığını öğrenince, ölçüsüz bir hiddete kapıldı. Sözün kısası gidip Londra kalesini müthiş surette kuşattı; kaleyi ele geçirmek için büyük taarruzlar yaptı, kaleye büyük gülleler ve toplarla hücum etti. Fakat Sir Mordred'in gösterdiği bütün bu gayret boşa gitti; çünkü Kraliçe Guenever, tatlı sözlere de, küfürlere de aldırmıyor ve Sir Mordred'in tekrar eline düşmeyi katiyen göze alamıyordu. O sırada, asil, âlim ve mübarek bir adam olan Can-

terbury Piskoposu, gelip Sir Mordred'e, "Ne yapmak istiyorsunuz, efendim?" dedi. "Evvela Tanrı'ya karşı gelmek, sonra da kendi kendinizi ve bütün şövalyeliği lekelemek mi istiyorsunuz? Kral Arthur sizin dayınız, ananızın kardeşi değil mi? Siz onun oğlu değil misiniz? Babanızın karısı ile evlenmeniz mümkün mü? Bu niyetten vazgeçiniz efendim; yoksa sizi, Mukaddes Kitap ile, çanlar ve kandiller lanetlerim." Sir Mordred, "Elinden geleni yap, sana karşı koyacağımı iyi bil," dedi. Piskopos, "Siz de vazifemi yapmaktan korkmayacağımı iyi bilin, efendim," dedi; "Lordum Arthur'un öldüğüne dair bir rivayet çıkardınız, halbuki bu doğru değil. Bu memlekete fenalık yapmak istiyorsunuz." Sir Mordred, "Sus, yalancı papaz," dedi; "eğer beni biraz daha kızdırırsan, senin kelleni uçururum." Böylece Piskopos, Sir Mordred'e mümkün olduğu kadar şiddetli bir tarzda lanet ederek oradan uzaklaştı. Bunun üzerine Sir Mordred, Canterbury Piskoposu'nu öldürmek maksadıyla arattı. Piskopos, mallarının bir kısmını yanına alarak kaçıp Glastonbury civarına gitti. Orada bir münzevinin ibadet ve fukaralık içinde geçen hayatını seçti; çünkü çok aşırı bir mücadelenin yakın olduğunu anlamıştı. Bundan sonra Sir Mordred, mektuplar ve haberler vasıtasıyla Kraliçe Guenever'e müracaat etti; iyi kötü her çareye başvurarak, onu Londra kalesinden çıkarmak istedi. Fakat bütün bunlar hiçbir işe yaramadı; çünkü Kraliçe, herkesin önünde de, hususi olarak da, ona daima kısaca şu cevabı verdi: Sir Mordred ile evlenmektense, kendini öldürmeyi tercih ediyordu. Derken Sir Mordred, Kral Arthur'un Sir Launcelot'u kuşatmaktan vazgeçtiğini, Sir Mordred'den intikam almak için büyük bir ordu ile memlekete doğru ilerlediğini haber aldı. Bunun üzerine Sir Mordred, memleketin bütün asilzadelerine mektup yazdı ve birçok kimse onun etrafında toplandı;; zira o sıralarda, Arthur'un yanında hayatın savaş ve mücadeleden ibaret olduğuna, halbuki Mordred sayesinde hayatın büyük bir şevk ve saadet içinde geçeceğine dair umumi bir kanaat hüküm sürüyordu. Böylece, Sir Arthur kötüleniyor ve aleyhinde fena şeyler söyleniyordu. Kral Arthur'un bir hiçken adam yaptığı, topraklar bağışladığı birçok kimse, o sırada Arthur hakkında söylenebilecek bir tek iyi kelime bulamıyorlardı.

Ey İngilizler! Bunun ne kadar fena bir şey olduğunu anlayamıyor musunuz? İşte dünyanın en mükemmel Kralı ve en mükemmel şövalyesi; işte asil şövalyeleri en çok seven ve onları en çok himaye eden

adam! O İngilizleri bu adam niçin tatmin edemedi? İşte bu, memleketimizin eski bir âdetidir, eski bir geleneğidir. Bizim bu âdetten henüz vazgeçmediğimiz, bu geleneği henüz değiştirmediğimiz söylenir. Ah, bu bütün İngilizlerin büyük bir kusurudur. Ne yazık ki, bizi hiçbir şey uzun zaman memnun edemez! İşte, o devirde yaşayan adamlar da bu hataya düştüler: Kral Arthur'dan fazla Sir Mordred'i beğendiler; birçok kimse Sir Mordred'in tarafını tutup, vaziyeti iyi de olsa, fena da olsa, ona sadık kalacağını söyledi. Böylece Sir Mordred, Sir Arthur'un oraya geleceğini duyduğu için yanında büyük bir ordu ile Dover'e gitti; maksadı, kendi babasını topraklarından kovmaktı. İngilizler yeniliğe o kadar düşkündü ki İngiltere'nin büyük bir kısmı Sir Mordred'in tarafını tutuyordu.

II. BÖLÜM

Kral Arthur'un, bu haberleri aldıktan sonra Dover'e dönüp karaya ayak basar basmaz Sir Mordred ile nasıl karşılaştığına ve Sir Gawaine'in ölümüne dair.

İşte böylece, Sir Mordred ordusuyla Dover'e varmışken, Kral Arthur; gemiler, kadırgalar ve büyük kayıklardan oluşan büyük bir donanma ile oraya geldi. Sir Mordred ise, kendi babasının, Kralı olduğu topraklara ayak basmasına mani olmak için hazırlanmış bekliyordu. Kral Arthur'un, asil askerleriyle dolu olan büyük ve küçük gemileri denize indirildi; iyi birçok şövalye katledildi ve her iki taraftan da nice cesur Baronlar yere serildi. Fakat Kral Arthur'un yiğitliği o derece idi ki, hiçbir şövalye onun karaya çıkmasına engel olamazdı; adamları ise onu cesaretle takip ettiler. Böylece, Sir Mordred'e ve Sir Mordred'in kudretli ordusuna rağmen, Kral Arthur ile adamları karaya çıktılar ve Sir Mordred'i o kadar müşkül bir vaziyete düşürdüler ki, Sir Mordred bütün maiyetiyle beraber kaçmaya mecbur oldu. Bu meydan muharebesi bittikten sonra Kral Arthur, ölen bütün şövalyelerini gömdürdü. O sırada asil şövalye Sir Gawaine'i, bir sandalda yarı ölü, yarı diri bir halde buldular. Sir Arthur, Sir Gawaine'in bu kadar ağır yaralı olduğunu duyunca onun yanına gitti. Sonsuz bir kedere kapılan Kral, Sir Gawaine'i kolları arasına aldı ve ıstırabından üç kere bayıldı. Kendine

geldiği zaman, "Ah, Sir Gawaine! Kız kardeşimin oğlu!" dedi. "Dünyada en çok sevdiğim insan olan sen, bu hale mi düşecektin? Artık benim için yeryüzünde saadet namına bir şey kalmadı. Yeğenim Sir Gawaine, şimdi sana bütün içimi dökeceğim; sen ve Sir Launcelot, dünyada bana en çok saadet veren, dünyada en çok güvendiğim iki insandınız. Artık ikinizi de kaybettiğim için, yeryüzünde mesut olamam." Sir Gawaine, "Kral Arthur, dayıcığım," dedi; "öleceğim gün geldi, emin olunuz. Ve bunun yegâne sebebi, kendi düşüncesizliğim, kendi inatçılığımdır; çünkü Sir Launcelot'un vücudumda açtığı eski yaradan vuruldum. Bu yara yüzünden öleceğimi de biliyorum. Sir Launcelot eğer yanınızda kalsaydı, bu uğursuz savaş hiç başlamayacaktı. Bütün bu felaketlere ben sebep oldum; zira Sir Launcelot ve akrabaları, yiğitlikleri sayesinde, sizin bütün o içi bozuk düşmanlarınızı itaat ve korku içinde yaşatıyorlardı." Sir Gawaine, "Şimdi Sir Launcelot'u çok arayacaksınız," diye sözüne devam etti, "ah, ne yazık ki, ben onunla barışmak istemedim! Bundan dolayı sevgili dayıcığım, sizden kâğıt, kalem ve mürekkep rica ediyorum. Sir Launcelot'a kendi elimle bir mektup yazayım." Böylece, kâğıt ve mürekkep getirildikten sonra, bir müddet evvel günah çıkarmış olan Sir Gawaine'i, Kral Arthur yatakta doğrulttu ve Sir Gawaine, Fransızca kitapta anlatıldığı gibi şunları yazdı: "Yeryüzünde yaşadığım müddetçe gördüğüm veya hikâyesini duyduğum bütün asil şövalyelerin çiçeği olan Sir Launcelot'a: Ben, Orkney Kral Lot'un ve asil Kral Arthur'un kız kardeşinin oğlu Sir Gawaine, sana selam gönderiyorum. Benwick şehrinin önünde bana verdiğin eski yaranın üstüne Mayıs ayının onunda gene vurduklarını ve vaktiyle vücudumda açtığın yara yüzünden bugün öleceğimi bilmeni istiyorum. Bütün dünyaca şu hakikatin de bilinmesini arzu ediyorum: Ben Yuvarlak Masa şövalyesi, Sir Gawaine, kendi kendime sebep olduğum bu ölümden sonra, senden rica ettiğim şey, bu ülkeye tekrar dönüp, mezarımda herhangi bir dua ile ruhumu şad etmendir. Bu mektubu yazdığım gün, elinle açtığın yaradan tekrar vurulup öldürüldüm, Sir Launcelot. Zaten senden daha asil bir adam tarafından öldürülmem imkânsızdı, Sir Launcelot. Eski sevgimizin hatırası namına fazla gecikme. Asil şövalyelerini de yanına alarak mümkün olduğu kadar çabuk denizi aşıp gel ve seni şövalye yapan o asil Kral'ın, Lordum Arthur'un imdadına yetiş. Ana tarafından kardeşim olan alçak bir hainin,

yani Sir Mordred'in yüzünden, Kral Arthur müşkül vaziyete düşmüştür. Sir Mordred, kendisini Kral ilan ettirdi ve Lady'm Kraliçe Guenever ile evlenmek istedi. Eğer Kraliçe Londra kalesine çekilmemiş olsaydı, bu hususta başarılı olacaktı. Mayısın onuncu günü, Lordum Arthur ile hepimiz, Dover'de, onların önünde karaya çıkarak, o alçak ve hain Sir Mordred'i kaçmaya mecbur ettik. Orada başıma bu felaket geldi, senin açtığın yaradan yeniden vuruldum. Bu mektubu ölümümden ancak iki buçuk saat evvel, kendi elimle yazdım ve şimdi kalbimin kanının bir kısmıyla imzalıyorum. Dünyanın en meşhur şövalyesi, gelip benim mezarımı görmen için sana rica ediyorum." Bu yazıldıktan sonra Sir Gawaine de, Kral Arthur de ağladılar, ıstıraptan baygınlık geçirdiler. Kendilerine geldikleri zaman, Kral, Sir Gawaine'e, Hazreti İsa'nın mukaddes vücudunu temsil eden ekmeği ve şarabı tattırdı. Ondan sonra Sir Gawaine, Kral'a, Sir Launcelot'u çağırması ve onu diğer bütün şövalyelerden fazla sevmesi için yalvardı. Öğle vakti Sir Gawaine, ruhunu Tanrı'ya teslim etti. Kral onu, Dover kalesinin içinde bulunan küçük bir kiliseye gömdürdü. Orada hepiniz, Sir Gawaine'in kafatasını ve savaş esnasında Sir Launcelot'un açtığı yaranın izini görebilirsiniz. Bundan sonra Kral Arthur'a, Sir Mordred'in, Barham yaylasında yeni bir karargâh kurduğu haber verildi. Ertesi sabah Kral oraya gitti; Kral Arthur'un ordusu ile Sir Mordred'in ordusu arasında büyük bir muharebe cereyan etti her iki taraftan da birçok kimse öldürüldü; fakat sonunda Kral Arthur'un taraftarları galip çıktılar ve Sir Mordred ile askerleri Canterbury'ye kaçtı.

III. BÖLÜM

Sir Gawaine'nin hayaletinin Kral Arthur'a görünerek, o gün savaşmaması hususunda Kral'ı nasıl uyardığı.

Bundan sonra Kral, öldürülen bütün şövalyelerini bulmak ve onları gömmek için civardaki bütün kasabalarda araştırmalar yaptırdı; ağır yaralı olanları şifalı merhemlerle tedavi ettirdi. O sıralarda birçok kimse Kral Arthur'a bağlılık yemini etti. Bu kişiler, Sir Mordred'in, Kral Arthur'a karşı savaşmakla fena bir şey yaptığını söylediler. Bundan sonra Kral Arthur, ordusuyla beraber deniz kıyısına, Salisbury'ye doğ-

ru garbe çekildi. Kral Arthur ile Sir Mordred, Salisbury civarında ve sahilden uzak olmayan bir yaylada, Trinity yortusunu takip eden Pazartesi günü buluşup savaşmayı kararlaştırdılar. Kral Arthur, Sir Mordred'den intikam alabileceğini düşünerek son derece seviniyordu. Sir Mordred, Londra civarında etrafına birçok adam topladı; Kent'te, Southsex'te, Eastsex'te, Southfolk'ta ve Northfolk'ta oturanların çoğu Sir Mordred'in tarafını tuttular. Sir Mordred'e de, Kral Arthur'a de son derece asil birçok şövalye bağlılık yemini etmişti; fakat Sir Launcelot'u sevenler, Sir Mordred'in tarafını tutuyordu. Kral Arthur, Trinity yortusu gecesi harikulade bir rüya gördü; rüyası şu idi: Yüksekçe tahta bir döşemenin üstünde bulunan bir iskemleye oturmuştu. Bir tekerleğe sıkı sıkı bağlanmış olan bu iskemlenin üstünde oturan Kral Arthur'un sırtında, aklın alabileceği en muhteşem sırmalı elbise vardı. Kral'ın altında, uzaklara kadar yayılan, korkunç ve derin siyah sular vardı ve bu suların içinde çeşit çeşit iğrenç ve feci yılanlar, çıyanlar, vahşi hayvanlar bulunuyordu. Kral, birdenbire tekerleğin tepetaklak döndüğünü sandı; bu yılanların arasına düştü ve her canavar, bir koluna ya da bacağına sarıldı. O zaman, yatağında yatıp uyuyan Kral, "İmdat!" diye bağırdı. Şövalyeler, şövalye çömezleri ve askerler Kral'ı uyandırdılar. Kral, öyle bir şaşkınlık içinde idi ki, nerede olduğunu idrak edemiyordu. Bundan sonra Kral, gene daldı. Yarı uykuda yarı uyanıkken, Sir Gawaine'in güzel birçok Lady'lerle beraber yanına yaklaştığını sandı. Kral Arthur, Sir Gawaine'i görünce, "Hoş geldin, kız kardeşimin oğlu," dedi; "senin öldüğünü sanmıştım ve şimdi seni sağ gördüğüm için, her şeye kadir Hazreti İsa'ya çok minnettarım. Sevgili yeğenim, kız kardeşimin oğlu, söyleyin sizinle beraber buraya gelen bu Lady'ler kimdir?" Sir Gawaine, "Efendim, bunlar, ben yeryüzünde yaşarken uğruna savaştığım Lady'lerdir," dedi; "doğru bir dava uğruna ve bunları korumak için savaşmıştım. Onların hatırı için dövüştüğümü düşünerek Tanrı'ya ısrarla dua ettiler; Tanrı da bir lütufta bulundu; buraya sizin yanınıza getirilmeme müsaade etti. Size öleceğinizi haber vermem için Tanrı buraya gelmeme izin verdi: Eğer yarın sabah, kararlaştırdığınız gibi, Sir Mordred ile savaşırsanız, siz de öleceksiniz, her iki taraftaki adamların büyük bir kısmı da hayatlarını kaybedecekler, bundan hiç şüphe etmeyiniz. Her şeye kadir Hazreti İsa, size karşı büyük bir lütuf ve iyilik gösterdiği için, size ve orada ölecek olan di-

ğer birçok iyi insana merhamet ettiği için, Tanrı ayrıca lütuf göstererek beni buraya gönderdi; yarın katiyen savaşmamanız, tam bir aylık bir ateşkes yapmanız hususunda sizi haberdar etmemi istedi. Yarın size mühlet vermeleri için gayet müsait tekliflerde bulunun; çünkü bu bir ay içinde Sir Launcelot bütün asil şövalyeleriyle gelip, şerefli bir tarzda sizin imdadınıza yetişecek, Sir Mordred'i ve ona taraftar olanların hepsini öldürecek." Bunu söyler söylemez Sir Gawaine ile yanındaki bütün Lady'ler ortadan kayboldular. Kral, derhal şövalyelerini, şövalye çömezlerini ve hizmetkârlarını çağırarak, onlara, bütün asil Lordlarını ve âlim piskoposlarını bir araya toplamalarını sert bir eda ile emretti. Lordlar ve Piskoposlar geldiği zaman, Kral Arthur onlara rüyasını, Sir Gawaine'in söylediklerini, ertesi sabah muharebe ettiği takdirde öldürüleceğini bildirdiğini anlattı. Bundan sonra Kral, sofracıbaşı Sir Lucan'a, onun kardeşi Sir Bedivere'e ve iki Piskoposa emirler verdi; ne yapıp yapıp, Sir Mordred ile tam bir aylık bir ateşkes devresi temin etmelerini istedi; "Herhangi bir teklif yapmaktan çekinmeyiniz, ona istediğiniz kadar toprak ve mal vaat ediniz," dedi. Böylece bu dört kişi yola çıkarak, yüz bin kişilik müthiş bir ordu toplamış olan Sir Mordred'in yanına gittiler. Onu ikna etmek için uzun zaman uğraştıktan sonra Sir Mordred nihayet razı oldu; Sir Mordred, Kral Arthur yaşadığı müddetçe Cornwall ile Kent'e, Kral Arthur öldükten sonra da bütün İngiltere'ye sahip olacaktı.

IV. BÖLÜM

Mordred'in öldürüldüğü ve Arthur'un ölüm derecesinde yaralandığı muharebe, tesadüfen, bir engerek yılanı yüzünden nasıl başladı.

Bundan sonra bir anlaşmaya varıldı: Kral Arthur ile Sir Mordred, iki ordunun bulunduğu yerin tam ortasında karşılaşacaklardı ve her birisi, yanında on dört kişi ile gelecekti. İşte, Sir Lucan ile üç arkadaşı, Kral Arthur'a bu haberi getirdiler. Kral Arthur, "Bunun böyle olmasına memnunum," diyerek savaş meydanına gitti. Ordusundan ayrılmadan evvel, bütün askerlerini uyardı: "Eğer herhangi bir kimsenin kılıç çektiğini görürseniz, şiddetle hücuma geçip o hain Sir Mordred'i öldürün;

çünkü ben ona katiyen itimat etmiyorum," dedi. Sir Mordred de kendi ordusuna aynı ihtarda bulundu: "Eğer herhangi birinin kılıç çektiğini görürseniz, şiddetle hücuma geçip karşınıza çıkanı öldürünüz. Babamın benden intikam almak isteyeceğini bildiğim için, bu ateşkese hiç de güvenmiyorum," dedi. Böylece Kral Arthur ile Sir Mordred, kararlaştırdıkları şekilde buluştular ve tamamen anlaştılar. Şarap getirtip içtikleri sırada, bir engerek yılanı küçük bir çalının altından çıkarak, şövalyelerden birinin ayağını soktu. Şövalye, bunu hissedince, yere bakıp engerek yılanını gördü ve hiçbir fena maksat gütmeden, yılanı öldürmek için kılıcını çekti. Her iki ordu da bu yalın kılıcı görür görmez, borularını çaldılar; müthiş bir tarzda bağrışmaya başladılar. Böylece iki ordu hücuma geçti. Kral Arthur, "Ah, ne uğursuz bir gün!" diyerek atına binip, kendi ordusuna gitti; Sir Mordred de aynı şeyi yapmıştı. Şimdiye kadar hiçbir Hıristiyan toprağında bu kadar feci bir muharebe cereyan etmemiştir. Herkes hücuma geçip atını ileri sürüyor, kendini müdafaa edip düşmanına vuruyordu. Bu muharebe esnasında savaşanlar, birbirlerine nice sert sözler ettiler, nice yok edici darbeler indirdiler. Kral Arthur, birçok defa Sir Mordred'in ordusunun içine daldı, daima asil bir Krala yakışır bir tarzda, yiğitçe davrandı; daima cesaretini korudu. Sir Mordred, Kral Arthur'u, şövalyelik vazifesini yapmaya mecbur ediyor, onu büyük tehlikelere maruz bırakıyordu. Böylece hiç durmadan bütün gün, hava kararıncaya kadar savaştılar. Nice asil şövalye soğuk toprağa serilmişti; karanlık bastığı zaman yaylanın üstünde yüz bin ölü yatıyordu. Arthur, adamlarının böyle öldürüldüğünü görünce sonsuz bir hiddete kapıldı. Kral etrafına baktığı zaman, bütün ordusundan, bütün değerli şövalyelerinden sadece iki kişinin, sofracıbaşı Sir Lucan ile onun kardeşi Sir Bedivere'in sağ kaldığını, onların da ağır yaralı olduklarını gördü. Kral, "Aman Yarabbi! Benim asil şövalyelerimin hepsi ne oldu?" dedi; "Ah! Bu hazin günü de görecek miydim? Artık ben bittim! Tanrı bana yardım etse de, bütün bu felaketlere sebep olan o hain Sir Mordred'in nerede olduğunu öğrenebilsem!" O sırada Kral Arthur, kalabalık bir ölü yığını arasında duran ve kılıcına yaslanan Sir Mordred'i gördü. Arthur, Sir Lucan'a, "Bana mızrağımı veriniz," dedi; "bütün bu bedbahtlığa sebep olan haini şurada gördüm." Sir Lucan, "O sefilin biri, onu bırakınız, efendim," dedi; "hele bu uğursuz gün sona ersin, ondan mükemmel bir intikam alırsınız. Benim iyi Lordum, dün geceki rü-

yanızı, Sir Gawaine'in hayaletinin size söylediklerini hatırlayınız. Tanrı, sonsuz lütfu sayesinde sizi şimdiye kadar korudu. Tanrı aşkı için Lordum, şimdilik bu kadarla kalınız. Tanrı'ya şükür muharebeyi kazandınız. İşte biz üçümüz sağız; halbuki Sir Mordred'in yanında sağ bir tek kişi kalmadı. Eğer şimdi savaştan vazgeçerseniz, bu uğursuz gün de geçiverir." Kral, "İster öleyim, ister sağ kalayım, ne olursa olsun!" dedi. "Madem ki şimdi onu orada yalnız görüyorum, elimden asla kurtulmayacak; onunla savaşmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamam." Sir Bedivere, "Tanrı yardımcınız olsun," dedi. Bundan sonra Kral, mızrağını iki eliyle yakaladı ve "Hain! İşte öleceğin gün geldi!" diye bağırarak Sir Mordred'in üstüne hücum etti. Sir Mordred, Sir Arthur'un sözlerini duyunca, elinde yalın kılıcıyla ona doğru koştu. O zaman Kral Arthur, mızrağını, Sir Mordred'in kalkanının altından sallayarak, düşmanının vücuduna sapladı, mızrağın yarısından fazlası Sir Mordred'in vücudunu delip sırtından çıktı. Sir Mordred, ölüm yarasını hissedince, bütün kuvvetini harcayarak vücudunu delen mızrağın Kral Arthur tarafından tutulan sapına kadar atılabildi ve iki eliyle birden tuttuğu kılıcıyla, babası Arthur'un başının yan kısmına öyle bir vuruş vurdu ki, kılıç miğferi de, çelik başlığı da deldi. Sir Mordred bunu yapar yapmaz, yere yığılıp öldü. Asil Arthur ise, baygın bir halde toprağa yuvarlandı; orada kaç kere kendine geldi ve kaç kere gene kendinden geçti. Sofracıbaşı Sir Lucan ile Sir Bedivere, onu ayağa kaldırdılar ve büyük bir gayret sarf ederek, denizden uzak olmayan küçük bir kiliseye götürdüler. Kral, oraya varınca, ferahladığını hissetti. O sırada, savaş meydanından gelen bağrışmalar duydular. Kral, "Sir Lucan, sen git de, savaş meydanındaki bu gürültü nedir, onu öğren ve bana bildir," dedi. Vücudunun birçok yerlerinden ağır surette yaralı olan Sir Lucan oraya gitti. Orada, ay ışığında, yağmacıların ve haydutların, muharebe meydanına geldiklerini, o asil şövalyelerin iğnelerini, gerdanlıklarını, güzel yüzüklerini, değerli mücevherlerini yağma ettiklerini ve çaldıklarını gördü. Bu haydutlar, zırhlarını ve kıymetli eşyalarını alabilmek için henüz sağ olanları da öldürüyorlardı. Sir Lucan bu olup bitenleri anlayınca, Kral'ın yanına mümkün olduğu kadar çabuk döndü ve ona bütün duyduklarını ve gördüklerini anlattı. Sir Lucan, "Bence, yapılacak en doğru hareket, sizi bir kasabaya kadar götürebilmemizdir," dedi. Kral, "Keşke götürebilseniz," dedi.

V. BÖLÜM

Kral Arthur'un, Excalibur isimli kılıcının suya atılmasını nasıl emrettiği ve kayıktaki Lady'lere nasıl teslim edildiği.

Kral, "Başım o kadar dönüyor ki, ayakta duramıyorum," dedi; "ah, Sir Launcelot! Seni bugün ne kadar çok özledim! Ah, bir aralık senin aleyhine dönmüş olmam ne yazık! Sir Gawaine rüyamda, bana öleceğimi söylemişti; işte, şimdi ölüyorum." Bundan sonra Kral'ı bir taraftan Sir Lucan, bir taraftan da Sir Bedivere tuttu; kaldırdıkları zaman Kral bayıldı. Kralı kaldırırken sarf ettiği gayret, Sir Lucan'ın da baygın bir halde yere yuvarlanmasına sebep oldu. Sir Lucan'ın karnından bağırsakları sarktı ve bu asil şövalyenin kalbi çatladı. Kral Arthur kendine gelince, ağzı köpüklü olan Sir Lucan'ın yerde yığılıp kaldığını, bağırsaklarının bir kısmının ayaklarına kadar sarktığını gördü. Kral, "Eyvah!" dedi. "Bu asil Dükün, benim yüzümden bu şekilde öldüğünü görmek ne kadar acı bir manzara! Benden fazla yardıma muhtaç olduğu halde, bana yardım etmek istedi. Ah! Benim yardımıma yetişmeye öyle bir azmetmişti ki, halinden şikayet bile etmedi. İsa, ona lütufkâr davran!" O zaman Sir Bedivere, kardeşinin ölümüne ağladı. Kral, "Bu gözyaşından vazgeçin, bütün bunların bana faydası yok," dedi; "yaşayabilsem, hayatımın sonuna kadar Sir Lucan'ın matemini tutardım, fakat öleceğim saat çalmak üzere. Onun için benim güzel kılıcımı, Excalibur'u alıp suyun kenarına git. Oraya vardığın zaman, sana emrediyorum, kılıcımı suya at. Sonra buraya dönüp bana orada gördüklerini anlat." Bedivere, "Emrinize itaat edeceğim ve size bu hususta derhal haber getireceğim, Lordum," dedi. Böylece, Sir Bedivere, Kral'ın yanından uzaklaştı. Yolda giderken, kabzası ve sapı baştan başa kıymetli mücevherlerden yapılmış olan bu asil kılıca bakarak, kendi kendine, "Bu kıymetli kılıcı suya atarsam, bundan asla fayda gelmez, bu zararlı ve fena bir hareketten başka bir şey değildir," dedi ve Excalibur'u bir ağacın altına sakladı. Sonra, Kral'ın yanına mümkün olduğu kadar çabuk dönerek, suyun kenarına gittiğini ve kılıcı suya attığını söyledi. Kral, "Orada ne gördün?" dedi. Bedivere, "Orada, dalgalardan ve rüzgârlardan başka bir şey görmedim, efendim," dedi. Kral, "Yalan söylüyorsun," dedi; "onun için derhal geri dön ve emrimi yerine getir;

eğer bana bağlı isen, eğer beni seviyorsan, hiç çekinmeden kılıcı suya at." Bunun üzerine Sir Bedivere geri dönerek, kılıcı eline aldı ve bu asil kılıcı atmanın günah ve ayıp olacağını düşünerek onu gene sakladı. Kral'ın yanına dönüp, suyun kenarına gittiğini ve Kral'ın emrini yerine getirdiğini söyledi. Kral, "Orada ne gördün?" dedi. Sir Bedivere, "Akan sulardan ve çekilen dalgalardan başka bir şey görmedim, efendim," dedi. Kral Arthur, "Ah, alçak! Yalancı!" dedi. "İşte, beni iki defa aldattın. Bana o kadar bağlı olduğunu, beni o kadar sevdiğini, kim söylemiş? Sözde asil bir şövalye olan sen, bir kılıcın üstündeki mücevherler yüzünden bana hıyanet ediyorsun! Hemen geri dön. Üşüyorum, bana böyle vakit kaybettirdiğin için hayatım tehlikede. Eğer emrettiğim şeyi derhal yapmazsan, seni görür görmez derhal kendi elimle öldüreceğim; çünkü sen, benim o kıymetli kılıcım yüzünden, beni ölü görmek istiyorsun." Bundan sonra Kral'ın yanından uzaklaşan Sir Bedivere, kılıcı derhal eline alıp suyun kenarına gitti; kılıcın kemerini kabzasına bağlayarak, kılıcı, mümkün olduğu kadar uzaklara, suya fırlattı. O sırada suyun içinden bir el ve bir kol çıktı. Kılıcı havada yakalayan bu el, onu üç defa salladıktan sonra, kılıçla beraber suyun içinde kayboldu. Sir Bedivere, Kral'ın yanına dönerek, gördüklerini ona anlattı. Kral, "Ah, benim buradan gitmeme yardım et, fazla geç kaldığımdan korkuyorum," dedi. Bunun üzerine Sir Bedivere, Kral'ı sırtına alarak onu suyun kenarına götürdü. Oraya vardıkları zaman içinde birçok Lady ve bir Kraliçe bulunan büyük bir kayık sahile yanaşmış, bekliyordu. Başlarında siyah örtüler taşıyan bu Lady'lerin hepsi, Kral Arthur'u görünce, ağlayıp bağrıştılar. Kral, "Şimdi beni kayığa götür," dedi ve Sir Bedivere, Kral'ı yavaş yavaş kayığa götürdü. Kral orada, tepeden tırnağa kadar matem elbiselerine bürünmüş olan üç Kraliçe tarafından kabul edildi. Bu Kraliçeler, Arthur'u kayığa yatırdılar ve Kral Arthur, başını onlardan birinin dizine koyduğun zaman, o Kraliçe, "Ah, sevgili kardeşim, niçin bu kadar uzun zaman benden uzak kaldın?" dedi. "Ah, üşüdüğün için başındaki yaranın daha tehlikeli bir şekil almış olmasından korkuyorum." Böylece, Lady'ler sahilden uzaklaştılar ve Sir Bedivere, kayığın gittiğini görünce, "Ah Lordum Arthur! Siz beni, burada, düşmanların arasında bırakıp gittikten sonra benim halim ne olacak!" diye bağırdı. Kral, "Üzülme ve elinden geleni yap," dedi; "artık benden sana hayır yok; çünkü ben, bu ağır yaranın iyileş-

mesi için Avilion vadisine gidiyorum. Bundan sonra benden hiçbir haber alamazsan, ruhumun selameti için dua et." Kayıktaki Lady'ler ve Kraliçeler, hiç durmadan öyle bir ağlıyorlar ve bağrışıyorlardı ki, insanın merhamettin içi sızlıyordu. Kayık gözden kaybolur kaybolmaz, Sir Bedivere, ağlaya ağlaya, inleye inleye ormanın yolunu tuttu; bütün gece yürüdükten sonra sabahleyin, iki beyaz tepenin arasındaki küçük kiliseyi ve bir münzevinin oturduğu evi gördü.

VI. BÖLÜM

Sir Bedivere'in ertesi sabah, Kral Arthur'un bir münzevinin evinde nasıl ölü bulduğu ve Sir Bedivere'in münzevinin yanında nasıl kaldığı.

O zaman sevinen Sir Bedivere, oraya doğru gitti. Kiliseye vardığı zaman, münzevinin yeni kazılmış bir mezarın üstüne kapanmış olduğunu gördü. Münzevi, Sir Bedivere'i görür görmez tanıdı; çünkü bu münzevi, kısa bir müddet evvel, Sir Mordred tarafından kovulan Canterbury Başpiskoposu idi. Sir Bedivere, "Orada gömülü olan adam kimdir ki, onun için bu kadar heyecanla dua ediyorsun?" dedi. Münzevi, "Sevgili oğlum, onun kim olduğunu bilmiyorum, sadece tahmin ediyorum," dedi; "dün gece yarısı, Lady'ler buraya bir cesetle geldiler ve bana bu cesedi gömmemi rica ettiler. Bana yüz mumla, yüz altın bıraktılar." Sir Bedivere, "Ah! Bu küçük kilisede gömülü olan Lordum Arthur'dur," diyerek düşüp bayıldı. Kendine geldiği zaman, oruç tutup dua ederek ömrünü geçirmek üzere münzevinin yanında kalabilmek için müsaade istedi. "Kendi arzum üzerine burasını hiçbir zaman terk etmeyeceğim; hayatımın sonuna kadar burada Lordum Arthur için dua edeceğim," dedi. Münzevi, "Yanımda kalmanıza memnuniyetle razıyım," dedi; "çünkü sizi tahmin ettiğinizden çok daha iyi tanıyorum. Siz yiğit Bedivere'siniz; asil Dük sofracıbaşı Sir Lucan da sizin kardeşinizdi." Bundan sonra Sir Bedivere, münzeviye, evvelce duyduğunuz bütün hadiseleri anlattı. Böylece Sir Bedivere, vaktiyle Canterbury Piskoposu olan bu münzevi ile orada kaldı; sırtına fakir elbiseleri giydi, oruç tutarak ve dua ederek, alçakgönüllülük ile münzeviye hizmet etti.

Yetki sahibi insanlar tarafından yazılan kitaplarda Arthur'a dair bundan fazla bilgi yoktur. İçinde üç Kraliçe bulunan bir kayıkla götürüldüğünden başka, ölümü hakkında da asla kati bir şey duymadım. Bu üç Kraliçeden biri, Arthur'un kız kardeşi Morgan le Fay; ikincisi Northgalis Kraliçesi, üçüncüsü de Issız Toprakların Kraliçesi idi. Değerli şövalye Pelleas ile evlenen, göl perilerinin başı Nimue da orada idi. Bu Lady'nin Kral Arthur'a çok hizmeti olmuştu. Nimue, Sir Pelleas'ın ölüm tehlikesine maruz kalacağı bir yere gitmesine asla müsaade etmemişti; bu sayede Sir Pelleas, hayatının son günlerine kadar, Nimue ile büyük bir huzur içinde yaşamıştı. İşte, Kral Arthur'un ölümüne dair bundan fazla bir şey öğrenemedim. Lady'ler, onu gömüleceği yere götürdüler ve vaktiyle Canterbury Piskoposu olan münzevinin anlattıklarına bakılacak olursa, böyle birisi oraya gömüldü; fakat münzevi bu ölünün Kral Arthur olduğunu kati surette bilmiyordu. Bunun hikâyesi, Yuvarlak Masa şövalyelerinden Sir Bedivere tarafından yazdırıldı.

VII. BÖLÜM

Kral Arthur'un ölümü hakkında bazı kimselerin düşüncesi ve Kraliçe Guenever'in Almesbury'de nasıl rahibe olduğu.

Ancak, İngiltere'nin farklı bölgelerinde bazı insanlar, Kral Arthur'un ölmediğini, Hazreti İsa'nın arzusu üzerine başka bir diyara gittiğini söylüyorlar. Bir gün geri dönüp Mukaddes Haçı elde edeceği rivayet ediliyor. Bunun böyle olacağını iddia etmiyorum; yeryüzündeki hayat tarzını değiştirdiğini söylemeyi tercih ederim. Birçok kimseye göre, Kral Arthur'un mezarının üstünde şu mısra yazılıdır:

HIC IACET ARTHURUS REX QUONDAM
REX QUE FUTURUS

Şimdi, Sir Bedivere'i, o sıralarda Glastonbury civarında küçük bir kilisede oturan münzevi ile beraber bırakalım; Sir Bedivere ile münzevi dua ettiler, oruç tuttular ve gayet faziletli bir tarzda yaşadılar. Kraliçe Guenever, Kral Arthur'un, o asil şövalyelerin, Sir Mordred'in, her-

kesin öldüğünü öğrenince, yanında beş Lady ile beraber kaçıp Almesbury'ye giderek orada bir rahibe oldu. Sırtına siyah ve beyaz elbiseler giydi ve bu memlekette şimdiye kadar hiçbir günahkâr Lady'nin duymadığı pişmanlığı duydu. Artık hiç kimse onun yüzünü güldüremiyordu; bütün hayatı, oruç tutmak, dua etmek ve sadaka vermekle geçiyordu; öyle ki, herkes onun bu kadar değişmesi, bu derece faziletli olması karşısında hayret içinde kaldı. Kraliçe'nin, orada başrahibe mevkiine yükselmesini ve manastıra hakim oluşunu gayet tabi bulmalı. Şimdi Almesbury'de beyaz ve siyah elbiseli bir rahibe olan Kraliçe Guenever'i bırakarak Sir Launcelot du Lake'ten bahsedelim.

VIII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kral Arthur ile Sir Gawaine'in ölümünü ve diğer hadiseleri duyunca, İngiltere'ye nasıl geldiği.

Sir Launcelot, kendi topraklarındayken, Sir Mordred'in İngiltere'de kendi kendisini Kral ilan ettiğini, kendi öz babası Kral Arthur'a karşı savaş açtığını ve Kral Arthur'un kendi memleketine ayak basmasına mani olmak istediğini öğrendi. Kraliçe Guenever onunla evlenmek istemediği için, Sir Mordred'in Londra kalesini nasıl kuşattığı da Sir Launcelot'a anlatıldı. O zaman, sonsuz bir hiddete kapılan Sir Launcelot, akrabalarına, "Ah, iki defa hainlik yapan o alçak Sir Mordred'in elimden kurtulmuş olmasına şimdi çok pişmanım!" dedi. "O, Lordum Arthur'a karşı çok alçakça hareket etti. Lordum Gawaine'in, –Hazreti İsa ruhuna huzur versin– bana gönderdiği hazin mektuptan, Kral Arthur'un çok müşkül bir vaziyete düştüğünü hissettim. Ah! Beni şövalye yapan o asil Kral'ın, kendi ülkesinde kendi tebaasının taarruzuna uğrayacağı günü de görecek miydim? Sir Gawaine, ölmeden evvel, mezarını ziyaret etmem için bana hazin bir mektup yazdı; o mektuptaki dertli sözlerin, kalbimden asla silinmeyeceğine emin olabilirsiniz. Sir Gawaine, yeryüzünde yaşayan şövalyelerin en asillerinden biriydi ve Sir Gawaine'i, değerli şövalye Sir Gaheris'i ve fevkalade asil bir şövalye olan kendi arkadaşım Sir Gareth'i öldürmüş olmam, benim kara bahtım. Böyle uğursuz şeyler yaptığım için, bedbaht bir insan olduğumu söylemekte haklıyım. Halbuki o hain Sir Mordred'i öldürmek

bahtı bana nasip olmadı." Sir Bors, "Bu hikâyelerinizden vazgeçin de, evvela Lordum Sir Gawaine'in intikamını alın," dedi; "onun mezarını ziyaret etmeniz de iyi olur. Bundan sonra da Lordum Arthur ile Lady'm Kraliçe Guenever'in intikamını alırsınız." Sir Launcelot, "Benim şerefimi her zaman düşündüğünüz için size teşekkür ederim," dedi. Bundan sonra Sir Launcelot ile ordusunun İngiltere'ye geçebilmesi için hazırlık yapıldı, mümkün olduğu kadar çabuk gemiler ve kalyonlar temin edildi. Böylece Sir Launcelot, denizi aşarak Dover'de karaya çıktı; yanında yedi Kral bulunuyordu ve ordusunun büyüklüğü insana dehşet veriyordu. Derken, Sir Launcelot, Dover halkına Kral Arthur'un başına ne geldiğini sordu. O zaman halk, Kral Arthur'un nasıl öldürüldüğünü, aynı gün Sir Mordred ile yüz bin kişinin can verdiklerini; Kral Arthur'un karaya ayak basar basmaz Sir Mordred ile savaştığını; bu meydan muharebesinde değerli, Sir Gawaine'in öldürüldüğünü; ertesi gün Sir Mordred'in Kral Arthur ile Barham yaylasında savaştığını ve orada Kral'ın Sir Mordred'i mağlup ettiğini anlattılar. Sir Launcelot, "Eyvah! Bunlar şimdiye kadar duyduğum haberlerin en fecisidir," dedi; "rica ederim sevgili arkadaşlar, şimdi bana Sir Gawaine'in mezarını gösterin." Bunun üzerine şehirde oturan bazı kimseler, Sir Launcelot'u Dover kalesine götürüp, ona Sir Gawaine'in mezarını gösterdiler. O zaman Sir Launcelot, diz çöküp ağladı ve Sir Gawaine'in ruhunun selameti için bütün kalbiyle dua etti. O gece Sir Launcelot, halka yiyecek ve içecek dağıttı; kim olursa olsun gelen herkese arzu ettiği kadar et, balık, şarap, arpa suyundan yapılmış içki ve bir miktar bakır para verildi. Bir matem elbisesi giymiş olan Sir Launcelot, parasını kendi eliyle dağıttı; hiç durmadan ağlıyor ve halka, Sir Gawaine'in ruhu için dua etmelerini yalvarıyordu. Ertesi sabah, memlekette mevcut olan bütün rahipler ve okumuş insanlar bir araya çağırıldı ve ölülerin ruhu için bir ayin yapıldı. Başta Sir Launcelot olmak üzere, herkes para verdi; Sir Launcelot yüz altın lira, yedi Kral'ın her biri kırkar lira, orada bulunan bin şövalyenin her biri de birer lira verdiler; paraların verilmesi ta sabah başlayıp, geceye kadar devam etti. Sir Launcelot, iki gece ağlayarak ve dualar ederek Sir Gawaine'in mezarının üstünde yattı. Üçüncü gün, Sir Launcelot, bütün Kralları, Dükleri, Kontları, Baronları ve şövalyeleri yanına çağırarak şu sözleri söyledi: "Sevgili Lordlarım, bu memlekete benimle beraber geldiğiniz

için hepinize teşekkür ederim; fakat iş işten geçtikten sonra geldik ve ölüme karşı hiç kimse isyan edemeyeceği halde, fazla geç kalmamıza, hayatımın sonuna kadar pişman olacağım. Madem ki vaziyet bu merkezde, yola çıkıp Lady'm Kraliçe Guenever'i arayacağım; çünkü onun büyük bir ıstırap içinde ve çok hasta olduğunu söylüyorlar; rivayete göre Batı'ya doğru kaçmış. Siz hepiniz beni burada bekleyiniz ve eğer on beş günde geri dönmezsem, gemilerinize binip, adamlarınızı yanınıza alarak kendi memleketlerinize dönün. Ben ise, size söylediğimi yapacağım."

IX. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Kraliçe Guenever'i aramak için nasıl yola çıktığı ve onu Almesbury'de nasıl bulduğu.

O sırada Sir Launcelot'a yaklaşan Sir Bors de Ganis, "Lordum Sir Launcelot, bu ülkede yolculuk etmek nereden aklınıza geldi? Yeni dostlar bulacağınızı mı sanıyorsunuz?" dedi. Sir Launcelot, "Ne olursa olsun," dedi; "siz burada bekleyin; ben yola çıkıyorum. Ne büyük, ne küçük, hiç kimsenin benimle gelmesini istemem." Sir Launcelot ile bu hususta mücadele etmek nafile idi. Sir Launcelot, yola çıkıp Batı'ya doğru ilerledi ve oralarda yedi sekiz gün aranıp durdu. Nihayet bir manastıra vardı. Derken, Kraliçe Guenever, manastırın avlusuna giren Sir Launcelot'u gördü ve onu görünce, üst üste üç kere bayıldı; öyle ki, yanındaki Lady'ler ve asilzade sınıfına mensup kadınlar, Kraliçe'nin ayakta durabilmesi için çok uğraştılar. Kraliçe, konuşabilecek hale gelince, Lady'leri ve asilzade sınıfına mensup kadınları yanına çağırarak, "Bu halime herhalde hayret ediyorsunuz, sevgili Lady'ler," dedi; "size doğrusunu söyleyeyim: Şurada duran şövalyeyi gördüğüm için bu hale geldim. Rica ederim, onu benim yanıma çağırın." Sir Launcelot, Kraliçe'nin yanına getirilince, Kraliçe, bütün Lady'lere hitap ederek, "Bu savaşa, bu adamla ikimiz sebep olduk," dedi; "dünyanın en asil şövalyelerinin ölümüne de biz sebep olduk. O asil Lordum, birbirimizi sevmemiz yüzünden öldürüldü. Sir Launcelot, artık ruhumun selameti için uğraşmaya karar verdim. Tanrı'nın yardımıyla öldükten sonra, Hazreti İsa'nın mübarek yüzüne bakabileceğimi, Kıyamet günü

onun yanına oturabileceğimi ümit ediyorum; çünkü Cennet'teki azizler de vaktiyle benim kadar günahkâr insanlardı. Onun için Sir Launcelot, sana rica ediyorum, sana bütün kalbimle yalvarıyorum, aramızdaki aşkın büyüklüğüne rağmen, benim yüzümü bir daha görme! Tanrı hakkı için sana emrediyorum, benim yanımdan git, kendi memleketine dön ve ülkeni harpten ve sefaletten iyice koru. Seni çok sevmiş olduğum halde, seni görmeye gönlüm razı değil; çünkü ikimizin yüzünden Kralların ve şövalyelerin çiçeği kurudu. Onun için Sir Launcelot, kendi ülkene git, orada evlen, karınla neşe ve saadet içinde yaşa ve sana rica ediyorum, Tanrı'ya bütün kalbinle benim için, sürdüğüm bu kötü hayattan vazgeçebilmem için dua et." Sir Launcelot, "Sevgili efendim, kendi memleketime dönmemi, orada bir Lady ile evlenmemi mi arzu ediyorsunuz?" dedi. "Hayır efendim, bunu asla yapmayacağıma emin olabilirsiniz. Size verdiğim sözü tutmamak alçaklığım hiçbir zaman göstermeyeceğim. Ben de İsa'ya yaranacağım ve hayatımın sonuna kadar sizin için dua edeceğim." Kraliçe, "Eğer, bunu yaparsan, sözümü tutmuş olursun," dedi; "fakat dünyaya gene dönmeyeceğine asla inanamam." Sir Launcelot, "Öyle olsun efendim, siz istediğinizi söyleyin," dedi; "fakat benim verdiğim sözden döndüğümü hiç duydunuz mu? Tanrı'nın yardımıyla dünyadan ben de sizin gibi çekileceğim. Eğer Lordunuz olmasaydı, Mukaddes Kâse'yi ararken dünyanın özentilerinden vazgeçecektim. O sıralarda bunu, kalbimle, irademle ve düşüncelerimle yapabilseydim, oğlum Sir Galahad hariç, Mukaddes Kâse macerasına atılan şövalyelerin hepsinden üstün olacaktım. Onun için Lady, madem ki siz faziletin yolunu tuttunuz, benim de faziletin yolunu tutmam icap eder; çünkü Tanrı şahidimdir ki, yeryüzündeki yegâne saadetim sizdiniz. Eğer bu kararı vermeseydiniz, sizi kendi ülkeme götürecektim."

X. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, Canterbury Başpiskoposu'nun bulunduğu manastıra nasıl geldiği ve rahip elbisesini nasıl giydiği.

"Fakat madem ki bu kararı verdiniz, size, gerekli pişmanlığı göstereceğimi, beni kabul eden herhangi bir münzevi bulursam hayatımın so-

nuna kadar dua edeceğimi vaat ediyorum. Onun için, yalvarıyorum size efendim, beni son bir defa olsun öpünüz." Kraliçe, "Hayır, bunu asla yapmam. Böyle şeylerden çekininiz," dedi. Bundan sonra Kraliçe Guenever ile Sir Launcelot birbirlerinden ayrıldılar ve bir adam ne kadar sert yürekli olursa olsun, onların duyduğu acı karşısında, kendini ağlamaktan alamazdı. Vücutlarına mızraklar saplanıyormuş gibi inlediler ve nice defa yere yığılıp bayıldılar. Lady'ler, Kraliçe'yi odasına götürdüler; Sir Launcelot, kendine gelince gidip atına bindi ve bütün gün bütün gece ağlaya ağlaya bir ormanda ilerledi. Nihayet, bir münzevinin oturduğu bir manastırı gördü. İki yüksek kayanın arasında küçük bir kilise vardı ve ayinde kullanılan küçük çanın sesi duyuluyordu. Sir Launcelot, oraya gidip atından indi, hayvanı kapıya bağlayarak ayini dinledi. Bu ayini yapan Canterbury Piskoposu idi. Piskopos da, Sir Bedivere de, Sir Launcelot'u tanıdılar ve ayinden sonra onunla konuştular. Sir Bedivere hikâyesini başından sonuna kadar anlattıktan sonra, Sir Launcelot'un kalbi ıstıraptan adeta paramparça oldu ve Sir Launcelot, kollarını açarak, "Ah, bu dünyaya kim güvenebilir ki!" dedi. Bundan sonra Sir Launcelot diz çöküp, Piskopos'a günahlarının temizlenmesi ve affedilmesi için ricada bulundu ve Piskopos'un yanında bir kardeş gibi yaşayabilmesi için yalvardı. O zaman Piskopos, "Buna memnuniyetle razı olurum," dedi. Piskopos, Sir Launcelot'un sırtına rahip elbisesini geçirdi ve Sir Launcelot orada dua ederek ve oruç tutarak gece gündüz Tanrı'ya hizmet etti.

Böylece, o büyük ordu, Dover'de bekledi. Derken, Sir Lionel, yanına on beş Lord, alarak, Sir Launcelot'u aramak üzere Londra'ya gitti. Orada Sir Lionel de öldürüldü, Lordların birçoğu da. Bunun üzerine Sir Bors de Ganis, o büyük ordunun geri dönmesini temin etti. Sir Bors, Sir Ector de Maris, Sir Blamor, Sir Bleoberis ve Sir Launcelot'un bazı akrabaları onu bulabilmek için İngiltere'nin her tarafını aramak vazifesini üzerlerine aldılar. Sir Bors, Sir Launcelot'un bulunduğu küçük kiliseye bir tesadüf eseriyle varıncaya kadar yoluna devam etti. Ayine davet eden küçük çanın çaldığını duyunca, atından inip ayini dinledi. Ayin bittikten sonra, Piskopos, Sir Launcelot ve Sir Bedivere, Sir Bors'un yanına geldiler. Sir Bors, Sir Launcelot'un kıyafetini görünce, aynı elbiseyi giyebilmek için Piskopos'a ricada bulundu. Böylece Sir Bors da rahip elbisesini giydi ve orada dua ederek, oruç

tutarak yaşadı. Altı ay geçmeden Sir Galihud, Sir Galihodin, Sir Blamor, Sir Bleoberis, Sir Williars, Sir Clarrus ve Sir Gahalantine de oraya geldiler. Ve böylece, bu asil şövalyelerin yedisi de orada kaldılar. Sir Launcelot'un ne kadar faziletli olduğunu gördükleri zaman, geri dönmek arzularını kaybettiler; onlar da sırtlarına Sir Launcelot'un giydiği elbiseyi geçirdiler. Böylece, altı sene büyük bir pişmanlık içinde yaşadılar; sonra, Sir Launcelot resmen rahip oldu ve ayinleri tam bir sene o idare etti. Diğer şövalyelerin her biri dini kitapları okuyorlar, ayinin yapılmasına yardım ediyorlar, çanları çalıyorlar ve her türlü hizmette bulunuyorlardı. Dünya nimetlerine karşı hiçbir alaka beslemedikleri için, başıboş kalan atları, istedikleri yere gittiler. Bu şövalyeler, dua ederek ve oruç tutarak Sir Launcelot'un bu kadar büyük bir pişmanlık içinde yaşadığını gördükleri zaman, kendi acılarına önem vermediler; zira dünyanın en asil şövalyesi nefsini öyle bir kısıtlamıştı ki, son derece zayıf düşmüştü. Böylece, Sir Launcelot bir gece bir hayal gördü; ona rüyasında günahlarının affedilmesi için derhal Almesbury'ye gitmesi emredildi; "Oraya vardığın zaman, Kraliçe Guenever'i ölmüş bulacaksın," denildi; "yanına arkadaşlarını al, bir de cenaze arabası bul; Kraliçe Guenever'in cesedini alıp onu, kocası asil Arthur'un yanına göm." İşte Launcelot bu rüyayı, aynı gece üç defa gördü.

XI. BÖLÜM

Sir Launcelot'un, yedi arkadaşıyla Almesbury'ye giderek orada Kraliçe Guenever'i nasıl ölü bulduğu ve Kraliçe'nin cenazesini Galstonbury'ye nasıl getirdikleri.

Bunun üzerine Sir Launcelot, gün doğmadan ayağa kalktı ve münzeviye gördüğü rüyayı anlattı. Münzevi "Hazırlanmanız ve bu rüyaya itaat etmeniz iyi olur," dedi. O zaman Sir Launcelot, yedi arkadaşını yanına aldı ve yaya olarak, Glastonbury'den, otuz milden biraz fazla bir mesafede bulunan Almesbury'ye gittiler. Zayıf ve mecalsiz oldukları için oraya iki günde vardılar. Kraliçe Guenever, Sir Launcelot'un Almesbury'deki manastıra girmesinden yarım saat önce ölmüştü. Kraliçe Guenever, hayata gözlerini kapamadan evvel, Sir Launcelot'un bir

seneden beri rahip olduğunu hepsine söylemişti. Lady'ler Sir Launcelot'a bunu anlattılar. Kraliçe, "O, benim cesedimi almak için buraya en kısa zamanda gelecek; beni, Lordum Kral Arthur'un yanına gömecek," demişti. Kraliçe herkesin önünde, "Sir Launcelot'u dünya gözüyle görmeye kudretimin yetişmemesi için kadir-i mutlak Tanrı'ya yalvarıyorum," demişti. Bütün Lady'ler, ölümünden evvelki son iki gün zarfında Kraliçe'nin bu hususta hep dua ettiğini söylediler. Bundan sonra Sir Launcelot, Kraliçe Guenever'in yüzüne baktı, fakat fazla ağlamadı; sadece içini çekti. Böylece Sir Launcelot, bütün dini merasimi, hem ölüler duasını, hem de ertesi sabahki ayini bizzat kendisi idare etti. Sonra bir cenaze arabası temin edildi. Kraliçe'nin cesedi etrafında yüz meşale hiç sönmeden yanıyordu. Sir Launcelot ile sekiz arkadaşı; şarkılar, dini dualar okuyarak, cesedi ağaç sakızı ile tütsüleyerek, cenaze arabasının etrafında dönüyorlardı. Böylece, Sir Launcelot ile sekiz arkadaşı yaya olarak Almesbury'den Glastonbury'ye gittiler. Münzevinin oturduğu yere ve küçük kiliseye vardıkları zaman, Kraliçe için gayet dindarane hislerle bir ölüm duası okundu. Ertesi sabah, vaktiyle Canterbury Piskoposu olan münzevi, gene gayet dindarane hislerle ölünün ruhu için bir ayin yaptı. Fakirlere parayı ilk veren Sir Launcelot oldu; sonra sekiz arkadaşı da aynı şeyi yaptılar. Bundan sonra Kraliçe'nin cesedi, otuz kat balmumlu beze tepeden tırnağa kadar sarıldı; ceset evvela bir tabaka kurşuna konulduktan sonra mermer bir tabuta yerleştirildi. Kraliçe toprağa verildikten sonra bayılıp yere düşen Sir Launcelot, toprakta uzun müddet hareketsiz kaldı. Gelip onu ayıltan münzevi "Ayıp ediyorsunuz; böyle derdinize kapılmakla Tanrı'yı gazaba getireceksiniz," dedi. Sir Launcelot, "Tanrı'yı gazaba getirmeyeceğimi umuyorum doğrusu," dedi; "Tanrı benim içimi bilir. Benim kederim, eskisi gibi şimdi de günahkârlıktan zevk almamdan gelmiyor; benim kederimin sonu yoktur. Hem Kral'ın, hem de Kraliçe'nin güzelliğini ve asaletini hatırlayınca; ikisinin de mezarlarını böyle yan yana gördüğüm zaman, şu dertli vücudumun yıkılmasına kalbim hakikaten mani olamıyor. Hıristiyanlar arasında eşine rastlanmayan bu iki insanın, benim kabahatim, kibrim ve gururum yüzünden mahvolduğunu unutamıyorum. Onların iyiliğini ve kendi kötülüğümü hatırlayışım, kalbime öyle bir işledi ki yıkılacağıma emin olabilirsiniz." İşte Fransızca kitapta bunlar kaydedilmiştir.

XII. BÖLÜM

Sir Launcelot'un hastalanmaya başlayıp nasıl öldüğü ve cesedinin gömülmek üzere Joyous Gard'a nasıl götürüldüğü.

Bundan sonra Sir Launcelot, ölünceye kadar gayet az yemek yedi ve gayet az su içti. Hastalığı günden güne ağırlaşıyor, günden güne eriyor ve kuruyordu. Ona ne Piskopos, ne de arkadaşları yemek yedirebiliyorlardı. O kadar da az su içiyordu ki, adeta boyu bosu küçülmüştü ve onu hiç kimse tanıyamıyordu. Sir Launcelot, gece gündüz dua ediyor; ara sıra huzursuz bir uykuya dalıyor ve daima Kral Arthur ile Kraliçe Guenever'in mezarlarına elini sürüyordu. Piskopos, Sir Bors veya arkadaşlarından herhangi biri, onu teselli edemiyordu; her şey nafile idi. Böylece, Sir Launcelot altı hafta içinde hastalanıp yatağa düştü. O zaman, orada bir münzevi gibi yaşayan Piskopos ile bütün sadık arkadaşlarını yanına çağırdı. Sir Launcelot, dertli bir sesle, "Piskopos, efendim, bir Hıristiyanın hakkı olan şeyleri bana vermenizi rica ederim," dedi. Münzevi ile bütün arkadaşları, "Sizin buna ihtiyacınız yok," dediler; "bu haliniz, sadece kanınızın iyi seyretmemesinden geliyor; Tanrı'nın yardımıyla yarın sabah hiçbir şeyiniz kalmayacak." Sir Launcelot, "Sevgili Lordlarım," dedi; "dertli vücudum toprağa kavuşmak istiyor, bundan emin olabilirsiniz. Bana, bu hususta şimdi söylemeyeceğim haberler verildi; onun için hakkım olan şeyleri benden esirgemeyiniz." Böylece Sir Launcelot, İsa'nın mukaddes vücudunu temsil eden ekmekten ve şaraptan tadıp, mukaddes yağlarla ovulduktan ve bir Hıristiyanın bütün haklarına sahip olduktan sonra, Piskopos'a ve arkadaşlarına, cesedini Joyous Gard'a taşımalarına rica etti. Bazı kimseler Joyous Gard'ın Anwick, bazıları da Bamborow olduğunu söylerler. Sir Launcelot, "Buna çok pişmanım, fakat vaktiyle Joyous Gard'ta gömüleceğime söz vermiştim. Sözümü tutabilmem için hepinize rica ediyorum, beni oraya götürün," dedi. O zaman Sir Launcelot'un arkadaşları ağlaşıp, ıstıraptan çırpındılar. Sonra, gece yarısı odalarına gittiler; hepsi aynı odada yatıyordu. Gece yarısından sonra, sabaha doğru, vaktiyle piskopos olan münzevi, yatağında uyurken katıla katıla gülmeye başladı. Herkes uyanıp Piskopos'un yanına gitti ve ona ne olduğunu sordular. Piskopos, "Ah, beni niçin uyandırdınız?" dedi; "Hayatımda

hiçbir zaman bu kadar neşeli olmamıştım ve bu kadar rahat etmemiştim." Sir Bors, "Niçin?" dedi. Piskopos, "Doğrusunu isterseniz, rüyamda Sir Launcelot ile beraberdik," dedi; "ve Sir Launcelot'un yanında, bir tek günde gördüğüm insanlardan daha çok melek vardı. Meleklerin, Sir Launcelot'u gökyüzüne doğru kaldırdıklarını gördüm; gökyüzünün kapıları onu karşılamak üzere açıldı." Sir Bors, "Bu rüya, kuruntudan başka bir şey değil, Sir Launcelot'un sıhhatte olduğundan hiç şüphe etmiyorum," dedi. Piskopos, "Olabilir; onun yatağına giderseniz hakikati öğrenirsiniz," dedi. Sir Bors ile arkadaşları, Sir Launcelot'u yatağında ölü buldular. Sir Launcelot, gülümsüyormuş gibi yatıyordu ve etrafında, şimdiye kadar duydukları kokuların en tatlısı vardı. O zaman şövalyeler ağladılar, ıstıraptan dövündüler, şimdiye kadar hiç kimsenin gösteremediği kadar büyük bir kedere kapıldılar. Ertesi sabah Piskopos, Sir Launcelot için ölüler duasını söyledi. Sonra Piskopos ile dokuz şövalye, Sir Launcelot'u, evvelce Kraliçe Guenever'i taşıyan cenaze arabasına koydular. Piskopos ile şövalyeler, Joyous Gard'a varıncaya kadar, Sir Launcelot'un cenazesi yanında yollarına devam ettiler. Cenazenin etrafında hiç sönmeyen yüz meşale yanıyordu. Joyous Gard'a on beş günde vardılar. Orada, Sir Launcelot'un cesedini kilisede koronun bulunduğu yere koydular. Sir Launcelot'un etrafında birçok dini şarkılar okudular, dualar ettiler. Herkesin görebilmesi için Sir Launcelot'un yüzü açık ve örtüsüzdü; zira o devirlerde âdet böyle idi, şeref sahibi bütün insanların yüzleri, gömülünceye kadar açık kalırdı. Bu dini merasimlerin tam ortasında, yedi seneden beri bütün İngiltere'de, İskoçya'da ve Gal'de kardeşi Sir Launcelot'u arayan Sir Ector de Maris çıkageldi.

XIII. BÖLÜM

Sir Ector'un, kardeşi Sir Launcelot'u nasıl ölü bulduğuna, Arthur'dan sonra Constantine'in nasıl hüküm sürdüğü ve bu kitabın sonuna dair.

Sir Ector, Joyous Gard kilisesinde bu kadar gürültü duyup, bütün bu ışıkları görünce atından indi, hayvanı uzaklaştırdı ve kiliseye girdi. Orada birçok kimsenin dini şarkılar okuduğunu ve ağladığını gördü.

Sir Ector'u hepsi tanıdı, fakat Sir Ector onları tanıyamadı. Derken, Sir Bors, Sir Ector'un yanına giderek, kardeşi Sir Launcelot'un cesedinin orada olduğunu söyledi. O zaman Sir Ector, kalkanını, kılıcını, miğferini yere fırlattı ve Sir Launcelot'un yüzünü görünce, bayılıp yere düştü. Kendine geldiği zaman kardeşi için söylediği gamlı sözleri hiçbir dil kolay kolay tekrarlayamaz. "Ah Launcelot," dedi; "sen bütün Hıristiyan şövalyelerinin başında geliyordun. Yeryüzünde yaşayan hiçbir şövalyenin boy ölçüşemediği sen, işte şimdi şuracıkta yatıyorsun. Sen kalkan taşıyan şövalyelerin en nezaketlisiydin; ata binen hiçbir kimse, arkadaşına, senin kadar dürüst davranmamıştır; sen bir kadını seven günahkâr erkekler arasında en sadık âşıktın; sen, kılıç kullananların en iyi kalplisiydin; sen, şövalye kalabalığı arasına giren en yakışıklı erkektin; sen, bir divanhanede, Lady'ler arasında yemek yiyen adamların en mütevazı ve en şefkatlisiydin ve sen, sana ölünceye kadar düşman olanlara karşı mızrak kaldıran şövalyelerin en haşini idin."

Bundan sonra ölçüsüz bir ağlaşma ve ıstırap başladı. Böylece Sir Launcelot'un cesedini yüksek bir yerde on beş gün alıkoyduktan sonra, onu gayet dini hislerle defnettiler. Sonra Canterbury Piskoposu ile beraber, manastıra ağır ağır döndüler ve orada bir aydan fazla kaldılar. Bundan sonra Cornwall'lu Sir Cador'un oğlu olan Sir Constantine, İngiltere Krallığına seçildi. Son derece asil bir şövalye olan Constantine, bu ülkeyi şerefiyle idare etti. Derken, Kral Constantine, bulunduğu yeri öğrenerek Canterbury Piskoposu'nu yanına çağırttı. Böylece Piskopos, münzeviliğinden vazgeçerek eski mevkiine döndü. Sir Bedivere, hayatının sonuna kadar bir münzevi olarak yaşadı. Sir Bors de Ganis, Sir Ector de Maris, Sir Gahalantine, Sir Galihud, Sir Galihodin, Sir Blamor, Sir Bleoberis, cesur Sir Williars, Sir Clarrus of Cleremont memleketlerine döndüler. Kral Constantine, onları yanında alıkoymak istedi, fakat onlar bu ülkede kalmaya razı olmayarak, kendi memleketlerinde bir evliya hayatı sürdüler. Bazı İngiliz kitaplarına göre, bu şövalyeler, Sir Launcelot'un ölümünden sonra İngiltere'yi asla terk etmemişlerdir, fakat bu yazarların şahsi kanaatlerinden başka bir şey değildir; zira yetki sahibi olan Fransızca kitabın yazarına göre, Sir Bors, Sir Ector, Sir Blamor ve Sir Bleoberis, kendi topraklarının idaresi meselesini halleder etmez, Hazreti İsa'nın yaşadığı ve öldüğü diyar olan Filistin'e gittiler. Fransızca kitap, bu dünyadan göçmeden evvel Sir

Launcelot'un onlara böyle yapmalarını emrettiğini anlatır. Bu dört şövalye, kâfirlere karşı birçok savaşlar yaptılar ve orada, Tanrı uğruna, Paskalya Yortusu'ndan iki gün evvel bir cuma günü can verdiler.

İşte, Kral Arthur'dan ve hep beraber bulundukları zaman yüz kırk kişi olan Yuvarlak Masa'nın asil şövalyelerinden bahseden bütün bu kitap burada biter. Arthur'un ölümü de burada sona erer. Arthur'a ve şövalyelerine dair olan bu kitabı başından sonuna kadar okuyan bütün asil erkekler ve asil kadınlar, size rica ediyorum, yaşadığım müddetçe Tanrı'nın beni günahlarımdan kurtarması için, ölümümden sonra da ruhumun selameti namına dua edin. Bu kitabı, şövalye Sir Thomas Maleore, Kral IV. Edward'ın saltanatının dokuzuncu senesinde bitirdi. İsa'ya gece gündüz hizmet ettiği için, İsa, ona büyük kudretiyle yardım etsin.

İsmi LE MORT D'ARTHUR olan
bu asil ve neşeli kitap böyle biter.
Bu kitap evvelce bahsedilen Kral Arthur'un
doğumuna, hayatına ve hareketlerine;
Yuvarlak Masa'nın asil şövalyelerinin
harikulade maceralarıyla serüvenlerine,
Mukaddes Kâse'nin nasıl elde edildiğine
ve nihayet hepsinin hazin ölümüne ve
dünyadan nasıl çekilip gittiklerine dairdir.
Bu kitap evvelce söylediğimiz gibi, şövalye
olan Sir Thomas Malory tarafından İngilizceye
çevrilmiş, Benim tarafımdan Yirmi Bir Kitap
ve ayrı ayrı fasıllara ayrılarak neşredilmiştir.
Kitabın basılması, Westminster Abbey'de
Milattan sonra MCCCCLXXXV senesinde,
Temmuz ayının son gününde bitmiştir.

CAXTON ME FIERI FECIT

Arthur'un Ölümü *

Sir Thomas Malory

Türkçesi: Mina Urgan

Arthur'un Ölümü değişik kaynaklardan, XIII. ve XIV. yüzyıllarda **Kral Arthur** ile **Yuvarlak Masa Şövalyeleri** üzerine yazılan şiirlerden yararlanılarak ustaca derlenmiştir. O kadar ustaca ki, **Morte d'Arthur** bir derleme olmaktan çıkmış, Malory'nin tek başına yazdığı özgün bir yapıta dönüşmüştür. Malory karmakarışık olan bu öyküleri sadece bir araya toplamakla kalmadı; onları ayıklayıp, gereksiz bulduklarını atarak yirmi bir gruba ayırdı, bu darmadağınık masallardan tutarlı bir bütün yarattı. Ama Malory'nin asıl marifeti, **Kral Arthur** öykülerini derleyip toplayıp yazınsal açıdan bir bütün oluşturması değil, bu öyküleri yalın olduğu kadar da şiirsel, her okuyucuda hayranlık uyandıran olağanüstü güzellikte bir dille anlatabilmesidir. Düzyazı yazdığı halde aslında bir şair sayılması gereken Malory'nin anlatımı öylesine düpedüz ve sade, hatta öylesine çocuksudur ki, taklidi kolay gelir insana. Oysa hiç kimse taklit edememiştir bu anlatımı.

Victoria çağının en ünlü şairi Lord Alfred Tennyson, **Morte d'Arthur**'u kaynak olarak kullanıp, *Idylls of the King*'de Malory'nin düzyazısını şiire dönüştürmeyi amaçladı. Ne var ki, Malory'nin o yalın düzyazısı, Tennyson'un ustaca işlenmiş dizelerinden çok daha şiirseldir. Malory, öykülerinin güzelliğinden ötürü değil, bunları anlatış biçiminden ötürü, XV. yüzyıl edebiyatına, Saintsbury'nin deyimiyle "ölümsüz bir kitap" verdi.

Mina Urgan

*SEL YAYINCILIK